JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

Polisiye
Gerilim

KIZIL KARMA

Çeviren: Tankut Gökçe

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı
Sisle Gelen Yolcu
Kaiken
Lontano
Kongo'ya Ağıt
Ölüler Diyarı
Son Av
Küllerin Günü
Mermer Adam

KIZIL KARMA

Orijinal adı: Rouge Karma

Yazan: Jean-Christophe Grangé
Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-6666-06-1
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kızıl Karma

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

Doğan Kitap

I

İsyancılar

1

Hervé Jouhandeau, bir disk atıcısı gibi elinde parke taşı, kalın sis tabakasının içinden çıktı. Bu tür anlarda kendini Antikçağ atletleriyle kıyaslamaktan korkmuyordu.

Yaşlarla puslanmış gözleriyle, yüz metre kadar uzakta CRS'nin[1] oluşturduğu güvenlik duvarını gördü. Sorguçlu miğferler, belden kemerli yağmurluklar, çöp bidonu kapaklarını andıran kalkanlar...

Göz yaşartıcı gaz tabakaları arasında durarak hafifçe iki büklüm oldu, kolunu kaldırdı, sonra parke taşını boynu ile omzunun arasına yerleştirdi.

Artık stattaki bir kahramandı, ona bağırıyorlardı.

– Haydi Hervé!

– Onu suratlarına fırlat!

– Gözlerini hedef al!

Fırlatılmış taşlarla, çerçöple, döküntülerle dolu yolda tek başına duran genç adam ışıl ışıl parlıyordu. O bir dizi ayaklanmanın mirasçısıydı. 1789. 1832. 1848. Komün... İsyan Fransızların kanında vardı. Tarihleri protestoların ve şiddet eylemlerinin altında yazılmıştı. Ve Hervé onların yeni kahramanıydı!

Kolunu ileriye uzattı ve taşı olabildiğince en uzağa fırlattı. *Tam suratınıza, pislikler.* Kendini fırlattığı taş kadar hafif, arkasından yükselen tezahürat kadar güçlü, Lyon Caddesi'ni dolduran gürültü kadar tehditkâr hissediyordu.

Bir saniye kadar sonra taşın bir miğfere çarptığını duyar gibi oldu. Tam hedefe isabet ettirmişti. Daha uzaktaki adsız bir polisin kafasına isabet etmek için ilk polis sıralarını aşan, aşırtma bir atış.

Hahaha! Anlaşılmaz bir şiddet. Her şeyi bir hiç uğruna kırıp dökmenin verdiği anlaşılması güç bir tatmin. Ve topla hedefi vurma oyunundaki gibi tam isabet ettirmenin çocukça sevinci... Arkasında

---

1. Fransız Ulusal Polis Teşkilatı'nın, kamu düzenini sağlamak ve korumakla görevli birimi, bir tür toplum polisi. (ç.n.)

yükselen alkışlar. Galeyana gelmiş kalabalık. İki ay önce, Mart 1968'de, New Yorklu sanatçı Andy Warhol şöyle yazmıştı: "Gelecekte, herkes on beş dakikalığına dünyaca ünlü olacak." Kuşkusuz, onun çeyrek saatlik şöhreti başlamıştı.

Kısa bir süre, bu şekilde hareket etmeden bekledi. Hava boğucuydu, zehirli bir pus tabakasıyla yüklüydü. Yerde, sökülmüş parke taşları, yanan molozlar, su birikintileri; her şey, kesinlikle her şey, dünyanın sonu gibi görünüyordu. *This is the end, beautiful friend...*[2]

Karşılık gecikmedi. Gaz fişeği atan tüfeklerden çıkan *plop* seslerinin ve gaz bombalarının vınlamaları altında Hervé geri döndü ve bir tırısta sokağı kapatan moloz yığınlarına, kasalara ve ağaç dallarına ulaştı. Tırmanırken dizini çarptığı yığının üzerine çıktı ve diğer tarafa yuvarlandı. Alkışlar...

Cop darbelerinin etkisini hafifletmek için üst üste giydiği kazakların altında sıcaktan geberiyordu. Aşırı heyecan. Düşünceleri artık çok net değildi. Tam olarak neredeydi? Hangi gündeydi? Ayın başından bu yana, takvim yaprakları yanıyor, protesto gösterilerinin, grevlerin, dernek toplantılarının üzerinden hafif bir kor ateşi gibi uçup gidiyordu – bu karmaşanın içinde kendini bulmak zordu...

Ah evet. Bu 24 Mayıs 1968'de, saat 19'da, Lyon Garı'nın önünde yeni bir toplantı düzenlenmişti. Kimin tarafından düzenlendiği bilinmiyordu. Kuşkusuz 22 Mart Hareketi'nin adamları tarafından. Elbette UNEF[3] de işin içindeydi. Tabii Marksist-Leninistler de... Ayaklanmaya önderlik ederek büyük gürültü kopardıktan sonra, Almanya'da dinlenmeye giden Daniel Cohn-Bendit'nin Fransa'daki oturumunun yasaklanması günün bahanesi olmuştu. Yolculuğunun birkaç fotoğraf karşılığında *Paris-Match* tarafından finanse edildiği söyleniyordu. *Anlayabilene...*

Yetkililer, onu Fransız topraklarında *persona non grata* ilan etme fırsatını değerlendirmişti. Çok kötü bir fikirdi. Bu aşağılık tavır yangına körükle gitmek demekti. Hemen, Cohn-Bendit'nin Fransa'ya dönmesine izin verilmesi için bir sürü işçinin ve sinema dünyasının ünlülerinin de katıldığı yeni bir gösteri düzenlenmesine karar verilmişti. Ama neden Lyon Garı seçilmişti? Anlamak zordu.

2. Bu bir son, güzel arkadaşım... (ç.n.) The Doors grubunun 1967 tarihli "The End" adlı şarkısından. (ç.n.)

3. Union Nationale des Étudiants de France'ın kısaltması (Fransa Ulusal Öğrenci Birliği) (ç.n.)

Bir tesadüf ya da stratejik bir hamle olarak, aynı gece De Gaulle radyoda konuşmuştu. Saat sekizde, göstericiler Saat Kulesi'nin altında "İhtiyar"ı dinlemişti. Titrek bir ses, tekdüze bir ton, yenilmiş birinin sözleri. General iktidarda kalması gerekip gerekmediğini öğrenmek için bir referandum öneriyordu. Garın önündeki topluluğun cevabı gecikmemişti. Mendiller çıkarılmış ve bir ağızdan haykırılmıştı: "Güle güle De Gaulle!"

Ardından toplulukta belirgin bir dalgalanma olmuştu. Kimse Sağ Yaka'yı[4] çok iyi bilmiyordu. Bir kenarda yürüyecekler miydi? Latin Mahallesi'ne mi gideceklerdi? Evlerine mi döneceklerdi? Mantık sakince dağılmayı gerektiriyordu ama haftalardan beri Paris'te kimse sakin değildi. Eski refleksler yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Kalabalık sloganlar atarak Lyon Caddesi'ne yönelmişti: "DE GAULLE İS-Tİ-FA!", "COHN-BENDİT FRANSA'YA!", "HEPİMİZ ALMAN YAHUDİSİYİZ!"

Hervé en önde yürüyordu. Bu akşam kaç kişilerdi bilmek imkânsızdı ama tek bir insanmış gibi bağıran büyük bir kalabalık vardı. Belki on bin, yirmi bin, otuz bin kişi... Bastille'e doğru kızgın bir lav akışının yavaşlığıyla ilerleyen kafalardan, flamalardan, haykırışlardan oluşan bir insan seli.

Bu görkemli yürüyüş beş yüz metre bile sürmemişti. Lyon Caddesi ile Daumesnil Caddesi'nin birleştiği yerde seyyar jandarma birlikleri onları durdurmuştu. İlerlemek ya da geri çekilmek imkânsızdı.

Uzakta Bastille Meydanı, polis minibüsleri, itfaiye araçları, buldozerler... Güvenlik güçleri gösteriyi hemen sonlandırmaya kararlıydı. Yine de moraller iyiydi. Çocuklar hiç etkilenmemişti. Hiç duraksamadan, nereden çıktığı belli olmayan kazmalarla küreklerle ilk parke taşları yerlerinden çıkarılmış, arabalar ters çevrilmiş, ahşap sandıklar üst üste yığılmıştı. Çöpler –çöpçüler greve gittiğinden beri Paris'in her yerinde birikmiş çok miktarda atık– yakılan ateşleri besliyordu. *Yoldaşlar, barikatlara!* Seyyar jandarmalar, onlar, yerlerinden hiç kıpırdamıyordu. Emir bekliyorlardı.

O anda, hiç düşünmeden ileri atılan Hervé açılışı yapmıştı.

İlk yaralılar geri çekildi, parçalanmış yüzler, kırılmış kemikler. Bir adam inliyordu: "Gözüm... Gözüm...", bir başkası kanlı balgam

---

4. Paris'in, Seine Nehri'nin sağ tarafında kalan kısmına verilen ad. (ç.n.)

tükürüyordu. Hervé başını kaldırdı. Çatılardaki göstericiler bacaları, kiremitleri söküyordu... Karşılarında, demiryolu tarafından, CRS'nin adamları göstericilerin ilerlemesini durdurmak için peş peşe silahlarını ateşliyordu. Sadece göz yaşartıcı bombalar değil, ses bombaları da atıyorlardı. Evet, bu akşam, iki taraf da kan dökmek istiyordu...

– Bu herifler hasta!

Trivard dehşete kapılmış gibiydi. Trivard, Hervé'nin en iyi arkadaşıydı. Uzun boylu, kıvırcık siyah saçlı bir adamdı. Gözlerini fal taşı gibi açtığında, onları yuvalarından fırlatmak ister gibiydi. Hep üzerine çok büyük gelen bir çoban kabanı giyiyordu. Öğrencilerin taleplerine hiçbir anlam veremiyordu ve işçilerin talepleri konusunda da pek rahat değildi.

– Bu kez tamam. Gerçekten!

Uyarıyı yapan, üçlünün enteli Desmortiers'ydi. Asker ceketi giyen, boksör burnu ve parlak iri mavi gözleri olan, ufak tefek, güçlü biriydi. Sesi yumuşaktı ama söylediği şey, gerçekten acımasızdı. Kafası Leninist, Troçkist, Maocu, durumcu kuramlarla doluydu, Güzel Sanatlar Halk Atölyesi'nde basılan afişleri topluyor ve öğleden sonrasını Sorbonne'un büyük amfisinde yapılan öğrenci toplantılarında geçiriyordu. Ne söylediğini kimse anlamıyordu – özellikle de kendisi.

Hervé bıkkınlıkla kafasını salladı. Büyük coşkusu çoktan kaybolmuştu. *Ne ekip...* Trône Panayırı'na gitmiş gibi, belli belirsiz bir siyasi mazeretle parke taşı atmaya gelmiş üç ahmak.

– Ne yapıyoruz? diye sordu, Hervé'yi şefleri olarak görme konusunda ayak direyen Trivard.

– Sol Yaka'ya dönmemiz gerekiyor! diye cevapladı Desmortiers.

– Ama burada sıkışıp kaldık! diye, inler gibi konuştu Trivard.

Geçerli bir sebep olmaksızın, büyük yarasa kanatları oluşturarak reglan kollarını iki yana açmıştı.

Hervé en basit çözümü düşündü: Eve dönmek ve *iyi akşamlar bayanlar baylar...*

O anda, her yer kıpkırmızı oldu.

– Saldırıyorlar!

Barikat boyunca, haykırış gitgide artan bir yankı gibi yayıldı.

– SALDIRIYORLAR!

Saldırıya geçmeden önce güvenlik güçleri kırmızı işaret fişeği atmayı alışkanlık haline getirmişti. Genel panik havası. Bir anda

öğrenciler geri çekildi. Hervé bu keskin dönüşten her zaman etkilenmişti. Anın kahramanları, gökyüzüne yayılan bir tıslama kadar süren bir zaman içinde korkuyla kaçan insanlara dönüşmüştü. Bu kaçışmada tiksindirici bir şey vardı. Yani devrim denilen şey bu muydu?

Kaçmak yerine, yüksekçe bir yere tırmandı ve yere yüzükoyun uzandı. Saldırıyı görmek istiyordu. Kızıl yansımalarıyla miğferler, yumuşak kıvrımlı yağmurluklar, elde coplar, saldırganlar yeri ve sinirleri titreterek saldırı adımıyla ilerliyordu. Bu, tam bir seyirlik gösteriydi!

Hervé, artık onları çok iyi tanıyordu: Haki ceketleri ve jilet gibi pilili pantolonlarıyla Z[5] kıyafeti içinde polis güçleri; tepeden tırnağa koyu laciverde bürünmüş seyyar jandarmalar; havacı gözlükleri ve çok ağır kalkanlarıyla CRS.

Onları görkemli bulmaktan kendini alamıyordu. Dünyadaki tüm askerler bu büyük coşkuyu yaşamış olmalıydı. Bu polisler Napoléon birliklerinin, siperlerdeki cesur Fransız askerlerinin efsanesine aitti...

– Sen gelmiyor musun? diye bağırdı Trivard.

Hervé burnunu örten fuları düzeltti ve onlara katıldı. Lyon Garı'na doğru kaçıyorlardı.

– Hayır, bu taraftan! diye emretti, Hervé.

Sol taraftaki Lacuée Sokağı Arsenal Limanı üzerinden Bastille Meydanı'nın çevresini dolanmaya imkân veriyordu. Hervé bu semti avucunun içi gibi biliyordu. Doğduğundan beri, Porte de Vincennes'da büyükannesinin evinde yaşıyordu ve her Perşembe 86 numaralı otobüsle film izlemek için Lux-Bastille'e gidiyordu.

Az sonra, karanlık çöküp etrafa sessizlik hâkim olunca, Arsenal Limanı'nın, sıra sıra teknelerin bağlı olduğu rıhtımına indiler ve suyun kıyısına ulaştılar, hepsi nefes nefeseydi, ayakları boşluktaydı. Hiç konuşmuyorlardı, tuhaf bir melankoli içinde sadece nefes almakla yetiniyorlardı.

Teknelere çarpan suyun şıpırtısı, halatların gıcırtısı sanki başka bir dünyaya aitti. Çatışmanın uğultusu, uzaktan onlara rüyadaki bir mırıltı gibi ulaşıyordu.

5. İkinci Dünya Savaşı sırasında, Fransa'da bombardıman sırasında enkaz altında hayatta kalanları kurtarmak için oluşturulmuş polis birliklerinin adı. Üniformalarını miğferler ve gaz maskeleri tamamlıyordu. Eski Yunancada "Z" harfi "yaşıyor" ya da "hayatta" anlamına geldiği için rastgele seçilmemiştir. (ç.n.)

Hervé kendini nemli parke taşlarının üzerine sırtüstü bıraktı. Gözlerini kapattı ve bir Disque Bleu[6] yaktı. Az önceki çatışmanın verdiği heyecan geçince, tüm bu sirk gösterisinin değersizliğini düşündü. Bu olayların tarihte devasa bir maskaralık hatırası olarak kalacağından emindi.

6. Gauloises Disque Bleu, bir sigara adı. (ç.n.)

2

Her şey bir yıl kadar önce, Nanterre Üniversitesi kampüsünde bir kızgınlık sonucunda başlamıştı. Sebep kız yatakhanelerine erkeklerin girmesinin yasaklanmasıydı. Bu "büyük davanın" gülünç niteliği ortamı belirlemişti – işler yolunda gitmiyordu.

Mart 68. Birkaç çocuktan oluşan bir grup Vietnam Savaşı'nı protesto mahiyetinde American Express merkezinin camlarını kırdı. Saldırganlar yakalandı. Bundan daha normal ne olabilirdi? Ama yakalanan çocuklardan biri Nanterre öğrencisiydi, bir avuç öğrenci bu duruma karşı çıkmak için fakültenin yönetim binasını işgal etti ve ağzı iyi laf yapan oldukça sempatik birinin, Daniel Cohn-Bendit'nin yönetiminde 22 Mart Hareketi'ni kurdu.

"Arkadaşlarımızı serbest bırakın!" Talimat buydu. Sürekli olarak tekrarlanacak bir mantığın ilk adımı: Her şeyi kırıp dökmek istiyorlar ama sonuçlarına katlanmak istemiyorlardı.

Yetkililer her şeyin üzerine sünger çekmişti. Vandallar serbest bırakılmış, fakülte yönetim binasının işgali unutulmuştu. Ancak "kudurganlar" tatmin olmamıştı. Duvarlara yapılan graffitiler, boykotlar, megafonla yapılan çağrılar Hervé'nin içini kemiriyordu: Hep arka planda yer alan, "devrimci" olduklarına dair duydukları bu samimi inançla, herhangi bir gerçek talep olmaksızın, düzeni bozmayı amaçlayan bu tür bir gözü dönmüşlük, onu son derece rahatsız ediyordu. *Geçelim.*

Mayıs başında, rektör üniversiteyi kapatmıştı. *Hangi sebeple?* İsyancılar yetkinin kötüye kullanılmasını kabul edememişti. Fakültenin düzenli bir şekilde çalışmasını engelleyenler şimdi işlevine son verilmesi fikrine tahammül edemiyordu. Artık bir oyun alanları kalmamıştı!

Hiç tereddüt etmeden, şikâyetlerini ana avluda dile getirmek için Sorbonne'a akın etmişlerdi. Onları kimse dinlememişti, ama öğleden sonranın son saatlerinde, Nanterre'deki meslektaşına oranla daha

sabırsız olan rektör, bu genç aptalları üniversiteden çıkarması için polisi çağırmıştı.

Üniversitenin boşaltılması. Kimlik kontrolü. O esnada, semtteki üniversiteliler ve liseliler okullarından çıkıyordu. Polis operasyonunun görülmesiyle kendiliğinden bir hareket gelişmiş, aynı nakarat haykırılmıştı: "Arkadaşlarımızı serbest bırakın!"

Meydan savaşı, sökülen parke taşları (ilk kez), yakılan arabalar. Güvenlik güçleri bu aniden gelişen şiddet eylemleri karşısında şaşkına dönmüştü. Destek çağırmışlardı. Çatışmalar gecenin geç saatlerine kadar sürmüştü. Her iki tarafta da yaralılar vardı ve elbette tutuklamalar da olmuştu.

Artık ocak ateşlenmişti. Ateşi beslemek yeterliydi. Tam 6 Mayıs'ta, Daniel Cohn-Bendit ile birkaç arkadaşı Nanterre'deki karışıklığa sebep olmaktan Sorbonne'da disiplin kurulunun karşısına çıkmıştı. Yeni bir skandal. Yeni manifestolar, yeni çatışmalar.

Başkaldıranlar daha iyisini yapabilirdi. 10 Mayıs'ta, bir hafta önce tutuklananlar yargılanmıştı. Çoğu serbest bırakılsa da bazıları ciddi cezalar almıştı: İki ay hapis. Bu da herkesi yeniden sokağa dökmek için yeterliydi. Sorbonne kapatılmamış mıydı? Semti de kapatalım!

İnsanlar etrafa dağılıyor, barikatlar kuruyordu. Hervé kargaşanın içinde kalmıştı. Hatırlıyordu: Savaş ve sevincin iç içe geçtiği bir ortamda Le Golf Sokağı'nda, Guy-Lussac Sokağı'nda her şeyi kırıp dökmekten garip coşku duymuştu. Elbette yüz göz kan içindeydi, arkadaşlar yaralanmıştı, ama hâkim olan neşe ve şenlik duygusuydu...

O gece, Hervé az kalsın yakalanıyordu. Kaçtı, barikatlara tırmandı, koşmaya devam etti. Saint-Jacques Sokağı'ndan kaçmayı başardı. Ertesi gün, Sorbonne çevresi yakıp yıkmanın sonucunda, acınacak bir görünüme sahipti. İsyancılar memnundu. Kimse bu şiddetin sadece tek bir nedeni olduğunu hatırlamıyordu: Daha önce de semtte vandallık yapmış birkaç şarlatan mahkûm edilmişti.

Hervé bu zincirleme tepkiyi anlamıyordu ama kendini kaptırmıştı. Özellikle öğrenciler ile Fransızlar tuhaf bir balayı yaşıyordu. Halk gençlerin isteklerini destekliyordu – tam olarak hangilerini? Kimse bilmiyordu.

Bir diğer sürpriz: Basın organları "olayları" sadece CRS'nin uyguladığı şiddete bağlıyordu. Bununla birlikte, onları kışkırtanların

öğrenciler olduğu gerçeği hakkında tek bir kelime yoktu. Protestocuların sebep olduğu yıkımdan da söz edilmiyordu. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, çocukların masum olduğunu ve devam etmelerine izin verilmesi gerektiğini ispatlamaya çalışan bir tür zımni anlaşma vardı.

Hervé'nin sorunu, aldığı tarih eğitimiydi. Geçmiş ayaklanmaları incelemişti. Bir iktidarı devirmek, gerçek mermilere hedef olmak, tutuklanmak, işkence görmek, idam edilmek anlamına geliyordu. Ve iş bu raddeye geldiğinde, başka seçiminiz yoktur, açlıktan ölüyorsunuz, baskı dayanılmaz bir hal almış demektir.

İşte bu nedenle birkaç parke taşı fırlatmak istiyordu, ancak amacı ne Komün kurbanlarına benzetilmek ne de Castro gibi iktidarı ele geçirmek ya da Çin'deki gibi bir kültür devrimi yapmaktı. Saint Michel Bulvarı çatışmalarını binlerce kişinin ölümüne neden olan trajedilerle aynı kefeye koymak açıkça bir skandaldı.

11 Mayıs'ta, Afganistan seyahatinden dönen Başbakan Georges Pompidou ortamı sakinleştirmek için hemen bazı önlemler almıştı: Sorbonne'un yeniden açılması, öğrencilerin serbest bırakılması... Ama çok geçti. İşçiler fabrikaları işgal ederek greve çıkmıştı. Birkaç gün sonra da memurlar, devlet çalışanları, serbest meslek sahipleri de onlara katılmıştı... Fransa felç olmuştu ve daha da kötüsü benzin bulunamıyordu!

Hervé'nin gözünde ücretlilerin mücadelesi çok daha haklı bir mücadeleydi. Ama dürüst olmak gerekirse, bu da onu ilgilendirmiyordu. Ve belki de daha az ilgilendiriyordu. Ücret artışı, çalışma saati, sendika meseleleri ona yabancıydı. Bu konuda, popülist bir heyecana kapılarak işçileri savunduklarını iddia eden ama onlarla öğle yemeği yemekte büyük güçlük çeken zengin bebelerinden pek de farklı değildi.

Bu kaotik ortam süresince, Hervé aylak aylak dolaşmayı seviyordu. Dalga geçmeye gelince, gönülsüz bir komedinin doruklarına ulaştığı Sorbonne'a kadar bir yürüyüş yapmak yeterliydi. Yeniden açıldığından beri, Sorbonne'da "özyönetim" olduğunu iddia ediyorlardı. Komiteler, komisyonlar, öğrenci konseyleri üniversite yaşamını düzenliyordu. Kampüste bir revir, bir kreş, bir güvenlik birimi vardı... Yiyecek içecekle ilgileniyorlar, yardım parası topluyorlar, ihtiyaçları karşılıyorlardı...

Ama özellikle militan yetiştiriyorlardı.

Ana avludaki stantlarda broşürler, gazeteler sergileniyor, tartışmalar düzenleniyordu. Maocular, Troçkistler, Marksist-Leninistler, durumcular, anarşistler: Herkes oradaydı. Hervé büyük keyif alıyordu. Eğer olaylar –manifestolar, çatışmalar– çok kolay sindirilmediğinde çevresindeki gereksiz şeylere –fikirler, teoriler, yorumlar– inanmak da kesinlikle imkânsızdı.

Hervé bu militanların hangi müfredatı izlediklerini bilmiyordu, ama kesin olan bir şey vardı: Bu tarih değildi. Bunun aksi olsaydı, elleri bu kadar kanlı olan Lenin'den ilham alırlar mıydı? Kahramanca yaşamına rağmen, hiç düşünmeden kolayca tetiğe basan Che'den etkilenirler miydi? Gerçek niteliğini kesinlikle kimsenin bilmediği Çin Kültür Devrimi'ni savunurlar mıydı?

– Tamam. Gidiyor muyuz?

Desmortiers ayağa kalkmıştı. Suyun kenarında verdikleri mola ona, çatışmak için yanıp tutuşan bu coşkulu fanatiğe bıkkınlık vermeye başlıyordu.

– Nereye gidiyoruz? diye sordu Trivard, bir Gauloise yakarken.

– Sol Yaka'ya. Orada da ortamın ısındığına eminim.

IV. Henri Rıhtımı'na doğru yola koyuldular. O sırada, ellerinde demir çubuklar ve sapanlar bulunan bir isyancı grubu Bourdon Bulvarı yönüne koşarak yanlarından geçti.

– Ne oluyor? diye bağırdı Desmortiers.

– Herkes Borsa binasına gidiyor! Kapitalizm sona erdi!

Desmortiers, acemi boksör suratına yumruk yemiş gibi oldu – beklenen şeyin şoku. Trivard, tam tersine başını ellerinin arasına aldı.

Borsa... diye düşündü Hervé. *Neden olmasın?*

3

Görünüş olarak, Hervé Jouhandeau insanı yanıltıyordu. Uzun boylu, zayıf, sarışın, yirmi iki yaşında bir gençti, genel görüntüsü çok beğenilen çizgi roman kahramanlarından birini "Grand Duduche"ü hatırlatıyordu – en azından gözlükleri. Daha ziyade sevimli biriydi, ama kuru, aşırı zayıf tarzda. Suratından nefret ediyordu. Neyse ki, Mick Jagger dudaklarının ona belli bir şehvet kattığını düşünüyordu.

Hervé tam bir Brummell'di.[7] Onun gözünde, giysilerin görünümü bir ölüm kalım meselesiydi. Baudelaire, giyim kuşamına düşkün biri aynanın önünde uyumalıdır, demişti. Hervé'ye göre, hiç uyumamak gerekiyordu. Şıklık ceketin her kıvrımında gizliydi, ama aynı zamanda da her saniyede: Asla özenden vazgeçilmemeliydi.

Bununla birlikte, gardırobu fitilli sade kadife bir ceket, birkaç Oxford gömlek, dizden cepli yıpranmış bir jean, Londra'dan satın aldığı bir çift Clarks ayakkabıdan oluşuyordu... Titizliği ayrıntılardaydı. Buraya bir yüzük, şuraya bir fular: Bu işten anlayanlara, kampüsün dikkatli gözlerine hitap ediyordu.

Kampüs... Kayıtlardaki şanssızlığı onu Nanterre'in yeni fakültesine sürgün etmişti, Hervé Porte de Vincennes'da oturuyordu. Her sabah, 1 numaralı metro hattını kullanmak zorundaydı (istasyonları ezbere sayabilirdi) ve bitkin bir halde hedefine varıyordu: LA FOLİE,[8] ÜNİVERSİTE KOMPLEKSİ.

O dönemde Paris X, sıradan bir yerdi. Paris bölgesindeki en büyük gecekondu mahallesinden pek de farklı olmayan, ordu tarafından terk edilmiş araziye alelacele inşa edilmiş binalardan oluşuyordu.

---

7. George Bryan "Beau" Brummell (7 Haziran 1778 - 30 Mart 1840) İngiltere'de Regency döneminde önemli bir figürdü ve uzun yıllar İngiliz erkek modasının öncülüğünü yaptı. Adı hâlâ stil ve güzel görünümle ilişkilendiriliyor ve yüksek kalitelerini göstermek için çeşitli modern ürünlere veriliyor. (ç.n.)

8. Nanterre'deki metro istasyonunun adı. (ç.n.)

Tuhaf bir şekilde, felaketzede bölgenin ortasındaki bu küçük ölçekli Brasilia, Batı Paris'in tüm parlak gençliğini barındırıyordu.

Mütevazı bir aileden gelen Hervé bu zengin çocukların arasına karışmakta zorlanıyordu. Hepsi hukuka ve ekonomiye kaydolmuştu, o ise tarih ve felsefe derslerini takip ediyordu. Bu mokasenli toy delikanlıları hem kıskanıyor hem de küçümsüyordu.

Özetleyelim. Yani Hervé, hayatını metroda geçiren ve balıkadamlar gibi oksijen tüplerini sırtında taşıyan, beşeri bilimlerde çift anadal okuyan uzun boylu, sıska bir tipti. *Tamam mı?*

Tüm bunlar yalandı.

En azından, hepsi doğru değildi.

Hervé için dersler sadece hobiydi ya da zorunlu bir çalışmaydı, her halükârda onun ilgisini çekmeyen bir şeydi. Parlak sonuçlar elde etmesine rağmen bu dünyaya –profesörler, öğrenciler, dersler– kayıtsız kalıyor, hatta küçümseyen gözlerle bakıyordu.

Hervé kuşkusuz çok zekiydi, belki de bir dehaydı. Aşırı keskinliği onu eksantrik, farklı ve ayrıca biraz ürkütücü kılıyordu. Onun üstün zekâsının ne en ufak yeni bir fikir karşısında düdük içindeki bilye gibi savrulan diğer öğrencilerin ne de tam tersine donuk, tozlu, küflü profesörlerin zekâsıyla hiçbir ilgisi yoktu.

O halde Hervé'yi besleyen şey neydi?

Kızlar.

Onun işi, aşka olan tutkuydu. Ama ne kampüs playboylarıyla ne de yatakhane çapkınlarıyla alakası vardı. O daha ziyade bir altın arayıcısı, keşfedilmemiş toprakların kâşifiydi. Hervé büyük aşkı kovalıyordu. Dizelerde, tezhip edebiyatında güzeli, doğruyu arıyordu...

1968, bütün genç erkeklerin külotunda bir yanardağın olduğu dönemdi, bu gerçekten çok komikti. Ama kimse karakterini değiştirmiyordu. Hervé, birçok başarısızlığına rağmen arayışına devam ediyordu. Açıkça söylemek gerekirse, bu asla işe yaramıyordu. Bu başarısızlıklar umutsuzluğa kapılmak şöyle dursun, onu harekete geçiriyor, araştırmacı arzusunu daha da pekiştiriyordu. Bir aşk fatihi...

Bununla birlikte, bazen şüpheye kapılıyordu. Özellikle de gerçek kız avcılarını, kızları elma gibi toplayanları düşündüğünde. İçlerinden çoğu geri zekâlı, yüzeysel, basit gençlerdi. Öyleyse neden kızları cezbediyorlardı? Ve o, neden onlara benzemekte diretiyordu?

Her şey karşılıklıdır fikri de unutulmamalıydı: Bu tür aptallardan etkilenen kızların da çok akıllı olmaları gerekmiyordu. Bu kısırdöngüden çıkamıyordu: O çok zeki insan, dâhi, hiçbir halta yaramayan o kızları baştan çıkarmak için bir moron olmayı arzuluyordu.

Öyleyse?

Öyleyse, hiç.

Daha hırslı, daha iddialı olmak istiyordu. Bunun için can atıyordu; hayal ediyor, gerçekdışı büyük senaryolarla bunu şekillendiriyordu. Bütün bir öğleden sonrayı pikabında Procol Harum'un "Whiter Shade of Pale"ını ya da Moody Blues'un "Nights in White Satin"ini dinlerken olmayacak hayaller kurmak onu korkutmuyordu. Sorun değildi. Kendini hayallerine kaptırıyordu ve bu iyi bir şeydi. Ve bu muhteşemdi. Melankolide mutluluğu bulmak: Onun ilkesi buydu.

Hervé, o zamanlar söylendiği gibi, bir kulüpten veya bir partiden eli boş ve aşağılanmış olarak her çıktığında, gençliğin uçarılığı nerede diye düşünüyordu. Ya aşırı özgürlüğü? İyimserliği?

Bir gece, başarısız bir av sonrasında, Saint-Germain Bulvarı'nda gözyaşlarına boğulmuştu. O gece, bir sundurmanın karanlığında gerçekten bu işe bir son vermeyi düşünmüştü.

Ertesi gün, yeniden hamlede bulunmuştu.

Elbette bazı gevşeticileri –alkol, esrar...– denemek zorunda kalmıştı. Sonuçlar ürkütücüydü. Alkolü kaldıramıyordu. Esrara gelince, sadece huzursuzluğa neden oluyor ve midesini bulandırıyordu. Her halükârda, onda en önemli şey eksikti: Tasasızlık. Acınacak bir karakterdi. Bu konuda bir şey yapılamazdı.

Kurtarıcı unsur, onu her zaman en beterinden koruyan güç müzikti. Dönem ne politik ne de inançsızdı: Rock müzik dönemiydi. Ama anlaşılması gerekiyordu. Gerçek ve uydurma rock vardı, iyi ve süprüntü olanı, Anglosakson ve Fransız olanı vardı. "Yeye"leri, *Salut les copains* gibi albümleri ve diğer soytarılıkları unutun. Homoseksüel sesleriyle Beatles'ı ya da Beach Boys'u da geçin.

Hervé gerçek, sert rock dinliyordu – Rolling Stones, Kinks, Yardbirds ve diğerleri... Doygun sesli gitarlar, kopuk kopuk riffler,[9] insanın bağırsaklarını buran distorsiyonlar[10], işte onu tatmin eden buydu...

9. Tekrar eden ritme göre daha karmaşık ezgisel figürler ve akor dizileri. (ç.n.)

10. Bir müzik aletinin doğal sesinin değiştirilme, çarpıtılma işlemidir. Yaygın olarak gitar ve elektrogitar için kullanılır. (ç.n.)

Büyükannesi ona bir Teppaz, entegre hoparlörü olan lambalı bir plakçalar aldığında plağı ayin yöneten bir rahibin jestleriyle kauçuk tablanın üzerine yerleştirmişti. Şarkı çalmaya başlamadan önce hâlâ plağın cızırtılarını duyuyordu. Gözlerini dönen siyah daireden ayırmadan, titreyerek orada kalakalmıştı...

Ve birden riff.

Kinks'in "All Day and All of the Night" parçası.

Hervé bu parçayı hiç duymamıştı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Elbette büyük bir haz alıyordu, tüyleri diken diken olmuştu, ama sadece bu kadar değildi. Bu yeni bir dünyanın sesiydi. Yaşının ağırlığının, huzursuzluğunun, sıkıntısının saf bir zevke dönüştüğü bir dünya. Panzehrini bulmuştu. Bu ses sağanağı içinde onu inciten ya da sarsan her şeyi (öfke, çekingenlik, kaygı) bir kuvvet, zevk ve neşe akışına dönüştüren bir güç vardı. Vücudunu kıvrandıran, acıları bedeninden dışarı atan, onu parlak bir aydınlığa doğru yükselten bir titreme.

Şarkı bittiğinde hemen bir daha bir daha çalıyordu. Bir uyuşturucu, çölde bir pınar, gecenin içinde bir kadın gibiydi... İnsanın ruhunu büyük bir zevkle tırmalayan bu sert, sancılı, orgazma ulaştıran gitarın akorlarını, Ray Davies'in genizden gelen tekdüze sesini, kaburgalara çarpan baterinin gürültüsünü kana kana içiyordu...

Arkadaşları pekâlâ devrim yapabilirdi, kızlar onun suratına tükürebilirdi, gerçek hayat pikap tablasının üzerindeydi. Kargaşa içindeki dünya başka bir gezegen gibi orada dönüyordu. Fark anlaşılıyordu: Aynı yıl Kinks "All Day and All of the Night" ile "You Really Got Me" şarkılarını çıkarmıştı. Sonraki yıl Rolling Stones "(I Can't Get No) Satisfaction"ı kaydedecekti.

Tarih bu gerçek olayları hatırlayacaktı.

Diğerlerine gelince, güleyim bari...

4

Üçlü yakında Rivoli Sokağı adını alacak olan Saint-Antoine Sokağı'na ulaştı. Her yerde çöpler, molozlar vardı. Binaların pencerelerinde hiç ışık yoktu. Ortama karartma, korku ve savaş havası hâkimdi.

Zaman zaman bu ölümcül sakinlik, çok gürültülü ani patlamalarla, yol boyunca ilerleyen polis minibüslerinin cayır cayır öten sirenleriyle, kollarının altında pankartlar taşıyan yoldaşların avaz avaz söylediği şarkılarla bozuluyordu.

Châtelet Meydanı'nda, birkaç metre önlerinde yeni bir çatışmanın işaretlerini gördüler. Ateş kokusu, gölge oyununu andıran karaltılar, yer yer yanan ateşler: Louvre yakınlarında ortam ısınıyordu.

Hemen orada onlara ihtiyaç duyuluyormuş gibi farkına varmadan adımlarını hızlandırdılar. Öğrenciler Rivoli Sokağı ile Amiral-de-Coligny Sokağı'nın kesiştiği yere çoktan bir barikat kurmuştu. Polisler anayolu kapatacak ve Louvre'un girişini kesecek şekilde, tam karşılarında duruyordu.

Her zamanki alışıldık sahne. İsyancılar barikatlarını güçlendirmek amacıyla parke taşlarını ve diğer döküntüleri elden ele iletmek için zincir oluşturuyordu. Diğerleri ağaçların çevresindeki demir parmaklıkları söküyordu. Alevlerin ve sokak lambalarının ışığı altında parlayan düz kadife ceketler, trençkotlar ve montlar ayırt ediliyordu. Daha uzakta, sol tarafta, CRS'nin esnek yağmurluklarından yayılan turuncu şeritler. Onların arkalarında, saldırmaya hazır, üstlerinde su topu bulunan kamyonlar ve buldozerler vardı...

Hervé derin bir iç çekti. Kurtulmanın hiç yolu yoktu. Desmortiers ile Trivard, onun tam tersine yoldaşlara çoktan yardım etmeye başlamışlardı. Hervé barikatın etrafını dolandı, Rivoli Sokağı'nın kemerleri altından geçip Oratoire Sokağı'na ulaştı. Sırtını parmaklıklara dayadı ve Amiral Coligny heykelinin gölgesinde yere oturdu. Yeni

bir Disque Bleu yaktı ve Arsenal Limanı'yla ilgili hayallerine kaldığı yerden devam etti.

Hervé böyleydi... Paris alevler içindeydi, dünyanın sonu yaklaşıyordu ve o, her zaman IV. Henri olarak düşündüğü bir suratın dibinde sakince sigarasını tüttürüyordu.

Aslında, onun tercihi buydu: Gözlerden uzak bir köşe bulmak ve çatışma seslerini uzaktan dinlemek. Bu ona çocukluğunu, küçük odasında uyurken büyükannesinin komşularıyla akşam yemeği yediği zamanları hatırlatıyordu. O boğuk gürültünün, onun uykuya dalmasını sağlayan bu karışık seslerin tadını çıkarıyordu.

Bu akşam kesinlikle yaşadığı bu ana odaklanmak istiyordu.

Üç kişiydiler.

Onlara 10 Mayıs akşamındaki büyük karışıklıkta rastlamıştı, sonra gösterilerde ve öğrenci konseylerinde onları yeniden görmüştü. Ayrıntıya girmeden Hervé üçüne de âşık olmuştu. Kolayını başarabilen zorunu da başarabilirdi.

İlki çok coşkuluydu ve hatta bir *pasionaria*'ydı.[11] Suzanne barikatların üstünde hep ayakta duran, elindeki parke taşını fırlatmakta tereddüt etmeyen, ses telleri yırtılıncaya kadar "CRS=SS" ve "Güzellik Sokaklarda!" diye bağıran şiddet yanlısı, öfkeli ve tehlikeli bir kızdı. Hepsi sola! Ve polislerin kendilerini kollamaktan başka çareleri yoktu...

İkinci kız Cécile'di, daha ciddiydi, eteğinin desenleri gibi kesin, eteğiyle uyum içindeki çengelli iğne kadar parlaktı. Hervé onunla konuşmayı seviyordu, o aptallar çölünde bir zekâ vahasıydı. Yuvarlak bir yüzü, üzerinde daha da yuvarlak bir topuzu vardı, bu da ona Michelet'den[12] ya da Saint-Simon'dan[13] alıntılar yapabilen bir matruşka havası veriyordu...

Üçüncüsü, ah o üçüncüsü... Nicole üçlünün prensesiydi. Kızıl sarı saçlıydı, zengindi, Budist'ti, Hôtel-Dieu'de parlak bir cerrah olan babasının kralı olduğu çok sıcak, çok güçlü küçük bir krallıkta saltanat sürüyordu. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin hep o devin

---

11. Hayatını fikirlerine adamış aşırılık yanlısı militan. (ç.n.)

12. Jules Michelet (1798-1874). Fransız tarihçi. Romantik tarihçiliğin en tanınmış isimlerindendir. En önemli eseri, on dokuz ciltlik *Histoire de France* (Fransa Tarihi) adlı yapıttır. (ç.n.)

13. Claude Henri de Rouvroy, Saint-Simon kontu (1760-1825), genellikle Henri de Saint Simon olarak anılır, Fransız sosyalizminin kurucusudur. (ç.n.)

omuzlarındaydı. Ayrıca delikanlıların onun yolunda erimelerine izin veriyordu, özellikle Doğu'yu ve spiritüalizmi hayal ederek siyaset yapma lütfundaydı.

– Ne halt ediyorsun? Her yerde seni arıyoruz!

Desmortiers karşısında duruyordu, yüzü kapkara olmuştu.

– Ne oluyor? diye homurdandı Hervé, izmaritini fırlatırken.

– Ne demek ne oluyor? Borsa'ya gidiyoruz, Tanrı aşkına!

Bir kez daha Hervé tereddüt etti. Yürüyerek eve dönebilirdi –üç aşkını düşünecek zamanı olurdu. Onlara yaklaşmanın, onlara aşkını ilan etmenin en iyi yolu ve...

Desmortiers ayağıyla onu dostça dürttü (Hervé hâlâ yerde oturuyordu):

– Gidelim, haydi! CRS geri çekiliyor. Yapacak daha çok şey var!

5

Yeniden Oratoire Sokağı'na döndüler ve sola, Saint-Honoré Sokağı'na girdiler. Semtin sessizliği, karanlığı bir kez daha üzerlerine kapandı. Palais-Royal bahçeleri boyunca birkaç polisle karşılaştılar, CRS ve seyyar jandarma değillerdi, kötü aydınlatılmış kapı sundurmalarının altında kazık gibi dikilen sıradan polislerdi. Semtte çok sayıda bakanlık ve idari bina olduğu görülüyordu. Burası eski taş, kolalı milletvekili, durmadan tartışılan kanunlar, kanun hükmünde kararnameler kokuyordu...

– Buradan!

Trivard'ın cebinde her zaman bir Paris haritası bulunurdu. Üçünden hiçbiri bölgeyi bilmiyordu, korku filmi bulmak amacıyla sık sık Grands Boulevards'ı arşınlayan Hervé bile.

Petits-Champs Sokağı, sola döndüler, ilk çıkış noktasına geri geldiler. Trivard'ın kafası karışmıştı. Gerçekten onların devriminin de komik bir hali vardı... Karl Marx'tan ziyade Groucho.[14]

Ama Hervé anın tadını çıkarıyordu: Bu semt, açık galerileri ve modası geçmiş kabareleriyle geçmiş yüzyıl kokuyordu. Biraz hayal gücüyle, insan Flaubert, Maupassant, tiyatrolar ve silindir şapkalar zamanında olduğunu düşünebilirdi... Artık geriye bir toz tadından başka bir şey kalmamıştı, ama aynı zamanda rahatlatıcı, ısıtan bir şeyler de vardı. *Faytona biner miydiniz?*

Vivienne Sokağı. Ne bir insan ne de ışık vardı. İki hafta önce, herkes pencerelerdeydi, öğrencilere sandviç ikram etmek için aşağı iniyorlardı. Bitmişti. İnsanlar usanmıştı, usanmaktan fazlasıydı – bazı şeyleri uzatmamak en iyisidir.

– Geldik!

---

14. Julius Henry Marx ya da Groucho Marx (1890-1977), Amerikalı stand-up komedyeni ve oyuncu. (ç.n.)

Yeni bir uğultu boş sokaklarda çoktan yankılanmaya başlamıştı. Bir kez daha adımlarını hızlandırdılar, damarlarında adrenalinin yükseldiğini hissediyorlardı. Quatre-Septembre Sokağı'na daldılar ve muhteşem üstünlüklerini kendi gözleriyle teyit ettiler: Bu akşam Büyük Sermaye öğrenci üfürüğüyle süpürülecekti.

Binlerce gösterici, sütunlu girişiyle Antik Yunan tapınaklarını andıran Paris Borsası'nı kuşatıyordu. Hervé idollerinin heykellerini devirmeye hazırlanan paganları düşündü.

Ama o anda bile, buna inanmıyordu.

Gençti, doğru. Büyük bir şey yaşamamıştı. Ama tüm bunların saçmalık olduğunu bilecek kadar tarih araştırması yapmıştı. İnsan, üstün bir amaç uğruna bile başkaları için asla savaşmazdı – sadece pastadan pay isterdi. Boşuna dünyayı değiştirmeyi hayal ediyordu, kendisini bile değiştiremiyordu: Gönlünün derinliklerinde kapitalistti – en iyisi kendi için, kırıntılar başkaları içindi. Herkes bunu biliyordu. Öyleyse bu ikiyüzlü solculuğun amacı neydi?

Hervé, Trivard ve Desmortiers'yle birlikte karmaşanın içine daldı. Megafon sesleri bağırış çağırışların gürültüsü içinde kayboluyordu, kaynaşmalar güçlü bir dalga gibi kalabalığı önce ileri, sonra geri itiyordu. Hepsinin gözü tüm haşmetiyle, heybetiyle, gücüyle onları kışkırtan bu kahrolası binaya dikilmişti.

Üç arkadaş kalabalık içinde kendilerine yol açarak binanın parmaklıklarına kadar ulaştılar. Karşılarında, çam yarması gibi adamlar sıkışık saflar halinde duruyorlardı. UNEF'in ya da PSU'nun[15] güvenlik birimleri.

Birden, itişip kakışma başladı. Hervé donuna kaçırmaktan korktu. Buradan çıkmanın imkânı yoktu. Boğularak, parmaklıklara sıkışarak öleceklerdi. Yeniden önce sağa sonra sola sürüklendiler, ardından öne doğru iteklendiler. Karşılarında oluşturulmuş insan zinciri koptu. Parmaklıklara tırmanıyorlardı. Bir alkış yükseldi. Hervé sendeledi, yeniden doğruldu. Parmaklıklar karşı koyamadı. Saldırganlar tapınağın basamaklarına tırmandı.

Yukarıda, kasklı bir grup serseri mühürlü kapıları kırmak için bir kalası koçbaşı olarak kullanıyordu. Bu kez başarmışlardı. Bir savaş, bir Ortaçağ kuşatması, bir Antikçağ saldırısı gibi. Menteşelerin

15. Parti Socialiste Unifié'nin (Birleşik Sosyalist Parti) kısaltması. (ç.n.)

çatırtısına karışan bir uğultu yükseldi. Hervé bir depremin, bir yanardağın neden olduğu bir sarsıntıya kapılmış gibi hissetti.

Ansızın kendini Brongniart Sarayı'nın içinde buldu. Saldırganlar etrafa dağıldı. Holde ayak sesleri artmış gibiydi. Tonozların altında koşuşturuyorlar, bağrışıyorlar, toplaşıyorlar, etrafı kırıp geçiyorlar, vandallık yapıyorlardı...

Hervé, Trivard ile Desmortiers'yi kaybetmişti, çoktan reaktörün kalbine doğru gitmiş olmalıydılar: Alım-satım emirlerinin verildiği, paranın her gün bir gayzer gibi fışkırdığı seans salonu. Kâğıtlar havada uçuşuyor, sandalyeler bir o yana bir bu yana savruluyordu. Saygısızlık. Hor görme. Sapkınlık. Tapınak kemiklerine kadar yağmalanacaktı. Para tanrısı yok edilecekti.

Hervé kımıldamadan duruyordu, büyülenmiş gibiydi. Jacques-Louis David'in, Nicolas Poussin'in, Jean-Léon Gérôme'un, Frank Frazetta'nın destansı başyapıtlarını düşündü. Aynı kaos, aynı cömertlik, aynı güzellik.

Masaları deviriyorlardı. Panoları söküyorlardı. Sandalyeleri, masaları, kâğıtları üst üste yığıyorlardı... Ateş. Hervé'nin sağ tarafındaki telefon kabinleri alevlerin etkisiyle çıtırdamaya başlamıştı. Hervé geri çekildi, yere düşmüştü. Buradan çıkmalıydı. Bu körü körüne şiddetten kaçmalıydı. Beşinci bölgenin duvarlarında okumuştu: "Devrim bir şenlik olmalı." Kötü haber: Şenlik sona ermişti. Burada nefret ve öldürme dürtülerinden başka bir şey yoktu.

Arkasına döndü ve gecenin uğultusu içinde gözden kayboldu.

6

– Bu ne?

– Motorlu testere.

– Ne yapmak için?

– Ağaçları kesmek için.

– Ağaçları mı?

– Evet. Saint-Michel Bulvarı'nda olabildiğince çok çınar kesmemiz gerekiyor, *capisce?*

Jean-Louis Mersch çevresini saran beş serseriye dikkatle baktı. Öğrenci değillerdi. İşçi de olamazlardı. Sorbonne'a sığınmış gerçek serseriler, fırsatçı haydutlardı ve sadece tek bir istekleri vardı: Polislerle gırtlak gırtlağa gelmek, tüketim malzemelerini çalmak, güzel güzel yaşayıp gitmek.

Baş yağmacı olan otuz dört yaşındaki Jean-Louis, "iktidarı radikal bir şekilde istikrarsızlaştırma" projesi için en iyi ortakları aramıştı. UNEF'in güvenlik birimlerine yanaşmıştı. Çok uslulardı. Sabahtan akşama kadar Sorbonne'u korumaları gerekirken çocuklardan şantajla para sızdırmakla yetinen Katangalı sarhoş pezevenklerle de temas kurmuştu. Çok aptaldılar.

Ardından Kabîliyelileri bulmuştu –yakın arkadaşlar arasında KBL. Kendilerini böyle adlandırıyorlardı çünkü liderleri Cezayir'i dolaştığını iddia ediyordu –Cezayir'i dolaşmıştı, üstelik az da dolaşmamıştı, bu da Mersch'i çok şaşırtacaktı.

KBL Sorbonne koridorlarında sadece esrar ve diğer maddelerin ticaretini yapıyordu. Jean-Louis biraz para karşılığında onları planları için kullanabileceğini hemen fark etmişti. Bu arada, Sorbonne'un "halk" revirinden çaldıkları ilaçları onlardan satın almıştı.

– Eski Dünya'dan kurtulmak gerekiyor, dedi Mersch. Sadece fikirlerinden değil, kurumlarından, sembollerinden de. Daha iyisini inşa etmek için her şeyi yok etmek gerekiyor.

KBL'ler sırıttı. Biri yere tükürdü. Diğeri bir sigara yaktı. Üçüncüsü parmaklarını çıtlattı. Siyaset onların umurunda değildi.

Fossés-Saint-Jacques Sokağı'nda, karanlık bir köşede duruyorlardı, Mersch önceki gün çaldığı Citroën 2 CV kamyoneti oraya park etmişti. Oldukça riskliydi, ama her bir testere on iki kilo ağırlığındaydı. Elinde bu tür zımbırtılarla beşinci bölgeyi geçmek söz konusu değildi.

Kamyonetin kasasından bir testereyi aldı ve bir sokak lambasının ışığı altında onlara gösterdi.

– Stihl Contra. Altı beygir gücünde. Dakikada yedi bin devir. Tırtıklı dişlere sahip bir zincir. Bu zımbırtı yedi dakikadan daha kısa bir sürede yüzyıllık bir meşeyi kesiyor.

Hırsızlar aleti daha iyi incelemek için eğildi.

– Bize gerekli olan, dedi, içlerinden biri, silah, gerçek silahlar. Bizler oduncu değiliz.

– Biraz sabır, yakında, diye yalan söyledi Jean-Louis.

45'lik Colt'u sırtında hissetti, mermi devreye girmemişti. Bir kordit kokusu burun deliklerini yaktı. Koku halüsinasyonu. Olaya aşinaydı – ve yuttuğu amfetaminler hiçbir işe yaramıyordu.

– Yapabilecek misin? diye ısrarla sordu, adamlardan biri.

– Üzerinde çalışıyorum, sana söyledim. Ama o çizgiyi geçersek geri dönüşü olmayabilir.

– Geri dönüş, ibnelere göredir.

Adamlar kıh kıh güldü. Jean-Louis derin bir iç çekti ve ilk motorlu testereyi serserilerden birine verdi. İkinci adama başka bir testere. Toplamda beş testere vardı. Hesap doğruydu.

– Şimdi, diye emretti, Saint-Jacques Sokağı'na gidiyorsunuz, sonra sağa, Abbé-de-l'Épée Sokağı'na sapın. Saint-Michel Bulvarı'nda, aletinizin ulaşabildiği her şeyi kesin. Sadece suratınızı bir ağaca çarpmamaya dikkat edin.

Yeniden gülüşmeler. Kuşkusuz KBL'nin adamları da bu gece esrar ve amfetamin içmişti. Askeri açıklamalar yaparken, üzerinden birkaç kez geçilmesi gerekiyordu.

– Hadi, gidin. Benim için azami miktarda olay çıkarın.

Adamlar ellerinde testerelerle tabanları yağladı. Jean-Louis adamlar gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktı, sonra yürümeye başladı. Güruhuna katılmadan önce mal sahibi gibi etrafta bir tur atmak istiyordu; sonunda tüm bu karmaşanın kendi eseri olduğuna inanmıştı.

Saint-Jacques Sokağı'nı geçip tam karşıdaki Malebranche Sokağı'na girdi. Deri ceketinin altında, boynuna çaprazlama asılı, polis frekansına ayarlanmış bir telsiz gizliydi. Bu cihaz –bu tılsımlı aygıt– CRS ile diğer seyyar güvenlik birimlerinin hareketlerini tam olarak bilmesini sağlıyordu. Edmond-Rostand Meydanı ve daha aşağıda Sorbonne Meydanı'nda çatışmalar iyice şiddetlenmişti. Diğer çatışmalar, blokun diğer tarafında, Des Écoles Sokağı ile Saint-Jacques Sokağı'nın köşesinde devam ediyordu.

Sokaktan yükselen merdivenlerin karanlığına sokuldu, başı omuzlarının arasında, kulağı hâlâ telsizin cızırtılarındaydı. Bir köpek gibi ya da daha ziyade bir köpeğin gölgesi gibi duvar boyunca ilerledi.

Le-Golf Sokağı, gürültü patırtı kulakları sağır edecek hale gelmişti. Mersch gülümsedi: Çatışma, benzeri görülmemiş bir şiddet düzeyine ulaşmıştı. Öğrenciler, işçiler, serseriler gerçekten şehri yok etmek istiyorlardı ve karşılarındaki bitkin, gergin polisler her an silahlarına davranabilirlerdi. Tam olarak beklediği de buydu. İyi ve usulüne uygun bir kıyım.

Yüzünü bir fularla kapattı, sonra Soufflot Sokağı'na bir göz attı. Parke taşları, somunlu vidalar, Molotof kokteylleri leş gibi kokan havada uçuşuyordu. Bina diplerinde yer yer kavgalar. Bilincini yitirmiş öğrenciler. Coplayan, coplayan ve tekrar tekrar coplayan polisler... Kuşkusuz çok kötü bir manzaraydı, ama bir şeylerin gerçekten değişmesi için ödenmesi gereken bir bedeldi.

Ceketinin içinden el bombalarını çıkardı ve birini polislerin bulunduğu tarafa, diğerini öğrencilere doğru fırlattı. Kıskançlık yok. TNT doldurulmuş OF F1 bombaları: Büyük bir patlama esintisi, parça tesiri yok. Kulak zarlarını yırtıyor, duruma göre bir eli koparabiliyor ya da kafa derisini sıyırabiliyordu.

Ardından ileri atıldı ve koşar adım Soufflot Sokağı'nı geçti. Üzerine tel kafes geçirilmiş arabaların arasından yürüyüp bir kez daha kasklı adamlar ve sedyelerle karşılaştı. Kimse ona dikkat etmedi.

Mukayese edildiğinde, Victor-Cousin Sokağı korunaklı bir sipere benziyordu. Ama daha üç adım atmamıştı ki Sorbonne Meydanı'nın arkasında yeni çatışmalarla karşılaştı. Saint-Michel Bulvarı'na yapılacak saldırıyı beklerken çatışma için hazırlık yapan yedek güçler.

Jean-Louis'nin bir sundurmamın altına çekilecek kadar zamanı oldu –öğrencilerin işgalinden sonra, üniversite gece gündüz açıktı. Bir anda kendini, kapkaranlık mermer bir koridor içinde buldu. Hâlâ yanan lambalardan, mum ışığından biraz daha canlı, zayıf bir ışık yayılıyordu.

Mumlar... Çöp dolu bir katedrale girmiş gibi hissetti. Kahretsin. Hiç eğitim almamıştı ve bu tür kültür yuvaları onu bunaltıyordu, ama Sorbonne'u bu halde görmek onu iğrendiriyordu.

Koridor. Çocuklar banklarda uyuyordu – gerçekten derin bir uykuya dalmışlardı. Yerde pis kâğıtlar, giysiler, sebze meyve kasaları vardı. Duvarlarda çeşitli canilerin –Che, Hô Chi Minh– ya da entrikacı diktatörlerin –Mao– resimlerinin bulunduğu afişler asılıydı. *Aptallar sürüsü...*

Sorbonne'un planlarını elde etmişti ve hepsini ezbere biliyordu. Şimdi şapel boyunca, Jean Gerson Galerisi'nde ilerliyordu. Galerinin bitiminde Saint-Jacques Sokağı'na ulaşacaktı. Orada da kanlı olaylar olduğundan emindi.

54 numaralı kapıya ulaştı (bu numaranın anlamını bilmiyordu), neden buraya asıldığı belli olmayan Lenin'in suratıyla burun buruna geldi. "Halkın özgürlüğe ihtiyacı yoktur çünkü özgürlük, burjuva diktatörlüğünün biçimlerinden biridir." İçini soğuk bir ürperti kapladı. Bu çaptaki bir fanatikten farklı olmadığını düşündü. İşte bu bedel karşılığında olaylar gerçekten değişiyordu.

Yukarıda çatışıyorlardı, aşağıda çatışıyorlardı. Polisler, gece savaşının iki sıcak noktasını birbirine bağlayarak koşuşturmaya devam ediyordu. Yolun diğer tarafında, gaz bombaları tıslarken, parke taşları havada uçuşurken Louis-le-Grand Lisesi ve Collège de France soğukkanlı bir ilgisizlik sergiliyordu – *gençlik gelip geçicidir...*

Des Écoles Sokağı'na doğru inerken bir ses ceketinin altında cızırdamaya başladı.

Elini telsizine kaydırdı, sesi açtı:

– YETKİLİLERE ÇAĞRI! YETKİLİLERE ÇAĞRI! POLİS MERKEZİNDE YANGIN! BURAYA SIKIŞTIK! CANLI CANLI YANACAĞIZ!

Montagne-Sainte-Geneviève Sokağı'ndaki, Beşinci Bölge Merkez Karakolu'nun adamlarıydı.

Polis barbeküsü.

Kahretsin, bunu görmek istiyordu.

7

Panthéon Meydanı'na ulaşmak imkânsızdı. Yeniden Saint-Jacques Sokağı'na indi, Des Écoles Sokağı'nın da kapatılmış olduğunu gördü. Sağa, Marcelin-Berthelot Meydanı'ndaki park boyunca uzanan dar yola saptı. Collège de France'ın ön cephesine ulaştı, çok geçmeden Chartière Çıkmazı'na vardı, buranın nereye çıktığını bilmiyordu ama demir parmaklıklarla kapatılmış Cimetière-Saint-Benoist Sokağı'yla kesişiyordu.

Mersch zorluk çekmeden –eh, neredeyse– parmaklıklara tırmandı... Ceketinin içinde bunalmıştı, telsizi, bir ineğin çıngırağı gibi boynundan sarkıyordu ve silahı kıçına çarpıyordu. Dar yolda gürültüler bir şişenin dibindeymiş gibi yankılanıyordu. Jean-Louis bir akvaryumda koşuyormuş gibi hissediyordu.

Çıkmazın sonuna ulaşınca, bir oluğa tutundu, çinko çatıya ulaşıncaya kadar binaya tırmandı. Artık bacalar ve televizyon antenleri arasında slalom yapmaktan başka çaresi yoktu. Sorun değildi. Paris ona aitti.

Çevrenin topolojisini göz önünde bulundurarak, aradığı sokağı –Lanneau Sokağı– buldu ve orada yetişmiş bir Virginia (Amerikan) sarmaşığına tutunarak aşağı indi. Bir Virginia sarmaşığı! Trafiğe kapalı bu küçük sokakta, insan kendini 17. yüzyıldaymış gibi hissediyordu. Tam da 13. yüzyıldan kalma Montagne-Sainte-Geneviève Sokağı'na ulaşmak için ihtiyacı olan şeydi.

En nihayet, polis merkezini gördü. Eksiksiz bir linç girişimi. Ön cepheyi yaktıktan sonra saldırganlar polislerin dışarı çıkmasını engellemek için çıkışları taş yağmuruna tutuyordu. Ve bu kurbanları kurtaracak ne bir araba ne de bir polis birliği vardı.

– Burada ne haltlar karıştırıyorsunuz? diye kalabalığa bağırdı Mersch.

Cevap olarak kahkahalar yükseldi, ardından komik olmaya çalışan "polis çevirme" ya da "fırında aynasız" gibi cümleler duyuldu. Kırmızı üzerine siyah kıyafetlerle diğerlerinden ayrılan ve taş atarak içeride pişmekte olan adamları izlerken gülen protestocuların siluetlerine dikkatle bakıyordu.

Mersch'in bir üstünlüğü vardı – başkaları buna zayıf nokta diyordu. Tereddüt nedir bilmiyordu, anında karar verirdi ve bu kararlarından da asla pişmanlık duymazdı. Kan, evet. Kızarmış et, hayır.

Yukarıda, birinci katta ışık vardı, aynasızlar yukarı kata sığınmış olmalıydı. Mersch karakolun arkasındaki binaya ulaşana kadar şenlik ateşinin etrafından dolaştı. Sundurma. Giriş. Merdiven. Doğrudan ikinci kata çıktı ve merdiven sahanlığında bulunan ve imdat çıkışı olarak kullanılan küçük pencereyi açtı.

Polis merkezinin çatısına bakıyordu. Her an eriyecek olan katranlı brandayla kaplı eğimli bir çatıydı. Yüzeyinde çatı pencereleri vardı. Hiç tereddüt etmeden, Mersch atladı, dizlerinin üzerine düştü ve eğimli çatıya sımsıkı yapışarak ilk çatı penceresine kadar süründü. Katranlı branda çoktan ısınmıştı. İçerideki polisler camı kırmaya çalışıyordu, ama belli ki cam kurşungeçirmezdi ve çatı penceresi de dışarıdan kilitlenmişti. Adamlar kendi karakollarında hapis kalmıştı.

Mersch, geceyi göktaşları gibi delip geçen taşlardan korunmaya çalışarak pervazı kapatan asma kilide topuğuyla vurmaya başladı.

Nihayet kilit kırıldı. Mersch çerçeveyi tuttu ve tek hamlede kaldırdı. Açılan pencereden dumanlar yükseldi ve ardında korkmuş polislerin suratları göründü. Elini uzattı. Bir, iki, üç, dört polis bu şekilde öksürerek, ağlayarak, inleyerek dışarı çıktı.

– Sağ ol, evlat, dedi dışarı çıkanlardan biri. Sana borçluyuz, gerçekten borçluyuz. Sen kimsin?

– Kimse.

– Yani?

Mersch ona dostça vurdu ve gülümsedi:

– Boş ver.

Bunları söyledikten sonra telsizinin kayışını açtı ve bir baca temizleyici gibi kapkara olmuş polise uzattı.

– Bununla amirinle temas kurabilirsin. Doğru frekansta. Bir

itfaiye aracı çağır, yangını söndürürler ve aşağıdaki sersemleri buradan def ederler.

Gözleri tilt makinesinin topları gibi parlayan, şaşkına dönmüş adamı bırakarak çatıyı saran karanlık dumanlar arasında kaybolduğunda henüz cümlesini bitirmemişti.

8

– Size ne oldu?

Jean-Louis Mersch cambazlık numarasından sonra Monge Sokağı'na kadar koşmuştu. Lutetia Arenası yakınlarında, hâlâ açık olan bir kafe görmüştü. Mucize.

Bistro camlarını örtüyle kapatmıştı ve beyni kendi başına, Jean-Louis, Jean Gabin'in *La Traversée de Paris* filmini hatırlamıştı, filmde Gabin gizli bir küçük kafede tarihi tiradını söylüyordu. "Zavallı pislikler..."

– Quartier Latin'den mi geliyorsunuz?

İşletme sahibi müşterisinin kapkara olmuş suratına dikkatle bakıyordu.

– Protesto gösterilerinin arasında kaldım, evet, diye kaçamak bir cevap verdi Jean-Louis.

– Eh, dostum, seni iyi haşlamışlar. Yangın mı çıktı, yoksa?

– Her zamankinden daha fazla değil, diye geçiştirdi.

– Dostum, diye yineledi bistro sahibi, fazla etkilenmemişti. Bir şey içmek ister misiniz?

– Viski.

– Bar tezgâhında mı?

– Hayır, şurada oturacağım, koltukta. Tuvalet nerede?

– Dipte, solda.

Yere serpilmiş talaşların üzerinde kayarcasına ilerleyerek boş salonu geçti. Lavabo aynasında hayranlıkla kendini seyretti. Ne yakışıklıydı ne de çirkin, ama etkileyici bir yüzü vardı. Gözlerinin üzerine düşen kıvrık buklelerin altındaki hatları, kırışıkları, kaslarıyla bir tür huzursuz yüz. Bu bakış, bir reddedişten, bir inattan başka bir şey değildi. *İlerle, görecek bir şey yok...*

Hiç tıraşlı olmazdı, ceketinin yakaları kalkık dolaşırdı, bu haliyle Mersch kodesten yeni çıkmış ve her an oraya dönmeye hazır birine benziyordu. Gerçekten serseri, gizemli, kaygı uyandıran bir surat – ama tuhaf bir şekilde çekiciydi, bunu biliyordu.

Birden lavaboya kustu. Ah, çok önemli değildi. Uzun zamandan beri hiçbir şey yememişti... Sahi ne kadar zamandır? Gözkapaklarına, elmacıkkemiklerine, dişetlerine biraz su çarptı. O kahrolası sıcak su onu hayatta tutuyordu. Kuzey Afrika'daki nehirlerde de böyleydi...

Üzerini temizliyordu ki birdenbire küçük bir anı patlaması midesinin yeniden bulanmasına sebep oldu. Tak-tik-tak: Yanan köyler, mermiyle kafatasları parçalanmış çocuklar, "testis kesme" operasyonları, "iyice yapışması" için gırtlağın derinliklerine sokulan manyeto... *Bir dönemdi.* Ilık su dehşeti temizleyebilirmiş gibi biraz daha su çarptı...

Sendeleyerek salona döndü ve üzerinde kendisini bekleyen viskinin durduğu masayı gördü. Bir dikişte içti, ürperdi, sonra titremelerini kontrol altına almak için kaslarını gerdi. Savaşa ait flashbackler, tüyleri diken diken edecek anı parçalarından oluşan yeni bir salvo bekliyordu.

Ancak şapkadan çıkan annesi oldu.

Mersch'in çocukluk anısı yoktu. Anılar efemine, zayıf insanlar içindi. Bir annesi olduğunu kabul edelim. Özel bir anne. Tanrı için aklını kaçırmıştı, Katolik bir yardım misyonunun üyesiydi, başkalarını o kadar çok seviyordu ki (başta Tanrı olmak üzere) asla kimseye bağlanmıyordu. Yüreği bir çakmaktaşı kadar sert ve keskindi. Sahipsiz yardımseverliği soyut ve ürkütücüydü.

Tanrı ona merhamet etsin: Tüm bunlar bir adamın suçuydu. Orada kalıcı olmayan bir pislik, ona işkence etmek için o denli şevkle davranmıştı ki birkaç yıl içinde (belki de sadece birkaç ay) onun ruhunu çürütmüştü. Doğumdan sonra, Jean-Louis'ye elde kalmış bir malın üzerindeki etiket gibi bir aile adı bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Söylendiği şekliyle JL, babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yasak bir konuydu. Kapanmış bir konuydu. Bir gün, sanki onun polis olduğunu anlamıştı. Bir başka sefer de, sihirbaz olduğunu. Ama ne zaman bir soru sorma cesareti hissetse, babasının öldüğünü söylüyorlardı. Ya da akıl hastanesinde olduğunu. Ya da çok uzaklarda olduğunu. Bir daha da ısrar etmemişti.

Çok geçmeden, onu yatılı okula göndermişlerdi. Cizvitler, annesinin Tanrı yolunda yaptığı hizmetlerden dolayı indirim yapmışlardı. Öğrenimini bir taşra köşesinde tamamlamıştı, ama hangisi olduğunu hatırlamıyordu.

Tam olarak ne hatırlıyordu? Çok fazla şey değil. Belki, soğuk moloz taşının, küflenmiş ahşabın kokusunu. Malzemelerde bir tür kabalık, ıslak bir giysi gibi tene yapışan organik bir bağ vardı. Hafta sonları, Paris'e gitmeyi reddediyordu: Annesinin ilahilerini dinlemek, sokakta yardım parası toplamak ve bu küçük düşürücü duruma katlanmak yerine boş yatakhanelerde kalmayı tercih ediyordu...

– Bir tane daha, lütfen!

Gırtlağı hâlâ külle doluydu. Kurum tadı, ekşi bir tat...

Silme dolu yeni bir bardak, bir dikişte içti.

Mezuniyetten sonra, askerlik görevi. Biraz özel bir görev: Atlas, Aures dağlarında, Kabîliye'de ateş ve kum yutmakla geçen beş yıl. Ruhunu MAS 36 tüfeğiyle şekillendirmişti. Mersch'in insan karakteri hakkında hayalleri vardıysa bile, o yıllar o hayalleri sonsuza dek silip yok etmişti.

O dönemle ilgili eski bir söz vardı: "Cezayir hakkında konuşuyorsan, orada olmadığın içindir." Ne kahramanlık olayları ne de iyi zamanlar vardı. Sadece her bakımdan gitgide berbatlaşan insana özgü kötülükler söz konusuydu. Kesinlikle kurtaracak bir şey yoktu. Jean-Louis, silah konusundaki becerileri nedeniyle yine de madalyalar almıştı.

Bu madalyaları daha sonra kaybetmişti, ama kötü hatıralar, ne yazık ki onlardan kurtulmanın imkânı yoktu. Meskiana ovasında, yere yatırılmış mahkûmların üzerinden zırhlı bir araçla geçen o adam gibi. Ya da aşağı Kasbah'taki Klein Sarayı'nda, adamlarını –yirmi yaşında gençler– "eti yumuşatmak" için kadın mahkûmlara tecavüz etmeye zorlayan diğer adam gibi. Erkekler için bu farklı bir hikâyeydi. Altmış kiloluk bir Alman çoban köpeğine Moumousse adını vermişlerdi. Espri anlayışı diğerlerinden daha fazla olan bazı askerler köpeğe "çavuş" lakabını takmıştı ve köpek mahkûmlar üzerinde çalışmaya başlamadan önce onu asker selamıyla ödüllendiriyorlardı.

Garsona yeniden el etti.

– Şişeyi bırakın, lütfen.

Şişe...

Um Alen yakınlarındaki Ksar Ettir Kampı'nda bir çavuş, mahkûmu bir şişenin ağzına oturtuyor, sonra cam adamın makatında parçalanıncaya kadar omuzlarına bastırıyordu.

Jean-Louis, bu alevler içindeki topraklardan döndüğünde ne tadı ne de umudu vardı. Ya da daha ziyade bıkkın ve karamsardı. Yine de, beklenmedik bir şekilde, siyasete merak salmıştı – özellikle de sosyalizme. İnsanlardan birey olarak nefret eden o, insanları toplu olarak kurtarmaya can atıyordu. Ve tek çözüm, tartışmasız, soldu. Fransa için, hatta dünya için tek çözümdü. Ama dikkat: Mantıklı, makul bir sol. Dengeli, istikrarlı bir sol.

Pierre Mendès France'ın konuşma yaptığı bir kongrede aydınlanmıştı. O, sadece o Fransa'yı yönetebilirdi. Mendès siyaset karşıtıydı, doğruluğun vücut bulmuş haliydi, bir namus ve dürüstlük timsaliydi...

Bugün, Mersch'in planı basitti: De Gaulle'ü düşürmek ve başa Mendès'i geçirmek. Mitterrand? Vichy geçmişini ya da uyduruk Gözlemevi Saldırısı'nı hatırlamak, ondan vazgeçmek için yeterliydi.

Böylece, ilk protesto gösterilerinden itibaren, birer çeteciye dönüşen öğrencilere eğitim vermiş, kalabalıkları heyecanlandırarak, saldırı stratejileri fısıldayarak, teknik tavsiyeler vererek, olayları sürekli olarak ağırlaştırarak Mersch bir istikrarsızlaştırma programı başlatmıştı. Mersch bir askerdi: Bu aptal gençleri birer ölüm makinesine dönüştürebilirdi.

Ancak bunu çabuk yapmak gerekiyordu, yine Lenin: "Zaman beklemez." De Gaulle hâlâ işleri düzeltebilir ve Pompidou sendikalarla görüşmeler yapabilirdi. *Bu gece ya da asla.* Yarın, çatışmaların şiddetinden rahatsız olan Fransızlar yeni bir hükümet isteyecekti. Böylece sosyalistleri seçecekler ve Mendès, onurlu adam, barış insanı, meseleleri ele alacaktı.

Yeniden viski. Ama amfetaminlerle birlikte çok gelmeye başlıyordu. Yine de savaşta olduğu gibi koşullara ayak uydurmak gerekiyordu: Uyarıcı olmadan kimse cepheye gitmezdi... Belki de polislerin kızarmalarına izin vermesi gerekiyordu, bu halk üzerinde çok daha etkili olabilirdi!

Saatine baktı: Gece yarısını geçmişti. Şişeyi cebine soktu ve yola çıktı.

Seksek oynar gibi cehenneme geri dönüş.

9

KBL boş durmamıştı.

Saint-Michel Bulvarı kesilmiş ağaç gövdeleriyle kapatılmıştı. Sanki burada kıyamet kopmuştu. Jean-Louis yüzünü kapattığı fuların ardında sırıttı. Algısı ve analiz yeteneği alkolün etkisiyle iyice bozulmuştu, ama bu gece sınırın aşıldığını anlamak için büyük bir âlim olmaya gerek yoktu.

Edmond-Rostand Meydanı'nda çatışmalar hız kesmeden devam ediyordu. Bulunduğu yerden "öğrencilerinin" ilerleyişini görebiliyordu. Motorlu testerelerin vınlama sesleri geceyi doldururken kazmaların, baltaların aralıksız yavan sesi testerelerle uyum içindeydi. *Haydi çocuklar, devam!* Göstericilerin bulunduğu tarafta, polisler gaz bombalarını atmaya devam ediyordu. Jean-Louis çocuklara, üzerlerine bir çöp tenekesi kapağı kapatmadan önce onları bir su birikintisine geri fırlatarak gaz bombalarının etkisini nasıl yok edeceklerini göstermişti.

Her yerde su vardı. Su topu taşıyan kamyonlar devasa bir süpürge arabası gibi bulvarı suluyordu. Tazyikli su kalabalığı dağıtıyor, ama öğrenciler yeniden toplanıyor ve sapanlarıyla kamyonların sürücülerini hedef alarak yeniden saldırıya geçiyordu. Gözlerini kısıp bakan Jean-Louis, aşağıda, Médicis Sokağı'nda, şimşeklerin çaktığını gördü: Su alan elektrik panoları cızırdıyor, patlıyordu. Lüks semtler elektrikten mahrum kalmış olmalıydı.

Sürekli parke taşlarından söz ediliyordu, ama durumu belirleyen, Kıyamet alanını sınırlandıran yanan ateşlerdi. Molotof kokteylleri, asfaltta yanmış benzin kokusu yayarak patlıyordu – uzun yakıcı yudumlar halinde asfaltın üzerine dökülen, soğutulmuş küçük votka bardakları...

Biraz daha yaklaş. Jean-Louis çoktan cürufla kaplanmıştı; eriyen kauçuk miyasmalarıyla saçları yağlanmış, gözleri far gibi olmuştu.

Şişesini bitirdi ve yürüdü. Sarhoştu, bu şiddet sarmalından son derece etkilenmişti, her gösterici ile ölüm arasında bir yakınlık, uğursuz iki adım mesafe olduğunu anlıyordu.

50'lerin sonunda, Ksar Ettir Kampı'ndayken peritonit olmuştu. Hatırladığı tek şey, irini vücuttan atmak için karnına yerleştirilmiş direndi. Bu eylül ayı da ona dışarı akıtılan o iğrenç iltihabı hatırlatıyordu – sıkıntı, kin, öfke tümü iltihaplı bir yaranın kanlı irini gibi sokaklara boşalıyordu...

Médicis Sokağı'nda, Luxembourg Bahçesi'nin parmaklıkları boyunca yürüyordu, bir bomba yakınına düştü. Ancak yere atlayıp yuvarlanacak zamanı oldu. Patlamayla yer sarsıldı, ama gaz bombası değildi. Bu da bir işaretti. Artık öğrencileri ağlatmıyorlar, gerçekten kulak zarlarını patlatıyorlar, ellerini koparıyorlardı...

Mersch ayağa kalktı. Yaralılar kıvranıyordu. İri beyaz gözleriyle simsiyah olmuş yüzler Hiroşima fotoğraflarını hatırlatıyordu. Bu çocukları kim tedavi edecekti? Tıp öğrencileri acil yardım hizmeti vermek için örgütlenmişti ama Sorbonne'dan, Edmond-Rostand Meydanı'nın diğer tarafındaki Médicis Sokağı'na ulaşmak imkânsızdı...

Tam o anda, aşağı taraftan, Odéon Tiyatrosu'nun olduğu yerden, kapılarında kızıl haç arması bulunan Citroën marka bir mini van çıkageldi. Araç bir yarım tur attı ve geri geri giderek, yaralılara olabildiğince yakın durdu.

Jean-Louis, arabanın arka kapısından çıkan beyaz önlüklü iki adama doğru koştu.

– Size yardım edebilir miyim?

Hastabakıcılar cevap vermedi: Hareketsiz bir öğrenciyi omuzlarından tuttular ve ıslak zeminde sürüklemeye başladılar.

Jean-Louis yüzünü buruşturdu. Saçları alabros kesilmiş, otuzlarını geçmiş bu adamların beden yapısının amfilerde sık rastlanan cılız çocuklarla hiçbir ilgisi yoktu. Suratlarına gelince...

Aklına sahte ambulanslarla ilgili söylentiler geldi. De Gaulle'ün gizli polisi, SAC'ın[16] adamlarının öğrencileri kaçırmak ve dayak atmak amacıyla Solférino Sokağı'na götürmek için bu taktiği kullandıkları söyleniyordu.

16. Service d'Action Civique'in (Sivil Eylem Hizmeti) kısaltması. (ç.n.)

– Bırakın size yardım edeyim, diye ısrar etti.

– Geri çekil.

– Ne?

– Sana geri çekil dedim!

Adamlar öğrenciyi bırakıp doğruldular. JL arabanın içine bir göz attı: Dikiz aynasından, sürücüyü tanıdı –eski OAS[17] mensubu, eski pezevenk ve yolsuz polis, yıllardan beri SAC'ta görev yapan Pierre Santoni.

Heriflerden biri önlüğünün altından Luger'i çıkardığında, Mersch çoktan 45'liğini doğrultmuştu. Sol eliyle, en yakındaki saldırganı yakaladı ve silahı adama doğru itti. Mersch iki eliyle kabzasından kavradığı tabancasını açıkta kalmış adamın suratına ateşlerken diğer adam mini vanın arkasına saklanmıştı.

Mersch yere atladı. Kolunu uzattı, dirseğiyle parke taşlarından destek alarak bacaklara ateş etti. Adam Jean-Louis'den birkaç santimetre uzakta yere yığıldı, kafası yere çarpmıştı, JL bir kere, iki kere tetiğe bastı, kemik ve beyin parçalarından korumak için sol elini suratına siper etmişti.

Ayağa kalktığı sırada, Citroën arka kapıları çarpa çarpa hızla uzaklaşıyordu. Mersch, Santoni'nin ensesine nişan aldı ama fışkırtılan su onun görüşünü kapattı. Silahını kılıfına sokarken bir koşuşturma gürültüsüyle başını çevirdi. Gördüğü şey, üzerine doğru gelen bir grup CRS adamıydı. Çenesine cop yememek için kollarını kaldırdı.

Kollarıyla başını ve böğürlerini koruyarak ıslak zeminin üzerinde büzüldü. Bulunduğu yerden çok uzakta olmayan iki cesedi düşündü. Çevresi polisler tarafından sarılırken, sürünerek cesetlerden uzaklaşıyordu. Dayak yiyebilirdi, ancak cinayetle suçlanmak istemiyordu.

Sonunda, bir anlık duraksamadan yararlanarak elini ceketinin içine sokmayı başardı ve polis müfettişi kimliğini adamlara gösterdi.

CRS'nin adamları öylece kalakaldı.

– Sen... Sen polis misin? diye sordu, koruyucu gözlük takmış heriflerden biri.

– Sence, geri zekâlı?

---

17. Organisation de l'Armée Secrète'in (Gizli Ordu Örgütü) kısaltması. (ç.n.)

Mersch sendeleyerek ayağa kalktı ve kan içinde kalmış alnını sildi.

– Görev başındaki bir polis memuruna şiddet ve zor kullanmaktan dolayı hakkınızda şikâyette bulunmadan def olun.

Adamlar süklüm püklüm çekip gittiler. Mersch sırtını bahçenin parmaklıklarına dayadı. Silah sesleri vücudunun her yerinde yankılanıyordu. Kan yüzünü kamçılıyor, boğazının derinliklerinde zonkluyordu.

Macenta rengi kan birikintileri içinde yatan cesetlere dikkatle baktı.

İki adam öldürmüştü.

Cezayir yeniden başlıyordu.

10

– Bütün gece seni aradım!

– Çok kötüydüm. Evde kaldım.

– Bunu nasıl kaçırırsın? 10 Mayıs'tan çok daha çılgındı!

Nicole Bernard filtreli bir Gauloise çıkardı ve yakmak için bekledi. Cécile sitemleriyle onu kızdırmıştı. 25 Mayıs Cumartesi günü, sabah erken saatte, iki genç kız Vaugirard Sokağı'nda yürüyordu. İlk nefesin acı ve bir o kadar da zevkli tadıyla gözlerini kapattı.

Doğruydu, bu sabah radyoda "barikatların ikinci gecesi" diye adlandırılan şeyi kaçırmıştı. Hasta değildi, ama Cécile'e gerçeği söylemesi imkânsızdı. Gecenin bir bölümünde, okullu küçük bir kız gibi bu sabahki konferansını hazırlamıştı.

Kendince mayısın yıldızlarından biriydi. Sözü geçen ender kızlardan biriydi. Yirmi üç yaşındaydı, felsefe alanında yüksek lisans yapmıştı, özenle gizlediği burjuva kökene sahipti, daha da özenle geliştirdiği bir hitabet gücü vardı. Fakültenin işgalinden bu yana, Sorbonne'daki öğrenci toplantılarında "tarihi" etkisini artırmıştı. Ünü koridorlarda yayılmıştı. Sonunda, nihai kutsama, bir işgal komitesi ona bu sabah kendi seçtiği bir konuda, tartışma üstadı olarak, bir konuşma yapmasını teklif etmişti. Kuşkusuz tarihe geçmek üzereydi.

Önceki gün odasında notlarını gözden geçirmiş ve büyük bir sözlü sınava hazırlanır gibi metni tekrarlamıştı. Tüm bunlar, annesi ona sandviçler hazırlarken ve babası televizyonda General De Gaulle'ü izlerken olmuştu. *Merhaba devrimci kız.*

Nicole yeniden yürümeye başladı ve Cécile'e laf soktu – kendisini eleştirmesine müsaade edemezdi:

– *Zeitgeist*'i yakalamak için sokakta olmama gerek yok.

– Neyi?

– *Zeitgeist*. Zamanın ruhu.

Cécile omuz silkti:

– Almanca sözcüklerle bu durumdan kurtulamayacaksın.

– Ya sen, yine yanlış tonda ruj sürmüşsün.

Cécile, Nicole'ün onu tiye aldığını fark etmeden önce elini dudaklarına götürdü.

Dirseğiyle ona vurdu:

– Kaltak!

Bir nehrin yüzeyinde seken bir taşın gürültüsünü andıran bir kahkaha patlattılar.

Nicole arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Ufak tefek, hafif tombul bir kızdı, merengi andıran bir topuzu vardı, annesi gibi giyiniyordu. Ama Cécile herkesi yanıltıyordu: Ortalama görünümünün altında, olağanüstü bir akıl gizliyordu. Tarihçiydi, felsefeciydi, Cécile ENA'yı[18] başaracak düzeydeydi.

– Suzanne'dan haber var mı? diye sordu Nicole.

– Hayır. Sabah uyanamamış olmalı. Dün protesto gösterilerindeydi.

Hiç kuşku yok... Çoğu kez üç kız hep birlikteydi. Felsefenin ilk yılında, Sorbonne sıralarında tanışmışlardı ve hiç ayrılmamışlardı.

Rennes Sokağı kavşağında, dün geceki çatışmaların ilk emareleri görüldü. Ters çevrilmiş ya da beşli kümeler halinde bir araya getirilmiş arabalar. Yoldan sökülmüş parke taşları. Kömürleşmiş enkazlar. Hâlâ koku vardı: Göz yaşartıcı gaz, yanmış lastik kokuları. Luxembourg Bahçesi boyunca hasar çok daha kötüydü. Cam kırıklarının, parçalanmış bayrakların ve molozların ortasında kapkara olmuş araba iskeletleri yolu kapatıyordu.

İlk günlerde, Nicole bu tür görüntüleri gururla seyretmişti. Bunlar ilerlemekte olan devrimin, çökmekte olan sistemin somut işaretleriydi. Ama bu sabah...

Yoldan gelip geçenlerin bakışları da değişmişti. Üzgün –ve kızgın– gibiydiler. Öğrenciler çok ileri gitmişti – hem de çok uzun zamandan beri. İnsanlar bıkmıştı. Belki de çok fazla değişmeyecek olan bir dünyada, eski hayatlarına dönmek istiyorlardı.

Cécile ıslık çaldı.

– Çok ileri gitmişler!

---

18. École Nationale d'Administration'un (İdari Bilimler Ulusal Okulu) kısaltması. Fransız devletinin üst düzey yöneticilerinin yetiştiği bir yüksekokuldur. (ç.n.)

Saint-Michel Bulvarı'nda, çok sayıda çınar yerdeydi. Nicole şaşkına dönmüştü. Bu yüzyıllık ağaçları neden kesmişlerdi? Kargaşa. Saygısızlık. Ve özellikle de, tamamen gereksiz bir eylem...

Çok kötü, Sorbonne'un kapısından girerken kendi kendine mırıldandığını işitti. Ama ana avludaki derme çatma stantların önüne gelince ruh hali bir anda değişti: "Ütopyalar çarşısı" olarak adlandırdığı bu yer, yağmura rağmen sabahın erken saatlerinde bile heyecan uyandırıyordu.

Meyve ve sebze pazarı görünümünü daha da vurgulayan brandadan rüzgârlıklar kurmuşlar ve tenteler germişlerdi. Nicole burayı çok seviyordu: Burada bir tutku, sıcaklık, eşsiz bir coşku vardı. Elbette, biraz kendi yıkımına doğru gidiyordu, ama önemli olan buradaki enerjiydi. Kuramları, takribi bilgileri, tarih kırıntılarını birbirine karıştıran tüm bu öğrenciler onu allak bullak eden bir doğallık, bir tutku sergiliyorlardı.

– Vakit geldi, canikom.

Nicole irkildi. Birkaç dakika içinde büyük amfide söz alacak, sadece küçük notlarının gücüyle kalabalığa –elbette varsa– hitap edecekti.

– Bekle, yeni bir sigaraya ihtiyacım var.

Ana avluyu çevreleyen galerinin altına girdiler ve bir bank buldular. Tek bir kibrit ve iki Gauloise gri havada çıtırdadı.

– Konferansın konusu ne?

Nicole sigarasından boğazını yakan bir nefes çektikten sonra konuştu:

– Düşünceyi özgür kılmak, özgürlüğü düşünmek.

Bir saniye geçti.

– İyi o halde, dostum! diye fısıldadı Cécile.

11

Nicole şanslıydı: Kızıl sarı saçlıydı.

Bal rengine, konyak rengine yakın tatlı bir kızıl. Anne babası ona "auburn" diyordu, ama Nicole bu kelimeden nefret ediyordu. Amerikalı ve emperyalist hissettiriyordu. Buna karşılık, babasının Lacancı bir psikanalist olan bir arkadaşı ona, turuncuyu aile sıcaklığının, rahmin ve aynı zamanda insanda belli bir olgunluğun rengi olarak tanımlamıştı. Ayrıca turuncunun, erkek sembolü, baba sembolü olan güneşle ilgili olduğunu da eklemişti. Böylelikle, batan güneş, ömrünün sonundaki insanı simgeliyordu...

Adamın onunla yatmak istediğinden şüpheleniyordu, ama yine de tüm bu semboller onu mutlu etmişti. *Ömrünün sonundaki adam...* Hahaha! O, kızıllığını kafasında canlandırmak için Victor Hugo'dan alıntı yapmayı tercih ediyordu: "Ruhumda sizin küllerinizden daha çok ateş var."

Saç şekli? Elbette ortadan ayrılmıştı. Saçları iki yandan hafifçe omuzlarına dökülüyordu. Rus ikonaları ile Ortaçağ resimleri, bronz bakire ile saatler kitabı[19] arasında kararsızdı...

Yüzüne gelince, Sandro Botticelli'nin Venüs'ünü çağrıştırıyordu: Aynı ovallik, aynı solgunluk, aynı silik kaşlar... Bir sepya halesiyle çerçevelenmiş uzun yüzü, aynı zamanda, gökyüzünün omuzlarında asılı duran değerli bir taştan yontulmuş bir akiği andırıyordu. En azından o böyle düşünmeyi seviyordu...

Herhangi bir Hint tuniğinin içine girebilen çok ince, hatta erdişi bir vücudu vardı. Bu özellik onu heyecanlandırmıyordu. Göğüslere gelince, bir yaya geçidinden fazla bir kabartı yoktu. Altmışların sonunda, şeffaf ve ince aydınger kâğıdı kızlar revaçta olsa bile, o daha seksi olmayı tercih ederdi.

---

19. Saatler kitabı, özellikle Ortaçağ'da popüler olan, kanonik saatlerde dua etmek için kullanılan, tezhipli Hıristiyan dua kitaplarına verilen ad. (ç.n.)

Çocukluğu süresince, Katolik okullarında eteğinin kıvrımları kadar kusursuz yıllar geçirerek sorun yaratmamıştı. Ergenlik döneminde kendini bulmuştu. Okumaya, düşünmeye ve... yerinde duramamaya başlamıştı. Böyle bir Tanrı mevcudiyeti imkânsızdı!

Ama ailesi modern görüşlü insanlardı: Babası ortopedi alanında önemli cerrahlardan biriydi, annesi meşhur bir mücevher mağazasının yöneticisiydi. Her ikisi de eski direnişçilerdendi, gizli bir direnişçi örgütünde tanışmışlar ve savaştan sonra evlenmişlerdi. Bu süreçte doğan tek kızları Nicole, onların gözünde zaferi, geçmişin dehşetinden uzak yeni bir varoluş umudunu simgeliyordu.

Yine de 60'lı yıllarda kız olmak, (kaşındıran) pamuklu külotlar giymeye ve cinsel ilişkiden korkmaya (özellikle evlenmeden önce hamile kalmamaya) dayanan bir hac yolu gibiydi. Gelecekle ilgili planlar? Şaka yapıyorsunuz. Eğer fakülteye gidiliyorsa bu, orada bir koca bulmak içindi; çalışma konusuna gelince, iki ya da üç velet doğurduktan sonra bu konu yeniden konuşulurdu – evlilik görevlerine mutlak öncelik vermeliydi.

Nicole böyle düşünmüyordu. Parlak bir lise öğreniminin ardından, dünyayı ve onu değiştirme olanaklarını daha iyi düşünmek için felsefe fakültesine kaydolmuştu. Babası gözlerini yuvarlamış, annesi omuz silkmişti: Önemli olan hiçbir danslı partiyi kaçırmamasıydı...

UNEF'e kaydolmuştu ve Nanterre fakültesinde "yumrukların konuştuğu" eylemlere katılarak, anarşistlere ve Lambertistlere yaklaşmıştı. Daha sonra JCR'ye (Komünist Devrimci Gençlik) katılmış ve Vietnam komitelerine girmişti.

Nicole kendini iyi hissediyordu: Zorluk, sıkıntı ona yakışıyordu. Büyük kavgalar arasında Amerikan emperyalizmi, sömürgecilik, insanın insanı sömürmesi, De Gaulle'cü uyuşukluk vardı... Yakın dövüşlerde Batı vardı –Relais Odéon kafesindeki faşistler.

Her sabah fakülteye giderken, annesi fısıldıyordu. "Mutlu görünmüyorsun, hayatım." Nicole dişlerini sıkarak cevap veriyordu: "Çok normal." Üç yıl önce, Rolling Stones "(I Can't Get No) Satisfaction"la ilk ateşi yakmıştı. Daha sonra kaptığı virüsün –hayal kırıklığı– evrensel olduğunu anlamıştı. Bunun değişmesi gerekiyordu!

1968 Şubat'ında, JCR'yle birlikte Uluslararası Vietnam Kongresi'ne katılmak için Doğu Berlin'e gitmişti, Avrupalı bütün solcu grupların katıldığı çok büyük bir toplantıydı. Sonsuza dek değişmiş

bir kader için yirmi saat süren bir otobüs yolculuğu. Vietnam Savaşı'nın ve mutlak Amerikan gücünün ötesinde bu, dünyanın dört bir köşesine yayılan derin bir değişim isteğiydi. Ve Nicole bunun parçası olacaktı.

Evet, kızıl saçlı olduğu için şanslıydı: Döneminin rengi. Devrimin rengi, ama aynı zamanda da "psikedelia"nın ve Budizm'in rengi... Tüm bu bağlantı noktalarını, tüm bu değerleri birleştiren halka oydu... Oydu...

Sigarasını fırlattı:

– Haydi, gidelim, dedi, tamamen rahatlamıştı.

12

Büyük amfinin platformunun üzerinde devasa bir fresk vardı. Nicole onu hiç bu kadar yakından görmemişti. Pierre Puvis de Chavannes adlı birinin, muhtemelen Sorbonne'u temsil eden, okutulan disiplinleri simgeleyen karakterlerle çevrili "seküler bir bakireyi" tasvir eden *Le Bois sacré* (Kutsal Orman) adlı eseri. Nicole bugün bakirenin kendisi olduğunu düşündü. Ürpererek, gerçekten de hiçbir erkekle yatmadığını hatırladı...

Başka şey düşün.

Kürsünün ardına yerleşti, amfi önünde yarım ay gibiydi.

Günün bu saatinde, özellikle de dün geceki olaylardan sonra çok fazla insan olmayacağından emindi. Yanılıyordu. Aslında çatışmaların ardından buraya uyumaya geliyorlardı. Sıralar, çoğu horlayan öğrencilerle doluydu. Diğer öğrenciler kahvaltı yapıyordu –sosis, jambon, baget ekmek. İştah açıcı olmayan bir manzara: Dirseklerini önlerindeki sıranın arkasına dayamışlar, kırıntılarını aşağıda uyuyan yoldaşlarının üzerine döküyorlardı.

Nicole iğrenç bir koku duydu: Küçükken gittiği Jardin des Plantes hayvanat bahçesindeki kokuya çok yakın bir koku. *İnsan kokusu, yoldaş!*

Elini çantasına soktu –bir asker çantası– ve notlarını çıkardı, sonra hemen bu hareketinden pişman oldu. Sunumunu özenle hazırlamış bir kız öğrenci refleksi.

Kirpi saçlı bir tip söz aldı, kuşkusuz eylem komitelerinin birinin sorumlusuydu:

– Bu sabah, tartışmaları Nicole Renard yönetecek.

– Bernard.

Salonda onu tanıyanlardan bazı ıslık sesleri yükseldi.

– Evet, tamam, pardon, dedi delikanlı, kafasını kaşırken. Kısaca, edebiyat öğrencisi ve...

– Felsefe.

– Evet, tamam, iyi, umurumuzda değil, bize bahsedeceği konu... (Önündeki kâğıda eğildi ve yeniden kafasını kaşıdı.) "Düşünceyi özgürleştirmek, özgürlüğü düşünmek..."

Tek tük alkışlar duyuldu. Gülüşmeler de. Amfi sıralarından kafalar belirdi. *Bize ne anlatacaksın, ufaklık?*

Nicole eşarbını düzeltti. Kıyafet olarak beyaz bir gömlek, kadife bir ceket ve bir jean seçmişti. Tek orijinal ayrıntı, bir rahip etolünü andıran mor renkli keten bir Hint eşarbıydı. *Başka bir hata daha.*

– Her şeyden önce önemli olan, diye konuşmasına başladı Nicole, uzun zamandan beri burjuva toplumlarımız tarafından yabancılaştırılmış olan konuşmayı ve enerjiyi özgür kılmaktır.

Bu giriş cümlesiyle oldukça gurur duyuyordu. Daha şimdiden yaşalar, bravolar, alkışlar bekliyordu. Hiç tepki yoktu. Büyük salon buz gibiydi, ölüm sessizliği gibi.

Yeniden derin bir nefes aldı ve yüzyıllar süren zulüm altında gömülü kalmış ve baskılanmış, çok önem verdiği "yaratıcı kendiliğindenlik" düşüncesini anlattı. Zihinleri özgür kılmak, yaratıcılığı motive etmek gerekiyordu...

Bir ses duyuldu:

– Elit düşünce! Sözcükler işçilerin umurunda değil, onlar para istiyor!

Nicole atılan pası değerlendirdi:

– İşçiler bundan daha değerli! diye cevap verdi. Onları basit üretim makineleri olarak değerlendirmekten vazgeçmek gerekiyor. Onların da düşünme, kendilerini ifade etme, kendilerini geliştirme hakları var!

Islıklar, alkışlar.

– Üç haftadan beri, diye devam etti, duvarlar konuşuyor, sokak kavga ediyor. Devam etmek gerekiyor! Engelleri kaldırmak gerekiyor! Her sosyal sınıfı konuşmaya teşvik etmek gerekiyor! İşçi kayıp sesini yeniden bulmak zorunda...

– İşçi, senin canını sıkıyor!

Dehşete kapılan Nicole koltuğuna oturdu. Uykulu öğrencilerden, bitkin proleterlerden, umurlarında olmayan, sadece eğlenmek isteyen marjinallerden oluşan bir dinleyici topluluğu – memnuniyetsizlik.

– Beni dinleyin! Bu düşüncemi en ufak bir küçümseme ve en ufak bir acıma duygusu olmaksızın ifade ediyorum...

– Kıçımın kenarı!

– Söz konusu olan işçiyi yetiştirmek değil, işçinin kendi kültürünü üretmesidir!

Cevap olarak bir osuruk sesi duyuldu.

Boynundan aşağı akan terleri hissediyordu. Proletaryanın sahasında rahat değildi. Les Invalides Bulvarı'nın uslu küçük kızı yeni bir toplum, yeni kurallar ya da tam tersine çok eski kurallar hayal ediyordu ama ne saha ne de gerçeklik konusunda herhangi bir deneyimi vardı.

Gözlerini notlarına çevirdi. Planı çoktan devre dışı kalmıştı. Kâğıtlar titreyen parmaklarının arasında buruşuyordu.

– Doğru sorular sormak gerekiyor... dedi rastgele.

– Tamam. Ne zaman yemek yiyoruz?

Kahkahalar.

Birden, toplantının başındaki kirpi saçlı delikanlının görüş alanına girdiğini gördü.

– Susun, kahretsin! diye bağırdı. Bırakın konuşsun! Yoksa salonu boşalttıracağım!

Kısa bir sessizlik.

Bu soluklanmadan yararlanan Nicole daha ciddi, daha sakin bir sesle yeniden konuştu:

– Şu an için ağır basan şiddet...

– Evet! Herkes sokağa!

– CRS - SS! CRS - SS!

Yaşalar, bravolar, ıslıklar. Bu amfi bir moron çetesi tarafından işgal edilmişti, nokta. Nicole boşluğa konuşuyordu.

– Beni dinleyin! diye bağırdı, her şeye rağmen. Şiddet çıkmaz bir yoldur, ama gereklidir. Tıpkı bir kapıyı zorlamak gibi. İlk şok geçince yeni bir şey meydana gelir, akıcı ve doğal bir şey... Yeni bir hava, bir...

– Tüm bunlar entel lafazanlığı!

– Somut bir şeyler mi istiyorsunuz? Çok güzel. Düşman burjuva düzeni ve onun otoriter değerleridir: Evlilik, aile, iş, cinsel baskı... Bu modelin tamamen yeniden gözden geçirilmesi gerekiyor. Okul müdürüyle, öğretmeniyle, yetkili kişisiyle, rahibi ve patronuyla, korkuya dayalı eğitimle başlamak lazım...

– Haklı. Kahrolsun otorite!

Bu beklenmedik destek karşısında, Nicole cesaretlendi:

– Size, evin içinde cehennemi bir otorite çemberinin üretiminden başka bir şey olmayan evliliği unutmanızı öneriyorum!

– Evet! Artık evlilik yok! Ne şans!

– Seks partileri!

– Kapa çeneni!

Nicole bir anda ayağa kalktı:

– Sosyal eşitsizlikler, seçmeli eğitim, başkalarının aleyhine birileri için kültür, bitti! Yaratıcılık devrimin geliştiği, kök saldığı gerçek ortamdır!

Gürültüler artıyordu: Onunla aynı fikirde miydiler yoksa değiller miydi, bilmek imkânsızdı. Özellikle başka konuşmalar duyuluyor, uğultu salondaki gürültüye karışıyordu. Nicole ağlamak üzereydi.

Sesinin titrediğini hissederek yeni bir girişimde daha bulundu:

– Uyanın yoldaşlar! Tarihi bir an yaşamak üzereyiz! Sorbonne kontrolümüz altında, işçiler fabrikaları işgal ediyor: Sonuçta kaderimiz bizim ellerimizde!

Havada uçan bir sandviç gördü, sonra bir parça baget ekmek, bir dilim jambon... Kantinde olduğu gibi bir yiyecek dalaşı başlamak üzereydi. Bu "devrimciler" askerlik görevini bekleyen küçük çocuklardan başka bir şey değildi...

– Artık hayatımızın hayalini kurmuyoruz! diye boğazını yırtarcasına bağırdı. Hayalimizi yaşıyoruz!

Bu mayıs ayının en ünlü afişlerinden birini geliştirerek yorumladığını fark etti.

– Seks! Seks! Seks!

Nicole yumruklarıyla kürsüye vurdu ve bağırdı:

– Seks sadece özgürleştirici bir araçtır ki...

– Seks partileri!

– Her özgürleşme kendi başının çaresine bakacaktır!

– Çırılçıplak!

– Kapatın çenenizi!

Sözcükler, konfeti gibi uçuşan sosis dilimleri ve ekmek parçaları arasında aynı anda her yerden fışkırıyordu. *Devrim bir şenliktir.*

– Göt!

Nicole kendini yeniden iskemlesinin üzerine bıraktı, notları çevresine dağılmıştı. Başını ellerinin arasına aldı, çevresindeki gürültü artmaya devam ediyor, onu boğuyor, eziyor, yok ediyordu. İlkbahar ortasında, onu toplayacak çöp arabasını bekleyen bir artıktan başka bir şey değildi...

13

Le Petit Suisse her sabah kapılarını açmakta inat ediyordu.

Altüst olmuş sokağa, yıkılmış barikatlara, enkazları kaldıran ekiplerin gürültüsüne rağmen, Corneille Sokağı ile Vaugirard Sokağı'nın köşesinde yer alan bistro direniyordu.

Gözleri kızarmış bir halde terasta oturan Nicole, kepçelerin son molozları Médicis Sokağı'na itmesini, yol bakımından sorumlu işçilerin molozları kamyon kasalarına boşaltmasını izliyordu. Ne fiyasko! Ani bir tartışmaya hazır olmalı ve kendi çevresi içinde bile olsa sıkıntılarla karşılaşabileceğini beklemeliydi. Devrim kendi çocuklarını yerdi, bu çok iyi bilinen bir şeydi.

– Sıkma canını, diye fısıldadı Cécile, küçük kaşığıyla kahvesini karıştırırken. Onların hepsi küçük birer aptal.

Nicole cevap vermedi: Sinirli bir şekilde altdudağını ısırıyordu.

– Tüm bunlar, diye ekledi Cécile, inanmış bir edayla, çünkü biz kadınız. Simone de Beauvoir çok güzel söylemiş: "İnsanlık erildir ve erkek kadını kendi içinde değil, erkeğe göre tanımlar." Erkek iktidarı kadınları dinlemeye hazır değil.

Cécile haklıydı. Bu sabah Nicole oradan yenilmiş bir şekilde çekip gitmişti. İsyanın ortasında bile bu tür önyargıların üstesinden gelmek zorundaydı... Çeltik tarlalarında ustalıkla makineli tüfek kullanan Viêt-minh kadın gerillalarını, SSCB'de kolhozları yöneten Sovyet köylü kadınlarını düşündü... Devrim kadınları da özgürleştirmişti, ama Fransa gerici değerlere sahip bir küçük burjuva ülkesinden başka bir şey değildi.

Öğrenci dalgasını, sosyalist gerçekçilik tarzında betimlenmiş yüce bir hareket olarak gözünde canlandıran Nicole, aslında bunların sıradan ve olgunlaşmamış genç aptallar grubu olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ve eğer bir işçi kitlesinin önünde konuşmak zorunda kalsaydı, daha da kötü olurdu.

Haklı olan babasıydı, olayları alaycı bir şekilde yorumlamayı çok seven de babasıydı. Nicole sosyal ve siyasi programlarından söz ettiğinde babası lafı fazla uzatmadan cevap verirdi: "İşte bu, yarın tıraş bedava!" Ve işçilerin yaşam koşullarını iyileştirme ve yaratıcı yeteneklerini serbest bırakma görevinden bahsettiğinde, ona gülümseyerek karşılık veriyordu: "Kum tepelerini sulamıyoruz..."

Kum tepelerini sulamıyoruz... Destansı siyasi umutların yararsızlığına, hatta saçmalığına dair sert bir örnek daha. Hâlâ "Büyük Gece"yi ve "şarkı söyleyen yarınları" bekleyen Nicole kelimelerle avunuyordu...

Küllükten Gauloise'ını aldı ve ince dudaklarıyla, filtresini koparmak ister gibi derin bir nefes çekti.

– Hiçbir şey söylemiyorsun, iyi misin? diye sordu Cécile.

– İyiyim.

– Tüm bu olanları unut. Hepsi sığır.

– Onlar bizim mücadele yoldaşlarımız.

– Boş boş gezen tembeller, evet.

Nicole, Amerika Birleşik Devletleri, San Francisco'da farklı bir şekilde davranan başka bir hareketten söz edildiğini duymuştu. Ne protesto gösterisi vardı ne şiddet eylemleri. Geçen yıl, yaz mevsiminde, dünyanın dört bir yanından gelen iki yüz bin genç Haight-Ashbury semtini kuşatmış ve yeni yaşam kuralları dayatmışlardı: Müzik, aşk, uyuşturucu.

Birkaç ay boyunca yiyecek-içecek, bakım, konaklama, hepsi bedava olmuştu. Daha temel konulara odaklanabilmişlerdi: Özgürlük, cinsel arzu, dostluk... Scott McKenzie'nin bir şarkısı bu büyülü kısa dönemi ölümsüzleştirmişti:

If you're going to San Francisco,
Be sure to wear some flowers in your hair.
If you're going to San Francisco,
Summertime will be a love-in there.[20]

Gençler iktidarı devirmeye çalışmamışlardı, sadece sevginin dışa vurulmasına izin vermişlerdi...

– Ne düşünüyorsun? diye sordu, Cécile.

---

20. San Francisco'ya gidiyorsan, / Saçına çiçek taktığından emin ol. / San Francisco'ya gidiyorsan, / Yaz orada bir aşk olacak. (ç.n.)

Nicole toparlanmıştı:

– Hippi hareketi, sana bir şey ifade ediyor mu?

– Vert-Galant Meydanı'ndaki adamlar gibi mi?

İnsanı değiştirmek gerekiyordu. Sorunu kaynağında ele almak. İnsanın kendisinde samimi, derin bir değişim gerçekleştirmek lazımdı. Bu barışçıl hareketle daha ciddi olarak ilgilenecek, kitaplar, makaleler, tanıklıklar okuyacaktı. Devrim yapmanın bir başka yöntemiydi.

Bu insanlar siyaset yapmıyor muydu? Çok daha iyi!

14

– Ne yapıyoruz? JCR'nin öğrenci konseyine gidiyor muyuz?

– Ah hayır, Troçkistlerle işim olmaz.

– Sanırım UJCML[21] de bir şeylerin hazırlığı içinde...

– Maocular! Çok daha kötü!

Trivard kabanının içinde kollarını havaya kaldırdı:

– Tam olarak kimi destekliyorsun?

Desmortiers kuşkulu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu:

– Belki IS. En azından onların pratik çözümleri var. İnandırıcılıktan uzak teorisyenler değiller!

– Çünkü CLER'in sadece konuşmayla yetindiğine inandığın için olabilir mi?

– Kesinlikle ve LEA, PSU, MAU, FER de öyle!

Trivard oturduğu yüksek yerden kafasını salladı:

– Bu durumda, CVN[22] toplantısına gidiyoruz...

Hervé, Panini resimlerini değiş tokuş eden çocuklar gibi kısaltmaları değiş tokuş eden yoldaşlarına bakıyordu. Bu sabah akşamdan kalma bir hali vardı. Dün, elbette yürüyerek evlerine dönmüşlerdi. Hervé'nin korkularını bastırmak için bolca zamanı olmuştu – hâlâ midesine kramplar girdiği için birkaç kez banklarda mola vermek zorunda kalmıştı. Brongniart Sarayı'nın cehennemi andıran görüntüsü ayak seslerinin içinde eriyip yok olmuştu ve kafası boşalmış bir şekilde yatağında büzülmüştü.

Bu sabah, büyükannesinin hazırladığı kafe kremden ve ilk Disque Bleu'den sonra –kahvaltının ardından güne iyi bir başlangıç– her şey yeniden gözünün önüne gelmişti.

---

21. Union des Jeunesse Communistes Marxistes-Léninistes'in (Marksist Leninist Komünist Gençlik Birliği) kısaltması. (ç.n.)

22. Comité Vietnam National: 1966'da Fransa'da, ABD'nin Vietnam'a müdahalesini protesto etmek için kurulmuş bir birlik. (ç.n.)

Yer yer çatışmalar, titreşen alevler, kanlı suratlar. Borsa sarayı doruk noktası olmuştu. Son yaklaşıyordu, bu kesindi.

Yatakta uzun süre kalabilirdi ama görev duygusuyla ya da daha ziyade bir koyun refleksiyle Clarks'larını giymiş ve ayakları onu Sorbonne'a götürmüştü.

– Peki sen, bu konuda sen ne düşünüyorsun?

Her zamanki gibi, Trivard Hervé'ye güveniyor, son sözün onun söylemesini istiyordu.

– Bu işten sıyrılın, dedi. Her halükârda, işler sarpa sardı.

– Nasıl? dedi Desmortiers, boynunu bir boksör gibi uzatarak.

– Gazeteleri okudunuz, değil mi? Parisliler bizim saçmalıklarımızdan bıktı!

Ne Desmortiers ne de Trivard bu bel altı vuruşu beklemiyordu. Onlar da Hervé'nin oturduğu banka oturdular. Saint-Michel Bulvarı'nda, Royer-Collard Sokağı yakınındaydılar. Manzara oldukça iç karartıcıydı: Devrilmiş ağaçlar, ters çevrilmiş arabalar, yerlerinden sökülmüş parke taşları... Bina cephelerindeki atlantlar ve karyatitler insanların bu önemsiz el kol hareketlerine kayıtsız görünüyordu. Yarın, her şey unutulmuş olacaktı...

– Eğer devrim Paris'te öldüyse, dedi Desmortiers, ben de kırsalda mücadeleye devam edeceğim.

– Ah, öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?

– Köylüleri bilinçlendireceğim. Onlara kolektivizmin yararlarını anlatacağım. Topraklarını imece halinde nasıl kullanacaklarını açıklayacağım.

– Peki, onları nasıl ikna edeceksin?

– Malzemelerim var. Diyapozitifler.

– Ne tarz?

– Arnavutluk'taki halk komünlerine ait resimler.

Hervé ile Trivard kahkahayla güldüler ve bozum olan Desmortiers de onlarla birlikte gülmeye başladı.

O anda, tıka basa CRS dolu kamyonlar geçti. Gülmeyi kestiler. Genellikle düşmanın ortaya çıkışı her iki cephede de aynı tepkiyi topluyordu: Başlar omuzlar arasına sıkıştırılır, kötü bir surat ifadesi takınılır, yumruklar sıkılırdı... Ama bugün, herkes yorgundu. Herkes bıkkındı.

– Yakında evlerine dönecekler, diye mırıldandı Hervé.

– Evlerine, diye yineledi Trivard: Ne demek istiyorsun?

– Bu adamlar Strasbourg'dan, Montpellier'den geliyor. Suratlarına parke taşı yemeleri için onları Paris'e gönderdiler. Sadece kendi şehirlerine dönme ve bizi unutma telaşı içindeler.

Desmortiers birden ayağa kalktı ve bacakları ayrık bir şekilde Hervé'nin önüne dikildi. Asker ceketi içinde, her şeye hazır bir gerillaya benziyordu.

– Şimdi de CRS'nin tarafında mısın? diye sordu, dişleriyle kopardığı düşman kulağını tükürür gibi.

Hervé yeni bir Disque Bleu yaktı.

– Ben kimsenin tarafında değilim. Sadece bu adamlar işlerini yapıyor ve bu iş de, akşam babalarının evine dönmeyi beklerken fakültede boş boş dolanan genç aptallar tarafından suratlarının dağıtılmasından ibaret.

– Mücadelemizden hiçbir şey anlamamışsın.

– Sefil bir maaş kazandıkları ve Limoges banliyösünde berbat bir evde yaşadıkları kesin, bu da kendini Leninist ya da Maocu ilan etmekten daha gerçekçi. Ama biraz düşün, ezilenlerin, her halükârda durumun mağdurlarının, her zaman sandığımız kişiler olmadıklarını göreceksin.

Desmortiers bu tür yanıltıcı akıl yürütmelerden nefret ediyordu. Trivard'a gelince, hiçbir fikri yoktu. Sadece azarlanmak istemiyordu.

– Sorbonne'a dönelim! Herkesin aynı fikirde olmasını diledi. Orada bir öğrenci konseyi ya da bir tartışma ortamı bulabiliriz!

– Siz gidin, diye cevapladı Hervé, ayağa kalkarken. Benim yapacak başka işim var.

– Ne?

– Özel işler.

Desmortiers ile Trivard birbirlerine baktılar: Bu sözcükler devrim zamanında oldukça tuhaftı. Ama Hervé bir baş belasıydı. İşlerin yolunda gitmesini engelleyen biriydi.

Hervé gelebilecek herhangi bir soruyu kısa kesmek için, işaretparmağını şakağına dayayarak bir Red Kit selamı verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Hervé yalan söylemiyordu: Gerçekten de bu sabah başka işleri vardı. Büyük amfideki uyduruk bir konferans sırasında muhteşem bir şeyi teyit etmişti: Barikatların üç perisi arasından Nicole Bernard'ı tercih ediyordu.

15

Acemiler için, Soufflot Sokağı doğrudan görkemli, eşsiz Panthéon Meydanı'na çıkardı. Ama iyi bilenler için, anayol daha ziyade tapınağın ardında biraz aramak koşuluyla her şeyi bulabileceğiniz Mouffetard semtinin daracık sokaklarının karmaşıklığını gizlerdi...

Hervé anıt yapının sol tarafından geçip çevresini dolanarak, Contrescarpe Meydanı yönünde, Descartes Sokağı'na çıkan Clovis Sokağı'na girdi. Genç adam ile başkent arasında organik bir ilişki vardı... Parmaklarının altında, top barutu gibi kararmış bina cephelerinin taşını, park etmiş arabaların mat sacını, eskiden at arabalarının geçmesine izin veren büyük kapıların tatlı ahşabını hissetmeyi seviyordu...

Dikkatimizi toplayalım. Sonuç olarak, bu sabah aşk onu yakasından yakalamıştı. Gerçeğe alışmıştı, ama yine de mayıs karmaşasında meleklerin ve ilham perilerinin onu rahat bırakacağını düşünürdü.

Ama hayır, cesurlara dinlenmek yoktu!

Başka bir yanaşma stratejisi oluşturmakla meşgul olduğundan amfideki sonuçsuz tartışmayı tam olarak dinlememişti. Amfinin basamaklarında, ilk sırada oturan Cécile'i fark etmişti, ama Suzanne Girardon'dan en ufak bir iz yoktu. Geceyi çatışarak geçirdiği için kuşkusuz hâlâ uyuyor olmalıydı. Son bir fikir: Kruvasan almak ve erkenden kapısını çalmak.

– Muzlarım iki yüz frank!

Gösteriler olsun ya da olmasın, grevler yapılsın ya da yapılmasın, Mouffetard Sokağı'nın, yaygın söylenişiyle "Mouffe" Sokağı'nın hareketliliği hiç bitmezdi. Meyveler, sebzeler, balıklar, etler, şarküteri ürünleri benzinsiz, vitrinsiz kalmış başkente meydan okur gibi tezgâhlardan taşıyordu. İşçiler ve memurlar demir kepenkleri indirebilir, öğrenciler her yeri yakıp yıkabilirdi, ama ülke, o, çalışmaya devam ederdi.

Hervé elleri ceplerinde, başı havada, sepetli ninelerden sakınarak, seyyar satıcılara gülümseyerek salata yapraklarıyla ve çürümüş meyvelerle kaplı sokağa sakin adımlarla indi.

İyi. Önce, dünkü gösteri hakkında yarım saatlik muzafferane yorumlara, sonra daha az da olsa Maocu teoriye katlanmak zorunda kalacaktı. Ancak o zaman ciddi konulara geçebilirlerdi –ama dikkat, nazik bir şekilde ve üçüncü olarak...

Kurnaz, zeki olmak gerekiyordu: Kendini bir çapkın, utangaç bir âşık olarak göstermesi söz konusu değildi. Suzanne sadece hiç ödün vermeyen protestoculara tahammül ediyordu. Üstelik bir misyon edinmişti: Nicole'ü küçük sümüklülerden korumak. Onun gözünde, kızıl saçlı genç kız bir akıl hocası, bir Azize Geneviève'di. Onun flört hikâyeleri ve saçları yağlı kadın avcılarıyla oyalanması söz konusu değildi.

Bir fırında durduktan sonra zihninde kendini gözden geçirdi. O kadar da kötü değildi: Uzun bir siluet, az bulunur bir şıklık, Anglosakson müziğinde gerçek bir uzmanlık. Ayrıca standart dışı bir beyni vardı, ama ne yazık ki umurunda değildi.

Aslında bir ayrıntı onda kompleks yaratıyordu: Sol kolundaki, tamamlanmamış gamalı haç biçimindeki ince doğum lekesi için dertlenmişti. Sekiz yaşına geldiğinde, bu sembolün ne anlama geldiğini anladığında –Nazi kâbusu yeni sona ermişti– bir daha asla kısa kollu giymemişti. Büyükannesinin ona svastikanın Hitler'le hiçbir alakası olmadığını ve bu işaretin Doğu'da kutsal olduğunu açıklamasının hiçbir yardımı olmamıştı.

Épée-de-Bois Sokağı. Tam sola. Çevrenin görünümü ona hayra alamet gibi geldi. Yorgun moloz taşlarından ana kapılar, paslanmış büyük kilitler: Gizli köşelerinde, Paris hâlâ köylü kökenlerini, Maupassant tarzı hikâyelerdeki görünümü açığa vuruyordu.

Binanın önüne gelen Hervé fikir değiştirdi. *Maupassant, Voltaire değildi.* Küçük pencereleri, sallanan merdiveni ve kusurlu yer karolarıyla bu binayı biliyordu. Zamanında, zengin tüccarlar, küçük perukacılar ve fahişeler bu çarpık binalarda birlikte oturuyordu. *Belle époque!*

Zeki, kurnaz olmak lazım, diye yineledi, ahşap kapıyı iterken. Ama Nicole'ü nasıl kıvama getirecekti? Yarı gerçek konusunda kararsızdı: Onun sabahki konferansına katılmış ve fikirleri –hangi fikirler?– ona

çok ilginç gelmişti. Suzanne'ın yemi yutup yutmayacağını görecekti. Erkek gibi bir kadınla dümen çevirme düşüncesiyle çoktan dizleri titremeye ve dili damağına yapışmaya başlamıştı.

"Gerçekçi olun, imkânsızı isteyin", bu son haftalarda Paris duvarlarında yazıyordu. Sözümona bu alıntı Ernesto Guevara'nın bir söylevindendi.

Büyük Che'nin ayak izlerini takip etmenin zamanı gelmişti.

16

Merdivende Hervé önce kolunun altında tahtalarıyla bir marangozla, sonra cüppeli bir rahiple karşılaştı, bir tablonun unsurlarını andırıyorlardı. Burada, simgesel karakterlerin bir tiyatro sahnesinde göründüğü çok tipik bir geçmişte gezintiye çıkılmış gibiydi.

Dördüncü kat, sonunda tırabzanı bıraktı ve dar koridora girdi. Karanlığın içinde gülümsüyordu. Elinde kruvasanlarıyla bu sabah ziyaretinin uygun olduğunu düşünüyordu. 68'in barikatlarında doğan bu dostluklar uzun süre hatırlanacaktı.

Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Yeniden çaldı. İçeriden en ufak bir gürültü gelmiyordu. Suzanne çoktan evden çıkmış mıydı? Derse gitme olasılığı yoktu: Kimse üç haftadan beri derslere girmiyordu. Bir öğrenci konseyi? Bir toplantı?

Gözlerini kapıya çevirdi, yarı aralık olduğunu fark etti – tuhaf. İki parmağıyla kapı kanadını itti ve aynı zamanda hol işlevi gören küçük salona girdi.

– Suzanne? diye seslendi.

Karşılığında garip bir gürültü duydu – titreyen parmaklarının arasındaki kruvasan paketinin kırışma hışırtısıydı. Paketi sorgun ağacından tek ayaklı yuvarlak masanın üzerine koydu ve ilk odaya göz gezdirdi.

Tamamen kitaplarla kaplıydı, ayrıca çatlak bir eviye, tezgâh, tel dolap ile yetinmiş bir mutfak köşesi de içeriyordu. Tam karşıda, diyagonal olarak yerleştirilmiş, çevresi yere istiflenmiş başka kitaplarla sarılı bir çalışma masası vardı. Orada burada, kırma tavanın açıktaki kirişlerinin altında, yeşil yapraklı bitkiler salona hoş bir hava katıyordu. Elbette yerde kullanılmış şırıngalar, dolu küllükler, boş şişeler göze çarpıyordu.

Kapısı kapalı olan odaya gitmek için salonu geçti.

– Suzanne?

Kapının üzerine bir Che resmi asılıydı.

– Suzanne? diye yeniden seslendi.

Ama bu kez kendine cesaret vermek için seslenmişti. Havada bir demir kokusu vardı. Ya da daha ziyade bir pas kokusu... Hervé çatı pencerelerinden birini açmayı düşündü ama vazgeçti. Şüphesini açıklayamasa da, hiçbir şeye dokunmaması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu.

– Suzanne?

Tabanları zemine yapışıyordu. Yere baktı ve kapı eşiğindeki siyah reçineyi gördü. Yarı kurumuş kapkara bir jöle. Tedirginliğinin derinlerinde bir yerde, çoktan ne olduğunu anlamıştı, ama bilinci hâlâ imkânsızı reddediyordu.

Bütün önlemleri bir kenara bırakarak kapı kolunu yakaladı ve açtı. Beyin tuhaf bir mekanizmaydı. Önce, tam karşı duvara asılmış, kuşkusuz lama yününden, Peru pançosunu fark etti. Sonra, odanın bir köşesinde, sağ tarafta duran kırk beyaz renkli pikabı gördü, üzerinde logosunu tanıdığı –Atlantic Records– bir 33'lük vardı.

Sonunda, odayı korku ve dehşetle dolduran şeye bakmaya –kabullenmeye– karar verdi: Merkezdeki kirişlerden birinin ucuna tek ayağından asılmış çıplak bir beden. Pıhtılaşmış ya da daha ziyade cilanmış gibi kanla kaplı cesedin diğer bacağı katlanmış, topuğu diğer dizin hizasına getirilmişti. Gövde gırtlaktan pubis bölgesine kadar açılmıştı ve organlar kurbanın yüzünün üzerine kadar boğum boğum dökülüyordu.

Tam altına, yere konulmuş bir şilte maktulün tüm kanını emmişti. Yatak örtüsü, çarşaflar her kıvrımında her kabartısında donmuş kalın bir balçık içinde yapış yapış olmuş, rengini kaybetmişti. Cesedin iki eli, şilteye yapıştırılmış gibi bu donuk balçığın içindeydi.

Hervé taş kesmişti. Doğal olmayan bir göz kararması beyninin düşünmesini engelliyordu, buna o güne kadar hiç başına gelmemiş bir sessizlik eşlik ediyordu –kalbi çarpmayı durdurmuş, damarları donmuştu. Karşısındaki şey tarif edilemezdi. Beyninin içinde ne konuşabiliyor hatta ne de kekeleyebiliyordu, bunu tarif edecek en ufak bir kelime yoktu.

Bu şekilde birkaç saniye bekledi –bir sonsuzluk–, bu süre boyunca Hervé milim kımıldamamıştı. Şakaklarını, gözkapaklarını, zihnini zonklatan, düşünmesini engelleyen körlük hâlâ oradaydı.

Aklında kalmış birkaç parçayı bir araya getirmeyi başardı. İlk parça: Tavandan sarkan, bağırsaklarla kaplı bu kara şey Suzanne'dı. Yatağa doğru sarkan, kandan yapış yapış olmuş bukleli saçlarını tanımıştı. İkinci parça: Masum, sevimli ve inanmış bu öğrenci kız bir kaçığın kurbanı olmuştu. Ve hatta bir kaçıktan daha fazlasıydı. Onun üzerinde, kelimelerin bile açıklamakta zorlandığı barbarca eylemlerde bulunan bir canavardı.

Zihninin bulanıklığı içinde, bunun bir kurban etme, tıpkı kafasının içinde patlayan bir damar gibi, katilin kafasının içinde patlayan ezoterik bir şey olduğunu sezinliyordu. Acımasızlık ve sadizmden kaynaklanan bir beyin kanaması.

Ama neden Suzanne?

Üçüncü parça: Beden, esas yarayla ve derinin üzerindeki kesiklerle karşılaştırıldığında neredeyse ikincil bir örselenmeye maruz kalmıştı. Isırıklar, ama iğne yastığı gibi tuhaf, dairesel ısırıklar Suzanne'ın cildinde izlerini bırakmıştı.

Gözlerini ayırmadan geri geri gitmeyi başardı, sonra giriş kapısını kolunu yakaladı. Parmak izleri aklına geldi ve bunun o kadar önemli olmadığını düşündü. Merdivenden indiğini bile fark etmedi. Sadece hareket ediyordu, hepsi bu.

Sallanarak, sendeleyerek yolu geçti ve bir kafe gördü. İçeri girdi ve telefon etmek istediğini söyledi. Patron ona salonun dip tarafındaki kabini işaret etmekle yetindi.

Hervé kapıyı kapattı ve istemsiz bir şekilde kilidi aradı – yoktu. Cebini –daha doğrusu cebin astarının dibini– karıştırdı ve özenle dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açtı ve hararetle altı rakamı çevirdi.

– Beaujon Kimlik Tespit Merkezi mi?

– Evet. Ne içindi?

– Müfettiş Jean-Louis Mersch'le konuşmak istiyordum.

– Kendisi müsait değil.

– Ona haber verin. Çok acil bir durum!

Hervé terinin bakalit ahizeyi ıslattığını hissediyordu.

Hattın diğer ucundaki polis derin bir iç çekti:

– Size müsait olmadığını söyledim. Kim arıyordu?

– Kardeşi.

17

– Yukarıda, senin hareketlerini sorguluyorlar.

– "Yukarısı" kim?

– Emniyet müdürü, başkomiser, ben.

– E, yani?

– Goşistlerin arasında ne halt ettiğini anlamıyorlar. Sözüm ona sen Sorbonne'a sızalı iki hafta oluyor ve hiçbir sonuç yok. Ne tek bir elebaşının adını öğrenebildik ne de tek bir protesto gösterisini önceden haber alabildik...

– Gösteri kararları günlük olarak alınıyor, diye cevap verdi Jean-Louis Mersch. Ve gösteri yapılacak yerler bir anda kararlaştırılıyor.

– Öyle olsun. Ama durum gitgide daha da kötüleşiyor! Bu sabah Grimaud beni aradı. Dün gecenin bilançosu çok ağır. Kahretsin, bu bir iç savaş!

SAC'daki bu orospu çocuklarını soğukkanlılıkla vurduğu an Mersch'in yeniden gözünün önüne geldi. Savaş, evet, durumu ifade edecek başka kelime yoktu.

– Durum hakkında bana ne söyleyebilirsin? diye devam etti Deniaud. Neyin hazırlığı içindeler?

Mersch omuz silkti:

– Bir daha söylüyorum: Onlar da bilmiyor.

Robert Deniaud. Quartier Latin'de düzeni sağlamakla görevli güvenlik güçlerini yöneten komiserlerden biriydi. Parisli titi[23] tarafını geliştiren ve adamlarına yakın olmaya çalışan Jean Gabin tarzı iriyarı bir adamdı.

23. "Parisli Titi" ilk örneği Victor Hugo'nun *Sefiller* romanındaki Gavroche karakteri olan "Paris'in çocuğu"; şımarık, akıllı, Paris ve sokakları hakkında kapsamlı bilgi sahibi şakacı anlamına gelen, günümüzde de Fransızcada kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

Cinayet büroda çalışan Mersch'in her zamanki amiri değildi ama çok eskiden, Deniaud'un müfettiş, Mersch'in ise Louis-Blanc'da basit bir yerel polis olduğu zamandan beri tanışıyorlardı.

JL, öğrencilerin ve işçilerin arasına sızan çok sayıda polisten biri olmaya gönüllü olduğunda Deniaud hem Obeliks'i andıran (iriyarılık) hem de değişikliklere çabuk uyum sağlayan (lehçe konusunda) bir komiser bulduğu için mutlu olmuştu.

Şu an, bir zincirle çiviye asılmış, pirinç çerçeveli üç kanatlı bir berber aynasının önünde tıraş oluyordu.

– Bize bir şeyler vermen gerekiyor, JL. Söylentiler başladı.

– Yani?

– Herkes senin fikirlerini biliyor.

– Fikirlerim mi? Hangi fikirler?

– Sen kahrolası bir goşistsin, evet! İflah olmaz bir goşist!

– Ben sosyalistim, kızıllarla ilgim yok.

– Tut ki öyle olsun. Ama bizim işimiz oyunu sakinleştirmek. Daha ziyade, sanki bu karmaşadan memnunmuşsun gibi bir izlenim ediniyoruz. Sözde bize liderlerin adlarını verecektin!

– Kelimenin tam anlamıyla bir lider yok.

– Aptalı oynama. Elebaşlarını deliğe tıkmak istiyoruz.

– Kimse bir şeyin elebaşı değil. Üstelik farklı partilerin liderleri asla aynı fikirde değil.

Fanilası içindeki Deniaud ona doğru döndü: Köpük içindeki sakalıyla Noel Baba'ya benziyordu. Aynı anda da usturasını bir rahibin kutsal su şişesini salladığı gibi sallıyordu:

– Kimin ne yaptığı önemli değil. Öğrenciler sakinleşmişti. Bu arada, Pompidou işçilerle uğraşıyordu. Ve güm! İşte şimdi, bu küçük aptallar yine işbaşında!

– Cohn-Bendit'nin Fransa'da kalması yasaklandı, bu çok akıllıca değildi.

– Sen de benim gibi, bu olmasaydı onların başka bir şey bulacağını biliyorsun. Bir gün, içlerinden biri rögar kapağına takıldığı için gösteri yapacaklar.

Mersch ona hak veriyordu: Protesto gösterisi yapmak için bulunan bahaneler gitgide komik olmaya başlamıştı. Bu şiddetin tek gerçek nedeni... şiddetin kendisiydi. Onları boğan, baskı altında tutan bir dünyayı yok etme, yıkma, çiğneyip geçme ihtiyacıydı...

Şişko tıraşını bitirmişti. Şimdi, reklamdaki gibi, yanaklarına küçük şaplaklar indirerek Aqua Velva'sını sürüyordu.

– Beni dinle, dedi gömleğini giyerken (Mersch büyük çeviklikle düğmeleri ilikleyen iri parmaklara bakıyordu). Dün akşam, hadlerini aştılar. Herkes bu konuda hemfikir. Öğrencilerin acımasız şiddeti bugüne kadar gördüğümüz her şeyi geride bıraktı.

– Oradaydım, sana hatırlatırım.

– Doğru. Bu vandalları durdurmak gerekiyor, çabuk tarafından. Onların adlarını istiyorum! Adreslerini, soyağaçlarını istiyorum. Onları burada, Beaujon'da parmaklıkların arkasında görmek istiyorum. Eğer onlara müsamaha edersek, Paris'i yakıp yıkacaklar ve bu fırsatla da V. Cumhuriyet'i yok edecekler!

Umarım... diye az kalsın ağzından kaçıracaktı Mersch, ama kendini tuttu. Cezayir'den bu yana, De Gaulle'cü anlamdaki tüm vatanseverlik duygusunu kaybetmişti. Buna karşılık, başkaları nasıl Katolik ya da masonsa, o da sosyalistti. Bunu tartışmak mümkün değildi.

– Tamam, diye Deniaud'nun sözünü kesti, benden ne istiyorsun?

– Herkesi toplamanı. Serserileri, şiddet yanlılarını, hayalperestleri, şehir gerillalığı yapan herkesi kodeste görmek istiyorum! Bu hafta sonu Pompidou'nun sendikalarla görüşeceğini biliyor musun?

Jean-Louis başıyla onayladı. Herkesin birbirleriyle tartışması ve görüşmelerin çıkmaza girmesi için dua ediyor, ama Pompidou'ya güvenemiyordu. Sükûneti yeniden sağlamak için gerçek cömertliği göstermeye hazır, parlak, uyanık, zeki bir adamdı.

– Tamam, dedi, oraya dönüyorum.

– Herkesi topla, bir daha söylüyorum.

Mersch kapı tokmağını çevirdiğinde, ter, gaz ve sigara kokusunun yanı sıra çığlıklardan, gıcırdayan parmaklıklardan, öksürüklerden, küfürlerden oluşan bir girdabı dışarı boşaltan bir vanayı açıyormuş gibi hissetti.

Faubourg-Saint-Honoré Sokağı, numara 208'deki Beaujon Kimlik Tespit Merkezi, işgal sırasında Nazilerin el koyduğu binaları hatırlatıyordu. 30'lu yıllardan bu yana metruk olan bu bina zaman zaman, tıpkı 1961'de olduğu gibi güvenlik güçleri tarafından "siyasi mahkûmları" hapsetmek için kullanılmıştı.

Mersch, bu gece deliğe tıkılmış yüzlerce insanın böğürmelerine aldırış etmeden salonu geçti.

Salonun ortasındaki büyük bir masanın üstünde bir Paris haritası vardı, her gece, taburların ve diğer seyyar güvenlik birimlerinin, üniformalı polislerin, –CRS'yi temsil eden küçük figürler–, konumlarına göre yerleri değiştiriliyordu... Tamamı bir masa oyununu, kızmabiraderi, Monopoly'yi çağrıştırıyordu.

Tam salondan çıkıyordu ki bir polis ona seslendi:

– Müfettiş, bir mesajınız var.

Adam ona bir kâğıt parçası uzattı, Mersch hemen okudu:

– Lanet olsun, neden bana daha önce haber vermediniz?

– Cesaret edemedim, dedi polis, süklüm püklüm bir tavırla.

Mersch hemen bir telefona yöneldi ve Hervé'nin bıraktığı numarayı çevirdi. Mouffetard Sokağı'ndaki bir kafenin numarasıydı. Kardeşi, Beaujon'un numarasını sadece çok acil durumlarda kullanmak zorundaydı. Karmaşanın başlangıcından beri Jean-Louis ondan başını derde soktuğu haberini bekliyordu. Küçük dâhi onun canını sıkacak yine ne yapmıştı?

18

İlk düşüncesi böyle bir şeyin peşini bırakmayacağıydı. Bir anda böyle bir canavarlığı yapabilen pisliği yakalayacağına yemin etti. İkinci düşüncesi Mendès France'la ilgiliydi: Göstericilerin arasına sızma görevine ve sosyalizm mücadelesine veda ettiğini söyleyebilirdi. Bu cesedi bulan kişi olduğundan soruşturmayı alabilecek konumdaydı; vakit kaybetmeden cinayet büroya yeniden katılacak ve kanlı iş çizmelerini giyecekti. Artık motorlu testereler, KBL'ler, OF F1 bombaları ve diğer bahar fantezileri sona ermişti. En iyi bildiği alana geri dönecekti – neşe veren ölüm ile ölümcül katillerin alanına.

Odanın eşiğinde durmuş, dehşetten donup kalmış halde cesede bakıyordu. İlk evreyi, şaşkınlık evresini atlatmış, hemen hızla ikinci evreye –empati ve karamsarlık– geçmişti. Kim bu genç kadını böyle korkunç bir şeye maruz bırakmıştı? JL'nin güçlü bir kalbi vardı ama bu cinayet kesinlikle dayanılmazdı...

Cesede yaklaşmaya karar verdi ve kendisinden beklendiği şekilde incelemeye başladı: Serinkanlı ve duygusuz bir şekilde olay yerinin her ayrıntısını mikroskop objektifliğiyle incelemek...

Kurban bir ayağından tavandaki bir kirişe asılmıştı, hemen altında, zemine bırakılmış somyasız bir şilte vardı. Katil, kasaplık bir hayvan gibi onun karnını açmıştı, gri, kahverengi, beyazımsı iç organları yüzünü örtecek kadar aşağı sarkıyordu. İç içe geçmiş bağırsakların ve iç organların arasından yüz hatları zorlukla seçiliyordu.

Ceset şişmişti ama herhangi bir ölü morluğu yoktu. Öncelikle, kız gece öldürülmüştü. Sadece bu düşünce bile gözlerinin yaşarmasına neden oldu: Bu toplumsal kargaşa ortamı içinde gençler neşeyle zamanlarını harcarken işte yaşamdan koparılmış biri.

Eğilince, etin üzerindeki derin kesikleri fark etti. Ustura darbeleri mi? Belki, ama öfkeli, süreklilik arz eden, istem dışı darbeler...

Biraz daha yaklaş. Buz gibi ter boynunu ıslatıyordu ama artık titremiyordu. İncelemenin bu evresinde, ceset tüm insani değerlerden kopmuş bir soyutlama, bir inceleme nesnesine dönüşüyordu.

Özel bir ayrıntı gözüne çarptı: Cesedin hemen her yeri, yaklaşık on beş santimetre çapında dairesel olarak gruplanmış, iğne deliklerini andıran küçük yaralarla delik deşik edilmişti. Bu yaralar konusunda, en ufak bir açıklama yapmak bile imkânsızdı. En az saçma olan fikir, vücuda üzerinde iğneler bulunan bir boks eldiveniyle ya da demir talaşı dolu bir süngerle vurulmuş olma ihtimaliydi.

O andan itibaren beyni ikiye bölündü: Bir yanda yavaş, dikkatli, dengeli inceleme çalışması, diğer yanda her yöne dağılan ve önüne geçmeyi başaramadığı fikirler. Cinayet Büro'dan meslektaşlarını çağırdığını, polisleri, yargıcı, Kimlik Tespit ve Olay Yeri İnceleme'nin fotoğrafçısını, laboratuvar teknisyenlerini, morg görevlilerini ayaklandırdığını düşünüyordu.

Bir saniye boyunca, kardeşini yakasından yakaladığını ve onu bu felaketten uzaklaştırdığını düşündü. En yakındaki polis merkezine isimsiz bir ihbarda bulunduğunu, sonra da bu berbat haldeki cesedi unutmak için kardeşiyle birlikte kahve içmeye gittiğini düşündü...

İmkânsız. Mersch kadere inanmazdı, ama rastlantıya da inanmazdı. Hervé'nin bu cesedi bulması sanki kaçınılmaz bir işaretti: Soruşturmayı yönetecek kişi de, Paris Cinayet Büro müfettişi Jean-Louis Mersch olacaktı ve ne yazık ki, arka planda Paris, hatta tüm Fransa alevler içinde yok oluyordu.

Mutfağın bir köşesinde market poşetleri buldu ve pıhtılaşmış kan ile ölü et kokan odaya döndü. Ellerini torbaların içine soktu, ölü sertliğini test etmek için uzuvları elle muayene etti. Çok fazla olmamıştı. Bu durumda cinayet sabaha karşı ikide ya da üçte işlenmişti.

İncelemeye devam etti, dudaklarının kenarındaki beyaz iplikler dikkatini çekti –onları almak için gerekli malzemeleri yoktu ama bu iş için Kimlik Tespit'ten birini bulacaktı. Güçlükle kurbanın çenelerini açtı ve başka şeyler buldu. Kadının önce bir ağız tıkacı, bir bez ya da bir havluyla susturulduğunu anlamak için Maigret olmaya gerek yoktu. Zaten çenesi yerinden çıkmıştı. Kafatasından ayrılmış bir şekilde derinin altında hareket ediyordu.

Kanlı örtüler arasında bir havlu buldu. Zihninde küçük bir canlandırma yaptı: Adam gecenin bir yarısı kurbanını uyandırmıştı.

Tuhaf bir şekilde kız ona kapıyı açmıştı – kapıda herhangi bir zorlama yoktu. Adam onu etkisiz hale getirmiş, banyodan bir havlu bulmuş, korkunç ritüellerini uygulamadan önce onu susturmuştu...

Mersch plastik torbalardan kurtuldu ve havluyu torbalardan birinin içine koydu. Diğer odada, Hervé küçük kanepede oturuyordu, elleri astarını parçalamak ister gibi ceplerindeydi.

– Ne yapacağız? diye sordu.

– Sen hiçbir şey. Ben, işimi.

Kısa bir süre bekledi, sonra:

– Bu kız hakkında, ne biliyorsun?

– Bir arkadaş.

– Onu ne zamandan beri tanıyorsun?

– Yaklaşık on beş günden beri. Barikatlarda tanıştık.

– Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?

– İyi anlaşıyorduk. Sık sık görüşüyorduk. Siyaset... konuşuyorduk.

– Onunla yatıyor muydun?

Hervé ona kızgın bir bakış attı. Mersch gülümsedi. Küçük kardeşi bir kapının altına sıkıştırılmış bir takozdan daha fazla sıkışmıştı. Her zaman kadınların birer Madonna ve kendisinin de beyaz atlı bir prens olduğunu düşünürdü.

– Adı neydi?

– Suzanne. Suzanne Girardon.

– Yaşı?

– Bilmiyorum. Yirmi iki, yirmi üç.

– Politik biri miydi?

– Çok.

– Eğilimi?

– Maoculara yakındı.

– Erkek arkadaşı var mıydı?

– Sanmıyorum, hayır. İşi gücü tartışmaktı. Sorbonne'da sürekli kavga ederdi!

– Parisli mi?

– Hayır. Nîmes'den gelmiş. Ailesi bankacı.

– Arkadaşlarını tanıyor musun?

Hafif titremelere karşı iyi yağlanmış bir tetik kadar hassas olan Mersch kardeşindeki bu farkındalık karşısında şaşırdı.

– Çok yakın iki arkadaşı var.
– İsimleri?
– Cécile Bisciglia ve Nicole Bernard.
– Çok güzel, birlikte onları görmeye gideceğiz.
– Birlikte mi?

Mersch onun kolunu sıktı ve gülümseyerek ekledi:

– Beni iyi dinle. Bu soruşturmayı alma olasılığım var. Düşünebiliyor musun? Şu günlerde Maocuların toplantılarında ya da Sorbonne kafelerinde boy gösteren bir polis? Sana ihtiyacım var. Kardeşin olmam polis yanımı yumuşatacaktır. Hatta belki de polis kimliğimi tamamen unutacağız.

– Suzanne'ın öldüğünü söylemeyeceksin, değil mi?
– Düşünmem lazım. Şimdilik ceset ATE'ye gidecek.
– ATE?
– Yeni bir siyasi grup değil. Adli Tıp Enstitüsü. Yani, morg.

Hervé kafasını salladı. Mersch olaylar başladığından beri kardeşini görmemişti. Meslektaşlarına birkaç parke taşı atmış olmalıydı, ama aynı zamanda da moda halini almış tüm bu saçmalıklara inanmayacak kadar da akıllıydı.

– Yakındaki kafeye gidelim, dedi Mersch. Bana telefon ettiğin yere. Polisleri arayacağım. Sonra tüm bu olanları sindirmeye çalışalım.

Hervé bir kez daha onu onayladı. Onu adeta kendinden geçiren korkunç bir hayalin içinde kaybolmuş gibiydi. Mersch yeniden yan odadaki kızı düşündü. Yapılacak çok şey vardı.

O bile hâlâ bu deliliğin boyutlarını anlayamamıştı. Paris'te böyle bir cinayet nasıl işlenebilmişti? Hem de toplumsal bir karışıklığın ortasında. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana böyle bir şey görülmemişti – böylesi bir vahşet ancak saf delilik koşullarında patlak verebilirdi.

Ve onu korkutan da buydu: Bu aşırı şiddet, insanlığın temelini oluşturan tüm değerlerin parçalanması, tüm bunlar tek bir adamın beyninde sıkışmış bir haldeydi –tamamen aklını kaybetmiş bir katil.

– *Andiamo*[24] dedi, neşeli olmaya çalışan bir ses tonuyla ama daha çok bir mahkûmun son nefesi gibiydi.

---

24. "Hadi gidelim" anlamında İtalyanca bir sözcük. (ç.n.)

19

Hervé Jouhandeau ile Jean-Louis Mersch sadece farklı değillerdi: Ne yakından ne de uzaktan birbirleriyle alakalıydılar. Öncelikle babaları aynı değildi. Jean-Louis'nin "sihirbaz-polis" babası, Hervé'nin babasından çok daha gizemliydi. Anneleri hayatını bir kılıç darbesi gibi yarıp geçen, ne adı ne de yüzü olan bu adam hakkında asla tek bir kelime bile etmek istemezdi.

Ama asıl bilmece şuydu: Fedakârlık duygusuyla yanıp tutuşan, inançlı ve yardımsever Simone Valent, onlarla birlikte hiç yaşamadan bu iki farklı adamdan nasıl iki çocuk yapabilmişti. Her şeye rağmen iki kaçak baba tarafından kabul edilmiş olan bu iki çocuk yüz kızartıcı bir hastalık gibi büyümüştü.

Küçük kardeşinin doğduğunu öğrendiğinde Mersch yatılı okuldaydı. Şaka gibi! Ara sıra da olsa, büyümeyi sürdüren ve kitapları bir çırpıda okuyup bitiren bu kitap kurduyla karşılaşmıştı. Bir entelektüel. Kendisinin, Mersch'in okul hayatı fazla uzun sürmemişti. Aralarında on iki yaş fark olan iki çocuk çok nadir görüşüyordu. Ve kimsenin onları yakınlaştırma niyeti olmamıştı.

Cezayir dönüşünde, JL polislik mesleğine geçmişti. Ona bir kez daha bir kardeşi olduğu hatırlatılmıştı; bu çifte travmaya rağmen –kızı iki yabancıdan iki çocuk doğurmuştu– sağlam bir sağduyuyla donanmış, yardımsever bir Parisli titi olan büyükannesiyle birlikte yaşayan hayalperest bir genç. Büyükannesi bu meseleyle ilgili bir soru karşısında kızgın bir şekilde gözlerini açıyor, bu felaketten bahsedildiği için sanki ölümüne kızıyordu.

Kısacası, Jean-Louis ara sıra da olsa "küçük" Hervé'yi –JL'den bir baş daha uzundu– görüyordu. Konuşacak hiçbir şeyleri yoktu, paylaştıkları ne en ufak bir anıları ne de en ufak bir benzerlikleri vardı ama kan çekiyordu, birbirlerini seviyorlardı.

Bu son yıllarda, inandıkları şeylerin onları birbirlerinden daha fazla uzaklaştırdığı düşünülebilirdi –Mersch kavganın yanlış tarafındaydı, Hervé Karl Marx'ın *Kapital*'ini okuyordu. Bu düşünce yanlıştı ve tabiri caizse tam tersti. Mersch, bir ayakkabıya çakılmış çivi gibi kafasının içindeki sosyalizm inancıyla, onun tersine, amatörce mücadele eden kardeşinden çok daha fazla siyasiydi.

Hiç evlenmeyen ve bir tabanca namlusundaki mermilerin toplamı kadar arkadaşı olan JL çocuğu kanatlarının altına almıştı. Kısacası, çocuk onun tüm ailesiydi. Birlikte olduklarında, onları üzen konuları –tanımadıkları babaları, soğuk nevale anneleri, çok farklı geçen çocuklukları (ağabey için katı bir yatılı okul hayatı, kardeş için büyükannenin özenli bakımıyla geçen bir hayat) – konuşmaktan kaçınırlardı ve çoğu zaman da konuşmazlardı.

Mersch, polisleri aramak için önce kafenin telefon kulübesini tekeline aldı. İşini bitirince, iki kahve sipariş etti ve Hervé'nin oturduğu masaya kahveleri bizzat kendisi getirdi. Aynı çene hareketiyle kahvelerini bir dikişte bitirdiler.

– İyi, dedi Mersch. Gördüğün şey için üzgünüm, ama artık bitti ve bununla yaşamak zorundasın.

– Beni rahatlatacağın bir şeyin yok mu?

– Rahatlatmak rahiplerin ya da psikiyatrların işidir. Bizim buna vaktimiz yok. Tüm birimlerimiz katil üzerinde yoğunlaşacak.

– *Birimlerimiz?*

Mersch derin bir iç çekti ve bistro sahibine işaret etti: İki kahve daha, bir obüsün içine sıkıştırılmış barut kadar sert.

– Bir kez daha söylüyorum, seni rahat bırakmayı tercih ederdim, seni büyükannenin yanına göndermeyi, tüm bunları unutmanı isterdim...

– Bu da senin fikrin.

Mersch bir sineği kovalar gibi sinirli bir el hareketi yaptı.

– Yarın sabah, sen ve ben, Suzanne'ın arkadaşlarını ziyaret edeceğiz ve polisten tiksinen tüm bu genç aptalların ağzını arayacağız.

– Seninle konuşmazlar.

– İşte bu yüzden sana ihtiyacım var.

– Ama herkes Suzanne'ın öldüğünü bilecek!

– Kesinlikle bilmeyecek. Semt bugünlerde öyle bir karmaşa içinde ki, bir kızın ortadan kaybolması, iki ya da üç gün boyunca fark edilmeyebilir.

– Ya ailesi?

– Bu konuyla ben ilgileneceğim. Karanlık bir tünelin içindeyiz Hervé. Bir kaçık Suzanne'ı kurban etti, neden bilmiyorum, ama içimde bu kadarla kalmayacağına dair bir his var.

– Ya basın?

– Şu anda ilgilenmesi gereken çok şey var. Daha fazla olay eklemeye gerek yok.

Yeni kahveler geldi. Şeker, kaşık, fondip.

JL eğildi ve fısıldamaya başladı – komplocu yanı hoşuna gidiyordu.

– Beni iyi dinle. Soruşturma koşulları tahmin edebileceğinden daha kötüdür, ama bu genel kaos ortamı ikimizin de büyük bir gizlilik içinde ilerlememizi sağlayacaktır.

– Senin bir ekibin yok mu? Ya da meslektaşların?

– Güvenilir adamlar gelecek ama çok fazla değiller. Ama polisler de bunalmış durumda. Aslında, aklımda biri var, tek bir adam, bana yardımcı olabilecek biri.

Hervé pencereden dışarı baktı. Mersch onun bu dekora mükemmel bir şekilde uyduğunu düşündü. Kahveler. Konuşmalar. Düşünce. Ama bu kez ağabeyinin peşinden gidip eylem moduna geçmesi gerekecekti. Ve eylem deyince, JL peşinden gidilmeyen fikirler gibi fırlatılan bir veya iki parke taşından farklı bir şey düşünüyordu.

– Cécile ile Nicole'ü sorgulamak için, diye üsteledi Hervé, gerçekten bana ihtiyacın var mı?

Jean-Louis gülümsedi ve kardeşini ensesinden yakaladı:

– Bir polisin kardeşi olduğunun bilinmesini istemiyorsun, değil mi?

– Çok değil, evet.

Mersch iç çekmesini abarttı:

– Tamam. Yalnız gideceğim. Ama yarın görevlisin, dostum. Barikatları unutabilirsin!

20

Destek gelmesini beklerken Mersch Suzanne'ın odasını aradı – mükemmel küçük bir devrimci kitaplığı ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığı eski eşyalar (tütsü çubukları, küçük yağ şişeleri, pudralar) dışında dikkati çeken bir şey yoktu. Tüm bu dağınıklık, bugünlerde çok moda olan Doğu inanışlarına bağlı olmalıydı. Yine de gerektiğinde tüm eşyaların analizi yapılacaktı.

Hâlâ kimsenin gelmediğini görünce, yeniden kafeye indi ve ona yeni işlenmiş bu cinayeti soruşturması için yeşil ışık yakan amirini, Komiser Villiers'yi aradı. Mersch'in öngördüğü gibi, Buci Sokağı ile École des Beaux-Arts semtinde düzeni sağlamakla görevlendirilen komiserin yapacak çok daha önemli işleri vardı.

Saat on yedi sularında, morg görevlileri cesedi almak için geldi. Bu arada Kimlik Tespit Büro'nun fotoğrafçısı ile çevreyi "güvenlik" altına almakla görevli bir polis ekibi de gelmişti. Yavaş yavaş, Suzanne Girardon'un dairesi üniformalı polislerle, beyaz önlüklülerle, siyah takım elbiselilerle doluyordu.

Mersch sanki hiç Cinayet Büro'dan ayrılmamış gibi etrafa emirler yağdırıyordu – cebinde bombalarla tek başına baskınlar yaptığı günler sanki çok uzakta kalmıştı. Fotoğrafçı çakan flaşlarla odayı aydınlatıyor ve bu dakikalar parlak kâğıt üzerinde ölümsüzleşecekmiş gibi bir izlenim yaratıyordu.

– Fotoğraflar, diye sordu Mersch, onları ne zaman alabilirim?

– Bu akşam, saat yirmi ikiye doğru.

– Tamam. Onları bana, 36'ya getir. Hayır, Beaujon'a.

– Beaujon mu?

– Orası benim görev yaptığım yer.

Sonunda, bir savcı vekili geldi.

– Geciktiğim için üzgünüm, bizim genel kurulumuz vardı.

– "Bizim" mi?

– Yargıçlar, savcılar. Ne sanıyorsunuz? Bizim de isteklerimiz olamaz mı?

Mersch'in ağzı bir karış açık kaldı. Protesto kesinlikle bulaşıcı bir hastalıktı.

– Her şeye rağmen greve gitmeyeceksiniz, değil mi?

Bu bir şakaydı ama diğeri ciddiyetle cevap verdi:

– Bu da olasılıklardan biri.

JL üstelemedi. Birkaç kelimeyle, şemsiye yutmuş gibi duran memura durumu açıkladı. Adam evrakı imzaladı ve çekip gitti.

– Nasıl gidiyor, tonton?

JL arkasına döndü: Berto karşısındaydı. Berto, en çok tercih ettiği yardımcısıydı ve bu davada güvendiği tek kişiydi.

Nedensiz olarak, polis bir "proleter sapiens"e benziyordu. Baget ekmek, litrelik şarap şişesi, Bask beresi hep yanındaydı. İriyarıydı, büroda gerçek elektrostatik parıltılar oluşturan yüzde 100 akrilik yüksek yakalı ince kazaklar tercih ederdi. Bu kırmızı, sarı ve yeşil tek renk kazakların üzerine de çok şık olduğunu düşündüğü bir prensdögal ceket giyerdi. Ceketin deri dirseklikleri, ona göre, kendisine "İngiliz" havası katıyordu.

Teneffüs alanında yuvarlanan bilyeleri andıran küçük gözleri dışında yüzü geniş, kızarık, kaygılıydı. Üst çenesi iki kat bir alt çenenin üzerinde sakince duruyordu ve sadece bu görüntü bile Mersch'i yatıştırmaya yetiyordu. 36'da bir Buda, daha ne istenirdi?

Bir kez daha, artık Mersch'in karargâhı haline gelmiş kafeye indiler. Bu hareketlilik karşısında, kafe sahibi gözlerini fal taşı gibi açıyor ve kahvelerin parasını almayı unutuyordu. Kuşkusuz polislerin varlığını öğrenci tutuklamalarıyla ilişkilendiren aylaklar, kafenin önünden geçiyor, bir daha geçiyordu.

– Son zamanlarda nerelerdeydin? diye sordu Berto, konuşmaya başlamak için.

– Orada, burada. Ya sen?

– Aynen.

Gülüştüler. Mayıs kargaşası içinde, polislerin çoğuna alışılmadık görevler verilmişti: Göstericiler arasına sızma, kaba güç kullanma, izinsiz gözetim, muştayla sorgulama... Bu kudurmuşlara karşı illegal silahlarla savaşmak gerekiyordu.

– Cesedi gördün, dedi Mersch. Ne düşünüyorsun?

– Çok kötü. Bu bana Cezayir'deki Milk-Bar saldırısını hatırlattı, çocuklar...

– Tamam, ben de oradaydım.

Berto kahve fincanını aldı ve "eski güzel zamanların" şerefine der gibi havaya kaldırdı.

– Sorun, diye devam etti JL, kızın öğrenci olması. Bizi orada soruşturma yaparken tahmin edebiliyor musun?

Berto sırıttı – çenesi kanarya sarısı kıvrık yakasının üzerinde sıçradı.

– Sen, semtte tanıklar bulmaya çalışacaksın. Öncelikle, kız bir protesto gösterisinden dönüşünde öldürülmüş, yani gecenin ikinci yarısında. Birisi bir şeyler görmüş olabilir.

– *Jawohl, Herr General!*

Mersch bir kaşını kaldırdı.

– Kamu adına kovuşturmaya hazırım, diye açıkladı Berto, Nazi selamı vermek için kolunu kaldırırken. CRS, SS! Yeni görevime layık olmak istiyorum.

– Dalga geçmenin sırası değil. Durumu anladığını sanmıyorum. Bu davada sadece ikimiz olacağız, nokta. Geçen zamanla birlikte, insanlar bir kaçık tarafından katledilen genç kızı konuşmaya başlayacak. Sarhoş bir şekilde bombayla yakalansaydı farklı bir hikâye olurdu.

– Yani?

– Yanisi, sen bize tanıklar buluyorsun, ben kızın yakınlarıyla ilgileniyorum.

Berto ayağa kalktı, kelime oyunu yapacak biri değildi.

– Sana nereden ulaşabilirim?

– Chez Martin'e benim için mesajlar bırakabilirsin, biliyorsun değil mi?

– Biliyorum.

– Yarından itibaren Beaujon'a yerleşiyoruz.

– Neden Beaujon?

– Ortam için. Buraya nasıl geldin?

– Dauphine[25] ile.

25. Renault Dauphine, Renault tarafından 1956-1967 yılları arasında üretilen arkadan motorlu küçük sınıf otomobil modeli. (ç.n.)

– Benzin buldun mu?
– Kişisel bağlantılar.
Mersch elini uzattı:
– Bana anahtarları ver. El koyuyorum.
Berto kahkahayı patlattı:
– Bu yetki suiistimalini bildireceğim!

21

Dauphine her zamanki külüstürdü.

Genel kanı bir motorun üzerine bir konserve kutusu geçirildiği ve taklit deri koltuklarla donatıldığıydı. Çok güzel. Üstelik ya da daha doğrusu, kaporta sacının her tarafı yamru yumru ve ezikti. Ama siyah ve beyaza boyanmadığından kullanılabilirdi...

Binanın girişine, Mersch bir nöbetçi bırakmış ve kafasına bir parke taşı ya da sidik dolu bir kova yemek istemiyorsa sivil giyinmesini tavsiye etmişti. Bu semtte, odaların yarısı öğrencilerin işgali altındaydı.

Rıhtımlara yöneldi, camı indirdi ve beşinci bölgenin alacakaranlık, taş ve asfalt kokan güzel havasını soludu. Ve ayrıca, neden olmasın, bu dar sokaklarda amaçsızca gezinmiş o yüzyılların havasını da... İşte bu labirentin içinde katilini bulmaya çalışacaktı –yaşanan olaylara, imkânsızlıklara, düşmanca ortama rağmen...

Soruşturmayı düşünmeye çalıştı. İmkânsız. Böylece Pompidou'ya ve onun sendikalarla yaptığı maskaralıklara odaklandı. Sonuç yoktu.

Sonunda aklına SAC geldi.

Sivil Eylem Hizmeti. Bu önemsiz topluluk De Gaulle'ün frengisiydi. Bir türlü kurtulamadığı çıbandı. Generalin kuşkusuz üstün nitelikleri vardı –kariyeri bunu doğruluyordu– ama aynı zamanda da, içinden çıkılması güç sorunları, bir sessizlikten sonra en katı yasadışı yollarla radikal bir şekilde çözmek gibi kötü alışkanlıklara sahipti.

Yani SAC... Beyin olarak köpek maması, yüz kadar sözcükten oluşan söz dağarcığı, saf nefret (sadece saf bile değil, dahası, yozlaşmış, paranın cazibesi, iktidar açlığı, kronik sadizm gibi bir sürü asalak dürtüyle alçaltılmış) ve her şeyden önce ortak zemin olarak sınırsız aptallık. İşte rezil, gerçek, iğrenç SAC.

General için her şeyi yapmaya hazır ama köleliklerinin yüceliğine bile sahip olamayan bir avuç faşo. Sabıkalılar, marjinaller, eski OAS üyeleri (bir zamanlar De Gaulle'ü öldürmek istemiş olan adamlar), küçük çaplı pezevenkler... Bu pislikler V. Cumhuriyet'in yakasını bırakmıyordu, tıpkı XV. Louis tarzı bir yazı masasını kemiren termitler gibi...

60'lı yılların sonunda, tüm polisler her zaman kötülüklere –cinayet, yıldırma, zorbalıkla el koyma, baskı...– bulaşan insan müsveddelerinden oluşan bu gizli örgütten tiksiniyordu. Onları "barbuzlar"[26] olarak adlandırıyorlardı ve Mersch, sanki vıcık vıcık yönünü, itaatkâr niteliğini artırmak için kelimenin çoğunlukla dişil olarak kullanıldığını saptamıştı. Tıpkı yer bezi ya da çöp der gibi.

Polis kimliğini aldığı andan itibaren, onların farklı dönemlerdeki istismarlarını soruşturmuştu. Her seferinde, ona başka bir yere bakması tavsiye edilmişti. JL kendi kendini yiyordu ve onların üzerine gittiği gün, bunun 45'likle çözümleneceğini biliyordu... İyi, o gün yaklaşıyordu. Vay canına, bir bedel karşılığında iki başarı! Kimse bu pislikler için ağlamazdı ve hiçbir soruşturma yapılmazdı. Ama bu aptallar bununla kalmayacaktı. Kendi hesaplarını bizzat kendileri görmek isteyecekti...

Havadan geçen metro hattı ve batmakta olan güneş fonu üzerinde Adli Tıp Enstitüsü belirdiğinde, yeniden dedektif kimliğine bürünmüştü. Bu akşam çalışan bir adli tabip bulmayı umut ediyordu.

Bu güzel mayıs ayında, grev yapmayanlar sadece ölülerdi.

---

26. Takmaları gereken postişler nedeniyle bu adı almışlardı, bu terim daha sonra düzenli olsun ya da olmasın tüm gizli ajanlar için kullanıldı. (ç.n.)

22

Adli Tıp Enstitüsü bu döneme aitti. Yani onun dönemine, 20'li yıllara aitti. Tamamen tuğladan, Seine Nehri'nin kenarına inşa edilmiş bu bina sanki kendi suyu içinde yüzüyordu – onu tamamen ölümcül bir şarap rengiyle kaplayan bir et suyu.

İçerisi ayrı bir hikâyeydi. Mekân insanı beyaz mozaik bir döşemeyle sarıyordu. Bu seramik atmosfer, ona hep İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi toplama kamplarında yapıldığı söylenen gizli, korkunç deneyleri hatırlatıyordu. Bu durum, Mersch'in de çok iyi tanıdığı ve cesetle beslenen sineklere bile kötülüğü dokunmayan adli tabipler için iyi bir referans değildi.

– Kızla ilgilenen sen misin?

Mersch doktor muayenehanesindeymiş gibi, koridorda iki metal sedye arasında bekliyordu.

– Selam, Guérin, dedi, JL ayağa kalkarken. Tuhaf bir tesadüf sonucu, cesedi bu öğleden sonra buldum.

– Benimle gel.

Daniel Guérin, ellili yaşlardaydı, yakışıklı, kısa boyluydu, kırçıllı kalın saçları ve iddialı favorileri vardı. Başı omuzlarının arasında, ağzında sigarası, kılıfındaki silahlar gibi dışarı çıkan başparmakları hariç elleri önlüğünün ceplerindeydi.

Mersch onunla çalışacak olmaktan mutluydu; daha önce de birlikte çalıştığı, titiz, etkili, duruma göre, düşünmeyi sağlayabilecek birkaç hipotez eklemekten çekinmeyen bir doktordu.

Otopsi salonuna girdiler. Hep aynı beyazlık, aynı inoks ve havaneli darbeleri gibi sinüslere dolan o dezenfektan kokusu. Otopsi masalarının üzerinde, örtülerin altına gizlenmiş birçok ceset yan yana sıralanmıştı. Mersch hayaletlerle dolu bir yatakhane düşündü.

– Bunalmış durumda mısın? diye sordu JL, cesetleri işaret ederek.

– Şu an için ardı arkası kesilmiyor.

– Gösteriler yüzünden mi?

– Dolaylı yoldan. Kalp krizleri, düşmeler, kavgalar. Ama cop yüzünden ölen yok. Sizin için iyi haber.

Mersch omuz silkti; skandala yol açması, kamuoyunu kışkırtması, öfke patlamasına yol açması için tam tersini yeğlerdi.

Guérin en yakındaki masaya yöneldi. Sert bir hareketle, cesedin örtüsünü kaldırdı. Dudaklarının arasındaki sigarası, mavimsi bir hale oluşturuyordu – göçebe rüyası gibi.

Mersch ne beklediğini çok da bilmiyordu – kolları vücut boyunca uzatılmış, kuşkusuz yıkanmış, durulanmış bir ceset. Ama birkaç saat önce, Épée-de-Bois Sokağı'ndaki odada gördüğü manzaranın aynısıyla karşılaşmıştı. Suzanne'ın yüzü hâlâ kandan simsiyahtı, beyazımsı bağırsakları göğsünün üzerinde köpükleniyordu.

Morg görevlilerinin yaptığı tek şey, katlanmış sol bacağını düzeltmek, sağ bacağının yanına uzatmak olmuştu. Cesedin geldiği anda nasılsa, adeta aynı durumda olduğunu fark etmişti. Guérin kuşkusuz cesede şöyle bir göz atmış olmalıydı.

– Bana ne söyleyebilirsin?

– Şimdilik, pek fazla bir şey söyleyemem. Bağırsaklarının görüntüsü bana Cezayir Bağımsızlık Savaşı'nda el bombasıyla ölenleri hatırlattı ve...

Mersch dinlemiyordu: Berto'nun Milk-Bar'ından sonra şimdi de eski muharip Guérin'in anılarına muhatap oluyordu. 1968'de, herkes kangren haline dönüşmüş bir anıyla yaşıyordu.

Jean-Louis konu dışı bu konuşmayı kısa kesti:

– Bunu yapan ne bir bomba ne de el bombası, bir insan. Zavallı kızı ikiye bölen bıçaklı bir kaçık. Yani sana kullanılan alet, kullanılan teknik ya da katil hakkında, bize bilgi verecek diğer özellikler hakkında herhangi bir fikrin olup olmadığını soruyorum.

Guérin bir öncekinin izmaritiyle yeni bir sigara yaktı:

– Adam işinin ehliymiş, bu çok açık. Kasap ya da cerrah olabilir. Hatta çiftçi bile olabilir. Bir domuz öldürüldüğünde de aynı yöntem izlenir. Kız asılmıştı, değil mi?

– Tavandaki bir kirişe, evet.

Bir anlığına, gözünün önüne baş aşağı asılmış ve bağırsakları, bir sürü yılanbalığı gibi yüzünün üzerine sarkan kız geldi. Bu görüntü onu o kadar çok sarstı ki sallandığını hissetti ve arkasındaki bir

sedyeye dayanmak zorunda kaldı. Kızın bir eli örtünün altından dışarı çıkmıştı – kül rengi, şövalye yüzüğü bulunan yaşlı bir markinin eline benziyordu.

Mersch kusacağını hissetti. Burası, gerçekten de...

Guérin masanın çevresini dolandı ve örtünün altından çıkan eli yerine koydu.

– Malzemelere dokunma.

Mersch titreyen eliyle, ceketinin cebinden bir sigara çıkarmaya çalıştı.

– En ilginç olan, dedi adli tabip, cesedin üzerine eğilirken, dairesel biçimde gruplanmış şu küçük yaralar... İğne izleri... Daha ziyade ısırık izleri... Ama bunu nasıl bir ağız yaptı tahmin bile edemiyorum... Araştıracağım...

Guérin şimdi maktulün uyluklarını yokluyordu.

– Tuhaf bir şey daha var. Sadece dokunarak bile, kan miktarının iki bacakta aynı olmadığını anlayabiliyorum.

– Pozisyon nedeniyle mi?

– Pozisyon?

– Bir kâğıdın ve bir kalemin var mı?

Guérin önce eldivenlerini, sonra da cebinden küçük bir not defteri ile bir kalem çıkardı. Birkaç kalem oynatışıyla, Mersch cesedi odada bulduğu konumuyla çizdi: Bir bacak düz, diğeri bükülmüş, vücudun eksenine göre dik bir açı, daha doğrusu bir üçgen oluşturan bir çizim.

Guérin bu eskiz karşısında suratını astı:

– Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor...

– Bu akşam resimleri alacağım. Sana yollarım. Bu pozisyon iki bacak arasındaki kan dolaşımı farkını açıklayabilir, değil mi?

– Evet.

– Katil bu bacağı katlamak için büyük bir özen göstermiş. Bu pozisyon sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?

– Tarot kâğıtlarındaki, Asılmış Adam kartı.

Mersch bu saptamayı aklının bir köşesine kaydetti. İskambil oyunları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve tarot destesini hiç yakından görmemişti, ama asla belli olmazdı, belki de araştırılacak bir yön olabilirdi.

– Otopsiyi ne zaman bitirirsin?

– Sanırım oldukça acil, değil mi?

– Bugünlerde hiçbir şey acil değil. Ama bunu listenin başına alabilirsen çok makbule geçer.

– Hemen işe koyuluyorum. Yarın sabah beni ara.

Mersch çevresine, boş salona bir bakış attı:

– Sana yardım edecek kimse yok mu?

Guérin sigara kaynaklı bir öksürükle sonuçlanan korkunç bir kahkaha patlattı:

– Yardımcılarım protesto gösterilerine gitmeyi tercih ediyor. Bunu devrim olarak adlandırıyorlar. Ben bunu kısa bir teneffüs olarak görüyorum.

Mersch cevap vermedi: Siyasi bir tartışma başlatmanın ne yeri ne zamanıydı.

– Elini çabuk tut, dedi, yer karosu döşeli salonu geçerken. Adam bu kadarla kalmayacak, bundan eminim.

23

Gece olmuştu. Mersch hemen arabasına dönmedi. Nefes almaya, düşünmeye ihtiyacı vardı. Enstitü'nün otopark alanını geçti ve havadan geçen metro hattı kemerinin gölgesinde kalan nehrin karşısında durdu. Parke taşlarıyla kaplı avlu ona uyuyan bir sürüngenin sırtını hatırlatıyordu. Biraz hayal gücüyle, neredeyse hayvanın soluk alıp verdiği hissedilebilirdi.

Yeni bir sigara. Dirsekleriyle beton korkuluğa dayandı, Seine Nehri'ne dikkatle baktı. Gri sulardan oluşan bu kütle onu az da olsa tiksindiriyor ya da daha ziyade bunaltıyordu. Kardeşi küçükken, onun yakındaki köprülerden birinin –Austerlitz Köprüsü, Sully Köprüsü ya da başka bir köprü...– tepesinden suya düştüğünü farz ederdi. Her seferinde kendine aynı soruyu sorardı: Kardeşini kurtarmak için korkuluğun üstünden suya atlar mıydı? Mersch baş dönmesi hissederdi ve boşluğa atlama düşüncesi onu rahatsız ederdi. Ama evet, hiç kuşkusuz kemerin üzerinden suya atlardı. Korkak olarak yaşamaktansa bilinçli olarak ölmek daha iyiydi.

Kardeşi... Onu barikatların üzerinde hayal etmek Mersch'i zaten rahatsız ediyordu, ama Suzanne'ınki gibi bir cesetle karşılaşınca onu hayal etmek, işte bu tamamen imkânsızdı.

Mersch bile kendi ruh hali konusunda kararsızdı. Yeniden işe dönmekten mutlu muydu? Protestocuların yanında bazı alışkanlıklar edinmişti. Geceleri Molotof kokteyli atmak, beyinsiz hödükleri yönetmek... Artık her zamanki polislik mesleğine dönmek, sorgulara, tanık bulmak için kapı kapı dolaşmalara başlamak zorundaydı...

Sigaranın geceye kafa tutan pembemsi ucuna baktı. Bu kez, hiç kuşkusu yoktu, karşısında tek bir katil vardı. Ve hatta üstün zekâlı bir katil. Berto'nun tanık bulup bulamayacağını görecekti, ama umudu yoktu.

Bu cinai çılgınlıkta büyüleyici bir yan vardı. Cesedin pozisyonu -gerçekten tarot mu? -kurban etmenin niteliği -acımasızca, ama aynı zamanda da Antikçağ'daki kurban etmeler gibi hayatın karanlık yanının ortaya çıkması... Ve, ya küçük ısırıklar... Nasıl olmuştu? Ne anlama geliyordu?

Bir treni durdurur gibi bu katili durdurmak gerekiyordu. Onun gücünü, açığa çıkan etkisini hissedebiliyordu... Belki de kurbanını tanıyan, ne profili ne de belirli bir sebebi olan bir adam... Suzanne gecenin bir yarısı ona kapıyı açmıştı. Kanunlar ve polis yoluna engel çıkarmadığı için güzel mayıs ayının gölgesinde öldürme çılgınlığını sürdürecek bir katil.

Mersch zaten bir bağımlıydı. Bir fiskeyle izmaritini korkulukların üzerinden fırlattı. Birkaç yere telefon açmak için önce kafe sahibi Martin'in yanına uğrayacaktı -Deniaud'ya, KBL'lere eyvallah diyerek çekip gidecek ve militan kamikaze postundan sonsuza dek kurtulacaktı.

24

Akşam yemeğinden sonra, Nicole babasıyla tartışmıştı ve cumartesi gecesi babayla yapılacak küçük bir kavgadan zarar gelmezdi. Ama yine de hâlâ biraz şaşkındı.

Yarım saat önce, burada, odasında Bee Gees dinlerken –olağanüstü bir 45'lik, bir yüzünde "World", diğer yüzünde "Sir Geoffrey Saved the World" adında iki başyapıt– babası elinde bir *France-Soir* gazetesiyle odaya girmişti, yüzü öfkeden kaskatıydı.

– Bu saçmalıklar da neyin nesi?

Baş sayfasında Saint-Michel Bulvarı üzerinde kesilen ağaçların fotoğrafının olduğu gazeteyi yatağa fırlatmıştı.

– Bıkmadınız, değil mi?

Nicole bu gösteride yer almadığını, kasıtlı olarak mülke zarar verenlerin her şeyi yerle bir edebileceğini, bunun kendi işi olmadığını, babasının öğrencilere sert bir dille saldırdığını söylemişti. Dünyanın canını sıkmak dışında ne istediğini bilmeyen genç aptallar sürüsüydü.

– Yine de fena değil, diye fısıldamıştı Nicole.

En kötü koşullarda bile bu tür bir küstahlığı kaldırabileceğini biliyordu. Ne olursa olsun, babasının gözünde her zaman onun "sevgili küçük kızı" olarak kalacaktı.

Her şey ortadaydı: Bir işe yaramayan bu eylemlerin anlamsızlığı, Che'ye ya da Mao'ya inanan bu çocukların bir uçurum kadar derin naifliği, kendilerini besleyen ülkeye bile saygı göstermeyen bu kuşağın nankörlüğü, savaştan sonra kendini yeniden inşa etmek zorunda kalan bir dünya karşısındaki cehaletleri...

Bu noktada, Nicole de aynı kanıdaydı: Annesi ve babası, aylak öğrencilerin "spleen"iyle[27] mukayese edilmeyecek deneyimler yaşamıştı.

Babası, sabahın erken saatinde kuru ve gri bir bacayı andıran kül tablasını görmüştü.

27. "Melankoli, can sıkıntısı, huysuzluk" anlamında İngilizce sözcük. (ç.n.)

– Sigara içmeyi bırak, Tanrı aşkına!

Kendisi de buharlı bir gemi bacası gibi sigara içtiğinden bu konuda pek inandırıcı değildi. Bağırıp çağırarak yeniden söylevine başlamıştı. Nicole odanın içinde dört dönen babasına bakıyordu, odasını süsleyen küçük egzotik eşyaları kırmaya hazır bir devi andırıyordu.

Bir olasılık olarak düşünüldüğünde Samuel Beckett'e benziyordu, tabii onun paraşütçü versiyonuydu. Alabros kesimi saçlar, kartal gagasını andıran bir burun, küçük gözlükler ve bir örs gibi kare bir çene. Nicole onu savaş alanında, bir çadırın içinde dinlenirken hayal ediyordu...

"De Gaulle" konusuna gelmişlerdi. Generalin fanatiği değildi, ama yine de Fransa için çok şey yapmış bir adamdı –ve o anda yaşlı adamın askeri başarılarını, zaferlerini de anmak gerekiyordu– böyle rahatça onun yüzüne tükürülemezdi.

– Evet, onun suratına tükürdünüz! diye yineledi, sigarasını elinde sinirli bir şekilde çeviriyordu. Aptalca protestolarınızla, geri zekâlı sloganlarınızla, küfürlerinizle ve kırıcı siyasi söylevlerinizle yaptığınız bu. De Gaulle, bir Nazi mi? Siz ne söylediğinizin farkında mısınız, kahretsin?

Nicole fırtınanın geçmesini yeğliyordu. Babasının öfkesinin tek sebebi dün geceki gösteriler değildi. Belki de hastanede bir sorun vardı. Ya da annesi hanımefendiyle tartışmıştı.

Nicole yatağından çıkmış, pencerenin önüne dikilmişti, Les Invalides Bulvarı'nı izliyordu. Ulusal Genç Körler Enstitüsü'nün karşısında oturuyorlardı. Küçüklüğünden beri, çarpık gözleri ve beyaz bastonlarıyla dolaşan bu gençlerle karşılaşıyordu...

– Sen beni dinlemiyor musun?

Sınavlar açısından berbat geçen bir yılla ilgili konuşmasını bitirmişti.

– Senin yaşındayken ben tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisiydim.

Sonunda sinirlerini başka yerde boşaltmak için çekip gitmişti.

Artık Nicole odasında yalnızdı ve gönlüne göre bir akşam ayarlayabilirdi. Odasının kapısını kilitledikten sonra, özenle ve dikkatle esrar içmek için gerekli olan şeyi çıkardı.

Tüm bunları sindirmek için küçük bir cigaralıktan daha iyi bir şey yoktu...

25

Uyuşturucu konusunda da Nicole bakire sayılırdı, yani neredeyse. Joint içiyordu, ancak afyon, eroin ya da LSD gibi herkesin konuştuğu ama Paris piyasasında ender bulunan, "asil" uyuşturuculara elini sürmemişti. Bununla birlikte Timothy Leary'nin kitaplarını okumuştu ve o da bilincini geliştirmeyi çok istiyordu. Ama şimdilik rahatlamak için biraz esrarla yetiniyordu.

Önceki hafta, kendisine on beş frank karşılığında, küçük bir parça büyüleyici kokulu, şekillendirilebilir yağlı bir macun olan Kara Bombay ısmarlamıştı. Stones'un son 33'lüğünü –"Their Satanic Majesties Request" – aldı ve üzerinde küçük bir miktar hintkeneviri reçinesini yaktı. Ardından, bir sigarayı ikiye açtı ve esrar ile tütünü özenle birbirine karıştırdı. Ona hintkeneviri içindeki THC'nin (tetrahidrokannabinol) marihuanadakinden on kat daha etkili olduğunu söylemişlerdi. Bu konu hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu ama bu küçük şilomun[28] uykuya dalmadan önce onu uçuracağı açıktı.

Fon müziği olarak –ortam için çok önemli– pikabına Nirvana'nın bir 33'lüğünü koydu, Lido Musique'in "ithal" sepetinden bulup çıkardığı kesinlikle büyüleyici bir Londra grubuydu. Özellikle de "Pentecost Hotel" adlı şarkıyı seviyordu, insanın karnının alt kısmına inen, vücudun her yerinde binlerce şehvetli duyguyu ortaya çıkaran, tarif edilemez hoşlukta bir şarkıydı.

Kendisini yakmamak için Hintli *sadhuların* yaptığı gibi, nemli bir fulara özenle sardığı Hint piposunu yaktı. Bir nefes, iki nefes... Tanrım, daha şimdiden uçtuğunu hissediyordu.

Kendini sırtüstü yatağına bıraktı, bütün odayı bir mutluluk buharı gibi dolduran müzikten erimiş bir halde, gözlerini tavana

28. Esrar içmekte kullanılan küçük pipo. (ç.n.)

dikti. Nicole İngilizce biliyordu –Londra, Liverpool *and so on*[29] yerlerde ev sahipliği yapan ailelerin yanında tekrar tekrar kalabildiğim için teşekkürler baba. *The Story of Simon Simopath* kanatlarının olmasını isteyen ve sonunda psikiyatri hastanesine kapatılan bir delikanlının yazgısını anlatıyordu. Daha sonra Pentecost Hotel'de Magdalena adında küçük bir tanrıça ile karşılaşıyor ve onunla evleniyordu...

Bu ağır isyan yıllarında, psikiyatri hastanesi bir güç simgesiydi -zulmün, anlayışsızlığın, farklılığın yeriydi. Nicole "antipsikiyatri"-den söz edildiğini duymuştu, İtalya'da akıl hastanelerinin kapılarını açan ve delileri özgürlüklerine kavuşturan bir hareketti.

And in the lobby Magdalena is friendly
To all the people with a passport of insanity...[30]

Babası... Nicole ve o kronik bir mizaç uyuşmazlığından mustariplerdi. Ama bu ilkesel, yüzeysel uyuşmazlıktı. Tartışmaları aslında birbirlerine ne kadar benzediklerini kanıtlıyordu. Aynı karaktere sahiptiler: inatçı, çabuk öfkelenen, fırtınalı. Bu bir eğitim sorunu değildi, ama bir kalıt, bir soyaçekimdi. Bu anlarda Nicole, kendi iradesinin gücüyle babası kadar başarılı olmak istiyordu.

Zira Nicole babasına sonsuz hayranlık duyuyordu. Hiç bahsetmediği çok güçlü bir duygu –bariz olanı dile getirmeye gerek yoktu. Ya da belki de, tam tersiydi, sürekli bundan bahsediyordu. Her sözün ardında, her düşüncenin ardında her zaman bu hayranlık, babasının en iyisi olduğuna dair bu inanç vardı. O, hayranlık duyduğu bir model değildi. O güvenilir bir temel, bir dayanaktı. Aslında, Nicole hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmuyordu – sırf babası orada olduğu için.

Babası zamanın akışına karşı çok sert eleştirilerde bulunduğunda Nicole ona kızamıyordu. Savaşı görmüş, Nazizm'i yaşamış, bir sürü çocuğu korumuş, Almanlar dahil her çeşit insanı iyileştirmişti (ve hayatını kurtarmıştı), ama bugün pekâlâ yanılıyor olabilirdi. Dünyanın yeni bir şansı olabilirdi –o, onlar, kartları karıştıran ve yeniden

29. "Ve benzeri" anlamına gelen İngilizce sözcükler. (ç.n.)

30. Ve lobide Magdalena dostcanlısı / Deli pasaportu taşıyan herkese... (ç.n.)

dağıtan gezegendeki bütün gençler– ama Pierre Bernard'ın başka bir zamana ait doğrulukları, inançları kemikleşmişti...

Tuhaf bir şekilde, Nicole'ün annesiyle böyle bir ilişkisi yoktu. "Tuhaf bir şekilde", çünkü o da gelişen işiyle, soğukkanlı kişiliğiyle, erkek dünyasında –acımasız dünya– kazandığı savaşlarıyla hayranlık uyandıran biriydi.

Ama Nicole, o yanda görülecek, hatırlanacak bir şey olmadığını bilmekten üzüntü duyuyordu. Çekicilikten son derece yoksun olan buz gibi bir burjuva kadını. Özellikle Nicole, onun neyin peşinde koştuğunu anlamıyordu: Başarı? Para? Güç? Nicole'ün gözünde birçok saçma amaç.

Birden kapı vuruldu. Kilidi açmadan önce ancak pencereyi açacak ve malzemeleri yatağın kenarına saklayacak kadar zamanı oldu. Babası. Yine mi? Kendini yeni bir salvo için hazır hissetmiyordu.

Ama suratında sert, kaygı verici, ciddi bir ifade vardı.

– Yine ne yaptın, hayatım?

– Ne oldu?

– Polis burada.

26

Adam onu anında korkuttu.

Bugüne kadar, Nicole için polisler 1914 savaşından kalma askerler gibi giyinmiş, coplarına rağmen küçük kurşun askerlere benzerdi. Onlardan korkmazdı. Tam tersine moralini yükseltirlerdi.

Salonun ortasında dikilen bu adam küçük askere benzemiyordu. Hem de hiç. Sivil giyinmişti: Yıpranmış deri ceket, kırışık bir gömlek, biçimsiz bir jean. Uzun, hafif dalgalı kahverengi saçlar, ıspatula kadar geniş sakallar ve karanlığın içinde bomba fitili gibi parlayan şeytani bir bakış.

Daha ziyade, şu anda Sorbonne'da gezinen, sözüm ona üniversitenin güvenliğinden sorumlu olan rezil heriflere benziyordu.

– Müfettiş Jean-Louis Mersch, dedi ne merhaba demişti ne de elini uzatmıştı.

Ayrıca ne kimliğini ne de herhangi bir rozet göstermişti.

Sadece Pierre Bernard'a dönmüş ve gülümsemeden eklemişti:

– Bizi yalnız bırakabilir misiniz, lütfen?

– Elbette.

Bir saniye sonra, Nicole deri ceketli şeytanın karşısında tek başınaydı.

– Oturmak istemez misiniz?

Bu teklifi Nicole'ün yapması gerekirdi ama kendi evindeymiş gibi inisiyatifi o eline almıştı. Cevap vermeden kendini kanepeye bıraktı, Nicole'ün yeniyetmeyken TV'de "Janique Aimée"yi izlediği aynı kanepeye.

Davetsiz misafir de, onun karşısına, Nicole'ün babasının koltuğuna oturdu. Onun oturuşunun babasınınkiyle hiçbir ilgisi yoktu: Bacakları iki yana açık, dirsekleri uyluklarına dayalı, parmaklarını gemici düğümleri gibi düğümlemiş halde koltuğun kenarına yerleşmişti.

Bir titreme içinde, Nicole deri ceketin altındaki kabzası kareli tabancayı gördü.

– Siz... siz tam olarak ne için buradasınız?

– Korkarım ki, matmazel, size kötü haberlerim var...

– Yani?

– Suzanne Girardon'u tanıyor musunuz?

– Başına bir şey mi geldi?

Adam –adını çoktan unutmuştu– birkaç saniye geçmesini bekledi. Buz sarkıtlarına dönüşen zaman damlaları.

– Suzanne Girardon öldü, dedi sonunda.

Nicole yanlış anladığını sandı.

– Siz onun bir kaza geçirdiğini mi... söylemek istiyorsunuz?

– Hayır. O öldürüldü.

Odanın bir yerlerinde, Nicole'ün sesi yankılanarak yineledi:

– Öldürüldü mü?

Polis onayladı. Bir korsanın göz bandı gibi bir saç tutamı onun bir gözünü kapatıyordu. Nicole, adamın sözlerinin altındaki mantıklı anlamı çözebilecekmiş gibi onun sert hatlı yüzüne baktı.

Birden, anladı. Artık anlamıştı.

– Dünkü protesto gösterilerinde mi?

– Hayır. Épée-de-Bois Sokağı'ndaki evinde öldürülmüş.

Hâlâ hiçbir şey anlamamıştı. Beyninin içinde sessiz bir gürültü vardı. Sonra yavaş yavaş, her şeyden çok daha soğuk olan gerçek, soğuk bir dalga çatlaması gibi kafatasının çeperlerine çarptı. Suzanne. Öldü. Sonsuza dek.

– Ama... nasıl? diye sormayı başardı. Ona ne oldu?

– Size ayrıntıları vermeyi pek tercih etmem.

– Saldırganı biliyor musunuz?

– Hayır. Soruşturma yeni başladı.

Nicole ağladığını fark etti. Gözyaşlarının alışılmış acılarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Öfke ve sıkıntı dolu, insanın içini buran bir acı. Bu kez, hıçkırıkları baskılanmış gibi yavaş, ağırdı. Ani bir patlama ya da heyecan olmadan, tuzla ağırlaşmış gözyaşları. Kendisinden başka nedeni olmayan sessiz, saf gözyaşları. Mermer bir zemine düşüp parçalanan bir tespihin sedefli inci taneleri...

– Ne zamandan beri arkadaşsınız?

Adamın ses tonundan, Nicole sorgunun başladığını anladı.

Başsağlığı dileklerini sunma zamanı çoktan sona ermişti ya da en azından uzun sürmediği söylenebilirdi.

Adamın ses tınısından, onun mesleğinin cesetler olduğunu anlıyordu. Ya da daha ziyade, cesetlerin bir başlangıç noktası olduğunu. Adamı asıl ilgilendiren sonrasıydı: av, araştırma, katil...

- Üç yıldan beri, diye mırıldandı. Felsefeye birlikte başladık.

- Onun sizin en iyi arkadaşınız olduğunu söyleyebilir misiniz?

Nicole cevap vereceğini sandı. Ama onun yerine, içine yapışkan bir çekirdek kaçmış gibi bir hıçkırık boğazını tıkamıştı. Bir çığlık attı. Bir tür inilti ve bu kez gerçekten ağlıyordu. Yirmi üç yaşındaki genç bir kadından dökülen bir şelale...

Başı öne eğikti ama gözyaşlarının arasından ve mikado saçlarının altından polisin bir sigara yaktığını gördü. Ne üzülmüş ne de rahatsız olmuş bir hali vardı. Sabırla bekliyordu, hepsi bu. Sulu gözler, onun tarzı değildi. Bir kez daha, çoktan bir sonraki kısma geçmişti.

- Özür dilerim.

Nicole hemen ayağa kalktı ve mendil bulmaya gitti. Geri geldiğinde temizlenmiş, kurulanmış, görünüşü biraz düzelmişti.

- Üç arkadaştık... diye devam etti.

- Cécile Biscigla'yla, değil mi?

- Onu da sorguladınız mı?

- Onun evinden geliyorum.

Nicole buna inanamıyordu: Cécile bu durumdan haberdardı ve ona telefon etmemişti. Yıkılmış olmalıydı, ne olduğunu bilmek imkânsızdı.

- Ben yasakladım, dedi müfettiş.

- Nasıl?

- Kuşkusuz onun sizi neden aramadığını düşünüyorsunuz. Eğer bunu yaparsa başının derde gireceğini söyleyerek onu uyardım.

- Ama... hangi sebeple?

- Kötü haberleri ben veririm. Bu benim işim. Haberi veririm ve gözlemlerim.

Nicole adamı tokatlamak istese de burnunu çekmekle yetindi.

- Erkek arkadaşı var mıydı?

Aslında Suzanne, fakülte sıralarında, kafelerde, partilerde –ya da barikatlarda– nefes alan her şeyle flört ederdi. Artık onun bir akşam, bir gece, hatta bir saat içinde flört ettiği erkekleri saymıyorlardı.

Bununla birlikte kolay bir kız değildi. Hatta çok az insan onun bu yırtık yanını bilirdi – onu kapıp sürükleyen şey siyaset tutkusu, devrimin samimi yoldaşlığıydı.

– Hayır. Erkek arkadaşı yoktu, diye yalan söyledi.

– Arkadaşınız Cécile bana onun randevu koleksiyoncusu olduğunu ima etti...

Bu salak herif gider gitmez Cécile'i arayacaktı. Tuhaf bir şekilde, şimdiden kendini Cécile'den daha güçlü hissediyordu.

– Maceraları olmuştu, evet.

– Çevresinde kötü niyetli, tuhaf tipler var mıydı?

Ona Suzanne'ın sadece toplumu rahatsız eden ve bunu yapmakta da oldukça haklı olan tuhaf tiplerle takıldığını söyleyebilirdi, ama "hayır" demekle yetindi.

– Şiddet yanlısı erkekler? Dengesizler?

– Hayır. Bunun sonunda nereye varmak istiyorsunuz?

Adam cevap vermeden elini ceketinin cebine soktu ve içinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Sehpanın üstüne açtı – babasının büyük saygı duyduğu Jean Prouvé imzalı, tek ayaklı yuvarlak bir sehpa.

Listedeki isimlerin çoğu ona tanıdık gelmişti –Sorbonne öğrencileri, Suzanne'a az ya da çok yakın olan arkadaşları.

– Bu insanları tanıyor musunuz?

– Bazılarını, evet.

– Gösterilere katılıyorlar mı?

Bir tür gurur ifadesi olan bir sesle cevap verdi:

– Herkes gösterilere katılıyor.

– Aralarında, öfkeliler var mı?

– "Öfkeliler" derken neyi kastediyorsunuz?

– Kolayca sokağa inen ya da şiddetten belirgin bir zevk alan adamlar.

Nicole yeniden gözlerinin dolduğunu hissetti. Önünde, listenin satırları bir akvaryumun yoğunluğu içinde bulanıklaşıyordu.

– Hayır.

Suzanne'ı yeniden barikatların üzerinde gırtlağı yırtılırcasına bağırırken, devrimin elebaşlarına yardımcı olurken görüyordu. Çoğunlukla, onu eylem içinde izlerken, Nicole Delacroix'nın *Halka Yol*

Gösteren Özgürlük adlı tablosunu düşünürdü. Suzanne buydu... Tanrım, daha şimdiden geçmiş zaman kullanarak ondan bahsediyordu.

– Bu son zamanlarda, diye yeniden söze girdi JL, kayıtsız bir şekilde, kötü buluşmaları olmadı mı?

– Polisler dışında mı, demek istiyorsunuz?

– Çok hoş. Sorbonne marjinallerin ve her türden serserinin yuvası haline geldi. Onlardan biriyle sıkı fıkı olmuş olabilir.

– Size ne söylememi istiyorsunuz? diye karşılık verdi Nicole, ses tonunu yükselterek. Sadece kusursuz öğrencilerle çıktığını mı? Lenin hayranı şık giyimli efemine erkeklerle mi?

– Mesela, evet.

– Eh, o zaman içiniz rahat etsin. Bunlar tam da onun çıktığı adamlardı.

Nicole'ün gözleri yeniden listeye takıldı:

– Bu isimleri size kim verdi?

– İçinizde bir hain aramayın. Bu belge bir kanıt değil.

– Ama bunu size kim verdi?

– Sorulara cevap vermiyorum.

Dudaklarında tanımlanamaz bir gülümseme belirdi. JL yeni bir sigara daha yaktı.

– Suzanne'ı en son ne zaman gördünüz?

– Evvelsi gün.

– Nerede?

– Bir öğrenci konseyinde. Sorbonne'da.

– Nasıl görünüyordu?

– Ertesi gün yeni bir protesto gösterisi yapılacağını öğrenmiştik. O çok heyecanlanmıştı...

– Onun odasında tuhaf şeyler buldum, pudralar, kuşkusuz Asya'dan gelmiş eski eşyalar. Herhangi bir dine karşı eğilimi olabilir mi?

– Bizim kuşak Doğu inançlarına meyillidir.

– Suzanne'ın özellikle bir inanca meyli var mıydı?

– Tek bildiğim, onun yoga yaptığı.

– Nerede yoga yapıyordu, biliyor musunuz?

– Hayır.

– Uyuşturucu kullanıyor muydu?

– Hayır. Yani, biraz.

Nicole biraz provokasyon yapmaktan geri kalmadı:

– Benim gibi, hepimiz gibi.

Polis duymamış gibi davrandı. Hiçbir açıklamada bulunmadan, bir duman burgacı içinde ayağa kalktı. Deri ceketi, asker botları gibi gıcırdıyordu.

Nicole onun bir an önce gitmesi için sabırsızlanıyordu, ama yine de kınayıcı bir ses tonuyla sordu:

– Gidiyor musunuz?

– Şimdilik, başka sorum yok.

– Ama siz bana hiçbir şey söylemediniz! Suzanne'ın ölümü hakkında bir şey bilmiyorum!

– Önce onun ailesiyle temasa geçeceğiz ve onlara her şeyi anlatacağız. Eğer ayrıntıları istiyorsanız, onları arayabilirsiniz.

– Bana şimdi anlatmanız daha kolay olmaz mı?

– Matmazel, diye iç geçirdi polis, bana hayatı zorlaştırmayın. Siz bu davada bir tanıksınız. Siz bana bilgi vermek zorundasınız, ben değil.

Nicole de ayağa kalktı. Onu kapıya kadar geçirmek üzereydi ki onun polis olduğunu hatırladı – kendisi gibi bir isyankârın böyle bir pislik için çaba harcamaması gerektiğini.

– Size kapıya kadar eşlik etmeyeceğim, dedi. Yolu bulabilirsiniz.

– Elbette. İyi akşamlar, matmazel.

Polis gidiyordu, ama birden durdu ve yeniden Nicole'e döndü:

– Son bir soru. Suzanne tarotla ilgileniyor muydu?

– Hayır. Sanmıyorum. Neden?

– Hiç. Önemi yok.

27

Hervé gece uyuyamamıştı.

Ya da biraz uyumuştu. Ve çok kötü uyumuştu. Düşüncelerine hâkim olamadan ikide bir önceki günkü olayları anımsamıştı. Sanki yaşadığı acıların somut örneği olarak bacaklarındaki, kollarındaki kramplar –çocukluğundan beri aşina olduğu şiddetli ve gelip geçici ağrılar– ona işkence etmek için yeniden ortaya çıkmıştı. Hervé muayene zamanını sürekli olarak bir sonraki aya ertelerken her yıl durumu biraz daha kötüleşiyordu.

Kısa süren iki kramp arasında, düşüncelerini yeniden kontrol altına alıyordu. O zaman da, sanki bir tür kuram gibi Suzanne'ın ölümünü soyut bir şekilde düşünüyordu. Sonra, birden, rüyalarında düşen insanlara olduğu gibi bir basmağı kaçırıyor, düşüyor ve baş aşağı duran Suzanne'ın cesediyle burun buruna geliyordu. Isırık izleri... Bu kadar çılgınca, bu kadar acımasız bir şeyi hiç görmemişti. Perche'te ayakları çamurun içinde tatilini geçirdiği zamanlarda, domuzlarını öldüren çiftçilerin yanındayken bile.

Evet, düşüyordu, ayağı kayıp düşüyordu. Tutunmaya çalışıyor ama elleri, beyni tutunacak bir şey bulamıyordu. Suzanne ölmüştü ve geriye dönüş yoktu.

Ağabeyinin bu olaydaki varlığına gelince, bu konuda ne düşüneceğini çok da bilmiyordu. Bir yanda onu koruyan, onu kollayan güç timsali Büyük Mersch vardı. Diğer yandan da onun Hervé'nin dünyasına –arkadaşları, öğrenci ortamı, büyükannesi– izinsiz girmesi bir felaketti.

Yıllardan beri, hayatlarını karşılıklı olarak bölümlere ayırmışlardı. Ara sıra görüşüyorlardı, ama ne ortak bir arkadaşları ne de, akrabalıklarına rağmen, paylaşacak bir aileleri vardı.

Ve işte şimdi, bu kâbus gibi, hiç görülmemiş, imkânsız olayla birdenbire yeniden bir araya gelmişlerdi...

Jean-Louis ona bir kılavuza –öğrenci dünyası için bir rehbere– ihtiyacı olduğunu söylediğinde bunu fazladan bir dert olarak görmüştü. Ama sonuç olarak mutluydu, hayır, mutlu değildi, genel durum buna uygun değildi, daha ziyade bu yolculukta olmaktan hoşnuttu.

Hervé saat sabahın yedisinde mutfağa gitti. Büyükannesi onu bu erken saatte, özellikle de bir pazar günü mutfakta görünce şaşırdı, ama herhangi bir yorumda bulunmaktan kaçındı. Mayıs ayının başından beri ona hiç soru sormuyordu. Hervé gizem dolu ve yoğun randevuları olan bir direnişçi gibi davranıyordu ve büyükannesi de kendini endişe içinde yiyip bitirirken "anlıyorum" der gibi başını sallayarak oyunu kurallarına göre oynuyordu.

Hemen sütü ve kahveyi ısıtmaya başladı. Yıllardan beri aynı eksiksiz ritüel. Sıkıntısının ardında Hervé onun hareketlerini izliyordu. Kısa boyluydu ve bir mutfak fırını kadar genişti. Bu kadını sevdiğini söylemesi bile gerçeği tam olarak anlatmıyordu: Büyükannesi onun yaşam ortamı, krallığı, sığınağıydı. Doğduğu günden itibaren, onun en ufak bir isteğini bile geri çevirmemiş, onu mutlak sevgiyle sarmalamış, krizaliti koruyan bir koza gibi onu el bebek gül bebek büyütmüş olan büyükannesiydi. Onun büyümesinin, gelişmesinin her aşamasında yanında olmuştu ve Hervé onun tek gurur kaynağıydı.

Ufak tefek kadın hassas biriydi ve son derece proleterdi, Hervé'nin bunu anlaması yıllarını almıştı. Şapkacılık eğitimi almıştı, onunla ilgilenmek için çalıştığı dükkândan ayrılmış ve şapkalarını evde yapmaya devam etmişti. Keçelerin ve kurdelelerin arasında, Charles Trenet ve Edith Piaf şarkılarıyla büyümüştü. Büyükannesi artık, Johnny Hallyday tutkunuydu –anlayan anladı– akordeon dinlemekten hoşlanıyordu ve beyaz ayakkabılarla beyaz bir elbise giymeyi zarafetin zirvesi olarak değerlendiriyordu.

Sinema konusuna gelince, tartışmak gereksizdi: Onun için tek bir ilah vardı, Jean Gabin.

Hervé sinirden kaynaklanan bir tür açgözlülükle reçelli, yağlı ekmeklerini mideye indirirken –akşam yemeği yememişti– bu sabah büyükannesinin gölgesinde yeniden canlanıyordu. Dünya, bir önceki günkü korkunç cesetten ya da üniversitedeki arkadaşlarının gülünç şiddetinden ibaret değildi. Büyükannesi vardı, kafe krem kokan, dikiş makinesinin sesiyle titreşen bu sevgi de vardı...

İyi. Bu kadar çocukluk yeterliydi. Hızla bir duş aldı ve dünkü kıyafetlerini giydi; her zamanki estetik özeni gösterecek kafada değildi. Jean-Louis onun nasıl olduğunu öğrenmek ve Chez Martin'de saat 11'de buluşmak için akşam saatlerinde telefon etmişti.

Hervé ona "Tamam" demişti ama aklında başka bir fikir vardı.

Kırmızı binanın altında, beton avlunun dip tarafında yer alan, yirmi iki yaşında olsa bile hâlâ onu korkutan bir bisiklet deposu vardı. Gres yağı kokan ve gidonlara ve parlak jantlı tekerleklere çarpılarak geçilen kapkaranlık daracık bir yer. Kendi bisikletini de orada saklıyordu, paslı ve tozlu, sorunlu frenleri olan bir modeldi.

Ağabeyiyle buluşmadan önce, Hervé Les Invalides Bulvarı'na, Nicole'ün evine uğramaya karar vermişti. Onun üzüntüsünü paylaşmak ve biraz da art niyetli olarak ona yaklaşmak için bu durumdan yararlanmak istiyordu. Bu tür bir oyuna başvurduğu için utanıyordu, zavallı Suzanne'ın cesedi üzerinde dans ediyormuş gibi hissediyordu. Ama başka seçeneği yoktu ve öte yandan samimiydi: Bu drama tahammül edebilecek fazla insan yoktu.

Pedallara yüklendi ve onun büyüdüğünü görmüş bu tuğla binalar arasında yol almaya başladı. Tekerlekleri asfaltla temas halindeyken, çocukken bisikletle ya da tekerlekli patenle yandaki meydana doğru giderken hissettiği hazzı yeniden yaşıyordu.

28

Hervé hep Porte de Vincennes'da yaşamıştı. Bu semt hakkında söylenecek çok fazla bir şey yoktu. Popülerdi ama çok değil. Burjuvaydı ama aşırılığı yoktu. Özetlemek gerekirse, aile semti olduğu söylenebilirdi.

Hervé için on ikinci bölge her şeyden önce dünyaydı. Sınırlarını, hatta ötekiliğini bile hissetmeden bütünleştiği bir dünya. Soult Bulvarı'nın köşesindeki fırındı. Çocuk oyun parkı ve onun nemli kumuydu. Okulu ve onun pas tutmuş çapraz parmaklıklarıydı.

Ardından, evreninin en hassas noktalarını ayrı varlıklar olarak kabul ettiği bir tür "ayna evresi" yaşamıştı. Çocuk oyun parkının zümrüt yeşiline boyanmış kapısının çarpma sesi. Kırmızı ve tozlu koltuklarıyla ve bir tuval üzerindeki reklam yazılarıyla Daumesnil ya da Brunin sinemaları. Peronunun ona sonsuzmuş gibi göründüğü, her zaman ıssız olan Porte-de-Vincennes İstasyonu...

Daha sonra, başka semtlerde maceralara atılmıştı. On ikinci bölge onun ana üssü olmuştu. Her zaman geri geldiği, ona güç veren sabit yeriydi. Müşfik, besleyen, huzur veren bir varlık olan büyükannesiyle somutlaşan bir evren.

Önce, kaygısını artıran kitsch ve modası geçmiş şeyleriyle –tozlu galeriler, korku filmleri ya da erotik filmler gösteren sinemalar, tuhaf ve marjinal kitaplarını kaldırım üstünde ucuza satan kitapçılar– kirli ve kötü ün yapmış Les Grands Boulevards'da dolaşmıştı. Sonra, bir Noel akşamı gibi parıldayan ve sürekli şölen havası yaşayan yaldızlı ve çok büyük bir cadde olan Champs-Élysées'ye yönelmişti. En sonunda, elbette, doğasını gerçekten anlamadan büyüsüne kapıldığı Saint-Germain-des-Prés'yi keşfetmişti. Sol Yaka'nın bu bohem özgürlüğünde rahatça, ancak çok fazla değil, dolaşıyordu, on beş

yaşındayken kulübün bir parçası olmaya hazır olmadığı için kendini iyi hissediyordu. O dönemde, kuşkusuz vampir filmleri ile şehvetli bakire filmlerinin gösterildiği Strasbourg Bulvarı'ndaki ya da Clichy Bulvarı'ndaki sinema salonlarını tercih ediyordu.

Nation üzerinden, Faubourg-Saint-Antoine Sokağı'ndan, cuma günkü çatışmaların kalıntılarının hâlâ görüldüğü Bastille Meydanı'na kadar indi. Sanki bu protesto gösterilerinin üzerinden bir asır geçmişti.

Önce Saint-Antoine Sokağı'na, oradan da Rivoli Sokağı'na girdi ve Paris Darphanesi'ni sonra da Orsay Garı'nı geride bırakarak son hızla rıhtımlara ulaşmak için Pont-Neuf üzerinden Sol Yaka'ya geçti. Bu pazar sabahı, sanki Paris Seine Nehri boyunca yıkanıyordu. Küvetindeki suyun üzerine eğilmiş, uzun boylu, gövdesinin üstü çıplak bir kadın gibiydi.

Gezinti çok hoş olabilirdi ama Hervé bundan keyif alamayacak kadar planına odaklanmıştı. Her pedal vuruşunda bir konuşma tarzı, bir söylem biçimi seçiyor, sonra bunu hemen değiştirerek Nicole'ün onu nasıl karşılayacağını hayal etmeye çalışıyordu.

Kuşkusuz JL dün onu sorgulamıştı, bu durumda artık her şeyi öğrenmiş olmalıydı. Ama muhtemelen üzüntüden harap olmuştu ya da hâlâ şoktaydı. Ona ne söyleyecekti? Nicole'ü o kadar da iyi tanımıyordu, bu ana kadar onunla yaptığı en küçük bir konuşmada gevelemiş, kem küm etmişti...

Les Invalides Meydanı'nı döndü ve ona yeşil ve gri yüksek ovalar gibi görünen yedinci bölgenin bu güzel semtine girdi. Düşünceleri sürekli olarak parke taşlarının hızıyla bir oraya bir buraya sıçrıyordu. En iyisi, ona taziyelerini sunmaktı. Ama ona cesedi kendisinin bulduğunu söylemeli miydi? Seçeneği yoktu: Yoksa nasıl haberi olacaktı? Nicole ona ayrıntıları soracaktı...

Bisikletini Duroc İstasyonu'nun yakınına park etti. Yer yer kiliselerin ve kör duvarların olduğu boş, çok büyük Les Invalides Bulvarı, görkemli ağırlığıyla onu eziyordu. Nedenini bilmeden, semtin dört bir yanını kuşatan mezarlıkları düşünmeye başladı. Vatanları için ölmüş askerlerle dolu büyük mezarlıklar. Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi Saint-François-Xavier Kilisesi'nin çanları çalmaya başladı. Saat sabahın dokuzuydu: Bu imkânsız randevuya gelmesi bir buçuk saat sürmüştü.

Korkmanın zamanı değildi. Bir keresinde, bir kıza evine kadar eşlik ettiğinde onu öpmeye karar vermişti. Yaşadığı heyecan o kadar büyüktü ki ayakları bir anda yerden kesilmişti. Hoşlandığı kız onu yerden kaldırmak zorunda kalmıştı...

Kapıyı iterken hep aynı şeyi yineliyordu: *"Güçlü ol Hervé. Güçlü ol!"*

29

Kapıyı o açtı.

Şans ya da değil, hiçbir şey bilmiyordu. En azından, korkacak zamanı olmamıştı.

– Sen misin? diye şaşırdı, uykudan uyananlara özgü, genizden gelen bir sesle. Burada ne yapıyorsun?

Onu ilk kez görüyormuş gibi geldi Hervé'ye. En azından bu kadar yakından görmemişti. Kızda çok... gerçekçi bir şey vardı. Belki de saçlarının rengi – omuzlarına dökülen iki ateş. Ya da kâğıt gibi mat ve kuru beyaz teniyle belirginleşen ve hatta iyice dikkat çekici hale gelen çilleri. Gerçekten, aşırı.

– Ne istiyorsun? diye sordu.

Sesi öfke doluydu. Anlaşılabiliyordu: Bir pazar sabahı, saat dokuzda zili çalan ve sessiz kalan, kadife ceketli, saman saçlı, iriyarı bir avanak.

Sonunda kararını verdi, boğuk bir sesle konuştu:

– Suzanne'la ilgili... Ben... Benim haberim var...

Nefesi andıran bir "Ah" mırıldanarak geri çekildi. Hervé, onun denizde uzun süre yüzmüş biri gibi kızarmış gözlerini fark etti.

– Gir.

Arkasını döndü –ayakları çıplaktı– bulvar kadar büyük (tüm bunlar ona mantıklı geliyordu) salon boyunca ona yol gösterdi. Tedirginliğinin temelinde –düşünceleri, adımları, kalp atışları birbirine karışıyor, çarpışıyor, birbirinin üstüne biniyordu–, utanç olduğunu fark etti: Nicole'ün üstünde sadece kalçalarının biraz altına kadar inen bir Hint tuniği vardı. Kumaşın altından külotunun hatları belli oluyordu. Nefes alması artık söz konusu değildi.

– Kahve ister misin?

Yemek salonu kadar büyük bir mutfaktaydılar. Hervé beceriksiz bir hareketle bir sandalyenin arkalığını buldu, parmaklarının altında formikayı hissetti ve sandalyeye çöktü.

– Kahve istiyor musun, istemiyor musun?

– Evet, teşekkürler.

En azından, malzemeler kendi mutfağındakilerle aynıydı: Seramik, formika, yer karosu. 1968'de sanki tek bir mutfak modeli vardı. Sonuçta, elde bir model olduğundan...

Nicole ocakla uğraşıyordu. Hervé kılıç gibi ayak bileklerine doğru incelen bacaklarına, hatta kalçalarına hayran kalmıştı. Cildi, damarları sayılabilecek kadar inceydi.

Sonunda Nicole gelip onun karşısına oturdu, Hervé geri çekildi. Bu kadarı da çok fazlaydı.

– Polisler beni sorgulamaya geldi, dedi. Aslında, tek bir polis. Kaba bir adam. Seni de sorguladılar mı?

– Hayır, henüz değil.

– Öyleyse senin nasıl haberin oldu?

Hervé kahve kupasına sarıldı, sıcak kahvenin parmaklarını yaktığını hissetti. Derin bir nefes aldı ve cesedi nasıl bulduğunu açıkladı. Nicole büyülenmiş gibiydi.

– Anlat, diye emretti.

Emir tartışmaya mahal vermiyordu.

Hervé düşüncelerini toparladı. Zordu, çünkü Nicole uzun bacaklarını üst üste atmış ve onların masanın dışına taşmasına izin vermişti. Güneş ışınları vurunca da uylukları saydamlaşıyordu. Bir uyuşturucunun etkisi altındaymış gibi duyularının baş döndürücü bir şekilde keskinleştiğini hissediyordu. Kahve kokusu bile burun deliklerini migrene sebep olacak şekilde doldurmuştu.

Açıkça fazla düşünemeden, konuşmaya karar verdi:

– Dün sabah onu görmeye gittim, diye başladı. Daire kapısı açıktı. Suzanne odasındaydı...

Nicole ağzının içine düşecekmiş gibi onu dinliyordu ve Suzanne'ın anısına saygısızlık yapma hissine kapılmış olmasa Hervé bir anda güçlü konuma geçmenin keyfini çıkarabilirdi.

– Eee? diye sabırsızlandı.

– Baş aşağı asılmıştı.

– Nasıl?

– Evet. Katil onu soymuş, tavana asmıştı.

Nicole başını öne eğdi. Gözyaşı yoktu, hayır, ama cildi mavimtırak bir renge bürünmüştü. Genç kızın üzüntüsü –büyük korkusu– parşömen rengindeydi. Kuru, yanmış, tüketilmiş bir şey.

Bu şekilde, birkaç saniye geçti. Mutfağa hâlâ kahve kokusu hâkimdi. Hervé gözlerini nereye çevireceğini bilemiyordu. Yukarı baksa, bu soluk tenli güzel kızın yüzüyle karşılaşıyordu. Aşağı baksa, bu daha da kötüydü: Neredeyse müstehcen derecede solgun, mükemmel uyluklar.

– Sigara içebilir miyim? diye sordu, Hervé.

– Elbette.

Hervé ceplerini yokladı. Nicole ona üzerinde RICARD logosu –evin tarzı değildi– bulunan bir kül tablası uzattı.

– Yaralanmış mıydı?

Görüntüler Hervé'nin gözünün önüne geldi. Sigarasından peş peşe birkaç nefes çekti, verebileceği bilgileri seçti ve Suzanne'ın iç organlarının boşaltıldığını söylemeye karar verdi. Nicole, artık dehşete kapılmıştı ve hiçbir şey onu şaşırtmıyormuş gibi başını salladı.

– Dikkatini çeken başka bir şey var mı? Yani... Katil hakkında bilgi verebilecek herhangi bir şey demek istiyorum.

– Hiçbir şey dikkatimi çekmedi, dedi Hervé, bütün içtenliğiyle. Ben... Ben dehşete kapılmıştım.

– Tam olarak hangi pozisyondaydı?

– Bir bacağı katlanmıştı.

Nicole arkasına döndü ve beyaza boyalı bir büfenin üstünden bir not defteri ile bir kurşunkalem aldı.

– Bana çiz, diye emretti, malzemeleri onun önüne doğru iterken.

Hervé, beceriksiz bir şekilde, kendisinden kopya çekilmesini engellemek isteyen bir okul çocuğu gibi sol elini sağ elinin önüne koyarak –aslında elinin titrediğini gizlemek için– söyleneni yaptı.

Henüz bitirmişti ki Nicole defteri onun elinden sökercesine çekip aldı. Kısa bir süre eskizi inceledi, sonra defteri el çabukluğuyla hemen gizledi. Herhangi bir yorumda bulunmadan kollarını çaprazladı.

– Hemen polisleri mi aradın?

– Yapabildiğim tek şey bu oldu.

Nicole yeniden kafasını salladı. Böyle bir durumda, düşünceleri dolaba kaldırmak gerekirdi.

– Alabilir miyim?

Bir sigara almak için elini Hervé'nin paketine uzatır gibi yaptı. Hervé anında ona paketi uzattı. Birkaç saniye boyunca, sabahın gözenekli ışığı içinde sessizce sigaralarını içtiler. Düşünceleri tam bir uyum içindeydi. Anlayamama. İnanamama. Korku...

Birden Nicole ayağa kalktı ve onu elinden tuttu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir koridor boyunca ilerlediler. Hervé bugüne dek hiç böyle bir apartman dairesine girmemişti. İçgüdüsel olarak çok değerli olduklarını tahmin ettiği ahşap ve güneş rengi parçaları, modern resimleri gördü, sonra kendini Ali Baba'nın mağarasında buldu.

Nicole'ün odası bir Hint pazarına ya da doğrudan Bengal'den ya da Nepal'den gelmiş eşyaları satan Saint-Michel'deki küçük dükkânlara benziyordu. Her yerde biblolar, mücevherler, Doğu'yu çağrıştıran gravürler vardı... Pencere açıktı ve tül perde soluk alır gibi hafif hafif havalanıyordu.

– Ayakkabılarını çıkar.

Çoraplarında delik olmaması için dua ederek söyleneni yaptı.

– Otur.

Tek bir sandalye vardı ve onun üzeri de tunikler, ceketler, çantalarla doluydu.

– Ha... Nereye?

– Yatağa.

Hervé emre itaat etti.

– *Bardo Thödol*'u okudun mu?

– Neyi?

– *Tibet'in Ölüler Kitabı.*

– Ha... Hayır.

Nicole, bir dizi yerde, parkeyi kaplayan alacalı halının üzerine, yere küçük objeler yerleştiriyordu. Hervé'nin kafasında bir flaş çaktı – genç kadın sangin kalemiyle yapılan bir resim, kırmızı tebeşirle ya da füzenle çizilmiş eskizlerden biriydi. İnce parşömen kâğıdını andıran cildi ve toprak kırmızısı uzun saçlarıyla mükemmel bir benzerlik.

– Bu çok ilginç.

– Neyi anlatıyor?

Nicole gitgide ona daha tuhaf gelmeye başlıyordu. Onun sosyal ve siyasi çalkalanmalarla çok iç içe olduğunu biliyordu ama görünen o ki, bu tutkunu yanı sıra başka bir eğilimi de vardı: Doğu mistisizmi.

– Ara bilinç durumları. Can çekişmeden yeniden doğuşa kadar ruhun izlediği yol.

– Yeniden doğuş mu?

– Reenkarnasyon.

– Ah.

Nicole başını kaldırıp baktı, onun bu coşkusuzluğundan hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

– Boş ver, dedi, vazgeçmişti.

Hervé, sanginlerde kullanılan pigmentin kan gibi demir oksit içerdiğini hatırlıyordu. Tam olarak buydu: Nicole'ün üzüntüsünde metalik bir şeyler vardı, bir tür pas tadında bir acı.

Yaldızlı bir kâse ile bir tokmak aldı, tokmağı sert bir şekilde kâseye vurdu. Metal neşeyle çınladı. Hatırladı: Bu tür kaplara "şarkı söyleyen kâse" deniyordu. Titreşimlerinin tedavi edici özellikleri vardı. Nasıl bir şeye bulaşmıştı?

– Ben... Ben Budizm hakkında hiçbir şey bilmiyorum... diye ağzından kaçırıverdi.

– Bana ellerini ver.

Parmaklarının titremediğinden emin olarak, Hervé söyleneni yaptı. Hâlâ karşı karşıya oturuyorlardı, kendisi, ayakları yatağın içinde olacak şekilde yatağın üzerinde, Nicole halıdaydı. Aralarında şarkı söyleyen kâse, bitmek üzere olan tütsü, sessiz bir küçük Buda heykeli vardı...

Hervé dikkatini toplamaya çalışıyordu – bu defa başarılı olabilirdi: Güneş ışığı odayı aydınlatıyor, duman esritici bir koku yayıyordu ve Nicole artık barikatlardaki pasionaria'ya benzemiyordu, sabahın tozu içinde havaya yükselmeye hazırmış gibi görünüyordu – ama bir ayrıntı onu aşağı çekiyordu.

– Suzanne için bir huzur mantrası söyleyeceğiz.

Uyluklarını açmış, bağdaş kurarak oturmuştu, kızıl saçlı genç kadın gerginleşen kısa tuniğin kumaşı altından yumuşak beyaz üçgenin –kenarı dantelli küçük bir külot– görünmesine aldırış etmiyordu.

– Benden sonra tekrar edeceksin.

Ne demezsin... Gözleri elastik kumaşın narin parçasıyla her temas ettiğinde gerçek bir elektrik boşalması yaşıyordu. Neredeyse çıkan kıvılcımların cızırtısını duyabiliyor ve tüm vücudunda bu elektrik boşalmasından kaynaklanan şiddetli dalgalanmayı hissedebiliyordu.

Huzur mantrası mı?

Hayatında hiç bu kadar uyarılmamıştı!

30

– Nerede kaldın?

– Özür dilerim, uyanamadım.

Hervé saat on biri çeyrek geçe geldiğinde, karşısında aşırı heyecanlı, titreyen, daha şimdiden amfetamin yüklü bir Jean-Louis buldu.

Chez Martin, bir kömür satıcısı tarafından işletilen bir "kömürcü kafesi"ydi, Vaugirard Sokağı'nda, Saint-Michel Bulvarı'nın hemen üst kısmındaydı. Burada kahve, odun ve kömür satılıyordu ve oradan 25 kuruşa bir kadeh şarap da alabilirdiniz. Hervé alkol içmiyordu, ama mayıs ayının başında burayı keşfetmişti, mekânı seven Sorbonne öğrencilerinin ya da daha çok hippilerin vazgeçilmeziydi. Neden JL uzun saçlıların takıldığı bu yeri tercih etmişti? Muamma.

– İyi uyudun mu? diye sordu ağabeyi.

– Nasıl uyuyabilirdim?

– Takılıyordum.

Avuçlarını ahşap masanın üstüne koydu.

– Dün akşam, diye devam etti, Suzanne'ın iki arkadaşını, Cécile ile Nicole'ü sorguladım.

– İyi geçti mi?

Mersch bir Gitane yaktı:

– Ne demek istiyorsun?

– Çok kaba davranmadın, değil mi?

– Gerektiği kadar.

– Bazen gerçekten, çok aptal oluyorsun.

JL masanın üzerine eğildi. Etrafındaki duman ona bir ejderha ya da bir volkan fırlamış herhangi bir yaratık görüntüsü veriyordu.

– Beni iyi dinle, sümüklü. Bu kibirli, kaprisli kızlardan birine abayı yakmış olman umurumda değil.

– Asla bunu söylemedim.

– Beni salak yerine mi koyuyorsun?

Hervé kıracakmış gibi kahve fincanını sıkıyordu.

– Bir cinayet soruşturması söz konusu. Bu büyükler ligi. O pisliği yakalamam gerekiyor ve bana inan, onu yakalayacağım. Yani senin âşık öğrenci saçmalıklarınla zaman kaybetmem söz konusu olamaz, tamam mı?

Hervé kafasını omuzlarının arasına sıkıştırmıştı:

– Tamam.

Uzaktan, çınlayan bir tilt makinesinin sesi ile bir radyonun cızırtısı geliyordu. Monoton bir ses dünkü "olayları" anlatıyordu. Umurunda değildi.

JL ona sorgulamaları özetledi. Hervé bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Tamamen taş kesmişti. Suzanne'ın ölümü. Les Invalides ziyareti. Nicole'le olan çok samimi ve beklenmedik buluşma. Arka planda tütsünün ve küçük külotun olduğu "Budist cenaze" töreni...

– Hey, beni dinliyor musun?

– Ha? Evet.

– Kız hakkında herhangi bir fikir edinemediğimi söylüyordum. Bir fanatik, doğru bildiğinden şaşmayan bir kız, ama aynı zamanda sağda solda önüne gelenle yatan birine benziyor...

– İnsan siyasetle ilgilenebilir ve sevgilileri de olabilir, diye karşılık verdi Hervé. Bu kişinin siyasette aktif olarak yer almasına engel değil.

Jean-Louis sigarasından derin bir nefes çekti, sonra dirseklerini masaya dayadı:

– Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. O taraftan başlamalıyız.

– Nereden?

– Onun birlikte olduğu heriflerden. Sen, mesela, sana kolay bir kız gibi mi geliyordu?

Hervé kızardığını hissetti. Suzanne erkek düşkünü bir kız olsa bile onun listesinde yer almazdı. Asla kimsenin listesinde olmazdı.

– Bu konuda bir şey bilmiyorum, dedi, uzlaşmaz bir ses tonuyla.

Mersch iki kahve daha sipariş etti. Gerçekten aşırı uyarılmış bir hali vardı. Cezayir'den döndüğü andan itibaren, Jean-Louis ilaca yönelmişti – insanı uyutan ya da hayal görmesini sağlayan maddeler değil, hayır. Beyinde bir boşalmaya sebep olan ve kalbin saatte yüz kilometre hızla çarpmasına sebep olanlar. İnsanı bir tilt makinesine çeviren haplar.

Yeni bir Gitane –filtresiz– daha yaktı ve yüzünde bir ceketin içinden çıkan sustalıyı andıran bir gülümseme belirdi.

– Sen hangisine abayı yaktın? Kızıl saçlı olana, değil mi?

Hervé cevap vermedi, sanki bir boks eldiveni gibi yumruklarını ceplerinin içinde sıktı.

– Sevimli kız, ama benim tarzım değil.

Hervé tükürür gibi konuştu:

– Çünkü senin bir tarzın var, değil mi?

– Her halükârda tahta göğüslü kadınlar değil.

– En azından kardeş olduğumuzu söylemedin, umarım?

– Dertlenme. Sırrımız baki. Ben...

Birden, Mersch sustu ve ona da susmasını işaret etti. Bir hamlede ayağa kalktı ve bar tezgâhının üzerindeki transistorlu radyonun sesini yükseltti:

"Bizim konuştuğumuz saatlerde, başbakan sendikalarla ve CNPF'yle[31] müzakere halinde... Her şey Georges Pompidou'nun büyük tavizlere hazır olduğunu gösteriyor..."

Hervé göz ucuyla ağabeyine bakıyordu. Radyonun üzerine eğilmiş olan JL, anlaşılan hâlâ mayıs ayının tüm karmaşasıyla ilgileniyordu. Daha da şaşırtıcıydı. Tamamen kopmuştu...

"ORTF[32] personeli greve çıktığı günden beri Fransa'da greve çıkanların sayısı dokuz milyonu geçti. Ülkenin dört köşesine, şehirler örgütleniyor, komiteler benzin kuponları ve hatta özel paralar dağıtıyorlar..."

Hervé yeniden hayallerine daldı. Les Invalides'e yaptığı ziyareti unutamıyordu. Yaklaşık on beş dakika boyunca, el ele tutuşarak bir mantra söylemişlerdi...

Om Om Om

Sarvesham Svastir Bhavatu
Sarvesham Shantir Bhavatu

---

31. Centre National de la Propriété Forestière'in (Orman Mülkiyeti Ulusal Merkezi) kısaltması. (ç.n.)

32. Office de Radiodiffusion-Télévision Française'in (Fransız Radyo Televizyon Yayın Ofisi) kısaltması. Bu şirket 1975 yılında feshedildi. (ç.n.)

Sarvesham Poornam Bhavatu
Sarvesham Mangalam Bhavatu...[33]

Bir lütuf, diye belirtmişti Nicole. Ama Hervé için lütuf, yasak bir gölgenin üzerinde çıkıntı yapan bu pamuklu kumaş parçasıydı. Bu kadar bayağı olmaktan utanmıştı ama bir kez olsun o sadece kandırılan bir romantik, aldanan bir ayran gönüllü değildi. Arzulayan bir erkek, avını ele geçirmek isteyen bir avcıydı. Fena değil. Bu yeni erkek kıyafeti içinde kendini iyi hissediyordu...

– Hey! Kafan başka yerde mi senin?

Bir kez daha, Hervé düşüncelerinden sıyrılmıştı. Jean-Louis geri gelmiş, masaya oturmuştu, gelirken de iki kahve daha getirmişti.

– Özür dilerim. Dünden beri, çok sarsıldım...

– Tamam. Sana düşünüp düşünmediğini sordum.

– Neyi?

– Suzanne'ı en son ne zaman gördüğünü.

– Evet. Yani?

– Tedirgin gibi miydi? Kaygılı?

– Hayır. Suzanne protesto gösterilerine çok meraklıydı. Eksiksiz protestoların içindeydi. Ve aynı zamanda da, her zaman komik, her zaman neşeliydi.

– İzlendiğini ya da tehdit edildiğini hissetmedi mi?

– Her halükârda, bana bir şey söylemedi.

– Ya sen, tuhaf bir adam senin dikkatini çekmedi mi?

– Hangi anlamda tuhaf?

– Kızları biraz yakından takip eden bir tip. Senin dışında, demek istiyorum.

Hervé omuz silkti:

– Hayır, hiçbir şey fark etmedim.

– Ya gösteriler sırasında alışılmadık bir şiddete başvuran bir adam?

– Sen bu son birkaç haftadır ne yapıyorsun? diye sordu, sinirine hâkim olamamıştı. Polisler ile öğrenciler iki gecede bir çatışıyorlar ve inan bana, en fazla şiddet uygulayanlar bizim taraftan çok sizin taraf.

33. Bütün canlılar mutlu olsun / bütün canlılar huzurlu olsun / bütün canlılar tam olsun / tüm canlılar kendi tezahürlerini gerçekleştirsin. (ç.n.)

– Kuşkusuz.

Jean-Louis masanın üzerine birkaç bozukluk bıraktı.

– Güzel Sanatlar'da tanıdığın biri var mı?

– Neden Güzel Sanatlar?

– Çünkü Suzanne akşamları oranın serigrafi atölyesinde çalışıyordu. Bana göre oraya erkek avlamaya gidiyordu.

Hervé'nin bundan haberi yoktu. Aslında, bu üç kız hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Onun zihninde, kızlar onun etrafında bir çember oluşturuyordu ve o da onların yanında kendini mutlu hissediyordu. Tüm bunlar sona ermişti.

– Gerçekten Suzanne'ın katilinin bir öğrenci olduğunu mu düşünüyorsun? diye sordu Hervé, ayağa kalkarken.

Mersch işaretparmağını kaldırdı:

– Hiçbir şey düşünmüyorum. Bir polis için bu ilk kuraldır. Önyargıya dayalı düşünceler yok. Orada tanıdığın biri var mı, yok mu?

– Belki, evet. Ama orada olur mu bilmiyorum ve...

– Oraya gidiyoruz.

Hervé kafeden çıkan ağabeyini gözleriyle takip etti. Sanki deri ceketinin kıvrımlarının içine gizlenmiş serseri görünümüne, otoritesine, gücüne hayrandı. Evet, onun tüm bu özelliklerine hayrandı ve aynı zamanda da onları kıskanıyordu.

– Lanet olası polis, diye mırıldandı, ona yetişmek için koşarken.

31

"Güzel Sanatlar Halk Atölyesi" bir kaleden daha korunaklıydı. Öğrenciler bir CRS baskınından, faşoların saldırısından ya da gizli polislerin aralarına sızmasından korkuyordu.

Bonaparte Sokağı'nda yer alan binanın, parke taşı döşeli büyük avlusunun parmaklıkları önünde kimliğini kanıtlaman gerekiyordu. Jean-Louis Mersch üstünün aranmasından çekiniyordu –üzerinde beylik silahı vardı, "M10" olarak adlandırılan, bir Browning FN-1910, altı mermi alabilen 9 mm'lik yarı otomatik bir tabanca–, Hervé, Desmortiers adında birini görmek istediklerini söyledi ve isim "açıl susam açıl" etkisi yaptı. Güvenlik biriminin çam yarmaları geçmelerine izin verdi.

Herkes güvertedeydi. Çocuklar bir pankart asıyordu –"GREV DEVAM EDİYOR"–, diğerleri afişleri yapıştırıyordu; ana kapının önü "halkın söz aldığı" bir kürsüye dönüşmüştü. Mersch kafasını kaldırdı. Sundurmanın üzerinde yer alan büstlerin sanki kafaları koparılmıştı. Tamamen duruma uygundu.

Çeşitli dönemlere ait heykellerin yer aldığı avluyu geçtiler, sanki salonlarda büyük bir temizlik yapılıyordu. Mersch bir Jüpiter, bir melek, iki savaşçı, ne başı ne de kolları olan bir büst gördü... Bu ölümsüz figürler arasında, öğrenciler yerlere oturmuş kartonlara yazılar yazıyor, gitar çalıyorlardı. Hatta bazıları bir ephebos'un kollarına yerleşmiş ya da bir devin omuzlarına tünemişti.

Bu karmaşa mekâna hâkim olan devrimci estetikle daha da ağırlaşmıştı. Bazı heykeller çiğ renklerle boyanmıştı, her yere Lenin, Mao, Che Guevara posterleri asılmıştı. Binaların duvarlarına, bu mayıs ayının klasik sloganları yazılmıştı: "YASAKLAMAK YASAKTIR", "PARKE TAŞLARININ ALTI, KUMSAL", "ENGEL OLMADAN TADINI ÇIKAR", "GERÇEKÇİ OL, İMKÂNSIZI İSTE."

– Bu Desmortiers de kim? diye sordu Mersch, ana binanın basamaklarına ulaştıkları sırada.

– Çok politik bir arkadaş. Buraya çok sık gelir. Afişleri topluyor.

– Çok güzel.

– Polis kimliğini gösterecek misin?

– Hayır. Sana bırakıyorum. Bir lider gibi davran.

Başka zebaniler blok kapısını koruyordu. Hervé onlarla konuştu. Onun gençliği ve masumiyeti en iyi giriş kartıydı, hiçbir polis onun gibi olamazdı.

– Desmortiers mi? Öğrenci konseyinde olmalı. Sizi götüreyim.

Bilinmeyen bir sebepten, kanvas bir iş gömleği giyen ve boynunda bir mezura bulunan iri adamın peşine takıldılar. Ön cephe boyunca ilerlediler, yol üstünde gitar eşliğinde koro halinde, Jean-Louis'nin daha önce de duyduğu bir şarkıyı söyleyen gençlerle karşılaştılar: "Geber, fahişe."

Sağ taraftaki yeni bir kapının önünde durmak zorunda kaldılar.

– İçeri giremezsiniz. Öğrenci konseyinin bitmesini beklemeniz gerekiyor.

– Bitmesine ne kadar var?

İri herif kahkahayı patlattı:

– Ah, öğrenci konseylerinin ne zaman başlayacağı ve ne zaman biteceği asla bilinmez.

Hervé kol takılan yerleri keçi kılıyla süslenmiş ilginç bir süet bolero giyen otuzlu yaşlarda birinden ateş istedi. Ortadan ayrılmış uzun saçları vardı ve kapkara bu iki saç duvarının arasında, tünelden çıkan bir lokomotif gibi tütüyordu.

– Sen öğrenci konseyine katılmıyor musun? diye şaşırmış bir şekilde sordu Jean-Louis.

– Bu toplantılar beni sıkıyor. Ben, ben bir sanatçıyım!

– Adın ne?

– Adım yok. Burada, kolektif bir oyun oynanıyor!

Mersch adama yaklaştı:

– Suzanne Girardon'u tanıyor musun?

Soru anlamsız gibiydi.

– Hayır. Güzel Sanatlar'da mı çalışıyor?

– Sanırım, öyle.

– Bu adı hiç duymadım. Burada çok fazla insan olduğunu

söylemek gerekiyor. Özellikle de geceleri. Herkes oraya rakletiyle (sıyırıcı) gider!

– Raklet?

– Serigrafi, yoldaş! Dünyayı değiştirecek olan şey!

Mersch onun söylediklerinden fazla bir şey anlamıyordu ama onu mutlu etmek için kafasını salladı. O anda, öğrenciler atölyeden çıkmaya başladı. Bazıları kızgın, bazıları memnun görünüyordu, bu kimsenin birbirini dinlemeden bağırıp çağırdığı bir toplantının bilançosuydu.

Mersch Hervé'ye işaret etti, salondan çıkan katılımcıların tersi yönünde içeri girdiler. Demir tavında dövülürdü.

32

– Suzanne mı? Küçük orospu!

Mersch atölye şefine bir tokat atmaya hazırlanan kardeşine baktı.

– Biraz saygı, diye emretti polis.

– Benim ağzımda bu bir hakaret değil.

– Öyleyse nedir? diye araya girdi Hervé. Bir kompliman mı?

– Suzanne özgür bir kadın. Kimseye hesap vermek zorunda olmayan bir kadın!

Jean-Louis başını salladı – bu açıdan bakıldığında doğru olabilirdi. Olsun: Muhataplarının sevimsiz bir suratı vardı. Gözleri iki deniz salyangozu gibi başından fırlayan, gözlüklü, sakallı bir adamdı. İnsanı bir kavanozun içinden gözlüyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

– Onu arıyoruz. Acaba onu görmüş olabilir misin?

Serigraf iki kardeşi tepeden tırnağa süzdü, bakışları bir pinpon topu gibi ikisi arasında gidip geliyordu. Onun arkasında, kesintisiz bir şekilde uzanan atölyeye, kurumaları için çamaşır mandallarıyla tutturulmuş afişlerin asıldığı ipler gerilmişti.

– Ondan ne istiyorsunuz?

– Cuma günkü gösteriden sonra tutuklanmadığından emin olmak istiyoruz.

Serigraf, kaşlarını kaldırarak sakallarını kaşıdı.

– Perşembeden beri onu görmedim.

Adam çalışmak için masasına döndü. Teknik çok basit görünüyordu: Kâğıt bir çerçeve üzerine yerleştiriliyor, ardından delikli kalıp indiriliyordu. Ardından boya akıtılıyor ve bir raklet yardımıyla tüm yüzeye yayılıyordu. *Devamında...*

Mersch çalışmakta olan sanatçının yanına gitti. Atölye aseton, tiner, mürekkep, soğuk tütün kokuyordu...

Sakallı adam yapışkan merdanesini delikli kalıp üzerinden geçirirken başını kaldırıp ona baktı:

– Hastanelere baktın mı?

– İlk yaptığımız hastaneleri kontrol etmek oldu. Orada değil. Şimdi yoldaşlarına, yakınlarına soruyoruz... Belki de tüm bunları bırakmaya ve bir süre için kafasını dinlemeye karar verdi.

– Onun tarzı değil.

Mersch yeni bir Gitane çıkardı. Toksik yayıntılarla dolu bu ortamda kibritini çakarken bir an alev almaktan korktu. Devrimin beşiği bir volkan kraterini andırıyordu.

– Onun tarzı nedir?

– Diyelim ki... kendini adamıştı.

Sanatçı sustu, rakletini bıraktı ve yumruğunu salladı.

– Gerçekten.

– Bana hiçbir şey söylemiyorsun, diye blöf yaptı Mersch, dumanını üflerken. Bugünlerde kiminle sıklıkla görüşüyordu?

Adam osuruk sesine benzer bir kahkaha attı. Cevap vermeden yeniden çalışmaya başladı. Sonra, fikir değiştirerek, elindeki aleti bir kez daha bıraktı ve birkaç metre ötede, duvardaki afişleri inceleyen Hervé'ye seslendi.

– Hoşuna gitti mi?

Hervé arkasına döndü, müze gezen biri gibi elleri arkasındaydı.

– Biraz zorladığınızı düşünüyorum.

Beriki hemen çalışma masasını terk etti ve serigrafilerin kurutulduğu iplerin altından geçerek, parke taşı fırlatan bir kadın resminin önünde duran küçük kardeşin yanına gitti. Resmin altında "GÜZELLİK SOKAKTA" yazıyordu. Tam yanında bir başka afişte "GENÇ OL VE ÇENENİ KAPA" yazıyordu, bir öğrenciyi susturan bir De Gaulle profili.

– Zorlama mı? diye tekrarladı serigraf.

Mersch tehlikeyi sezdi ve kardeşinin imdadına koştu.

– Zorlama mı? diye bir kez daha tekrarladı sakallı. Yere düşen hamile bir kadına vuran, suratlarına sis bombası atarak bir anne ile çocuğunun yüzlerini parçalayan CRS'ler gördüm. Yoldan geçen bir zavallının döverek kafasını yaran pislikler gördüm. Ben...

– Bu şekilde devam edip gidecek, diye araya girdi Mersch. Sanırım anlaşıldı.

Ama adam coşmuştu bir kere:

– Kadınları soyan ve onları çırılçıplak sokaklarda yürümeye

zorlayan CRS'ler gördüm. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? Bu faşizm değil mi?

Bu ona Özgürlük sonrası "iyi Fransızların" Almanlarla yatmış zavallı kadınlara özellikle uyguladıkları misillemeleri hatırlattı.

– Bana cevap vermedin, diye atıldı. Suzanne, bugünlerde kiminle sıklıkla görüşüyordu?

Sakallı ağzını açtı ama hemen sustu, birden kuşkulu bir hava takındı.

– Siz tam olarak kimsiniz? Sorularınız polis kokuyor.

– Sana önce de söyledim: Suzanne'ın arkadaşlarıyız.

– Sen ancak onun babası olabilirsin.

– Abartma. Ben buradaki genç adamın ağabeyiyim. Suzanne'ın arkadaşı olan o. Ben araştırmalarında ona yardımcı oluyorum.

– Sizin için hiçbir şey yapamam, diye cevap verdi beriki, sakallarını sallayarak. Suzanne erkek koleksiyonu yapar. Onun günlüğünü tutmuyorum.

Hervé öne doğru bir adım attı:

– Peki, bu adamlar, onları nereden buluyor? Buradan mı?

Militan yeniden gülümsedi – tütün nedeniyle sapsarı dişleri vardı ve birkaç dişi de eksikti.

– Suzanne bir püristtir. Onun ilgisini çeken, sert Maoculardır. Asla bir Leninistle ya da bir durumcuyla yatmaz. Suzanne'ın ilkeleri vardır. Yorganın altında bile inançlarından taviz vermez!

Adam hazırcevaplığıyla gurur duyuyordu ama bunun onların ilerlemesine bir katkısı yoktu. Ne Cécile ne de Nicole onun *Küçük Kırmızı Kitap* kaçıklarıyla olan bağlantısından söz etmişlerdi.

Hervé ısrarını sürdürdü:

– Şu Maocular, onları nerde avlıyordu?

Bu kez serigraf büyük, görkemli bir kahkaha patlattı:

– Kaynağında yoldaş! Ulm Sokağı'nda!

33

Karşılaştığı tüm militanlar içinde en tehlikelileri Maoculardı. Bunun basit bir sebebi vardı: Etkileri siyasi alanın çok ötesine geçiyordu. 1967'den beri, Çin ve onun "Büyük Dümenci"si çok modaydı. Mao gibi giyiniyorlar, Mao posterleri asıyorlar, Mao düşünüyorlardı... Gizemli bir sebepten dolayı, Kültür Devrimi'nin babası "pop" olmuştu.

Dauphine'in direksiyonunda, Jean-Louis sessizliği bozmaya karar verdi:

– Maocular, onlar hakkında ne düşünüyorsun?

– Onlar birer dâhi.

– Ya, öyle mi?

Aslında aklına gelen ilk niteleyici sözcük bu değildi.

– Çoğu École Normale Supérieure öğrencisi, diye açıkladı Hervé. İki yıl önce, burada Marksist-Leninist Komünist Gençlik Birliği, UJCML'yi kurdular.

– Eee?

Mersch, kendi kendini yetiştirmiş biri olarak entelektüellere karşı gizli bir güvensizlik duyuyordu, çoğu zaman katıksız bir alerjiye dönüşen bu güvensizliğin aşağılık kompleksinden kaynaklandığını anlamak için Lacan olmak gerekmiyordu.

– Zekâ açısından, diye devam ediyordu Hervé, onlardan iyisi yok. Ulm Sokağı'nda, Nobel ödüllerinin, Fields madalyalarının, altın CNRS madalyalarının, saygın yazarların, büyük filozofların haddi hesabı yok... Zeki ve akıllı insanların kaymak tabakası, anlıyor musun?

Pompidou'yu da unutmamak lazım, diye düşündü Jean-Louis. Bu onun unutmadığı bir şeydi: Başbakan da bu "çok zeki insanlar fabrikası"ndan çıkmıştı. Bu düşünce onun aklına bir başka düşünceyi

getirdi: Sistemi, yani devleti, devirmek isteyen bu öğrenciler, aslında aynı devletin ücretlileriydi. Sıradan memurlar. Şaka gibi!

Saint-Michel Bulvarı'na çıkamadılar, parke taşları sökülmüş olan yol bariyerlerle kapatılmıştı ama Monsieur-le-Prince Sokağı'na ulaşmayı başardılar.

– Sorun nerede? diye sordu Mersch.

– Sorun yok.

– Elbette bir sorun var. Bu tür beyinler, hakkında hiçbir şey bilinmeyen ve katliamlarda, işkencelerde pay sahibi yeni bir diktatörlük olma ihtimali yüksek bir siyasal sisteme nasıl bedenlerini ve ruhlarını adayabilirler?

Hervé bir süre suskun kaldı. Yola bakarken düşünüyor gibiydi.

– Bunu nasıl açıklayabilirim gerçekten bilmiyorum, dedi sonunda. 60'lı yıllarda solcunun sahip olduğu ne vardı? Sovyetler Birliği, ondan bahsetmiyorum bile. Stalin'den ve Moskova Davaları'ndan sonra Rus komünizmi antipatik hale geldi. Küba Devrimi? Che, Fidel Castro, çok güzel, ama bu, biz Avrupa ülkeleri için bir model olamaz. Viêt-minh de var, ama orada da kendimize çıkarabileceğimiz dersler gerçekten yok. Geriye ne kalıyor? Çin.

Jean-Louis kardeşiyle iftihar ediyordu. Âşık olmadığında, Hervé tanıdığı en parlak insandı, çarpıcı, gerçek parlak fikirlere sahip olabilen, sakin, ağırbaşlı bir sentezci ruhtu.

Gay-Lussac Sokağı'na girmenin de imkânı yoktu, hâlâ onarımdaydı. Biraz daha düzgün olan Soufflot Sokağı'na doğru ilerledi.

– 30'lu yıllardan beri, diye devam ediyordu üstün zekâlı, Çin destansı bir devrimin uzak görüntüsünü sergiliyor. Uzun Yürüyüş, Büyük Dümenci, bunların hepsi vardı. Tamam, ayrıntılara fazla aldırış etmemek gerekiyor, kıtlıklar, katliamlar, az çok eşitlikçi bir cumhuriyetin doğmasını sağlayan gizli kapaklı ve çoğu zaman barbarca yöntemler. Bunlar unutulmaya başlanıyor ve işte Kültür Devrimi: toplumu derinlemesine değiştirmeyi, burjuva köklerinden tamamen koparmayı amaçlayan yeni bir hareket... Bir anda Çin, solcu tüm gençler için bir Vaat Edilmiş Toprak'a dönüştü...

Mersch, direksiyonu bırakmadan, bu düşünceye katılmadığını belirten bir hareket yaptı.

– Bunların hepsi gerçekleşmeyecek hayaller.

– Belki, ama hayal kurmayı sağlıyor. Dudaklarında gülümsemeyle

çalışan, ne ücret artışı ne de sendika isteyen köylüler. Çin, Yeni İnsan'ın ortaklaşma içinde gerçekleştiği, eşitliğin, kardeşliğin ve dayanışmanın ön planda olduğu bir ülke inşa etti.

Mersch Panthéon Meydanı'nın çevresini dolandı ve sonunda Ulm Sokağı'nı buldu.

– Lanet olsun, sokak tek yön.

– Yürüyeceğiz, sokak biraz aşağıda.

Arabayı park ettikten sonra iki kardeş sıradan avareler gibi sokakta yürümeye başladılar. Veya dünyayı yeniden yaratan iki filozof gibi.

– Çok saçma, diye devam etti Mersch. Anlaşılan kimse buraya ayak basmamış.

– Yanılgıya düşme. Ulm Sokağı Maocuları Çinliler tarafından benimsendi.

– Evet, onlara ne istendiğini gösteren organize bir gezi.

– Kuşkusuz. Ama bu bir mitin, bir efsanenin doğmasına neden oldu.

– Anlayamıyorum. Bunlar süper zeki çocuklar. Hepsinin kafası bilgiyle, kuramlarla, algılarla dolu. Derslerin kaldırılmasını, kitapların imha edilmesini nasıl savunabiliyorlar? Doğru ya, bu Kültür Devrimi, değil mi?

– Aşırılıklar her zaman ilgi çeker ve Maocular çelişkiden uzaktır. Çoğunluk, Çin'de domates yetiştirilmesini sağlayan şeyin Mao ruhu olduğuna inanıyor. Ve artık, onların bilgisi *Küçük Kırmızı Kitap*'la özetleniyor.

École Normale Supérieure (ENS) binasına ulaşmışlardı. 19. yüzyıl ruhuna uygun olarak kesme taştan inşa edilmişti. Elbette, o da protesto kıyafetlerine bürünmüştü: Pankartlar ve afişler pansuman gibi onu kaplamıştı.

– Başka bir gizem daha var.

– Seni dinliyorum.

– Bu adamlar devrimin savunucuları. Neden onları protesto gösterilerinde, toplantılarda görmüyoruz?

Hervé, bir Disque Bleu almak için bir süre oyalandı. Biraz sonra yapacağı açıklamaya bir hazırlık gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

– Bir sorun var.

– Ne sorunu?

– Önemli liderleri hastanede.

– Hastalar mı?

– Sainte-Anne'dalar.

– Demek istediğin...

– Sıcak çarpması yaşıyorlar, evet. Louis Althusser, büyük Marksist analist, lityum etkisi altında. Hareketin kurucusu Robert Linhart'a gelince, o da uyku tedavisi görüyor. Ormanda, aklını yitirmiş halde bulununca bir akıl hastanesine kapatıldı.

Maocular akıl hastanesinde. Polisler bunu yapmaya cesaret edemezdi.

– Ama bana inan, diye tamamladı Hervé, orada, ENS'de hâlâ özgürce dolaşan bir sürü kaçık var. Suzanne burada istediği her şeye sahipti...

34

Ulm Sokağı, 45 numaraya girer girmez, Mersch hemen nerede olduğunu anladı: École Normale Supérieure'de değil ama bir kilisede, bir şapeldeydi – sonsuz güce sahip tanrı Mao'ya adanmış gerçek bir tapınak.

Her yerde, Tino Rossi tarzında siyaha boyanmış saçlarıyla Büyük Dümenci'nin afişleri, aforizmaları, portreleri vardı. Holü geçtiler ve büyük avluya ulaştılar. Mersch edindiği izlenimi yeniden gözden geçirdi: Bir kilise, bir şapel, bir manastır değildi...

Avlu gerçek bir bahçeydi: ağaçlar, ağaç kümeleri, yay biçiminde biçilmiş çalıların çevrelediği yuvarlak büyük bir havuz. Jean-Louis şaşırmıştı – bu tür bilgi merkezlerinden hiç hoşlanmayan JL, manastır havası ve ışıldayan ilkbaharıyla buranın muhteşem olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Hervé onun kulağına eğildi:

– Öğleden sonra ayini başladı.

Bir grup öğrenci çeşmenin yanına yerleşmişti; parlak sözler söyleyen bayrak direği kadar uzun genç bir herifin etrafına toplanmış, bazıları çeşme taşının üzerine bazıları da çimene oturmuştu.

– Gel, diye devam etti Hervé, neşeli bir ses tonuyla, "kızıl muhafızlar" ne söylüyor dinleyelim.

Belki havuzun dairesel biçiminden ya da kabarık çalılıklarından dolayı Jean-Louis'nin aklına bir açık hava amfiteatrı geldi. Daha da iyisi: Antik Yunan'da derslerini açık havada veren yalınayak filozofları düşündü.

– Burada öğrendiğiniz her şeyi unutun! diye söylevine başladı hatip (sosyal güvenlik kurumundan aldığı gözlükleri takıyordu ve siyah kıvırcık saçları vardı). Akademik dilinizi de unutun. Devrim yalındır. Mao'nun sözleri de yalındır. İlerici kitlelerin ayaklanmasının söylevlere ihtiyacı yoktur. Mao şöyle der: "Sığır boku

dogmalardan daha yararlıdır. Ondan gübre yapılır." Bunu düşünün yoldaşlar. Bok. Döküntü. Artıklar. Her şeyden yararlanmalıyız! Üretici güçler için her şey önemlidir! Her şey, sözcükler dışında!

Jean-Louis gülmemek için kendini zor tuttu. Daha da beteri, adamın oldukça tiz sesi, sözlerinin inanılırlığını büyük ölçüde ortadan kaldırıyordu. Geriye ne kalıyordu? Matrak geçmek. Küçük kemik parçaları gibi havaya savrulan cümleler ve yorumlar düşerken komik bir gürültü çıkarıyordu.

Gür yapraklı kocaman bir meşenin gölgesine gizlenmişlerdi ve tatsız tuzsuz söylevin bitmesini bekliyorlardı.

– Sözcükler, diye devam ediyordu beriki, burjuvazinin çöküşüdür. Sözcükler düşmandır! Kokuşmuş bir anlayışın, başarısızlığa mahkûm bir diyalektiğin yansımasıdır. Onları unutmak ve yumruklarımızı birleştirmek gerekiyor, yoldaşlar! Halka hizmet etmek gerekiyor! Eyleme geçmek gerekiyor!

Sessizliği savunan bir adama göre çok fazla konuşuyordu. Mersch kendini ağaç kabuğundan yastığa bıraktı ve ciddi ciddi küçük bir şekerleme yapmayı düşündü.

– Güçlülerden korkmamak gerek, çünkü güçlü olan biziz! diye devam ediyordu ses. Yoldaşlar, üretim gereçlerini elinde tutan biziz, makineyi döndüren biziz!

Öğrenci, sanki kendisi de işçiymiş gibi işçiler adına konuşarak yanılgıya düşüyordu. Mersch daha ziyade ortamın tadını çıkarıyordu. Her yerde, her köşede, ışık origamisini keserek şekillendiren yapraklardaki rüzgâr, çeşmenin serin gülüşü, güneşin ılıklığı...

– Ne halt ediyorsun?

Jean-Louis silkelendi. İnanılmaz, uyuyakalmıştı. Amfetaminleri artık etki etmiyordu. Buradan çıkar çıkmaz birkaç tane yutacağına söz verdi.

– Gösteri sona erdi, dedi Hervé.

Ellerinde *Küçük Kırmızı Kitap*'la kalabalık dağılırken onlar havuza doğru yürüdüler. Büyük O olmayı hak eden hatip, silahlarını kınına sokar gibi kuşkusuz kabarmış göğsünü içeri çekiyordu. Doğa ona fazla cömert davranmamıştı: Gözlüklerinin altında, domuz suratını andıran düz bir burun, kalın dudaklar. Kıvırcık saçları ona bir kreol görünümü veriyordu. Yarı siyah yarı beyaz, hangi takımda oynadığını söylemek imkânsızdı.

– Selam, dedi Hervé, elçilik görevini yerine getiriyordu. Güzel söylevdi.

Hatip omuzlarını oynatarak ceketini düzeltti.

– Tüm sorun bu.

– Yani?

– Yine söylev. Yine sözcükler. Eyleme geçme vakti geldi!

– Ayın başından beri yine de iyi silkeledi, değil mi?

Ulm sakini beyaz bir fular aldı, boynunun çevresine doladı. Ringden çıkan bir boksör.

– Çakıl taşı atan muhallebi çocuklarından mı bahsetmek istiyorsun? diye kıh kıh güldü.

Mersch araya girdi – bağnaz bir keşişle, kendi inançlarının ardında coşkuyla koşan bir çöl münzevisiyle karşı karşıya olduğuna dair bir izlenimine kapılmıştı.

– Fransa'nın yarısı grevde.

– Ne olmuş? Çalışanlar hâlâ kapitalist sistemin etkisi altında. Patronlardan hâlâ sadaka dileniyorlar. Konuştuğumuz şu anda bile, sendikalar Pompidou'nun karşısında donlarını indiriyorlar.

JL, adamın dudaklarının köşelerinde kurumuş tükürük izlerini fark etti, belki de depresyona karşı kullandığı herhangi bir ilacın etkisiydi. Lanet olsun, bütün Maocular deli gömleğine mi layıktı?

– Ne öneriyorsun? diye atıldı Hervé, ağırbaşlı bir sesle.

– Devrim, gerçek devrim. Büyük süpürme. Mao şöyle diyor: "İktidar namlunun ucundadır."

– Hastaneler yaralılarla dolu, diye ekledi Mersch.

Fanatik sırıttı:

– Bir devrim, öyle değil mi? Tek bir polis öldürüldü mü? Öğrenciler yakında derslerine dönecekler ve işçiler, bir maaş artışıyla, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak yeniden çalışmaya başlayacaklar. Zavallı küçük burjuva dünyası...

İki kardeş bakıştı: Bu kaçıktan öğrenebilecekleri hiçbir şey yoktu. Ama buraya da bir öğrenci toplantısına katılmaya gelmemişlerdi.

– Suzanne Girardon'u tanıyor musun? diye bir anda sordu Hervé.

Beriki yeniden kıh kıh gülmekle yetindi.

– Tanıyor musun yoksa tanımıyor musun? diye yineledi Mersch, sabrı tükenmeye başlamıştı.

– Tanıyorum, evet.

– İçinizden birinin onun erkek arkadaşı olduğunu duyduk.

– Bir erkek arkadaş mı? Buradaki herkesle ilişkisi oldu, evet.

Zavallı müteveffa Suzanne kesinlikle daha fazla saygıyı hak ediyordu.

– Biraz abartmıyor musun? diyerek onu saygıya davet etti Hervé.

Hatip bahçeyi işaret etti, yere oturmuş komplo hazırlığı içinde, gizlice planlar yapan, konuşan birçok grup vardı.

– Arzu, diye mırıldandı Maocu. Devrimin bir düşmanı daha... (Onlara doğru döndü ve kendine güvenen bir edayla hepsine dikkatle baktı.) Bozulmaya, yoldan çıkmaya izin vermemeliyiz, anlıyor musunuz?

– Hayır.

– Suzanne bizim saflığımızı kirletiyor. Saflığımızı bizden çalıyor... Her zaman, aramızda davaya en bağlı olanları seçiyor, o bir bozguncu, baştan çıkarıcı.

– Bugünlerde, kiminle birlikte?

Maocu ters ters baktı:

– Bu soruların sebebi ne?

– Suzanne cuma günkü gösteriden bu yana bir daha ortaya çıkmadı, kaygılanıyoruz.

Solcu yine o boktan gülüşüyle sırıttı:

– Bu tür bir kız için kaygılanmaya gerek yok. Onu bir masanın altında bulacaksınız, siz...

– Bugünlerde kiminle takılıyor?

Beriki dudaklarını ısırdı, sonra küçümseyerek konuştu:

– Massart. Denis Massart.

– Onu nerede buluruz?

– Burada değil. O artık başka bir dünyaya ait.

Bunu alçak sesle, saygı ve meditasyon karışımı bir tonda söylemişti.

– Nasıl? Hangi dünya?

– O bir işçi önderi.

– Bir ne? diye sordu Mersch.

– Sana açıklarım, diye fısıldadı Hervé.

JL havada bir değişiklik hissetti. Sanki bir azizin ya da bir şeytanın adı telaffuz edilmişti, bilmenin imkânı yoktu.

– Onu nerede bulabiliriz? diye sordu Hervé.

– Citroën fabrikasında grev gözcüsü, Porte de Choisy.

Jean-Louis arkasına döndü ve alçak sesle kararını bildirdi:

– Gidiyoruz.

Çit çemberinin arasından geçerken arkalarında Maocunun sesi yankılandı:

– O çok yüksekte, o bir senyör! O bir prens!

35

– Bir şeyi anlaman gerekiyor, diye açıklamada bulundu Hervé, Dauphine'in içinde, bir kompleksleri var.

– Tek bir kompleks mi, emin misin?

– İşçi olmadıkları için acı çekiyorlar. Aslında, onların tanrısı Mao değil, halk. Halk kitleleri. Ve ne söylerlerse söylesinler, ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbir şeyden mahrum kalmamış, hiçbir zaman acı çekmemiş küçük burjuvalardan başka bir şey değiller.

– Acı çekmek de gerekiyor, öyle mi?

Bu öğleden sonranın son saatlerinde, ılık sulara sahip bir gölün üstünde kayan bir sandal gibi yeniden yol alıyorlardı. Elbette her sarsıntıda Dauphine'in çıkardığı *klonk klank* sesleri göz ardı edildiğinde. Sonuçta, kaputunun altında bitkin birkaç at bulunan hurda bir arabaydı.

– Maocu kendi kökeninden rahatsızdır. Proleter olmak, acı çekmek ister. Utanır, sıkılır.

– Gülme eğitimi vermediklerini çok iyi anladım. Ama bana hâlâ söylemedin: "İşçi önderi", bu ne demek?

– Keşişler gibi Maocular da kendilerini feda etmek, kendilerini kırbaçlamak istiyor. İçlerinden bazıları böylece işçi olmaya karar verdi. Kendilerini bir tornanın başında, yoldaşlarının arasında bulmak için her şeyden vazgeçmeye karar verdi. Onların "önderlik yaptıkları" söyleniyor. Onların düşüncesinde, bunlar öğrenecek değil, işçilere öğretecek bir şeyleri olan proleterlerdir.

Mersch bu aptallardan sıkılmaya başlıyordu. Aynı zamanda da, Suzanne'ın bu adamlara olan ilgisi önemliydi. Yüzeye çıkan portre –yarı nemfoman yarı Maocu, yırtık bir genç kız– onu tatmin etmiyordu. Başka bir şey hissediyordu... Bir arama, bir araştırma... Suzanne bir amaç peşindeydi, bundan emindi.

Hervé, kuşkusuz bilgiçce, açıklamalarına devam ediyordu:

– Maocu hiyerarşide, her gün fabrikalarda zorluk çeken bu

fedakârlar aristokratlardır. Katolik mantığı gibi, anlıyor musun? Ne kadar aşağıdaysan, o kadar yukarıdasındır. Dilenci keşişleri, tövbe edenleri düşün, aynı şey. Dibe ne kadar vurursan Tanrı katına o kadar yükselirsin.

Katil bu fanatiklerden biri olabilir miydi? Mersch'in bu konuda şüphesi vardı. Bu adamlar özde diktatördü. Öldürmeye karşı değillerdi, tam tersine toplumu arındırmak, kapitalist cerahati dışarı akıtmak için kitlesel öldürmelerden yanaydılar.

Suzanne'ı özel bir ritüel, tamamen kişisel bir çılgınlık adına katleden adamla ilgisi yoktu...

– Maocularda, işçi önderleri gerçek bir otoriteye sahiptir zira yüklendikleri görevin gerektirdiği fedakârlığın yanı sıra aynı zamanda "içeriyi" de anlatıyorlar. İşçi kitleleri adına konuşabiliyorlar çünkü sonuçta onlar da o sınıfın mensubu. Onlar yasal olarak işçi.

Ulm Sokağı salağı, Mersch'in dikkatini çeken cümleler sarf etmişti: "Suzanne bizim saflığımızı kirletiyor. Saflığımızı bizden çalıyor..." Ne demek istemişti? Peki, genç kadın neden sürekli olarak bu umut teröristleriyle düşüp kalkıyordu? Siyasi inanç sebebiyle mi? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

– Şimdi nereye gidiyoruz? diye sordu birden Hervé.

– Morga?

– Bana ihtiyacın var mı?

– Özellikle değil.

– Öyleyse beni Chez Martin'e götür. Bisikletim orada.

Jean-Louis Vaugirard Sokağı'na yöneldi; bir polis olarak, özellikle de meslekten olmadıklarında grubunu korumanın gerekli olduğunu biliyordu.

Hervé için yuvasına dönme ve büyükannesinin "çikolatalı şenlikli pastasının" tadını çıkarma zamanıydı. Küçük şapkacının uzmanlık alanı olan, muz, çikolata ve taze kremadan yapılan mide bulandırıcı tatlıyı hatırlıyordu.

Kardeşinin üstüne titrenen hayatını düşündüğünde, hiç kimse tarafından büyütülmemiş ve her şeyi iş başında öğrenmiş Jean-Louis, kuşkusuz hiçbir şeyden pişman olmayacak kadar, görünümde hoş olan bu tür ayrıntıları hatırlıyordu – bir yığın değersiz şey, evet.

Özellikle, bu akşam için zaten bir programı vardı.

Ve bu tek kişilik bir programdı.

36

– Dün sana söylediklerimi teyit ediyorum.

– Bana fazla bir şey söylemedin.

– Katil işini biliyormuş. Demek istediğim: İnsan bedenini iyi tanıyormuş. Kurbanın göğsünü köprücükkemiği hattından pubise kadar yarmış. Sert, kesin, profesyonel bir hareket.

– Ne tür bir bıçak kullanmış?

Daniel Guérin bir etajerin üzerinden bir cisim aldı ve onun önüne, parlak tezgâhın üzerine koydu.

– Böyle bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir bağ bıçağı, Opinel no 10. İki kenarı da keskin, paslanmaz çelikten bıçak. Yaklaşık sekiz santimetre civarında. Karbon oranı yüksek, bu da korozyonu önlüyor. Ama bu bizi ilgilendirmiyor. Her halükârda kırsalda çok yaygın olarak kullanılan bir bıçak.

Mersch, sapı zeytin ağacından yapılmış bıçağı aldı. Kavisliydi ve keskin kısmı katıksız acımasızlığının ispatı gibi bir "S" oluşturarak kanca şeklinde uzanıyordu.

– Bunu nereden satın aldın?

– BHV'den.[34] Küçük çalıları kesmek ya da bağ bozumu yapmak için ideal. Sepet yapanlar da kullanıyor.

JL tehlikeli aleti bıraktı. Bununla, biraz ilerleme kaydetmişti... Guérin örtüyle kapatılmış cesede döndü. Elleri ceplerinde, ağzında sigarası, üzeri örtülü bedene sabit gözlerle bakıyordu: Açtığı, araştırdığı, kurcaladığı, organları yerine yerleştirdikten sonra, belki de yerleştiremediği, kapattığı bu ceset.

– Başka bir şey var mı?

34. Xavier Ruel tarafından 1856'da kurulan, ilk adı "Bazar Napoléon" olan büyük mağaza. Bazar de l'Hôtel de Ville'in kısaltması. (ç.n.)

Adli tabip, hafifçe sigarasına vurdu, külün yere düşmesine izin verdi. Formol ve tütün kokuları onun migrenini azdırmak için birleşiyordu.

– Önceki gün onun ne yediğini merak ediyor musun?

– Hayır.

– En son ne zaman aybaşı olduğunu?

– Yeter. Bana ilerlememi sağlayacak bir şeyler ver.

Ani bir el hareketiyle Guérin örtüyü kaldırdı. Bu kez ceset yıkanmıştı. Mersch Suzanne'in çocuksu yüzünü gördü; ama artık mavimsi yansımalarıyla gri kilden yontulmuş gibiydi.

– Tüm burada gördüklerin ikincil lezyonlar.

– Öldükten sonra mı doğrandığını söylemek istiyorsun?

– Evet. Onu, bana getirdikleri havluyla boğarak öldürmüş. En azından karnını yarmadan önce ağzını tıkamış ve asmış. Zavallıcık çığlıklar atarken havluyla boğulmuş olmalı.

– İç organlarını nasıl çıkardı?

– Sanırım elleriyle. Ardından, sadece hemen her yerde gördüğün kesikleri yaptı.

Polis bir sigara yaktı, sonra bedendeki bu derin yarıklara bakmak için kendini zorladı – kollar, uyluklar, göğüs, karın yarıklarla doluydu. Bu yaralar bir öfke, durdurulamaz bir kızgınlık haykırıyordu. Suzanne'ın ötesinde, katil tüm kadınlara kızgındı, cinsel arzuya kızgındı, belki de kendi cinsel yetersizliğine kızgındı...

– Ya ısırıklar?

– İşte burada, ilginç bir şey var. Ve şaşırtıcı.

Bir tiyatro perdesini indirir gibi kefeni indirdi. Kendi ekseni etrafında döndü ve bir dolabı karıştırmaya başladı. Adli tabip burada sanki fayans döşeli bir ofisteymiş gibi davranıyordu. Dosyaları organlardı. Kâğıtları analiz için çıkarılmış ince deri tabakalarıydı.

– Isırıkların dip taraflarında –tabii bunlar ısırıksa, şahsen ben böyle bir ağzı olan kimse tanımıyorum– diş ve hayvan tırnağı kalıntıları buldum. Onları analiz ettirdim: Keratin parçacıkları, canlılarda çok yaygın olan bir protein. Saçların, kılların, tüylerin, tırnakların ve aynı zamanda da birçok hayvanın boynuzlarının, tırnaklarının, gagalarının da ana bileşenidir.

– Katil bir hayvanı taklit ediyor olabilir mi?

– Benim de düşündüğüm bu, evet. Ayrıntıları sana bırakıyorum, ama bu dairesel yaraların etrafında kırmızı izler, bir tür emme izleri var.

– Bunun anlamı ne?

– Söz konusu hayvanın, deri altındaki kan damarlarını patlatana kadar eti emdiğini gösteriyor.

Düşüncelerini hale yola koyması gerekiyordu ama lanet olsun bu bilgiler onu hiçbir yere götürmüyordu ya da tam tersine gerçekten çok tehlikeli bir adama yönlendiriyordu...

– Yani... bir vampir mi demek istiyorsun?

– Hayır. Emdiği kanı yutmuyor. Sadece güçlü bir emme. Neredeyse bir aşk damgası gibi.

Şaşkınlığının temelinde, Jean-Louis korkunç bir düşünceye kapılmıştı: Mayıs'ın karmaşası içinde eriyip giden, yuvarlak ağızlı bir tür canavarı istediği gibi yönlendiren, iç organlarını boşaltmak ve gorgonuna kurban etmek için genç kızların peşine düşen, yüzü olmayan bir katil.

Suzanne'ın flörtleri, duvarlardaki sloganlar, Maocular sanki artık çok uzakta kalmıştı. Bunların peşinden gitmekle zaman mı kaybediyordu? Ama başka neyin peşinden gidecekti? Hayvanat bahçelerini mi dolaşacaktı? Biyoloji kitapları mı okuyacaktı?

– Bu hayvan konusu üzerinde çalışmaya devam edebilir misin? diye sordu JL, bir kuyunun dibine taş atar gibi.

– Başladım bile, yoldaş. En azından, insan seninleyken sıkılmıyor!

37

Jean-Louis isyancılar arasına sızma masraflarına son vereceği konusunda Deniaud'yu uyarmış –Mayıs 68'de bile, bir cinayet öncelikliydi– ve ondan Beaujon'da bir oda istemişti. Şişko da avlunun dip tarafındaki binanın son katında kırma tavanlı bir sıra odayı tamamen ona tahsis etmişti.

Saat yirmi sularında oraya vardı. Bu pazar gecesi, son gösteride tutuklananlar gelmeden önce hücreler boşaltılmaya başlamıştı. Gözlerini kısarak bakan Mersch kararsız ve ağır adımlarla hücrelerden çıkan saçları diken diken olmuş, hırpani görünümlü, kir pas içindeki öğrencileri gördü. Sokağın büyük coşkusunun gülünç görünümü sokakta değil de her zaman hücrenin yer karoları üzerinde sonlanıyordu...

Birkaç itiş kakış yaşayarak ve sağa sola selam vererek merdiveni tırmandı. Bu karmaşayı, bu düzensizliği seviyordu. Bu onun istediği hayattı. Şiddetten ve evraktan oluşan bir hayat. Bir polisin hayatı.

Berto, büyük ihtimalle triportörüyle getirdiği tozlu dosyalarla çevrili bir halde, çoktan çalışmaya başlamıştı. Dişlerinin arasında bir kurşunkalem, bağdaş kurarak kâğıt ve karbon kâğıdı yığınlarının arasına yere oturmuştu.

– Tüm bunlar, dedi, elini yerdeki bir kâğıt yığınının üzerine koyarak, bunlar 1945'ten bu yana işlenmiş, bizim davayla hatta tam bir kesinliği olmayanlar da dahil, bir bağı olabilecek tüm cinayetler. Paname'da[35] yaşayan eski hükümlüler bir kadının iç organlarını çıkarmış olabilir.

Arkasına döndü ve başka bir yığına topuğuyla vurdu, ayağında sadece çorapları vardı:

35. Argoda Paris'e verilen ad. (ç.n.)

– Bunlar da, bu işi yapabilecek kaçıkların dosyaları. Sainte-Anne'dan geldi. Ve evet, dostum oraya gittim! Hepsi hoş, hepsi heyecanlı, deliler!

Mersch ceketini çıkardı ve odayı dolduran dosyalara baktı – yere sütunlar halinde istiflenmiş ya da onlara karargâh görevi görecek iki çalışma masasının üzerine yığılmışlardı.

– Telefon var mı?

Berto sanki hizmetçi çağırmakta kullanılan bir zil söz konusuymuş gibi bir kabloyu çeker gibi yaptı.

– Sadece bize ait güzel bir hat!

Mersch gülümsedi. Berto'nun varlığı ona güven veriyordu.

Yardımcısı zorlukla ayağa kalktı. İriyarı adam her ne kadar yüz kilonun üstüne olsa da, Jean-Louis onu gördüğünde her zaman aklına Dim markasının renkli külotlu çorapları geliyordu. Bunun sebebi de, vücut yağlarını bir sosis zarı gibi saran, yüksek yakalı ve daima çiğ renkli ince kazaklardı. Bugün, "parlak kırmızının" günüydü.

– Tüm bunları incelemek için önümüzde koca bir gece var, dedi Berto.

Mersch, sanki 36 numaradaki her zamanki ofislerindeymişler ve soruşturmalarından başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi son olayları hesaba katmadığı için ona minnettardı. Fransa bir o yana bir bu yana savrulabilirdi, ama onlar bu son derece karanlık ortamdan bağımsız hareket ederek katilin peşinden koşmak için ortada duracaklardı.

– Çabuk bitti. Semtte biraz gezindim ama her şey gece saatlerinde olmuş ve bu ilkbahar tanıklıklara elverişli değil. İnsanlar iç savaşı beklerken kendilerini evlerine kapattı. Şimdilik kimse ne bir şey görmüş ne de duymuş.

Jean-Louis onayladı, hâlâ aynı kanıdaydı: Katil bu karmaşa ortamından yararlanıyordu. Kurbanını saptıyor, onu izliyor, ansızın yakalıyordu – herkes başka yere bakıyordu, polisler, protestocular, semt sakinleri...

– Ailesi?

– Yıkıldılar. Yarın Nîmes'den geliyorlar. Kimlik tespiti için onlarla morgda buluşmamız gerekiyor.

Dünyada en çok korktuğu şey buydu. Baş sağlığı dilemeler, içi boş kalıplaşmış sözcükler, hiçbir işe yaramayan vaatler, tüm bunlar formol kokuları ve gözyaşlarının uğultusu arasında oluyordu.

- Bununla sen ilgilenebilir misin? diye soruverdi.

- Elbette. Pis iş daima bendenizindir. Al, Kimlik Tespit sana bunu getirdi.

Berto ona 10x18 formatında kraft bir zarf uzattı. Mersch resimleri çıkardı ve birkaç saniye boyunca inceledi – hepsi siyah beyazdı ve Suzanne'ın asılı bedeni eski zamanların kurban törenlerindeki isimsiz bir kurbanı andırıyordu.

Zarfı cebine koyup kafasını kaldırdı. Odanın dip tarafında, sandalyeler, masalar, levhalar düzensiz bir şekilde konulmuştu. Bu düzensizlik içinde, bir de "sınıf" modeli bir kara tahta vardı.

– Bana yardım et.

Kara tahtayı çıkardılar ve dikleştirdiler. Artık fotoğraflarını, tutanaklarını yapıştırmaya, isimleri, bağlantıları, benzerlikleri yazmaya başlayabileceklerdi.

– Bunun dışında, kızın evine bir daha uğradım.

Mersch arkasına döndü. Hemen havadaki yeni elektriklenmeyi hissetti. Berto'nun bir zayıflığı vardı: Gerilim yaratmayı seviyordu. İlginç bir ipucu ya da önemli bir tanık bulduğunda, daima toplantının sonunda söylerdi, düşünceleri kızıştırma meselesi.

– Bir şey buldun mu?

– Elbette, evet.

Çantasını karıştırdı ve içinden şeffaf plastik bir torba çıkardı, masanın üstüne fırlattı. Mersch ilk bakışta ne olduğunu anladı.

– Bunu nerede buldun?

– Bir parke latasının altında.

Torbanın içinde onlarca asit hapı vardı. LSD emdirilmiş küçük haplar, her birinin üzerinde küçük çizimler vardı: Bir kalp, bir çiçek, bir mantar, bir Buda...

– Suzanne uyuşturucu kullanmıyordu, tüm tanıklar bu konuda hemfikir.

– Öyleyse, satıyordu. Geriye ona uyuşturucuyu kimin sağladığını bilmek gerekiyor.

İşte yeni ve beklenmedik bir ipucu.

Tecrübesi nedeniyle, Mersch suçun suçu doğurduğunu biliyordu.

Yasadışılık dünyasında bir tür aile bağları hüküm sürerdi. Kötülüğün her yerde olduğunu düşünenlere rağmen, bir katili uyuşturucu kaçakçıları arasında bulmak filatelistler arasında bulmaktan çok daha kolaydı.

– İyi iş çıkarmışsın, Berto. Bununla yarın ilgileniriz.

– Sen nereye gidiyorsun?

– Bir şeyi teyit edeceğim. Sen dosyaları incelemeye başla. İki saat içinde dönerim.

– *Jawohl...*

– Sana buna son vermeni söylemiştim. Gerçekten keyfim yok.

– Senin hiç keyfin olmadı ki.

38

Henüz araştırmadığı bir öğe daha vardı: Buldukları sırada cesedin pozisyonu.

Guérin'e göre tarot kartlarındaki Asılmış Adam pozisyonu.

Saat yirmi birdi ve doğruyu söylemek gerekirse, artık Paris'i havaya uçurmaya ve gösterileri şiddetlendirmeye çalışmadığından bu pazar akşamı yapacak pek bir şeyi yoktu. Beaujon'un tuvaletinde kendini şarj etmişti ve enerjik hissediyordu. Kimyasal, enerjik, sarhoş olmadıktan sonra amfetaminin önemi yoktu... Ona şimdi gerekli olan, adına layık bir tarot falcısı bulunan bir lunaparktı.

Rıhtımlara ulaştı ve doğuya, Porte de Charenton'a yöneldi. Gasparino Sirki istikametine. Geçen nisan ayında, sirkin palyaçolarından birinin Sainte-Anne Sokağı'nda bir eşcinseli öldürmüş olmasından şüphelenilmişti. Mersch sirk kumpanyasının yakınlarında gezinmişti; temmuz ayına kadar Reuilly Çayırı'nda konaklayacaklarını biliyordu. Orada, tarot bakan bir falcı olmalıydı.

Yarısı terk edilmiş Bercy semtine kadar rıhtımlarda yol alıp Maréchaux Bulvarı'na ulaştı. Manzara sanki geceyle birlikte yoğunluk kazanıyordu. Burada aydınlatma masrafı yoktu, çok geçmeden kendini oldukça tozlu bir karanlığın içinde buldu.

Karanlığın içinde, ovaları, uçsuz bucaksız arazileri, gecekonduları, eskiden "tahkimat" olarak adlandırılan, gitgide kendi yıkımına doğru sürüklenen bu dünyayı hayal ediyordu. Özellikle Rapée Garı'nın, yabani bir ot yatağında dolanan demir sarmaşıklar gibi parlayan demiryollarını seçebiliyordu.

Reuilly Çayırı Vincennes Ormanı'nın giriş odasına benziyordu. 1931 Uluslararası Sömürge Sergisi'nin kalıntısı, gerçekte, 1964'ten beri her ilkbaharda Trône Eğlence Fuarı'na ev sahipliği yapmaktan başka bir işe yaramayan, beton kaplı devasa bir meydan, on hektarlık bir tür iniş pistiydi.

Meydan yükseltilmişti ve Mersch çok geçmeden Dauphine'in direksiyonundan ana kapının büyük harflerini ve ötesinde ışıkları sönük dönme dolabı gördü. Aletlerin yüksek yapıları ölü ağaçlar gibi gökyüzüne doğru uzanıyor, direkler darağaçları gibi boşluğun içinde çizgiler oluşturuyordu. Ziyaretçilerinin bırakıp gittiği bu hayalet fuardan daha iç karartıcı bir şey yoktu...

Park alanına ulaştı, sıcağa rağmen titreyerek arabayı park etti. Rüzgârın sürüklediği pis kâğıtlar bacaklarını kamçılıyordu. Kaldırımlar boyunca sıçanlar çöplerin arasında kaçışıyordu. Sanki bu yer, bir nükleer alarm sonrası birkaç saat içinde boşaltılmıştı. Metal levhalar, rüzgârgülleri gibi eksenleri etrafında gıcırdıyordu, ılık bir rüzgâr insanın enerjisini daha iyi emmek için uyuşuk uyuşuk esiyordu.

Hatırladığına göre, sirk sol tarafta, fuar alanının hemen yanındaki dolma toprak bir zemin üzerindeydi. Dev bir topaca benzeyen kırmızı ve altın rengi sirk çadırını görmesi için birkaç adım atması yeterli oldu. Biraz daha solda, eskimiş renkleriyle büyük göçebe arabalarını fark etti. Grévin Müzesi'ni ve çocukluğundan beri hiç yanından ayırmadığı ve "Benim Güzel Köknarım" şarkısını çalan müzik kutusunu hatırladı. *Neden diye sormayın...*

Sirk... Bundan daima nefret etmişti. Talaş ve hayvan kokusu, gürültülü numaralar, trompeti ve simbali abartılı çalan bir orkestra, sırtınıza çarparak oturduğunuz yerde sizi tir tir titreten hava akımları... Ve işte, kendini yine aynı yerde duran kafesler ile ters olarak yerleştirilmiş göçebe arabalarının arasında dolaşırken buldu.

Kokular onu karşılamaya geldi – nemli saman kokusu, pinekleyen hayvanlardan yayılan pis koku. Tiksintiyle parmaklıkların ardına bakıyordu: Donuk tüylü aslanlar, uyuşuk maymunlar, uykulu köpekler... Tüm bu küçük dünya, yeniden işe başlamak için "mutlu kısa aranın" sona ermesini bekliyordu.

Göçebe arabalarının avantajı, üzerlerinde renkli harflerle ve karmaşık süslemelerle, sahiplerinin adlarının yazılı olmasıydı. Birkaç arabadan sonra aradığını buldu: Yanlarında "SARAH, ÜNLÜ MEDYUM" yazan ve müstehcen resimle süslenmiş –yüzü, sadece sürmeli iki gözün göründüğü bir peçeyle kapatılmış, cömert hatlarını sergileyen bir Şehrazat– lastiklerin üzerine yerleştirilmiş bir karavan.

Kapıya üç kez o denli sert vurdu ki kapının kırılacağını sandı.

- Kim var orada?

Gece ziyaretçisinin kim olduğunu tahmin edemeyen kâhine yalan söylemeyi düşündü.

Ama bağırmakla yetindi:

- Polis!

39

Aslında yedi tül dansözüyle karşılaşmayı bekliyordu, ama ufak tefek, ellili yaşlarda bir kadınla yetinmek zorunda kaldı, kol kısımları düğmeli ve (geniş ve sivri uçlu) yakası beyaz siyah bir elbise giymişti. Ciddi bir yüz, bir kordona bağlı gözlükler, sağ gözün üzerine kabartılı kıvrımlar halinde inen mizanpli. Boşuna bir gayretle boyalı çağlayanı tutmaya çalışan saç tokaları.

Jean-Louis henüz oturmadan Sarah kartları kesmeye başlamıştı. Kartları karıştırma biçimi –mesleğinin tek işareti birçok parmağını süsleyen görkemli yüzüklerdi– alışkanlıktan çok daha fazlasını gösteriyordu. Daha ziyade bir tür becerikli, rahat ve kendine güvenen alışkanlığı içeren bir suç ortaklığı, uzun süreli bir ilişki.

– Boş verin, madam. Bunun için gelmedim.

Gece yırtıcısı bir kuşun küçük gözleriyle gözlüklerinin üzerinden onu tepeden tırnağa süzdü.

– *Daima* bunun için gelirler.

Mersch ceketinin cebini karıştırdı:

– Bu akşam tarota ben bakacağım.

Masanın üzerine Suzanne'ın cesedinin fotoğraflarını yaydı. Kâhinin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Tek refleksi birçok kez haç çıkarmak olmuştu.

– Bayım... Bunu kim yaptı?

– Bütün soru da bu. Pozisyonun anlamını biliyor musunuz?

– Pozisyon?

Mersch resimleri tersten gösterdiğini fark etti, bu nedenle Suzanne tek ayağı üstünde duruyormuş gibi görünüyordu.

Sarah'ın sol gözü şaşı bakıyordu. Bu şaşılık ile diğer gözü örten saç perçemi arasında, ufak tefek kadın pek fazla bir şey görmüyor olmalıydı. Ama belki de başka yere bakıyordu. Geleceğe. Geçmişe. Görülemez olana...

Şimdilik, suskundu.

– O halde, bu pozisyon?

– Bu... bu Asılmış Adam pozisyonu.

– Doğru. Tarot dünyasında bu ne anlama geliyor?

– Size cevap veremem. Asılmış Adam tek başına hiçbir şey ifade etmez.

Alçak sesle konuşuyordu. Tavuk götü gibi büzük dudaklarından çıkan ince ve tatlı bir ses.

– Gayret gösterin.

– Kartlar hayat gibidir, diyelim, dedi soluk soluğa. Ayrı olarak ele alınan bir olayın anlamı yoktur. Her zaman bir süreklilik içinde, diğerlerinin arasına konumlandırarak değerlendirmek gerekir... Şu fotoğrafları sıralayabilir misiniz, lütfen?

Jean-Louis isteneni yaptı.

– Asılmış Adam kartı, dedi Mersch. Bana onu gösterin.

Birkaç yüzük şıngırtısı arasında kart falcısı, bir ayağından bir dala ya da bir direğe asılmış bir adam kartı çıkardı. Kırmızı tayt, mavi çarıklar ile gömlek ve uygun saçlar... Baş aşağı, eller arkada, sanki rüya görüyor ya da en azından bekliyordu...

– Asılmış Adam diyelim, Marsilya tarot destesinin on ikinci kartıdır.

Sarah işaretparmağını ters duran bedenin üzerine koydu:

– Bu beklemenin, hareketsiz kalmanın resmi, anlıyor musunuz?

– Ölümün, lanetin değil mi?

– Hayır. Asılmış Adam bekliyor, olayların kendisine gelmesine izin veriyor. Müdahale etmiyor, bakıyor, düşünüyor... Bu kart sabrın, sessizliğin kartı, diyelim.

– Olumsuz, tehdit edici bir anlamı yok mu?

– Esaret anlamına da gelebilir. Mesela, belli bir durumda sıkışıp kaldım. Kımıldayamıyorum. Güçsüz durumdayım... Ya da birine veya bir şeye bağımlıyım, anlıyor musunuz?

Sessizlik –Jean-Louis masanın kenarına parmaklarıyla hafifçe vuruyordu, sinirlenmiş ya da hayal kırıklığına uğramıştı veya her ikisi de.

Kart falcısı daha kararlı bir ses tonuyla devam etti:

– Asılmış Adam size beklemenizi, düşünmenizi tavsiye ediyor...

Mersch sırtının terlediğini hissediyordu. Bu karavan hamam gibiydi ve o ceketini çıkarmamıştı.

– Onun tesadüfen hayatınıza girdiğini düşünmeyin. Tesadüfler yoktur. Sadece buluşmalar vardır.

– Saçmalıklarınızı enayilere saklayın.

Birden, yamuk elini Jean-Louis'nin parmaklarının üzerine koydu.

– Beni dinleyin. Katili arıyorsunuz, değil mi?

– Sizden bir şey gizlenmiyor.

– Başka birini görüyorum. Çok yakın biri. İkiniz birlikte yürüyorsunuz.

Mersch yutkundu. Bir anda, beyninin önemli bir bölümü, özenle kapalı tuttuğu bir tür özel hücre, açıldı. Bu batıl itikadın, bilinmeyenin, kırılganlığın krallığıydı. Artık polis tarif edilemez bir güce sahip bu ufak tefek kadından korkuyordu...

– Kardeşsiniz, değil mi?

– Evet, dedi gırtlaktan gelen bir sesle, dehşete kapılmıştı.

Parmakları hâlâ onun elini sıkıyordu. Şaşı gözü ona sabitlenmişti.

– Katili araştırdığınızı düşünüyorsunuz, ama sizi araştıran o.

– Ne?

– Siz onu arıyorsunuz, mesela. Ama o da sizi arıyor, anlıyor musunuz?

Mersch sert bir hareketle elini kurtardı ve sıçrayarak ayağa kalktı, kafasını karavanın tavanına çarpmıştı.

– Buraya sizin saçmalıklarınızı dinlemeye gelmedim.

JL kapıya doğru geri geri giderken kadın "V" zafer işareti yaptığı elini ona uzattı.

– O sizi arıyor. Sadece sizi de değil. (İki parmağını ona yöneltmişti.) Sizi ve kardeşinizi.

Gözlerini cadıdan ayıramadan el yordamıyla kapı kolunu aradı. Araba bir sandal gibi sallanıyordu.

– Bana... Bana söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?

Kadın gözlerini kapadı ve dilini dudaklarında gezdirdi. Ani bir hareketle, destedeki son kartı çevirdi. Mersch bu küçük oyun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu karttan çok kötü bir şey çıkacağını biliyordu.

Resim, elinde bir tırpan tutan, bir ayağı kafaların, ellerin, ayakların, kemiklerin yüzeye çıktığı kara bir toprağa basan bir iskeleti tasvir ediyordu.

– Bu nedir, diye kekeledi korkudan boğuk çıkan bir sesle, ölüm mü?

– Hayır. Bu İsimsiz Arkana. Marsilya tarotunun on üçüncü kartı.

– Bu... Bunun anlamı ne?

– Geçmişi kökten kazıyıp atmak gerekiyor. Rahatsız eden her şeyden kurtulmak gerekiyor.

– Anlamıyorum.

Kadın parmağını kartın alt kısmına koydu:

– Kara toprak bilinçaltıdır. Gerçek sizin içinizde. Onu orada aramanız gerekiyor.

– Kimden bahsediyorsunuz?

– İkinizden, evet. İki kardeşten. Aynı gerçekliğin iki yüzü.

– Bu saçma.

Sarah başını kaldırdı. Yuvarlak gözü ve dalgalı mizanplisiyle şimdi eğleniyor gibiydi.

– Katil... diye fısıldadı, dilini yeniden dudaklarının üzerinde gezdirirken. O bekliyor. O gözlüyor. Onun gibi yapın ve anlayacaksınız.

– Yaşlı kaçık.

Jean-Louis kapıyı açtı, sonra birden vazgeçti:

– Neden diliniz kapkara?

Kadın belli etmeden gülümsedi. Mersch'in aklına bir Pandora kutusunun mekanizmasını çeviren küçük bir anahtar geldi.

– Çünkü sözüm mürekkeptir. Ben bir kitabım. Ben geçmişin ve geleceğin alfabesiyim. Ben günlerin ve gecelerin eseriyim.

40

Nicole polise her şeyi anlatmamıştı. *Ve daha da kötüsü.* Ya protestocuydu ya da değildi. Es geçtiği önemli bir bilgi vardı: Suzanne'ın erkek arkadaşının adı. Tek erkek arkadaşı değildi ama şüphesiz en önemlisiydi: Denis Massart. Onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştı ve Suzanne'ın neden onun peşini bırakmadığını hemen anlamıştı: yakışıklı, fırtınalı, coşkulu biriydi, École Normale Supérieure öğrencisiydi ve Javel'deki Citroën fabrikasında "işçi önderi" olmak için her şeyden vazgeçmişti. Daha iyisi olabilir mi?

Ağlayarak, dua ederek, düşünerek geçen bir gecenin ardından önemli bir karar almıştı: Kendi soruşturmasını sürdürecekti. Suzanne'ı en iyi tanıyan oydu. Son günlerinde onun ne yaptığını öğrenebilir, konuştuğu herkesi sorgulayabilir, onu öldüren adamın peşine düşebilirdi... Ve tüm bunlar, ördeklerle dolu bir gölde yolunu şaşırmış avcılar gibi öğrenci ortamında bocalayan polislerden çok ama çok daha hızlı olacaktı.

Onu sorgulamaya gelen adam onda öfke ve tiksinti uyandırmıştı. Önce döven ve ardından sorgulayan bir faşo daha... Kaba bir hödük, daima bir Cezayir gazisi, astarı bir serseri olan bir acımasız. Böyle fanatik bir kaçık mı Suzanne'ın katilini bulacaktı? Kesinlikle hayır.

Bu plan aynı zamanda acısıyla baş etmenin, bir aptal gibi orada kalıp küçük mendiline sarılmamanın bir yoluydu. Önce bu projeye Cécile'i de dahil edebileceğini düşünmüştü, ama telefonda arkadaşının moralman çöktüğünü anlamıştı. Afacan Beşler'de yer almaya kesinlikle hazır değildi. Yeter ki üzüntüsü azalsın: Nicole her şeyle ilgilenirdi.

Bu sabah farklı bir enerjiyle uyanmıştı, canlı ve coşkulu bir enerji. Duş, kahvaltı, bisiklet. Javel'e, Citroën fabrikalarının olduğu yere doğru yola çıktı. Şimdiye kadar buraya ayak basmamıştı, hatta on beşinci bölgenin yakınına bile gitmemişti.

Seine rıhtımlarında pedal çevirirken, bu 27 Mayıs Pazartesi günü işçilerin işbaşı yapıp yapmadığını düşünüyordu. Radyo, Pompidou ile sendikaların anlaşmaya vardığını söylüyordu. Garantili asgari ücretin saatinde 3 franklık bir artış, maaşlara genelleştirilmiş bir şekilde yüzde 7 zam, haftada kırk saati geçmeyecek biçimde çalışma saatlerinin azaltılması, şirketlerde sendikal hakların serbestçe kullanılması... Tüm bunlar işçilerin yeniden işbaşı yapması için yeterli olacak mıydı? Hiçbir fikri yoktu.

Bisikletini fabrikadan iki yüz metre uzağa gizledi – çalınmasından korkuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse (ama işkence altında bile bunu asla kabul etmezdi), Araplardan korkuyordu; babası onlara "Mağribi" diyordu. Çocukluk döneminden gelen aptalca bir korku, neredeyse bir panik – o dönemde, annesi ona bütün Arapların "uçkuru düşük" olduğunu, sinemalarda kadınları elle taciz eden, karanlık suratlı sapıklar olduğunu anlatırdı.

Kıyafetine gelince, gömlek ve pantolondan oluşan ince bir kanvas takım seçmişti, üzerine de düşük bel bir palaska takmıştı. Boynuna küçük bir fular ve işlem tamamdı. Belki bu kıyafet onu işçi yapmıyordu, ama kendi gözünde bir kovboy yapıyordu, bilmediği bir dünyada izci kızı oynamak için uygun bir kıyafetti.

Citroën imparatorluğu Seine Nehri'nden Balard Sokağı'na, Leblanc Sokağı'ndan Cauchy Sokağı'na kadar uzanıyor, elli bin kilometrekarenin üstünde bir alanı kaplıyordu. Rıhtım tarafında, üzerinde kare biçimli iki kulenin yer aldığı ve CITROËN yazısının bulunduğu uzun beyaz bir bina Seine Nehri'ne bakıyordu. Onun arkasında siyah fabrika binaları vardı, gökyüzünden bakıldığında, eğimli çatıları dev bir akordeon körüğünü andırıyordu.

Her halükârda, burada işbaşı yapmış kimse yok gibiydi. Duvarlar ateşli sloganlarla doluydu: "YÜZDE YÜZ GREV", "İŞYERLERİ İŞGAL EDİLSİN", "FABRİKALAR İŞÇİNİN", "ÜCRETLERDE AZALMA OLMADAN ÇALIŞMA SAATLERİNİN DÜŞÜRÜLMESİ İÇİN"... İşçiler ana kapıyı tutuyordu, diğerleri petank oynuyor, ızgarada sosis pişiriyordu (sabahın onunda sosis!).

– Ne istiyorsun?

İriyarı bir adam önünde duruyordu, kasketini hafifçe bir gözünün üzerine doğru eğmişti.

– Bir arkadaşımı görmeye geldim.

– Senin, senin Citroën'de arkadaşların mı var?
– Bir militan. Sizinle çalışıyor.
– Burada kimse çalışmıyor.
– Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsunuz...
– Öğrenci misin?
– Evet. Öğrenciler sizinle birlikte!

Adam sertçe parmaklarını yakaladı:

– İşte bu, güzelim, diye gülümsedi, onun tertemiz ellerine hayranlıkla bakarken, herkes dosttur.

Başka birine işaret etti, adam ağır zincirin kilidini açtı: Nicole içeri süzüldü. Devasa bir hangarla karşılaştı ya da bir depo, sanayi terminolojisini bilmiyordu. Burada ne bir torna ne de makine vardı, 2 CV'nin son modellerinin sergilendiği bir teşhir salonuydu. Sivil giyimli yüzlerce işçi gidip geliyor, iskambil oynuyor, şarap içiyor, oturmuş keyif yapıyordu. Hatta bazıları uyudukları ambalaj kutularından çıkıyordu.

Salonu geçerken, yağmurlu bir günde çocukların oynadığı üstü kapalı geniş bir avlu düşündü. Ama bu çocukların tuhaf görünümleri vardı... Briyantinli saç kesimleri, kırışıkların altına gömülü gözler, deri ceket... Çoğu yabancıydı. O dönemde söylendiği şekliyle "portoların"[36] hüzünlü bıyıkları vardı, "bukaklar"[37] bereler takıyor ve çok büyük ceketler giyiyordu, nedenini bilene aşk olsun. Jakarlı kazakların, çarpık bağlanmış kravatların, balıkçı yaka kazakların birbirini izlediği eski püskü kıyafetler içinde, zavallı siluetlerden oluşan bir karnaval...

Çevresinde kötü telaffuz edilen cümleleri, zar zor anlaşılan aksanları, insan soyunun çöküşünü algılıyordu... Gerçekten vasat... *Hayır, ama sen ne dediğinin farkında mısın, kızım?* diye düşündü. *Bir burjuva gibi tepki veriyorsun!*

Metanetli bir şekilde hâlâ yürüyordu ki bir grup kadınla karşılaştı. Daha ziyade onun yaşında kızlardı, yüzlerde günlük çabalar, sert koşullar içinde geçen günler, bitkin bir şekilde trenle eve dönüşler okunuyordu... Empatiyle dolu olması gerekirdi, ama onun gözüne batan şey tüm bunların son derece bayağı olmasıydı. Hâlâ önyargılar...

36. Portekizli. (ç.n.)

37. Küçümseme yoluyla, siyahi Kuzey Afrikalı. (ç.n.)

Kendini başka bir salonda buldu, yanmış makine yağı kokusu ve soğumuş makineler. Komiteler de buradaydı, boş boş oturuyorlar, matrak geçiyorlardı.

O sırada, onu gördü.

Denis Massart tahta bir sandığın üzerinde oturuyordu, mavi bir iş tulumu ve kocaman iş ayakkabıları giymişti. Bu şekilde kılık değiştirmekten mutlu olduğu anlaşılıyordu. Bu üniforma onun isyanını ortaya koyuyor, itaat etmeyi, sistemin hizmetinde bir yüksek devlet görevlisine dönüşmeyi reddettiğini gösteriyordu. İşçi önderleri böyleydi – kraldan çok kralcı, işçinin kendisinden bile daha çok işçi.

Biraz daha yaklaştı. Siyah saçlar ve unutmabeni çiçeği renginde gözleriyle Denis Massart bir meleğe benziyordu... Çevresini saran işçiler yerlere oturmuştu, Güney'in kavimleri, Portekizliler, Araplar, siyahlar İsa'yı dinler gibi onu dinliyordu.

– Selam... dedi Nicole onun karşısına dikilerek.

41

– Selam, diye cevap verdi abartmadan, sanki Nicole'ü görmek onu şaşırtmamıştı.

Onu tanımış gibiydi, ama o kadar. Onun mücadelesinin temel anlamını kavramadan onun etrafında dönen histerik kız öğrencilerden biri daha.

Bir el hareketiyle işçileri başından savdı, adamlar kumaş hışırtıları ve üzerlerine sinmiş sigara kokuları arasında kayboldu.

– Beni hatırlıyor musun?

– Elbette, dedi, tam tersi anlama gelen bir ses tonuyla.

– Ben Nicole, Suzanne'ın bir arkadaşı.

– Evet, evet...

Harfleri dağınık halde önüne sıralarken dalgın bir şekilde konuşuyordu. Hiçbir şey, hiç kimse ona ulaşamazdı. O çok yüksekteydi, çok uzaktaydı.

– Dilekçe de yazıyor musun?

– Yabancılar için, evet.

– Portekizce biliyor musun? Arapça yazıyor musun?

– Öğrendim, evet.

Suzanne Massart'ın öğretmenlerini geride bırakacak kadar parlak olduğunu söylüyordu. Rekor bir sürede her türlü bilgiyi özümseyebilen gerçek bir deha.

– Ne istiyorsun? diye sordu Massart göğüs cebinden bir Gauloises maïs paketi çıkarırken.

Nicole'e uzattı, o da uyum sağlamak için bir tane aldı. Massart sert bir hareketle çaktığı kibritle sigarasını yaktı. Eğildiğinde, onun da ellerinin, Hervé'nin elleri gibi, Guy-Lussac Sokağı'ndaki tüm isyancıların elleri gibi ince ve yumuşak olduğunu fark etti.

Massart, Neuilly-sur-Seine'li bir bankacının oğluydu, kuşaklardan

beri varlıklı bir aileydi. Para, zekâ, yakışıklılık, tüm bunlar parmaklarının arasından doğal bir kaynak gibi akmıştı... Ama buraya, bu fabrikaya gelmek için tümünü reddetmişti.

– Ailelerine yazıyor musun? diye sordu, sigaradan çektiği her nefeste öksürmemeye çalışarak – bu sigaralar gerçekten çok berbattı.

– Onlar yazıyor, ben, ben sadece onların eliyim...

– Grevi anlatmaktan gurur duyuyor olmalılar, değil mi?

Massart kendini beğenmiş bir şekilde hafifçe gülümsedi, bu Nicole'ün hoşuna gitmedi.

– Bundan özellikle bahsetmek istemiyorlar. Aileleri onların ücret alamayacak olmasından ve geri dönmelerinden korkuyor olmalı.

Nicole derin bir nefes aldı ve ciddi bir ses tonuyla konuştu:

– İşçiler o denli köleleştirilmiş ki özgürlüğün yolunu nasıl bulacaklarını bile bilmiyorlar!

Massart kafasını sallarken birkaç saniye boyunca öksürdü. Siyah saç buklelerinin arasında kendine bir yol açan mavi gözleri tebeşir duygusuzluğundaydı. *Bir zengin kızı daha,* diye düşünüyor olmalıydı, *işçilerin dünyasını hiç anlamayan biri.* Önemi yoktu. Onu küçümseme hakkına sahipti. Massart Rubicon'u geçmişti, geri dönüşü olmayan bir yoldaydı.

– Tam olarak ne istiyorsun?

– Suzanne'ı arıyorum.

– Neden?

Nicole soruyu geçiştirdi:

– Onu en son ne zaman gördün?

– Sana bir soru sordum: Onu neden arıyorsun?

– Kayboldu.

– "Kayboldu" derken neyi kastediyorsun?

İhtiyatlı olması gerekiyordu:

– Cuma günkü protesto gösterisinden bu yana ondan hiç haber almadım.

– Endişelenecek bir şey yok.

Nicole bir takım çantasını gözüne kestirdi ve üzerine oturdu. Gres kokusu burun deliklerini doldurdu.

– Endişelenecek bir şey yok, öyle mi? diye söylendi. Her gece yüzlerce öğrenci tutuklanırken mi? Bazılarının sonu hastane olurken mi? Ve neden bazılarının sonu mezarlık olmasın?

Massart kabullendi: Nicole üstünlüğü ele geçiriyordu.

– Ben protesto gösterilerine gitmiyorum.

Bunu sanki "Ben bu tür şeylere tenezzül etmiyorum" anlamına gelen bir ses tonuyla söylemişti.

– Öyleyse, sorumu tekrarlıyorum: Onu en son ne zaman gördün?

– Salı ya da çarşamba, sanırım.

– Nerede?

– Burada. Bana bazı şeyler getirmek için geldi.

– Ne tür şeyler?

– Yiyecek, sigara.

Ne aptallık, diye düşündü, ölmüş arkadaşını eleştirdiği için üzülmüştü.

– Sana ne anlattı?

– Özel bir şey anlatmadı.

– Sana protesto gösterilerinden bahsetti mi?

– Elbette. Suzanne bir militandır, gerçek bir militan.

Bir an için, sanki fildişi kulesinden çıkmış ve içten bir hayranlık ya da en azından belli bir saygı göstermeye başlamıştı.

– Bugünlerde kiminle görüşüyordu, biliyor musun? Yeni yoldaşları olabilir mi?

– Nerede?

– Barikatlarda, öğrenci konseylerinde.

Massart bir an sigarasının akkor haline gelmiş ucuna baktı:

– Bilmiyorum... Bugünlerde, herkes birbiriyle konuşuyor, Herkes arkadaş... Bu heterojen karışım birlik olmayı, yani tek düşünceyi doğurur...

Massart gerçek karakterini ortaya koyuyordu – ruhunun derinliklerinde bir entelektüel vardı, halkı uysal bir koyun sürüsü olarak gören biri.

– Onu korkutan biriyle karşılaşmış olabilir mi? Tehdit altında olduğunu hissediyor muydu?

Önceki gün polisin sorduğu sorularla aynı soruları sorduğunu fark etti.

– Tehdit altında olduğunu hissediyordu, tıpkı bugün CRS, aramıza sızan polisler, faşolar tarafından tehdit edilen binlerce öğrenci gibi...

– Başka biri?

Maocu ayaklarını uzattı ve çaprazladı. Mavi iş tulumunun içinde beşiğindeki bir bebek gibi keyfi yerinde gibiydi.

– Bu son günlerde, diye mırıldandı Massart, Suzanne değişmişti...

– Hangi anlamda?

– Ona daha fazlası gerekiyordu.

– Neyin daha fazlası?

– Protestolardan, grevlerden daha fazlası...

– Silahlı mücadeleye mi geçmek istiyordu?

– Hayır, diye gülümsedi Massart, sadece daha ilerisini görmek istiyordu...

– Açıkla. Anlamıyorum.

Massart kafasını salladı. Bakışları yumuşamıştı. Yeni bir sigara çıkardı.

– Her devrimin ardında bir gizem vardır, diye ahkâm kesti. Halktan daha büyük bir düşünce.

– Hâlâ anlamıyorum.

– Tüm bunların ardında daha yüksek bir iradenin var olduğu fikri.

– Tarihsel diyalektik mi... demek istiyorsun?

– Sadece o değil... Bir tür tanrı, anlıyor musun?

Nicole şaşırıp kaldı. Marx "Din halkın afyonudur" diye yazdığından beri artık bundan geri dönüş yoktu. Bütün dinler sınıf savaşının düşmanıydı, tarihin ilerleyişini yavaşlatan fazladan bir yabancılaşmaydı.

– Hayır, anlamıyorum, diye karşılık verdi Nicole. Suzanne... yani demek istediğim, o bir ateist.

– Yanılıyorsun, Suzanne bir mistik.

Nicole onun yoga yaptığını hatırladı, ama bu onu Hinduist ya da Budist yapmazdı.

– Ne tür mistik?

– Tam olarak bilmiyorum Ama başka bir arayış içindeydi. Proleter kitlelerin zaferi onun için yeterli bir hedef değildi.

Massart sustu. O da Suzanne'ın anısından ve onun tereddütlerinden rahatsız olmuş gibiydi.

– Başka insanlarla görüştüğünü biliyorum, diye devam etti.

– Militanlar mı?

– Başka nitelikte militanlar, evet... Belki mistik dindarlar.

İşte yeni bir şey: Bir tarikatla ya da tuhaf bir mezheple yakınlaşmış Suzanne.

– Bunu nereden çıkarıyorsun?

Massart ona güzel bir turkuvaz bakış attı – güneşli bir denizin yansıması. Nicole'ü tartıyor gibiydi: Ona güvenebilir miydi?

– Onunla sevişirken, diye birden mırıldandı.

Bereket versin ki oturuyordu, çünkü gerçekten bacakları titremişti...

– Suzanne doymaz türde biriydi, anlıyor musun? diye devam etti.

Nicole'ün ölmüş arkadaşının özel hayatına girmek gibi bir niyeti yoktu.

– Her zaman daha fazlasını istiyor, diye devam ediyordu yine de Massart ve onun tarzı da... Sonuçta bu durum gitgide daha da tuhaflaşıyor.

Ama merak daha ağır bastı:

– Bana örnek ver.

Sigarasından bir nefes çekti ve dumanı tavana doğru üfledi:

– Bugünlerde, yanında getirdiği kırmızı büyük bir çarşaf üzerinde sevişmemizi istiyor. Ve hayalini kurduğu pozisyonlar... Benim için bunlar asla görmediğim, işitmediğim pozisyonlar.

– Belki de... bundan hoşlanıyordur.

– Sevişmeden önce bir miktar alkol içmemiz gerekiyor. Tüm bunlar törensel bir hava içinde, bir ritüel gibi. Ve sevişirken bu durum tamamen bir çılgınlığa dönüşüyor.

– Hangi anlamda?

Sigarasından bir nefes daha çekti. Massart ona açıldığı için rahatlamış gibiydi.

– Benim... (Tereddüt ediyordu.) Benim cinsel organlarımla konuşuyor.

Nicole az kalsın kahkahayı basacaktı:

– Onlara ne anlatıyor?

– Bilmiyorum. Hiç duymadığım bir dille konuşuyor.

Birden Suzanne'ın büyücülüğe ya da buna benzer bir şeye bulaşmış olup olmadığını düşündü.

Haydut görünümlü polis onun evindeki tuhaf ürünlerden bahsetmişti, ezoterik gereçler.

Onun bu şüphesini teyit eder gibi işçi önderi devam etti:

– Bir keresinde, onu benim spermimi ve kendi salgılarını toplarken yakaladım.

Nicole'ün dili tutulmuştu: Bu Suzanne ona tamamen yabancıydı.

– Bir başka sefer, parmağıyla yere bir şey çizdi. Bir işaret ya da sadece bir harf, bilmiyorum...

Nicole işçi önderinin heybesini bu şekilde boşaltmasına şaşırdı. Ama bir kez daha bundan kurtulması gerekiyordu. Maocuların kılavuzu bu büyücülük yöntemlerine tahammül etmekte zorlanıyordu...

– Sana herhangi bir isim vermediğine emin misin? diye üsteledi Nicole. Sık sık görüştüğü bir guru? Bir ruhani üstat?

– Hayır. Hiç kimseden bahsetmedi.

Nicole ayağa kalktı. Balık avı iyi geçmişti, ama bu bilgilerin önemini değerlendirmekte hâlâ zorluk çekiyordu.

– Ya sen, dedi, sadece meraktan. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?

– Hangi konu?

– Tanrı konusu.

Massart içtenlikle, insanı rahatlatan bir saflıkla güldü.

– Tanrı ellerini kutsal suyla yıkar. Burada, biz ellerimizi kumla yıkıyoruz. Teori ile pratik arasındaki fark tamamen budur. Ben pratiği tercih ediyorum.

42

Nicole fabrikadan şaşkın ve kızgın bir şekilde ayrıldı. Bu yeni profiliyle artık Suzanne'ı tanıyamıyordu, ama özellikle de arkadaşının ona söylemediği bu kadar çok sırrı olduğunu kabullenemiyordu. Cécile'le birlikte, üçü birbirlerinden asla bir şey saklamayacaklarına yemin etmişlerdi.

Burada karşılaşmayı hiç beklemediği iki adamı karşısında bulduğunda –üstelik ikisi birlikte: Hervé ile kahrolası polis– sürekli aynı şeyleri düşünüyordu.

Ağzını açma fırsatı bulamadan polis sordu:

– Burada ne arıyorsun?

– Ya siz? diye aynı şekilde karşılık verdi.

– Bu seni ilgilendirmez. Burada ne işin var?

Nicole cevap verme tenezzülünde bulunmadı: Şimdi, bir devekuşu gibi kafasını ceketinin içine sokmak isteyen Hervé'ye dik dik bakıyordu.

– Ya sen? diye yineledi. Bu polisle ne dümenler çeviriyorsun?

Hervé anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Birden, Nicole öfkesine teslim oldu:

– Pislik! Sen bir satılmışsın!

Polisin yüzüne boktan bir gülümseme yayıldı – dünyanın tamamını umursamıyormuş izlenimi veren bir gülümseme.

– Sakin ol, o benim kardeşim.

Nicole suskun kaldı. Polislerin bir ailesi olabileceğini bile hayal edemiyordu. Onun zihninde, polisler sadece robotlar gibi ne kalpleri ne de bağları olan düşmanlardı.

– Bu doğru mu? diye Hervé'ye aptalca bir soru sordu.

– Doğru, diye sonunda gevelemeyi başardı.

Kız çok şaşkındı... Polis bu durumdan yararlandı.

– Buraya kimi görmeye geldin?

– Bu beni ilgilendirir.

– Denis Massart?

– Belki.

JL ona doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak kız geriledi.

– Canımı sıkmaya başlıyorsun, tatlım. Burada bir cinayet soruşturmasından bahsediyoruz, sizin polis karşıtı saçmalıklarınızdan ve aptalca değersiz isyanınızdan değil!

Nicole'ü kolundan yakaladı:

– Suzanne'ın erkek arkadaşı, Citroën fabrikalarında grev gözcülüğü yapan bir Maocu. Onu mu görmeye gittin?

Nicole başını öne eğdi, somurtuyordu:

– Evet.

– Seninle konuştu mu?

– Evet. Kolumu bırakın.

Adam isteğe boyun eğdi ve bir adım geri çekildi.

– Sana ne söyledi?

Bir sigara çıkardı ve sinirli hareketlerle çakmağını aradı. Bu adam onu taşlaştırıyordu. Tek harekette Zippo'sunu yaktı.

– Sana ne söyledi? diye yineledi JL.

İşçiler yaklaşıyordu, polisin kaba davranışları hoşlarına gitmemiş gibiydi. *Hanımlarla bu şekilde konuşulmaz.*

– Burada durmayalım, diye mırıldandı.

Uzaklaştılar ve birkaç metre uzakta, park etmiş arabaların yanında durdular.

Geç de olsa, Nicole güçlü bir konumda olduğunu anladı. Önemli bilgilere sahip olan oydu ve Massart asla bir polise konuşmazdı, özellikle bu tür mahrem ayrıntıları açıklamazdı.

Polis kollarını çaprazlamış, hâlâ onun cevabını bekliyordu. Hervé geride duruyordu, tedirgindi.

– Karmaşık, dedi sonunda, fısıldayarak.

– Neden? Karmaşık olan ne? Lanet olsun, konuş yoksa içeri tıkarım!

Nicole sigarasından bir nefes daha çekti. Palaskasının kalçalarına ağır geldiğini hissederek bir ayağından destek aldı, diğerini hafifçe ileri uzattı. Annesinin moda dergilerinden birinde gördüğü manken duruşu.

– Alçak perdeden konuşun, diye tavsiyede bulundu. Aksi takdirde, yemin ediyorum tecavüz diye bağırırım.

Polis iç çekti:

– Arkadaşın öldürüldü. Her ne olursa olsun bize yardımcı olabilecek bir şeyler öğrendiysen bize söylemelisin.

Sigarasının dumanları arasında gözlerini kıstı ve emri kasıtlı olarak duymazdan gelerek Hervé'ye döndü:

– Onunla ne halt ediyorsun?

– Soruşturmada ona yardım ediyorum.

– Yani?

Ağabey onun yerine cevap verdi:

– Bugünlerde, öğrenci ortamında polis olmak iyi bir şey değil. Hervé benim paravanım.

Nicole yavaşça kafasını salladı – her şeye rağmen bu iki adam aynı amaç için çalışıyordu. Suzanne'ın katilini bulmak istiyorlardı.

– Cesedin fotoğrafı var mı? diye sordu aniden. Onu bulduğunuzda çekilmiş bir fotoğraf.

Tek bir kelime etmeden, JL elini ceketinin cebine soktu ve bir kraft zarf çıkardı. Sert bir bakış eşliğinde zarfı kıza uzattı.

Nicole zarfı açtı ve resimleri karıştırdı. Tanrım... Bu son derece canavarcaydı. Tiksintisini bastırarak bir resmi aldı. Gösterisinde başarılı olmak zorundaydı.

Resmi bir arabanın kaportasının üzerine koydu.

– Bu pozisyonu biliyor musunuz?

– Tarot kartlarında Asılmış Adam pozisyonu.

– Hayır.

Fotoğrafı ters çevirerek, Suzanne'ın cesedini adeta düzeltti.

– Bu bir yoga duruşu. Ağaç pozisyonu.

– Ne?

Polis eğilerek baktı, üşüyormuş gibi elleri ceplerindeydi.

– Suzanne yoga yapıyordu, diye onayladı Hervé. Bir keresinde ona eşlik etmiştim.

– Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

– Açıkçası, bunun önemli olduğunu düşünemedim.

Polis Nicole'e döndü ve ona meydan okur gibi sordu:

– Bu önemli mi?

– Sanırım, evet. Her halükârda, Suzanne'ın tantracılıkla da ilgilendiğini düşünüyorum.

– Neyle?

– Hinduizm ve Budizm'den türemiş mistik bir uygulama. Çok özel bir şey.

– Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.

– Buna şaşırmadım.

Nicole yeni bir sigara daha yaktı. Artık titremiyordu. Oyunu o yönetiyordu.

Bol miktarda dumanı küçümseyen bir edayla üfledikten sonra, devam etti:

– Ben polis değilim ancak Suzanne'ı iyi tanıyordum. Ve ben, emin olun, tantracılık hakkında size bilgi verebilecek Paris'teki ender insanlardan biriyim.

Polis kafasını kaşıdı –saçı gerçekten kirlenmişti.

– Cinayetle ne ilgisi var?

– Bilmiyorum. (Çenesiyle, hâlâ arabanın kaportasının üzerinde duran fotoğrafı işaret etti.) Bu cinayet bir kurban etmeyi andırıyor, öyle değil mi? Yogaya ait işaretler taşıyan bir kurban töreni...

Bu kez polis, bir ateş yutucu gibi, öfkeli bir tavırla bir sigara yaktı.

– Bizimle gel.

– Nereye?

– Kahve içmeye. Arabayı yakına park ettik.

– Bisikletim var.

– Bisikletinle canımı sıkma. Bizimle geliyorsun.

– Mümkün değil, ben...

– Kapa çeneni.

Nicole aşılmaz bir engeli gördüğünde tanırdı. Mücadele etmenin imkânı yoktu. Tam olarak burada, istediği yerdeydi: Soruşturmanın merkezinde.

43

Nedendir kim bilir, Mersch onu da Chez Martin'e götürdü, Vaugirard Sokağı ile Monsieur-le-Prince Sokağı'nın köşesinde yer alan, Yunan çobanlarına benzeyen uzun saçlı adamlarla ve göçebelerle dolu küçük bir kafeydi.

– Bir şeyler atıştırmak ister misin?

Soruyu sanki eski bir konukseverlik geleneğini gönülsüzce de olsa onurlandırıyormuş gibi sormuştu.

– Jambonlu bir sandviç, evet. Ve bir kahve.

Kardeşine işaret etti:

– Bana da. Bize bunları sipariş edebilir misin? Hesabıma yazsınlar.

Nicole bar tezgâhına doğru yönelen cılız genç adama baktı. Pazar sabahındaki seremonilerini hatırladı. İyi niyetine rağmen, Hervé onun küçük külotuna takılı kalmıştı.

Birden Mersch'e sordu:

– Neden onu bu işe dahil ettin?

JL gülümsedi, bu ani "yetişkin" suç ortaklığını takdir ediyormuş gibi bir hali vardı.

– Ona ihtiyacım var.

– Yeterince yüreği olduğunu düşünmüyorum.

– Düşündüğünden çok daha fazla yüreği var.

– Birlikte mi büyüdünüz?

– Hayır.

– İkinizin ebeveynleri aynı mı?

– Hayır.

JL ona filtresiz Gitanes paketini uzattı. Açıklanamaz bir biçimde, paketin üzerindeki flamenko yapan kadın silueti, çok uzun saçlı, bölgenin dışından gelen bir bohemi andıran bu polise çok yakışıyordu.

İçinden bir tane aldı, suç ortaklıklarını pekiştirme meselesi. Birlikte yaktılar ve Nicole yeni bir simge daha gördü: Aynı alevi paylaşıyorlardı.

– Fazla konuşkan değilsin.

– Genellikle soruları soran ben olurum.

– Anlıyorum.

Hervé gelip yanlarına oturdu, elinde üç kahve vardı, sandviçler hazırlanıyordu.

– Bana Suzanne'dan, dini görüşlerinden bahset, dedi Mersch.

Nicole kahvesinden büyük bir yudum aldı –saf kavrulmuş toprak– ve iki kardeşi görmek için geriye yaslandı:

– Aslında, öyle olduğunu bilmiyordum... Massart bana bundan söz ettiğinde sandalyemden düşüyordum. Onun sadece yoga yaptığını biliyordum, hepsi bu. Aramızda sır olmayacağına dair yemin etmiştik ama görünen o ki, Suzanne bu anlaşmaya saygı göstermedi.

– Herkesin sırları vardır.

– Tam bir polis düşüncesi.

Karşılık vermeden, Mersch kardeşine döndü:

– Ya sen, hiç yoga seansına katıldın mı?

Hervé omuzlarını silkti:

– Evet, protesto gösterisinin olmadığı bir akşam.

– Bu ne zamandı?

– Yaklaşık on gün önce.

– Nerede?

Bedeninde yeni bir dalgalanma oldu:

– Ben bilemiyorum, ben... Onuncu bölgede. Paradis Sokağı, sanırım...

Nicole söze girdi:

– Bana bir Hintlinin, Gupta'nın, yönettiği bir merkezden söz ettiğini hatırlıyorum.

– Haklısın, diye abarttı Hervé. Bir öğretmen. Uzun gri sakalı olan bir adam. Gerçek bir guru.

– Ne?

Nicole gözlerini devirdi:

– Guru nedir bilmiyor musun?

– Hayır.

– Anlaşılan, hiçbir şey bilmiyoruz... dedi Nicole üzgün bir sesle.

– Tepeden bakmayı bırak ve açıkla.

– Bir guru manevi bir öğretmen, dini bir rehberdir. Hindistan'da binlerce guru vardır, bazıları Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Avrupa'da çok ünlenmeye başladı.

– Bak şu işe.

Polis yeniden alaycı ses tonuyla konuşmuştu. Nicole ona gerçekten her şeyi yeniden anlatmaya karar verdi.

– Polis merkezinden biraz dışarı çıkmış olsaydın Hint felsefesinin çok moda olduğunu bilirdin. Beatles, Beach Boys ya da Donovan Maharishi Mahesh Yogi'den transandantal meditasyonu öğrendiler. Timothy Leary, LSD savunucusu, "psikedelizm" ile "Doğu dininin" sadece aynı parçanın iki yüzü olduğunu düşünüyor... Ve çok sevgili Sorbonlularımızın çoğu bugün Hermann Hesse'nin ya da René Guénon'un kitaplarını yeniden keşfettiler. Zaman spiritüalite zamanı, bay polis: Bugünlerde Acharya Rajneesh "dinamik meditasyonunu" mükemmel hale getirirken binlerce Batılı Sri Aurobindo'nun integral yogasını uyguluyor...

Hepsini bir çırpıda anlatmıştı ve tiradından memnundu. Uzun lafın kısası der gibi kollarını açtı:

– Sadece etrafına bakman yeterli.

Gerçi, etrafları portakal rengi ipek pantolonlar, Evzonlarınki gibi işlemeli yelekler, muhtemelen çok pis kokan Afgan işi ceketler ya da Mao yakalı Nehru ceketleri giymiş uzun saçlı gençlerle sarılıydı... Kadın ve erkek, hepsi gümüş yüzükler, tahta kolyeler takmıştı, saçlarında çiçekler vardı. Gerçek bir karnaval topluluğuydu, sanki Katmandu'daki bir gar peronunda mutluluk trenini bekliyorlardı.

– Tamam, dedi Mersch, dersini anlamış bir delikanlının ses tonuyla. Yani Suzanne'ın bir hippi olduğunu mu söylüyorsun?

– Kesinlikle hayır. Onun tek tutkusu siyasi mücadeleydi.

– Artık seni takip edemiyorum.

– Aslında spiritüaliteye olan ilgisini bizden gizliyordu. Neden bilmiyorum. Massart'a göre o kesinlikle başka bir şeye geçmişti.

– Neye?

– Belki tantracılık. Belki de o adam, Gupta bunu ona öğretti.

– Tantracılık tam olarak nedir?

– Hinduizm ve Budizm çevresinde Doğu'da yüzyıllar içinde gelişmiş ritüeller ve inançlar bütünü. Hatta kimileri büyücülükten bile

bahsediyor. Az bilinen bir inanç, çünkü buna inananlar gizliliği korurlar...

– Suzanne'ın bununla ilgilendiğini düşünmene sebep olan şey ne?

– Seksle olan ilişkisi.

Mersch kaşlarını kaldırdı.

– Massart bütün sırları açık etti. Suzanne sevişmelerini tantracılığı çağrıştırabilecek bir sürü tuhaf davranışla süslüyormuş.

– Çünkü bu inanç seksle ilgili, değil mi?

– Özelliklerinden biri. Hinduizm ve Budizm çilecilik yoluyla ruhun özgürleşmesini arzu ederken tantracılık cinsel etkinlik gibi en sıradan insan işlevlerine uygulamaları arasında yer verir. Ben uzman değilim, ama tantracılar sevişerek güçlü bir enerjinin uyandırılabileceğini düşünüyorlar. Hindistan'da bu "kundalini" olarak adlandırılıyor.

Polis elini cebine soktu ve bir sürü fotoğraf çıkardı. İçlerinden bazılarını masanın üzerine yaydı: Kancaya takılı bir hayvan gibi kirişe asılmış Suzanne.

– Bana bu pozisyondan bahset.

Nicole mide bulantısını bastırdı.

– Ben yoga yapmıyorum ama yoga hakkında kitaplar okudum. Bu ağaç pozisyonu.

– Özel bir anlamı var mı?

– Bilmiyorum, ama çok yaygın bir pozisyon, sanırım.

Mersch ironik bir ses tonuyla kardeşine sordu:

– Belki de buradaki uzmanımıza sormalıyız.

– Oraya sadece bir kez gittiğimi söyledim.

JL işaretparmağıyla fotoğraflardan birine hafifçe vurdu:

– Sen de ağaç pozisyonunu yaptın mı?

– Canımı sıkıyorsun.

Sandviçler geldi. İki adam, bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi sandviçlere saldırdı.

Nicole birkaç saniye boyunca onları gözlemledi – nerdeyse ateş ile buz ya da su ile yağ kadar farklıydılar, seçim size kalmıştı. İkisinin de kendine has bir çekiciliği vardı. Mersch tam bir serseri görünümüne sahipti, bu konuda asla en ufak bir şüphe yoktu, onu çekici kılan da buydu. Kirli sakal, gözlerine düşen saç perçemleri, bir kaş hareketiyle insanı büyüleyen biri.

Hervé onun tam zıddıydı. Sıradan vücut, düşünceli bakışlar, anlaşılmaz şiirleri ve tereddüt içeren davetleriyle yıllar boyunca flört edebilen bir öğrenci suratı. Ama oldukça yakışıklıydı, evet, çok güzel elleri vardı, *Sapık* filminin katili Anthony Perkins ya da İtalyan komedilerinin suskun çelimsizi Jean-Louis Trintignant gibi bir zarafeti vardı.

Mersch ağzı dolu, yeniden konuşmaya başladı:

– Arkadaşının uyuşturucu kullandığını biliyor muydun?

Nicole gerildi:

– Kesinlikle hayır.

– Evinde onlarca asit bulduk.

– İmkânsız. Bu onun tarzı değil.

– Arkadaşlarına ait olabilir mi?

Genç kadın, sinirlenmeye başlayan Mersch'e doğru eğildi:

– Beni iyi dinle, Suzanne bir militandı. Ve arkadaşları da, senin söylediğin gibi, birer savaşçıdır. Arada sırada bir joint içiyor olabilirler ama LSD etkisi altında asla onlarca saatlik bir trip yaşamak istemezler. Başka acil sorunları var. Toplumu değiştirmek istiyorlar!

JL özür mahiyetinde ellerini kaldırdı.

– Ya da bu, diye ekledi Nicole, dini bir şey...

– Yani?

– Hindu swamilerin,[38] Japon mistiklerinin ve Tibetli Rinpoche'lerin[39] özgürlüğe yaklaşması bir ömür alır, ancak Timothy Leary'den bu yana hippiler LSD'yle bu süreci hızlandırabileceklerini düşünüyorlar. Asit sayesinde bilinçlerini açabileceklerine inanıyorlar.

Mersch sinirli bir şekilde Gitane'ını küllükte söndürdü. Hareketleri son derece zayıf biri gibi sert ve kesik kesikti. Nicole bir şeyden emin oldu: Bu adam amfetamin kullanıyordu.

– Önümüzdeki günlerde ne yapıyorsun?

Nicole aniden kendini huzursuz hissetti:

– Eee ben, düşünüyorum da... Yani kendi soruşturmamı sürdürmek niyetindeyim.

– Ha şöyle.

Nicole bir kahkaha duymayı bekliyordu. Ya da aşağılayıcı bir azar. Mersch fotoğraflarını topluyordu.

---

38. "Manevi öncü" anlamına gelen Sanskritçe sözcük. (ç.n.)

39. "Değerli" anlamına gelen Tibetçe sözcük. (ç.n.)

– Sana çok daha iyi bir teklifim var, diye devam etti, resimleri cebine koyarken.

– Ne?

– Biz.

– Siz?

– Sana ekibe katılmanı teklif ediyorum.

Bu kez sinirle gülen Nicole oldu:

– Eğer bana bir gün bunu söyleselerdi...

II

Gölge ve Bufa Balığı

44

Diğer ikisi Dupond ve Dupont[40] havalarında konuşurlarken, Hervé tıpkı bir çocuk gibi arka koltukta oturuyordu. Karmaşık duygular içindeydi. Aslında Nicole'ün yanında olmaktan mutlu olması gerekirdi ama onun havalara girip çok önemli bir dedektif tavırları sergilemesini hiç sevmiyordu. Ayrıca ağabeyine olan ilgisini gizlemek için, Hervé o kadar da aptal değildi, onunla konuşurken kullandığı saldırgan ses tonundan hiç hoşlanmıyordu.

Jean-Louis'nin öncelikle Gupta adındaki yoga eğitmenini sorgulayacağını düşünmüştü, ama hayır, Orfèvres Rıhtımı 36 numaraya yönelmişti – LSD konusunu eşelemek istiyordu. Cinayetle ne gibi bir ilişkisi olabilirdi?

JL sanki onun aklından geçeni tahmin etmişti:

– Suç suçu çeker, diye açıkladı, tıpkı manyetik parçacıklar gibi. Yola değil yol kenarlarına, yol kenarlarındaki oluklara bakmak lazım, yasadışı tüm işler orada ve bir arada gerçekleşir... Hırsızlıklar, kaçakçılık, cinayetler: Kendine has bir dünya. Katili orada bulma şansımız var...

Hervé ağabeyinin hiç bu kadar iddialı konuştuğunu duymamıştı. Kuşkusuz yanında oturan, kovboy kıyafeti içindeki Invalides Güzeli'nin onuruna yapılan küçük bir numaraydı.

Hervé'nin bu konu hakkında söyleyecekleri olabilirdi. LSD'yle ilgili sağlam bilgilere sahipti. Çağdaş tarih uzmanı olarak bu konu hakkında araştırmalar yapmıştı. 20. yüzyılın ortalarında İsviçre'de sentezlenen, daha sonra akıl hastalıklarının tedavisinde kullanılmak üzere Amerikan laboratuvarlarında gizlice geliştirilen bu güçlü halüsinojenin, liserjik asit dietilamidin, tarihini ezbere anlatabilirdi.

40. Tenten çizgi romanındaki beceriksiz ikiz dedektifler. (ç.n.)

60'lı yıllarda, Harvardlı Timothy Leary adındaki bir araştırmacı fitili ateşlemişti. Ona göre, LSD hayallerin "boynuzlu ve fildişi kapılarını" açmayı ve beynin yasak bölgelerine ulaşmayı sağlıyordu. Öğrencileriyle bir dizi deney başlatmıştı ve yavaş yavaş bir efsane doğmuştu. Leary, "Yarın okuldan döndüklerinde artık çocuklarınıza şunu sormayacaksınız: 'Bugün hangi kitabı okudun?' Onun yerine 'Beyninde yeni kütüphaneler oluşturmak için hangi molekülleri kullanıyorsun?' diye soracaksınız" diyordu.

ABD'de LSD bir salgın gibi yayılmış, önce Beat kuşağı entelektüellerini, ardından da Haight-Ashbury hippileri olmak üzere birçok beyni mahvetmişti. Genç Amerikalılardan oluşan bir kuşak için tehlike haline gelen asit yasadışı ilan edilmişti. Birçok kez tutuklanan Leary ısrarla fikirlerini savunuyordu: LSD temelli bir din bile kurmuştu. "Ruhani keşif birliği"nin amacı beden dışı astral yolculukları yüceltmek, insan bilincinin, "üçüncü gözün" açılmasını sağlamaktı...

Suzanne bu yeni kapalı gruba mı katılmıştı? İki protesto gösterisi arasında LSD mi kullanıyordu? İnanmak zordu. Hervé de Nicole'le aynı fikirdeydi: Genç kadın bir savaşçıydı, bir eylem kadınıydı, bir hayalperest değildi.

Ama bu ipucunun peşinden gitmek JL'nin hoşuna gidiyordu – tantracılık ya da Paradis Sokağı'nın guru lakaplı adamından çok daha fazla ilgisini çekiyordu. LSD somut bir şeydi, uyuşturucu satıcılarıyla, adli sicillerle, tutuklamalarla dolu bir dünyaydı. Kardeşi en başından beri cinayetin gerçeküstü şiddetinden, ezoterik yönünden, sebep eksikliğinden rahatsızdı...

Hervé suratını cama yapıştırdı. Paris güneşli havada önünden akıp gidiyordu. Siyah, kirli, göz kamaştırıcı. Sırtındaki bunca yüzyılla ve deha eseri bu görkemli binalarla birlikte, camın ardında geçip giden tüm bir insanlık tarihiydi.

Ve işte...

Her şeye rağmen, Saint-Michel Rıhtımı'nın parke taşları üzerinde sağa sola savrulan Dauphine'in içinde dip dibe oturmaktan mutluydu. Bam-bam-bam...

Cinayetin korkunçluğuna, Nicole'ün onu küçümsemesine rağmen, kendiliğinden ve ansızın ortaya çıkan sakinleştirici bir his tüm benliğini sardı: Taşların arasına sıkışmış, güneşin suladığı şehri bir baştan bir başa geçmenin verdiği mutluluk.

– Geldik, dedi Mersch, ekibi yöneten bir komiser gibi.

– Burada ne halt edeceğiz, hâlâ anlamış değilim, dedi Nicole.

– Kafanı yorma. Bir soruşturma öncelikle bütün ipuçlarının tek tek incelenerek elenmesine dayanır. Ben de bu uyuşturucuyu iyice araştırmak istiyorum.

Mersch çarpıcı ifadeler kullanarak, kendinden emin bir tavırla gitgide bir polis profesörü gibi konuşmaya başlamıştı. Hervé onu hiç böyle görmemişti. Onunla da böyle nazik ve yumuşak konuşacak mıydı? Tuhaf bir şekilde bu konuda hiç endişe duymuyordu; iki kardeş aynı amaç için mücadele ediyordu. İnsan kendini kıskanamazdı...

45

Dauphine ite kaka Orfèvres Rıhtımı 36 numaranın avlusuna girdiğinde, Hervé bir an *Germinal*'i yeniden canlandırdıklarını sandı. Her şey simsiyahtı. Cepheler, pencereler, ana kapılar zeminden çatıya kadar simsiyahtı. 19. yüzyılın sonunda inşa edilmiş olan bu binalar sanki isle kaplanmıştı ya da volkanik bir kayadan yontulmuştu. 1966'da Los Bravos "Black is Black"i söylüyordu.

Heyecanlanmıştı. Üniversitede polis nefreti içinde tüm mayıs ayı boyunca "Polis her yerde, adalet hiçbir yerde!", "Polis devletine hayır!" ya da "Yoldaşlarımızı serbest bırakın!" sloganları atmıştı, şu anda polisin en kutsal alanına girmenin ve hatta şu savaş zamanlarında bir tabuya meydan okumanın duygusunu yaşıyordu...

Her yer ıssızdı. Mersch arabanın kapısını açarken Hervé sordu:

– Polisler nerede?

– Sizinle birlikte. Barikatlarda.

Bir binaya girdiler –Hervé'nin binanın numarasını görecek zamanı olmamıştı. Mersch çoktan basamakları dörder dörder çıkmaya başlamıştı bile– kodes kapısı gibi gıcırdayan, unutulmuş bir dosya gibi küf kokan, oldukça eski bürokratik merdivenler.

Her merdiven sahanlığında Hervé koridorlara kaçamak bakışlar atıyordu: Hâlâ kimse yoktu.

– Ama nereye gidiyoruz? diye sordu, çoktan nefes nefeseydi.

– Narko'ya.

– Narko mu? Ne yapmak için?

– Uyuşturucu işleriyle onlar ilgileniyor.

Mersch tozlu ve mürekkep kokan bir koridora daldı. Boyaları pul pul kabarmış duvarlar, daracık odalar. Hervé ve Nicole de onu izliyordu. Mersch her kapıyı açıyordu: Kimse yoktu.

Sonunda bir eşikte durdu. Bir koltuğa çökmüş bir adam vardı, ayakları masanın üzerindeydi, kulağına bir transistorlu radyo yapıştırmıştı. İdam kaçkını gibi bir surat, kırık bir burun, iddialı favoriler. Jean-Louis gibi, o da *Incorruptiles*'in kahramanı Eliot Ness gibi büyük bir tabancanın konulduğu eski bir deri koltukaltı kılıfı olmasa da bir gangster sanılabilirdi.

– Vacher? diye seslendi Mersch. Diğerleri nerede?

– İş başında. Odéon'da bir polis operasyonu, ama tam anlamadım.

– Fahişeler? Uyuşturucu satıcıları?

– Protestocular. Dün gece ağaçları kesenler. Esrar da satan bir grup enayi dümbeleği...

Jean-Louis ürperdi. Hervé ağabeyinin bu herifleri tanıdığından emindi. Onun tedarikçileri miydi?

– Peki, sen burada ne halt ediyorsun?

– Gördüğün gibi, radyo dinliyorum.

Yan gelip yatan bu polis Fransa'daki durumun muhteşem bir özetiydi: İş yok, benzin yok, telefon desen hiç yok... Geriye ne kalıyordu? Eski bir transistorlu radyo. Bu mayıs ayının sonunda herkes görev yerlerinde çakılı kalmış dünyanın sonunun ilan edilmesini bekliyordu.

– Haberler iyi mi? diye sordu Mersch, masanın tam önündeki şüphelilerin oturduğu sandalyeye otururken.

Rahatlamış gibiydi.

– Sol bu akşam Charléty Stadı'nda toplanıyor.

– Sosyalistler, sendikalar.

– Mitterrand huysuzluk yapacak mı?

– Bilmiyorum. Ama Mendès orada olacak. Belki bir konuşma da yapabilir.

Daha sonra iki polis arasında aynı sosyalizmden beslenen aile içi siyasi bir sohbet başladı. Kalp solda, silah sağda.

İki devlet memurunun bu siyasi diyaloğundan bıkmış olan Nicole araya girdi:

– Uyuşturucu hikâyesi için buraya gelmedik mi?

Mersch önce ona şaşkın gözlerle baktı, sonra öfkelendi, ardından yenik düştü. Elini cebine soktu ve bir dizi "küçük gri"yi masanın üzerine fırlattı. Hervé hiç bu kadar asidi bir arada görmemişti.

Paris'te bu her zaman rastlanacak bir şey değildi...

– Bana bunlarla ilgili ne söyleyebilirsin?

Polis bir şerit aldı ve fotoğraf filmiymiş gibi onu ışığa tutarak açtı.

– Hula Hoop'lar.

– Diğerleri?

Cevap vermeden, bir başka şeridi açtı.

– Purple Haze'ler.

– Bana tercüme edebilir misin?

– Şu an dolaşımda olan asitler. Orijinal bir şey yok.

– Bunları kim satıyor?

Polis radyosunu kapattı, sonra bacaklarını masadan indirdi, şimdi "ragbideki yakın mücadele" pozisyonu almıştı: Kollar masanın üzerinde, baş ileride, omuzlar düz.

– Aslında çok kişi yok.

– Bunları bir üniversiteli kızın evinde bulduk. Sorbonne öğrencisi.

– Bu durumda Goa diyebilirim.

– Goa mı?

– Hindistan'a gittiğini iddia ettiğinden ona bu adı takmışlar. Sol Yaka'daki tüm üniversitelilerin ihtiyaçlarını karşılıyor. Öğleden sonraları Brady Pasajı'nda hizmet veriyor. Gerçek bir seyyar satıcı.

Polis saatine baktı:

– Şu anda, onu orada bulabilirsin.

– Sağ ol, Vacher.

– Bu akşam Charléty'de görüşüyor muyuz?

Jean-Louis yumruğunu salladı:

– SFIO, yoldaş!

46

Hervé hep korku içinde yaşamıştı.

Bu onun dünyası, onun çevresi, onun doğal biyotopuydu. Bu onun çocukluk kâbuslarıyla başlamıştı. Geceler terle, endişeyle, kalp çarpıntılarıyla doluydu... Çocuk doktorları gece korkularından söz etmişti, ama bu değildi. Hiç değildi. Kâbusları, onu uykusundan uyandırmayan ve ona yavaş yavaş işkence eden uzun ve korkunç sahnelerdi.

Büyükannesi onu bir gün muayene etmesi için bir uzmana götürmüştü. Doktor ondan rüyalarını çizmesini ve yaptığı çizimleri kendisine getirmesini istemişti. Hervé yöntemin saflığıyla alay etmişti. Uysal bir şekilde birkaç ejderha ile başka sıradan yaratıklar çizmiş ve korkunç sahneleri kendisine saklamıştı. Tuhaf bir şekilde, kendisi de bunlara inanıyormuş gibi görünen büyükannesi onun açıklamalarından onur duymuştu. Bir bakıma, bu daha da endişe vericiydi çünkü büyükannesinin onayı bu rüyalara hayat veriyordu. Onun gözlerinde, Hervé bu rüyaların gerçeğe dönüşmesinin korkunç ihtimalini görüyordu...

Hervé neyin rüyasını görüyordu? Bir beşiğin üzerine eğilmiş, vücuda yapışan tek parça bir giysi giymiş kasketli bir çocuk hırsızı. Damarları kesilerek açılmış çok küçük bir çocuk, neredeyse bir bebek. Yansıması aynalarda asılı kalan ve ayak sesleri, gizemli bir şekilde, parkenin üzerinde yankılanan, Gaby Morlay'e benzeyen –bugün bile hâlâ onu rahatsız eden– zarif bir kadın... Bazen ve hatta çoğu zaman kadın –rüyasında "oydu"– bu aynaların birinde gülümsüyor, sonra birden ağzı, çok sayıda sıkılı dişi sergileyen korkunç bir sırıtmayla çarpılıyordu...

Büyürken Hervé korkularına alışmıştı. Hatta onları bir arzu nesnesi, bir zevk kaynağı haline getirmişti. Korku tünellerine (içeri girmesi söz konusu olamazdı, resimli cephesi onun için yeterliydi),

sonra da gotik romanlara *–Dracula, Frankenstein, Le Moine...–*, korku filmlerine, Universal'den çıkanlar ve Warner ile 20th Century Fox'tan çıkan bilimkurgu filmlerine merak salmıştı. 50'lerdeki Amerikan korku çizgi romanlarına gelince, onları Montmartre Bulvarı'ndaki bu konuda uzmanlaşmış küçük bir kitapçıdan gizlice satın alıyordu.

Daha sonra, Hammer firmasının *horror movies*'ini[41] keşfetmişti. Mutlak şok. Renk. Kan. Vampirler. Gecelik içinde bakireler. Bu patlamaya, Roger Corman ile Mario Bava'nın *Circus of Horrors* ya da *Les Yeux sans visages* gibi bazı marjinal başyapıtları da eklendiğinde kâbusları diğerlerinin arasında sadece bir korku, onun kanını donduran tüm korkuların arasında bir kuruntuydu.

Bugün bile hâlâ, iki ders arasında berbat bir koltuğa gömülerek bir veya iki korku filmi izlemek için Clichy Bulvarı'ndaki Mexico ya da Colorado sinemalarına veya Poissonnière Bulvarı'ndaki Midi-Minuit sinemasına kaçardı.

Bu konuda uzmanlaşmış sinemalar arasında, en güçlüsü, en karanlığı Château-d'Eau istasyonuna iki adım mesafedeki Brady sinemasıydı. Ve işte şimdi aynı adı taşıyan pasaja doğru yol alıyorlardı... Sanki Suzanne'ın cinayeti kâbuslarının dünyasında yerini alıyordu ya da tam tersiydi, artık bilmiyordu.

Strasbourg Bulvarı boyunca ilerliyorlardı, hep parke taşları, hep peş peşe sıçramalar, bam, bam, bam... Bu dönemde, Paris'in arka sokaklarında yol almak taşikardi gibiydi, göğsün içindeki bir kalp gibi arabanın içinde sıçrıyorlardı.

Neredeyse varmışlardı...

Jean-Louis, hemen yorgun bir çınarın gölgesine park etti.

Dauphine'den çıkar çıkmaz Hervé yoğun bir trafik uğultusuyla karşılaştı. Yüzyılın başında Les Grands Boulevards büyük Paris zarafetine giden yoldu. Ne olduğunu bilmiyordu ama semt Siyahların, Arapların, Türklerin bol olduğu bir tür kötü şöhretli bir semte dönüşmüştü. Hervé bu kaldırımlarda yürümekten hep korkmuştu, ama aynı zamanda da bu yıpranmışlık atmosferine, adı kötüye çıkmış semte hayrandı. Ucuz giyim mağazaları, modası geçmiş kuaförler, şaka oyunları satan dükkânlar, karanlık eczaneler, berbat tiyatrolar, erotik filmler gösteren sinemalar... İşporta ticareti, müşteri bulmak için insanları rahatsız eden fahişeler, sefalet takası...

41.Korku filmleri.(ç.n.)

Brady Pasajı da bu bozulmanın mükemmel bir örneğiydi: Boğuk ve kararsız bir kapalı çarşı havasında, yarı terk edilmiş üzeri kapalı bir galeri. Dip tarafta, aylıklarını harcamak için buraya gelen göçmen müşterilerini, sırtlarını kepenklere dayamış, uzun süre ayakta bekleyen fahişeler.

JL pasajın girişinde durdu ve onlara planını açıkladı. Hervé dikkatini toplayamıyordu. Tam sağda, karbondioksitle puslanmış havada, Brady ve onun korku tünelinin renkli duvarları ona göz kırpıyordu. Bu haftanın programında, bir film fiyatına iki korku filmi vardı: Mario Bava'nın *La maschera del demonio*'su ve Arthur Crabtree'nin *Horrors of the Black Museum*'u.

Yapraklı dalların gölgesi kaldırımda titreşip manzaraya kaygılı bir ürperti katarken Hervé'nin başka bir anısı canlandı. Her zaman korkunun içinde başka bir korku duymuştu. Bizzat salonun, satirlerin, rızası olmadan onu okşayan ellerin sahibi sapıkların ininin korkusu. Yeniyetmelik yılları boyunca kendine hep bu işkenceyi yapmıştı: Beyaz perdede korkunun zevkini yaşamak için başka bir bedel ödemek zorunda kalmıştı: mahrem bir biçimde yaşanan başka bir dehşet, karanlıkta kasıklarını mıncıklamaya çalışan yabancıların korkusu.

Sırtında bir şaplak hissetti: Ağabeyi, gerçeklik, an.

– Hey, sen burada mısın?

– Ha? Elbette.

– Nicole ile birlikte burada, pasajın girişinde kal. Ben arkadan dolanacağım. Eğer Goa kaçmaya kalkarsa onu durdurursun.

– Ama onu tanımıyorum bile!

– Sana doğru koşan, ter içinde kalmış, ürkmüş ve afallamış bir herif: Bu senin için eşkâl olacak.

– Ha... tamam.

Hervé Nicole'e kısa bir bakış attı, üzgün bir hali vardı. Ama ne hayal ediyordu? Bu aptalca baskının öğrenci gösterilerinin devamı olduğunu mu? Bir LSD torbacısını Paris'in en kötü üne sahip bulvarlarından birinin kaldırımında bu şekilde yere yıkacağını mı sanıyordu?

Ellerini ceplerine soktu ve mümkün olan en sert ifadeyi takındı, pek korkutucu olamazdı ama yine de fena değildi. Nicole'le birlikte gerçek bir çift oluşturuyorlardı...

Jean-Louis çoktan gözden kaybolmuştu.

47

– Bizi ne sanıyor, bilmiyorum... diye homurdandı Hervé, bir sigara yakarken.

– O bir polis, diye cevapladı Nicole, kesin bir ifadeyle. O ne yaptığını bilir.

Gerçekten, buna inanıyor! Kaldırımda birkaç adım attı. Kötü dikilmiş ceketler ve sezon dışı bereler giyen Araplar Brady gişesine yer parası ödüyordu.

Sinemaya odaklanmaktan vazgeçmeliydi: Önemli olan pasajdı. Bakışlarını dar ve uzun galeriye çevirdi. Tek tük insan duvarlar boyunca yürüyor, camlı çatıdan giren güneş ışınları her yeri, her şeyi yeşilimsi bir ışıkla aydınlatıyordu. Hiçbir korku, hiçbir endişe duymuyordu – hatta hiçbir beklentisi yoktu. Onun gözünde, bu sorgu zaman kaybından başka bir şey değildi... Ama Nicole'ün ona hatırlattığı gibi polis olan JL'ydi, kendisi değil...

Birden pasajın dip tarafında bir itiş kakış olduğunu fark etti. Boynunu uzattığı sırada, galeriye torbacıya benzeyen –az çok– kirpi saçlı bir adamın girdiğini gördü.

Yabandomuzu suratı, kısa kâkülleri, Mefisto tarzı sivri kaşları, omuzlarına ve yanaklarına kıl tutamları gibi dökülen simsiyah saçları vardı. Deri bir ceketin içinde kaybolmuş, çarpık gömlekli bir adam, en az Jean-Louis kadar kötü giyinmişti.

– Durdur onu! diye bağırdı JL uzaktan.

Tek harekette Hervé, Nicole'ü tehlike alanından uzaklaştırdı –tam bir kahraman şövalye refleksi– sonra bedenini çarpışmaya hazırladı. Kaçmakta olan adamı yakalamak umurunda değildi, ama genç kadına güven vermesi, kim olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Çarpışma o kadar şiddetli oldu ki, daha ne olduğunu anlamadan kendini kıç üstü yerde buldu. Soluk almanın imkânı yoktu, çizgi romanlardaki gibi başının üstünde yıldızlar dolanıyordu.

Nicole çığlık attı ve çantasıyla kaçan adama vurmaya çalıştı, oldukça komik bir girişimdi, Goa'nın üzerinde fazla bir etkisi olmadı. Adam nefse nefese kalmıştı, sanki kaldırımda bir sigara izmariti –ya da bir fikir– arıyormuş gibi dizleri bükülmüştü, başı öne eğikti.

Bunun üzerine, Mersch elinde silahıyla adamın peşinden koştu, artık işin şakası yoktu. Onun peşinden geldiğini tahmin eden Goa elini arkasına doğru uzattı, Jean-Louis'nin silahlı elini yakaladı. Bir silah sesi yükseklerde yankılandı. Güneş yaralandı. Bulvarda bir panik havası oluştu. Bağırış çağırışlar. Şaşkınlık.

Bu kargaşa içinde –yoldan geçenler kaçarken çığlıklar atıyordu–, Goa etrafına endişeli bir bakış attı, sonra tüm beklentilerin tersine, Le Brady sinemasının yuvarlak pencereli çift kanatlı kapısını itti.

Hervé daha hızlı davrandı –Mersch tabancasını kılıfına sokarken kalabalığı sakinleştiriyordu– ve karanlık salona daldı. Le Brady, burası onun mekânıydı. Karanlığın içine girdiğinde, gördüğü ilk şey Barbara Steel'in işkence maskesinin çivileriyle delik deşik olmuş yüzünün siyah beyaz yakın çekimiydi. Sinemasever beyni anında tepki verdi. *La Maschera del demonio.* 1960. Mario Bava. Nikolay Gogol'ün bir hikâyesinden uyarlama.

Bir saniye sonra, gözlerini kısıp baktığında, salonun hafifçe eğimli olan orta yolundan ilerleyen, ardından da beyaz perdenin eni boyunca uzanan soldaki küçük merdivene yönelen torbacıyı gördü.

Ölümcül hata... diye düşündü Hervé, zira bu merdiven bir Sovyet hapishanesinden daha kapalı olan tuvaletlere çıkıyordu. Herif dosdoğru bir çıkmaz sokağa girmişti.

Roberto Nicolosi'nin iç karartıcı müziği karanlığı doldururken, Hervé hiç düşünmeden adamın peşinden gitti. Çılgın an, beyaz perdedeki kâbus ile kovalamaca kâbusu arasındaki katıksız eşzamanlılığının delice anı.

Tuvaletin kapısı menteşeleri üzerinde döndü. Salondan protestolar, homurtular yükseldi: Filmi izlemek istiyorlardı! Hervé de basamakları tırmandı ve kapı kanadını yakaladı. Tuvalet kabinlerinin koridoru

aydınlıktı. Donup kaldı. Ayaklarının dibinde tıslayan bir çıngıraklı yılan bulmasından daha kötüydü ve bir bakıma, olan da buydu.

Dar koridorda, pantolonları inik iki Arap düzüşürken kaçak kendini en sondaki kabine kapatıyordu. Eskiden satirlere karşı duyduğu korku boğazına kadar yükseldi ve hatta şakaklarını patlatacak kadar yukarı çıktı. Esmer erkeklik organları, kirli donlar, matkap ucu şeklinde ahlaksızlık. Hervé, arkasında açık kalmış kapıya doğru geriledi, bir yanda iki âşık, diğer yanda böğüren salon vardı. *Film, lanet olsun!*

Çok geçmeden sifon sesi duyuldu ve Hervé nihayet torbacının çevirdiği dümeni anladı: Uyuşturucudan kurtuluyordu.

– SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?

Kafasını çevirdi ve önüne geçen, ardından iki Arap'ı yakalarından yakalayan biraz kafadan çatlak ağabeyini gördü. Onları koridora kadar çekti –sidik, meni ve bok kokan bir koridor–, sonra onları salon tarafına doğru dışarı itti. Âşıklar dışarı yuvarlanırken Hervé'yi de birlikte sürüklemişlerdi.

Nicole de gelmişti, aşağı yuvarlanan iki âşıktan sıyrılarak basamaklara yöneldi. Onun ardından, Hervé de aynı şeyi yaptı.

Yukarıda, Jean-Louis torbacının saklandığı kabinin kapsını çıplak elle sökmeye çalışıyordu. Hervé şok halindeydi. Tuvaletler ona titreşiyormuş gibi geliyordu, sarımtırak fayanslardan ve solunması güç pis kokulardan, kirli kâğıtlardan ve siyahımsı lekelerden iyice kompakt hale gelmiş küçük bir cehennem.

Sonunda kapı pes etti. Jean-Louis yüzüne darbe almamak için kenara çekildi ve ardından içeri daldı. Bacaklarının arasında dört ayak üzerinde duran, ulur gibi bağıran ve hıçkırarak ağlayan Goa'yla birlikte kabinden çıktı. Tepki vermesine fırsat tanımadan adamın kafasını kabinlerin karşısındaki pisuarın içine soktu.

JL bir dakika boyunca sidiğin içinde gulu gulu yapmasını izledi, sonra ölmemesi için son anda onu oradan çekip aldı. Ağzından, burun deliklerinden, kulaklarından idrar fışkıran torbacı zar zor nefes alıyordu.

Jean-Louis diğer eliyle cebinden Suzanne'ın hayatta olduğu döneme ait bir fotoğrafını çıkardı. Hervé bu resmi hiç görmemişti, ağabeyinin bunu nereden bulduğunu düşünüyordu.

– Onu tanıyor musun? diye sordu, fotoğrafı onun burnuna dayarken.

– Hayır.

Mersch resmi cebine koydu ve yeni bir idrar banyosu için zavallı herifi ensesinden tuttu.

– Evet! diye itiraf etti beriki.

Polis onu yere fırlattı ve ayakkabısının topuğuyla gırtlağına bastırdı.

– Dur! diye müdahale etti Hervé. Onu öldüreceksin!

Jean-Louis yaptığının farkına varmış gibiydi. Sanki isteksizce, herifi bıraktı.

– KONUŞ! diye bağırdı, bir dizini yere koyarak.

– Onu tanıyorum, evet, dedi adam, bir itirafçının sesiyle.

– Senden asit satın aldı mı?

– Evet.

– Onları ne yapıyordu?

– Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum! Bu benim işim değil.

Jean-Louis onun hançeresine bir yumruk attı. Adam ileri doğru kustu. Bu tepkiyi bekleyen Jean-Louis çoktan geri çekilmişti ve kusmuk Hervé'nin ayakkabılarına geldi.

– Onları ne yapıyordu, söyle, dedi JL. Bunu sana söylediğine eminim.

– O bir... (Bu fikir o anda bile ona komik gelmiş gibiydi.) O bir okul kurmak istiyor.

– Benimle dalga geçme!

– Yemin ederim. LSD emdirilmiş kâğıtlar sayesinde öğrencilerin Tanrı'yı görebilecekleri bir okul!

Bir duraklama oldu. Jean-Louis sanki düşünüyordu, Nicole kapıyı kolluyordu ve o, Hervé, hiçbir işe yaramıyordu, Yaşadığı paniği atlatmaya çalışıyordu ve bu da fena değildi.

Mersch yeniden ayağını kaldırdı ve bu kez torbacının suratını bir sidik birikintisinin içine yapıştırdı. Adamın kafası paslı borulara çarpana kadar iğrenç bir ses çıkararak yer karolarının üstünde kaydı.

– Sana başka ne söyledi?

Adam bir kolunu sallıyor, diğer eliyle umutsuzca kendini kurtarmaya çalışıyordu.

– Bırak beni, kahretsin! Artık nefes alamıyorum!

Bir anda merhamet hissi duyan Jean-Louis adamı bıraktı. Ama henüz adam öksürmeye vakit bulamadan JL adamın kafasına bir tokat yapıştırdı.

– KONUŞ!

– Bilmiyorum, lanet olsun! Paradis Sokağı'na gidin! Mallarını orada dağıtıyor. Orada bir yoga okulu var!

Jean-Louis geri çekildi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bir bıçak izine benziyordu. Ya da bir çatlağa. Veya şeytani bir palyaçonun makyajına.

Hervé ağabeyinin aklının başında olup olmadığını ciddi ciddi merak ediyordu.

48

– Orada iyiydik. İyiydik!

Mersch iç karartıcı bir sevinçle, sadist neşeyle direksiyona vuruyordu. Aşırı coşkulu, abicim. Ve kuşkusuz amfetamine doymuştu. 36'da[42] birkaç saniyeliğine ortadan kaybolmuştu ve bu da boşuna değildi.

Hervé artık nerede olduğunu bilmiyordu. Brady olayı onu darmadağın etmişti, başının içinde tam anlamıyla bir Molotof kokteyli olarak patlayarak geçmişin kaygılarıyla bugünün şiddetini karıştırıyordu.

Nicole? Tek kelime etmemişti. Yolcu koltuğunda uslu uslu oturmuş, torpidoya sımsıkı tutunmuştu. Keyfi yerinde olan Mersch her virajda kaldırımlara çarparak, duruma göre bir ya da iki dikiz aynasını da koparıp götürerek Dauphine'i çok hızlı kullanıyordu.

– Özetle, diye devam etti polis. Kızı bu durumda bir çerçeveye oturtmaya başlıyorum. Birkaç ay önce, ruhsal bir buhran yaşıyor. Siyaset, tamam, ama yeterli değil. Seks de öyle, ama bunun bir amaca hizmet etmesi gerekiyor. Kız dine yöneliyor. Yerli dini, Hinduizm, Doğu dini, hangi din olduğunun bir önemi yok! Suzanne arıyor, Suzanne buluyor. Yoga yapıyor. Orada Hintli üstat Gupta'yla yakınlaşıyor. Tantracılıkla bağlantılı tuhaf uygulamalarla uğraşıyor... Onun gözünde bir tür melek olan, onun diğer tarafa geçmesini sağlayacak saf varlıklar olarak gördüğü Maocuları sevgili olarak seçiyor. Ayrıca başkalarına, muhtemelen merkezdeki öğrencilere veya üniversitedeki arkadaşlarına yardım etmek için, bilmiyorum, belki de daha iyi uçmaları için LSD satın alıyor... Kahretsin, bu kız bilmeden birinin kuyruğuna basmış olmalı...

42. Paris Emniyet Müdürlüğü, 36 numarada yer aldığı için polisler tarafından bu şekilde adlandırılır. (ç.n.)

Jean-Louis anlaşılması güç bir tür inatla konuşuyordu. Direksiyon başındaki oturuşu kendine hastı, hatta komikti: Öne eğilmiş, iki eliyle direksiyonu kavramış, çenesini hafifçe direksiyona dayamıştı.

Château-d'Eau'dan yaklaşık beş yüz metre uzakta bulunan Paradis Sokağı'na varmışlardı bile. Hervé sokağı tanıdı. Yoga merkezi çok fazla uzakta olamazdı...

– Orada! diye birden bağırdı Hervé. İşte orası!

JL direksiyonu kenara doğru kırdı ve kaldırıma çarptı. Sallanarak arabadan indiler. Atölyeler, mağazalar, depolar... Kristal, fayans, porselen... Sofra takımları ve kristal üreten bir yüzyıl –19.– bugün için esnaf, yük arabası, nasırlı eller kokan bir dizi koyu renkli binayı barındırıyordu.

Ana girişler avlulara, avlular dükkânlara, dükkânlar yük asansörlerine açılıyordu... Demir kafesler, platformlar, küçük yük arabaları ve kuşkusuz hâlâ kıyıda köşede istiflenmiş tabaklar...

Bugün, her şeyden önce koku vardı. Her zamanki gibi toplanmamış çöplerin pis kokusu. Etrafa bırakılmış kafes sandıkların ve ağzına kadar artık dolu kovaların üzerinden atladılar –bir mezarın üzerindeki çiçekler gibi Paris'te açan iğrenç kokulu engeller–, sonra yoga merkezinin camlı kapısını açtılar.

49

Jean-Louis salona doğru "POLİS" diye bağırmak ve üstlerini aramak için herkesi duvara dizmeye hazır halde içeri dalmıştı ama kimse yoktu. Hervé orada duran plastik bir sandalyeye oturmayı başardı. İçgüdüsel olarak, bu Hindu topraklarında tatlılıkla hareket etmenin daha iyi olacağını ve gitgide daha anormal davranmaya başlayan ağabeyini durdurmak gerektiğini hissetti.

Duvarlarındaki afişlerle ve kabul bankosundaki egzotik heykelleriyle küçük bir seyahat acentesini andıran ilk salonda dikkat çekici bir şey yoktu. Hintliler ortaya çıktı. Tanıştılar. Bir anda, kendilerini işsizlik sigortası ofisindeymiş gibi, ellerinde küçük pişmiş toprak fincanlarla –kokusu burun deliklerini gıdıklayan baharatlarla dolu bir sütlü çay olan *chaï*– yan yana otururken buldular.

Hervé Hindistan hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu, elbette perşembe öğleden sonraları büyükannesiyle birlikte izlemeye gittiği, Kâli'ye tapan katillerin, sari giyen kadınların, göbekleri açıkta, İtalyan dondurması gibi türbanlı mihracelerin olduğu B sınıfı filmler dışında...

– Beni mi görmek istediniz?

Hervé başını kaldırdı ve gümüş iplikle dikilmiş beyaz entarisiyle ve omuzlarındaki kırmızı şalıyla uzun boylu adamı tanıdı. Ayrıca safran sarısı bir türbanı ve yüzünü çevreleyen kıvırcık, kırçıllı bir sakalı vardı.

– Ben Dhritiman Gupta, dedi, ciddi ve ipeksi bir sesle, hafifçe eğilerek. Sizin için ne yapabilirim?

Elbette ölçülü, ama bir ayakkabının içindeki bir çakıl taşı kadar varlığını hissettiren bir aksan.

Mersch yayından fırlar gibi ayağa kalktı. Karşısına çıkan ilk kişiyle gırtlak gırtlağa gelmeye hazır, sarhoş bir adama benziyordu.

Tüm silueti yamuktu, üzerine tam oturmayan bir ceket, buruşuk bir gömlek, dizleri torbalanmış bir jean... Hintlinin bu egemen görünümü karşısında o bir serseriye benziyordu.

Hervé bir anda fondötenli Batılı aktörlerin filmlerini unuttu ve onu ilk kez gördüğü zamanki duyguyu yaşadı. Hindistan, uzun tunikli, koyu esmer teni yağmurda ıslanmış kil gibi parlayan bu uzun boylu ışıltılı adamdı.

– Polis, babalık, diye homurdandı Mersch, kötü bir ses tonuyla.

Düzensiz hareketlerle ceplerini yoklayarak ceketin içinde kimliğini aradı.

– Ne istiyorsunuz? diye sordu Gupta, Jean-Louis'yi tamamen çileden çıkarmış gibi görünen en tatlı ses tonuyla.

JL hâlâ kıpırdanıyordu: Polis kimliğini bulmasının imkânı yoktu.

– Siz çok gergin... gibisiniz.

Mersch harekete geçmeye fırsat bulamadan Gupta elini onun ceketinin yakasının altına soktu ve ensesine dokundu. Hervé ile Nicole bakıştı: Sahne gerçeküstüydü. Agresif polis bütün yeteneklerini kaybetmiş gibiydi.

– Oturun...

Mersch hiç itiraz etmeden kendini bıraktı. Hintlinin birkaç gizli noktaya temas eden parmakları hâlâ onun boynunu tutuyordu. JL'nin omuzları çöktü, bedeni gevşedi. Anlaşılmaz bir şekilde, Hintlinin insafına kalmış, bu gizemli masajın bağımlısı olmuş gibiydi...

Az sonra başı öne düştü, çenesi göğsünün üzerindeydi: Uyuyordu!

– Sanırım arkadaşınız biraz dinlenecek... Buna ihtiyacı var.

Gupta'nın sesi bir balsam, bir merhem gibiydi. Onu dinlerken insan çoktan uykunun eşiğinde olduğunu hissediyordu.

– Ona ne yaptınız? diye kaygılı bir sesle sordu Hervé.

– Burada *abhyanga* uygularız, ayurvedik bir masaj.

Hintli muhatabının kaygısını hissetmiş gibiydi:

– Ama buraya masajları konuşmaya gelmediniz, değil mi?

– Hayır.

Gupta dip taraftaki kapıya doğru dönerek teklif etti:

– Burada, binanın arkasında bir dersimiz var. Ayrıca küçük bir bahçemiz! Oraya gidelim. Daha sakin konuşabiliriz.

Hervé tereddüt etti: Bir sarhoş gibi sandalyesine yığılmış ağabeyini burada mı bırakacaktı? Şey... evet.

Ev sahiplerinin peşine takıldılar ve sağ taraftaki bir koridora girdiler. Omzunun üzerinden, Hervé Jean-Louis'ye son bir bakış attı: Kaptan gemisini terk etmişti.

50

– Siz, siz polis değilsiniz, değil mi?

– Hayır. Öğrenciyiz.

Gupta işaretparmağını Hervé'ye doğru uzattı:

– Sizi tanıyorum. Suzanne'la birlikte gelmiştiniz...

– Doğru.

Gupta gözlerini kapadı ve öğleden sonranın son saatlerinin havasını içine çekti. Avlu küçüktü, ama yeşil yapraklı birkaç bitki ile beyaza boyanmış ferforje sandalyeleriyle bir bahçe masası yerleştirmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Tümü ormandaki bir açıklığı ya da hatta bir vahayı andırıyordu. Gözleri rahatlatan, elleri ılındıran, özel kalitede bir bakırı andıran akşam güneşinin doldurduğu bir inziva yeri.

Derin bir nefes aldıktan sonra Gupta gözlerini açtı:

– Hindistan'da ne denir, biliyor musunuz? İlk masaj, rüzgârdır...

Hayda, diye düşündü Hervé. *Eğer böyle başlarsak...*

Adamın yüzüne odaklandı: Belirgin kalın, beyaz kaşları ve ona dünyevi hayata yabancı, ebedi bir münzevi havası veren sakalıyla uzun ve altın parıltılı, esmer bir yüz. Bir çift siyah akik taşı gibi parlayan gözler, insana eğlenceli bir ironiyle bakıyordu.

– Sizin için ne yapabilirim? diye sordu bilge.

Hervé ile Nicole bakıştılar. Kim başlayacaktı?

– Sizinle Suzanne Girardon hakkında konuşmaya geldik, diye başladı Hervé.

– Suzanne'ı iyi tanıyorum. Başına bir şey gelmemiştir umarım.

Hervé duraksadı, bayrağı Nicole devraldı:

– O öldü.

Guru kaşlarını kaldırdı:

– Protesto gösterisinde mi?

– Hayır. Öldürüldü.

Gupta tuhaf bir tepki verdi, bir tür bilek hareketi, bitkinliği, tiksintiyi, küçümsemeyi ifade ediyormuş gibi görünen efemine bir hareket...

– Hangi... koşullarda?

Hervé kısa kesti. Ağabeyi ona söylemişti: "Soruları ben sorarım."

– Henüz bir şey bilmiyoruz ama size soracak sorularımız var.

– Elbette... size yardım edebilirsem...

Adam gerçekten şaşırmış mıydı yoksa numara mı yapıyordu, söylemek zordu. Birçok insan için, bu Hindu'yla ilişki kurmak rahatlatıcı olmalıydı. Hervé için tam tersiydi: Onun oynak, kaçamak, neredeyse bataklık kumları kadar güvenilir olduğunu hissediyordu.

O anda, tunikli bir uşak yeni çaylar getirdi. Hervé fincanını iki eliyle tuttu ve istemeden de olsa, çayın kokusunu içine çekti. Kakule, tarçın, zencefil...

– Uzun zamandan beri mi derslerinize devam ediyordu? diye sordu Hervé, toprak kâsesini bırakırken.

– Altı ay, diyebilirim.

– Öğretiniz tam olarak nedir?

– Yoga.

– Ne tür bir yoga? diye araya girdi Nicole.

– Sonsuz sayıda yoga var... Batılılar bunun bir tür jimnastik olduğunu düşünüyor, ama her şeyden önce bu bir felsefe, bir çilecilik... Yogayı basit hareketlere indirgemek, dua etmeyi basit bir hitabet egzersizi olarak değerlendirmek anlamına gelir...

– Bana cevap vermediniz.

– Hatha yoganın en temel duruşlarını içeren bir sentez uyguladığımızı söyleyebilirim.

– Ağaç pozisyonu gibi mi?

– Ağaç pozisyonu gibi, evet.

– Suzanne nasıldı? diye konuşmaya katıldı Hervé. Yani ne tür bir öğrenciydi, demek istiyorum.

– Çok titiz, devamlı bir öğrenciydi. Sanırım Sanskritçe bile öğrenmişti.

– Ya tantracılık?

Gupta şaşkınlığını gizleyemedi:

– Tantracılığın bununla ne ilgisi var?

Hervé ile Nicole yeniden bakıştılar. Hindu'nun ciddi bir hali vardı.

– Diğer öğrencilerle, diye ekledi Nicole'ün arası nasıldı?

– Çok sıcak ve içtendi, aralarından birçoğuyla arkadaştı. Yani sonuçta, düşünüyorum da...

Hervé'nin bu öğrencilerin ayrıntılı bir listesini talep etmesi gerekirdi –her şeye rağmen, katil Suzanne'ı ders sırasında görmüş olan bir yoga tutkunu olabilirdi–, ama cesaret edemedi. O ne bir polisti ne de bir dedektifti. Hiçbir yetkisi yoktu...

Nicole de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, zira hemen ekledi:

– Öğrencilerinizin arasında, özel bir profile sahip... biri olabilir mi?

– Ne demek istiyorsunuz?

– Şiddet yanlısı. Takıntılı. Tehditkâr.

– Hayır. (Gupta bir an duraksadı.) Katilin onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Nicole cevap vermeden ayağa kalktı:

– Bana bir dakika müsaade edin.

Yogiyle yalnız kalan Hervé, rastgele bir soru sordu:

– Öncelikle Fransızcanız beni çok etkiledi. Nerede öğrendiniz?

– Bengal'de doğdum ama Pondichéry'de büyüdüm.

Hervé ekleyecek başka bir şey bulamadan onu onayladı. Pondichéry Fransız Hindistanı'nın başkentiydi ama bununla ilgili başka bir şey bilmiyordu...

Bu kez konuşan Gupta oldu:

– Anlamıyorum: Soruşturmayı yürüten şu uyuyan polis mi?

– Evet.

– Ya... siz, sizin rolünüz ne?

– Ona yardımcı oluyoruz. Şu anda, bu işle ilgilenebilecek müsait durumda çok fazla memur yok.

Nicole yeniden göründü ve adamın önüne Suzanne'ın işkence görmüş bedeninin fotoğraflarını koydu. Hindu geriye doğru çekildi, ama içerikte, kuşkusuz uzun zamandan beri duygularına hâkim olma uygulamaları sayesinde kendini kontrol ediyordu.

– Bu... bu çok korkunç...

– Bu ağaç pozisyonu mu?

– Ah, öyle de denebilir, evet...

– Anlamı ne?

Adam sanki yutkundu:

– Buna *vriksasana* deniyor... Yer ile gök arasındaki bağlantıyı temsil eder. Derin bir nefesle taşınan kişi bu bağlantıya dönüşür. Bu bilincin, benliğin ve Öz'ün duruşudur...

Bu tarz genellemeler onları çok fazla uzağa götüremezdi. Nicole başka bir yönden saldırıya geçmeyi yeğledi:

– Paris'te çok Hintli var mı?

Hintli bir katil, diye düşündü Hervé: Bu olasılık kimsenin aklına gelmemişti.

– Sayıca mı, demek istiyorsunuz? Hayır. Çok az. Birkaç bin kişi, daha fazla değil.

– Çoğunluğu Hindu, değil mi?

– Evet.

– Tantracılıkla ilgilenen bir tarikattan ya da bir topluluktan söz edildiğini duydunuz mu?

Gupta gülmesine engel olamadı.

– Tantracılıkla ne kastettiğinizi bilmiyorum, ama bu terim birçok farklı şeyi kapsar. Bunun Hinduizm'in ve aynı zamanda da Budizm'in bir yolu olduğunu söyleyebiliriz, bu inancı uygulamanın bir yolu, bir tür ortaöğretim, diyebilirsiniz.

– Yani?

– Tantracılık ile Brahmanizm arasındaki sınır geçirgendir, diyelim. Biri diğerini etkiler.

Hervé hiçbir şey anlamıyordu ve Nicole'ün takındığı havalara rağmen, onun da çok fazla anladığı söylenemezdi. Gupta sanki onların kafasını karıştırmak niyetindeydi.

– Tantracılık belli sayıdaki ritüelle diğerlerinden ayrılıyor, değil mi? diye devam etti Nicole.

– Çok sayıda, evet.

– Bazı ritüeller cinsel uygulamalarla ilişkili.

– Kesinlikle. Batı bu yönüyle ilgileniyor, onu heyecanlandırıyor mu yoksa şoke mi ediyor, bilmiyorum. Ama bu, bu kültün anlatılara dayalı özelliklerinden sadece biri.

– Siz de tantracılık savunucusu musunuz?

Gupta karamel rengi parmaklarını hafifçe salladı. Bir davul süpürgesini kullanan bir caz bateristi gibi her zaman cilveli bir ustalıkla kullandığı o bilekler.

– Kuşkusuz öğrettiğim bazı ritüeller tantracılığa bağlanabilir, evet, ama bu benim eğilimin destekçisi olduğumu göstermez.

– Eğer öyle olsaydınız, bunu bize söyler miydiniz?

– Hayır.

Hervé ile Nicole yeniden birbirlerine baktılar: Daireler çizerek dolaşıyorlardı.

– Sorumu tekrarlıyorum, diye yine de üsteledi Nicole. Öyleyse Paris'te tantracı bir mezhebin olması fikri size saçma mı geliyor?

– Daha ziyade, evet.

Nicole onun şaşkınlığa düşmesine izin vermedi:

– Bazı Hindu ayinleri çerçevesinde uyuşturucu kullanılması size inandırıcı geliyor mu?

– Hangi uyuşturucu olduğunu düşünüyorsunuz?

– LSD.

– İmkânsız. Hindu ayinlerinde bazen hintkeneviri kullanılır ve sadhular ise büyük esrar içicileridir. Ama LSD gibi, son zamanlarda moda olan bir kimyasal uyuşturucu Hindu ayinleriyle bağdaşmaz.

Hervé sadhunun ne olduğunu bile bilmiyordu, bir izleyiciye dönüşmüştü.

– Hippiler LSD sayesinde nirvanaya ulaşabileceklerini düşünüyorlar, diye üsteledi Nicole.

– Hindu dünyasında, diye düzeltti Gupta, daha ziyade *moksha*'dan söz edilir. Ve hippiler istedikleri şeye inanabilirler. Özgürlüğe giden yol uzun, zahmetlidir ve genellikle birçok reenkarnasyona yayılır. Kimyasal bir madde bana çok ucuz... bir kestirme yol gibi geliyor. Açıkçası ne aradığınızı anlamıyorum.

Hervé Nicole'ün yavaş yavaş gücünü yitirmeye başladığını hissetti ve yeniden konuşmaya katıldı:

– Bir katil bu hafta Paris'te cinayet işledi, Mösyö Gupta. Maktulün bedenini bir yoga pozisyonuna sokma zahmetine katlandı. Ayrıca, Suzanne'ın özünde cinsel deneyimlerin olduğu ezoterik ayinlere katıldığını ve elinde önemli miktarda LSD olduğunu biliyoruz. Yani ne aradığımızı anlamasanız bile, bana inanın, tüm bunlar Hindistan ve onun diniyle ilgili... Bir anlamda, bu iyi bir haber, çünkü şüphelilerin sayısı çok fazla değil.

Gupta son cümledeki bu üstü kapalı tehdidi anlamış gibiydi.

– Bundan benim de bir şüpheli olduğum sonucunu mu çıkarmalıyım?

Son noktayı koyan Nicole oldu:

– İstediğiniz sonucu çıkarın, Mösyö Gupta, ama sizi temin ederim, Jean-Louis Mersch, bugün uyuttuğunuz adam, sizi sorgulamak için yeniden gelecektir ve bu da başka bir sıkıntı olacaktır.

– Gözaltına alınma gibi mi?

Nicole en güzel gülümsemesiyle adama baktı:

– Bizimle birlikteyken diyelim, gürültüsüz patırtısız bir konuşma hakkına sahiptiniz.

51

– Bu fakir sizi uyutmuş, evet! diye kükredi Jean-Louis, Dauphine'in direksiyonundaydı.

– Daha ziyade uyuyan sendin.

Mersch dişlerini gıcırdattı: Kardeşi haklıydı. Sokayım böyle işe: Bir sarhoş gibi sandalyesinde sızıp kalmıştı.

Ne olduğunu anlamıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse hiç kuşkusuz bu da onu korkutuyordu. Aşırı kızgın, öfkesi burnunda, metamfetaminin etkisi altında Gupta'nın suratını dağıtmaya hazır halde, onun yanına gelmişti, ama orada, Noel Baba sakalı ve kadın şalı olan adam ensesine dokunarak onu uyutmuştu. İnanılmaz.

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne baygınlık geçirmişti ne de en ufak bir rüya görmüştü. Sadece yaşayanlar listesinden silinmişti. *Kahretsin.*

Artık abartılı davranmaması ve çocukların açıklamalarını dinlemesi gerekiyordu. *Bir kez daha kahretsin.*

– Onu yeniden sorgulamak zorundayım, diye homurdandı.

– Önce iyi bir gece uykusu çekmeni öneriyorum.

– Kapa çeneni. Bir telefon kulübesi bulmalıyım.

Bonne-Nouvelle Bulvarı, Rex'in[43] tam karşısında, bir kulübe gördü ve aceleyle, özensiz bir şekilde park etti. Ceplerinde bozuk para ararken kulübeye doğru koştu.

İçeri girdiğinde, bir gerçek onu şaşırttı: Kendini rahatlamış, sakinleşmiş, dinlenmiş hissediyordu. Ve tüm bunlar Hintlinin sayesindeydi. Minnettarlık? Hayır, bir kez daha korku. Onun stresli küçük dünyasını sarsabilen her şeyde olduğu gibi amfetaminler sayesinde son derece gergindi.

---

43. Bir sinema salonu. (ç.n.)

Bir bozukluk, iki bozukluk, üç bozukluk...

Beaujon. Berto.

– Benim. Yeni bir şey var mı?

– Morgdan döndüm. Kızın anne ve babasını gördüm.

Mersch gözlerini kapadı. Söyleyecek bir şey yok, yapacak bir şey yok: Hep aynı üzüntü. Şiddet sonucu ölüm karşısında, polisler sadece parçaları bir araya getirebilir ve suçluyu yakalama sözü verebilirdi.

– Bunun dışında? diye sordu, ne kendisinin ne de Berto'nun tüm bu acıyla oyalanacak vakti olmalıydı.

– Épée-de-Bois semtine yeniden gittim, ama boşuna. Afişlerle ve diğer başka şeylerle her zaman tanıklara çağrıda bulunabiliriz. Ama onları nereye asacağız? Sorbonne'da Lenin ve Mao posterlerinin yanına mı?

Mersch cevap verme zahmetine katlanmadı.

– Dosyalar?

– Hiçbir şey. Son zamanlarda, bizim adamın profiline uyan kimse tahliye edilmemiş, akıl hastanelerinden kaçan da yok. Gerçeği söylemek gerekirse, Paris'te böyle bir şeyi yapabilecek biri olduğunu düşünmüyorum. Sen ne durumdasın?

– İlerliyorum.

– Nasıl?

– Hint usulü.

Berto ayrıntı istemedi: Mersch'in gizemli yöntemleri.

– Bu geceden haberin var mı? diye aniden sordu, Berto.

– Charléty mi?

– Komünist olmayan solun orada olacağı söyleniyor: PSU, SNES[44], CFDT, UNEF, daha devam edebilirim.

Mersch ürperdi. Tanrı aşkına: Belki de olaylar başladığından bu yana beklediği an nihayet gelmişti.

– Mendès France'ın da orada konuşma yapması bekleniyor! diye üsteledi Berto. Orada buluşur muyuz?

– İsterim, yeğenim.

Arabaya dönerken, birer sigara tüttürmek için dışarı çıkmış olan takım arkadaşlarına baktı. Hervé, Gupta'dan alınan bilgilerden memnun görünüyordu ama yüzünde hâlâ Brady travmasının

44. Lise öğretmenleri sendikası. (ç.n.)

izlerini taşıyordu. Nicole de aynı ifadeye sahipti ama farklı bir tarzda. Hiç şüphesiz Gupta'yla yapılan görüşme onu Hervé'den daha fazla heyecanlandırmıştı...

İkisinin –kendini de sayarsa üçünün– arasındaki büyük fark, Nicole'ün tüm bu saçmalıklara inanmasıydı. İşte Mersch'i ilgilendiren de buydu: Üçünün arasında bu Doğu aldatmacalarını bilen ve anlayan tek oydu. Ancak Mersch de cinayetin bu evrenle bağlantılı olduğuna ikna olmuştu.

– Gidiyoruz, yoldaşlar! diye abartarak bağırdı.

– Nereye? diye sordu Hervé.

– Charléty'ye.

Nicole izmaritini fırlattı.

– Sosyalistlerin mitingine mi?

Belirgin bir şekilde neşeli bir ruh hali içinde olan –teşekkürler Gupta– Mersch bir reveransla eğildi:

– Küçükhanım, istediğinizi yapmakta serbestsiniz, ama Tarihle olan bu randevuyu kaçırmak bir kayıp olacaktır.

Nicole "yedinci bölgenin zengin aile kızlarına has" bir tarzda somurttu.

– Bir protesto gösterisi daha.

Mersch ses tonunu değiştirdi:

– İstediğine inan, ama bu benim için gerçekten Büyük Gece olabilir!

52

Nicole protesto gösterilerine alışkındı.

Ama bu akşam, itiraf etmeliydi ki, bu gece çok ağırdı.

Stadın içindeki kalabalığın etkisi her zamanki protesto gösterilerinden çok daha güçlüydü. Otuz bin insanı kapalı bir alana koyun, ne olduğunu görürsünüz. Canlı, duyarlı, gürleyen tüm sosyalizm oradaydı. Yoldaşlar balkonlara tünemiş, tribünlerde toplanmış, tam anlamıyla sahaya yerleşmişlerdi. Genel anlamda, bir blok, sıkıştırılmış, içten patlamaya hazır, canlı bir kitle izlenimi yaratıyordu. Havaya büyük bir titreşim yayılıyordu, bir yer sarsıntısı çok yakındı.

Mersch belki de haklıydı.

Deprem, gerçek deprem bu akşamdı.

Gelirken yolda radyo dinlemişlerdi: Genel olarak, Grenelle anlaşmaları reddedilmişti. Pompidou hamlesinde başarısız olmuştu. İşçiler pes etmiyordu: Yeni bir hükümet istiyorlardı! De Gaulle referandumuyla, kendi ayağına sıkıyordu... Evet, belki de bu akşam her şey değişecekti.

Hep radyoya göre, protesto gösterisi saat on yedi otuzda Gobelins kavşağında başlamış ve yavaş yavaş stada doğru yönelmişti. Yola çıkan on bin kişi. Vardıklarında tribün basamaklarında ve Charléty çimenliğinde otuz bin ya da belki de elli bin kişi olacaktı...

Onlar da saat on dokuzda oradaydılar. Arabayı Montsouris Parkı yakınına bırakmışlar ve stadın ana kapısına giden dar geçit içinde –denize dökülen bir nehir– diğerlerinin arasında kaybolmuş bir şekilde yayan devam etmişlerdi.

Olağanüstüydü. Öğrenciler, işçiler, rahipler, burjuvalar, emekliler; erkekler, kadınlar, her yaştan, her kökenden, görünmez bir güç tarafından bir araya getirilmiş insanlar... Bağırıyorlar, şarkılar söylüyorlar, alkışlıyorlardı!

Stat pistinde, sendikaları, partileri, küçük grupları, fabrikaları temsil eden ve ülkeleri adına resmigeçit yapan atletler gibi bayraklarını ya da pankartlarını sallayarak hızlıca akıp giden gruplar vardı. Her "delegasyon" kalabalık tarafından alkışlarla, tezahüratlarla karşılanıyordu.

Solun olimpiyat oyunları.

İşte olan buydu.

Nicole'ün gözleri dolmuştu. Bu mayıs ayı birçok evrede gerçekleşen bir yanardağ püskürmesi gibiydi. Önce kıvılcımlar –öğrenciler–, sonra ağır ağır yükselen dumanlar –işçiler– vardı. Ama işte, magma görkemli, akkor halinde fışkırıyordu: Yeni sol, sosyalizm. Hiçbir engel tanımayan neşeli ve egemen bir güç. Tellürik çekirdek kendini göstermişti: Ateş artık akıyor, önüne çıkan her şeyi kapıp sürüklüyordu.

UNEF başkan yardımcısı Jacques Sauvageot, Alain Geismar ve CGT'den yeni ayrılan ve Grenelle anlaşmalarına kapıyı kapatan André Barjonet çoktan tribündeki yerlerini almıştı. Az sonra Pierre Mendès France –onun da orada olduğu doğrulanmıştı– söz alacaktı.

Coşkuya kapılmış olan Mersch kardeşine doğru döndü:

– Bunu gördün mü? Çılgınca!

Hervé kahkahayı patlattı:

– Evet, bu gece, gerçekten önemli bir şeyler olduğunu söylemeliyim!

Kucaklaştılar ve Nicole de onlara katıldı – bir sevinç ve coşku ortamı oluşturarak birbirlerine sarıldılar, öpüştüler.

– Mersch!

Nicole gelen kişinin büyük kardeşin yardımcısı olduğunu tahmin etti – Berto adında biri, bu akşam kanarya sarısını tercih etmişti.

– Mersch!

Birkaç adımın ardından, iki polis buluştu. Yeni bir kucaklaşma.

– İşte bu kadar, diye bağırdı Berto. İşte böyle! Lanet olsun, işte bu! Bu karışıklık sonunda önemli bir şey doğurdu!

Nicole arkasına döndü ve kalabalığa dikkatle baktı. Cécile'in de buraya geldiğinden emindi. Ona telefon edecek zamanı olmamıştı ama arkadaşını tanıyordu, arkadaşlarının ölümünden sonra bile böyle bir olayı kaçırması söz konusu olamazdı.

Yüzleri dikkatle inceliyordu ki şaşırtıcı bir şey gördü.

Gözlerini keşfinden ayırmadan JL'yi kolundan yakaladı.

– Şuraya bak!

– Nereye?

– Şuraya!

Nicole, basamakların dibinde ayakta duran, haki bir parka giymiş, evsize benzeyen bir adamı işaret ediyordu. Kapüşonunun altından sarkan kirli saç örgüleri ve vahşi bir adamın kömürleşmiş yüzü.

– Bu kim?

– Bir sadhu, gezici bir keşiş. Hindistan'da bunlardan binlerce var.

– Burada ne halt ediyor?

Nicole fısıldamakla yetindi:

– Bu bir rastlantı olamaz.

Altüst olmuştu – Hindistan yollarında çok sık görülen bu çilecilerden birini o ilk kez görüyordu. Uzaktan, adamda basit bir göçebe havası vardı. Ama iyi bakıldığında, bazı işaretler yanıltmıyordu –dreadlock'lar, sadhuların fiziksel görünümü küçümsemesini simgeleyen çamur gibi saçlar ve özellikle de alındaki kırmızı işaret, *tilak*, üçüncü göz; tüm Hintli kadınların ve aynı zamanda bilge kişilerin taşıdığı ve onun sayesinde bir üst bilince eriştiklerini düşündükleri işaret.

Nicole bilgisini açıklamaya hazırdı, ama Mersch çoktan onun yanından ayrılmıştı. Kalabalığın ortasında, tribünlere ulaşmak ve hayalete yaklaşmak için dirsekleri ve omuzlarıyla kendine yol açıyordu.

Nicole gerçeği anladı: Bu Hintli onların aradığı katil olabilirdi.

53

Önce kalabalık.

Mersch düzensiz geniş el kol hareketleriyle kalabalığı yarıyordu. Nicole de daha küçük hareketlerle onu izliyordu. Tribünlere ulaşmak için kollarıyla kürek çekerek, ayaklarını dümen gibi kullanarak, mümkün olan her şekilde proletaryayı itekleyerek akıntıya karşı ilerliyordu.

Birlikte vardılar: Mersch, Berto, Hervé ve o. Her birinin kafasında şüphelinin eşkâli vardı: Toprak rengi, kirli saç örgüleri –yolda kapüşonunu çıkarmıştı– gevşek palamarlar gibi omuzlarına dökülüyordu...

Tenten dergisinin serüvencileri gibi bu insan cangılında mücadele ederek basamakları tırmanıyorlardı. Boyun dik, çene yukarıda, gözlerini göstericiler arasında bir çakmak alevi gibi slalom yaparak kaçan adamdan ayırmıyorlardı.

Nicole ter içindeydi. Çevresinde, çok yakınında ve aynı zamanda çok uzağında bağrışmalar, hakaretler, küfürler duyuyordu ama bunun önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onları, kalabalığın arasında ona zikzaklar çizdiren, değişken bir rüzgâr tarafından kaldırılıyormuş gibi görünen, hatta kendi etrafında dönerek hâlâ kaçmakta olan yeşil parkadan ayıran metrelerdi.

Uç kısmında hayaletin koştuğu üst galeriye ulaştılar – Nicole, sanki gölgesi günbatımında tarazlanıyormuş gibi onun saç örgülerinin sallandığını görüyordu. Üst galeride dengelerini koruyarak, yine yağmurlukları, kasketleri, flamaları iterek, tekmeler atarak kendilerine yol açıyorlardı. Arkasında, Nicole, Berto ile Hervé'nin, Mersch'in açtığı gedikte tıpkı kendisi gibi ilerlemeye çalıştığını hissediyor, tahmin ediyordu.

Galerinin sonuna geldiğinde Nicole, tribünün arkasını destekleyen metal strüktürler boyunca Mersch'in bir akrobat gibi indiğini gördü.

Boşluğun karşısında köşeye sıkışmıştı, düşünecek zamanı yoktu. Onu yuhalayarak ittiler ve Nicole son anda borulara tutundu. İyi kötü aşağı inmeye başladı, hareketleri bilincinin önüne geçmişti. Soğuk, demir, katı. Sonunda zemin. Yuvarlandı, ardından bir şempanze gibi çömeldi, pantolonlu olduğu için Tanrı'ya şükretti...

Diğerleri de onu izliyordu ama Mersch, birkaç metre ileride artık hareketsiz duruyordu. İyi bir nedeni vardı: Hindu kaybolmuştu. Arkalarında, kalabalığın uğultusu sağır ediciydi. Önlerindeki caddede, geç kalmış insanlar acele ediyordu. Sadhu görünürde yoktu.

Nicole ayağa kalktı, sallanıyordu. Bakışlarıyla (ter gözkapaklarına yapışmıştı) dağınık kalabalığın içinde kaybolmakta olan Mersch'e odaklandı.

Birden, Kellermann Bulvarı'nı geçen Hintliyi gördü. Mersch çoktan adamın peşine düşmüştü. Yeni bir insan duvarını geçti, bu arada birkaç darbe aldı, üzerine bira fışkırtıldı – böyle bir miting bira köpüğüyle kutlanıyordu.

Stattan çıktılar. Arenaya giren ya da arenadan çıkan bir sürü insan ve sendika grupları tarafından itilip kakıldığı başka bir caddenin –Pierre-de-Coubertin, levha gözüne çarptı– ortasında yeniden durdu. Mersch'i ve avını kaybetmişti.

– Neredeler?

Hervé yanına gelmişti. Ellerini dizlerine dayamış, bir pompa gibi nefes veriyordu. Berto da oradaydı, bir kazan gibi soluyordu.

– Büyük olasılıkla buradan gitti, dedi birden Mersch, yeniden ortaya çıkmıştı.

Arkalarında yer alan betondan ve tuğladan binaları işaret ediyordu ve Nicole hatırladı: Paris Uluslararası Üniversite Şehri. Her biri bir ülkeyi temsil eden kırk kadar ev. Birkaç ay önce, İsveç evinde bir toplantıya katılmıştı.

Onun bu anısını teyit eder gibi önlerinde yükselen uzun binanın üzerinde kenarları süslü harflerden oluşan bir yazı vardı: FAS EVİ.

– Berto, dedi Mersch, sen en solu al. Hervé ve Nicole, siz ortayı. Ben bu bina boyunca gideceğim. Birlikte ilerleyeceğiz ve tüm bölgeyi arayacağız.

Kimse bunun tehlikeli olup olmadığını ve temas halinde ne yapacaklarını sormaya cesaret edemedi – kırmızı işaretli Hindu silahlı olabilirdi. İhtiyatlı adımlarla bahçeye girdiler. Soluna bakan Nicole

Portekiz evinin arkasında gözden kaybolan Berto'yu gördü. Mersch çoktan iyice kararmaya başlayan gecenin içinde buharlaşmıştı.

Nicole Brezilya evi boyunca yüksek otların arasında Hervé'yi takip etti – yakındaki çevre yolunun inşaat alanından çalınmış gibi duran kazıklar üzerine yerleştirilmiş başka bir kaba blok. Bahçe-şehre sessizlik hâkimdi. Charléty'nin gürültü patırtısından sonra, daha ziyade can sıkıcıydı...

Nicole böyle bir kadere inanamıyordu. Gerçekten katil o muydu? Bu kadar yakınlarında mıydı? En az otuz bin kişinin katıldığı bir protesto gösterisinin ortasında mıydı? Bunun tek bir açıklaması vardı: Gerçekten katil oysa öğrencilerin arasında avlanıyordu.

Bu akşam birçok seçeneği vardı.

Yeşil mozaikten korkuluk duvarlarıyla korunan balkonları olan yarı tuğla yarı çakıl taşından başka bir eve doğru ilerlediler. Bina hâlâ şantiye halinde gibiydi: kum yığını, betonyerler, girişi kapatan bariyerler.

Mersch çoktan binanın önündeydi, duruyordu. Nicole, bir hışırtı içinde sol taraftan beliren Berto'yu gördü. Birden, neden bu yeni binanın önünde dikildiklerini anladı.

Hindistan evi.

Avları başka yerde olamazdı.

54

Kırmızı zemin üzerinde beton dikdörtgen.

Binanın dibinde tam anlamıyla gözcü görevi gören ön bölüm ancak bu şekilde tasvir edilebilirdi. Mersch betonyerlerden ve molozlardan sakınarak altından geçti. Diğerleri de onu izledi – sessiz adımlar, tutulan nefesler.

Mersch kapıyı çaldı, daha çok alarm ziline benzeyen bir düğme bulmuştu. Hiçliğin kılıcı kadar siyah camlı kapının önünde beklediler. Sonunda iki adam gelip kapıyı açtı. Kadife gibi yumuşak esmer bir ten, kısa kollu gömlekler, paçaları sıvanmış tergal pantolonlar. Siyah saçları kalınlık ve mavimsi yansımalarla rekabet halindeydi. İki Hintli gözlerini fal taşı gibi açmış bu beklenmedik ziyaretçilere bakıyordu.

Mersch ceketini yokladı. Nicole ceketten ne çıkacak diye düşündü: Polis kimliği ya da tabanca. Polis rozetiyle karşılaştılar.

– Fransızca biliyor musunuz?

Adamlar tasdik etti ya da daha doğrusu, sanki "evet ve hayır" der gibi kafalarını sallamışlardı.

– Sizin binanıza girme ihtimali olan bir adamı arıyoruz.

Cevap yok.

– Kimseyi gördünüz mü?

Cevap yok.

Mersch Berto'ya doğru döndü:

– Destek iste ve binanın çevresini dolan. Biz içeriyi arayacağız.

Hintliler hiçbir direniş göstermediler –hâlâ tek kelime söylememişlerdi. Bekçi miydiler? Pansiyoner? Bunun bir önemi yoktu: Bitmemiş binanın tek sakinlerinin onlar olduğu belliydi.

Mersch, Hervé ve Nicole hâlâ taze boya kokan hole girdiler. Girişte çimento torbaları vardı. Duvarlarda, burunları delik dansçıları ve baygın gözlü tanrıçaları temsil eden mozaikler göze çarpıyordu.

Mersch holü hızla dolaştı ve birkaç kapıyı açtı – her yer boştu. Duvarlar, bölmeler, pencere pervazları her şey bir çocuk maketine

girmiş gibi bir izlenim veren parlak renklere boyanmıştı, bir çocuğun işine olan tüm dikkatinin, tüm sevgisinin hissedildiği özenli bir çalışma gibiydi.

– Burada kaç kat var? diye sordu Mersch, grubun yanına dönerken.

Hintlilerden biri parmaklarıyla gösterdi: Altı.

– Peki, kaç pansiyoner?

Onların yerine sessizlik cevap verdi: Henüz kimse yok.

– Tamam, dedi Mersch. Tüm katları dolaşacağız.

Merdivene yöneldiler, tırabzanlar hâlâ naylonla kaplıydı. Kırmızı duvarlar, mavi duvarlar. İlk merdiven sahanlığında aletler vardı. Köşelerde çimento tozu. Ve afallamış iki kara yağız adam hâlâ peşlerindeydi.

İlk koridoru –bir düzine kapı– görünce binada en az yetmiş oda olduğunu anladılar, bu da açılacak çok kapı demekti. Yoğun bir cilada kaybolan gölgeler gibi belirsizliğe gömülerek oldukları yerde kaldılar.

Çuvalladıklarını biliyorlardı. Çok zaman kaybetmişlerdi. Sadhu, eğer bu binada bir yerlerdeyse saklanacak bir yer, kaçacak bir balkon bulmuş, çoktan uzaklaşmış olmalıydı...

Yine de, Jean-Luc Godard'ın *Alphaville*'indeki Eddie Constantine gibi her kapıyı inatla açtılar, henüz yatağı, pencerelerinde perdesi olmayan küçük odalarla karşılaştılar.

Aşağı indiklerinde, yaklaşık iki saat geçmişti. Beyazımsı, acı, sefil, toz ve ter içindeydiler. Ilık geceye rahatlamış ve umutsuz bir şekilde döndüler. Uzakta, uğultular azalmıştı – kuşkusuz Büyük Gece fırsatı bir kez daha kaçmıştı...

Birden ayak sesleri duyuldu.

Berto, mimoza rengi kazağıyla onlara doğru koşuyordu.

– Lanet olsun, durum boktan!

Yardımcısı amirinin karşısına dikildi, nefes nefeseydi:

– Bir başkası daha.

– Bir başkası mı?

– Bir ceset, kahretsin.

– Kim olduğunu biliyor muyuz?

– Bir kız, bir öğrenci. Çantasını bulmuşlar. Adı Cécile Bisciglia. O...

Nicole devamını işitemedi. Bayılmıştı.

55

Bu kez kurban çıplak olarak bir ağaca bağlanmıştı. Pozisyonu yine bir yoga ya da bir Hint dansı duruşunu çağrıştırıyordu. Bedeni ağacın gövdesine yapışmış, dizleri bükülmüş, ayakları ayrık, elleri göğüs yüksekliğinde yukarıya doğru birleşmişti, bir tür törensel dua eder gibiydi. Cécile, gerçekten de Rennes Sokağı, 114 numarada oturan yirmi iki yaşındaki Cécile Bisciglia'ydı, gözleri açıktı, sanki onlara bakıyordu. Uyluklarının arasından bağırsakları sarkıyordu, beyaz, gri, pembemsi, parlak, insan bedeninin organik müstehcenliği orada olduğu sürece, iki parmağı boğaza sokmak için her şey yapılırdı.

JL olay yerini ayrıntılı olarak inceleyemiyordu –şaşkın haldeydi, ama hâlâ kusabilirdi. Kesin olan bir şey vardı: Kurbanın karın bölgesinde yara yoktu. Bağırsaklar doğrudan vajinadan çıkıyordu. Sadece bu kelime bile onu terletiyordu. Basit bir utangaçlıktan bu kelimeyi asla telaffuz etmezdi. Ama bu gece, bu kelime artık hiçbir şey ifade etmiyordu: Katil yarığı genişleterek tüm korkulara açık kocaman bir yaraya, vahşi bir hayvan ısırığı gibi dudakları sıyrılmış, yukarı kıvrılmış, morumsu bir yaraya dönüştürmüştü.

Ağabeyine öykünen Hervé, her şeye karşın cesedi yakından incelemek için yaklaştı. Duyduğu tiksintiye rağmen dünün hatta bir önceki günün o utangaç ve hassas öğrencisi değildi. O artık bir soruşturmacıydı, daha sonra kullanmak üzere verileri kaydetme gücünü veren duyarsız bir kabukla kaplıydı çünkü onları kaydetmenin yanı sıra analiz etmesi de gerekiyordu...

Kesikler bir aşırı öfke, bir sinir, belki bir cinsellik, belki de bir intikam meselesiydi; katil sanki onu incitmek, ona saygısızlık etmek, "insanlıktan çıkarmak", adeta "şeklini bozmak" için Cécile'in vücuduna her açıdan saldırmıştı.

Biraz daha yaklaş... Isırık izleri de oradaydı. Belki de Suzanne'ın cesedindekilerden daha belirgindi. Hep bir canavar çenesine aitmiş gibi duran izler. Ağabeyi ona bir hayvana ait olabilir demişti, evet, belki, ama hangi hayvanın dairesel bir diş yapısı olabilirdi?

Belki de en acı verici şeyin ne olduğunu anlamak için geri çekildi: Yüz. Cécile'in yüz hatlarında katıksız bir korku, sınırsız bir acı ifadesi vardı. Tam olarak ne zaman ölmüştü? İşkencenin hangi anında? Hervé onun acı çekecek zamanı olmadığını sanıyordu – katil karın ritüellerini uygulamadan önce tıpkı Suzanne'a yaptığı gibi onu boğmuştu.

– Ceset saat kaçta bulundu? diye sordu Mersch, buz gibi bir sesle.

– Yaklaşık yarım saat önce. Evlerine gitmek için parktan geçen öğrenciler tarafından bulunmuş.

Hervé çevreye bakmak için refleks olarak arkasına döndü: Bu ağacın etrafında –belki de egzotik bir öze sahipti– bir açıklık vardı. Hatırladığı kadarıyla Montsouris Parkı, at arabalarının geçeceği kadar geniş kavisli yolları ve dünyanın her yerinden gelen ağaçlarıyla 19. yüzyılın sonunda ekilmiş ve düzenlenmişti.

Jean-Louis cerrahi eldivenlerini taktı ve cesedin çeşitli yerlerine dokundu. Hervé, o ise, ellerindeki bilgileri düzenlemeye çalışıyordu. Bu durumda, sadhularının, eğer gerçekten katil oysa, onları ektikten sonra gizlice Montsouris Parkı'na geldiğini ve burada Suzanne ile Nicole'ün en iyi arkadaşı Cécile'le tesadüfen karşılaştığını düşünmek gerekiyordu. İmkânsız. Mutlaka başka bir açıklaması olmalıydı.

– Cesedi görmek ister misin?

Hervé kafasını çevirdi: Jean-Louis, polis kordonunun ötesinde, geride bekleyen Nicole'e hitap ediyordu. Onu, farları projektör görevi gören polis minibüsüne götürmüşlerdi. Bu sarı ışık altında, Hervé Nicole'ün gözyaşlarıyla darmadağın yüzünü ayrıntılarıyla görebiliyordu: kırmızı burun, tahriş olmuş gözler, bükülmüş ağız, alnına ve şakaklarına yapışmış saç tutamları... Ama hâlâ çok güzeldi.

– Evet, diye cevapladı.

– Gerçekten mi?

Burnunu çekerek onayladı. JL polislerin arasında açılan yoldan ilerleyerek onu elinden tuttu, Hervé'nin yanına, cesetten iki metre uzağa getirdi.

– Bu pozisyon için bana ne söyleyebilirsin?

Nicole cevap vermedi. Mersch ısrar etti, ağzından laf almak için birkaç saniyesi varmış gibi. Kanın ağır kokusu, sanki küçük bir arena gibi açıklığın içinde yayılıyordu.

– Bu bir yoga duruşu mu?

– Evet.

– Hangisi?

– Sanırım... sanırım buna *durgasana* deniyor. Tanrıça pozisyonu.

– Ne anlam ifade ediyor?

– Yoga yapmıyorum...

– Düşün. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?

– Yer ile gök arasında bağlantı kuran bir pozisyon. Ben... Evet. Eller gökyüzüne yakarıyor, ayaklar yere sağlamca basıyor.

Hervé, Suzanne'ın pozisyonu için Gupta'nın da aynı şeyi söylediğini hatırladı: İki dünya arasında bir bağ, bir bağlantı...

– Hepsi bu kadar mı?

Nicole cevap vermedi. Mersch Hervé'ye emretti:

– Onu evine götür.

56

Mersch emirler vermişti.

Hep aynı emirler.

Çevre güvenliğini sağlamak. Olası tanıkları sorgulamak. İpuçlarının peşine düşmek – taze toprağın içinde çıplak bir ayağın izleri vardı. Sonra köşedeki kafede bir telefon bulmuştu. Kimlik Tespit Büro'yu aramıştı. Savcı yardımcısına haber vermişti. Komiseri haberdar etmişti. Cesedi götürmüşler, parmak izlerini almışlardı – bazı parmak izleri vardı. Cesedin çevresindeki, daha ziyade leşçi sineklerin faaliyetini andıran bu hummalı çalışma yaklaşık iki saat sürmüştü.

Sabah saat üçte, tüm çalışmalar sona ermişti. Berto yeni bir dosya açmak, muhtemelen yeni oluşturulan listeye yeni bir isim eklemek için Beaujon'a gitmişti. 68 Mayıs'ın öğrenci dünyasında bir yerlerde bir ölüm makinesi harekete geçmişti. Onu Mersch'ten başka kimse durduramazdı.

Bu gece, bu yeni cinayetin sonuçlarını, mesela Cécile'in Suzanne'ın en iyi arkadaşı olduğunu ya da listedeki bir sonraki kişinin pekâlâ bizzat Nicole olabileceğini düşünmek istemiyordu, üçlüden kalan tek kişi. Neden özellikle bu kızlar? Sadhu nasıl onları ekmiş ve hemen ardından otuz binden fazla insanın olduğu bir kalabalığın arasında Cécile'i nasıl yakalamıştı? Bu mantığa aykırıydı. Ve ayrıca, dürüst olmak gerekirse, bu olaydaki hiçbir şey mantıklı değildi.

Hayır, düşünmek istemiyordu.

Burada değil. Şimdi değil.

Yapacak daha iyi ve çok daha acil işleri vardı.

Yeniden Jourdan Bulvarı'nı geçti. Her yer ıssızdı. Öğrenciler, işçiler, sendikacılar yatmaya evlerine gitmişti. Arabalar, onlardan söz etmeye bile gerek yoktu. Paris Uluslararası Üniversite Şehri bahçeleri boyunca, Pierre-de-Coubertin Caddesi yönüne doğru yavaş adımlarla ilerledi. Yıldızlı bayrağı bulvarın üzerinde şişinerek dalgalanan ABD'nin büyük binasının yanından geçti.

Sağa döndü, adımları bir klaket gibi yankı yapıyordu. Birkaç saat önce buranın kalabalık olduğuna, güzel sosyalizm havasına doymuş olduğuna inanmak zordu. Ama huzurla hayal kurmak bile imkânsızdı: Henüz yeniden umutlanmışken –sol Fransa'da etkisini gösterecekti– katili miting alanından birkaç metre uzakta yeniden cinayet işliyordu. Sanki onunla dalga geçiyordu.

Üniversite Şehri'ni çevreleyen çalılığı geçti. Sokak lambalarının ışığından uzakta, birkaç amfetamin yuttu ve tabancasını çıkardı, nezaket zamanı sona ermişti. Birkaç adımda Hindistan evini buldu.

Bu gece, Colt 45'ini değil M10'unu[45] yanına almıştı. Birden aklına geldi: Bu silahın önemli bir tarihçesi vardı, Birinci Dünya Savaşı'nı başlatan Avusturya Arşidükü Franz Ferdinand'ı öldüren bu silahtı. Ona "otuz sekiz milyon insanın katili" adını takmışlardı. Avuçta ağır, parmakların altında rahat olan silah sadece skorunu iyileştirmek istiyordu...

Tuğla duvarlar, seramik kaplı balkonlar, siyah lake giriş kapısı. Daha önce görmediği bir levha dikkatini çekti. Evin açılışı için haziran ayı öngörülmüştü. Adamlar, onun, müfettişin, yani Mersch'in Hintli öğrenciler için bir işkence merkezine dönüştürmek üzere kahrolası binalarına el koymasını istemiyorlarsa işbirliği yapmaları yararlarına olurdu.

Zil. Bekleyiş. Kilit sesi. Adam kapıyı henüz açmıştı ki Mersch onun gırtlağına sarıldı. Kafayı yapıştırdı. Hintli yere yuvarlandı. Diğeri müdahale etmek istedi, Mersch silahını adamın suratına doğrulttu. Yeniden yerdeki Hintliye döndü. Hançeresine bir tekme savurdu, ayakkabısının tabanıyla suratına bastırdı. Her şey yeniden yaşanıyor gibiydi. Goa. Brady. *Ne gün ama!*

– Nerede o?

Cevap yoktu. M10'un namlusuna mermi sürdü.

– Nerede o?

Mersch, direğe sarılmış bir deniz kazazedesi gibi onun bacağına sarılmış Hindu'nun suratına biraz daha bastırdı. Adam boğulmak üzereydi.

– Nerede o?

---

45. FH Browning 1910. (ç.n.)

Hintli kolunu salladı. Mersch ayağını adamın yüzünden çekti, sonra kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. İyi polis, kötü polis, sırayla.

– Evet?

Adamlar bakıştı.

– Bilmiyoruz.

Ama diğeri ekledi:

– O bir *shakta.*

– Bir ne?

– Shakti'ye, kozmik enerjiye derin bir saygı duyuyor. Kâli'yi, Durgâ'yı kutlu sayıyor.

Cécile'in pozisyonunun adı *durgasana*'ydı. Bir bağ vardı, evet, ama neyle?

Browning'ini indirdi, kolu uyuşmuştu:

– Onu sakladınız mı?

– Hiçbir konuda bir shakta'yı reddedemezsin.

– Nerede o?

– Girişteki kulenin subasmanında.

Katıksız polis merakı. Hintli burnundan konuşuyordu, sesi çenesine doğru akan kan ve sümük arasında boğulmuştu.

– Bana daha fazlasını anlatın.

– Shakta'lar tehlikelidir. Onların güçleri vardır. Onlar büyücüdür, kâhindir...

Bu saçmalıkların üzerinde durmaya gerek yoktu:

– Size ne söyledi?

– Bir şey söylemedi. Bir sadhu konuşmaz, dua eder.

– Ne zaman gitti?

– Yarım saat oluyor.

Önemli bilgi: Bu durumda sadhu Cécile'in katili olamazdı. Ama neden Charléty'de dolanıp duruyordu? Katili mi takip ediyordu? Cécile'i mi?

– Bu... shakta, Paris'te nerede yaşıyor?

– Bilmiyoruz.

– Paris'te ondan başkaları da var mı?

– Hayır. Onların burada, sizin erdemsiz topraklarınızda işleri olmaz.

Mersch öne doğru bir adım attı: İki Hintli geri çekildi.

– Bana bir isim verin, bir yer söyleyin. Bu adamın saklanabileceği herhangi bir yer.

Bir saniye geçti, sonra:

– Dhritiman Gupta.

– Yoga öğretmeni mi?

– Evet. O bir Bengalli. Tanrıları aynı. Kâli onların kalplerinde.

57

Bazı polisler bilgilerin olgunlaşmasını beklerdi.

O ise, parmakları yansa bile demiri sıcakken döverdi.

Hasarlı Dauphine'ine atladı ve onuncu bölgeye doğru yola koyuldu. Saat sabahın dördü olmalıydı. Paris ılık, durgun, donuk suları olan bir göl gibi dinleniyordu. Tüm canlılığını kaybetmiş hayalet bir kent... Aynı zamanda, bu terk edilmişlik şehri daha da dokunaklı kılan basit ve yalın bir varlık kazandırıyordu.

Mersch gözleri yuvalarından fırlamış bir halde, metedrin haplarını yutarken farlarını takip ediyordu. Paradis Sokağı, arabasını sebze ve meyve sandıkları ile çöplerden oluşan bir tepenin dibine park etti. Dışarıda, kokular onu boğacakmış gibi gırtlağına doluyordu. Paris uyuyordu, Paris kokuşuyordu...

Bu kahrolası merkez neredeydi? Bir anda, beklenmedik bir şekilde onu buldu, ışıkları sönük iki vitrinin arasına sıkışmıştı. Koyu kırmızı ahşap cephesi, Doğu üslubunu çağrıştıran bir mihracenin değersiz sarayı gibi karaltı halinde yükseliyordu. İlk geldiklerinde, bu ayrıntı dikkatini bile çekmemişti.

Mersch camlı kapının kilidini inceledi, zorlamak için pek becerikli olmaya gerek yoktu. Sağına ve soluna bir göz attıktan sonra –sokak o kadar ıssızdı ki yol bile çalınabilirdi–, maymuncuğunu çıkardı. Her iyi polis özünde bir haydut, hırsızlık ve gece hayatı konusunda bir uzmandır.

Birkaç saniye içinde, içerideydi ve yeniden soluğu tıkanmıştı, bu kez ağır köri kokusuyla karışık kükürt kokusu... Tamam, bir uzman değildi. Söyleyebileceği tek şey, çürümüş yumurta ve Doğu mutfağı kokusuydu... Dikkatle kapıyı kapattı ve küçük kabul salonunu geçti. Karanlıkta, yine de çalışma masasını, harabe halindeki sarayları ve çok kollu tanrıçaları temsil eden posterleri ayırt edebiliyordu.

Dip taraftaki kapıyı açtı ve boş bir odayla karşılaştı – yoga salonu. Koku dayanılmaz bir hal alıyordu: Kekremsi ve yakıcı bir geçit oluşturarak boğazını kaplıyordu. Mersch öksürmemeye çalıştı ve buralarda bir yerde bir termal su kaynağı olabilir mi diye düşünmeye başladı...

Yeni bir kapı. Seramik kaplı büyük bir salonla karşılaştı, her iki tarafta üçer tane olmak üzere, altı dar havuz bulunan, yine fayans kaplı, loş aydınlatmalı belediye yüzme havuzunu andırıyordu. Havalandırmanın esintisiyle titreşen opak polyester perdelerle ayrılmış, Leroy-Merlin imzalı taş küvetler. Her biri, yavaşça kaynıyormuş gibi görünen yeşilimsi bir çamurla doluydu. Mersch kasvetli bir cehennemi andıran bu büyük fırının içinde ilerliyordu. Ne Hindistan'la ne de bir yoga okuluyla ilgisi vardı. Daha ziyade, kükürt buharına ve volkanik çamura dayalı ezoterik tedavilerin uygulandığı bir salona benziyordu. Polis, içinde sadhusunun da olduğu Hindularla dolu bir tür yatakhane ya da kurban edilen insanların izlerini taşıyan bir sunak hayal etmişti. Ama onun yerine, leş gibi kil kokan bir saunayla karşılaştı.

Farkına bile varmadan, Mersch salonun sonuna ulaştı: İki basamak, yine fayans kaplı bir blok, ardında bir yangın kapısı. Ziyaretin sonu. Ter içinde kalmıştı, ama ter dışarı akmıyor, tam tersine onu baskılıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu, sanki fışkıran teri havayı kaplayan tortuların miyasmasıyla kaplı cildinin gözeneklerinden yeniden içeri giriyordu.

Alnındaki teri eliyle sildi ve kapı koluna yüklendi: Kilitliydi. Birden dışarıda olmak, gecenin serinliğine kavuşmak için paniğe kapıldı... Buradan çıkması gerekiyordu...

Arkasına döndü ve imkânsızı keşfetti. Mersch polyester perdeyi sımsıkı tutan parmaklara odaklandı. Hemen ardından, bir başka el bir başka küvetten çıktı, sonra bir başkası daha... Kahretsin: Her çamur banyosunun içinde bir adam vardı. Şimdi bu ilkel varlıklar dışarı çıkıyordu.

Ellerin hareketini bacaklar izledi. Mersch sinirleri boyunca, yer karolarının üzerinde ayaklardan çıkan *şlap* seslerini, sonra vantilatörlerin uğultusuna karışan adımların fayansa yapıştığında çıkardığı korkunç sesi, yere damlayan çamurun gürültüsünü hissetti...

Hızla koştu ve arkasına bakmadan salonu geçti. Eğer bağırmıyorsa, miyasmalar sesini soluğunu kestiği içindi. İçeri girdiği karşı taraftaki kapıya vardığında, merakı daha ağır bastı. Sağa doğru hafifçe döndü...

Altı küvet sakini yuvalarından çıkmıştı. Hepsi çıplak ve kil kaplıydı, ne gözleri ne de yüz hatları görünüyordu, ilerliyorlardı. Tamamlanmamış heykeller, üzerlerinden sular damlayan, iğrenç ve kör, balçıktan yaratıklar...

Çılgınca kapı koluna yüklendi. Geçmiş sefere göre sonuç olumsuzdu. Arkasında, siluetler ağır, güçlü adımlarla yaklaşıyordu... Her birinin elinde vıcık vıcık çamurlu bir silah vardı – bıçak, orak, kılıç...

Sonunda, kapıyı açmayı başardı (kapı kolunu yukarı kaldırmak gerekiyordu, aşağı bastırmak değil). Kabul salonunu geçti, bir serbest dalış sonrası su yüzeyine çıkar gibi camlı kapıyı itti. Dauphine. Sokakta koştu. Az kalsın arabayı bulamıyordu. Kendini arabanın içine attı. Bir bilek hareketiyle arabayı çalıştırdı, bir ayağı hâlâ dışarıdaydı.

Arabayı sürerken, öndeki ve arkadaki tüm camları açtı. Hâlâ kükürdün ve korkunun bedenindeki etkisini hissediyordu. Artık, saçları rüzgârda, amaçsız ve düşüncelerinden kurtulmuş bir şekilde son hızla yol alıyordu.

Tek kelimeyle hayattaydı.

Nefes almak bile önemliydi.

Hatta bu bile çok fazlaydı.

58

Jean-Louis Mersch on üçüncü bölgede, on dördüncü bölgenin sınırında, küçük bir sokakta oturuyordu: Léon-Maurice-Nordmann Sokağı. Argo Bulvarı ile Glacière Sokağı'na, özellikle de her zaman ona bakıyormuş gibi görünen Santé Cezaevi'ne birkaç adım mesafedeydi. Bu varlığı, sanki onun kuralların dışına çıkma isteğine karşı bir uyarı olarak değerlendiriyordu...

Saat sabahın altısıydı. Apartmanına çok fazla uzak olmayan bir park yeri buldu. Arabanın kapısını kapatırken hâlâ titrediğini fark etti. Lanet olsun: Cezayir'deki birçok berbat çatışmadan sağ kurtulmuştu, iğrenç bir banyoda bir bıçak darbesiyle ölmek için değil...

Midesi bulanıyordu, sokağa çıktı, havanın aydınlanmakta olduğunu fark etti. *Yavaş ateş,* diye düşündü. Bir duşa ihtiyacı vardı. Bir yatağa ihtiyacı vardı. Kendi kâbuslarına ihtiyacı vardı...

Çamur seansının onu tamamen uyuşturmadığına inanmak gerekiyordu çünkü evinin kapısına ulaştığında yavaşça kendisine doğru gelen bir Simca 1000'i fark etti. Yine de net olarak, yolcu mahallinde oturan adamı tanıdı: Pierre Santoni, geçen cuma günü sahte ambulansı kullanan adamın ta kendisi.

Simca henüz onun yanına gelmemişti ki Mersch çoktan silahını eline almıştı. Casus eskisi inik camdan, ona zor günleri –El Harraş ve Oued Zenati misillemelerindeki zor günler– hatırlatan MAT 49 makineli tüfeğiyle JL'ye nişan aldı.

Park etmiş bir arabadan destek alan Mersch iki eliyle tabancanın kabzasını sıkıca kavradı, peş peşe iki kez tetiğe bastı, ardından kendini yere attı. Silah sesleri havada yankılandı. Hemen ardından büyük bir gürültü duyuldu. Mersch ayağa kalktı ve kaldırım boyunca park etmiş arabaları siper alarak çarpma sesinin geldiği yere doğru ilerledi. Bir bakışta durumu anladı: Simca 1000 bir DS'ye çarpmıştı.

Bedenine emir vermek gibi kesin bir düşüncesi yoktu. Daha ziyade başının üzerinde uçuşan bir hale, bir esinti: *Bu işi bitirmek.*

Yeterince yaklaşınca, arabanın ön tarafının akordeon gibi olduğunu gördü, yağ ve benzin kokuyordu. Mermilerinden biri şoföre isabet etmişti, adam ölmüştü. Arabanın içi kanla kaplıydı. Santoni'ye gelince, makineli tüfeğini bırakmadan, DS'nin engel olduğu kapıyı açmaya çalışıyordu.

Mersch ön taraftan arabanın çevresini dolandı ve şoför camının yanında durdu – kan cam kenarına ve kapıya yapışmıştı. Korsikalı polisi gördü ve silahını ona doğru çevirdi. Yeniden peş peşe silah sesleri, ama Jean-Louis çoktan Simca'nın hurdaya dönmüş kaportasının üzerine sıçramıştı. Sacın üzerinde dizlerinin üstündeyken silahını ön cama doğrulttu ve sol koluyla yüzünü korurken yeniden üç kez tetiğe bastı.

Takip eden sessizlikte, yola yuvarlanana kadar kaportanın üzerinde kaydı. İki gözlemde bulundu: İlki, karşılık ateşi yoktu –huzur içinde uyu Santoni–, ikincisi: Benzin asfalta yayılmıştı.

Birkaç kez yerde yuvarlanan Mersch silahını kılıfına yerleştirdi, elini ceketinin cebine soktu ve Zippo'sunu buldu. Bir dizi yerde, çakmağı yaktı ve Breton oyununda pulu fırlatır gibi çakmağı arabanın altına kaydırdı.

Kendini arkaya doğru attığı anda alevler Simca'yı sardı. Ayağa kalkan Mersch barbuzun pis yüzünün parçalanmış camlar arasında kaybolduğunu gördü.

Yüzü alevlerden aydınlanan, şakakları aşırı sıcaktan yanan Mersch arabadan biraz daha uzaklaştı ve Hervé ile Nicole'ü düşündü, bu iki çocuğu kendisiyle beraber bu kâbusun içine sürüklemişti.

Doğan güne gülümsedi: Bu dünyada bir adalet vardı. Ne zaman bir bıçak yarası alsa ya da bir kurşun yese, hep yalnızdı. Sadece kendisinin faydalandığı bir tür ayrıcalıklı muamele...

Sümüklü bir çocuk gibi burnunu sildi. Ağlıyordu, gülüyordu. Lanet olsun. Barut ve yanmış lastik kokan bu çürümüş hayat, bu şiddet dolu ve tehlikeli hayat, onu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi.

59

Saat sabahın sekiziydi.

Nicole gözlerini açtı. Uykusunun kıvrımları yastığının kıvrımlarına benziyordu. Düzensiz, buruşuk, ter içinde. Aslında gerçekten mi uyumuştu yoksa şimdi mi uykuya dalmak üzereydi, bilmiyordu. Sirkadiyen ritmi sanki tersine dönmüş, altüst olmuş, parçalanmıştı.

Kafasını çevirince, kapalı perdelerin alacakaranlığında bir erkek bedeni gördü. Yatağında değildi. Her şeye rağmen. Ama yerde, onun başucunda yatıyordu.

Saniyenin onda biri kadar bir süre geçti ve oradaydı: Hervé Jouhandeau. Dün gece Nicole'e eşlik etmişti. Birden şiddetli bir sancı beynini parçaladı, midesi de bir mop gibi bükülüyordu.

Cécile öldürülmüştü!

Bu birkaç kelimenin hiçbir anlamı yoktu. Sadece bedenindeki patolojik işaretlerle açığa çıkıyordu. Ancak bu, kepenklerini indirmiş olan Nicole'ün aklına bile gelmiyordu.

Cécile öldürülmüştü.

Hervé polis minibüsünde ona eşlik etmişti. Nicole minibüsten inerken kendini yere bırakmıştı ve Hervé kapıya kadar onu götürmüştü. Gerçek bu muydu? Hiç kuşkusuz onu taşımıştı. Tam ondan ayrılacağı sırada Nicole ağlama krizine tutulmuştu. Bir tür histerik hıçkırıklar boşalması. Sonrası tahmin edilebilirdi: Hervé onun dairesine çıkmış, yatağına yatırmış, teselli etmiş, sonra el ele tutuşarak yerde onun yanında uyumuştu.

Cécile öldürülmüştü.

Şimdilik, bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu olayı sürekli olarak düşünecek, acı içinde kendini kaybedene dek özümseyecek zamanı olacaktı. Ancak şu an için, kurban edilmiş arkadaşının bedeninin görüntüsü yine de onu tamamen mahvedecek noktadaydı. Ağrısı

kemiklerinde, kafasının eklemindeydi. Akşamdan kalma değildi, ama az da olsa akşamdan kalma gibiydi...

– Hervé... diye mırıldandı.

Hervé hareketlendi, döndü, tek gözünü açtı.

– Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordu hemen, bir dirseği üzerinde doğrularak.

Aklına çok önemli bir şey geldi. Asla bu genç adamla yatmayacaktı ama hayatı boyunca arkadaşı olarak kalacaktı.

Nicole kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve sakin bir sesle mantık yürütmeye başladı:

– Bu acıyı sineye çekebilmek için üç çözüm yolumuz var.

Hervé, onu daha iyi görebilmek için yeniden doğruldu. Tamamen onun ağzının içine bakıyor gibiydi.

– Öncelikle inkâr. Ama dün gördüklerimizden sonra sanırım unutmayı unutabiliriz.

Hervé onu gözleriyle yiyordu. Uyanmıştı, evet, ama hâlâ rüya görüyordu.

– İkinci çözüm, dua.

– Dua mı?

– Evet, biliyorsun, son seferki gibi. Mantraları tekrarlayabiliriz, tütsüleri yakabiliriz...

Hervé'den cevap yoktu. Dudaklarında, odadaki gölgeli hava kadar hafif, son derece mutu bir gülümseme vardı. Perdelerden sızan gözenekli ışık yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Gerçekten çok tatlıydı ama, nasıl söylenir, daha bitmemişti...

– Ama bu işe yaramaz, dedi Nicole.

– Neden?

– Çünkü ben Budist'im, diye ekledi, çocuksu bir gururla.

Çocuksu ve aptalca. Bu sabah gurura yer yoktu. Olaylar ezici ve korkutucuydu. Korkunun üstünlüğü...

– Eee yani? diye sordu Hervé, kibarca.

– Yanisi, tüm bu hikâye Hinduizm'le iç içe, anlıyor musun?

Hervé'nin dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. Bu sabah ona iyi gelen bir hafiflik vardı. Uyanıklık ile uyku, bilinç ile aldırmazlık arasında sanki yerçekimsiz bir ortamda asılı kalmışlardı ve bu beklenmedik soluklanma anını yaşıyorlardı...

– Ya üçüncü çözüm yolu? diye sordu Hervé sabırla.

Nicole ona döndü, iki elini uyluklarının arasına sıkıştırmıştı. Elbiseleriyle uyumuştu ve Hervé kuşkusuz onu soymaya cesaret edememişti. Yorgundu, tatlıydı, bezgindi.

– Soruşturma, diye fısıldadı. Soruşturmaya devam etmemiz gerekiyor. Cécile'i onurlandırmanın tek yolu bu.

Bu alacakaranlık, zaten bu kutlu ama geçici günlerde doruğa ulaşan güneşin cömertliğini ilan eden yaz mevsimiydi. Yaz, Nicole onda hep acı bir tat bulmuştu; sonuçta bu mutluluk zaten onun düşüşünü, çöküşünü de beraberinde getiriyordu.

– Katili bulmak, diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Hervé, eğer onu yakalayabilsek bile bu bize ne Suzanne'ı ne de Cécile'i geri getirecek.

Nicole doğruldu ve yatağa oturdu:

– Sen aptal mısın, nesin? Söz konusu olan onlar değil, biziz. Bu soruşturma bizi kurtarabilir. Bu soruşturmaya dalmamız, orada kendimizi unutmamız gerekiyor... İşte, bizi umutsuzluktan kurtaracak olan şey de bu.

Hervé kafasını salladı ve Nicole onun bir savunma hazırlığı içinde olduğunu hissetti. Bundan korkuyordu: Hervé ondan daha zekiydi, o herkesten daha zekiydi.

Nicole ondan daha önce davrandı:

– Genellikle saat kaçta Jean-Louis'yle buluşuyorsun?

– Sabah saat ona doğru.

Nicole, balık kovasından dışarı fırlayan bir çamça balığı gibi yataktan aşağı zıpladı.

– Gidelim!

60

Saat on birdi ve Mersch hâlâ ortada yoktu.

Belki de uyanamamıştı. Belki de hiç yatmamıştı. Ya da başka imkânlarla, yani Berto ve meslektaşlarıyla birlikte soruşturmayı sürdürüyordu. Toplama takım arkadaşları gereksiz hale gelmişti...

Martin'de de pek fazla insan yoktu. Hippilerin saat sabahın sekizinde elma şarabı içme gibi bir alışkanlıkları yoktu, öğrencilerin de. İşçilere gelince, bu semtin sokaklarında pek fazla dolaşmazlardı. Bar tezgâhı boştu ve masalar, bir gemi kazası sonrası sudaki kalıntılar misali, talaştan oluşan bir halının üzerinde yüzüyor gibiydi.

Hervé'yle konuşmuyorlardı. En ufak bir sözcük onları yeniden dünkü kâbusa götürecekti ve ikisi de bir kez daha bunları düşünmek istemiyordu.

Nicole küçük kafenin her ayrıntısına odaklanmayı yeğliyordu. Pencerelerin pervazları –kır evlerinin siyah, çatlak kirişleri–, bakırdan tırabzanlar, alçı duvarlar, gıcırdayan sandalyeler, parmak izleriyle dolu fırçalanmış çelik kaplamasıyla çınlayan tilt makinesi...

Paris'te sevdiği şey, taşla, asfaltla doğrudan temasta olan geçmişin izleriydi – anıtlar ve müzeler değil ama etkili ve duygulandırıcı işaretler. Başka dönemlere ait kalıntılar, yara izleri – mesela İkinci Dünya Savaşı'nın şiddet izleri (birçok duvarda hâlâ kurşun izleri vardı), 50'li yılların refahı, her şey buradaydı, gözünün ve elinin ulaşabileceği yerdeydi... Bir kabuklunun içindeki denizi duyar gibi geçmişin bu uğultusunu duymak için kulağını herhangi bir duvara dayaması yeterliydi.

Bu hayatta kalan, inatçı yanı seviyordu. Başkent bütün savaşları yaşamış, bütün ayaklanmalara direnmişti ve hâlâ buradaydı, yaralı karanlığında hâlâ ayakta, hâlâ egemendi. Paris'in temiz ve kusursuz bir zarafeti değil, tıpkı bir hit rock müziğinin sert ve monoton rifflerini anımsatan öfke ve acı dolu kirli bir güzelliği vardı.

Nihayet öğle saatinde, Mersch paldır küldür geldi.

Suratının berbat göründüğünü söylemek yetersiz kalırdı. Perişan haldeydi, kir pas içindeydi, üzerinde dünkü kıyafetleri vardı ve onlarla uyumuşa benziyordu.

– Ne durumdayız? diye ortaya sordu.

– Soruyu sana soran biziz, diye cevapladı Hervé.

Hervé tam tersine Nicole'ün evini arayıp taramış ve hatta onun giysilerini ödünç almıştı. İnanılmaz bir şekilde, Hervé Nicole kadar inceydi. Mersch'le mukayese edildiğinde, iki komünyon arasında çok hızlı gelişmiş beyaz entarili bir çocuğa benziyordu.

JL kendini bir sandalyeye bıraktı ve bir kahve sipariş etti:

– Özür dilerim, uyanamadım, diye mırıldandı sonunda.

Kahvesini bir dikişte bitirdi ve bir mendil gibi eliyle yüzünü kapatarak bir sigara yaktı. Müfettişin gerçekten dinlenmiş bir hali yoktu...

Birden sanki aklına bir fikir geldi ve ayağa kalktı.

– Telefon açmam lazım.

Bar tezgâhına doğru gitti ve kuşatma altındaki bir siperin içinde telsizine sarılan bir piyade yüzbaşısı gibi telefonu aldı. Hervé ile Nicole bakıştı: "Şefleri" bugün gerçekten güven uyandırmıyordu.

Geri geldiğinde yine de rahatlamış görünüyordu:

– Berto'yla konuştum. Soruşturma devam ediyor. Otopsi, tanık bulma, parmak izi analizi, cesedin ailesi tarafından teşhisi...

Nicole ürperdi: Bisciglia'lar. Onları iyi tanıyordu. Altıncı bölgede oturan bir burjuva ailesi. Üç çocukları vardı. Kendisinin de, onları araması gerekir miydi? Onlara bildiklerini anlatmalı mıydı? Bu düşünce onda ağlama değil, kusma hissi uyandırdı.

– Hâlâ bir şeyler için işine yarayabilir miyiz?

– Seni bilmiyorum, ama o, ondan eminim.

Sigarasını hedefine fırlatmak üzere olduğu bir ok gibi üç parmağıyla Nicole'e doğrulttu.

– Yani?

– Bu davadan hiçbir şey anlamadım ama anladığım tek bir şey var: Bu olay Hindistan'la ve onun dinleriyle ilgili. Öncelikle Suzanne'ın asitleri ve dualarıyla ne yaptığını anlamaya çalışmamız lazım.

– Cécile Hinduizm'le ilgilenmiyordu.

– Belki öyledir, diye cevap verdi JL, çekingen bir sesle, ama biz onu, orada tanrıça gibi bir konumunda bulduk...

– Ya sadhu? diye sordu Hervé.

– Bu da, ikinci önceliğimiz, diye onayladı Mersch. Onu saç örgülerinden yakalamamız gerekiyor.

– Katil o mu?

– Hayır. Ama dün Charléty'de olması bir rastlantı olamaz. Gırtlağına kadar bu işin içinde.

– Yeniden Gupta'yı görmeye gidecek misin?

Mersch irkildi – diğer ikisinin gözünden kaçmayan gerçek bir titreme.

– Hemen değil, hayır, diye cevapladı. O salak yine bizi kandıracak. Kanıtlara ihtiyacımız var. Başka bir uzmana ihtiyacımız var.

– Sanırım bir fikrim var, diye araya girdi Nicole.

61

Profesör Tripeth (adı buydu) bir karikatüre benziyordu. Ya da daha çok karikatür –toz içinde yaşlı profesör karikatürü– ona benziyordu. O bir modeldi. Standart metre çubuğu. Yapmacıklı el kol hareketleri, alaylı gülüşler, keçi sakalı, ondüle sac gibi dimdik dalgalı saçlar, her şey tamamdı. Tek eksiği papyonuydu. Özür: Papyonu da vardı...

Nicole, Beşeri Bilimler Evi'nin yıllığını karıştırarak onu bulmuştu. Profesör onları karşılamak için Raspail Bulvarı, 54 numaradaki Hint Sosyal Bilimler Araştırma Merkezi'nin girişine gelmişti.

– Bağışlayın, diye özür diledi. Normalde ziyaretçilerimize rehberlik eden bir stajyerimiz var ama şu anda...

Bu karmaşık dönem, bir şaka gibi onu çok eğlendirmişe benziyordu. Bu sabah, Nicole nemli gözleri ve kabarmış yüreğiyle bu ufak tefek yaşlı adamın haklı olup olmadığını ve her şeye rağmen tüm bunlarda gülecek bir şey var mı yok mu merak etmişti...

Nicole, Sorbonne'dan çok iyi bildiği çalışma salonlarına ve kütüphanelere benzeyen büyük bir laboratuvarla karşılaşmayı bekliyordu. Hayır. Masaların, rafların, kitapların, elyazmalarının ve elbette araştırmacıların tıklım tıkış olduğu bir apartman dairesiydi.

Çarpıcı görüntü: Herkes –gençler ve daha az gençler– dışarıdaki olaylara tamamen kayıtsız gibi görünüyordu. Çok eski mitolojilerde, bir avuç okurun –ve belki o kadar da değil– anladığı lehçelerde yazılmış birkaç bin yıllık yazılarda yaşıyorlardı. Sonuç olarak Hint kozmolojisi açısından protestolar ve istekler...

Nicole'ün hoşuna giden kâğıt kokusuydu. Yıpranmış çalışma masalarının, kötü cilalanmış parkelerin kokusuna karışan kâğıdın ve tozun kokusu. Evet: Tüm bunlar, onun çok sevdiği bir biyotip oluşturuyordu. İnceleme ve araştırmaların biyotipi. Nicole, oraya, her zaman

samimi ve içten olan bu etkinlikle –okuma– başlayan bu duyulmadık ve tuhaf düşünce dünyasına geri dönmek için acele ediyordu.

Tamam, artık dikkatini toplaması gerekiyordu –özellikle de, Bengalceye veya Vişnu enkarnasyonlarına– çağdaş Paris'ten daha fazla aşina olan altmışlı yaşlardaki bir profesörle başa çıkacak ne tarzı ne de deneyimi olan Jean-Louis'yi kontrol altında tutmalıydı.

Öte yandan, Nicole tepki verecek zamanı bulamadan Mersch çoktan korkunç fotoğraflarını çıkarmıştı, Chez Martin'e gelmeden önce Cécile'in cesedinin fotoğraflarını almıştı.

Profesör Tripeth ayakta duruyordu, fotoğrafların üzerine eğilmişti, sanki bu resimlerin gerçek olduğuna inanmak ister gibi gözlüğünü –elbette yuvarlak– tutuyordu.

– Bana gösterdiğiniz bu resimler nedir?

– Bir hafta içinde, diye aşırılığa kaçmadan cevapladı Mersch, bir katil iki genç kadını öldürdü. Onların bedenlerini bu özel pozisyonlarda bırakmaya özen gösterdi. Bunlarla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Tripeth doğruldu:

– Ama ben... Hiçbir şey.

Nicole söze girdi, tüm bunları yumuşatmak gerekiyordu.

– Bu pozisyonlar yoga duruşlarını hatırlatıyor, değil mi?

– Yoga mı? Bu benim uzmanlık alanım değil.

Adamın sesi, korku gırtlağını sıkıyormuş gibi titremeye başlıyordu.

– Profesör, biraz gayret gösterin.

– Evet, bu pozisyonlar onları hatırlatıyor olabilir...

– Hangilerini? diye adamın sözünü kesti Mersch.

Tripeth irkildi ama en ufak bir tereddüt göstermedi:

– Bu, ağaç pozisyonu... İkincisi, *durgasana* denilen ve adını bir tanrıçadan alan pozisyon.

– Başka?

– Bu geleneksel bir pozisyon değildir.

– Açıklayınız.

Profesör geri çekildi ve gözlüklerini düzeltti.

– Ama sonuç olarak, böyle bir şeyi kim yapabilir?

– Soruşturmanın ortasındayız, profesör. Sorularımıza cevap verin, böylece ilerleme kaydedebiliriz. Neden bu duruş geleneksel değil?

– Öncelikle, Hindistan'da yoga sadece erkeklerin uyguladığı bir

şeydir. Yüzyıllar boyunca, hatta bu disiplin kadınlara yasaklanmıştı. Ne zaman ki Batı bununla ilgilenmeye ve Beyazlar yoga yapmaya başladı, Hintliler de yeniden yogaya dönüş yaptılar.

– Ya bu duruş? Tanrıça?

– Bir tanrıçadan esinlenmek çok alışılmış değil.

– Durgâ, o kim?

Tripeth kafasını salladı:

– Hint kozmolojisi çok karmaşıktır! Size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum...

Mersch altmışlı yaşlarındaki adamın önüne dikildi. Sakin olmak için çaba sarf ettiği anlaşılıyordu.

– Profesör, bir kez daha söylüyorum: Katil şu ana kadar iki kez öldürdü. Ve bu kadarla da kalmayacak. Bu yüzden, lütfen bir sentez yapmaya çalışın.

Hintbilimci derin bir nefes aldı. Profesör Tournesol'a[46] benzerliği şaşırtıcıydı:

– Krişna'nın kız kardeşi Durgâ, Şiva'nın karısıdır. Bakire tanrıça, siyah bedenli tanrıça, Krişna'nın koyu mavi yansıması. Birçok avatarı, birçok adı vardır. "Korkunç" (Bhairavi), "Siyah" (Kâli), "Acımasız" (Şandi) olabilir... Aşırı bir şiddetle belirginleşiyor, ama bu yeniden doğuşu sağlamak için yıkıcı olan olumlu bir şiddet.

Mersch fotoğraflardan birini aldı ve Tripeth'in burnuna dayadı:

– Bu özel pozisyon için, ne söyleyebilirsiniz?

– Ama... hiçbir şey! Bilmiyorum... Bunu yapan kişi dengesiz bir ruh haline sahip, bir...

Nicole araya girdi – yeniden ortamı yumuşatma gayreti.

– Bu duruş pozisyonunun, bu tanrıçanın bizi tantracılığa yönlendirebileceğini söyleyebilir misiniz?

Tripeth bu terimin kullanılmasına şaşırmış gibiydi ama hemen kendini toparladı:

– Evet, Durgâ tantrik seks âlemlerinin sembolüdür, ancak inanılmaz derecede geniş bir kavram bu, sorunun tek bir cevabı yok, ama... yüzlerce cevabı var!

– Tantracılık, diye üsteledi Mersch, duymamış gibi, nedir?

Mersch görece bir soğukkanlılıkla Suzanne ile Cécile'in cesetlerinin

46. Tenten çizgi romanında bir karakter. (ç.n.)

fotoğraflarını kaldırırken profesör sorunun ağırlığı karşısında oturmak zorunda kaldı.

– Tamam, diye başladı, birkaç saniye düşündükten sonra. Hinduizm'in temel inançlarından birinin yeniden doğuş döngüsü olduğunu kuşkusuz biliyorsunuz, değil mi? İnsan ruhu, onu dünyevi dünyada, mutsuzluğun ve ıstırabın kaynağı olan *samsara*'da var olmaya zorlayan sonsuz bir reenkarnasyon dizisinin tutsağıdır. Yaşıyoruz, bir şeyler yapıyoruz ve eylemlerimizin her birinin sonraki yaşamlarımızın üstünde etkisi vardır. Bu karmaşık bağlantı, bu neden sonuç dizisi de *karma* olarak adlandırılıyor. Budizm'de olduğu gibi Hinduizm'in nihai amacı bu döngüden çıkmak, bu sonsuz kaderden kurtulmaktır.

– Konudan uzaklaşan bu açıklamayı anlamıyorum.

Nicole ise, tam tersine profesörün söylediklerini çok net buluyordu.

– Özgürleşmenin en iyi yolu dünya nimetlerine sırt çevirmektir. Dünyevi dünyayı, onun kötü eğilimlerini, onun yanılsamalarını reddetmektir. İşte bu nedenle, çileciler, swamiler, sadhular hiçliğe, moşkaya ulaşma ihtimali en yüksek olan kişiler olarak kabul edilir. Elbette erotizm, tam tersine samsaranın en temel tehlikelerinden biridir. Cinsel arzu insanı arayışından uzaklaştırır, adeta onu tehlikeli yanılsamalara sokar...

– Hâlâ anlamıyorum.

Profesör, sanki bir kitabın sayfalarını çevirir gibi dilini şaklattı:

– Tantracılık karşıt bir bakış açısından yola çıkar. İnsan özgürleştirici enerjiyi, moşka yolunu, basit işlevlerinde ve özellikle de cinsel aktivitesinde bulabilir.

– Bunun Şakti'yle bir ilgisi var mı?

Nicole irkildi: Mersch bu terimi nereden biliyordu? Dün gece oturup çalışmış mıydı? Onu Hinduizm'le alakalı kitapları okurken hayal edemiyordu. Hatta hayatında hiç kitap okumuş muydu diye de düşünüyordu.

– Doğru. Hinduistler, Şakti'nin, yaşam enerjisinin her insanın içinde olduğunu düşünür. Bu da *Kundalini* ya da *Kundalini-şakti* olarak adlandırılır. Hindular için omurganın alt tarafında, uyuyan bir yılan şeklindedir.

Mersch her bilgiye yüzünü buruşturarak katlanıyordu. Onun bildiği dünyadan uzaklaşmaya devam ediyorlardı – belirli sebepleri, tanıkları ve ipuçları olan rasyonel suç dünyası...

Mersch topu tekrar oyuna soktu:

– Paris'te tantrik bir mezhep var mı?

– Hayır. Buradaki Hint toplumu çok kalabalık değil ve Kuzeydoğu Hintlilerinin sayısı da bir elin parmaklarını geçmez.

– Paris'te bir sadhu olduğunu farz edebilir miyiz?

Tripeth kısa bir iç çekti:

– Sadhular uçağa binmez! Sadhular göçebe çilekeşlerdir, evet, ancak sadece yaya olarak ya da trenle bir yerden bir yere giderler. Paris'te bir sadhu mu? Quartier Latin sokaklarında da neden bir Bengal kaplanı olmasın?

Birkaç saniye geçti. Mersch düşünüyor gibiydi. Nicole onun çenesinin derisinin altında bir saat sarkacı gibi sallandığını görüyordu.

– Buradaki sizin tantrik Hinduistler insan kurban ediyor mu?

– Çok uzun zaman önce, evet. Ama günümüzde, eğer bir kurban gerekiyorsa, keçiyle yetiniyorlar...

Polis hâlâ masanın üzerinde duran fotoğrafları işaret etti.

– Bu yara kesikleri size özel bir kurban etme biçimini anımsatıyor mu? Tüm bunlar size bir şeyler hatırlatıyor mu?

– Açık konuşursam... hayır. Belki organları vücudun dışına çıkarmanın dışında...

– Yani?

– Tantracılık arayışını insanın ilkel işlevlerine dayandırır. Cinsel arzu, ayrıca sindirim insanın bağırsaklarında gizlidir. Bağırsakları dışarı çıkarma arzusu tantrik bir istek olabilir, bilmiyorum...

Nicole araya girdi:

– Tantrik akım bizi dünyaya bağlayan seks, yemek, dışkılama gibi her şeyi tüm Hinduların arzuladığı büyük özgürlükle uzlaştırmayı nasıl başarıyor?

Tripeth'in dudaklarında bir kez daha küçük bir gülümseme belirdi:

– Bu karmaşık bir yöntemdir, açıklaması zor. Günümüzün bir metaforunu söylemek istiyorum, şu tabiri kullanacağım. "Dibe vurmak"... Tantracılık biraz da budur: Sıçramak, yeniden yukarı doğru çıkmak için olabildiğince en dibe inmek. İşte bu dipte insan en güçlü enerjiyi, onun karmadan kaçmasını sağlayacak gücü bulur.

Mersch yeniden fotoğrafları topladı, sonra ceketinin cebine koydu: Her şey ona daha fazla soruyu hak etmeyecek kadar belirsiz görünüyordu.

– Onuncu bölgede, Gupta adında biri tarafından yönetilen bir yoga merkezi biliyor musunuz? diye, yine de sordu.

– Evet.

– Gupta tantrik Hinduizm uyguluyor mu?

– Bilmiyorum, ama Kalküta'dan geldiği için bu uygulamalar ona yabancı olmamalı. Onunla tanıştınız mı?

Mersch cevap vermedi, bu aşağılanmanın üzerinde durmanın anlamı yoktu.

– Sizde sadhuların fotoğrafları var mı? diye sormayı yeğledi.

– Beni izleyin.

62

İlkinin kafası tıraşlı ve çıplaktı, vücudu tamamen külle kaplıydı. Bir diğerinin, iğrenç bir yılan yuvası gibi başının üzerinde bir topuz halinde bağlanmış, çamurlu uzun saç örgüleri vardı. Bir başkası ahşap kolyeler takmıştı ve üç çatallı bir mızrağı sallıyordu.

Tanrım, bu suratlar... diye düşündü Nicole, Tripeth'in masanın üzerine yaydığı fotoğraflara bakarken. Alınlarında beyaz ya da kırmızı çizgiler bulunan beyazımsı suratlar, kafalar, çörtenleri andıran ağızlar. Kırmızı kumkuma, inek gübresi külüne bulanmış suratlar. Zayıflığı, çıplaklıkla biraz daha artan kadidi çıkmış bedenler zorlukla ayırt ediliyordu.

– Bu işaret, şuradaki, anlamı ne? diye sordu Mersch.

Alnında üç yatay çizgi ile bu çizgileri dikine kesen kırmızı bir çizgi bulunan bir sadhuyu işaret ediyordu.

– Şiva'ya tapan biri. Bu işaret, psişik yeteneklerin bulunduğu altıncı çakranın olduğu yerdedir... Üçüncü göz. Bilgi gözü.

Bu sözcükler Nicole'ün hayallere dalmasına neden oluyordu ama Mersch'i baştan çıkarmışa benzemiyordu. Öfkeli bir hareketle Mersch başka bir işareti gösterdi – bir çilekeşin burun kökünden başlayan, alnında kırmızı bir çizgiyle çevrelenen beyaz bir U.

– Bir vişnuit... Bu işarete *tirunama* denir. U işareti, avatarlarından birinin, "Vamana"nın ya da "Trivikrama"nın görünümünde üç dünyayı üç adımda geçen Vişnu'nun ayak izini simgeler...

Bu ayrıntılar karşısında şaşkına dönmüş gibi görünen Mersch, diğer fotoğrafları ararken bir yandan da bir ağaçkakan gibi küçük hareketlerle kafasını sallıyordu.

– Lanet olsun, diye mırıldandı, yeni bir zarfı açarken, bu nedir?

Bir maymun gibi çıplak bir toprak adamı yumruğunu sıkmıştı – kuşkusuz uzun süre önce sararmış ve kanca biçimini almış tırnakları

diğer taraftan, elinin üzerinden çıkana dek avucunu delmişti. Bir diğeri, yıllardan beri indirilmemiş gibi duran cılızlaşmış ve kemikleşmiş kolunu sallıyordu. Bir başkası, aracın tamponuna sıkıca bağlanmış cinsel organlarıyla bir Jeep'i dar bir yolda tek başına çekiyordu.

– Sadhular dünyadan el etek çekmişlerdir ancak şov yapmaktan da vazgeçmezler, diye açıkladı Tripeth. Onlar acı şampiyonlarıdır ve herkese bunu ispatlamak isterler. Kırk yıl boyunca ayakta dururlar, kör olana kadar güneşe bakarlar, Ganj'ın kaynağında, karda ve buzda çıplak yaşarlar, tüm bunlar Hindularda hayranlık uyandıran dini coşkunun kanıtlarıdır...

Ziyaretçiler cevap vermedi, çok daha korkunç bir resim karşısında şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Nehir kenarındaki bir kayanın üstüne rahatça kurulmuş çıplak bir sadhu dizlerinin üzerine yayılmış bağırsaklarını bir fırçayla yıkıyordu. Resimde herhangi bir hile yok gibiydi ve gerçekle yüzleşmek gerekiyordu: Adam bedeni üzerinde inanılmaz bir hâkimiyet kurarak, olabildiğince yakından ovarak temizlemek için bağırsaklarını anüsünden çıkarmayı başarmıştı.

Mersch birkaç saniye boyunca bu son fotoğrafa baktı. Nicole onun ne düşündüğünü tahmin ediyordu. Bu sahne, Suzanne ile Cécile'in kurban edilme biçimiyle doğrudan bir bağlantı kuruyordu.

– Sadhular şiddet yanlısı mıdır? diye sordu Mersch.

– Asla. Bazen büyük toplantılarda kavgalar çıkar ama hiçbir zaman çok ileri gitmez. İnsani tutkuların reddi mutlak bir pasifizmi de içerir.

– Ya uyuşturucu? diye araya girdi Nicole. Sadhular kullanıyor, değil mi?

– Evet, çok içerler. Özellikle de kenevir. Batı'da biz gerçeklerden uzaklaşmak için uyuşturucu kullanırız, ama onlarda tam tersidir. Uyuşturucu, dünya yanılsamasının altında gizli gerçeğe daha iyi yaklaşmalarını sağlar.

– Kimi zaman LSD'de de kullanıyorlar mı?

Tripeth tüm içtenliğiyle güldü:

– Bu tür bir maddeden haberdar olduklarını bile düşünmüyorum.

– Sadhular kimi zaman bedenlerini çamurla kaplarlar mı? diye birden sordu Mersch.

Tripeth cebinden bir pipo çıkardı, küçük evcil bir hayvanmış gibi tütün yuvasını okşamaya başladı.

– Müritlerin sadhulara tedavi edici bir çamur banyosu sunduğu olur, evet, özellikle de Ganj'ın sularının çekildiği dönemde. Ama bu bir kural değildir.

– Teşekkürler, profesör.

Mersch kapıya yöneldi, Nicole ile Hervé hemen onun peşine takıldılar. Tripeth'in onlardan bir şeyler gizlediği kesindi. Kendisine sakladığı bilgiler vardı.

Bunda şaşırtıcı bir şey yoktu: Bir polise güvenmek imkânsızdı.

63

Morga gidiyorlardı.

JL bir telefon görüşmesi yapmıştı ve yeniden direksiyona geçtiğinden beri artık dişlerini sıkmıyordu. Hervé bu sessizlikle kendini aşağılanmış hissediyordu. Onu bu şekilde, hiç soru sormadan izlemekle yetinmek gerekiyordu. Neyse ki, onun hayal kırıklığını paylaşan Nicole vardı.

Öğle yemeği saatini geçirmişlerdi, kimse de bundan şikâyetçi değildi. İştahları olsa bile, o eski güzel morg kokusu sorunu çözmek için yeterliydi. Cesetlerin kokuşmasına bağlı olarak çürük yumurta kokusuyla zenginleşmiş, küflü akvaryum kokusu ile statik formol banyosu karışımı.

– Otopsi bitti mi? diye sordu Mersch, kabul salonundaki doktora.

– Evet. Buradan.

Karo döşeli koridorlar, sedyeler, frigorifik kapılar. Büyük bir salon – kuşkusuz otopsi salonu. Bir çarşaf, altında bir ceset. Cécile, elbette. Hemen her yerde kurumuş kan lekeleri. Daha küçük kütleler, onların da üzeri örtülüydü. *Bırakın tahmin edeyim: Cécile'in bağırsakları.* Hervé rüya görüyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Bir kâbus bile değildi, imkânsız... bir durum.

– Bir şeyler yapmalısın, diye emretti beyaz önlüklü adam.

Adli tabip Hervé'ye hoş görünüyordu. Gri gür saçlar, önceki yüzyıla aitmiş gibi duran favoriler, zorluklara alışkın sempatik ve güven uyandırıcı pratisyen tavrı ve son bir dokunuş olarak, dudakların arasına sıkıştırılmış, bir soba borusu gibi ağır ağır tüten bir sigara.

– Ne demek istiyorsun? diye sordu Mersch, saldırgan bir tavırla.

– Bu katliamı durdurman gerekiyor.

Polis bir sigara yaktı ve cevap vermemeyi tercih etti.

Adli tabip cesede doğru döndü. Hervé onun çarşafı kaldırmasından korktu ama dokunmadı. *Şimdilik.*

– Pislik herif bu kez karnı yarmamış. Bir kanca, belki de bir levye almış, vajinanın derinliğine kadar sokmuş. Bunun ardından birçok kez bir baca temizleyicisi gibi git-gel hareketi yapmış. Bağırsaklar gevşemiş ve kendini bırakmış ve bu delikten... dışarı çıkmış.

Mersch küçük nefeslerle sigarasını içiyordu. Nicole? Bir otopsi masasına yaslanmış, düşünceleri başka yerlerde geziyordu. Dün gece, Hervé onu teselli edecek kelimeleri bulmuştu. Ama şu an için, o da suskundu. Her üçü de bir kara deliğin içine yuvarlanmıştı.

– Başka bir şey? diye sordu Mersch.

– İlkiyle aynı ısırıklar.

– Hep aynı keranin izleri mi?

– Keratin. Evet. Ve izler çok daha net: Kuşkusuz dairesel bir çene, yuvarlak bir ağız söz konusu.

Mersch, Gitane'ının dumanı içinde gitgide yok oluyordu. Hervé'ye göre o başka bir sigara içemezdi. Paketin üzerindeki kadın figürü nedeniyle. Çocukken, bu silueti Doğu'daki, Cezayir'deki bir göbek dansçısına benzetiyordu... Kardeşi, neye...

– Bu konuyu araştırdım, diye devam etti tabip.

– Hangi konuyu?

– Bufa balığı nedir, biliyor musun?

– Hayır.

– Denizde ve nehirlerde yaşayan bir tür yılanbalığı. İğrenç bir hayvan.

Mersch kafasını salladı, "Haydi, saçmalamaya devam edin, bir bu eksikti..." der gibiydi.

Adli tabip salonu geçti ve bir tezgâhın üzerinde duran bir kitabı aldı. Sayfalar kandan yapışmıştı.

– Bufa balıkları, diye bilgiçççe bir ses tonuyla okumaya başladı, yarı balık, yarı yılanbalığı agnathalar türüne aittir... Daha ziyade küçük olurlar ama boyu bir metreyi geçenler de vardır. Kördürler, zarar vermek için dışarı çıkmadan önce yıllarca suların dibindeki çamurda gömülü kalabilirler.

Bir eliyle kitabı tutarken diğer eli cebindeydi, doktor öğrencilerine dikte yapan bir öğretmen gibi dolaşıyordu.

– Özellikleri "vantuz ağızları" sayesinde balıklara yapışarak saldırmaktır. Çok özel ağızları vardır. Çenesiz, dairesel ve balık pullarını törpüleyen sonsuz sayıda dişlere sahiptir. Ardından, çok sert olan dilleriyle balığın etini deler ve vücut sıvılarını emerler...

Mersch havada duman çevrimlerine yol açarak öne doğru bir adım attı:

– Lanet olsun, nereye varmak istiyorsun?

Tabip diğer elini cebinden çıkardı ve işaretparmağıyla tavandaki neonları işaret etti:

– Tükürükleri pıhtılaşmayı önleyen bir madde içerir, bu şekilde bir yarayı saatlerce emebilirler. Çoğu zaman balıklar ya çok fazla kan kaybettiğinden ya da bu pisliğin enfeksiyon bulaştırmasından dolayı ölür...

Jean-Louis sigarasını yere attı ve öfkeyle ezdi. Nicole ile Hervé'ye yalvaran gözlerle baktı: *Beni tutun yoksa onu ezeceğim.*

Cécile'in cesedine aldırmadan, kitabı üzerine koydu ve bir sayfa çevirdi.

– Bakın.

Mersch, mezbahaya götürülen bir boğa gibi yaklaştı. Hervé de aynısını yaptı ve durumu pek parlak olmayan Nicole de onları taklit etti. Hayvan, içinde tam bir acımasızlık sarmalı gibi boynuzsu sivri uçlardan oluşan bir spiralin yer aldığı, kusursuz yuvarlaklıktaki kocaman ağzını açmıştı.

Bilinen hiçbir hayvana benzemiyordu, çünkü hayvanın tüm bedeni elektrikli süpürge hortumu ya da bir yangın hortumu gibi bu korkutucu deliğin uzantısını andırıyordu.

Tabip parmağıyla fotoğrafın üzerine vurdu:

– İşte burada, durum ilginçleşiyor. Burada gördüğünüz dişler tamamen keratinden oluşuyor.

– O nedir? diye sordu Nicole, ruhsuz bir sesle.

– Son seferinde bundan söz ettim, diye cevapladı doktor, Jean-Louis'ye bakarak. Keratin doğal bir proteindir, cansız bir maddedir, kendini yenilemez ancak asla çürümez. Mesela gergedanların boynuzu da keratinden oluşur. Bazı memelilerin etlerinde de bu madde bulunur ve bu da onların ciltlerini su geçirmez kılar.

Herkesin iyice anlamasını sağlamak için bir sayfa daha çevirdi.

Balıkları gösteren su altı fotoğrafları, sakin ortamda, ağızlarını kurbanlarının etlerine gömerek akıntıyla kıvrılan küçük siyah parıltılar tarafından yutulan balıklar. Yuvarlak gözleriyle balıklar dingin bir şekilde can çekişiyordu...

– Yani, dedi Mersch bir sigara yakarken, kurbanlarımız bu berbat hayvanlar tarafından mı ısırıldı?

– Hem evet hem hayır.

– Kahretsin, bana kesin bir cevap ver!

– Evet, çünkü bu ısırık izleri hiç kuşkusuz bufa balıklarına ait. Hayır, çünkü kurbanlar ne tatlı ne de tuzlu suda bulunmuş.

– Senin fikrin ne?

– Bir protez.

– Ne?

Adli tabip kitabını kapattı:

– Belki bir tür takma diş ya da bir gladyatörünki gibi sivri uçlarla donatılmış silindirik bir ağızlık.

– Sen ciddi misin?

– Bir açıklama bulmak gerekiyor. Katil bir aksesuvar kullandı, bu kesin. En ilginç olanı, bunun gerçek bufa balığı dişlerinden yapılmış olması. Bu sokaklarda ya da kaldırım kenarlarında bulunabilecek sıradan bir şey değil.

Mersch şaşkına dönmüş gibiydi.

Hervé'ye gelince, o, oluşur oluşmaz korku baloncukları gibi uçup giden fikirlerine yetişmeye çalışıyordu. Hekim şimdi bu ısırıkların aynı zamanda ardışık ısırıklara benzediğini açıklıyordu – katil sivri dişlerini kurbanlarının etine geçiriyor ve birçok damarı patlatana dek derinin üzerinden kanlarını emiyordu. Bir tür ölüm... öpücüğü.

– Geliyor musun?

Hervé berbat düşüncelerinden uyandı, toplantının sonunu kaçırmıştı. Yazık. Çok daha iyi. Pes etmişti.

Takım arkadaşlarını itaatkâr bir şekilde dışarıya kadar takip etti. O denli bunalmıştı ki dışarıdaki hava ona ne bir rahatlama ne de bir fayda sağlıyordu. Dehşete kapılmış adam...

JL bir köpeği çağırır gibi ıslık çaldı:

– Haydi, yola koyulalım. Yeniden Gupta'yı görmeye gidiyoruz. Bu kez, onu ben sorgulayacağım!

Dauphine'e doğru yönelmişlerdi ki, Nicole bir anda durdu.

– Ne oldu? diye sordu Mersch.

Genç kadının suratı bembeyazdı:

– Suzanne ve Cécile'in ardından bir sonraki kurban ben olabilir miyim?

Jean-Louis hemen cevap vermedi. Ya güneşten ya da kaygıdan dolayı kaşlarını çatmıştı, sonunda konuştu:

– Bunu ben de düşündüm.

– Tam olarak ne düşündün?

– Bir nevi... dostluk zinciri. Belki de katili ilgilendiren bu bağdır.

Nicole sanki çok büyük bir acının etkisi altındaymış gibi kasıldı. Jean-Louis sıcak bir ses tonuyla konuştu.

– Apartmanının önüne iki polis dikeceğim. (Antipatik bir kahkaha attı.) Onlara sivil giyinmelerini söyleyeceğim.

64

Faubourg-Saint-Denis Sokağı. Petites-Écuries Sokağı. Martel Sokağı. Bilinmeyen bir nedenden onuncu bölgenin bu dar sokaklarında görüş mesafesi azalmış gibiydi. Saat on yediydi, şimdiden gece olmuş gibiydi. Kendisine rağmen, biraz sınırda hezeyanlar yaşayan Mersch'in kıyametle ilgili düşünceleri, dünyanın sonuyla ilgili saplantıları vardı...

Paradis Sokağı'na vardığında, daha makul yani daha az çılgın bir teoriye dönüş yaptı. Bir yangın anayolu kavuruyordu. Kara bir sis tabakası her şeyi kirletiyor, taşları yalıyor, gökyüzünü görünmez kılıyordu.

Biraz daha yol aldılar ama durmuş araçların önünde yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldılar. Mersch kontağı kapattı ve kaporta gıcırtıları içinde kapısını açtı. Çocuklar da onu izledi. Harelenmiş ışığın içinde üçü de zırhlı şövalyeler gibi gümüşi renkte görünüyordu.

İnsanlar koşuşturuyor, bağrışıyor, ellerini kollarını sallıyorlardı. Bir kraterden fışkırmışçasına küller havada uçuşuyordu. Protestolara, korkmuş yüzlere, omuz darbelerine aldırmadan, tıpkı bir önceki gün Charléty'de olduğu gibi akıntıya karşı ilerliyorlardı.

Mersch gülümsedi: En kötüsünü öngörmek, haklı çıkmak şansını her zaman artırıyordu. Elbette yanan Gupta'nın yoga merkeziydi. Eşikten kaçan kabarcıklar arasından, yaslı atmosferi parçalayan kızgın demir darbelerini andıran çatlaklar, öfkeler, turuncu diller ayırt ediliyordu.

Binanın önüne geldiğinde Mersch bir şeyler yapmak için çok geç olduğunu anladı. İtfaiye henüz gelmemişti ve bina çoktan bir şeker gibi erimeye başlamıştı. Çamur banyoları içeride sobanın üzerindeki bir zift çorbası gibi fokurduyor olmalıydı.

– Beni burada bekleyin, dedi Hervé ile Nicole'e.

Duman duvarını, siyah incilerden oluşan bir perde gibi aralayarak atölyeye daldı: Yerdeki linolyum döşeme bir uçan halı gibi

kabarıyor, posterler, Hint tanrılarının heykelleri alevlere gülümseyerek sessiz sedasız yanıyordu. Görmek büyüleyiciydi ama bu şekilde ziyaret çok daha iyiydi.

Mersch ilk salonu geçti: Ateşten duvarlar, kor haline gelmiş pervazlar. Sıcaklık bir ısı sorunu değil, bir madde, bir temas sorunuydu – sıcak suya batırılmış bir çarşaf gibi onu sarıyor, ilerleyişini yavaşlatıyordu. Tuhaf bir şekilde, içerideki duman sokaktaki dumana nazaran daha az yoğundu – herhangi bir çıkış dumanı çekerek vantilatör görevi görüyordu.

Yoga salonunun diğer ucunda beklemediği bir manzarayla karşılaştı: Dizleri üzerine çökmüş Hintliler, onları oracıkta yakacak yangına aldırmadan dua ediyordu. Tavan parçaları kıvılcım şelaleleri meydana getirerek üzerlerine düşmeye başlamıştı bile, ama yapacak bir şey yoktu, adamlar mantralarına odaklanmıştı.

Mersch kapıdan geçmek için üzerlerinden atlamak zorunda kaldı. Gördüğü şey onu şaşkına çevirdi. Banyo odası bir sanayi fırınını andırıyordu: Her bir küvetten, ısının etkisiyle patlayan fayansları çatlatan siyah ve beyaz alevler püskürüyordu. Altta, tapınak sunağına kadar cıvadan bir dama tahtası oluşturan gümüş rengi altı adet su birikintisi parlıyordu.

Salonun dip tarafında yer alan, bir gün önce fark ettiği sunak, seramik blok, bir cüruf yığını gibi kararmıştı. Üzerinde meşhur lotus pozisyonunda (bunu Mersch bile biliyordu) oturan, çoktan yarısı kora dönmüş çıplak bir adam vardı. Bir tür dirençli, kayıtsız bir hareketsizlik içinde yanmakta olan adam hiç kımıldamıyordu.

Alevlere rağmen, dumana rağmen, hiç tanışmamış olmalarına rağmen, Mersch onu tanıdı: Charléty'deki sadhu. Saç örgüleri top fitilleri gibi eriyip bitiyordu, çökmüş, çok zayıf gövdesi kızılımsı gerçek bir fırtına tarafından ele geçirilmişti, alevler kaburgalarının arasından bıçak gibi kayarken tüm bedeni fırının acımasız ve harlı dişleriyle yavaş yavaş kemiriliyor gibiydi.

O anda Mersch, sağ tarafta, ateşlerin oluşturduğu iki üçgen arasında birini fark etti: Şalına sarınmış, hareketsiz duran, kendi kendine dualar mırıldanan Gupta...

Mersch yanmakta olan küvetlerin arasından atladı ve adamı boynundan yakaladı.

Tahliye buradan...

65

Mersch'in sesi boğuklaşmıştı, yüzü tamamen kavrulmuştu, gözleri kan çanağı gibiydi. Her nefes alışında, burun deliklerine miyasmaların, yanmış linolyumun, akkor haline gelmiş çamurun, ızgara olmuş insan etinin kokusu doluyordu.

Az önce gördüğü sahne –yanan sadhu, dua eden Hindular, alev almış küvetler– sonsuza dek belleğine kazınacaktı. Alevlerin öfkesi ile kendini alevlere kurban eden adamın kayıtsızlığı arasındaki zıtlık, çevresinde inleyen diğer insanlar, cehennemi ateşin altında yok olan bu dekor onu altüst etmişti. İnsanın gırtlağını sıkan, beynini yakan ve insanı asla rahat bırakmayan bu tür görüntülerdi...

Guruyu Dauphine'e kadar sürüklemiş ve yolcu koltuğuna oturtmuştu –daha ziyade tıkmıştı, denebilir. Hervé ile Nicole'ü de arkaya atmış, kapıları kapamış ve hepsini kilitlemişti. *Kımıldamak yok...*

Manevra yapmış, kornaya basmış, polis kimliğini göstermiş ve itfaiye geldiği sırada da bu çirkef kuyusundan çıkmayı başarmıştı. Papillon Sokağı. Lafayette Sokağı. Montholon Meydanı.

Gıcırdayan el freni, titreyen çınar ağaçlarının gölgeleri.

Artık ciddi konular gündeme gelebilirdi:

– Yanan o herif, kimdi?

– Bilmiyorum.

Gupta'nın kibrinden eser kalmamıştı. Gümüş rengi sakalı artık donuk kül rengi olmuştu. Türbanı yana kaykılmıştı. Sanki tüm bedeni parçalanmanın eşiğindeydi.

Artık ne iki parmağıyla insanı uyutan guru ne de ukala bir ses tonuyla yaşamı açıklayan çalçene bir üstattı. Dünyasının altüst olduğunu –belki de yıkıldığını– gören çok korkmuş bir Hindu'ydu.

Bilgi almak için ideal zamandı.

– Sende mi kalıyordu?

– Evet.

– Ve sen onun kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?

– Kimse bir sadhuyu evinde misafir etmeyi reddetmez.

– Adı ne?

– Onun adı yok.

– Onun adı yok ve uçakla mı geldi?

– Resmi adların hiçbir önemi yok.

Küçük Dauphine, konserve kutusu, hapishane hücresi, baskıyı sürdürüyordu.

– Neden Paris'e geldi?

– Bilmiyorum.

– Benimle dalga geçme!

– Yemin ederim. Bir görevi vardı, evet, ama ne olduğunu bilmiyorum.

– Kafanı biraz zorla.

– Bilmiyorum.

– Buraya ne zaman geldi?

– Yaklaşık üç hafta önce.

– Hangi uçuşla?

– Hiçbir fikrim yok.

Gupta'nın sesi de değişmişti. İnsanı hipnotize eden o kadifemsi ses tonunu koruyamayacak kadar çok alev yutmuştu. Artık çıtırdayan, sürtünen, gıcırdayan tiz bir sesti – ve kelimeler, Doğulu aksanından çok kolay çıkmıyordu. Dudaklarının arasında titriyordu.

– Yani bu adam senin evine geldi. Ne zaman?

– Yaklaşık on gün önce.

– Ve sen hiçbir şey sormadan onu kabul ettin.

– Evet.

– Paris'te ne yaptığını öğrenmeye çalışmadan.

– Evet.

– Giden, gelen ve kuşkusuz iki cinayete karışmış bir herifi evinde barındırmak seni rahatsız etmiyor mu?

Gupta derin bir nefes aldı ve belli belirsiz de olsa, o bilge adam tavrını yeniden kazanmış gibiydi:

– Hindistan'da bizler sizin gibi düşünmeyiz... Bir durumu anlamadığımızda yine de bir şeyi anlarız: Bilinemezin doğasını, biz...

Mersch direksiyona vurdu:

– Kapa çeneni!

Arabanın arka koltuğunda oturan genç kız ile kardeşinin yanında zor kullanmak ve Hindu'ya vurmak istemiyordu ama kahretsin, ona sakalını yedirmek için büyük bir istek duyuyordu...

– Cinayetleri biliyor muydun?

– Evet.

– Sana kim söyledi?

– O.

– Onun cinayetlerle bağlantısı neydi?

– Bilmiyorum. Onları korumak istiyordu.

– Kimi korumak istiyordu? Kurbanları mı? Yani onların tehlikede olduğunu biliyor muydu?

– Bilmiyorum.

– Katili tanıyor muydu?

– Evet.

– Sana onun hakkında bir şey söyledi mi?

– Çok tehlikeli bir adam. Birçok güce sahip.

– Hangi güçler?

– Tam olarak bilmiyorum. Ama tantracılıkla bağlantılı.

– Güçlerini tantracılıktan mı alıyor?

– Bu onun varoluş nedeni.

– Katil Hintli mi?

– Bilmiyorum.

– Neden katil özellikle bu genç kadınlara saldırıyor?

– Onlar kapılar.

O denli beklenmedik bir sözcüktü ki Mersch yutkunmak zorunda kaldı. Ağzının içine kül yüklü kocaman bir balgam dolmuştu.

– Ne?

– Kapılar. Katil onları açıyor.

Birden kurbanların bedenlerinin duruşu Mersch'in gözünün önüne geldi. Bir tapınağın cephesindeki heykeller. Katil eti yontuyordu, bir tapınak inşa ediyordu...

– Ne demek istiyorsun? diye üsteledi Mersch.

– Daha fazla bir şey bilmiyorum. Sadece Baba'nın –sadhu– bana söylediklerini biliyorum. Kapılar, katil onları açıyor. Büyük yıkım başladı...

Mersch Nicole'e şöyle bir baktı – o da bir "kapı" mıydı?

– Bana tüm gerçeği anlatmadın, diye karşılık verdi Mersch, daha sakin bir ses tonuyla. Suzanne'a ne öğretiyordun?

– Yoga.

– Bana aptalca şeyler söyleme! Tantracılıkla ilgileniyordu ve sen ona yol gösterdin.

Gupta cevap vermedi. Bu başlı başına bir cevaptı.

– Suzanne çok donanımlıydı, diye sonunda mırıldandı. Kendi yolunu açıyordu. Politika ile spiritüaliteyi karıştırıyordu. Kendi okulunu yaratmak istiyordu. Neden olmasın? Buna asla inanmamıştım...

– LSD, onaylıyor muydun?

– Asla. Kimyasal mokşaya ulaştırmaz.

Mersch kolunu Gupta'nın koltuğunun arkasından geçirdi. Neredeyse dostça bir hareket.

– Şu ya da bu şekilde, Suzanne çok ileri gitti...

Gurudan cevap yoktu.

– Öyleyse sen korkuya kapıldın. Onun tehlikede olduğunu biliyordun. Sadhuyu sen çağırdın!

– HAYIR!

Mersch yumruğunu sıktı. Lanet olsun: Onun ağzını burnunu dağıtamazdı.

– Yalan söylüyorsun, ama önemli değil. Suzanne'ı kurtarmak için geldi ama başaramadı.

Cevap yoktu.

– Bir sonraki kurbanın Cécile olacağını nereden bildi?

Cevap yoktu.

– Her halükârda, onu korumaya muvaffak olamadı. Senin adam, çok etkili değilmiş...

Sepetinin içine büzülen bir kobra gibi türbanının altına büzülmüş olan Gupta artık onu dinlemiyor gibiydi.

– Bunun için mi kendini yaktı?

Birden Gupta kafasını kaldırdı ve bağırmaya başladı:

– Başaramadı, başaramadı... Kâli çağı başladı. Yıkım çağı başladı!

Mersch yolcu kapısını açmak için kolunu uzattı. Vücudunu geri çekti, sağ bacağını kaldırdı ve Hintliyi arabadan atmak için tekmeyi yapıştırdı.

Tek kelime etmeden, kontak anahtarını çevirdi ve Beaujon'a doğru yola çıktı.

Temizlenmenin ve imkânsız üzerinde düşünmenin zamanı gelmişti.

66

– Evinin altında iki SAC adamı ızgara oluyor ve senin bana söyleyecek bir şeyin yok, öyle mi?

Bir anda Mersch, Deniaud'nun neyi kastettiğini pek anlamadı. Şu an için "ızgara olmak" sözcüğü ona sadece az önceki yangını hatırlatıyordu, ama polis Simca 1000'den söz ediyordu: Artık hayatı bir yangından başka bir şey değildi...

– Haberim yok, diye yalan söyledi.

Deniaud büyük patileriyle çalışma masasının üzerine yüklendi, ardından bir mobilyanın altında bir şey arıyormuş gibi boynunu uzatarak yan tarafa baktı. Sinirlenmenin saf tezahürü.

– Mermiler eridiği için şanslısın.

– Adamlar kim?

– Şimdilik sadece birinin kimliği saptandı. Pierre Santoni. Bizden biri. Ve SAC'tan.

Mersch belli belirsiz kafasını salladı. Önce çocukları bırakmıştı –Hervé'yi Châtelet İstasyonu'na (1 numaralı hatla doğrudan Porte de Vincennes'a gidebilirdi), sonra Nicole'ü Les Invalides Bulvarı'na, önünde iki polisin beklediği evine bırakmıştı. Mersch tarzı bir tür bonus.

Sonra ağılına kavuşan bir koyun gibi Beaujon'a gelmişti.

– Ne oldu? diye sordu Deniaud.

– Hiçbir şey bilmiyorum.

Deniaud, şişe yeşili güzel bir deriyle kaplanmış çalışma masasına vurdu.

– Geçen cuma akşamı, protesto gösterileri sırasında, SAC'ın iki başka adamı öldürüldü. M1911'in yakışıklı mermileriyle.

– Eee yani?

– Asker torbanda bir Colt 45'in kaldığını hatırlıyorum...

– Karşılaştırmalı bir uzman incelemesi isteyecek misin?

Polis derin bir iç çekti:

– Çok şanslı bir herifsin... Balistik çalışanları grevde...

Mersch Deniaud'sunu tanıyordu. Fırtınanın geçmesini beklemek gerekiyordu...

Ve gerçekten de:

– Tamam, bu boktan olayı unutalım, dedi sonunda. Davalar rafa kaldırılacak ve kimse bu pislikler için üzülmeyecek. Her halükârda bunları soruşturacak kimse de yok. Yani, hepsi bu. Bu ölümler olaylarla ilişkilendirilecek. Her şeye rağmen herkesin zarardan payına düşeni alması gerekiyor... Senin hikâye ne durumda?

– Benim hikâye mi?

– Senin cinayet davası.

– İkinci bir cinayet oldu.

– Lanet olsun.

Deniaud protestocu tehdidinden o denli bunalmıştı ki, artık genel müdürlüğün adli polisin tepesindekileri başkentteki suçlar hakkında bilgilendiren tekekslerini bile okumuyordu.

– İpucun var mı?

– Neredeyse.

Böyle bir soruşturmayı Deniaud gibi bir adama açıklamak onun eline düşmek demekti. Fonda çeşitli yoga pozisyonları almış cesetlerin önünde fayans sunağının üzerinde yanan sadhu yeniden gözünün önüne geliyordu. Tanrım: Bir polis bürosunda böyle bir şeyi gündeme getirmektense susmak daha iyiydi.

– Adam bulabildin mi?

– Berto, diye cevap verdi Mersch, ılımlı bir sesle. Ve gerektiğinde kullanmak üzere birkaç üniformalı...

Deniaud ellerini açtı, "Senin için bir şey yapamam" der gibiydi.

Sonra ayağa kalktı ve ellerini pantolon ceplerine soktu. Sıvalı gömlek kollarıyla, *Maigret Tuzak Kuruyor* filmindeki Jean Gabin'e benziyordu. Sadece birası ve sandviçleri eksikti – onlar da çok uzakta olmamalıydı.

– Bundan yukarıya bahsetmemi ister misin? diye, yine de sordu.

Mersch'in cevabı olumsuzdu. Kimsenin canını sıkmaması için bu davayı tek başına çözmeyi tercih ediyordu...

– Bunu söylemek üzücü, diye devam etti komiser, ama başka koşullarda, böyle bir hikâyeyle tüm 36 teyakkuza geçerdi...

– ... Ve Paris korku içinde yaşayacaktı. Bir anlamda, böylesi daha iyi...

Deniaud ağır adımlarla odayı arşınlıyordu ve parke zemin hafifçe inliyordu.

– O pisliği yakalayacağından eminim.

– Elbette, diye cevapladı Mersch, ayağa kalkarken.

– Demek istediğim şu: Biz sorunumuzu, sokak sorununu çözmeden sen onu yakalayacaksın...

Mersch hafifçe sallandı ya da belki de asıl sallanan gerçeklikti. Dışarıda kaos hüküm sürüyordu ve ortama bir tür ateşkes hâkimdi. Kaçık bir katil, bu genel kayıtsızlık içinde genç kızları kurban ediyordu ve o da bir haftadan kısa bir zaman içinde kimseyi üzmeden dört adamı ortadan kaldırmıştı.

Jean-Louis kapı kolunu çevirdi ve birden aniden giren bir kramp gibi kendini yalnız hissetti – ölmek için yalnız. İki çocuğu özlüyordu. Onlara ihtiyacı vardı ve bu sadece soruşturma için değildi...

67

Berto'nun ofisi olan karargâhına ulaşmak için çatının altındaki en üst kata çıktı. Basamakları tırmanırken, bu geçici yorgunluğu atlatmak için güce ihtiyacı olduğunu söyledi. Tuvalete uğradı. İki amfetamin. Ve işte.

Yeniden şarj olmuştu, lavabo aynasında dikkatle kendine baktı. Berbat görünüyordu – en hafifinden bu söylenebilirdi. Çok uzun saçları gözlerine düşüyordu, şakaklarında hâlâ kurum izleri vardı ve gözlerinin çevresindeki geniş halkalar ona bir Latin operet şarkıcısı havası veriyordu. Ne mutlu ki, üç günlük sakalı (aslında bir haftalık) herkesin aynı fikirde olmasını sağlıyordu. Her an patlamaya hazır bir suçlu görüntüsü...

Birden, amfetaminler etkisini hissettirdi. Kimyasal güç doğrudan beynine ulaştı. Kanının elektriğe, öfkeli kahkahalara ve helikopter gürültülerine doyduğunu hissediyordu.

Yeniden başlayabilirlerdi.

Berto'yla olan mevzu hemen çözülmüştü. Montsouris Parkı'nın analiz sonuçlarını incelemişti – koca bir hiç. Görgü tanıkları? Hiç yoktu. O gece Charléty Stadı çok kalabalık olmasına rağmen kimse bir şey fark etmemişti.

Tuhaf bir şekilde, bu sıfır noktası onun doğru yolda olduğunu ispatlıyordu –Hindistan, tantracılık, bufa balıkları... Ufukta anlaşılır bir şey yoktu: Katilin izi gibi.

Mersch günün hasadını açıklama zahmetinde bulundu.

Berto kollarını göğsünde çaprazlamıştı, sanki "Pekâlâ dostum..." demek ister gibi ıslık çaldı. Bu ikilik Mersch'i şaşırtıyordu: Ona farklı iki soruşturma varmış gibi geliyordu. Berto'nun en ufak bir etkisi olmayan klasik soruşturması ve kendisinin, zincirleme felaketlere yol açan tamamen marjinal, anlaşılmaz soruşturması.

Bir Gitane yaktı:

– Kızın, Cécile'in ailesini görebildin mi?

– Evet.

– İyi geçti mi?

– Çok iyi.

Mersch ne cevap vereceğini bilemedi. Bir kez daha, teşhis olayından ve yararsız taziye konuşmalarından kaçınmıştı ama bu kaçınma bile onu rahatsız ediyordu. Ringin iplerine sıkışmış Mersch...

Kurbanların üzüntüden mahvolmuş yakınlarını ve yıkıma uğramış bu insanların doğrudan gözlerine bakmasına engel olan kendi korkaklığını düşünüyordu. Ölüme, evet. Ama hayatta olanların duyduğu büyük acıya, hayır. Bu anlamda, Cezayir mutlu bir dönemdi. Bir ceset, imzalanacak birkaç evrak, uçağa konulan bir tabut. Nokta.

– Tamam, diye daha az marazi bir duyuruyla konuşmayı sonlandırdı, bu gece herkes serbest.

– Yani?

– Evine git ve uyu. Yarın konuşuruz.

– Ya sen?

– Ben mi? diye gülümsedi Mersch. Ben zaten bir süreden beri uyuyorum ve kâbuslar görüyorum.

68

Oran'a yollanmak üzere gemiye bindirilmeden önce Marsilya'da bit ayıklama kabinlerine sokulan askerler gibi duşun altına girdi. Sıcak su deposu bitine kadar azami temizlik...

Saat henüz yirmiydi – yine de tek planı gidip yatmaktı, vücudu çığlıklar atıyor ve kafası devreden çıkarılması için yalvarıyordu.

Ama önce, cephane.

İronik bir ayrıntı: Jean-Louis de tıpkı Suzanne gibi uyuşturucusunu parkenin altında saklıyordu. Üzerinde sadece tek bir havlu vardı, elinde bulunan malların hızlı bir envanterini çıkardı.

On kadar ot paketi.

Alüminyum kâğıda sarılmış çubuk şeklinde üç adet kenevir reçinesi.

Yarısına kadar kokain dolu bir tuzluk.

Benzedrin vaporizatörleri.

İçinde her türden amfetamin bulunan Kodak film kutuları.

Meskalin tozuyla dolu küçük paketler.

Afyon hapları.

Yastığının altında silah olmadan uyuyamayan –zaten yastığının altında silahla uyuyordu– bazı insanlar gibi, bu stok onu rahatlatıyordu.

Bu akşam o uyuşturuculardan birini kullanmak istemiyordu, sadece uyumayı düşünüyordu. Elini döşemenin arasına soktu ve küçük plastik bir torba çıkardı –burayı eczanesi olarak adlandırıyordu– ve küçük haplarına el attı.

Gizli silahı: Gardenal. Sara hastalarının çırpınmalarını azaltmakta kullanılan ve bir atı bile uyutabilecek güçlü bir barbitürat.

Mersch için uyumak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Uykusuzluk çeken biri değildi, hayır, sadece uykusu onun için bir zehirdi. Her

gece zihni işkence çekiyor, parçalanıyor, çok acı çekiyordu. Uykusundan halüsinasyonlarla ve önceki günden çok daha yorgun olarak uyanıyordu.

Bir hap yuttu ve kendini korkunç görüntülerin ve dehşet sahnelerinin olası bombardımanından korumak için her zaman yaptığı gibi cenin pozisyonunda uzandı. Mersch uykuya dalamıyordu: Kendini korumaya alıyordu.

Kâbuslar gecikmemişti: Bir Augustus heykeli kadar beyaz, saçlarında siyah kurdeleler bulunan bir sadhu, kenarları iki morumsu parça olarak yararken eti gıcırdatan keskin bir bıçakla genç bir kadını kurban ediyordu.

Hemen ardından, adam ağzının içine bir çeşit protez ya da çivilerle dolu bir bilezik takıyor, böylece ağzı küçük, keskin dişlerle çevrelenmiş, ısırıp kan emmeye hazır ölümcül bir vantuza dönüşüyor...

Birden ağız kocaman açılıyor, diş sarmalı kulakları tırmalayan bir uğultu içinde parlıyordu. Mersch uyuyor muydu? Hem bu ağızdı hem de vücut sıvılarını emen ve acı içinde çığlıklar atan bu ağzın kurbanıydı. Kan ve keratin. Çamur dolu bir nehrin dibinde paramparça oluyor ve son derece berbat, karanlık ve sıvı bir dünyaya karışıyordu...

Yerde, kan rengi bir şaşkınlık içinde, korkunun etkisiyle hıçkırarak, kısa devrelere ve kıvılcımlara maruz kalmış eski bir transformatör gibi titreyerek uyandı. Artık onu içine çeken soruşturma değildi, o soruşturmayı içine çekiyordu.

Karanlıkta, yeni bir Gardenal bulmaya çalıştı. Hiçbir şey görmüyordu. Düşünceleri yumruk darbeleri gibiydi, şakak damarlarının bir gong gibi çınladığını hissediyordu... Midesi bulanıyordu, ama kusmuyordu – uzun zamandan beri hiçbir şey yememişti... Hatırlamıyordu.

Salona, hapları sakladığı döşeme tahtasına ulaştı. Ter yüzünü yağ gibi kaplarken, titreyen parmaklarıyla haplarını arıyordu. Konuyu toptan halletmek için iki hap birden yuttu ve büzülüp böğrünün üzerine devrildi. Gerçekten dibe vurmak, bir kuyunun içine düşen biri gibi kendi içine gömülmek için dua ediyordu.

69

– Ne yapıyorsun?

– Görüyorsun: Valizlerimizi hazırlıyorum.

– Gidiyor musunuz?

– Evet, hayatım. Corubert'e. Hastanede ideal bir iş buldum.

Bernard'ların, Nogent-le-Rotrou yakınlarında, Perche kırsalında bir evleri –kimileri buraya şato ya da en azından konak diyordu– vardı.

– Hangi sebeple?

Baba iki yumruğuyla gömleklerini valizin dibine bastırdı.

– Hangi sebeple? diye tekrarladı, ses tonunu yükselterek. Bu sersem ülkeden bıkmış olmam sebebiyle! Sizin öğrenci saçmalıklarınıza yeterince katlandık. Grevleri ve sendikaların bitmez tükenmez yakınmalarını hoşgörüyle karşıladık. Ve artık Pompidou direnmeyi bıraktı, pes etti, siz hâlâ tatmin olmadınız mı? Lanet olsun! Yeter, usandım, anlıyor musun?

Valizine birkaç kazak ekledi – Orne'da akşamları nemli olurdu.

Nicole onu burada tutacak argümanlar arıyordu. Görünüşte, bu burjuva öfkesi onu çileden çıkarıyordu. Derine inildiğinde, içinde bir panik duygusunun yükseldiğini hissediyordu. Bu büyük dairede tek başına mı kalacaktı? Ya gerçekten katilin listesindeki üçüncü isim kendisiyse? Aşağıda bekleyen iki polisi düşündü. Az da olsa güven vericiydi.

Tüm hikâye dilinin ucundaydı... Ama sadece sormakla yetindi:

– Ya hastaların?

Can sıkıcı bir kahkaha patlattı:

– Hastalarım mı? Evlerinden çıkmaya bile cesaret edemiyorlar! Servisimin yarısı grevde, diğer yarısı da çınar ağaçlarının altında

kâğıt oynuyor. Bana inan, kimseyi özlemeyeceğim. Fransa kaos ortamında yok olup gitmek istiyorsa, ben de balığa gideceğim!

– Peki ben?

Soruyu son argümanını kullanıyormuş gibi sormuştu.

– Sen mi? Sen bizimle geliyorsun.

– Söz konusu bile olamaz.

Hiç düşünmeden cevaplamıştı. Bu bir cevap değil bir refleksti. Her koşulda, özellikle de babasına "hayır" deme refleksi.

Ama bu belirgin durumda, cevabında samimiydi. Hiçbir şey için Paris'i terk etmeyecekti. Kasırganın ortasında kalmak niyetiyle değil – artık "olayları" umursamıyordu. Sadece Hervé ile Jean-Louis'nin yanında olmak istiyordu. Katili bulmak istiyordu. Bunu Suzanne ile Cécile'e borçluydu.

– Olaylara en ön sıradan tanıklık etmek istiyorsun, ha? Gösterinin niteliğini yanlış anlayarak, diye alaylı bir şekilde güldü babası. Piyesin sonunda hayal kırıklığına uğramayı göze alıyorsun!

Valizini kapattı, her kilidi kapatan küçük anahtarı özenle çevirdi.

Nicole ağlamak üzereydi. Babasına en iyi arkadaşlarının –onları çok iyi tanıyordu– öldürüldüğünü söylemek isterdi. Ama bu, babasının onu zorla götürmesi için mükemmel bir sebep olurdu.

Bunun yerine, her zamanki gibi provokasyonu tercih etti.

– Seni anlamıyorum, baba. Sen Direniş'teydin, ülken için savaştın, asla cesaretini kaybetmedin, neden bizim mücadelemizi desteklemiyorsun? Ülkeyi ayaklandıran bu güce neden karşısın?

Babası valizini aldı ve bıkkın bir şekilde yere koydu. İç çekti, sonra odadaki –anne ve babasının İskandinav'la karışık ellili yılların havasını koruyan odası– pas rengi deri koltuklardan birine oturdu.

Sonunda, karaciğere inen bir kroşe gibi, kızına kocaman bir gülümsemeyle baktı. Nicole bu gülümsemede, olgun, sağlam, ışıltılı adamın tüm gücünün tükendiğini gördü. Tepeden tırnağa ürperdi. Kendini cesur sanıyordu, ama o babasının biricik kızıydı. Yaptığı her şeyde, meydan okuduğu her şeyde, hatta ve özellikle de ona karşı mücadele ettiğini sandığı zamanlar da bile arkasında bu adam vardı...

İçten bir duyguyla babasının kollarına atıldı:

– Gitme, baba!

Kızının bakışlarını yakalamak için onu yumuşak bir hareketle kendinden uzaklaştırdı:

– Ne oldu? diye kaygılandı.

– Hiç, diye burnunu çekti, hiç...

– Valizlerini hazırladın mı, hayatım?

Nicole arkasına döndü: Annesi kapı açıklığında duruyordu, orman korucusu gibi giyinmişti. Bu görüntü onu yeniden diriltmişti: Anne ve babası gerçekten karikatür gibiydi. Tereddüde gerek yoktu: Paris'te kalmalı, dâhi bir tarihçi ile silahlı bir serseriyle birlikte kaderinin peşinden gitmeliydi.

– Ben sizinle gelmiyorum.

Annesi kısa bir omuz silkmeyle cevap verdi, bunun çok bir önemi yok anlamında bir tür tuhaf bir el kol hareketi yaptı. Sonra gözden kayboldu, kuşkusuz valizinin –en azından bir sandık olmalıydı– hazırlığını sonlandırmak için. Dünya yok olabilirdi, ama annesi, o, ayakta kalacaktı. Şık, kararlı, kusursuz.

Bir kez daha, babası onun bakışlarını aradı – bir dua sandalyesindeymiş gibi babasının önünde dizlerinin üstündeydi.

– Bana bir şey mi söylemek istiyorsun, canım?

Nicole bir hamlede ayağa kalktı. Arkadaşları ölmüştü. Belki bir sonraki oydu. Şiddetli, şaşkınlık verici, eşsiz bir soruşturmanın ortasındaydı. Bundan kaçamazdı.

– Her şey yolunda, baba. Başımın çaresine bakacağım.

Babası da ayağa kalktı:

– Her zamanki yere para bıraktım.

Cerrah, paraları bir provokasyon gibi, her zaman antrede duran devasa bir yelkenlinin gövdesinde saklıyordu.

Nicole tüm kalbiyle babasına sarıldı – kafası başka yerdeydi. Yenilmeyecekti. Kaygılarını gidermek için bir parça joint, birkaç 45'lik ve yatak!

70

Çok yakın zamanda esrarın iki evcikli bir bitki olduğunu, yani doğada hem erkek hem de dişi formlarında bulunduğunu öğrenmişti. Ayrıca dişi versiyonunun insanı sarhoş eden aktif maddeler, yani kannabinoid bakımından daha zengin olduğunu okumuştu, üstelik Hindistan'da, taze kesilmiş erkek esrar yapraklarının süt ve baharatlarla karıştırılmasıyla elde edilen *bhang* da satılıyordu...

Bu gece kullandığı otun cinsiyetini bilmiyordu ama bu onu uyutmaya yetecekti. Şilomunu doldururken, kokusu daha şimdiden onu tatlı bir rüyaya sürüklemeye başlamıştı. İşin püf noktası soruşturmayı düşünmemekti. Ve özellikle de Suzanne ile Cécile'i düşünmemek.

İki arkadaşının ölümü bir tür önemsiz olaydı. Kabul edemediği, hatta anlam veremediği bir olay. Tüm bunlara rağmen, hâlâ içlerinden birinden bir telefon almayı ya da onlarla Quartier Latin'de buluşmayı umut ediyordu. İşte bu nedenle dayanabiliyordu: Buna inanamıyordu. Suzanne... Cécile... Üçü de kendilerinin eşsiz, çağdaş, devrimci olduğuna inanıyordu. Keşke en azından arkadaşları Mayıs Olayları'nın kurbanları olsaydı. O bile değildi.

Bunları düşünme... Şilomu tuttuğu fuları özenle ıslattı, sonra yakmadan önce pipoyu sımsıkı kavradı. Bu hareketi bir deniz kabuklusunun içinde ıslık sesi çıkaran bazı ilkel insanların hareketini andırıyordu. Fonda, James Royal'in "Call My Name"i çalıyordu. Kime seslenecekti?

Şu ana kadar onu çok az sarmalayan marihuananın kokusu şimdi var gücüyle bedenine nüfuz ediyor, tüm yüz kaslarını etkiliyor, sinir sistemi ve damarlarından geçip beynini uyuşturmaya gidiyordu.

Gözlerini kapattı, dışarı üflediği kendi bilinciymiş gibi dumanı dışarı vererek kendini arkaya doğru bıraktı. Kendisine acıyarak belli belirsiz gülümsedi. *Bunları düşünme...*

Şimdi beyninin ekranında renkli olarak beliren Mersch'in yüzüydü. Gerçek bir Çingene. Buram buram yolculuk ve at arabası kokuyordu. Hiçbir bağlantısı, herhangi bir kadını olmayan bir Çingene, sağlıksız bir odada kalıyor, bir piknik tüpü üstünde biftek pişiriyor ve erotik dergileri karıştırarak mastürbasyon yapıyor olmalıydı.

Bu zıpır heriften hoşlandığını ve büyük amfide konuşmaya başlamadan önce de esrar içmesi gerektiğini düşünerek gülmeye başladı. Ama uyuşturucu ile siyasetin çok iyi anlaştığı söylenemezdi. Basit bir sebeple, siyasetin kendisi çok daha ciddi bir uyuşturucuydu... İşte bunun için Suzanne'la ilgili LSD hikâyesi tutmuyordu... Suzanne asla kendini koyuvermezdi, ayaklarını yere sağlam basardı, o...

Nicole birden doğruldu. Bir gürültü duymuştu. Bir an biten 45'liğin cızırtısı olduğunu düşündü, ama hayır: Koridordaki parkenin üzerinde biri yürüyordu...

71

Yataktan atladı ve kulağını kapıya dayadı. Orada kim vardı? Ailesi? Hayır, onlar gitmişti. Bir hizmetçi? Sebep yok. Beyninde patlayan düşünce çok daha basit ve çok daha netti: *Benim sıram.*

Derken gürültü kesildi. Rüya mı görmüştü? Boğazı tıkanmıştı, nefes alması imkânsızdı. Kalp atışları o denli hızlanmıştı ki, sirklerde tehlikeli numaralardan önce çalan trampet gibi gümbürtüsü duyuluyordu. Kolunun ucunda, kanın elini titretecek kadar nabzında attığını hissediyordu.

Çok güçlü bir şekilde ama sessizce kapı kolunu tuttu ve çevirdi. Kimse yoktu. Koridor karanlık ve sessizdi. Dairenin şekli, salondan ve yemek odasından geçmeden mutfağa ulaşmasına imkân tanıyordu. Oraya ulaştıktan sonra, gerektiğinde servis kapısından kaçabilirdi.

Kapı aralığında, kulağı kirişte biraz daha bekledi – herhangi bir ses yoktu. Nefes vermeye çalıştı, sonra kendini koridora atmak için yeniden beşe kadar saydı. Ayakları çıplaktı, bir fare gibi küçük adımlarla ilerliyordu.

Birkaç saniye içinde mutfağa ulaştı, kapıya atıldı. Kilitliydi. Kahretsin. Ve anahtarı nerede arayacağını bilmiyordu... Bu bilgisizlik onu evdeki değişikliklerden asla haberi olmayan, evin küçük kızı konumuna indirdi. Ve şimdi...

Taş kesmişti, omzunun üstünden koridorun karanlık ağzına bir göz attı. Her bakımdan kocaman olan daire sanki titriyordu. Hiç kuşkusu kalmamıştı: Katil oradaydı. Onun bağırsaklarını deşmek için eve girmişti... "Bir dostluk zinciri", demişti Mersch. Bazen bu tür ifadeler kullanıyordu...

İradesi dışında, zihninde salonu, yemek odasını, ebeveyn odasını, misafir yatak odalarını, babasının çalışma odasını dolaştı... Katil şüphesiz elinde bıçağı onu bulmak için her odayı kontrol ediyordu...

Telefon? Asla gürültü yapma tehlikesini göze alamazdı. Tek avantajı, eğer hâlâ varsa, davetsiz misafirin onun tam olarak nerede olduğunu bilmemesiydi. Kimse kimsenin nerede olduğunu bilmediği bir oyun –ölümcül oyun– gibiydi.

Aşağıda bekleyen iki polisi hatırladı. Les Invalides Bulvarı'na bakan pencerelerden birini mi açmalı, balkona çıkmalı ve bağırmalı mıydı? Bundan hemen vazgeçti. Polisler yukarı çıkana kadar o ölmüş olurdu...

Tek bir çözüm vardı: Giriş kapısı. Apartmanın merdiveninden kaçmak için bütün riskleri göze alarak daireyi boydan boya geçmeliydi...

Yavaşça –ayaklarının altındaki zemini hissetmeyecek kadar bacakları titriyordu– mutfak kapısının eşiğine yaklaştı ve koridora bakmayı göze aldı. Şok: Oradaydı, diğer uçta, salon kapısının ağzında duruyordu.

Yaşadığı paniğe rağmen –kendinde değildi– beyni gördüğü şeyin analizini baş döndürücü bir hızla yaptı. Tamamen siyahlar içinde uzun bir siluetti. Bir erkekti, evet, ama kadınsı bir şeyler de vardı... Sinematek'te gördüğü eski bir sessiz film olan *Les Vampires*'de olduğu gibi Irma Vep tarzı, yüze iyice oturan siyah bir maske takıyordu. Elinde, bulunduğu yerden tam olarak ayırt edemediği bir şey –bir silah? bir bıçak?– vardı.

Düşün kızım, konudan uzaklaşmanın zamanı değil. Oyun devam ediyordu: Aralarında on beş metre –koridorun uzunluğu– vardı. On beş metre ve sağda ve solda kapılar. Nicole en yakında olan kapıları eledi: Onlar odalara açılıyordu. Sağdaki yemek odasının kapısına ulaşmalıydı, bulunduğu yerden yaklaşık yedi metre uzakta, kendisi ile katilin tam ortasındaydı.

Eğer yeterince hızlı olursa, yaratacağı şaşkınlıkla, katil onu yakalamadan önce yemek odasına girebilir, orayı boydan boya geçebilir, salona ulaşabilir, hole varabilir oradan da giriş kapısını açabilirdi. Saldırgan peşinde olacaktı, ama biraz şansla kapıyı açacak zamanı olacaktı. Sonra, merdiveni inecek ve polislerin kollarına atılacaktı.

Hızla koştu ve Nicole'ün peşine düşmesi bir saniye kadar geciken rakibini hazırlıksız yakaladı. Yemek odasında, masif masanın çevresini dolandı ve refleks olarak –ya da filmlerde görüp hatırladığından– bir engel oluşturmak için masayı itti. Aynı şeyi, takipçisini

yavaşlatmak amacıyla iki sandalye, bir koltuk, bir yuvarlak sehpayla yaptı.

Giriş kapısına varınca, kapı kolunu çevirdiğinde kilit dilinin yuvasında olduğunu anladı. Buna inanamıyordu: Babası giderken onu içeriye kilitlemişti. Bütün planı suya düşmüştü. Eli hâlâ kapı kolunun üstündeyken adamın nefesini hissetti. Ustaca sıyrıldığı sırada bir bıçak kapıya saplandı.

Bıçağı net olarak gördü: Kavisli bir bıçaktı, bahçe işlerinde, budamada ya da bilmediği bir işte kullanılan bir şey. Bağırsaklarının halının üstüne yayılma düşüncesi midesini bulandırdı. Yere düştü, yeniden ayağa kalktı, kaydı, yeniden düştü, ardından tekrar ayağa kalkmayı başardı. Hâlâ çığlık atmamıştı – hayatta kalmakla çok meşguldü...

Salona koştu ve bir koltuğun arkasına gizlendi. Katil çoktan orada, eşikteydi. Hemen önce sağa, sonra sola sıçradı. Paniğine, korkusuna rağmen, Nicole onun çok tuhaf bir hareket tarzı olduğunu fark etti. Onun odanın içinde sıçrayarak, dolaşarak, ayaklarını sürüyerek dans ettiği söylenebilirdi... Dar giysisi içinde, adam bir dansçıya benziyordu...

Nicole'e doğru atladı, o da başka bir koltuğun arkasına geçti. Adam ona yaklaştıkça Nicole'ün korkusu azalıyordu. Canavar orada, birkaç metre ötedeydi ve onu evcilleştirdiğini –ya da daha ziyade ona olan korkusunu evcilleştirdiğini– sanıyordu. İster istemez fiziksel temas kuracaklardı ve acı verici kucaklaşmaları artık hayal dünyasına, saf korkuya ait olmayacak, bundan böyle gerçek bir şey olacaktı. Neredeyse sabırsızlanıyordu.

Başka bir koltuk. Adam, *Kuğu Gölü* balesi yapar gibi sıçrıyordu. Bir yusufçuk hafifliğiyle, makasla kesilmiş gibi duran çok net, çok saf bir gölge. Nicole eldivenli elindeki budama bıçağının parladığını görüyordu – soru işareti biçiminde ölüm. Şansını değerlendirdi: Eğer onu düşürmeyi ya da birkaç saniyeliğine itmeyi başarabilirse kapıya doğru gitme ve kilidi açma zamanı olabilirdi – anahtar girişteki konsolun üzerindeki mermer küllüğün içindeydi. Buna emindi.

Yemek odasındaki masaya ulaşana kadar katile sürtünerek geçme riskini isteyerek göze aldı. Bir oyun oynar gibi, ebelemece oyunundaki gibi, kendini masanın ucunda buldu – iki metre uzunluğunda vernikli ahşap. Parlak yüzeyin üzerine eğilmiş olan adam, maskesinin altından boğuk sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Bir dua ya da bir mantra – ona yabancı gelen bir dil.

Birkaç saniye daha masanın etrafında döndüler ve Nicole'ün beklediği an geldi. Sırtı hole dönük olduğunda ve adam odanın diğer ucundayken masanın kenarına ayak tabanını dayadı ve beklenmedik bir güçle masayı itti, adamı sandalyeleri, televizyonu kırarak ve perdeleri sökerek evin dekorasyonu içine yuvarladı.

Nicole ekseni etrafında döndü, kendini hole attı, anahtarı kaptı, kapının kilidini açtı ve sahanlığa çıktı. Çıplak ayakları basamakların halısını dövüyor, nefesi sağır edici bir gürültü çıkarıyordu, neredeyse hemen ardından katilin ayak seslerini duydu, birkaç basamak yukarıdaydı, peşini bırakmıyordu...

Apartmanın ağır kapısını açtı ve sivil iki polis memuruna doğru koşarken bağırdı. Çığlığı sanki göğüskafesini delmişti çünkü şiddetli bir acı hissetti – bir acı değildi, çok yoğun bir rahatlamanın neden olduğu duygusal bir ağrıydı.

Gauloise'larını söndüren iki aylak polisin kollarına atıldı, dönüp arkasına baktı ve imkânsızı kabullenmek durumunda kaldı: Apartmanın girişi boştu.

Dansçı buharlaşmıştı.

72

Sütlü kahvesi, yağlı reçelli ekmeği ve sabah Disque Bleu'sü olduğu sürece başına bir şey gelemezdi.

Hervé her uyandığında ve bugün her zamankinden daha fazla bunu düşünüyordu. Son günlerde yaşanan tüm korkulara rağmen mutfaktaki kahvaltı huzuru her zaman devam ediyordu. Kafe kremin kokusu. Taze ekmek ile yoğun tereyağının teması. Masanın üstündeki hafif yapışkan muşamba. Büyük avluda kuş cıvıltıları. Her sabah bu işaretler, büyükannesinin sevgisinin ve ev ortamı sıcaklığının sürüp giden dikkat çekici özelliği onu bekliyordu.

Elbette, durumu çok iyi değildi: Ellerinde hâlâ iki ceset, kurban etme, tam bir şiddete dönüşen sorgulamalar, anlaşılmaz bir mistik Hint hezeyanına saplanıp kalmış bir soruşturma vardı...

Üstelik, gece boyunca kaslarını sıkıştıracak kadar kıvrandıran o krizlerden birini daha yaşamıştı. Her zaman olduğu gibi, bir doktora görünmesi gerektiğini düşünmüştü, ama bu o kadar da acil değildi.

Hayır, aslında bu sabah tedirginliği başka nedenden kaynaklanıyordu.

Tedirginlik rüyadan kaynaklanıyordu.

Bir kez daha, kadın ona görünmüştü: Vernikli mobilyalarla, pırıl pırıl kakmalarla, alın varaklı koltuklarla dolu geniş bir dairede gezinen 30'lu yılların bir burjuva kadını.

Hervé onu rüyasında görmüyordu, o "kadındı." Rüyada onun bakış açısını, konumunu, bedenini benimsiyordu... Onu bir aynada görüyordu. Gaby Morlay'in ince uzun yüzü, kalkık bir çene, büyükannesinin yaptıkları gibi keçe şapkalar giymeye uygun bir kafa. Öte yandan, bu kadın çocukluğunda gördüğü büyükannesinin müşterilerinden biri de olabilirdi.

Ama neden onu bu kadar sık rüyalarında görüyordu? Ve neden çaresizce kâbusun içine yuvarlanıyordu? Bir ayna onun görüntüsünü

saklarken kendi yansımasına gülüyor, suratı biçimsizleşiyor, bir anda bir gulyabani suratına dönüşerek keskin dişleri bir şimşek gibi parlayarak açılıyordu.

Hervé kolundaki izi sinirli bir şekilde kazımakta olduğunu fark etti – ne zaman kaygılansa bu refleks haline gelmiş hareketi tekrarlıyordu. Doğa tarafından aynı rengin farklı tonlarında, cildinin üzerine, etine kazınmış şu korkunç gamalı haç...

– Biraz daha kahve ister misin?

– Ha? Evet, teşekkür ederim.

– Yağlı reçelli ekmek?

– Ben hazırlarım.

Büyükannesi, tuhaf, hem yuvarlanan hem de iki yana sallanan adımlarla salona doğru gitti. Günün en iyi zamanı. Hervé yeni bir Disque Bleu yaktı ve gözlerini kapattı. Peki, bugün onu ne bekliyordu? Hangi şiddet? Hangi korku? Yola koyulmalıydı. Saat onda Chez Martin'de olmalıydı. Her zamanki gibi.

Kapı çaldı. Hervé gözlerini açtı. Tuhaf. Sabahın sekizinde? Büyükannesi kapıyı açmaya gitti.

Önce erkek seslerini, sonra büyükannesinin boğuk, dumanlı sesini duydu. Ne olduğunu anlamak için ayağa kalkıyordu ki büyükannesi yeniden göründü.

– Seninle konuşmam gerekiyor.

73

Büyükannesi gelip yanına oturdu, bakışları kaygı vericiydi. Hervé bunu sevmiyordu. Tüm bu tavırlar ciddi bir haber ya da yeni bir yüreklendirme izlenimi yaratıyordu. Böyle sıkıntılı zamanlarda onu yeniden "doğru yola" sokmak için uzun uzun öğüt vermek gibi bir alışkanlık edinmişti.

– Seni daima korudum, bunu biliyorsun.

Sütlü kahve kâsesini bitirmek için oyalandı.

– Gerektiğinde nasıl tepki vereceğimi, gerek olduğunda doğru refleksi göstermeyi her zaman bildim.

Hervé kaşlarını çattı:

– Tam olarak neden bahsediyorsun?

– Bugün, sen tehlikedesin.

– Protesto gösterileri yüzünden mi?

– Hayır, başka şeyden söz ediyorum.

Hervé şaşkınlıktan donakaldı. Büyükannesi, şu ya da bu şekilde, soruşturmadan haberdar mıydı?

– Jean-Louis'yi mi kastediyorsun?

Tamamen kendi tarzında, biraz otoriter bir şekilde kafasını hafifçe sallayarak onu onayladı.

– Jean-Louis'yi ve diğerlerini, evet.

– Tam olarak ne biliyorsun?

Sanki boğazına Betadine emdirilmiş pamuk tıkmışlar gibi bu son sözcüklerin ağzından zorlukla çıktığını hissetti. Hemen ardından, bir bulantı midesinde dans etmeye başladı, bir tür ağrılı, değişken çalkantı...

– Her şeyi ve belki biraz daha fazlasını.

– Ben... Ben bir şey anlamıyorum.

Bulantı artıyordu, kaburgalarına baskı yapıyor, boğazını sıkıyordu.

Daha da kötüsü, görüşü azalıyor, daha ziyade gözleri kararıyordu. Şimdi büyükannesini çok basık bir tünelin içinde görüyordu.

Kadın onun elini sımsıkı tuttu:

– Hayatım, ne olursa olsun, bana güvenmen gerekiyor.

– Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?

Sesi değişmişti, kelimeleri boğazını tırmalıyordu. Şimdi çevresindeki her şey sallanıyordu. Masa, kahve kâsesi, hatta parmaklarının arasındaki sigarası bile.

– Neyim var benim? Ben... Ben kendimi iyi hissetmiyorum...

Kadın onun elini biraz daha sıktı:

– Sana her zaman her şeyi söyleyemezdim. Senin iyiliğin için, anlıyor musun?

Hayır, hiçbir şey anlamıyordu. Şimdi düşmemek için sımsıkı masaya tutunuyordu.

– Aç... Açıkla, diye mırıldandı, nefes nefeseydi.

– Çok geç, oğlum. Adamlar seni bulmaya geldi. Onlar burada...

Hervé kafasını kaldırmayı başardı.

– Ben... Ben kendimi kötü hissediyorum...

– Çok uzaktan geliyorlar. Korkmana gerek yok.

Artık neredeyse hiçbir şey görmüyordu ve görüntüleri seçmeye başladığında bunlar gerçeğin dağınık tasvirleriydi ve bildiği dünyaya sadece uzaktan benziyorlardı...

Gözleri kahve kâsesine takıldı ve nihayet anladı: Ona ilaç vermişlerdi. Daha da kötüsü: Bunu büyükannesi yapmıştı. İmkânsız. Bu dünyada onun kötülüğünü isteyecek son kişi oydu. Neden böyle bir şey yapmıştı? Cevap olarak, midesinde müthiş bir yanma hissetti. Boğucu acı bir tat. Kusmak... Hayır uyumak...

Büyükannesinin etine batan pençeleri:

– Bu senin iyiliğin için, diye yineledi kulağına, o sırada Hervé iki büklüm olmuştu. Seni korumak gerekiyor!

Umutsuzca bir çabayla Hervé doğrulmayı başardı. Mutfak kapısında iki adam duruyordu. Bıyıklar, ağaç kabuğunu andıran ten, jöleli saçlar... Hintliler. Hindular...

Paramparça olmuş kafasının içinde bir kelime telaffuz etmek ya da en azından bir düşünce oluşturmak istedi ama tüm yapabildiği bayılmak oldu.

Perde.

74

Chez Martin'e vardığında, Mersch Nicole'den bir mesaj bulmuştu. Genç kız, barı arayıp ondan evine, Les Invalides Bulvarı'na mümkün olan en kısa sürede gelmesini istemeyi akıl etmişti.

Hervé'yi bekleyecek zamanı yoktu. Dauphine. Kontak anahtarı. Sokaklar. Bu sabah Mersch'in suratı arabasının sacıyla neredeyse aynı durumdaydı. Gardenal etkisi altında uyku tam bir dinlenme değildi. Beyin taşlaşıyor, sonra ertesi gün taşı kırmak için güçlü bir kahvaltıya ihtiyaç oluyordu –amfetaminler, sert kahve, buz gibi duş. *Savaşta her şey mubahtır.*

Şimdi, Les Invalides Bulvarı'nda, Mersch bir deri koltuğa gömülmüş, şaşkınlık içindeydi. Nicole katillerinin saldırısına uğramıştı, bu kadarı da fazlaydı. Mucize eseri sağ kurtulmuştu ve Mersch, gizli bir tatmin duygusu içinde, çoktan bu katilin yenilmez olmadığı sonucunu çıkarmıştı.

– Bir Hintli miydi?

– Hiç bilmiyorum. Maskeliydi.

– Neye benziyordu?

– Bir dansçıya.

– Nasıl?

– İnceydi, atletik bir yapıya sahipti, vücudunu saran bir tür siyah tulum giymişti.

Bu soruşturma onu hasta ediyordu.

– Bana başka ne söyleyebilirsin?

– Onda kadınsı... bir şeyler vardı.

– Daha net ol.

– Bilmiyorum. Hareketleri... Klasik dansı andırıyordu, balerin gibi.

Mersch kötü bir sesle homurdandı:

– Puant da yapıyor muydu?

– Neredeyse.
– Hepsi bu mu?
– Hayır. İnanılmaz bir çevikliği, hızı vardı.
– Ama ondan kaçıp kurtuldun.
– Şansım vardı. O adam bir atlet, bir akrobat...

Mersch artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Ne kadar çok şeyi öğrenirse o kadar az biliyordu...

– Peki, sonra?
– Sonra mı? Polis arkadaşların uyudu.
– Beni neden aramadın?
– Nereyi?
– Evimi.
– Telefonun var mı?
– Hayır, ama yolda.

Nicole bir sigara yaktı. Titreyen parmakları dumandan bile daha hafif gibiydi.

Mersch de onu taklit etti. Bu kez, her şeyin altında kalmıştı. Genç kızın listedeki bir sonraki kurban olduğunu hissediyordu, biliyordu. Üçüncü "kapı."

Mersch dizlerine vurdu ve ayağa kalktı:

– Gidelim.
– Nereye?
– Kardeşimle buluşmak için Chez Martin'e, sonra da, Berto bir şeyler bulmuş mu öğrenmek için Beaujon'a.
– Ya sonra?
– Tanık bulmak için mahallende dolaşacağız. Senin adam doğada çözünmüş olamaz.

Nicole sanki artık onu dinlemiyordu. Kanepenin üzerine büzülmüş, dizlerini çenesinin altına toplamıştı. Her zaman solgundu, ama bu sabah saydamlığa geçiş yapmıştı: Yarı saydam derisinin altından mavimsi damarları görünüyordu. Mersch şair ruhlu biri değildi, ama yine de bir nehrin dibindeki yabani otları düşündü.

– Evet? diye üsteledi.

Sonunda Nicole ayağa kalktı ve bu hareket uzun bir gömleğin içindeki siluetini ortaya çıkardı. Bir gecelik değildi, bir erkek gömleğiydi. Kuşkusuz babasının gömleklerinden biriydi. Son sığınak.

– Üzerimi değiştireceğim.

Mersch onun salonu geçişini izledi. Tam bir kemik torbası.

– Dün gece, ailen burada değil miydi? diye sordu.

– Kırsala gittiler.

– Gelip sende kalacağım.

– Ne?

– Çok iyi duydun. Hatta karargâhımızı da buraya kurabiliriz!

Nicole geri döndü. Kızgın gibiydi, ama öfkesi bile onu kıpkırmızı yapmayı başaramamıştı. Sadece yanaklarında biraz pembelik vardı.

– Söz konusu değil.

– Neden?

– Çünkü her şeye son veriyorum. Soruşturma, tüm bu şiddet, tehlike. Ben de kırsala gideceğim ve sakince senin katili yakalamanı bekleyeceğim.

Mersch ne cevap vereceğini bilemedi.

– Eğer katil seni seçtiyse, diye bir çıkarımda bulundu, orada da güvende olmayacaksın. Tam tersine.

– Çok hoş.

Mersch onu korkuttuğu için kendini suçluyordu, ama o da ağın içindeki bir güvercin kadar tehlike altındaydı.

– Senin peşinden gelecek, seni kollayacak benim gibi bir adama ihtiyacın var, güzelim. Ve madem öyle, Berto'yla birlikte burada olabiliriz. Soruşturmaya katılmak istemiyor musun? Çok güzel. Ama ben o kaçığı yakalayana dek sana göz kulak olmak zorundayım.

– Sen gerçekten pislik bir polissin.

Kollarını göğsünde çaprazladı, gömleği memelerinin üzerine iyice yapışmıştı... Şeffaflık sayesinde iki koyu renkli çiçeği görebildiği iki küçük kum konisi.

– Senin niyetini anlıyorum, dostum, dedi birden Nicole, farklı bir ses tonuyla.

Mersch, belirginleşmeye başlayan ereksiyonuna gönderme yaptığını sandı ve geriye doğru bir adım attı.

– Senin için yem olmaya niyetim yok.

Nicole'ün bu cümlesi onu rahatlattı. Mersch bile kendi cinsel dürtülerini bir taşın altına gizlenmiş karafatmalar olarak görüyordu.

Genç kızın düşüncesine gelince...

– Sen beni kötü tanıyorsun, diye karşılık verdi. Asla bu kadar çarpık bir oyun oynamam.

Bir sessizlik, bir bakışma oldu. Bir filmde, havada bir duygu olduğu düşünülebilirdi, ama başka bir şey söz konusuydu. Ocakta pişen güvendi...

– Geliyorum, dedi sonunda.

Giderken onun arkasından baktı, bakışları kızın bacaklarına odaklanmıştı. Birden, çocukken yatılı okulun bekçisiyle pazar sabahları çıktığı avları hatırladı. Pusuda beklediği, ormanın bu bereketli saatleri boyunca geyikleri, ötleğenleri, tavşanları gözlemliyordu... Bu denge ve uyum mucizelerine hayran kalmıştı.

Bu mükemmelliği, şimdi o ideal orantılara sahip bu bacaklara bakarken buluyordu.

Ceketini öfkeyle ilikledi – silahının, yüreğinin üstüne.

Kendini daha iyi, dayanıklı, korunaklı, yenilmez hissediyordu.

Ama bir yaprak gibi titriyordu.

75

Öğlene kadar beklediler.

Hervé yoktu.

Başka koşullarda, Mersch kaygılanırdı. Ama dün gece, katil sanki zaten meşgul olmalıydı. Kardeşi uyuyakaldığı için geç mi uyanmıştı?

Mersch, etrafı kendilerini Bob Dylan sanan ve onun hit parçalarını kötü gitarlarıyla katleden uzun saçlılarla çevriliyken vaktini boşa harcamaya devam edemezdi.

Yeniden Dauphine'e bindiler ve hiç konuşmadan Beaujon'a doğru yola çıktılar.

Mersch derinlemesine düşünüyordu. Belki Hervé de bu işten sıkılmıştı. Anlayabiliyordu. Bu iki çocuğun böyle bir serüveni sürdürmek için hiçbir sebebi yoktu...

Onlar gençti, deneyimsizdi, tasasızdı ve polis onları, küvet işkencesi gibi, kendisinin bile kabullenmekte zorlandığı bir kıyım banyosuna sokmuştu. Küçük kardeşi bırakmak mı istiyordu? Onun açısından çok iyiydi. Mersch, utanmazca artık ona ihtiyacı olmadığını düşündü – öğrencilerle ilgili şüphe artık ortadan kalkmıştı ve sadhuların ya da katil dansçıların peşinden koşmak için kimseye ihtiyacı yoktu.

Nicole, o farklıydı: Gırtlağına kadar bu işe batmıştı, beceriksizce "dostluk zinciri" adını verdiği şeyin mucizevi bir şekilde ölümden kurtulmuş kurbanıydı. Her halükârda onu yanında tutmalıydı. Ama yem olarak değil, koruma altındaki biri gibi...

Beaujon'da hücrelerde su yoktu. Öğrenciler ne yapıyordu? Hücreleri yenilemek için yeni bir protesto gösterisi gerekecekti. Merdiveni tırmandı. Nicole onu takip ediyordu – bir etek, bir tişört ve menşeini bilmediği, Doğu'ya özgü, kolları saçaklı bir tür ceket giymişti...

Son kata ulaştıklarında, kelimenin tam anlamıyla Berto'yla çarpıştılar. Kırmızının günüydü. Akrilik yakışıyordu, teşekkürler.

– Sen neredesin? Her yerde seni arıyorum! diye kükredi yardımcısı.

– Yeni bir şeyin var mı?

– Biraz, evet.

Mersch'e bir tomar daktilo sayfası uzattı.

– Hindistan Havayolları'nın yolcu listesi, diye açıkladı. Mayıs ayı içinde Paris'e gelenler ve Paris'ten ayrılanların listesi. Benden kontrol etmemi istemiştin...

Mersch kâğıtları aldı ve hızla göz gezdirdi. Sadece telaffuz edilmesi ya da akılda tutulması zor isimleri gördü.

– Eee yani?

Berto listeyi onun elinden aldı:

– Yanisi mi?

Doğrudan son sayfayı açtı.

– Şuraya bak. Bugünkü uçuş.

Mersch yeniden sayfaları aldı ve son isimlere odaklandı. İsim el bombası misali suratında patladı.

– Bu... Bu ne demek oluyor? diye geveledi.

– Kardeşinin, Hervé Jouhandeau'nun, Bengal'in başkenti Kalküta'ya doğru uçmakta olduğu anlamına geliyor.

76

– O gitti, evet.

Nicole fazlasıyla şaşkındı. Hervé Hindistan yolundaydı, haber kafasının içinde durmaksızın yankılanıyordu. Ve şimdi de Mersch, tek bir açıklama yapmadan onu Paris'in sınırına –on ikinci bölgeye, Porte de Vincennes'a– götürmek için elinden tutmuştu. Pétaouchnok'a[47] da denebilirdi.

Kızıl renkli bir tür kaleye girmişlerdi –bunları daha önce Paris çevresinde görmüştü ama içine girmemişti– sonra, Nicole'ün gözünde halk tabakasına yakın saf bir Parisli izlenimi yaratan, önlüklü ufak tefek bir hanımın kapısını çalmışlardı. Halk baloları. Ücretli izinler. Elmalı turtalar.

Odette Valent, iki çocuğun büyükannesi.

Tüm bunlar içinde onu en fazla şaşırtan şey, Mersch'in ona "nine" diye seslenmesi olmuştu. Demek Çingene'nin bir ailesi vardı...

– O nereye gitti? diye sordu Mersch.

Temiz bir yemek odasında, muşamba kaplı bir masanın çevresinde oturuyorlardı.

– Soruma cevap ver!

JL sesini yükseltiyordu. Onunla yaşlı kadın arasında, bir tür anlaşılması zor bir ilişki olduğu hissediliyordu. Bir tür güvensizlik havası veren bir ilişki. Aklına gelen sözcük, daha doğrusu görüntü, Les Invalides Bulvarı'ndaki hizmetçileri Marie-Claude'un hazırladığı "sıcak-soğuk" tatlılardı.

– Tam olarak bilmiyorum, diye sonunda mırıldandı ufak tefek kadın.

Mersch yumruğuyla masaya vurdu:

---

47. Çok uzakta olduğu var sayılan hayali ülke ya da yer. (ç.n.)

– Hervé, Kalküta'ya gitmek için saat on bir yirmide Londra uçağına bindi!

Odette'de en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Her sabah reçelli tereyağlı emek hazırladığı sevgili torununun hiç sebepsiz, anlaşılmaz bir şekilde ve kimseye haber vermeden Hindistan'a gitmesi onu pek şaşırtmışa benzemiyordu. Aksine...

– Yapılacak tek şey buydu.

Mersch eğildi ve kelimeleri boğazında yuvarladı:

– Sanırım bunu sana ciddi bir şekilde açıklamam gerekecek.

Büyükannesi kendinden emin, gururlu bir duruşla sırtını dikleştirdi.

– Sana bir şey söyleyemem.

Mersch yumruklarını sıktı. Nicole onun, ucuz biblolardan ve mobilyalardan oluşan bu dekoru yerlere fırlatmamak için insanüstü bir çaba harcadığını hissediyordu.

– Dinle, dedi, ciğerlerindeki havayı yavaşça dışarı verirken, bir cinayet soruşturması sürdürülüyor. Paris'te işlenmiş, Hindistan'la ve Hinduizm'le bağlantılı cinayetler. Şimdi, bu soruşturmaya katılan Hervé'nin Kalküta'ya gittiğini öğreniyoruz. Bu bir rastlantı olamaz. Eğer bir şey biliyorsan, bize söyle! Hervé tehlikede!

Odette hâlâ bir dirseği masaya dayalı şekilde duruyordu. Mersch'in siniri karşısında kusursuz bir sakinlik ve huzur içindeydi.

– Tehlikedeydi, evet, ama artık güvende. Onlar onu bulmaya geldi.

– "Onlar" kim?

– Bir şey söyleyemem.

Mersch eliyle yüzünü sıvazladı, sanki yüz hatlarını saran öfke tabakasını silmek istiyordu.

– Onları tanıyor musun? diye daha sakin bir sesle sordu.

– Hayır. Ama nereden geldiklerini biliyorum.

– Nereden?

– Kalküta'dan.

Polis işaretparmağını tehditkâr bir şekilde yaşlı kadına doğru uzattı:

– Bu şehrin yerini bir harita üzerinde bile bulamazsın!

– Belki, ama her zaman bu olasılıkla yaşadım: Bir gün, kardeşin sığınmak için oraya gitmek zorunda kalacaktı.

– Kalküta'ya mı? Sen ne söylediğini farkında mısın? Hervé hiçbir

zaman kendi alanının dışına çıkmadı! Neden bir anda Hindistan'da gizlenmek zorunda kaldı?

Ufak tefek kadın sandalyesinde hâlâ dimdik oturuyordu. Arada sırada, refleks bir hareketle, muşambanın üstündeki görünmez bir tozu parmağıyla temizliyordu.

– Anlamıyorsun, diye fazla uzatmadan, dingin ya da yıpranmış bir sesle cevapladı, sözünü ettiğin cinayetler Hervé'yle bağlantılı.

Mersch avuçlarıyla masanın kenarına yaslandı:

– Sen ne anlatıyorsun? Onun bununla hiçbir ilgisi yok!

– Kurbanları tanıyordu.

– Sen bunu nereden biliyorsun?

– Bu sabah gelen adamlar söyledi.

– Başka ne söylediler?

– Bu zavallı genç kızlar başka bir dünya adına kurban edildi. Onlar bu dünyanın kapıları.

Mersch Nicole'e baktı: Dehşete kapılmış gibiydi.

– Hervé'yle ne alakası var?

– Bu cinayetlerle hedef alınan o.

Polis kafasını salladı:

– Hangi anlamda?

Odette dudaklarını sıktı – dudaklarını hafifçe bükmüştü, bu da ona biraz üzgün bir hava, davranışlarının hemen tersini söylediği bir katılık katıyordu.

– En iyisi, bunu annene sorman.

Mersch'in yüzü donup kaldı, sonra tek kelime söyleyemeyecek derecede kasıldı.

Aile, diye düşündü Nicole, *her zaman oraya dönülürdü...*

77

Nicole direksiyona geçti – Mersch kopup gitmiş gibiydi.

Tam tersine, Nicole sakince ve güvenle sürüyordu. Bu durum belki geçiciydi ama bu olayda sadece dolaylı kurban olması onu rahatlatmıştı. Kurban listesinde yer alıyordu, evet, ama ana öğe, bir şekilde cinayetlerin nedeni Hervé Jouhandeau'ydu.

Anlaşılması güç.

Nanterre'de sorunsuz bir öğrenci olan, yirmi iki yaşındaki bir çocuk nasıl kendini bir dizi cinayetin ortasında bulabilirdi? Bu üç ceylanla bağlantısı neydi? Sadece bir sebep görebiliyordu: Sırayla onlara âşık olmuştu. Belki de aynı anda. Bu duygu onları ölüme mahkûm etmişti. Neden?

Yüksek sesle tekrarladı:

– Neden?

Koltuğuna büzülmüş olan Mersch cevap vermedi. Bununla birlikte, soruyu anlamıştı. Arabanın içinde birbirine ekleyerek o kadar çok sigara içiyordu ki Nicole yolu görmekte zorlanıyordu. Bu yolculuk, her geçen saniye daha da yoğunlaşan bir mabet, kutsal aile, gizem atmosferine gömülüyordu.

Nicole üsteledi:

– Bu senin ailen. Bir fikrin olmalı!

Polis boğazını temizledi:

– Bir değil, iki aile var. Ben Hervé'yle büyümedim. Büyükannemizi zar zor tanıyorum ve bir grup sarhoşa yer açmak için beni Cizvitlerin yanına gönderen annemiz de onunla hiç ilgilenmedi.

– Ya onun babası?

– Tam bir gizem. Kuşkusuz oradan geçen seks düşkünü biri. Tıpkı benim babam gibi. Bizi resmen kabul eden ve sonra *adios* diyen iki başıboş penis.

– Hervé'nin babası hakkında hiç bilgin yok mu?

– Hiç ve benim babam hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Bilgi alabileceğimiz tüm bürolar, bize hep kapalıydı.

– Şu adam, Hervé'nin babası tüm bu hikâyeyle bağlantısı olabilir mi?

Mersch kötü bir kahkaha attı:

– Nasıl olabilir, anlamıyorum. Bana göre o adam, yurtta kalan evsizlerden biriydi. Ya da bir gecenin kaçamağı. Hepsi bu. Ne bugünü ne de yarını olan bir marjinal.

Nicole mazoşizmi çağrıştıran bu hayâsızlığın onu bir şey söyleyemez duruma getirmesine izin vermedi.

– Hervé nasıl büyüdü? Büyükannene kim yakındı? Çevresinde Hinduistler var mıydı?

Mersch sigarasının akkor haline gelmiş ucuna dikkatle bakıyordu, sanki yanıp kül olan öfkesini izliyordu.

– Onun kültürü halk baloları ve belotla[48] sınırlıdır. Hindistan bilgisi ise Fritz Lang'ın Bengal Kaplanı filmiyle sınırlı olmalı. Tüm bunlar en başından beri tutarsız.

Nicole, biraz soluk almak için camı açtı. Bir uçağın içinde, iki Hindu eşliğinde Kalküta'ya giden Hervé'yi hayal etmeye çalıştı. Neden bu adamların peşinden gitmişti? Hem de onlar için herhangi bir not bırakmadan.

– Ne yapıyoruz? diye sordu Nicole. Anneni görmeye gidecek miyiz?

– Bugün değil. Gücüm yok. Ailemle gerçekten küçük dozlarla ilerlemek gerekiyor.

– O halde nereye gidiyoruz?

– Nereye istersen.

Nicole Châtelet Meydanı'nda, direksiyonu sola kırdı ve Change Köprüsü'ne girdi. Les Invalides Bulvarı yönüne. Mersch eğer Beaujon'a dönmek isterse, bunu o olmadan yapacaktı. Nicole de yorgundu. Ve katilin gölgesi hâlâ bu üç yüz metrekarede etkisini sürdürüyor olsa bile, sonuçta onun evi, onun sığınağıydı.

Saint-Michel Meydanı, altıncı bölgeye ulaşmak için Danton Sokağı'na girdi. Dupuytren Sokağı. Monsieur-le-Prince Sokağı.

---

48. İki, üç ya da dört kişiyle 32 kartla oynanan iskambil oyunu. (ç.n.)

Saint-Sulpice Sokağı. Sèvres Sokağı gözüktüğünde, nihayet soluklandı. Yedinci bölge. *Home sweet home.*

Burada, kesme taştan inşa edilmiş Haussmann tarzı binalar hâlâ beyazdı, sundurmalar ayaktaydı ve bina kapıları parlıyordu. Teraslar –mesela Kafe Vauban'ın terası– hoş ve zarifti: Müşteriler sandalyelerinde dimdik oturuyor, tertemiz küçük yuvarlak masalar parlıyor, ağaçlar gümüşümsü özsuyla doluymuş gibi ışıldıyordu.

Nicole kendini rahatlamış hissediyordu. Onun yaşam alanı, doğal çevresiydi. En yoksulları kurtarmak için gösterdiği çabaya karşın, su götürmez güzelliği bu büyük zenginlik kaynağından geliyordu.

– Sefalet içinde büyüdüm, dedi birden Mersch, sanki Nicole'ün düşüncelerine karşı çıkmak ister gibiydi. Ailemin sefaleti değildi, hayır, başkalarının sefaleti, annemin seçtiği sefaletti... İğrenç, kara bir gübrenin içindeymiş gibi bu yoksulluk içinde büyüdüm. Belki de bu durum verimliydi, hiç bilmiyorum. Başka bir çocuk nasıl tepki gösterirdi bilmiyorum, ama ben kulak asmadım. Her halükârda yoksun olduğum huzurdan vazgeçtim. Sadece yalnızlığı seçtim. En azından kaderimin kendi elimde olduğunu sanıyordum. Aslında, o kadar dayanılmaz, o kadar değersizdim ki annem beni yatılı okula gönderdi. Kırsalın derinliklerinde kokuşmuş bir yer. Zararlı bir ot gibi kudurmuşçasına büyümeye devam ettim. Sonunda çekip gitme yaşına geldiğimde orduyla tanıştım, doğru Cezayir. Bundan söz etmek istemiyorum, ama daha önce yediğim başlangıçlarla bu ana yemeğe az çok hazır olduğum söylenebilir... Sonuçta, yıllar sonra ve sayaçtaki birçok berbat anıyla, işte yeniden Paris sokaklarındayım, çalışmaya hazır. Hangi işte? Polis, elbette. Bana bir silah verin ve saygınlığımı geri kazanayım. İşte tüm hikâye. Polislerin arasında, ne annemin sefil dostlarının ne de Cizvitlerin yanında, asla başka bir yerde görmediğim gerçek bir aile, bir dayanışma, bir dostluk beni bekliyordu. Ve özellikle de Cezayir'i ezip geçen iğrenç orduda bunlar vardı.

Les Invalides Bulvarı, Nicole arabayı binanın hemen dibine park etti – birkaç araba, kuşlar, gölgeler. Bu açıklamalar aralarındaki uçurumu biraz daha derinleştirse de, Nicole bu beklenmedik itirafla mutlu olduğunu hissediyordu...

Arabadan inerken, kendini çıplak ayaklarıyla polislerin kollarına atılırken hatırladı, kötü oldu. Ama başka bir anı imdadına yetişti. Bir

ilkbahar öğleden sonrasının son saatlerinde dadısıyla el ele Boucicaut Meydanı'ndan dönüşleri.

– Burada kalma, dedi Jean-Louis, aynı şeyi yeniden yaşamanın anlamı yok.

Bu mutluluk patlamasını yok edip onu dün gecenin kâbusuna geri götürdüğü için JL'ye kızdı. Bununla birlikte, içten gelen bir duyguyla Mersch'in elini tuttu. Parmaklarının baskısı anında Nicole'ü yumuşattı.

Senin yanındayım. Kaygısızca dolaşabilirim...

78

– Bir şeyler yemek ister misin? diye teklif etti, Nicole.

– Saat on sekiz.

– Kahve? Alkol?

Mersch, üzerinde toprak rengi, altın parıltılı, kahverengi birçok şişenin durduğu tekerlekli servis sehpasını işaret etti... Kendine servis yapmak için sehpaya doğru ilerledi.

Nicole kollarını çaprazladı. Böyle bir gerzekle ne yapacaktı? Ona misafir yatak odasını mı verecekti? Kanepe olur muydu? Yoksa bir önceki gün kardeşinin yattığı gibi yatağının yanına yere sereceği bir şilte mi uygun olurdu? *Asla aynı türden değil...*

Sonunda, kararı veren korkusu oldu.

– Odama gel, dedi Nicole, kendisinin bile şaşırdığı otoriter bir ses tonuyla.

Polis uysal bir şekilde onun peşinden gitti. Ceketini bile çıkarmamıştı.

– Burada benimle uyuyacaksın.

– Tekrar ediyorum: Henüz saat on sekiz.

Nicole onu duymamış gibi bir dolabı açtı ve içinden, biraz hayal gücüyle şilte yerine geçebilecek kalın bir örtü çıkardı.

Sonra yatağına oturdu ve bir joint hazırladı. Sigara. Çakmak. Reçine. Rizla+sigara kâğıdı. Mersch elinde bardağı, ayağında kirli ayakkabılarıyla odayı dolaşıyor ve dekoratif her nesneyi inceliyordu: Şilomlar, nargileler, Buda heykelcikleri, kutular, tespihler, tütsüler, kolyeler, küpeler...

– Doğu'ya gittin mi? diye sordu, viskisini yudumladıktan sonra.

– Hayır.

– Bu ıvır zıvırı nereden buldun?

– Saint-Michel'den.

Mersch kahkahayla güldü. Nicole her esrar içişinde yaptığı gibi başucundaki abajurun üzerine bir fular attı, sonra pikabına bugünlerde onun favorisi olan plağı koydu: Simon & Garfunkel'in *Sounds of Silence*'ı.

Hello darkness, my old friend
I've come to talk with you again...[49]

Odasında bu yabancı varken bu seremoniyi neden yaptığını bilmiyordu. Belki daha güçlü bir şekilde var olmak, Mersch onun özel yaşamı içinde sanki ucuz ve değersiz mallar satan bir mağazadaymış gibi dolanırken kendi varlığını ona dayatmak için.

– Ayakkabılarını çıkar, diye emretti.

– Özür dilerim, dedi emri yerine getirirken.

Birkaç puftan sonra Nicole esrarlı sigarayı Mersch'e teklif etti. Polis gelip yatağın ayakucu tarafında yere oturdu ve peş peşe birçok nefes çekti. Genç kız Baudelaire'in *Yapma Cennetler* adlı kitabında keşfettiği Thomas de Quincey'in *Bir İngiliz Afyon Tiryakisinin İtirafları*'nı düşündü. Uyuşturucu müptelası gangster görünümündeki bu polis aynı kayıp, karanlık, intihara meyilli karaktere sahipti. Tanrım, neler anlatıyordu?

Mersch başını arkaya, Nicole'ün çıplak bacaklarının yanına bıraktı.

– Yatak örtüsüne dikkat et! Nepal'den geldi!

Mersch kikirdedi:

– Eee, yani?

– Yanisi şu, yağlı saçlarınla örtüyü kirleteceksin...

Polis yeniden güldü. Nicole de boş vermeye karar verdi – esrar bayağı yardımcı oluyordu. Yeniden jointi aldı ve kokulu dumanın başının üstünden yukarı doğru yayılması için her seferinde yaptığı gibi sırtüstü uzandı.

Artık düşünmek yoktu.

Artık kafasını takmak yoktu.

Anı durdurmak vardı.

Birden Mersch onun elini tuttu ve bu bir tetik düşmesi gibiydi.

49. Merhaba karanlık, benim eski dostum / Seninle tekrar konuşmaya geldim... (ç.n.)

Bir kaleydoskopun çarkı döndürüldüğünde, içindeki renkli küçük cam parçaları aniden yeni bir dünya, benzeri görülmemiş bir topografya oluştururdu.

O anda, odası da aynı şekilde dönmeye başladı. Alacakaranlığın içinde metaller, kumaşlar, ahşaplar mükemmel bir simetriye sahip harika ışıltılar yayıyordu. Bir dahaki dokunmaya kadar... Gecikmedi: Mersch'in önce yumuşak hareketlerle okşayan eli, daha sertleşti ve parmaklarını sıkmaya başladı, sonunda onu kolundan tutup çekti.

Çevresindeki eşyalar başka bir görüntü oluşturuyordu, ardından bir başka görüntü daha... Ağzı onun ağzındaydı. Onun tükürüğüyle birleşen nemli bir sıcaklık... Alacalı, şaşırtıcı, psikedelik bir evren kapalı gözkapaklarının altına sızıyordu. Her yerde kıvılcımlar, bol miktarda yıldız vardı... *Beni öpüyor,* diye cümlenin anlamını kavramadan tekrarlayıp duruyordu. Aklına Gupta'nın sözleri geldi: "Bir durumu anlamadığımızda yine de bir şeyi anlarız: Bilinemezin doğasını."

Kesin olan bir şey vardı, o da yapabildiği kadarıyla coşkuyla, büyük bir istekle onun öpüşlerine karşılık veriyordu, yani pek önemli bir şey değildi çünkü kendini o denli uyuşuk, o denli bitkin hissediyordu ki göstereceği çaba daha ileri gidemezdi...

Beraberlerinde Nepal örtüsünü de sürükleyerek yataktan yere kaydılar. Mersch, zar zor nefes almasına izin vererek, onu çekerek ve aynı zamanda Nicole'ü bedenin, anın, hislerin tüm baskınlığını yaşayabileceği bilinmeyen bir evrenin, sıcak ve karanlık bir bölgenin içine iterek hâlâ onu öpüyordu.

Hâlâ kapalı olan gözkapaklarının altında, bir opera sahnesi ya da bir kilise kubbesi gibi çok yüksekten fresk benzeri görüntüler geçip gidiyordu, ama meleklerle ya da perilerle alakası yoktu... Hayır, peş peşe geçen görüntüler, son günlere damgasını vuran dehşet görüntüleriydi... Suzanne'ın bedeni, onun bağırsakları, vücudundaki ısırıklar. Bir ağacın gövdesine bağlanmış, bağırsakları boşaltılmış Cécile'in cesedi...

Parkenin üzerinde yuvarlandılar. Nicole şimdi var gücüyle ona sarılmıştı, tırnakları onun sırtına batıyordu.

Dansa katılmaya, arenaya çıkmaya çalışıyordu çünkü sevişme ancak paylaşıldığında değerliydi ve o da, ikisinin duyduğu bu cinsel isteğe katkıda bulunmak istiyordu.

Sonunda, bedeni gevşedi. Odayı dolaşmak için kendi bedeninden uzaklaştı. Bibloları şimdi adamın okşayışları altında titriyordu.

Tavan kalbinin ritmiyle uyum içinde hızlı hızlı çarpıyordu. Tanrım, onu boğan kütleyle temasını artırmak için bedenini arkaya doğru büktükçe sanki zemin yükseliyordu...

Alarm işareti: Elektriğe doymuş bir bulut gibi arzu yüklü Mersch, görünmez güç, harekete geçiyordu – elleri, denizin dibindeki sıcak akıntılar, külotunu bulana kadar eteğinin kenarlarından yukarı çıkıyordu. Bir mercan engeline, bir Rubicon'a, bir kırmızıçizgiye dönüşen şu sıradan külot...

Korkmuştu, kelimeler bir kalabalığın uğultusu, günah çıkarma kabinindeki fısıltılar, alçak, perişan, paniklemiş bir şey gibi kafasının içinden geçiyordu. Hangisi belli değil...

– Dur, diye emretti Nicole.

Eller yukarı doğru çıkmaya, yoklamaya devam ediyordu.

– Sana dur dedim.

– Ne? diye sordu sonunda, nefes nefeseydi.

Önce tereddüt etti, ardından küçümseyerek konuştu – zayıfların, komplekslilerin silahı:

– Daha önce olmadı, bu ilk.

Eller bir anda durdu. Bir saniye önce onu yakan sıcak nefesi de. Birden Nicole odada yalnız olduğunu sandı. Mersch ayağa kalkmıştı. Artık o burada değildi, ne arzusu ne de aşkı buradaydı.

– Ne oldu? diye sordu Nicole, biraz saldırgan bir sesle.

Birkaç saniye geçti. Sonra çaktığı kibritin ışığıyla polisin yüzü yarı karanlığın içinde aydınlandı. Ondan bir metre uzakta oturmuştu, dizlerini kaldırmış, dirseklerini dizlerine dayamış, ayak bileklerini gemi halatları gibi çaprazlamıştı.

– Üzgünüm, dedi, sigarasının dumanını üflerken. Bu zamanda bu işi halletmiş olduğunu düşündüm.

– Hangi işi?

– İlkleri.

Saniyeler sanki eriyen bir kilise mumunun damlaları gibi tavandan yavaş ve balmumu kıvamında düşüyordu. Aslında Nicole rahatlamıştı.

Birden, yeniden polisin sesi duyuldu:

– Yarın annemi görmeye gidiyoruz.

– Sonra? diye sordu Nicole, bir rıhtıma palamar atar gibi.

– Sonra, Kalküta'ya.

III

Mâyâ, Dünyanın Yanılsaması

79

Hervé uyandığında yeni bir gün değildi.

Yeni bir dünyaydı.

Hiçbir şey ona tanıdık gelmedi. Ne mekân –kolonyal dönemden kalma eski püskü mobilyalarla dolu, tozlu, oldukça geniş beyaz bir oda– ne de sıcaklık –bir tür boğucu, ölümcül fırın ve aynı zamanda da nekahet dönemi ateşi gibi insanı güçten düşüren, biçimsiz bir sıcak...

Düşüncelerini toparlamak istedi ama herhangi bir fikri yoktu. Ufukta ne bir yansıma ne de en ufak bir düşünce vardı. Sadece devam eden tek bir şey vardı, orada, midesinde kudurmuş bir köpek gibi kıpırdanan ve sanki gırtlağına kadar yükselmek, sıçramak isteyen bir bulantı.

Birkaç saniyenin ardından köpek kazandı.

El yordamıyla –parlak ışık dayanılmazdı–, duvarları, mobilyaları yoklayarak banyoyu buldu. Uçuruma hoş geldiniz. İlk olarak kafasını klozetin içine soktu ve deliğin başının etrafında oluşturduğu gülünç tacı düşünerek kafasını geri çekti. Çok sıcak helaların kralı, lağım kokularının prensiydi...

Panik halini ve utancını atlattıktan sonra kendini arkaya doğru bıraktı, çatlak yer karolarının üzerine oturdu ve başını kaldırarak çevresine baktı: Sararmış bir banyo, lazımlık rengi.

Dönüp yatağına yığıldı. Güneş edepsizce, mide bulandırıcı bir şekilde, büyük püskürmelerle akıyordu. Tavanın ortasında bir vantilatörün döndüğünü fark etti. Baş dönmesinin etkisiyle, kendisiyle birlikte tüm odayı da döndürüyormuş gibi bir hisse kapılıyordu.

Hatırla... Kafanı kullan... Son yirmi dört saati bir hayal gibi hatırına geliyordu: Bayılmıştı, havalimanına giden bir takside uyanmıştı. Oydu ve o değildi. Kendini uzaktan, yürürken, check-in bankosundan geçerken, biniş salonuna girerken görüyordu. Olayların üstesinden

gelmek için hiçbir şey yapamadan gözlerinin önünde hareket halindeki diğer Hervé'ye bakıyordu. Oydu ve o değildi...

Ardından uçuşlar. Önce Paris-Londra, sonra Londra-Kalküta. Zaman zaman uyanıyordu ve başının üzerinde bir tür karanlık çizgi gibi yükselen, tavanı çok alçakmış gibi duran yarı karanlığa bürünmüş kabini seyrediyordu. Aslında, yok olan, en ufak bir fikir üretemeyen bilinciydi. Ve elbette, ne en ufak bir isteği ne de en ufak bir gücü vardı...

Varışı da, ışığa rağmen, sıcağa rağmen aynı şekilde olmuştu. Gözkapaklarındaki hep bu ağırlık, bedenindeki önlenemez bu uyuşukluk. Hâlâ hayallere dalıp gidiyordu, o bir başkasıydı. Vantilatörlerin altında (hiç bu kadar çok görmemişti), dünden beri ona eşlik eden iki adamın onu yönlendirmesine izin veriyordu. Yetersizliğin bir taksonomisi gibi kelimeler kafasının içinde olgunlaşıyordu: Zayıflık, kayıtsızlık, iş göremezlik, uyuşukluk...

Sonra özel isimler. Hindistan. Bengal. Dum Dum. Kalküta. Şurangi. Arabaya bindiği andan itibaren, tabelaların birbirini izlediğini görmüştü. Şaşırmadan ve ürkmeden onları takip ediyordu. Akıyordu. Eriyordu. Bu ortama, bu aşırı kalabalığa, bu bunaltıcı güneşe, her yerden sızan bu sıcağa dönüşüyordu...

Şaşkınlık yaşaması, çok korkması, huzursuz olması gerekirdi, ama hayır: Sadece aşırı kalabalık sokaklara, kara suratlara, bu gerçeküstü sefalete bakıyordu... Bazen birkaç saniyeliğine uykuya dalıyor, sonra fırının içinde, tükenmiş bir halde keçeleşmiş, donuk bir şekilde uyanıyordu.

Sonunda, bu odada gerçekten yığılıp kalmıştı. Ne kadar zaman olduğunu söylemek imkânsızdı. Artık neredeyse bilinci yerindeydi. Yeniden dünyaya, gerçeğe geri dönüyordu. Ama hangi gerçeğe?

Çevresinde, ışık havada süzülen milyarlarca toz zerreciğini görünür kılıyordu. Boğazı kurumuştu. Refleks olarak etrafına bakındı ve başucu konsolunda duran su sürahisini gördü. Bir bardak su doldurdu, şeffafın şeffafı bir su ve tam ağzına götüreceği sırada her zaman söylenilen şey aklına geldi: Tropiklerde içilen suya dikkat. Ya da suda zehir varsa? Güldü ve bardağını bitirdi. Tehlikenin ötesinde, korkunun ötesindeydi...

Kalküta. Demek ki Hindistan'daydı. Ona ilaç vermişler, onu kaçırmışlar, onu dünyanın diğer ucuna getirmişlerdi. Philippe de Broca'nın, birkaç yıl önce hayranlıkla izlediği *Rio Macerası* filminde

Françoise Dorléac tarafından yorumlanan Agnès karakteri önce ilaçla uyuşturuluyor, sonra da Brezilya'ya götürülüyordu. Bu kaçırılma ona çok inandırıcı gelmemişti.

Ama onun başına da aynı şey gelmişti.

Bu olayda en inanılmaz olan şey büyükannesinin üstlendiği roldü. Onu ilaçla uyutan ve bu iki adama teslim eden oydu... Tüm bunların hiçbir anlamı yoktu. Zaten Hindistan'la herhangi bir bağlantısı olma düşüncesi bile saçmaydı. Ama büyükannesinin Hindularla anlaşmış olması, işte bu çok daha komikti...

Yüzünü ovuşturdu, ayağa kalktı ve pencereye doğru sendeleyerek ilerledi. Pencerede parmaklık vardı, bu da ona mantıklı geldi. Önünde uzanan bitki örtüsüne baktı. Canlı yeşil ile tozlu sarının tuhaf bir karışımı. Çarpık ağzıyla bakımsız, karman çorman bir bahçe. Onun ruh haliyle bağdaşıyordu...

O anda bir tıkırtı duyuldu.

Arkasına döndü: Kapı açılıyordu.

Hemen ardından, bugüne kadar görmediği güzellikte bir kadın içeri girdi.

80

Çok esmerdi –koyu renkli bir ten, siyah saçlar– ama baskın olan berraklıktı. Hervé'nin aklına hemen, yıldızların ve ateşböceklerinin serpiştirildiği aydınlık bir gece geldi. Özellikle, mutlak saf bir beyazlığa sahip gözlerinin köşeleri bir hilali çağrıştırıyordu. Hervé çoktan âşık olmuştu...

– Günaydın, dedi kız, kocaman gülümseyerek.

Dişlerinin parlaklığı –geniş, hafif çıkıntılı, nerdeyse agresif dişler– gözlerinin parlaklığıyla yarışıyordu. Çini mürekkebi kadar siyah saçları, kuvars gözbebekleri sanki daha fazla belirginlik vermek, bu parlaklığı ters yönde yoğunlaştırmak için oradaydı. Fırtınalı bir yüz ara ara o denli şiddetli parıldıyordu ki insanın gözlerini kamaştırıyordu.

– İyi uyudunuz mu?

Hervé cevap vermedi.

– Adım Abha. Size yemek getirdim.

Kusursuz, neredeyse aksansız bir Fransızca konuşuyordu.

Hervé'nin iki seçeneği vardı. Ya derhal serbest bırakılması için bağırıp çağıracak ya da bu gülümsemenin sıcaklığında kendisini bir buz küpü gibi erimeye terk edecek, bu siyah beyaz güzelliğe teslim olacaktı.

Seçimini belirtmeye gerek yoktu...

Uysalca yatağın kenarına oturdu, güçlü renkleri olan –koyu toprak rengi, limon yeşili, safran sarısı– yemeklerle dolu gümüş tepsiyi bırakan kızı izledi... O da bir tebeşir kutusundan çıkmış gibiydi: Bakır rengi bir ten, pilileri bir tür kılıç darbesi kadar keskin, gök mavisi bir sari.

– Neredeyim? diye mırıldanmayı başardı.

– Kalküta'da, erkek kardeşimin evinde, adı Salamat Krişna Samadhi.

– Kim?

Gülümseyerek ismi tekrarladı – yanında, üzerine, yakıcı rüzgârla şişen tülle yarısına kadar örtülü tepsiyi koyduğu yuvarlak sehpa sanki surat asıyordu.

– Salamat Krişna Samadhi.

– Tanımıyorum.

– O sizi çok iyi tanıyor.

Hervé omuz silkti. Migrenden kaçınmanın en iyi yolu herhangi bir şeyi anlamaya çalışmaktan vazgeçmekti.

– Beni o mu... davet etti?

– Evet.

– Neden?

– Sabırsız olmayın. Her şey size açıklanacak.

Doğru söylemek gerekirse, Abha'nın yanında olduğu sürece ona verilecek bilgiler daha şimdiden umurunda değildi. Şimdi kızın parfümü onu kuşatıyordu, çiçek ile tarçın kokusunun birleşimi, bir vaat, Alaaddin'in lambasından çıkan bir büyüydü...

– Sizin Krişnanız, bu durumda kim?

– Adı KS. Bir filozof.

– Bir guru mu?

– Kesinlikle hayır! Onun düşüncesi, mücadelesi bu ruhani rehber kavramına karşı savaşmayı hedefliyor. Kardeşim özgürlüğe, içselliğe, mahremiyete dayanan bir arama yöntemini salık veriyor. Her birimiz kendi karmasını özgürleştirme gücüne sahip ve doğru yolu bulmak için kimseye ihtiyacı yok...

Bir anda (aklı yerine geliyordu) Hervé bu Samadhi'nin çelişkili konumunu anladı: Başkalarına, kimseye –kendisi dışında– ihtiyaçları olmadığını söyleyen bir adam... Bir dolandırıcı daha.

– Peki siz, siz necisiniz? diye sordu Hervé, tatsız bir ses tonuyla.

Genç kız çıplak ayaklarının biri üzerinde dengede kalarak kendi ekseni etrafında döndü, sonra gümüşi ışıltılar saçarak bir reverans yaptı. Siyah akikten yontulmuştu, ama her gülüşü insanın ayaklarının altında bir yıldız yağmuruna dönüşüyordu.

– Ben bir dansözüm.

Ayak bileklerinde küçük çanlar vardı. Her adım atışında bir Noel sabahı gibi çınlıyordu.

Hervé başını kaldırdı ve alnındaki kırmızı tilak işaretini gördü. Bu basit ayrıntı ona Paris'i, sadhuyu, cinayetleri hatırlattı. Burada ne işi vardı? Tehlikede miydi?

– Biraz sinemaya da bulaştım, diye gururla ekledi. Hatta Jean Renoir'ın yönettiği bir Fransız filminde bile rol aldım, *Le Fleuve*, bu filmi biliyor musunuz? O dönemde küçük bir kızdım ama çok mutluydum! Bir Fransız ekibi Ganj boyunca bir film çekmek için Kalküta çevresine gelmişti, anlıyor musunuz?

Hervé gerçekten ne olduğunu bilmeden, başıyla onu onayladı: Anın kusursuz deliliğini ya da ülkesiyle olan bu beklenmedik bağlantıyı onaylıyordu. Filmi gördüğünü hatırlıyordu...

Kız ironiyle parlayan gözlerle Hervé'ye bakıyordu. O da bakışlarını kaçırmadan genç kızın gözlerinin içine baktı, bir kinetik çalışmayı, her saniye farklı şekiller, çizgiler, seraplar çizen bir ışık titreşimini gözlemlemek gibiydi.

– Bu nedenle mi Fransızca konuşuyorsunuz?

– Oh hayır, çocukluğumdan beri Fransızca konuşuyorum. Ben ve kardeşim Fransızcayı Paris'te öğrendik. Ama bu uzun bir hikâye. Goppi size anlatacaktır...

– Goppi mi?

– Benim kardeşimin gerçek adı. (Yeniden güldü.) Size tekrar söylüyorum: Çok karmaşık!

– Onunla tanışma şerefine ne zaman nail olacağım?

– Yakında. Kaygılanmayın.

– Kaygılanmıyorum, diye yalan söyledi.

Ama belki de içinden gerçeği söylüyordu: Artık endişelenmeye, merak etmeye yetecek kadar enerjisi yoktu...

– Şimdi yemeğinizi yiyin, diye buyurdu Abha, yeniden bir reverans yaparak. Gücünüzü toplayın.

– Gitmeyin.

Yalnız kalma düşüncesi onu boğuyordu.

– Bana biraz daha kendinizden söz edin.

Yüzünde yaramaz bir yansıma belirdi.

– Anlatacak pek fazla bir şey yok.

– Gerçekten mi?

– Size Paris'te olduğumuzu söylemiştim. Daha sonra Hindistan'a döndük ve ben Rukmini Devi Arundale Dans Okulu'na gittim.

– Bilmiyorum.

– Burada, Hindistan'da çok ünlüdür.

– Ve... Siz evlendiniz?

Bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. Abha zorlamaların dünyasına, bürokrasinin ağır bastığı yasalara ait değildi.

– Evliydim, evet, diye cevapladı yine de.

Haleli yüzünden bir bulut geçti. Yüzünün her çizgisi belirginleşti, derinleşti. Esmer teninde küçük keski darbeleri...

– Artık boşandım ve her şey yolunda!

– Peki, şimdi?

– Şimdi kardeşime yardım ediyorum.

– Bir topluluk musunuz?

– Bir tür, evet, ama bir kez daha söylüyorum, Goppi bir *baba,* bir üstat olmak istemiyor. Onun öğretisi bir yol, bir özgürleşmedir.

– Öyleyse o bir guru, bir anlamda.

Genç kadın yaklaştı –hareketlerindeki yumuşaklık parfümünün yoğunluğuyla çelişiyordu– ve elini Hervé'nin omzuna koydu. Esmer cildini sıkan birçok metal bilezik takmıştı. "Cinsel haz" kelimenin tam anlamıyla Hervé'yi ele geçirdi. Artık sadece onun vücudunu düşünüyordu.

– Siz iyi bir Fransız'sınız.

– Sizin için bir Fransız nedir?

– Her zaman haklı olmayı isteyen biri.

Genç kadın geriye doğru bir adım attı ve yuvarlak sehpayı işaret etti:

– Burada küçük bir zil var. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben gelirim.

Birden genç kadın onun önünde diz çöktü ve ellerini tuttu. Yüzünde şimdi ciddi bir ifade vardı. Hervé bugüne kadar hiçbir Hindu tapınağına ayak basmamıştı ama oradaki heykellerin de aynı yüz ifadesine sahip olduğuna emindi.

– Bana bir şey için söz vermeniz gerekiyor.

– Nedir?

– Hiçbir şeye kalkışmayacaksınız. Buradan kıpırdamayacaksınız.

Hervé gözlerini kaçırdı: Çok yakındı, çok güzeldi. Ve sonra, şu tarçın kokusu...

– Söz veriniz.

– Tamam, söz veriyorum.

Abha ayağa kalktı ve gözlerini Hervé'den ayırmadan, gümüşlerini şıngırdatarak, küçük adımlarla kapıya doğru geri geri gitti.

– Geri geleceğim, dedi gizemli bir şekilde.

Ardından, bir tür alacalı renk girdabı içinde, Hervé'yi ağzı bir karış açık bırakarak gözden kayboldu. Peşinden, kilidin içinde dönen anahtarın sesi duyuldu.

Hervé parmaklığın varlığını teyit etmek istiyormuş gibi yeniden pencereye doğru gitti. Pencerenin ötesindeki manzara –bakımsız bahçe, solgun çalılar, yorgun palmiyeler– güneşin, sıcağın, kuraklığın etkisiyle yanmış, renksizleşmiş bir yeri çağrıştırıyordu.

Hervé tüm bu ışığın, tüm bu deliliğin kötü etkisine maruz kalmış gibi geri çekildi. Bir kez daha kendini yatağa bıraktı, başını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu.

81

Şans: Öğleden sonra Kalküta yönüne bir uçuş vardı – ya da en azından Londra için ilk uçuş, ardından Bengal'in başkenti için ikinci bir uçuş. Mersch uyanır uyanmaz, bilgi almak için Nicole'ün salonundaki şık telefonu kullanmıştı.

Kalküta iyi bir fikir miydi? Seçme şansı yoktu. Küçük kardeşini kurtarmak: Öncelik buydu. Berto soruşturmaya Paris'te devam edecekti ve her halükârda, içgüdüsü ona cinayetlerin Kalküta'da devam edeceğini fısıldıyordu. Neden? Çünkü Hervé oradaydı, kesinlikle...

Suzanne, Cécile, Nicole... Katil bu genç kadınları seçmişti çünkü onlar kardeşinin arkadaşlarıydı (ve sevdikleri). Tüm beklentilerin aksine, kurbanların seçimine dolaylı olarak kılavuzluk eden oydu. Kabullenmesi zordu.

Kendine yeni bir kahve doldurduktan sonra kanepeye oturmuştu. Mutfaktaki Hellem marka kafetiyeri çalıştırmayı başarmıştı, bir ocak ile cam bir küreden oluşan bir simyacı gereci. Sonuç? Enfes...

Salondaki geniş pencerelerin karşısında, aklına birden Gasparino Sirki'ndeki falcının sözleri geldi: "Bir katil arıyorsunuz, ama o da sizi arıyor." Ardından da eklemişti: "Sadece sizi değil. Sizi ve kardeşinizi." Mersch bu tür kehanetlere kulak asanlardan değildi, ama yine de şaşı kadın, karavanında doğru bir şey de görmüş olabilirdi...

Birden Nicole belirdi, mezattaki bir balık kadar tazeydi. Kimono tarzı, hafif bir bornoz içinde çok ince görünüyordu, anlaşılan sıcak bir duştan çıkmıştı. Yanaklarındaki pembelikler, Mersch'in dün gece daha fazla ileri gitmemekte ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu... *Kahretsin, sana ne oldu?*

– İyi uyudun mu?

Nicole kızgınmış gibi bir tavır takındı ama tam uyanamamış, yenilmiş ve neredeyse müşfikti:

– Bunun gibi başka şeyler de var mı?

– Saat on sekizde uçuyoruz.

– Bu akşam, sen ciddi misin?

Mersch uçuş saatlerini not aldığı defteri ona uzattı.

– Gidip Hervé'yi bulacağız ve onu salimen geri getireceğiz.

– Ya ben... Beni de götürüyor musun?

– Ne olursa olsun, seni Paris'te korunmasız olarak bırakamam. İmkânsız.

– Peki, soruşturma?

– Şeytan kulağıma, soruşturmanın bizi takip edeceğini fısıldadı.

– Neden?

Mersch soruyu geçiştirdi – tembellikten, ama aynı zamanda hiçbir şeyden emin olmadığı için.

– Hazırlan, on dakika içinde çıkıyoruz.

– Nereye gidiyoruz?

– Sana söyledim: Annemi sorgulamaya.

– Uzak mı?

Mersch kötü bir kahkaha attı:

– Kilometre olarak pek değil. Ama sosyal düzeyde, senin küçük burjuva dünyanla arasında ışık yılları var.

Nicole yaklaştı. Hanımeli, gençliğin ve zenginliğin etkili parfümleri, çoğu ölümlü için erişilmeyen cennet –özellikle de adınız Jean-Louis Mersch olduğunda– kokuyordu.

– Kökenlerimle ilgili olarak neden sürekli bana saldırıyorsun? Burada, devrimci olan benim, sana hatırlatırım.

Mersch bir sıçrayışta ayağa kalktı ve hemen konuyu değiştirdi. Gülümseyerek onun elini sıktı. Bu kız çocuğu onun yüreğini parçalıyordu. Nicole için hem şefkat ve kaygı hem de sevgi ve anlayış karışımı bir duygu hissediyordu, kalple oynanan bir tür "ne evet ne hayır" oyunu.

– *Andiamo!* diye mırıldandı Mersch, kızın alnına bir öpücük kondururken.

82

Mersch annesinin iyiliğinden hep tiksinmişti.

Onun ibadetinde yanlış, saldırgan ve tamamen sağlıksız bir şeyler vardı. Bir tür mesafeli bir kızgınlıkla, içe atılmış bir öfkeyle kendisini başkalarına vakfediyordu. Bu adanmışlık onun akıl hastalığından –obsesyon, paranoya, halüsinasyonlar...– kaynaklanan inancıyla el ele gidiyordu.

Mersch savaştan sonra, on iki yaşındayken "Diriliş Misyonu"ndan (annesi kendi kurduğu eve bu adı vermişti) ayrılmıştı. Çocukken hiçbir zaman, ne en ufak bir rahat ne de en ufak bir şefkat görmüştü. Bitlilerle birlikte yaşıyor, onların masasında yemek yiyor, onların yanında yıkanıyor ve ödevlerini yaparken bir ya da iki çirkin yaratığın tek gözü her zaman onun üzerinde oluyordu. İşgal sırasında bile hiçbir değişiklik olmamıştı: Sadece düşkünlerin sayısı artmıştı, hepsi bu.

Hep pireler ve tahtakuruları tarafından ısırılmıştı ve isim-şehir oynadığında bile kâğıt kalem bulamazdı. Futbolla ya da yakartop oyunuyla tanışmadan deliryum titremelerini ya da iskorbüt semptomlarını öğrenmişti. Halüsinasyonlara bağlı çığlıklar ve dişeti iltihaplanmaları onun günlük kısmetleriydi. *Muhteşem, gerçekten.*

"Çorba ve sabun": Bu Misyonun sloganıydı, ama ev sıcak bir yemekten ve soğuk bir duştan çok daha fazlasını da sunuyordu. Mönüde tıbbi tedavilerin yanı sıra elbette ruh sağlığı da vardı. Orada bir rahip her gün, her zaman görev yapıyor ve tüm bu zavallıları "Tanrı'nın Krallığı"nın onlara ait olduğuna inandırıyordu.

Annesi ona hiçbir zaman en ufak sevgi göstermemişti ve kendisini ifade etme şekli hem missali[50] hem de bir ilkyardım elkitabını andırıyordu. Asla "Seni seviyorum" demiyordu ama "Senin için dua

50. Roma Katolik Kilisesi'nde ayinlerde kullanılan ve içinde tüm duaların yer aldığı kitap. (ç.n.)

ediyorum" diyordu. Hiçbir zaman sarılıp öpmüyordu ama Golgota yolundalarmış gibi onu kollarının arasında sıkıyordu.

Bugün yeniden annesiyle buluşacak olma düşüncesinin onu mutlu ettiği söylenemezdi. Annesinden nefret etmiyordu – tanıdığı insanlardan nefret ediyordu. Ona kızmıyordu da – aklı başında olan insanlara kızıyordu. Hayır, ona, deliliğine, yardım parası toplamak için yaptığı saçmalıklara duyduğu acımayla karışık bir tür kronik antipati duyuyordu...

Château-Rouge'a vardılar, misyon orada, bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Bu tür semtlerde, geçen yüzyıllardan ve bu yüzyılların büyük sefaletlerinden bu yana Paris'in gerçekten gelişmediği düşünülebilirdi. İnsan burada, "şoförleri"[51] ya da doğrudan 18. yüzyıldan fırlamış sahte dilenciler çetesi görmeyi bekliyordu.

– Sen burada mı büyüdün? diye sordu Nicole, afallamıştı. Mersch kötü döşenmiş parke taşlı çıkmaz sokağı kapatan tuğla binaya bakıyordu.

– Evet, öyle de denebilir.

Mersch'in takdir etmesi gereken tek özellik, annesinin iş konusundaki hassasiyetiydi. Yıllar içinde, dernek sayesinde bu harabeyi satın almayı başarmıştı. Ardından, vakfının kamu yararına olduğu kabul edilmiş ve bağış ve hibe yoluyla para toplamak için resmi izne kavuşmuştu. Böylece bu sefalet ekonomisini ustalıkla yönetmişti ve misyon sığınma evi konumunu sürdürüyordu. Bir tür destek ve çorba faaliyeti.

Hole girdiler ve hemen koku boğazlarını yaktı. İdrar, eter, patates kabuğu, ilaç karışımından oluşan pis bir koku ve daha fazlası. Haçlar ve azizlerin resimleri duvarları süslüyordu. Yer muşambası ayaklarına yapışıyordu ve buraya hâkim olan temizliğin cansız, kasvetli bir hali vardı.

Biraz daha ilerlediler, perişan haldeki birkaç kişiyle ve ayrıca asık suratlı –dikkatli bakıldığında, derin bir tatmin ve hatta sinsi bir gurur ifadesine karışan bir yürekten bağlılık ve teslimiyet havası– vakıf görevlileriyle karşılaştılar.

– Oğlum, buradasın.

---

51. "Şoförler" Fransız Devrimi sonrasında ortaya çıkan suçlu çetelerine verilen ad. Geceleri evlere girer, şömine ateşinden aldıkları korlarla ev sahiplerinin ayaklarını yakıp paralarını sakladıkları yeri söyletirlerdi. (ç.n.)

Mersch arkasına döndü: Ufak tefek, tığ kadar ince annesi karşılarında duruyordu. Mersch dişlerini sıktı. Kendisini ifade etmenin bu ciddi ve ağırbaşlı yolu...

Kuşkusuz bir zamanlar güzeldi ama şimdi suratı kemikliydi, esmerleşmişti ve hafifçe maymunu andırıyordu. Cılız kaşlar, kanı çekilmiş dudaklar, çıkıntılı çene. Yaşlandıkça yüz ifadesinde bir tür yabanilik belirmiş, bu çile çekmiş, pardon, Tanrı'ya adanmış kadında ilkel yüz hatları ön plana çıkmıştı.

Ayrıca Simone Valent'nın koyu teninde sıyrığa benzeyen hafif, zorlukla fark edilen çok sayıda yara izi vardı – Jean-Louis hiçbir zaman bunların neden kaynaklandığını öğrenememişti. Ama ışıkta incelendiğinde, âşıkların üzerine önemsiz şeyler kazıdığı bir ağaç kabuğunun yüzeyini andırıyordu.

Birkaç kelimeyle Mersch, Nicole'ün Hervé'nin bir arkadaşı olduğunu söyleyerek tanışma faslını geçti. Genç kız, istemeyerek de olsa rahibelerden öğrendiği gibi kısa bir reverans yaptı.

– Seninle Hervé hakkında konuşmaya geldim, dedi Mersch hiç beklemeden.

– Tanrı onu korusun.

Bir yerlerden yemekhane gürültüleri geliyordu – inoks sürahiler, Pyrex bardaklar, alüminyum tabaklar... Yanık yağ kokusu yavaş, dayanılmaz dalgalar halinde yükseliyordu.

– Aptalca konuşmalardan vazgeç. Neler oluyor?

– Papaz evine gidelim.

83

Bu kez ıslak alçı kokan, beyaz duvarlı bir odadaydılar. Elbette bir haç, bitpazarından alınmış gibi duran mobilyalar. Bir köşede üst üste yığılmış sandalyeler – acil durumda kullanılmak üzere dua sandalyeleri.

– Oturun.

Üzerinde gazete kâğıtlarına sarılmış tabaklar ve başka kap kacağın bulunduğu uzun bir masanın çevresine oturdular. İç karartıcı bu ayrıntılar artık vız gelip tırıs gidiyordu: Uzun zaman önce onu duygusuz hale getirmişlerdi.

– Hervé'yle ilgili bu karmaşık durum nedir?

– Bir şey söyleyemem.

– Bu şekilde sıyrılamazsın.

– Bir şey söyleyemem çünkü bir şey bilmiyorum.

– O kaçırıldı.

– Haberim var, büyükannesi beni aradı.

"Büyükannesi": Annesi ailede her şeyin düzenli olmasını isterdi, ama ne gibi bir düzen söz konusuydu? Bu dünyada dengesiz bir aile varsa, bu aile onlarınkiydi. Ve Mersch bu konuda dahasını öğrenmek üzereydi...

– Hervé, Odette'in suç ortaklığıyla iki Hindu tarafından kaçırıldı, dedi JL. Her şey onun, şu anda Kalküta'da, bilmediğim ellerde olduğunu söylüyor. Öte yandan ben Paris'te iki cinayeti soruşturuyorum ve bu cinayetler de Hinduizm'le bağlantılı, tüm bunların birbiriyle bağlantısı olmadığını söylemek oldukça tuhaf olacaktır. Öyleyse, bir kez daha soruyorum, bana bu kepazelik hakkında ne söyleyebilirsin? Hervé neden buna karıştı?

Oturmakta olan Simone elini alnına götürdü. Bez önlüğü ve yıpranmış hırkasıyla, bir karikatürü andırıyordu. Mersch, teninin

esmerliği altında yüzünü bozan yara izlerine bakıyordu – ne kadar çok olduğunu unutmuştu.

– O güvende, diye mırıldandı.

Demek herkes hemfikirdi: Hindistan, cinayetler, kaçırılma, tüm bunlar annesiyle, onun hikâyesiyle bağlantılıydı. Tamamen çılgınca.

– Hervé'nin nerede olduğunu biliyor musun?

– Ruhani bir grubun içinde gizlendiğini düşünüyorum.

– Hangi grup?

Kelimeler ağzından damağını acıtan iğneler gibi çıkıyordu.

– Salamat Krişna Samadhi Vakfı. Son derece ciddi, son derece güvenilir bir yer.

– Sen benimle dalga mı geçiyorsun?

Kadın dua eder gibi avuçlarını birleştirdi. Mersch bir şeyleri kırmak istiyordu.

– Ekümenizme hep açık oldum, dedi, günah çıkaran birinin ses tonuyla (ama sesi, kendisiyle ilgili bir tür bağışlayıcılık da içeriyordu). Sadece Hıristiyan dinleriyle değil başka inançlarla da ilgilendim.

– Hinduizm'le?

– Evet.

– Hervé'yle ne ilgisi var?

– Babası.

Bir suskunluk, bir sessizlik oldu. Mersch'in bundan şüphelenmiş olması gerekirdi: Bu baba figürü tablodaki tek bilinmeyen öğeydi. Gizli bir anahtar.

– Bana ondan bahset.

– Savaştan sonra, Doğu dilleri kursuna gittim.

– Çalışırken ve evinle ilgilenirken mi?

– Evet.

– Benim eğitimimin seni yorduğu söylenemez.

– Jean-Louis...

– Evet, Doğu dilleri...

– Orada, Hindistan'a büyük yolculuk yapmayı planlayan sevimli, çok duyarlı bir çocukla tanıştım. Hazırlanmasına yardımcı oldum. Ondan daha yaşlıydım, daha aklı başında olan da bendim. Sonuçta...

– Sonuçta?

İlk kez Simone rahatsız olmuş gibiydi.

– Oldu... Kısacası, hamile kaldım.
– Bu gerçek bir gönül ilişkisi miydi?
– Hayır. Sadece bir kez beraber olduk...
– Neden ilişkiniz daha ileri gitmedi?
– İmkânsızdı.
– Hangi sebeple?
– O... Sonuç olarak oğlanları tercih ediyordu.
– Hervé'nin babası homoseksüel miydi?
– Evet.
– Ve siz yine de yattınız mı?
– Jean-Louis...
– Cevap ver.

Kadın en gözde davranışını yineledi – başı öne eğik, eli alnında. Hayatın anlamını düşünüyormuş gibi görünen kıvrımlı bir kumaşa bürünmüş saf ve masum bir kadının bir tablodaki duruşu ya da bu tarz bir şey.

– Evet, bir kez oldu. Bir tür... çılgınlık anıydı.
– Sonra?
– O Hindistan'a gitti.

Henüz eksiksiz bir itiraf değildi, ama bir başlangıçtı.

– Adı neydi?
– Adının bir önemi yok.
– Buna ben karar veririm. Adı neydi?
– Pierre Roussel. Çok zengin, çok güçlü bir ailedendi.
– Ne tür?
– Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Hatırlamak istemiyorum.

Mersch derin bir nefes aldı:

– Sonra?
– Hervé doğdu, hepsi bu.
– Ama Roussel onu kabullendi.
– Evet. Doğumundan sonra geri geldi.
– Öyleyse Hervé neden onun soyadını taşımıyor?
– Karmaşık bir konu.
– Şaka mı yapıyorsun?
– Pierre'in ailesiyle arası açık. Kimlik kartında, gerçek adı Jouhandeau...

– Oğluyla ilgilendi mi?

– Hayır. Hindistan'a döndü. Kendini tamamen işine verdi.

– Ne işi?

– Pierre Hint müzikbiliminde bir uzman. Kendi alanında, oldukça tanınmış biri.

Daha iyi. Mersch, Nicole'e şöyle bir baktı: Kızıl saçlı genç kadın sanki bu çılgınca bilgileri içercesine dinliyordu.

– Pierre, bir tür sitar olan *vinâ*'ya merak saldı. Çalmayı öğrendi ve bu alanda araştırmalar yapmaya başladı. Arşiv kurdu, Hint müziği çevresinde gerçek bir miras oluşturdu, ama daha fazla bir şey bilmiyorum.

– Hâlâ Hindistan'da mı yaşıyor?

– Evet.

– Kalküta'da mı?

– Hayır, Bénarès'te. Konserler düzenleyen bir vakıf kurdu. Enstitüsü Hint müziğinin partisyonlarından oluşan en önemli kütüphaneye sahip.

Bununla, sonuçtan uzaktılar...

– Bu Pierre Roussel'in cinayetlerle ilgisi olabilir mi?

– İmkânsız. O tanıdığım en yumuşak ve en barışçıl insan.

– Paris'teki cinayetleri sana kim söyledi?

– Dhritiman Gupta.

– Gupta'yı tanıyor musun?

– Onu Pierre'i tanıdığım dönemde tanıdım. O yıllarda yoga ve ayurvedayla ilgileniyordum. Gupta ideal bir konuşmacıydı. O dönemde genç bir adamdı...

Mersch "ayurveda" kelimesi üzerinde durmamayı tercih etti, listede yoktu, öncelik de orada değildi.

– Sana ne söyledi?

– Genç bir kadının öldürüldüğünü.

– Bunu nasıl öğrenmiş?

– Bilmiyorum.

Mersch, o biliyordu, sadhu söylemiş olmalıydı. Ama tüm bunlar kesinlikle hiç kolay anlaşılır değildi: Sadhu Suzanne'ın potansiyel bir kurban olduğunu nasıl anlamıştı?

– Bu genç kadın hakkında ne biliyorsun?

– Ateşle oynadı.

– Ne demek istiyorsun?

– Gupta ona bazı tantrik uygulamaları öğretti. Daha sonra kız kendi kanatlarıyla uçmak istedi ve çok ileri gitti.

– Bana onun kötü, şeytani güçleri ya da bu tür saçmalıkları harekete geçirdiğini söylemeyeceksin, değil mi?

– Hayır, kendini fark ettirdi, hepsi bu. Ve bu da, onun için ölümcül oldu.

– Kim tarafından fark edildi?

– Tam olarak bilmiyorum. Ama tantracılığa ilişmemek gerekiyor.

Ve işte buradayız... Ama nerede?

– İkinci kurbanın Hinduizm'le hiçbir alakası yoktu. Bununla birlikte, katil onu seçti. Neden?

– Bilmiyorum.

– Hervé'nin bütün bunlarla ne ilgisi var?

Simone cevap vermeden önce bir süre bekledi. Mersch onun boğazının, beyninin kuruduğunu fiziksel olarak hissedebiliyordu. Anlattığı hikâye onu içten tüketiyordu.

– Hervé, her şeyin merkezinde o var.

– Niçin?

– Anlatacak bir şey yok. En azından, bilinen dünya dilinde değil.

– Kafamızı karıştırmayı bırak! Hervé neden hedef?

– Çok önemli bir şeye sahip.

– Ne?

– Bir kez daha söylüyorum, bunu sana açıklayamam. Biz Hıristiyan'ız, Batılıyız. Hindu motivasyonları bize uzak. Soruların yokken sana cevap vermem gereksiz.

Mersch iç çekti:

– Katil, onu tanıyor musun?

– Hayır.

– Onun nihai amacı Hervé'yi öldürmek mi?

– Öldürmek değil, ona meydan okumak.

– Meydan okumak mı? Hangi sebeple?

– Hervé bir gücü temsil ediyor... çok özel bir güç.

– Ne gücü, hangi güç?

– Sana cevap veremem.

– Babasının bir Hindistan uzmanı olması ile senin bahsettiğin güç arasında bir bağ var mı?

– Hayır.

– Yani Hervé, diyelim ki, Hindistan'la bağlantılı köklere sahip ve şimdi kaçık Hindular onunla ilgileniyor, ama tüm bunlar rastlantı, öyle mi?

– Evet.

Kadın yalan söylüyordu, ama gerçeği suratına çarpmak için Mersch'in ne zamanı ne de gücü vardı.

– Ama bu cinayetlerin sebebi ne?

– Emin değilim... Bunların hazırlık niteliğinde kurbanlar olduğunu düşünüyorum.

Bir anda, gözünün önüne Suzanne ile Cécile'in cesetleri, dışarı çıkarılmış organlar, ısırık izleri geldi...

– Gupta bana "kapı"lardan söz etti, diye yüksek sesle hatırladı Mersch.

– Kapılar...

Kadının yüzünde cansız, belli belirsiz bir gülümse oldu.

– Anlat!

– Öteki dünyaya geçmek için bu genç kadınların ölmesi gerekiyordu. Meydan okumanın gerçekleşeceği dünya.

Bu gizemli dil ona sadece bir gerçeği gösteriyordu: Her neyse, katilini bulmak için bu "öteki dünya"ya gitmesi gerekecekti...

– Bana bir vakıftan bahsettin... Onu Kalküta'da nerede bulacağımı biliyor musun?

– Sana adresi vereceğim.

Aklına bir düşünce geldi:

– Sadhuyu yollayan bu vakıf mı?

– Kuşkusuz, evet.

Mersch ayağa kalktı, peşinden de Nicole. Bugün daha fazla bir şey öğrenemeyecekti. Annesi de ayağa kalktı ve önüne dikildi. Surat ifadesini anlamak zordu: Dramatikti, evet, ama her zamanki doğal haliydi. Bu kadın dram içinde yaşamıyordu, dram onun içinde yaşıyor, onu kemiriyor, onu kurban ediyordu...

– Oğlum...

– Adım Jean-Louis.

– Jean-Louis... Ne yapacaksın?

– Sence? Hervé'yi oradan çekip alacağım.

Kadın birden bağırdı:

– Kesinlikle olmaz!

Sonra çok sakin bir ses tonuyla yineledi:

– Kesinlikle olmaz... Sen buna karışma. Kardeşinin bulunduğu o yerde güvende olduğunu tekrar söylüyorum. Sen her zaman çok güçlüydün, çok... azimliydin, ama bu kez... karşında senden çok daha güçlü bir şey var.

Mersch ona "huysuz özel şüpheli" gülümsemesiyle baktı:

– Göreceğiz, bakalım.

84

Orly Havalimanı yolu üzerinde, sokak lambaları ikişerliydi, toplanmaya hazır metal laleler gibi zıt yönlerde bir çift çiçek sapı oluşturuyorlardı. Mersch'in ne mimariyle ne de genel olarak estetikle bir ilgisi vardı, ama bu akşam, bakır rengi gökyüzünde salınan bu çelik çiçekler ona muhteşem görünüyordu.

Ne anlatıyordu? Şu anda düşünecek başka bir şey yok muydu? Valizlerini hazırlamışlardı. Dauphine'e binmişlerdi, Berto direksiyondaydı. Nicole hiç konuşmuyordu. Ailesine haber vermiş miydi? Mersch bu konuda bir şey bilmiyordu. Bu yolculukta Nicole daha ziyade kararsız biri gibi onun peşinden geliyordu.

Diriliş Misyonu'ndan çıktıkları andan itibaren Mersch şüphesiz en önemli konuyu kendine saklamış olan annesinin kafa karıştıran sözlerini düşünüp duruyordu. Önemi yok. Filmlerde söylendiği gibi, cevaplar orada onları bekliyordu...

– Duydun mu? diye birden sordu Berto. Champs-Élysées'de ortam yeniden ısınıyor gibi.

Mersch kendi düşüncelerine dalmıştı: Artık radyo dinlemiyor ve olaylarla hiçbir şekilde ilgilenmiyordu.

– Ne?

– De Gaulle yeniden bulunduğundan beri...

– Onu kayıp mı ettiler?

– Ama sen tamamen kopmuşsun olaydan: Dün General ortadan yok oldu!

– Neredeymiş?

– Baden-Baden'de, o yaşlı piç Massu'ya danışmaya gitmiş.

Jean-Louis kafasını salladı: Massu Cezayir'de işkence yapan generallerden biriydi ve itiraf etmek gerekirse, acımasızlığı meyvelerini

vermişti. Haber Mersch'i şaşırtmamıştı: Bir general tavsiyeye ihtiyacı olduğunda kime başvururdu? Bir başka generale.

– Ardından, diye devam etti Berto, ihtiyar inanılmaz bir enerji kazandı. Meclisi feshetti, Pompidou'yu yerinde tuttu ve çıkmaz ayın son çarşambası için referandum kararı aldı.

Demek ki, protestocuların gücü tükenirken ve sosyalistler ıskartaya çıkmışken De Gaulle kontrolü yeniden ele geçirmişti: Pierre Mendès Charléty'de söz bile alamamıştı.

– Champs-Élysées'de ne oluyor? diye sordu yine de Mersch.

– De Gaulle lehine yürüyüş yapan en az bir milyon kişi var...

– De Gaulle lehine bir gösteri mi?

– İnsanlar Fransa'nın her yanından geldi ve tüm bunların organizasyonunu da SAC yaptı!

Londra Radyosu'nda söylendiği gibi "yapacak bir şey kalmamıştı." Böylece Fransa yeniden uyanmıştı. Fransa o zamana kadar çenesini kapalı tutmuş, savaşmış, işgale uğramıştı ve şimdi ülkeyi yeniden inşa ediyordu.

Kötü biten her şey kötüdür... diye düşündü Mersch, neredeyse alaycı bir teslimiyet içinde. Ama SAC'ın bahsinin geçmesi, bu gidişin tam zamanında olduğunu da hatırlatıyordu – ajan bozuntuları sonunda onu unutacaklardı.

General'in şerefine bir sigara yaktı ve alacakaranlığın içinde beliren Orly Havalimanı'na doğru gülümsedi. Bir başka karar daha almıştı, gizli, örtülü, sanki kendinden bile sakladığı bir karar: Valizinde ne bir amfetamin ne de en ufak bir uyuşturucu vardı. Görecekti...

85

Nicole ailesine telefon etmiş ve arkadaşlarıyla Lanzarote'ye gideceğini söylemişti. Neden Lanzarote? Hiçbir fikri yoktu. Valizini hazırlamış, yanına para almış, pasaportunu koyduğu yerden çıkarmıştı...

Bir şekilde, Nicole artık soruşturmayla ilgilenmiyordu. Başka, çok daha önemli bir gizemi düşünüyordu: Varoluşunun gizemini. Birkaç gün içinde bakış açısı, değerleri, öncelikleri altüst olmuştu. Protesto gösterileriyle dolu bu mayıs ayının hayatının dönüm noktası olacağına inanmıştı. Aslında, değişim farklı olmuştu...

Artık gırtlağına kadar bir cinayet davasına batmıştı. O da katilin hedefindeydi –öyle olmalıydı. Memnuniyet ve şaşkınlık, panik ve tuhaf bir zevk karışımı içinde bu metamorfozu yaşıyordu.

Sonunda, ona bir şey oluyordu. Ve bu herhangi bir şey değildi. Tüm bunlar en iğrenç korkudan doğmuş, katıksız bir dehşet içinde devam etmişti ve şimdi büyük "B" ile yazılan bir bilinmeyen içinde yüzüyordu –bununla birlikte, yeni tanıdığı bir adamla Bengal'in başkenti Kalküta yolundaydı– ve sonuç itibarıyla da sadece bir gerçeği saklı tutuyordu: Şaşkınlık verici bir macera yaşıyordu.

Aslında Nicole kendini hiçbir zaman istekleri konusunda aldatmamıştı: Devrimci zırhı altında, Budizm konusundaki tereddütlerinin altında hep aynı istekle yüreği çarpıyordu – varoluşun yoğunluğunu hissetmek.

Bu dünkü bir mesele değildi: Lise sıralarında, Baudelaire'in dizeleri onun için bir vahiy gibi ortaya çıkmıştı:

Dalmalı uçurumun dibine, Cehennem ya da Gökyüzü, ne fark eder?
Dalmak bilinmezin dibine yeniyi bulmak için!

Tercih edilen seçim konusunda en ufak bir şüphe yoktu: Cehennem, ekonomi sınıfı olarak...

– Bana pasaportunu ver.

Hindistan Havayolları check-in kontuarı önünde duruyorlardı. Mersch'in pasaportu yoktu ama bir polis olarak ya da bir eski asker olarak bir dümen çevirmiş olmalıydı zira hostese üzerinde üç renkli damga bulunan bir yığın kâğıt gösteriyordu.

Nicole arkasına döndü ve zihninde çevrenin fotoğrafını çekti: On yaşında bile olmayan ve Eiffel Kulesi'nden daha fazla ziyaret edilen ünlü güney terminali... Her ayrıntıya dikkatle baktı: Cıva levhaları gibi parlayan sıra sıra tavan lambaları, camlı pencere boşluklarının şeffaflığı (terminal bir tür "cam galerisi" gibiydi), hatlara, simetriye, kinetik etkilere öncelik veren bir mimari... Orada olmak, zaman ve mekân kısıtlamalarından kurtulmuş yeni bir dünyanın kıyılarına yaklaşmak demekti.

– Peşimden gel.

Polis gideceği yerden emin biri gibi davranıyordu, ama genç kadın onun Orly'ye hiç ayak basmadığından emindi. Uçağa, kuşkusuz herhangi bir askeri havaalanından, başkalarıyla birlikte haki renkli sardalyeler gibi sıkış tıkış Cezayir'e gittiği zamanlarda binmişti sadece.

Nicole, o, terminali biliyordu: Buradan ailesiyle birlikte tüm Avrupa'ya yolculuk yapmış ve tek başına Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmişti. Ama Mersch'i memnun etmek için olduğu kadar, bir "erkek güvencesi" altında yönlendirilmenin, götürülmenin gizli zevkini hissetmek için onun peşinden gidiyordu...

Biniş salonunda, sessizce bir koltuğa oturdu ve hayallere daldı. Uzun zamandan beri Hindistan'a gitmek istiyordu – 1968'de, mistisizmin başkentine gitme hayali kurmadan Budist, entelektüel, psikedelik olunamazdı. Ama tam tersine, korku ve şiddetten payına düşeni vaat eden bir yolculuğa sürükleniyordu. Kesin olan bir şey vardı: Kalküta'da sıkılmayacaklardı.

– Nasılsın? Nasıl hissediyorsun?

Mersch, bir babanın çocuğunun üzerine eğilmesi gibi onun üstüne eğiliyordu. Nicole ona gülümsedi ve onun tropikal iklime göre giyindiğini fark etti. Sonuçta, haki gömlek –kuşkusuz bir Cezayir hatırası– ile kum rengi asker ceketi giymeye dikkat etmişti. Tam bir

asker görünümü, ama uzun saçları ve favorileriyle esrar ve meditasyon cennetine giden yolda bir karşı kültür yandaşı olarak algılanabilirdi.

Uçağa bindikten sonra kemerini bağlayan, koltuğun kollarını sımsıkı kavrayan Nicole hayalinde bir seviye yukarı çıkmış gibi bir izlenime kapıldı.

Birkaç ay önce, el altından satılan erotik bir roman okumuştu: Emmanuelle Arsan'ın *Emmanuelle*'i. Kitap, uçak kabininde geçen bir sevişme sahnesiyle başlıyordu. Uçuş esnasında, tüm lambalar söndükten sonra Mersch de onun üzerine atlayacak mıydı?

Bunu asla kimseye itiraf edemezdi, ama son üç gün içinde yaşadığı tüm çılgınlıklar arasında dünkü aşk gecesi denemesini en tepeye yerleştiriyordu...

O kıllı elleri, boynunu yakan o sıcak nefesi, karnının üstündeki o ağırlığı hatırladıkça ürperiyordu... Kahretsin, o diğerlerinin arasında sadece romantik duygulara, emekleme aşamasındaki cinselliğe aç küçük bir kız mıydı? *Evet öyle, canım...*

Baygın bir ses uçağın şimdi havalanacağını duyurdu. Nicole hoşnut bir kaygıyla ya da, nasıl kabul ederseniz, huzursuz bir şehvetle gözlerini kapattı. İnancı güçlü bir şekilde geri geldi: Budist devrimci, duygusal bakımdan, neredeyse yumuşak renklerle, fazlaca romantizmle dolu bir Jacques Demy filmi kadar aptaldı.

Rochefort'lu Kızlar filmindeki gibi şarkı söyleyebilirdi:

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama yine de onu görüyorum
Adı bana tanıdık geliyor ve sesini de biliyorum
Çoğu zaman uykumda onun yüzüne rastlarım
Bakışları ve aşkı tek bir görüntüye dönüşür.

86

Dum Dum'da, Kalküta Havalimanı'nda dikkatini korumak için çaba gösterdi. Konaklamalar dahil, yolculuk süresi yirmi saati aşmasına rağmen, saat farkına ve kurtulamadığı mide bulantısına rağmen, artık onun resmi algı tarzı gibi görünen bu şaşkınlık durumuna rağmen, en ufak ayrıntıyı –ilk izlenimlerini– belleğine yerleştiriyordu.

Şimdilik, her şey belirsizdi. Gece oluyordu. Cehennemi sıcak her şeye hükmediyordu ve Nicole güçlükle nefes alıyordu. Etrafında sineklerin kaynaştığı, sarımsı neonlarla aydınlatılan devasa gri bir salondaydılar. Tavan lambalarının arasında, onlarca vantilatör güçlükle dönüyor ve sanki sıcak havayı sadistçe etrafa dağıtıyordu.

Her şey eski, çatlak, yıpranmıştı. Nicole can çekişmekte olan bir dünyaya –daha ziyade can çekişmenin, diğer dişliler arasında bir dişli olduğu, değişmez ve tanıdık bir dünya– girdiğini anladı.

Başka şaşırtıcı öğeleri de saptıyordu. Kalabalıkla başlayabilirdi, alışılmış havaalanı yer personeli çok farklıydı. Aylak aylak dolanan Hintliler: tepede toplanmış ya da tamamen kaskatı saçlar, parlak kakao ya da açık karamel rengi tenler...

Çıplak ayaklı diğer insanlar yerlere oturmuştu ya da oldukları yere kıvrılmış uyuyordu. Bazıları çalışıyor ya da en azından iş bekliyor gibi görünüyordu, çarpık tekerlekli küçük yük arabalarının üzerine çökmüş, yığılmışlardı...

Şu an için Hindistan, koyu renkli, kasvetli, kaygılı insanlarla dolu, baharat, odun ateşi, dışkı karışımı birikmiş kokularla yüklü devasa bir fritöz olarak özetlenebilirdi... Eğer Nicole tam formunda olsaydı, bu gelinen yer onu mahvetmeye yeterli olacaktı. Şansına, zaten tamamen uyuşturucunun etkisi altındaydı...

Bagajlar. Bir kez daha Mersch durumu gizlemek için çabalıyordu, ama o da iyice afallamış olmalıydı. Çıkış yolunu buldular – her

adımda yolcuların, muhafızların, hamalların sayısı artıyordu, tıpkı kumsaldaki su birikintilerinin sular yükseldikçe artması gibi.

Kapının biraz ötesinde, bir milimetre boşluk bile yoktu, alan sıkış tıkış, hırpani kılıklı, tutarsız bir kalabalıkla dolup taşıyordu. Üzerlerinde, duman, gaz, buhar karışımı, bir döküm tencere kapağı kadar ağır kül rengi bir gökyüzü vardı.

Nicole'ün nefesi kesilmişti ve hatta tüm bedeni kımıldayamaz hale gelmişti, daha şimdiden yağ dolu bir zeytin tanesi gibi her yerinden ter fışkırıyordu...

Bağrışmalar, eller, itiş kakışlar. Onlara yardım etmek, bagajlarını taşımak, taksilere doğru yönlendirmek istiyorlardı. Bu belki de bir iyi niyet göstergesiydi ama giysilerini çekiştiren dişsiz insanlardan ve çocuklardan oluşan güruh daha ziyade uğultu halinde bir kâbus görüntüsü veriyordu.

Mersch, palasıyla yol açan bir orman kılavuzu gibi valizini önünde tutarak kalabalığı yarıyordu:

– Beni izle!

Nicole, dokunan, kurcalayan, yavaşlatan düzinelerce çocuk elinin ona yapıştığını hissediyordu... Ürkmüştü, söylenecek başka kelime yoktu. Sıcak bunaltıcıydı. Muslin tuniğine ve jean mini eteğine rağmen, Paco Rabanne'ın yirmi kilo ağırlığındaki bir metal kıyafetini giymiş gibi hissediyordu.

– Rahat bırakın! diye bağırıyordu İngilizce, valizini bir topuz gibi kullanarak havada daireler çizerken.

Sonunda, sıkıştırılmış topraktan bir park alanına ulaştılar, birkaç araba ile burada *rickshaw* denilen –Nicole bunu bir yerlerde okumuştu– bir sürü çek-çek vardı.

Birden türbanlı bir şoför beliriverdi, elinde bir kırbaç vardı. Birkaç saniye içinde kalabalığı dağıttı ve dalkavukça eğildi. Kimseye danışmadan valizlerini kaptı ve arabasının bagajına koydu. Nicole'ün arabanın markasını görecek zamanı oldu –bir Dauphine'i belli belirsiz andıran, ama çok daha büyük olan bir Ambassador.

Birkaç direksiyon hareketi, yeni bir kalabalığın içine dalmalarına yeterli oldu. Arabaların, yük kamyonlarının, rickshaw'ların, hamalların, yayaların, dilencilerin, hayvanların birbirine karıştığı, arka planda öfkeli korna seslerinin olduğu çılgın bir trafik. Neredeyse gece yarısıydı...

Bir rahatlamanın ardından (havalimanı Kalküta'dan yaklaşık otuz kilometre uzaktaydı, ışıksız bir yolda ilerliyorlardı), şehrin girişinde yeni bir karmaşayla karşılaştılar. Biraz daha fazlasıyla: Araba her yavaşladığında, suratlar camlarına yapışıyordu – yüz hatları ve parmakları olmayan cüzamlılar, felçli eciş bücüş insanlar, tüyü dökülmüş kapuçin maymunları gibi arabanın üzerine çıkan, açlıktan kadidi çıkmış çocuklar...

Ardından bir sonraki korku durağına kadar yola devam ediliyordu. Nicole geceyi delmeye ve "Mutluluk Şehri" olarak adlandırılan şehirle tanışmaya çalışıyordu. Victoria döneminin hayalet binaları, ters dönmüş çöp kutularına benzeyen dükkânlar, tramvaylara asılmış bedenler, kollar, bacaklar, tüm bu karışıklığı biraz olsun düzene sokmak için sopalarıyla arabalarının kaportasına vuran polisler, dünyanın kötülüğünü sırtlarında taşıyormuşçasına, yük hayvanları gibi kısa ve sık adımlarla ilerleyen rickshaw çekicileri – her ne olursa olsun burası onların dünyasıydı...

– *Where do you want to go?*[52] diye yineledi şoför, bir eli direksiyonda, diğer eli kornada, güçlü ve yağlı bir deniz memelisinin rahatlığıyla taksisini o karmaşanın içinde sürüyordu.

Mersch öne eğilmişti, İngilizce el kitapçığını karıştırıyordu. Nicole kitapçığı nereden bulduğunu düşünüyordu, kuşkusuz Gibert Joseph'ten[53] satın almıştı. Terden parlayan saçlarıyla, bir adres arıyor gibiydi – Nicole ona acıyordu, çünkü serçeparmağı (gümüş yüzüklü olan) onun tek kelime İngilizce bilmediğini fısıldıyordu.

– *Sudder Street, please!* diye emretti, yine de.

Nicole şaşkın gözlerle ona baktı:

– Sudder Street mi, orası da neresi?

– Turistler sokağı.

– Soruşturmamıza başlamak için bulduğun yer orası mı?

Mersch gülümsedi:

– Benim paralı askere benzeyen suratımla ve senin dilbalığı filetosunu andıran görünüşünle, turistler sokağı bizim için mükemmel bir yer.

– Dilbalığı filetosunu andıran görünüşüm mü?

52. "Nereye gitmek istiyorsunuz?" (ç.n.)

53. Fransa'da kitap, müzik CD'si ve video satan mağaza zinciri. (ç.n.)

– Ne demek istediğimi çok iyi anladın. İngiliz kadınlarına özgü tenin onlara Britanyalı istilacıları hatırlatacaktır.

Nicole kollarını göğsünde çaprazladı ve yanındaki cama doğru döndü: Bu zavallı aptala cevap vermektense birkaç cüzamlıyla haşır neşir olmak daha iyiydi.

Sonunda gözlerini kapadı. İç dünyasına dönmek, bu insan girdabının küçük bir otelin sevimli lobisinde sona ermesini beklemek en iyisiydi.

Gözlerini açtığında her şey kırmızıydı. Mersch'in balayları için seçtiği sefil otelin tabelasının ışığıydı: Sudder Palas. Kahkahayı bastı. Pastanın üzerine çilek mi istemişti? Sorun yoktu, en kötüsünü de yaşamış olacaktı.

87

Sıradan olmak için, iki yataklı bir oda tuttular –tasarruf için değil (para hakkında konuşulmuyordu, Mersch uçak biletlerinden konaklamaya kadar her şeyi ödüyordu –görev harcı mı?), ama bu ürkütücü dalışta birbirlerinden ayrılmamak, birlikte kalmak için.

Otelin harap haline rağmen, Nicole yuvalarını oldukça sıcak buldu. Canlı portakal rengi örtüleriyle yatakları bir çocuk odasını andırıyordu. Vantilatör çalışmıyor gibiydi, ama belki de Victoria dönemini hatırlatmak için oraya takılmıştı. Kontrplaktan mobilyalar, duvarlarda turistik afişler: Dekorasyondaki bu gülünç çaba çok dokunaklıydı. Biblolar, lambalar, sandalye, bir yanılsama yaratmaya çaba gösteren bir dekor olarak her şey sahte gibi duruyordu.

Nicole banyoya geçti – pestili çıkmış havlular, çatlak bir lavabo, delikli plastik bir perdenin ardına gizlenmiş bir duş kabini, grimsi klozet. Sürüyle hamamböceği olmalıydı ve sıcak su ulaşılmaz bir lükstü.

Her şey tozlu, nemli, küflüydü. Kalküta koltukaltlarından terliyordu ve ağzı kötü kokuyordu: *Çok güzel, çok güzel,* diye düşündü, *sorun yok...* Sanki bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk arasındaki tutarlılık ona güven veriyordu.

– Yemek yemeye gidelim mi? diye sordu Mersch.

Sudder Caddesi, onlarınki gibi eski püskü oteller ile geceleri bile açık ve ışıklandırılmış, değersiz mallarını sıkıştırılmış toprağın üzerinde sergileyen hediyelik eşya dükkânlarıyla doluydu.

Yabancılar bu pislik ve ışık birikintileri arasında aylak aylak dolaşıyordu. Tek birinin bile sanki aklı başında değildi: Uzun saçlar nedeniyle anlaşılmayan suratlar, uyuşturucunun kemirdiği bedenler. Zombiler gibi dolaşıyorlardı, insan etinden gulyabaniler gibi kafa bulma arayışındaydılar.

Nicole burada olmaktan hoşnuttu, son durak. Hippilerin Hindistan'dan bir Eldorado, bir Xanadu olarak bahsettiğini kaç kez duymuştu? Vert-Galant Meydanı'ndaki uzun saçlılar Doğu'nun erdemlerini ona kaç kez övmüştü? İşte artık buradaydı, birkaç bin kilometre uzakta enkaz haline gelmiş, ölmekte olan bu çocukların yanındaydı.

Yerel görünümlü bir restoran buldular: Çarpık ayaklı masalar, karoları çatlak bir zemin, boyalı beton duvarlar ve elbette, insanın iştahını kabartan köri kokusu...

Işık, sarmısak başları gibi tavandan sarkan çıplak ampullerden sağlanıyordu, vantilatörler, eğrilmiş tekerlekler gibi yamuk bir şekilde dönüyordu, yemek yiyenlere gelince, onlara bakmamak daha iyiydi. İki parmağını tabağa daldırarak tek eliyle yemek yiyen, cansız ve ifadesiz, kara suratlı adamlar.

Gelişigüzel sipariş verdiler, mönü Hindu ya da Bengal dilinde yazılmıştı, Ortaçağ'ın Saatler Kitapları'nın tezhiplerini hatırlatan, tümü ince ve uzun arabesklerden oluşan muhteşem harfler.

Nicole bu bölgelerde hayatta kalmanın temel kurallarını biliyordu. Başta musluk suyu olmak üzere, arıtılmamış hiçbir suyu içmemek. Yemek konusunda da çok dikkatli olmak – çok baharatlı, neredeyse çok şiddetli bir ishali yüzde yüz garanti eden yemekler.

Ama Nicole açıktan ve susuzluktan ölüyordu ve tüm uyarılara rağmen, Mersch gibi o da, getirilen rengârenk ve hoş kokulu şeylerle dolu çok neşeli küçük tabaklara saldırdı. Gelincik gibi kırmızı, ızgara edilmiş tavuk parçalarını tadını çıkara çıkara yedi. Soğan ve salatalık dilimleriyle tatlandırılmış bir tür yoğurda batırılarak yenmesi gereken içi peynirle doldurulmuş poğaça benzeri şeylere bayıldı. Boğazından bir nektar gibi akan ilahi bir birliktelik.

Tüm bunları tamamlamak için yanına, limon sarısı basmati pilavı eklenmişti, ilk bakışta göze çarpacak şekilde üzeri safran saçakları, ince zencefil yapraklarıyla, tarçın çubuklarıyla, yeşil kakule tohumlarıyla süslenmişti...

Bu şölen sona erdiğinde, Nicole muhteşem bir şekilde öleceğini düşündü. Bir hafta süresince onu hasta edecek kadar yemişti – baharatlar, mikroplar, parazitler, tüm bunlar bağırsaklarında dans ediyor olmalıydı.

– Güzel, dedi Mersch, önündeki tabakları iterek ve dirseklerini masaya dayayarak, şimdi bir savaş planı hazırlamamız gerekiyor.

– Elbette, diye cevapladı Nicole, hâlâ midesini düşünüyordu, midesi bu şoku atlatabilecek miydi?

Mersch entrikacı bir yüz ifadesiyle ona doğru eğildi:

– Şu an için elimizde bu tarikatın, Krişna bilmem neyin sadece adı ve adresi var. Hiçbir önlem almadan, öylece kapıyı çalmak olmaz.

– Öyleyse?

– Önce bu vakfı ve Hervé'nin babasını araştıracağız.

– Annen onun Varanasi'de yaşadığını söyledi.

– Bize söylediği ad o değil.

– "Bénarès" dedi. Varanasi, şehrin Hintçe adı.

– Havalara girme.

Nicole iskemlesinde geriye yaslandı ve kollarını kavuşturarak sordu:

– Bunu araştırmak için, nasıl ilerlemeyi düşünüyorsun?

– Önce gidip gazetelere bakacağız. Eğer bu topluluk Kalküta'da tanınıyorsa, hakkında makaleler olması gerekir.

– İngilizce makaleler.

Mersch ona göz kırptı:

– Artık faydalı olmanın zamanı geldi.

Nicole acımasız bir gülümsemeyle ona bakmak istedi, ama o anda karnına bir tür kızgın bir bıçak saplandı.

– Neyin var? diye sordu Mersch, onun buruşan suratını görünce.

– Bilmiyorum... Kendimi iyi hissetmiyorum.

Mersch cebinden bir ilaç kutusu çıkardı.

– Tam bir ishal yaşayacaksın, dedi Mersch, kendisini tanımlayan zarafetle. Ben ne Hinduist'im ne de Budist'im, ama Cezayir'de bulundum, bana inan, yemekleri buradakinden daha iyiydi, elbette lav silahı tarzında.

Nicole ona gülümsemek istedi, ama yüz ifadesi fırındaki bir çivi gibi çarpıldı. Yeni bir sancı bağırsaklarını etkilemeye başlıyordu. Bir simyacının ergitme potasında çatırdayan cıva gibiydi...

Nicole'ün kararını beklemeden onu kolundan tuttu:

– Otele dönüyoruz. Sanırım bu oldukça acil.

88

İki günden beri odasında, kramplarıyla, elektrik kesintileriyle (Kalküta'da normaldi) ve aşk meditasyonlarıyla tek başına kokuşmuş bir yaşam sürüyordu. Sadece tek bir şeye tutunuyordu: Abha'nın düzenli ziyaretleri. Oysa meçhul bir yerde tutuklu olmasına, niyetini bilmediği insanlar tarafından alıkonulmasına rağmen kendini tamamen yeni aşkına kaptırmıştı.

Abha yemek getirmek için her gün onu sadece üç kez ziyaret ediyordu, ama hep oradaydı, odada dolanıyor, beynine ışınlanıyordu. Bol dökümlü, alacalı, rengârenk sari içinde bir siluet. Kehribar rengi bir yüz, büyük siyah gözler, şakaklarına iki fırça darbesi gibi yapışmış, çok daha siyah, hatta mavimsi düz saçlar. Tüm varlığının, bilgelik, tatlılık, masumiyet dolu özel bir cazibesi vardı, ama yine de şiddet ön plandaydı.

Fakülte zamanlarında (birkaç ışık yılı uzakta kalmıştı), Hervé tüm gücünü yıldırım aşklarına veriyordu ve deyim yerindeyse dümeni tutan oydu. Abha'yla ise durum tam tersiydi. Güzelliği, kokusu, gülümsemesi öyle saldırgandı ki, Hervé'nin başka seçeneği yoktu. Kendinden koparılmış gibi kapılıp sürüklendiğini hissediyordu.

Hervé yatağına uzandı ve ellerini ensesinin arkasında birleştirdi. Abha ona sigara getirmişti – Gold Flake marka, çok sert içimli Hint sigaraları. Bir tane yaktı ve dışarıdaki seslere dikkat kesilerek dumanı yavaşça tavana doğru üfledi.

Verimli, gürültülü, tropikal bir geceydi. Villanın bahçesinde, gece kuşları bağrışıyor, gıdaklama sesleri geliyor, kuş sesleri duyuluyordu... Ağaçların ve çalıların ardına gizlenmiş görünmez gerçek bir karmaşa.

Abha...

Onun için deli oluyordu, ama bu gece ona ihanet etmeye hazırlanıyordu.

Planı basitti: Birkaç dakika içinde yemeğini getirecekti. Hervé onu itecek (bu düşünce hoşuna gitmiyordu) ve açık kalmış kapıdan kaçacaktı. İki gün boyunca villada tek bir gürültü duymamıştı. Kuşkusuz, burada sadece ikisi vardı. Demek ki, kapı, bahçe, parmaklık. Gün içindeki uğultulardan anlamıştı: Villa Kalküta'nın merkezindeydi. Sadece koşması ve Fransa Elçiliği'ni ya da konsolosluğunu bulması gerekecekti. Ülkesinin yetkililerine sığındıktan sonra Abha'yla yeniden bağlantı kurmak için zamanı olacaktı. Heyecan içindeyken bile, onun gönlünü fethetmekten umudunu kesmiyordu.

Hervé eşyalarını topladı – hepi topu ceketi, pasaportu ve kaçıranlar tarafından içine birkaç giysinin konulduğu bir çanta. Kapı açıldığı sırada çantasını kapatıyordu.

– Ne yapıyorsun?

Sabahtan beri, Abha senli benli konuşmaya başlamıştı. Hervé cevap vermeden, çantasını aldı, kızı kenara itti ve odadan dışarı fırladı. Kendini bir koridorda buldu, birkaç adımda, geniş bir salona inen çift taraflı bir merdivene ulaştı. Bir anda, çevrenin tüm ayrıntılarını belleğine yerleştirdi. İşli bir merdiven korkuluğu, vitraylarla süslenmiş giyotin pencereler, lale şeklinde cam abajurdan avizeler. İngiltere'den binlerce kilometre uzakta, Sussex'te yağmurlu bir öğleden sonrayı çağrıştıran Victoria döneminden kalma bir villa.

Basamakları yutarcasına indi, az kalsın halının üzerine düşüyordu, parkenin üzerinde kayıp hole ulaştı. Bir mucize. Tüm bunlara eklenen bir şey daha vardı: Görünürde tek bir türbanlı bile yoktu. Kapı koluna atıldı – kilitli değildi. Hemen ardından, Bengal gecesiyle yüzleşti: Bir sıcak ve şiddetli uyuşukluk okyanusu.

Hervé koşarak bahçeye daldı, şekiller ve kabartılar karanlığın içinde anlaşılmaz kaygı verici, saçma sapan siluetler oluşturuyordu. Sanki dev bir el bu yorgun, kaotik malzemeyi açığa çıkarmak için geceyi buruşturuyordu.

Bu karmaşa içinde, açık renkli kum döşeli bir yol buldu ve ana kapıya kadar bu yolu takip etti. Bu kapı da kilitli değildi: Artık bir hapishane gecesi değil, açık kapılara sahip bir gündü...

Sonunda, sokaktaydı. Bir saniye içinde durumu kavradı: Yalnızdı, özgürdü –ama bu özgürlük hiç bilmediği bir dünyada hiçbir anlam ifade etmiyordu. O hâlâ bilgisizliğinin tutsağıydı, tüm özü boşaltılmış bir beyin için çok sağlam parmaklıklar.

89

Samadhi villası ve bahçesi kare bir meydanın ortasındaydı, tıpkı bir Fransız köyündeki bir kilise gibi. Çevresinde sadece harabe halinde binalar, kerpiç evler, boyalı beton bloklar vardı, tüm cepheler bir araya geldiğinde çaresiz ve kötü durumda bir çevre duvarı oluşturuyordu.

Dar bir sokağa girdi ve koşmaya başladı. Büyük bir laf. Kırmızımsı toprak üzerinde ayak bilekleri burkuluyor, su birikintilerine batıyor, çöplerden, çakıl taşlarından, ineklerden sakınarak korku içinde ve yüreği ağzında koşuyordu. Her adım onu kendisinden, bilip tanıdığı kendi dünyasından uzaklaştırıyordu. Artık sakatlarla, cüzamlılarla, gudubetlerle dolu, çürümekte olan dar sokaklardan oluşan karmaşık ağ içindeydi. Hiç bu kadar kötü durumda olan bir şehir görmemişti – açık hava çöplüğü ile bombalanmış bir semt arasında bir yerdi. Her ayrıntıyı, her suratı kaydederek hâlâ ilerliyordu. Korkusu, paniği, nedendir bilinmez ona özel keskinlik kazandırıyordu. Elbette bu çaresiz bilinç keskinliği, ölümünün yaklaştığının ya da çok daha korkunç bir şeyin de habercisi olabilirdi.

Tuhaf bir şekilde, sokaklar karanlık değildi; daha ziyade, hâlâ açık olan dükkânların, sarımsı balgamlarını yere püskürten ampullerinden yayılan ışık. Tezgâhlar yola taşmıştı, dilenciler binaların dibine büzülmüştü, çek-çekler, mobiletler, keçiler iç içeydi, ama tek bir araba bile geçmiyordu – onlar için yer yoktu.

Hervé, rastgele sağa, sola saparak, ara sıra arkasına bakarak hâlâ ilerliyordu. Takip edilmiyordu, en azından öyle bir izlenime kapılmamıştı. Sarhoştu. Topraktan ve duvarlardan yayılan kokulardan sarhoştu, bunlara yanmış benzin kokusu, baharat kokuları, sığır dışkılarının pis kokusu da ekleniyordu...

Hızlı adımlarla yürürken (dikkat çekmemek için koşmayı bırakmıştı) kaçamak sahnelere de tanık oluyordu. Sığır pisliklerini

mıncıklayan çocuklar, yapaymış gibi görünen saf renklere sahip rengârenk çiçekleri karıştıran kapkara eller, beyaz bir örtüye özenle sarınmış bedenlerin taşıdığı, karanlık tarafından maskelenmiş yüzlere sahip siluetler. Bu hayaletler kuşkusuz nehre doğru gidiyordu. Ölülerin yakıldığı nehre, bunu biliyordu.

Onların peşinden gitmeyi düşündü: Nehir... Nehir boyunca belki yabancıların yaşadığı bir semtle ya da sığınabileceği lüks bir otelle karşılaşabilirdi. Parası yoktu, ama olsun, gölgeler ülkesinde yolunu kaybetmiş bir Beyaz'ı kapı dışarı etmezlerdi...

Kafile döndü, o da peşlerinden. Birden, ne olduğunu çok anlamadan, kendini, her tarafı heykellerle dolu çok geniş bir caddede buldu. Dilleri dışarıda, ellerinde kafatasları bulunan süslü tanrıçalar, dingin bakışlı, çiçeklerle süslenmiş çıplak flütçüler, insan bedenli, fil hortumlu hibrit yaratıklar...

Birden, tören alayı durdu. Karanlık. Sessizlik. Nerede olduğunu artık bilmiyordu – asla da bilmemişti. Ama şimdi, karanlık çok sıcak bir katran gibi ona yapışıyor, yüzünden, omuzlarından, kollarından akıyordu... Nefes nefeseydi, durdu.

Birkaç saniye sonra onu rahatlatan bir çalkantı sesi duydu: Su. Nehrin yakınına ulaşmıştı –adını bilmiyordu– ama bu ona iyi bir habermiş gibi geliyordu. Biraz daha yaklaştı, iskeleleri, basamakları görebileceğini düşündü ve bu taş ve çamurun akış yönünü takip etmeye karar verdi. Zaman zaman yeni tuhaflıklar görerek yürümeye devam etti: Mesela şistten ya da siyah mermerden yontulmuş falluslar, evet, evet, kucaklaşmadan zevk alıyormuş gibi görünen, ter ve çamurla kaplı birbirlerine dolanmış çıplak güreşçiler ya da karanlıkta dalgalanarak kuruyan çarşaflar gibi solgun, oldukça zayıf, tepkisiz inekler.

Çok geçmeden, yeni bir algı: Koku. Karıştırmak imkânsızdı: Yanık et kokusu, bir domuz ya da insan eti. Gözleri karanlığa alışıyordu. Solda, nehrin kırık ve kara dalgaları, sağda, gün boyunca ayinle ilgili tüm ıvır zıvırın satıldığı şu an kapalı olan kulübeler ve önde yanan odunların ışıkları.

Alevlere doğru ilerledi. Neden? Nedeni yok. Hareket etmesi, görmesi gerekiyordu, hepsi bu. Ne kıyas yapılabilecek işaretleri ne de çehresi olan bu şehirde dengesini bulması gerekiyordu. Çok geçmeden nehir kıyısında da bir yerleşim olduğunu fark etti. Sazdan

kulübeler yerini çadırlara ya da sadece yan yana uzanmış bedenlere bırakmıştı...

Biraz daha yürü... Alevler ya da daha ziyade kıvılcımlar birbirine çok yakındı. Çökmüş, tükenmiş, bitmiş odun yığınları, ipeksi kor yatakları yolunu bulmasını sağlıyordu. Çok geçmeden, suyun kıyısındaydı – rıhtım sona eriyordu.

Onları gördüğünde yoldan –artık sakinleşmiş, neredeyse sessizleşmişti– geri dönmeye hazırlanıyordu. İlk anda, elbette anlamadı. Külle kaplı, çömelmiş şekiller. Gri, çıplak, açlıktan kadidi çıkmış varlıklar. Yüzlerinin yarısını kapatan uzun, ağır saçlar, ahşap kolyeler, kemiklere kadar sıkan gümüş bilezikler. Yüzler? Derin göz çukurlarıyla, ölü gözlerle, kapkara olmuş dişetleriyle una bulanmış suratlar...

Hervé'nin aklına hayvanlar geldi – ama kuduz olmuş hayvanlar. Tüm bedenleri ihtilaç içinde sarsılıyordu. Şimdi onların gözlerini daha iyi görüyordu, o kadar da ölü değillerdi. Gözbebekleri gecenin karanlığında, coşku ve delilikle dolu yansımalarla yakut gibi parlıyordu.

Ama en kötüsü başka yerdeydi. Hervé bilinçsizce bu gerçekten kaçınmıştı, tıpkı gözlerini bir trafik kazasından kaçıran biri gibi. Bu adamlar, çene takırtıları içinde ve boğuk homurtularla ceset parçalarını yiyorlardı.

Hervé'nin bağırmaya zamanı olmadı.

Eller onu arkaya doğru çekti. Gözaltına alınan bir öğrenci gibi başı omuzlarının arasındayken Hervé kıvrıldı ve onu kaçıran iki Hindu'yu tanıdı. Hiç düşünmeden, adamların boynuna sarıldı, bir yandan da bağırıyordu: "Beni kurtarın!" Sonuç itibariyle, Kalküta'da tutsak olmak özgür olmaktan daha iyiydi.

90

Nicole geceyi tuvalette geçirmişti.

Böyle şeyleri açıklamak pek hoş değildi ama katı gerçek buydu ve Kalküta hassasiyette özellikle ısrarcı sayılmazdı. Gece saat bir civarında bitkin, yeşilimsi bir suratla titreyerek yatmış ve bir daha da konuşmamıştı. Mersch ara ara ona bakıyordu, kırılgan ve inceydi, yüzü maun rengi saçlarının altına gizlenmişti.

Mersch de ondan çok daha iyi değildi ama başka nedenlerden dolayı. Amfetamin almamıştı, yoksunluk semptomlarının hemen kendini gösterdiğini hissetmişti. Bitkindi, ama uyuması imkânsızdı. Ter içindeydi, ama içi buz kesmişti. Kendini, Oran'dayken yediği ballı pastalar gibi parıltılı ve yapış yapış hissediyordu.

Sabahın saat üçünde, Nicole uyanmıştı. Mersch uyumaya çalışırken, banyo kapısının altından sızan ışığı görüyordu. Bazen başucundaki lambayı yakan o oluyordu. Sürekli yer değiştiren ışık, elektrik arızası nedeniyle aniden kesildi. Nicole karanlığın içinde kusuyor, o da karanlığın içinde ölümüne terliyordu.

Saat dörtte, plastik şişe suları, tuz ve şeker almak ve Nicole'e bir rehidrasyon solüsyonu hazırlamak için dışarı çıkmıştı. Ona yeniden Imodium vermiş ve gün doğumuna kadar başında beklemişti.

Aynı zamanda, el kitapçığını da karıştırıyordu, Nicole haklıydı, pek bir şey anlamıyordu. Harita hariç: Bataklık zemin üzerine kurulan Kalküta, büyük nehrin sol kıyısında yer alıyordu – Ganj değildi, Hugli'ydi. Caddelerin, parkların, anıtsal yapıların, çarşıların sadece bir tarafta yoğunlaştığını, nehrin diğer yakasında ise Haora adında çamurlu bir şehirden başka bir şey olmadığını görmek çarpıcıydı.

Kumartuli, Şurangi, Maidan, Kalighat... Şu an için bu isimler ona bir şey ifade etmiyordu, ama çok yakında bunların heyecanlara, dönüm noktalarına, anılara dönüşeceğinden hiç kuşkusu yoktu...

Saat altıya doğru yeniden resepsiyona inmiş ve bir telefon rehberi bulmuştu. Parmağıyla her satırı takip ederek, Fransa'yla bağlantılı olabilecek her şeyi not etmişti: Konsolosluk, okullar, mağazalar, enstitüler... Doğruyu söylemek gerekirse fazla değildi. Bununla birlikte, Alo adındaki bir sinema okuluyla ilgili bir ilan dikkatini çekti, ilan metni hem Fransızca hem de İngilizceydi. Okul yöneticisinin adı, Gaston van Exem, tipik bir Fransız ismi değildi, ama Mersch doğru tahminde bulundu: Adam Belçikalı olmalıydı.

Kalküta'da bir Belçika sinema okulu mu?

Nedenini tam olarak bilmese de bu adresi listenin en başına yazdı.

Evet, artık kruvasan zamanıydı.

Ya da daha ziyade ortama uyum sağlamak için galeta zamanı.

Sabah saatlerinde, Kalküta'ya şaşırtıcı bir tatlı serinlik hâkimdi. Dün gece yaşadıkları boğuk ve kalabalık cehennemle bir ilgisi yoktu. Güneşin yaydığı yoğun ve muhteşem ışık sokakları birer altın yaprağa dönüştürüyordu. Parıldayan bu manzara geçici bir seraptan, yanıltıcı bir umuttan başka bir şey değildi, ama yine de Mersch içi rahatlamış bir şekilde yürüyordu. Amfetamin kullanmadan geçen bu ilk saatleri için gurur duyuyordu. Kalküta, bu çılgın ve kuşkusuz iliklerine kadar uyuşturucu işlemiş başkent her şeyden kurtulmak için beklenmedik ve paradoksal bir fırsat sunuyordu.

Kaldırımlarda henüz çok fazla insan yoktu. Birkaç türbanlı dükkânlarını açıyor, kimileri, gövdeleri çıplak bir halde evlerinin kapısı önünde temizlenip hazırlanıyordu: Tereyağı kesme ipiyle dili kazıma, lifli ağaç parçasıyla dişleri fırçalama. Ama bu saatte yoldan geçenlerin çoğu, omuzlarında havlularıyla nehre doğru gidiyordu – halk banyosu.

Erkeklerin görünümü pek güven verici değildi. Üç köşeli korsan şapkasından daha siyah, jöleli saçların altında donuk ve duygusuz suratlar. Çoğunda, bel çevresine sarılan bir tür peştamal olan *dhoti* vardı ya da Batı kıyafetleri –kısa kollu gömlekler, tergal pantolonlar, baharın ilk günlerinin ortalama memur kıyafeti– giyiyordu.

Kadınlar, onlar başka bir hikâyeydi. Esmer tenleri en çılgın renkleri sunan bir fon perdesi gibiydi – tüller, sariler, korsajlar, etekler inanılmaz renk tonlarıyla yarış içindeydiler: Doğrudan güneşten alınmış sarılar, insanın yüreğini rahatlatan çeltik tarlası yeşilleri, insanın ruhunu yıkayan lagün mavileri... Yüzlerin çoğu alındaki renkli

bir işaretle, burun deliklerine takılmış metal boncuklarla, bakır rengi enselerle vals yapan küpelerle süslenmişti...

Mersch nehir kenarında dolanmaya karar verdi. Yolda, sebepsiz yere, aklına bir konu takıldı – para. Nicole'le bu konu hakkında konuşmamıştı, ama bu vesileyle kumbarasını kırmıştı. Bu söylenecek bir şey değildi. Cezayir'den bu yana, parayı evde nakit olarak saklama alışkanlığı edinmişti. Yaptığı tasarruflarla iki uçak bileti satın almış ve geri kalanını da çoraplarının içine saklamıştı. Kalküta'da yaşamanın maliyeti göz önüne alındığında, uzun süre dayanabilirdi – ve Nicole onun misafiriydi. Ondan yüz kat daha zengin olan bu kız çocuğuna bu karşılıksız iyiliği neden yapıyordu? Hiçbir sebebi yoktu. Sadece onu koruma, durumu kontrol altında tutma isteğiydi. Kesin olan bir şey vardı: Quai des Orfèvres'e bu seyahati ödetemezdi.

Sonunda nehre ulaştı.

Nehri duymuştu. Fotoğraflarını görmüştü. Ama işte, şimdi Hinduların büyülü saatini –aptes alma saati– hayranlıkla izliyordu. İlk bakışta, özel bir şey yoktu. Devasa bir kutsal su kaynağından ziyade, mikroorganizmalarla dolu bir et suyunu andıran yağlı ve çok pis kokulu bir suya giysileriyle girip çıkıyorlardı.

Ama Hint usulü arınma, hastalıkları ve kirliliği umursamıyordu. Tüm bu tehlikelerin üstündeydi. Her şey üst seviyede gerçekleşiyordu. Bu salamura banyosuna dalan Hindular mantralarını söyleyerek arınıyorlardı. Mersch, bu sabah kendini onlara yakın hissediyordu. Uyuşturucuyu bırakma ve kazanma sürecinde, bu acımasız soruşturmanın ortasında, bunun neyin onuruna olduğunu bilmiyordu...

Dikkat çeken nokta huzurdu. Erkekler ellerini birleştirerek bir kupa gibi güneşe doğru kaldırıyor, kadınlar saçlarını yıkıyor, çocuklar suları sıçratarak savaşıyordu. Nehir hayattı, hayat nehirdi ve söyleyecek başka hiçbir şey yoktu.

Mersch dönüş yolunu tuttu, birkaç kez yolunu şaşırdı. Sıcaklık yükseliyor, kalabalık artıyor, trafik yoğunlaşıyordu. Biraz olsun soluk almak için otele sığınmanın zamanı gelmişti.

Puri –kabarık ve altın rengi çörekler– satan seyyar satıcıları bulmakta zorluk çekmedi. İçlerinden biri ona, Nicole'ün doğrudan yeniden tuvalete gitmesine neden olacak bir sürü sos ve baharatlı et satmak istedi. Kız bu kuru çöreklerden biriyle ve çayla yetinmek zorunda kalacaktı.

Sıkışık kalabalık arasında ilerlemekte zorluk çekerek eli kolu dolu bir halde (yiyecekler gazete kâğıdına sarılmıştı) otele döndü.

– İyi uyudun mu?

– Mmmmmm...

Nicole yatağında gerindi. Mersch gülümsemesine hâkim olamadı. Gözlerinin çevresindeki mor halkalara, gri tenine, kırışmış kıyafetlerine rağmen hâlâ parlıyordu.

Çarpık bir masayı aldı ve iki yatağın arasına yerleştirdi.

Yengeç Dönencesi'nde, diye düşündü, *âşıklar kahvaltısı.*

91

Alo adındaki okul (eğer doğru anladıysa, Bengal dilinde "ışık") az çok şehir merkezindeki Kankaria Estates semtinde, Park Street'teydi ve devasa Maidan Parkı'nın karşısındaydı.

Boğulma hissinin ağır bastığı, insanların, pisliğin, yıkık dökük evlerin, sefaletin, gölgenin ve ışığın bol olduğu bu şehirde yolunu bulmaya çalışırken enerjisini harcamanın gereksiz olduğunu düşünüyordu...

Takside, Nicole sordu:

– Neden bir Belçikalıyı görmeye gittiğimizi bana açıklayabilir misin?

– Çünkü hiç kuşkusuz Fransızca konuşuyordur.

– Yani? Bir sinema okulu yönetiyor, bu mu?

– Evet, bu.

– Sen ciddi misin?

– Benim içgüdüme güven, dedi. Bu sabah otelin patronuyla konuştum. Samadhi Vakfı burada çok iyi bilinen bir yer. Neden bilmiyorum, guru Fransa'da eğitim görmüş ve Fransızcanın tarikat içinde sıklıkla kullanıldığı anlaşılıyor.

– Ve sen, senin Belçikalının Samadhi'yi tanıdığını mı düşünüyorsun?

– Bundan eminim.

Daha kalabalık ve çok daha sıcak bir Rivoli Caddesi'ni andıran Park Street boyunca yol aldıktan sonra, taksi durdu –Mersch bir miktar rupi almıştı (parasını rupiye çevirmiş olsa bile tam karşılığını aldığından emin değildi) ve şoföre parasını ödedi, yüklü bir bahşiş bıraktı, yani öyle olduğunu düşündü.

Okul, penceresiz duvarlarıyla bir hapishaneye ya da kaleye benzeyen, geçen yüzyıldan kalma bir yapının içindeydi.

Ana kapı. Koridor. İç avlu.

Göz kamaştıran bir aydınlığı olan (duvarlar ayna gibi parlıyordu) bu avluda, Mersch ve Nicole Fransızca konuşarak kendilerini tanıttılar ve Gaston van Exem'le görüşmek istediklerini söylediler. Bir Hintli derhal gözden kayboldu.

Mersch Nicole'e zafer dolu bir bakış attı – burada Fransızca konuşuluyordu. Burada polislik mesleğini icra edebilecekti. Kendini hafiflemiş hissediyordu, ne polis kimliği ne silahı, ne unvanı ne de meşruiyeti vardı. Saint-Ouen Bitpazarı'nda eski eşya peşinde koşan biri gibi karanlığın içinde eşelenen sıradan bir turistti.

Sonunda, onları seramik döşeli küçük bir odaya davet ettiler, duvarlarından biri kafes biçimindeydi ve zeminde hayranlık yaratan ışık motifleri oluşturuyordu. Oda boştu, bunun Kalküta'da bir mucize olduğunu çoktan anlamışlardı.

– Beni mi görmek istemiştiniz?

Arkalarına döndüler ve bir rahiple karşılaştılar, ellerini önünde birleştirmiş, bir engizisyon yargıcı gibi gölgenin içinde duruyordu.

Mersch şimşek hızıyla anladı: Bir Cizvit!

Kahretsin, yıllarca karşılaşmanın hayalini kurduğu biri!

92

– Salamat Krişna Samadhi'yi iyi tanırım, evet. Kalküta'da ona kısaca "KS" diyorlar.

Gri saçlar, gri yüz, gri cüppe: Gaston van Exem, hep aynı rengin farklı tonları. Tek bir parça halinde, tek bir malzemeden yapılmış gibiydi. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Korkunç bir yorgunlukla harap olmuş, tropikal yüzyılların kemirdiği külden bir adam. Yüzü de giysileriyle uyumluydu: Donuk ten rengi, burun delikleriyle birlikte bir tür küçük zıpkını andıran kartalsı burnu, kavrulmuş kaşları ve dudakları dışında özgünlüğü olmayan yüz hatları. Gözlüğü bile, içeri göçmüş gibi, iç karartıcı bir renge sahipti.

Ah evet, iki belirgin şey daha vardı: Gözlüğün arkasındaki gözlerin yanardöner parlaklığı ile cüppesini ilikleyen sedefli düğmelerin (aslında aynı) parıltısı.

Tamamen doğruydu: Van Exem Belçikalı bir Cizvit'ti ve Salamat Krişna Samadhi Fransızca konuşan topluluğa yakın biriydi, sıklıkla görüşüyorlardı. Mersch çocukça bir gurur duydu: Burada, dünyanın öbür ucunda bile burnu iyi koku alıyordu.

– Bu tarikatla ilgileniyoruz, diye açıkladı Mersch,

Kendilerini Kalküta'nın spiritüel grupları üzerine araştırma yapan gazeteciler olarak tanıtmışlardı. Berto hep söylüyordu: "Yalan ne kadar büyük olursa o kadar iyi olur."

– Goppi bu sözcüğü kabul etmiyor.

– Goppi kim?

– Salamat Krişna Samadhi'nin aile adı.

– Onun topluluğunun adı... ne?

– Adı yok. Goppi onun varlığını bile reddediyor. Onun tüm düşüncesi gurulara, spiritüel topluluklara karşı mücadele etmektir. Ona göre insan yolunu, herhangi bir akıl hocasına ihtiyacı olmadan bulabilir. Her bakımdan, Salamat Krişna Samadhi bir özgürleştiricidir.

Bir sessizlik oldu. Mersch ve Nicole, onlara sunulan çaydan bir yudum aldı. Beklemek, yapılacak tek şey buydu. Van Exem, JL onun masaya oturacağını biliyordu.

– Ronde'la ilgilenmeden, diye devam etti kül adam, Krişna Samadhi'nin düşüncesi anlaşılamaz.

– Ronde mu, o da ne?

– Bir tarikat.

Mersch elinde olmadan bir ıslık çaldı.

– Burada, Bengal'de çok tanınmış bir spiritüel topluluk. 20'li yıllarda, Jeanne de Texier adında zengin bir Fransız kadın ile yine bir Fransız olan emekli Albay Charles Aubenas tarafından kurulmuş. Bu topluluk "gnosis"e dayanıyor, yani dinlerden üstün evrensel bir gerçeğin var olduğu ve dinlerin sadece tezahür olduğu inancına dayanıyor. Böylece, Ronde Budizm'i, Hinduizm'i, Katolikliği ve hatta masonluğu da içeren teolojik bir sistem oluşturdu. Eleştirel zihinler bunu her şeyi karıştıran ve hiçbir şeyi açıklamayan karmaşık bir çeşitlilik olarak görür. Ancak gerçek şu ki, bu düşünce Hintli ve Avrupalı birçok nesle damgasını vurdu.

– Bunun Salamat Krişna Samadhi'yle ilgisi ne?

Van Exem soluklandı. Onun karşısında, insanın aklına Yaratılış'tan şu ünlü alıntı geliyordu: "Çünkü sen tozsun ve toza geri döneceksin..."

– 30'lu yıllarda, Ronde Kalküta'nın iki yüz kilometre uzağındaki Susunia Hills'e yerleşti. Goppi'nin babası, bir brahman, bu devasa aşramın muhasebecilerinden biriydi. Bir gün, Aubenas, aşramın çimlerini temizleyen on iki yaşlarındaki Goppi'yle karşılaşır. Bu muhteşem çocuğa hayran olur. Bir önsezisi bile vardır: Goppi Ronde'un spiritüel rehberi olacaktır. İlk zamanlarda, Aubenas çocuğun geçmiş hayatlarını yeniden yaşamasını sağlamak için onunla bir odaya kapanır. Gerçek böyle tatlı değildir: Her şey onun çocuğa tecavüz ettiğini gösterir...

Mersch'in içindeki polis uyandı:

– Bir soruşturma olmadı mı?

Van Exem gülümsedi – bir fosildeki ince bir çizik.

– Hindistan'dasınız, dostum. Burada olaylar Batı'ya göre hep muğlak, hep daha az kesindir. (Derin bir nefes aldı.) Bununla birlikte, Aubenas, bu doğru, daha sonra pedofili nedeniyle tutuklandı.

Ancak bu Ronde'daki çocuklara yönelik cinsel istismarla ilgiliydi, Goppi'yle bir ilgisi yoktu.

– Sonra ne oldu?

– Jeanne de Texier bu işe son verdi. Goppi'yi resmen evlat edindi ve onu yanında Fransa'ya götürdü. Jeanne, kauçuk ağacı yetiştiriciliğiyle Hindiçin'de servet yapmış bir ailenin vârisiydi. Hem Hindistan'da hem de Paris'te olmak üzere hep çift yaşam sürdü. İşte bu nedenle Goppi ve kız kardeşi Abha mükemmel Fransızca konuşuyor.

Nicole araya girdi:

– Sonuçta Krişna Samadhi Ronde'un rehberi olmadı mı?

– Hayır. On altı yaşına doğru isyan etti. Ronde'la resmen bütün köprüleri attı ve tarikatların, mezheplerin, dini toplulukların çetin bir düşmanına dönüştü... Hindistan'da o, tek başına bir devrimin simgesi oldu. Doğal olanı kovala, dörtnala geri gelir... Hintliler, kendisine rağmen, onu yeni bir guru olarak benimsedi. Günümüzde, burada, Kalküta'da on binlerce müridi var.

– Ya Ronde?

– Herkesin "Anne" dediği Jeanne de Texier Kalküta'nın kuzeybatısında, Susunia Hills'te gerçek bir şehir inşa ettirdi.

– Bir şehir mi?

– Evet. İnsanlar oraya "Krallık" diyor, ama bu başka bir hikâye. Sizi ilgilendiren Salamat Krişna Samadhi, öyle değil mi?

Mersch yeniden dümeni eline aldı:

– Kesinlikle. Bize röportaj vereceğini düşünüyor musunuz?

– Sorun olmaz. Mesajını yayma fırsatını asla kaçırmaz.

Jean-Louis, geç de olsa, kendine verdiği söze rağmen artık bu yaşlı adamı silkeleyecek enerjisinin kalmadığını fark etti. Van Exem ne bir rahipti ne de bir erkek. Uysal ve kırılgan biriydi. Kendini güçlü göstermeye çalışmak neye yarardı?

Nicole yeniden söze girdi:

– Siz, bir Cizvit olarak, tüm bu mezhepler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Van Exem yeniden gülümsedi. Işık şekillerini arkasına alarak koltuğuna rahatça kurulmuş, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirmiş, farkında olmadan din ulularının portrelerinin yapıldığı yüzyılları çağrıştırıyordu... Mor rengin ve haçın büyük ailesi...

– Hindistan dindar bir ülke değildir. Hindistan dinin *kendisidir.*

Bu bir seçim, bir inanç ya da bir tercih değildir. Spiritüalite ülkenin derin doğasıdır. Adından kaynaklanan bir renk gibi halkından, toprağından ayrıştırılamaz.

Mersch Nicole'ün neden Belçikalıyı bu soyut konuya yönlendirdiğini anlamıyordu. Buraya yararlı bilgiler almaya gelmişlerdi, teoloji dersi dinlemeye değil.

– Bu yüzden mi Hindistan'da bu kadar çok mezhep var?

– Bunlar aynı inancın farklı birçok yüzüdür, evet, aynı hastalığın.

– Hastalık mı?

Gri adam yeniden soluklandı ve çayının tadını çıkarmak için kendine kısa bir mola verdi.

– Bir mezhep, her zaman bir gurunun patolojisinin ilerlemesidir. Artan, yayılan zihinsel bir enfeksiyon. Bilinçsizce, mezhebin yandaşları bir tür kanser hücresidir, anlıyor musunuz?

Mersch yan gözle Nicole'e baktı: Nereye varmak istiyordu?

Cebinden küçük bir kâğıt çıkardı ve van Exem'e uzattı:

– Salamat Krişna Samadhi'nin elimizdeki adresi bu, doğru mu?

İnci tanesini andıran küçük gözleri sanki gözlüğünün ardında dönüyordu.

– Bu onun kişisel ikametgâhı. Villa Kalighat'ın yakınında. Hugli'nin kollarından birinin kıyısında. Benim tarafımdan gönderildiğinizi söyleyin. Herhangi bir sorun çıkmayacaktır.

Peder van Exem ayağa kalktı: Görüşme sona ermişti. Yine de Mersch'in soracak bir sürü sorusu vardı, ama din adamı neredeyse eğlenceli bir ses tonuyla birden sordu:

– Bunun dışında, Kalküta'yı beğendiniz mi?

Soruyu sanki Saint-Tropez'den ya da Palavas-les-Flots'dan bahseder gibi sormuştu.

– Berbat, diye cevapladı Mersch, hiç düşünmeden.

Belçikalı kahkahayı bastı:

– Bir Bengalliye Kalküta'nın sefil bir şehir olduğunu söyleyin, alınacaktır. Ona burasının dünyanın en sefil şehri olduğunu söyleyin, gurur duyacaktır.

Van Exem onları başka bir yoldan götürdü: Kendilerini çok zengin bir bahçede buldular. Işığın okşayışları altında dalgalanıyormuşçasına renkleri ve kokularıyla çiçeklerle dolu bir avlu.

Tüm bunlar göz kamaştırıcı, esritici, hatta uyarıcı olabilirdi, ama burası Kalküta'ydı ve küf, nem, çürüme kokusu çok daha güçlüydü.

Burada, bakir bir ormandaki gibi her ayrıntı ölüm sızdırıyor ve ondan besleniyordu.

– Size bir anekdot anlatmama izin veriniz, dedi Cizvit, insanı başka yere bakmaya mecbur eden, son derece canlı renkleri olan çiçekleriyle bir tarhın önünde dururken.

Tam tersine, van Exem eğildi ve birkaç sap kopardı.

– Buradan birkaç sokak ötede, bir çöplükte oturan, ölmek üzere olan çıplak bir kız var. Yalnız, şaşkın, can çekişen bir kız. Her gün iyi bir insan, biraz örtünmesi için ona bir örtü satın alıyor. Her gün bir başka adam hemen örtüyü çalmaya geliyor ve çok ucuza yeniden aynı satıcıya satıyor, o da hemen örtüyü tezgâhına koyuyor.

Mersch yaşlı adamın bu alaycılığı karşısında şoke olmuştu.

– Bu neyi kanıtlıyor?

– Kalküta çok özel bir hayatta kalma sistemi kurmuş. Bir tür sefalet ekonomisi. Tüm bu dilencilerin, yoksulların, sakatların mutsuz olduğunu düşünmeyin. İmkânsız durumlarla karşılaştıklarında bile bunu gülümseyerek karşılarlar. Kalküta toplum olarak dayanışma duygusuna sahip bir şehir değil, günü gününe hayatta kalma mücadelesi veren bir bireysellik sonsuzluğudur.

– Ve bu sizi şoke etmiyor mu?

– Eğer şoke olmaktan çekinseydim, genç adam, başka bir şehir seçerdim. Burada, bu yoksullara acımak kendi dininin propagandasını yapmak demektir. Onların sefaleti onların dinidir, buna saygı göstermek gerekiyor.

İlk avluya gelmişlerdi.

– Peder, diyerek durdu Mersch, son bir şey: Bir sinema okulundayız, değil mi?

– Kesinlikle.

– Kuşkusuz bir film arşiviniz vardır, değil mi?

– Elbette, yaklaşık bir yüzyıllık görüntü!

– Bazı filmleri izleyebilir miyim?

– Hangileri?

– Anne'yi görmek istiyorum.

93

Van Exem, binalar labirenti içinde onlara yol gösteren bir öğrenci çağırdı. İnsan burada kendini herhangi bir sanat okulunda sanabilirdi. Araç gereçler oldukça modern görünüyordu ama hep sıcağın ve nemin insanı çok yoran tacizi vardı. Bu kameraların, montaj masalarının, kabloların karşısında bir kez daha, ilerlemekte olan ölümün diğer adı olan bu yaşam aşırılığı tarafından sürekli olarak kemirilen tropikal bir ormanın ağaçlarını, kütüklerini, sarmaşanlarını düşündü...

– Tam olarak ne görmek istiyorsunuz?

Van Exem Fransızca bilen bir öğrenci seçmişti – bir Yeni Dalga meraklısı.

– "Ronde" adındaki spiritüel grubun görüntülerini.

Bu sözcükler üzerine genç Bengallinin yüzü aydınlandı. Mersch hemen anladı.

– Onun öğretisini takip ediyor musunuz?

Muhatabının bu cehaleti karşısında adamın yüzünde bağışlayıcı bir gülümseme belirdi.

– Çocukken Anne'yle tanışma şansı buldum.

– Eee sonra?

Gözleri kapandı. Adam sözle anlatılamaz bir anı yaşıyordu.

– Bu tanışmadan sonra, ölümün kapımı çalabileceğini anladım. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Hayatım tamamlanmıştı.

Mersch bir yorumda bulunmadı. Havadaki bir uçurtmayı yakalamaya kalkmanın gereği yoktu.

– Onun görüntüleri var mı?

– Elbette.

Arşiv odasına kadar yürüdüler, yassı ve yuvarlak metal kutularla –filmler– dolu bir tür hangardı. Biraz hayal gücüyle, bu gümüş rengi

film kutuları siyah beyaz bir dünyanın çarkları, gerçekliğin bir tür zıddı olarak değerlendirilebilirdi.

– Beni izleyin, dedi Bengalli, aradığı bobini bulunca. Ekiplerimizden birinin Anne'nin ölümünden bir yıl önce Susunia Hills'te yaptığı bir röportaj. Kuşkusuz bunlar onun son görüntüleri...

Onları küçük bir projeksiyon salonuna yerleştirdi. Koltuklar kırmızı bir kumaşla kaplanmıştı, tıpkı iki dava arasında hâlâ gitmeye devam ettiği Quartier Latin'deki sinema salonlarındaki gibi.

En ufak bir hava esintisi yoktu. Koltuklarına fırındaki iki patates gibi oturdular. Salonun ışıkları söndü. Projeksiyon odası aydınlandı. Mersch film başlamadan önce hissettiği heyecanın aynısını hissetti.

Birden görüntüler belirdi. Hemen ardından Mersch bir rahatsızlık hissetti. Siyah beyaz, grenli film, kameranın sarsıntıları... Havuzlar ve çeşmelerle belirgin bir yer. Yer yer tanrı, ejderha, maymun ya da fil heykellerinin yanı sıra Yunan heykellerinin ya da onlara benzeyen bir şeylerin bulunduğu bir iç avlu... Bunların ardında, cangılın içine gizlenmiş Angkor tapınaklarını andıran bir saray yükseliyordu.

Mersch geç de olsa, Nicole'ün elini tuttuğunu fark etti. Düşsel bir yolculuğa çıkmışlardı. Kamera sarayın cephesi boyunca ilerledi ve boş bir balkonun hizasında durdu – tuhaf bir şekilde Navarra tarzı Bask üslubunu hatırlatıyordu...

Belki bir saniye sonra ortaya çıktı. Anne. Hint tarzı giyinmiş, kuşkusuz altmışlı yaşlarda, belirgin yüz hatlarına sahip bir kadın. Rüzgâr sarisini hafifçe havalandırıyordu, aslında daha ziyade bir pelerindi, havadan ve gökyüzünden dokunmuş gibiydi.

Öncelikle, kadının Batılı fiziği –ince uzun profil, karakterli burun, fırça darbeleriyle oluşturulmuş gibi kaşlar, yüzünün alt kısmını belirginleştiren acı dolu kıvrımlarla gülümsüyormuş gibi duran zarif hatlara sahip ağız– ile çevresinde bir tür hale oluşturan Hint kıyafetleri arasındaki bu beklenmedik ama mutlu uyum Mersch'i şaşırtmıştı... Alçakgönüllü ve yardımsever bir havası vardı, ama evet, kendisinin ışıltılı bir imajını göndererek tebaasına görünme lütfunda bulunan bir hükümdardı. *Ayna, ayna, güzel ayna...*

Yeni bir plan, bu kez müritler. Beyaz kumaş gömlekleri içinde, lotus pozisyonunda yere oturmuşlardı ya da ayakta duruyorlardı, titreyen yüzlerle, esrik bakışlarla kendilerinden geçmiş gibiydiler. Hindular, Batılılar, tıraşlılar, sakallılar, kadınlar, çocuklar...

– Bir *darşan,* diye fısıldadı Nicole. Guru, onun görüntüsünden, onu varlığından beslenen müritlerine kendini gösteriyor.

İradeleri dışında, törene bizzat katılıyorlarmış gibi alçak sesle konuşuyorlardı.

Mersch anlıyor ve kabulleniyordu: 30'lu yılların filmlerindeki aktrislerin fiziğine sahip bu kadın, orman hayvanları gibi müritlerin su içmeye geldiği doğal bir kaynağa, büyülü bir kuyuya benziyordu. Sahne muhteşemdi ve aynı zamanda da kaygı vericiydi – birden emin oldu: Tüm hikâye buradan, bu mezhepten, bu büyüden kaynaklanıyordu, ama tam olarak hikâye neydi? Bu sanki kardeşinden ve onun Franko-Fransız kaderinden oldukça uzak gibiydi...

– Gitmem gerekiyor, diye fısıldadı yeniden Nicole.

– Ne var?

– Kendimi iyi hissetmiyorum.

– Söylemek istediğin?..

– Yeniden başlıyor, evet.

– Seni geçireyim.

– Gerek yok, bir taksiye binerim.

Mersch'in karşılık verecek zamanı olmadı, Nicole çoktan gözden kaybolmuştu. Yeniden perdeye döndüğünde, kararmıştı. Sekansın sonu. Mersch yeni bir film var mı diye sormak için ayağa kalktı –her şeye rağmen, Kalküta'da sinemalar da kalıcı olmalıydı.

94

Bir saat sonra, Mersch taksiyle, Bengal'in en önemli gazetelerinden biri olan, Şurangi semtindeki *Statesman*'ın binasına doğru gidiyordu.

Şu an için ipleri birleştirmeye çalışmıyordu, ama hikâyenin farklı noktalarını net bir şekilde anlamak istiyordu: Elbette katil tantracılık ve sadizmle yoğrulmuştu, kurbanları masum kızlardı ve aralarındaki bağlantı Hervé'nin onlara duyduğu aşktı... Ayrıca Krişna tarafından Hervé'yi ve onun akıl hocalarını korumak için Paris'e gönderilmiş isimsiz bir sadhu, şimdi kardeşini saklayan ve kuşkusuz katili tanıyan "Goppi" Salamat Krişna Samadhi vardı. Son olarak, bir zamanlar Goppi'yi kaçırmış, onu sonsuza dek spiritüel topluluklardan uzaklaştırmış ve dolaylı olarak şapellerin ve diğer aşramların en büyük düşmanının doğmasına neden olmuş Anne ve onun mezhebi Ronde da işin içindeydi...

Mersch tüm bu insanların bir bütün oluşturduğundan emindi, ama onları birleştirmek ve ilişkilerini anlamak için çok erkendi. Kenarda durduğu kesin olan, ama önem verilmesi gereken başka bir kişiyi unutmamak gerekiyordu: Pierre Roussel, Hervé'nin babası, Kalküta'dan yedi yüz kilometre uzakta yaşayan Hint müzikbilimcisi. Simone Valent, hikâyede onun gelip geçici bir figüran olduğuna, bugünkü olaylarda hiçbir rolü olmadığına yemin etmiş olsa da, Mersch hiçbir şeye inanmıyordu.

Statesman'da Hindu'dan çok Hindu olmuş, onların müziğini onlardan çok daha iyi bilen bu Fransız hakkında bir yazı bulmaya çalışacaktı...

Yüzünü cama yasladı ve manzarayı –kalabalığı– hayranlıkla seyre daldı.

Mersch bir şeyleri çoktan anlamıştı. Hintlilerin farklılığı aşama aşama gerçekleşiyordu. Öncelikle, gerçeklikler vardı. Ten rengi.

Saçların siyahlığı. Bedenlerinin inceliği. Tüm bunlardan, hızlıca, geri dönüşsüz bir sonuç çıkarılıyordu: Bu insanlar başka bir türe, başka bir dünyaya aitti.

Sonra bir sonraki aşama geliyordu: Sepya rengi tenin, zeytin rengine çalan göz çevresi halkalarının altında Batılı bir yüz olduğu fark ediliyordu. Gözler çekik değildi, Siyahilere mahsus hatlar yoktu. Hayır. Ceviz kabuğundan elde edilen boyayla yeniden boyanmış saçlarıyla başları bizim gibiydi, belki kaşlarında bir parça cansızlık, gözbebeklerinde siyah bir mürekkep damlası vardı, hepsi o kadar. Bu insanlar Beyazlara benziyordu, onların koyu esmer *versiyonlarıydı*. Böylece yeniden umuda kapılıyordu: Belki onlarla anlaşabilirdi.

Sıra üçüncü evreye, şaşkınlık evresine gelmişti: Sonuçta tanıdık olan bu yüzler, daha da derin bir farklılığı, radikal bir çelişkiyi, ifade edilemez bir uçurumu gizliyordu. Sizinle en ufak bir ortak noktası yoktu – ne bedensel olarak ne de düşünsel olarak. Özellikle de düşünsel olarak. Bu adamlar kara yağız Batılı görünümlerinin ve kemik çerçeveli büyük gözlüklerinin ardında, başka bir gezegende yaşıyordu – ikna olmak için tek yapılması gereken herhangi bir konuda bir sohbet başlatmaktı. Birkaç saniyenin sonunda ne konuyu hatırlardınız ne de muhatabınızı. Mersch fizik dersinden hatırlıyordu, yağ ve su "karışması olanaksız" maddelerdi, birbirleriyle karışmaları imkânsızdı.

Şu an için, Hindistan ile kendisinin, yüzde yüz "karışması olanaksız" gibiydi.

– *Here you are, sir.*[54]

Mersch, oturum iznini çıkaran siyasi bir sığınmacı gibi rupilerini çıkardı ve ücreti ödedi. Nicole'ü düşündü: Onun yalnız dönmesine izin vermekle doğru mu yapmıştı? Saldırıya uğrama tehlikesi var mıydı? Hayır. *Henüz değil...*

Caddenin her iki yanındaki Victoria dönemi binaları sanki büyük bir harlı ateşte pişiyor, yanmakta olan bir mahallenin son kalıntıları gibi tropikal bir fırına batmaya hazır görünüyordu. İngilizler silmelerini ve sütunlarını burada dayatmak istemişlerdi, ama yer çoktan kapılmıştı: Şiva, Vişnu, Kâli kendilerine has ifade tarzlarını

54. Buyurun efendim. (ç.n.)

sürdürmeye dikkat ediyordu: Tayfunlar, musonlar, büyük sıcaklar, kuraklık... Kraliçe Victoria bile bunun üstesinden gelememişti...

Şimdilik, *Statesman* binası hâlâ ayaktaydı, geniş bir yay şeklinde kavisli ana cephesi, saf hatları ve yarattığı net farkındalıkla bir tür içbükey bir Kolozyum'u andırıyordu.

Danışmada, Mersch Britanya İmparatorluğu'nun bir başka kalıntısına daha maruz kaldı: Gereksiz evrak işlerine düşkünlük. Kuyruğa girmek, fişleri doldurmak, kayıt formlarını imzalamak, izin almak için belgelerin damgalanmasını yalvararak istemek zorunda kaldı, tam bir saat sonra gazetenin arşivine giriyordu.

Oraya ulaşmak kolaydı, mahzene inmek yeterliydi. Çevrenizi saran, pardon, sizi küçük harflerle yazılmış yüzyıllara dayanan bilgilerin saklandığı bodrum kata götüren dönel bir merdiven.

Mersch kendini çok da iyi hissetmiyordu: Ter içindeydi, boğazı tahriş olmuştu, o narlı yiyecek adeta bağırsaklarını aşındırmıştı. Ayrıca saat farkı, sıcak ve yoksunluk da vardı... Sarı zarflardan, sicimle bağlanmış gazetelerden, kâğıt sütunlarından oluşmuş kâğıttan bir tapınağı andıran bu yerde ilerledi.

Gazetelerin eski sayıları bir yatak, bir yüklük ya da hatta özenli bir Hintlinin çay hazırladığı bir stant oluşturmak için kullanılmıştı...

Geri kalan her şey Bengal'de her zaman rastlanan standart şeylerdi: Neonlar, vantilatörler, hamamböcekleri... Mürekkep ve toz yüklü bu ortamda, pijamalı aylaklardan bilgi almaya çalışarak birkaç dakika dolaştı. Çoğunlukla hiç cevap alamadı ya da anlamsız cümleler duydu. Söylemek gerekirse, daha fazla İngiliz görünmek için sessiz harfleri yutarak tek heceli İngilizcesini kullanıyordu...

Nihayet konuşacak birini buldu. Saçları kazınmıştı ve gövdesi çıplaktı, gövdesinin üzerinde, bir fişeklik gibi beyaz ince bir kordon vardı, rahiplerden, aydınlardan, mühendislerden oluşan, Hindistan'ın en yüksek kastındandı ve bu brahman ona yardıma hazır görünüyordu.

– *What are you looking for, sir?*

– *Some articles about a French researcher.*

– *What kind of researcher?*

– *A musicologist.*[55]

---

55. Ne arıyorsunuz efendim? / Fransız bir araştırmacı hakkında bazı makaleler. / Ne tür bir araştırmacı? / Müzikbilimci. (ç.n.)

İngilizce terimden emin değildi.

– *Is he staying in Calcutta?*

– *No. In Bénarès.*[56]

Adam yüzünü buruşturdu. Bu şehir başka bir dünyaya aitti.

– *You mean Varanasi.*

– *Heu... Yes.*[57]

Arşivci eğildi: Görevi kabul ediyordu. Adam doğrulduğunda, Mersch alnındaki meşhur kırmızı noktayı fark etti, bu tilak bilgeliğin ve spiritüel esinin sembolü olan üçüncü gözü temsil ediyordu, ama JL için daha ziyade bir atış hedefini çağrıştırıyordu.

– *What is the name of the musicologist, sir?*[58]

– *Pierre Roussel.*

Brahman gülümsemeye başladı, elbette bunu bir baş sallaması da süslüyordu, saf bir ifade... Mersch bu hareketin ne ifade ettiğini hâlâ anlamamıştı.

– *Come with me.*[59]

İki yanı kâğıtlarla dolu yollar boyunca yürüdüler, koltukaltlarında dosyalarla yürüyen ya da düpedüz gazetelerin arasına oyulmuş gizli bir köşeye kurulmuş, okumaya dalmış yeni hayaletlerle karşılaştılar.

Sonunda, rehberi durdu ve içi kartoteks fişleriyle dolu çok sayıda dar çekmecesi olan bir dolabı karıştırdı. Sonra çıplak ayaklarını gazetelerin arasına sokarak kâğıt yığınlarından oluşan bir duvara tırmanmaya başladı.

Duvarın yarı yüksekliğine ulaştığında, duvardan bir tuğla çıkarır gibi bir kâğıt tomarını yerinden çıkarmayı başardı. Koltukaltında ganimetiyle aynı çeviklikle aşağı indi.

– *Maybe we could find someting there,*[60] dedi kısaca, paketin ipini çözerken bir dizi yerdeydi.

Mersch adamı izliyordu, bitkindi, sırılsıklamdı, duş almak ve hemen ardından öğle uykusu iyi olurdu (amfetamini bırakmaktan

56. Kalküta'da mı yaşıyor? / Hayır. Bénarès'te. (ç.n.)

57. Varanasi'yi mi kastediyorsun? / Ha... Evet. (ç.n.)

58. Müzikbilimcinin adı ne, efendim? (ç.n.)

59. Benimle gelin. (ç.n.)

60. Belki burada bir şeyler bulabiliriz. (ç.n.)

kaynaklanan yorgunluk onda ağrılara ve kırıklıklara neden oluyordu) ama burada olmasının amacı bu değildi, hayır...

Eskimiş ipler, başparmak ile işaretparmağını kullanan adamın esmer parmakları arasında açılıyordu. Hintli iplerden kurtulan *Statesman*'ın eski sayılarını karıştırmaya başladı. Toz, anıların tozu gibi yükseliyordu...

– *Pierre Roussel is not very well know in Calcutta.*

– *But you have an article about him?*[61]

Brahman sevinç gösterisiyle eski bir gazeteyi salladı:

– *There! A newspaper obituary. Pierre Roussel died in November 1964!*[62]

---

61. Pierre Roussel Kalküta'da pek fazla tanınmıyor. / Ama onun hakkında hiç yazı yok mu? (ç.n.)

62. Burada! Bir gazetenin ölüm ilanı. Pierre Roussel Kasım 1964'te ölmüş! (ç.n.)

95

Bir kez daha bir kapı yüzüne kapanıyordu.

Mersch gazeteyi aldı ve yirmi satırı geçmeyen ölüm haberini bir çırpıda okudu. Bu iyi olmuştu: Daha fazlasını okuyamazdı ve ayrıca anlayamazdı da.

Tarihler. 1923'te Paris'te doğan Roussel 1946'da Doğu Dilleri ve Medeniyetleri Ulusal Enstitüsü'nde yüksek lisansını tamamladı, bunun yanı sıra Paris Ulusal Konservatuvarı'nın kompozisyon dalında birincilik ödülüne layık görüldü. Ertesi yıl Hindistan'a gitti. Önce Kalküta'ya yerleşti. Vinâ çalmayı öğrendi ve bir guruyla –yazıda adı belirtilmemişti– sık sık görüştü. Roussel yavaş ama kararlı bir şekilde değişti: Hinduizm'i benimsedi, kutsal metinlerin çevirmeni oldu (ancak çalışmaları tartışma konusu yarattı) ve Hindistan'daki mistik deneyimlerini anlatan Fransızca bir kitap yazdı. Bu kitaplar, Mersch bunu bilmiyordu, Fransa'da bestseller oldu. Yazar olarak kazandığı telif ücreti onun kendi müzik okulu ile binlerce Hint müziği partisyonundan ve transkripsiyonundan oluşan bir arşiv merkezi kurmasını sağladı. Ölüm haberinde yazılana göre, Pierre Roussel, bu alanda dünyadaki en değerli uzmanlardan biriydi.

Makalenin söylemediği şey şuydu: Özgürlük sonrası, Roussel Simone Valent'la tanışmış ve onunla yatmıştı – bir kez. Unutulmuş bir şey daha vardı: Roussel kadınlardan hoşlanmıyordu ve hayatını çevresini saran genç Hintli oğlanlarla geçirmiş olmalıydı. Son olarak, unutulan ve önemli bir şey daha vardı, Roussel onun gerçek adı değildi. Hindistan'a gelince, müzikbilimci geçmişini kökünden silip atmış ve medeni durumunu değiştirmişti. Jouhandeau'lar, gerçek ailesi kimdi?

Pierre Roussel akciğer kanserinden ölmüştü, ama hastalığı tütüne değil (sigara içmiyordu), Varanasi'nin kirli havasına bağlıydı. Bu

anlamda, yazı bir tür yersiz ironiyle sona eriyordu, müzisyen iyi bir Hintli olarak ölmüştü, Hint alt kıtasındaki ölümlerin en önemli sebebi solunum yolu hastalıklarıydı.

Sonuç olarak, haberden hiçbir şey öğrenememişti. Salamat Krişna Samadhi'yle hiçbir bağlantısı yoktu. Anne ve Ronde ile de. Belki de Simone Valent haklıydı: Hervé'nin babasının "Hindu" doğası tamamen bir tesadüftü, son olaylarla ilgisi yoktu...

Ama *Statesman*'daki yazıda yine de değerli bir şey vardı: Kırklı yaşlardaki Pierre Roussel'in bir fotoğrafı. Oğluyla benzerliği çarpıcıydı: aynı kemikli yüz, zekâ ve zihinsel canlılık fışkıran aynı zarif yüz hatları.

Mersch bu müzik aristokratını, dhoti giymiş bir tür Fransız gurusunu eski bir sarayın kubbeleri altında sitarını tıngırdatırken hayal ediyordu...

– *Can I take this?*[63] diye sordu Mersch, kafasını kaldırırken.

– *Of course*[64] diye işi alaya aldı adam. *We need more space here!*[65]

Mersch şaka yollu gülümseme tenezzülünde bile bulunmadı. Özenle gazete sayfasını yırttı ve cebine koydu – bazı inceliklerin gözünden kaçmış olma ihtimaline karşı yazıyı Nicole'e göstermek istiyordu...

– *Thank you very much,* dedi Mersch, hafifçe eğilerek.

– *It's my pleasure*[66] diye cevapladı, hacıyatmaz kafalı adam.

Mersch "verilen hizmet" karşılığında ona bahşiş vermesinin gerekip gerekmediğini düşündü ya da tam tersine ondan üstünmüş gibi mi davranmalıydı. Şüphede kaldı, vazgeçti.

Dışarı çıkınca, saatine baktı: Saat on altıydı. Sanki zaman, diğer her şey gibi ışığın içinde eriyordu. Ağaçlar, soluk ağaç kabukları, tozlu yapraklar en ufak bir gölge sağlamakta güçlük çekiyordu ve her zaman umut bağlanan rüzgâr Bengal Körfezi'ne doğru yola çıkıyordu.

Mersch bir taksiye el etti –bir çek-çek tutmayı hep reddetmişti– ve kirli çamaşır torbası gibi içeri yuvarlandı.

---

63. Bunu alabilir miyim? (ç.n.)

64. Elbette. (ç.n.)

65. Burada daha fazla yere ihtiyacımız var! (ç.n.)

66. Benim için zevkti. (ç.n.)

96

Elbette yalan söylemişti.

Hayır, Nicole hasta değildi. Sadece bir izin peşinden tek başına gitmek istiyordu. Projeksiyon odasından çıkarken, Ronde mensubu bir öğrenciyi yakalamıştı. Onunla İngilizce konuşurken, onun kendisine yardımcı olamayacağını hemen anlamıştı – Susunia Hills'e hiç ayak basmamış uzaktaki bir müritten başka bir şey değildi.

– Oraya giden birini tanıyor musun?

– Evet, bir Fransız. Paul Saurin.

– Hâlâ orada mı?

– Hayır. Kalküta'ya döndü. Yolunu kaybetti.

– Ne demek istiyorsun?

– Uyuşturucu. Ülkenizin gençleri çok hızlı gitmek istiyor. Vahiy yolunu arıyorlar ve buna eroinle ulaşabileceklerini düşünüyorlar...

– Onu nerede bulabilirim biliyor musun?

– Hayır. (Dökülen ölü yaprakları taklit eder gibi ellerini sallamıştı.) Şehir sokaklarında aylak aylak dolanıyor. O bir *freak.*[67]

– Onu bulma şansımın olabileceği bir semt, bir yer olmalı...

Öğrenci ona Sudder Street yakınlarındaki bir otelin adresini vermişti, cankileri kabul eden ve ödemeyi kanla alan Camp Hotel. Nicole yanlış anladığını düşünmüştü, ama gerçek buydu: Her sabah, sonradan şehirdeki laboratuvarlara satmak için onlardan kan almaya geliyorlardı.

Yolda. Nicole, Ronde'un bu olayda önemli bir rol oynadığına ikna olmuştu ve Mersch de kuşkusuz aynı kanıdaydı. Hervé'den önce Salamat Krişna Samadhi vardı. Ondan önce de Ronde. Bu tarafı eşelemek gerekiyordu...

---

67. Sert uyuşturucu kullanan kişi. (ç.n.)

Ama bunu dikkatle, saygıyla, dini duyguları gözeterek yapmak zorundaydı. Mersch kaba davranışlarıyla asıl konuyu kaçırma riskiyle karşı karşıyaydı. İşte bu sebeple Nicole tek başına hareket etmeye karar vermişti. Birkaç spiritüel grup hakkında önemli bilgiler öğrenebilirdi...

Taksiye binmemişti. Yürümek istiyordu. Nüfuz etmek, bu canavar şehrin içine dalmak istiyordu. Britanya Hindistanı'nın başkenti devasa Ganj deltasında –İngilizlerin şiirsel olarak "Ganj'ın Ağzı" diye adlandırdıkları yer–, bataklık arazinin üzerinde inşa edilmişti. Biraz hayal gücüyle, insan suya doymuş bu toprağa batıyormuş gibi bir izlenime kapılıyordu.

Metro inşaatı –Hindistan'ın sırrı olan aldatmaca bir proje– için şehrin bağırsaklarını kurutmak amacıyla yerin altındaki suyu boşaltmaya devam eden bu yarı çıplak işçileri, sonu gelmeyen bu çalışmanın esmer karıncalarını daha önce de fark etmişti.

Yürümüştü, evet, renklerden, gürültüden, yüzlerden –ve ayrıca Hint halkının belirgin niteliği olan bu büyük kayıtsızlıktan– sarhoş olmuştu. Kulak zarlarına işkence eden bu dilin kırıntılarına cepheden ve stereo olarak maruz kalmıştı. Bengalce mi? Hintçe mi? Hiçbir fikri yoktu, ama ağızlarda takırdıyor, vuruyor, kuğurduyordu, sanki herkes diliyle ve damağıyla davul çalıyordu.

Özellikle de spiritüaliteye doymuştu. Bu kargaşa içinde sanrısal dalgalanma halindeki Hintlilerle, aşırı süslenmiş arabalarla, bir megafonu andıran kocaman bir şilomu tüttüren kurumuş sığır gübresiyle kaplı sadhularla, çatısında sıkıca sarılmış ve iple bağlanmış bir ölü bulunan, yolda kalmış bir taksiyi iten bir aileyle, tereyağı kaplı siyah mermerden falluslarla, fil başlı obez tanrılarla, altı başlı ilahi varlıklarla, pirinç tozuyla boyanmış, kırmızı ruj sürülmüş sert kartondan putlarla karşılaşmıştı...

Bir anlığına, kalabalığın uzak durmaya özen gösterdiği bir kulübe dükkânın önünde durmuştu. Tentenin altında, mumlarla, tütsü çubuklarıyla, lotus çiçekleriyle ve hindistancevizleriyle dolu bir sunakta kolayca tanınan bir heykel vardı: Frambuaz rengi diliyle, insan kafalarından oluşan kolyesi ve kesik başlarla dolu çok sayıdaki elleriyle yıkımın ve ölümün tanrıçası, şehrin vaftiz annesi Kâli.

Bir kan gölünde bata çıka ilerlediğini fark etmesi birkaç saniyesini almıştı, sonra başları kesilmiş keçilerin asıldığı kasap çengellerini

görmüştü. Bir köşede, hayvanların başları siyahlaşmış kanla dolu bir çukurun içinde yapış yapış olmuş bir halde duruyordu. Su birikintileri içinde kıl tutamları, solmuş çiçekler, et lifleri vardı...

Korkmaktan çok uzak, Nicole buranın özelliğini anlamıştı –buraya mahremiyet, günahlardan arınma ortamı hâkimdi. Ve aynı zamanda, bir avuç sütunla desteklenen bu çatı Hindu mistisizminin sonsuzluğuna açılıyordu – kuşkusuz Suzanne ve Cécile'in katiline göre görünmezliğe açılan kapı...

Kulübenin etrafını çeviren alçak duvara oturmuş, dua etmeye başlamıştı. Ne Kâli'ye ne Ganeş'e, ama kendi küçük Tanrı'sına, evinin çok yakınındaki Saint-François-Xavier Kilisesi'nin Tanrı'sına dua etmişti.

Çiğ et ve pıhtılaşmış kan kokuları içinde, gözlerini sandaletlerine çevirerek mırıldanmıştı:

– Tanrım, ilk olarak, Mersch'in işlerinin yolunda gitmesini sağla...

97

Çocukken ona, bugüne kadar unutmadığı bir Ortaçağ efsanesi anlatmışlardı. 13. yüzyılda, silahlı ve savaşa yönelik iki Haçlı Seferi arasında, kadınlar ve çocuklar Fransa'dan ve Almanya'dan Kudüs'e gitmek için yola çıkmışlar. Yoksul ve çıplak, yürekleri temiz, zararsız bu insanlar hiçbir yere varamamışlar. Üstelik bu Haçlı Seferi'nin varlığından bile emin değillermiş.

Ama bu imge onu memnun etmişti: Tek sancakları barış ve umut olan, erdemli, tertemiz bir kafile. Onun gözünde, hippilerin Doğu'ya yolculuğu da aynı nitelikteydi. Amerika Birleşik Devletleri'nden ve Avrupa'dan gelen, gitarlar, flütler ve şilomlarla silahlanmış bu uzun saçlı gençler, oradakileri değil kendilerini özgürleştirmek için Doğu'nun mistik topraklarına doğru yürüyorlardı.

Yolda, Türkiye'de, İran'da, Afganistan'da soyuldukları, tecavüze uğradıkları, öldürüldükleri anlatılıyordu. Yine de, en kötüsünü henüz görmemişlerdi: Hindistan'a ya da Nepal'e ulaşanlar hayallerinin hiçliğini fark ediyorlardı, jointlerinin külü kadar uçucu, sıradan bir seraptı. Bu büyük yolculuk sefaletle, eroin bağımlılığıyla ya da sağlık nedeniyle ülkesine dönmeyle sonuçlanıyordu.

Hint mistisizmi onlar için erişilmez kalmayı sürdürüyordu ve Hint toplumu Batı medeniyetlerinden daha az yabancılaşmış değildi. Tam tersine, gezginler burada, büyük S ile yazılan bir sefaletle ve acımasız bir feodaliteyle karşılaşıyordu.

Nicole hepsini iyi biliyordu. Kitle turizminin önünü açarak, keşif yolculuğu yapan *backpacker*'larla,[68] yerinde duramayan ve sadece tabanları yere bastığında mutlu olan sırt çantalı gezginlerle, Kral Arthur le Graal'in şövalyeleri gibi nirvanayı arayan hippilerle ve son olarak, günlük dozlarından başka bir şey aramayan cankilerle, *freak*'ler karıştırılmamalıydı.

68. Sırt çantası ve çok az parayla seyahat eden genellikle genç insan. (ç.n.)

Paris'ten, Berlin'den ya da Şikago'dan bakıldığında binlerce ışık olarak parıldayan Asya'nın, oraya gidildiğinde ruhları öğüten, insan etine susamış, uzaklardan gelen bu kırılgan kâşifleri hızla içine çeken bir yer olduğu ortaya çıkıyordu.

Nicole, son durak arayışındaki bu yolunu yitirmiş insanlarla doğal ortamları içinde karşılaşmak istiyordu. Ve tercihen, bir dalgıç gibi kurşun tabanlı ayakkabılarıyla her sorguya dalan Mersch olmadan.

Camp Hotel onların oteline benziyordu, ama tüm farkı yaratan bir "artı"yla: Duvarlarında Tibet tangkaları, psikedelik motifler ve müstehcen resimler bulunan geniş bir iç avlu. Yer yer rengârenk halılarla kaplı bu geniş beton alan bir renk ve ütopya panayırıydı, biraz Sorbonne'un avlusunu andırıyordu, ama daha sakin ve daha az agresifti.

Bir köşede, Madam Bonacieux[69] gibi giyinmiş genç bir kadın devasa bir sütlaç hazırlıyordu. Yerlere oturmuş, turuncu *kurta*'lar[70] ve biçimsiz *longhi*'ler,[71] Endonezya batik tunikleri ve yıpranmanın son safhasına gelmiş jean pantolonlar giymiş genç göçebeler gitar çalıyor ya da kopyacı bir keşiş titizliğiyle esrarlı sigara hazırlıyordu.

Hasır şapkalar ya da Tibet bereleri giymiş kızlar, ahşap kolyelerini takırdatarak ve gümüş bileziklerini tıngırdatarak dans ediyorlardı.

Bu manzara gözlerinin dolmasına neden oldu. Bu uçarı kızlarla tamamen etkileşim içinde olduğunu hissediyordu –onlarla aynı yaştaydı–, yemek masasının üzerine bir mektup bırakarak evden ayrılmışlardı ve bundan böyle Budistlerin nirvanasını ya da Japonların satorisini –ya da sadece LSD tribini– arıyorlardı.

Konuşma kırıntılarını algılayarak –herkes İngilizce konuşuyordu– grupların arasında ilerledi. Önceki gün, Şurangi Yolu'nda İsveçli bir hippi bıçaklanmıştı. Diğerleri Lübnan esrarını, Türk haşhaşını ve Afganistan'dan gelen marihuanayı mukayese ediyordu. Temiz görünümlü bir öğrenciye benzeyen bir genç Bengal filmlerinde figüranlık

69. Constance Bonacieux: Alexandre Dumas'nın ünlü romanı *Üç Silahşorlar*'daki kurgusal bir karakter. (ç.n.)

70. Afganistan, Pakistan, Nepal, Hindistan, Bangladeş ve Sri Lanka'da hem kadınlar hem de erkekler tarafından giyilen, bol kesimli, diz hizasında gömlek. (ç.n.)

71. Belin çevresine sarılan ve vücudun alt kısmına kadar inen pamuklu kumaş. (ç.n.)

yapmak için sakalını kesmesi gerektiğini söylüyordu. Başkaları karmaşık gibi görünen ancak önlenmesi imkânsız seyahat çeki dolandırıcılığını açıklıyordu.

Ayrıca köşelere çekilmiş, lotus pozisyonunda oturmuş işlemeli Afgan ceketleri ya da Moğol kaftanları giymiş, kuşkusuz psikotrop bir uyuşturucunun etkisi altında yavan bir meditasyon yapan dengesiz insanları ya da kucağında bebeğiyle komadaymış gibi yatan bir anneyi gördü. Bez bir tentenin altında, haydut görünümlü adamlar uyuşturucu için şırıngayı hazırlıyor ve nedenini bilmiyordu, uyuşturucuyu vücutlarına zerk etmeden önce şırınganın iğnesini yalıyorlardı.

Nicole tam kendini tanıtmaya hazırlanıyordu ki çiçekbozuğu cildi olan ufak tefek Çinli bir kız, işaretparmağını tehditkâr bir şekilde sallayarak ona seslendi:

– *If you stay, you pay!*[72]

Nicole ona Paul Saurin adında genç bir Fransız'ı aradığını söyledi.

– *Don't know, you pay!* [73]

İç çekerek, Nicole jean pantolonunun içinde para aradı. Yaptığı seyahatlerden artan paraları koyduğu "yabancı para kumbarasından" hatırı sayılı miktarda dolar almıştı.

Çinli kızın eline bir banknot sıkıştırdı, geç de olsa, bunun elli dolarlık bir banknot olduğunu anladı – bu zamanda bu miktar Kalküta'da bir servet demekti. Çok geç. Pençesi çoktan Grant'ın[74] üzerine kapanmıştı.

– *Come with me.*[75]

Resepsiyon görevi gören formika küçük bir kontuarın bulunduğu girişteki hole geri döndüler. Çinli kız elini kontuarın arkasına uzattı ve oradan jüt kaplı büyük bir defter çıkardı. Üzerindeki yarı silik harfler okunabiliyordu: GUESTBOOK.

Ne kadar inanılmaz olsa da, bu kümesin bir ziyaretçi defteri vardı. Nicole verdiği elli dolar karşılığında her şeyi elde edebileceğini çoktan anlamıştı. Lekeli ve yarısı yırtılmış bu enkazın sayfalarını karıştırdı.

---

72. Kalırsan, ödersin! (ç.n.)

73. Bilmiyorum, ödersin! (ç.n.)

74. Ulysses S. Grant, ABD'nin 18. başkanı. (ç.n.)

75. Benimle gel. (ç.n.)

Bütün bir kuşağın bir tür büyü kitabı gibiydi – burada sırt çantalı gezgin olarak adlandırılan *globe*'ların, *hitchhiker*'ların,[76] freak'lerin kuşağı. Her şey oradaydı: *Space cake* (esrarlı kek) tarifleriyle dumanlı düşünceler, açık seçik düşüncelerden barışçıl mesajlar, elbette hepsi karşı kültürün revaçta kısaltmalarıyla –Peace and Love'un sembolü gibi– ve pornografik resimlerle belirtilmişti.

Ama isimler de vardı.

Bütün bu gezginler, geçtikleri yerleri işaretlemek için duvara işeyen köpekler gibi, tanıklıklarını gururla imzalamışlardı. Yazıların, resimlerin arasında lekeler ve sigara yanıkları vardı, Nicole Paul Saurin adını bulmak için satırları parmağıyla takip ediyordu.

Sonunda, Pedro adında birinin yazmış olduğu "NO PASSARAN"[77] ile adı belirsiz birine ait "THE SUN IS HIGH AND SO AM I"[78] arasında onun adını buldu. Muzip çocuk şu cümleyi büyük bir zarafetle imzalamıştı: "Paul geçtiği yerde, kadın kendinden geçiyor!" Nicole Ronde'un bir müridinden daha ruhani bir şey bekliyordu. Her ne olursa olsun, bu yazı adamın 1966'nın sonunda buradan geçtiğini doğruluyordu ama... başka bir şey yoktu.

– Paul'ü arayan sen misin?

Nicole arkasına döndü ve Madam Bonacieux'yü gördü, gömlekli ve saçları bukleli sütlaç kız yumrukları kalçalarında karşısında dikiliyordu. D'Artagnan'ın nişanlısının üzerinde brötelli bir entari, fırfırlı bir gömlek ve bez bir önlük vardı. Neşeyle dışarı taşan, terden boncuk boncuk parlayan iri memeler. Sarı saçları iki yandan kuyruk yapılmıştı ve oyuncak bebeği andıran yüzü *made in Sweden* Pippi Uzunçorap'a benziyordu.

– Onu tanıyor musun?

– İki yıl önce, Ronde'daki adamların yanına gitmeden önce birkaç ay boyunca birlikteydik.

İskandinav aksanıyla konuşuyordu – heceler ağzının içinde kartopu gibi büyüyordu.

– Şimdi o nerede?

– Öldü.

---

76. Otostopçu. (ç.n.)

77. Geçit yok! (ç.n.)

78. Güneş tepede ve ben de uçtum. (ç.n.)

– Gerçekten mi?

– Hayır. Ama bu uzun sürmeyecek. Bir hastalığa yakalanmış, ne olduğunu bilmiyorum. Uyuşturucu yüzünden.

– O nerede?

– Sana bir kroki çizeceğim.

Prensip olarak, Nicole Peace Corps'tan[79] nefret ediyordu.

John F. Kennedy tarafından 60'lı yılların başında kurulan bu devlet ajansı, Amerikan kültürünü yaymak ve "barış ve dostluğu" göklere çıkarmak için dünyayı dolaşan gönüllü gençlerden oluşuyordu. Peace Corps üyeleri mükemmel birer hippi karşıtıydı. Kısa saçlar, kareli gömlekler, sağlıklı ve güler yüzlü bir çehre, çöldeki bir su kuyusunu zehirler gibi Amerikan emperyalizminin düşüncelerini ve değerlerini yayıyorlardı. Sol çevrelerde, onların CIA'in ücretli casuslar çetesi olduğu, diktatörlere işkence eğitimi verdikleri ya da Güney Amerika'daki veya Afrika'daki etnik topluluklar üzerinde kısırlaştırma programları uyguladıkları fısıldanıyordu. Elbette dönemin tarzına çok uygun bir sürü saçmalık.

Aslında bu "barış komandoları", daha ziyade iyi niyetli duygularla yola çıkıyor ve kuşkusuz kimsenin ayak basmak istemediği ülkelerde ciddi işler yapıyorlardı.

Nicole taksinin parasını ödedi ve kendini, teras-çatılı beton bir binanın önünde buldu. Ne Amerikan bayrağı ne de beyaz başlı kartal vardı. Herhangi bir tabela da. Peace Corps (PC) bu adreste bir sokak hastanesi açmış, Zevk Şehri'nde kimsenin istemediği insanları, ki sayı az değildi, tedavi etmek için çok sayıda gönüllüyü görevlendirmişti.

Kapıdan geçti –paslı kapı açıktı– ve doğrudan, şaka değil, can alıcı noktaya ulaştı: Aynı zemine yerleştirilmiş, alüminyum çerçeveli, ortasına şilte yerine geçecek bir bez gerilmiş ve üzerinde bir tel gibi bükülmüş sıska bedenlerin yattığı basit ot minderlerden oluşan yataklar. Berbat bir koku. Dezenfektan, çürüme, ter, ilaç kokusu. Bu koku genzi ve gözleri yakıyor, insanda hemen koşarak kaçma isteği yaratıyordu.

79. Barış Gönüllüleri. (ç.n.)

Alacakaranlıkta ilerledi. Burada hem sefil Hintlileri hem de Batılı uyuşturucu bağımlılarını tedavi ediyorlardı, hastalar gidiyor ve hastalar geliyordu. Bir deri bir kemik kalmış bu bedenlerin önünde –kurtaları içinde kırış kırış olmuş siyah enkazlar, soytarı gibi giyinmiş iskelete dönüşmüş Beyazlar– tüm bu insanların son durağa ulaşmış olmalarına, kollarında serumla ve kuru bir kabak gibi delinmiş beyinleriyle ölmelerine, ne gibi bir yanlış anlamanın sebep olduğu düşünülebilirdi.

Nicole başka bir ayrıntı fark etti: Çarşaflar halkalar yardımıyla yatak borularına tutturulmuştu, bu da hastanın sefil yaşamı sona erdiğinde kumaşı bir ceset torbasında olduğu gibi kaydırıp götürülmesini sağlıyordu. Ne bir hastane ne bir klinik ne de yoğun bakım üniteleri vardı...

Hemşireler ortalarda dolanıyordu, sari giymiş Hintli kadınlar, hafif tunikler, yamalı jeanler giymiş yabancı kadınlar vardı. Hepsinde azizelerin, gönüllü adanmışların havası vardı. Nicole her zaman, bu insanların dünyanın öbür ucuna giderek, ölmekte olan insanlarla ilgilenmelerinin, bir kalp kırıklığı ya da çok fazla acı çekmiş olduklarıyla ilgili olduğunu düşünmüştü. Ama sonuçta, iyi niyetin hiçbir zaman bahaneye ihtiyacı yoktu.

İkinci salona henüz geçmişti ki mavi önlüklü bir esmer ona seslendi.

– *Are you looking for someone?*

– *Yes. A French guy. Paul Saurin.*[80]

Kuşkusuz Nicole'ün aksanını anlayan kadın Fransızca olarak devam etti:

– Adım Patricia. Hemşireyim. Toulouse'dan geldim.

Bunu orduda tekmil verir gibi söylemişti. Kâküllerinin altındaki solgun yüzünde ince bir gülümseme belirmişti.

– Ben Nicole. Paul burada mı?

– Evet.

– Onunla konuşabilir miyim?

– Hayır. Uyuyor.

Kabalığını yumuşatmak istercesine göğüs cebinden bir Marlboro paketi çıkardı.

– Benimle gel. Mola zamanım.

---

80. Birine mi bakmıştın? / Evet. Bir Fransız. Paul Saurin. (ç.n.)

99

Teras-çatıdan üç yüz altmış derecelik açıyla tüm Kalküta görünüyordu. Gri, düz, isli çatılar –kuruyan beyaz çamaşırlardan ve fırsat kollayan simsiyah kargalardan oluşan taçlarıyla– Mondrian[81] tarzı bir tür devasa tuval oluşturuyordu.

Burada şehir hem yaprak hem de egzoz gazı kokuyordu.

– Aileden misin? diye sordu Patricia sigarasını yakarken.

– Hayır.

– Sevgilisi misin?

– Hayır. Başka birini arıyorum. Paul onu tanıyor olabilir.

Patricia "İnsan her zaman hayal edebilir" anlamına gelen bir ifadeyle kafasını salladı, sonra yere oturarak sırtını çatının korkuluk duvarına dayadı.

– Öyleyse elini çabuk tutman lazım. Onun fazla zamanı kalmadı.

Nicole de yere oturdu – o da bir sigara yakmıştı.

– Nesi var?

Hemşire omuzlarını silkti:

– Buradaki çoğu Batılı gibi. Kötü uyuşturucular kullanmaktan, yemek yememekten ve kanlarını satmaktan, her türlü hastalığa yakalanıyorlar ve Tanrı biliyor, Kalküta sokakları virüslerle, bakterilerle, parazitlerle dolu... Kızlar, onlar, üç rupi için fahişelik yapıyorlar ve çiçek hastalığına yakalanıyorlar ya da belsoğukluğu kapıyorlar... İşte Bengal'de seni bekleyen cennet...

Nicole bu hayalperest otostopçuların yollarda başlarına gelen felaketlerin ve yaşadıkları hayal kırıklıklarının listesini yapmak istemiyordu.

– Ama Paul, diye üsteledi, tam olarak onun nesi var?

---

81. Piet Mondrian (1872-1944): Hollandalı ressam. (ç.n.)

– Bilmiyorum. Burada işe yaramaz bir şey varsa, o da konulan teşhislerdir.

– Onun hakkında ne biliyorsun?

– Fazla bir şey değil. Parisli. Sol Yaka'da yaşayan bir burjuva. Konusunda uzmanlaşmış bir okulda sanat ve kitap yayıncılığı eğitimi alıyormuş...

– Estienne Okulu.

– Belki... Günün birinde, daha şimdiden yazılmış bu sınırlı hayatın hiçliğini anlamış. Başka bir yol izlemek istemiş... Genellikle insanlar Katmandu'ya gider, ama bazıları da buraya, Hindistan'ın entelektüel başkentine, Kalküta'ya gelme yanılgısına düşer.

– Ailesi ortaya çıkmadı mı?

– Her gün büyükelçiliklerden aranıyor ilanları, rastgele konsolosluklara yazılmış ebeveyn mektupları alıyoruz... Ama Paul için, kiminle iletişime geçeceğimizi asla bilemedik...

– Onu nerede buldunuz? Sokakta mı?

– Hayır. Sihlerin yanında.

Nicole şaşkınlığını belirtti:

– Neden Sihler?

– Onlarda güçlü bir misafirperverlik geleneği vardır. Bir ziyaretçiyi evlerine ve sofralarına kabul etmemezlik yapamazlar. İşte bu sebeple *gurdwara*'ları göçebelerle doludur.

– Neleri?

– Gurdwara, onların tapınakları bu şekilde adlandırılır.

Nicole Sihlerin kim olduğunu biliyordu ama kafasında bu dosyayı açmak istemiyordu. Bir mezhep. Bir kavim. Bir kast. Bunu daha sonra düşünecekti.

– Yoksunluk sorunlarınız olmuyor mu?

– Yani hastalıkların yanı sıra, bir de bu sorun mu var demek istiyorsun?

– Bu durumu nasıl çözüyorsunuz?

– Afganlardan satın aldığımız afyonla. Ya da yozlaşmış eczacılardan elde ettiğimiz morfinle. Buradaki hastaların hepsi umutsuz vaka. Elimizden gelen tek şey, onları rahatlatmak.

Başını yukarı kaldırmış sigarasını içen Nicole, tuhaf bir şekilde bu beklenmedik molanın tadını çıkarıyordu.

– Ya sen, diye sordu, buraya nasıl geldin?

– Onlar gibi, dedi Patricia, sandaletiyle yere vurarak. Uyuşturucu hariç. Bir yaşama nedeni, bir gerçeklik arıyordum. Onların yanında olduğumu, birlikte aynı amaca doğru yürüyeceğimizi düşünüyordum... Ama onların birer birer öldüklerini görünce amacımın, gerçekliğimin onlar olduğunu anladım...

Nicole bir ayrıntıyı düşündü:

– Bugün Camp Hotel'deydim.

– En önemli kaynaklarımızdan biri.

– Şırıngalarının iğnesini yalayan cankiler gördüm. Nedenini biliyor musun?

Hemşire büyük bir üzüntüyle dumanını dışarı üfledi:

– Hepsi bunu yapıyor. Bu şekilde şırıngalarını sterilize ettiklerini düşünüyorlar. Kendileri hastalıklara karşı bir engelmiş gibi. Aslında pislikleriyle kıpırdayamaz hale gelen kendileri.

Nicole ayağa kalktı – artık Paul'ü görmesi gerekiyordu.

– Peki sen, diye sordu Patricia, tam olarak ne arıyorsun?

Ani bir bıkkınlığa kapılan Nicole fısıldadı:

– Bir katil.

– Kalküta'da bir katil mi? Cehennemin alevleri arasında bir kibrit kutusu aramak gibi.

100

Aşağıda, Patricia onu, hastaların daha canlı –ölümün ortasında bile canlı– göründüğü, çıplak ve karanlık başka bir salona doğru götürdü. Yüzlerini gri örtünün altına gizlemişler, inleyerek kımıldanıyorlardı. Nicole'ün aklına *Ben-Hur*'daki cüzamlılar vadisi geldi, onu allak bullak etmiş bir filmdi.

– İşte.

Patricia karanlığın içine gömülmüş bir kuşetin önünde durmuştu. Nicole yatağa yaklaşırken hemşire gözden kaybolmuştu bile. Birkaç saniye geçti, gözleri karanlığa alışıyordu.

Paul Saurin uyuyordu. Yirmili yaşlardaydı, yakışıklıydı, hatta çok yakışıklı, ama bu yakışıklılık kötü bir taklitten, bir anıdan başka bir şey değildi. Kirli kurtasıyla örtünün üzerine uzanmıştı. En fazla kırk kilo olmalıydı. Zayıf yüzü bozulmamış siyah saç buklelerinin altında dinleniyordu. Bu saçlar kendini koyuvermeyi reddeden inatçı bir coşku gibiydi. IV. Henri Lisesi sıralarından ya da Estienne atölyelerinde geri kalan tek şey oydu. Büyük konuşmalar ve kafe terasları dönemi.

Nicole, yeniyetmelik döneminde bir çırpıda okuduğu klasik romanların kahramanlarını düşündü. Calyste du Guénic, Frédéric Moreau, Julien Sorel... Görüntü artık fosilleşmiş, biraz kireçleşmişti, dışarı fırlamış kemikler, içi boşalmış kaslar...

Böyle uyurken görünce, Nicole onu bir sandalın üzerinde hayal etti, Styx nehrinde değil bir Hint nehrinde ölüler diyarına doğru gidiyordu. Daha ziyade, sanki şeffafmış gibi onun içini görüyordu. Sakin, huzurlu ölüm bu çok zayıf bedenin içinde kısık ateşte pişiyordu.

Bu düşünce göğsünü sıkıştırdı. Kendi yüreği kanını boşaltmaya hazır gibiydi... Ağlayabilirdi ama Hindistan'a geldiğinden beri öyle bir şaşkınlık halindeydi ki tepki bile veremiyordu. Yukarıdan bakıyor, geziniyor, gözlemliyordu ama oldukça uzaktan...

Küçük bir tabure aldı ve yatağın yanına oturdu. Onun elini tuttu –buz gibiydi, ama aynı zamanda, bir ateş çekirdeği gibi bedenini dolaşarak onun içinde kaynayan ateşi hissediyordu.

Beynini tırmalayan anlık kısa görüntüler gözünün önüne geldi. Sabah erken saatte yakılmak üzere nehrin kıyısına torbalar içinde götürülen cesetler... Ama hayır, yine şiirsel bir güzellik katıyordu: Beyazların cesetleri, tahta tabutlar içinde ülkelerine gönderilmek üzere morga götürülüyordu...

– Ne istiyorsun?

Nicole irkildi: Paul uyanmıştı. Kocaman göz çukurlarının dibindeki gözleri küçük meşaleler, kükürt ve güherçile gibi yanıyordu... Yine *Ben-Hur:* Zindan sahnesi...

Kuşkusuz onunla yumuşak ve dikkatli konuşmalıydı, ama artık kaybedecek zamanı yoktu: Ölüm onun nezaketinden vazgeçmesini gerektiriyordu.

– Seninle Ronde hakkında konuşmaya geldim...

– Ronde, diye tekrarladı oldukça alçak, içi boş bir sesle. Nicole bunun yatakhanenin bir köşesindeki bir farenin bağırtısı olduğunu sanabilirdi.

– Sen onlardandın, değil mi?

– Öyle diyelim...

Paul'ün kelimeleri çok kuru, tükürükten yoksundu. Bir kabuk sesi. Kertenkele cümleleri...

– Bana onlarla ilgili ne söyleyebilirsin?

– Onlar madrabaz.

– Nasıl yani?

– Hakikat madrabazı. Sorularınla geliyorsun ve sakinleşmen için ihtiyacın olan şey her zaman onlarda var...

Kelimeleri telaffuz etmiyor, onları bir solukta söylüyor, onları gıcırdatıyor, kibrit gibi sürtüyordu. Ağzı acınacak haldeydi: Dişleri eksikti, iltihaplanmış dişetleri simsiyahtı ve şişmişti.

– Ne tür hakikatler?

Paul koyu renk saçlarını, içi buğday tanesi dolu yastığının üzerinde hafifçe salladı.

– Ronde'un en büyük dehası her şeyi karıştırmaktır. Bir şeyi Hıristiyanlardan, bir başkasını Budistlerden alıyorlar, Hindu sosuyla karıştırıyorlar. Kutsal Kitap'ı, Kabala'yı, Kuran'ı araştırmak

gerektiğini söylüyorlar... Orada herkesin hemfikir olmasını sağlayacak bir cevap bulunacaktır...

Sustu. Yavaş ve ıslıklı nefes alışına izin vermek gerekiyordu.

Yüzü gölgenin altında elek gibiydi –siyah tül bir mantela.[82] Çoktan kendi yasını tutuyordu... Ama tülün ardında gözleri, gözkapaklarını kapatan iki madeni para gibi parlıyordu. Yeni bir şey aklına geldi. Antik Yunan'da yapılan bir şey: Ölüler diyarına götüren kayıkçıya ödeme yapması için ölünün gözlerine para konuluyordu.

– Yapılan kurnazlık, diye devam etti Paul, asla yeterli değildi.

– Anlamıyorum.

– Sana bir cevap veriyorlar, çok güzel, ama bu cevabın içinde bir başka soru var... Anlamadığın sürece eksik kalıyorsun demektir. Eksik kaldığın sürece de Ronde'a ihtiyacın olur... Onlar...

Islak bir öksürük cümlesini tamamlamasını engelledi. Onun için çok şiddetli olan bu öksürük nöbeti yüzünden zavallı gövdesi sarsılıyor gibiydi. Sonunda, yerden bir gazete kâğıdı aldı ve balgamı tükürdü.

Nicole, istemeden de olsa geri çekildi. Mikropların, kum gibi, is gibi suratına yapışacağı izlenimine kapılmıştı...

– Anne'yi tanıdın mı?

Paul güldü, öksürdü, yeniden tükürdü:

– Hiçbir şey bilmiyorsun... Anne 40'lı yılların sonunda öldü... Tüm bu karmaşanın kaynağı o...

– Hangi karmaşa?

– Az önce bunu sana söyledim. Ne kadar uzun kalırsan o kadar az anlarsın. Ne kadar az anlarsan o kadar çok kalmak istersin... Ben başka bir çözüm buldum.

Nicole çoktan anlamıştı ama yine de sordu:

– Hangi çözüm?

Güçlükle, Paul sol koluna bir şey enjekte ediyormuş gibi yaptı. Nicole onun dirsek çukurundaki apseleri gördü: düğümler, krater gibi açılmış yaralar, yeşilimtırak şişkinlikler.

Gözkapaklarının zayıfladığını da fark etti – onu kaybediyordu. Elini çabuk tutmalıydı.

Bir çırpıda konuştu:

---

82. İspanyol kadınların taktığı ipek ya da dantela başörtüsü. (ç.n.)

– Sana Ronde'un Paris'te yaşayan ve Nanterre fakültesinde öğrenim gören yirmi iki yaşındaki bir Fransız'la ilgilendiğini söylesem. Hindistan'la hiçbir ilgisi olmayan biri. Kimseden farklı bir yanı olmayan biri...

Paul hiç kıpırdamadan dinliyordu, fakirlerin kimi zaman ağızlarından jiletli ip çıkarması gibi dudaklarının arasından nefes veriyordu.

– Ne söylerdin?

Paul sessizliğini koruyordu. Sanki çok iyi bildiği, ıslık çalarken tekrarlayabileceği bir şarkının ritmini tutuyormuş gibi çenesini hafifçe sallıyordu.

– Ne söylerdin? diye üsteledi Nicole.

Bir süre daha bekledi, ardından:

– "Reenkarnasyon" derdim.

– Ne?

– Re-en-kar-nas-yon.

Nicole onun yüzüne doğru eğildi, nefesi iğrenç kokuyordu. Çürüme çoktan gırtlağının derinliklerinde başlamıştı. Göğsünün içinde, bu güçsüz bedende yaşam yavaş yavaş yok oluyordu.

– Açıkla!

– Sana diğer dinlerden bir sürü şey çaldıklarını söylemiştim. Reenkarnasyon, karma, ruh göçü, tüm bunlar onların hilelerinin bir parçası. Buna hiç şüphe duymadan inanıyorlar. Ronde'un liderlerinin çoğu kendilerinin azizlerin, mahatmaların, peygamberlerin reenkarnasyonu olduğunu sanıyor...

Nicole doğruldu, bu yeni kaçıklığın geçmesine izin vermek ister gibi. Hervé, bir reenkarnasyon muydu? Sırada daha başka ne vardı? Bununla birlikte, bu karışıklığın derinliklerinden bir tür mantık yüzeye çıkıyordu. Hint usulü mantık.

– Bu durumu nasıl fark etmiş olabilirler?

– İşaretleri, ipuçları var.

– Hangileri?

– Bunu, oradaki adamına sor. Özel bir şeyleri olmalı...

Şu an için buna kafa yoracak zamanı yoktu – bunu daha sonra düşünecekti.

– Salamat Krişna Samadhi, sana bir şey ifade ediyor mu?

Paul yeniden ıslık çaldı, bir saniye sonra Nicole bunun bir gülme olduğunu anladı.

– Krişna Ronde'un ayakkabısındaki çividir. Onlara kol hareketi yapan mesihleridir.

– O da önemli bir kişinin reenkarnasyonu mu?

– Elbette. Anne'nin çocuklarına kılavuzluk etmek için doğrudan gökten indi...

Nicole biraz daha eğildi, o kadar yakındı ki dudaklarını uzatıp onu öpebilirdi. Miyasmalar buraya kadardı.

– Bu uymuyor. Sanırım... (Tereddüt etti.) Sonuç itibarıyla, sana bahsettiğim genç adamı Ronde'un tehdit ettiğini düşünüyorum. Eğer o bir reenkarnasyon olsaydı Ronde tam tersini yapardı.

Hâlâ Paul'ün elini tutuyordu – soğuktu, ama fazla uzun sürmeyecek gibiydi. Ateşi yükseliyordu, Nicole bunu hissediyordu, Uzak Kuzey'deki bazı yanardağların lavlarını bankizin altına püskürtmesi gibiydi.

– Şart değil, diye cevapladı Paul. Ronde saldırgan bir mezheptir, rakiplerini, düşmanlarını artıran bir mezhep... Senin çocuk belki onlar için bir tehlikedir... Bir düşmanın reenkarnasyonudur ya da bu tür bir saçmalıktır...

Karmaşa hâlâ devam ediyordu. Zihninin perdesinde bir Bali gölge tiyatrosu oynuyordu.

– Ronde aşramında ne kadar kaldın?

– Susunia'da mı? İki yıl.

– Şiddet yanlısı birini fark ettin mi? Ya da sadece kaçık birini?

Yeniden güldü, yeniden tükürdü. Gazete kâğıdı hışırtıları.

– Oradaki herkes kaçıktır.

– Peki, şiddete başvuran biri?

– Mezhep içinde şiddete başvuran tek bir kişi vardı, o da Anne'nin bizzat kendisi. İnsanların anlattıklarına göre pek hoş değil.

– Ronde'un müritleri tantracı uygulamalar gerçekleştiriyor mu?

– Bengal'de herkes şu ya da bu şekilde tantracılığa bağlıdır.

– Adı Gupta olan bir yoga hocası tanıyor musun?

Paul belli belirsiz güldü:

– Şehirdekilerin yarısının adı Gupta'dır. Diğer yarısı da yoga hocasıdır.

– Paris'te yaşayan bir Hindu'dan söz ediyorum...

– Paris, diye tekrarladı Paul, dalgın bir sesle. Bir metro bileti karşılığında krallığım...

Paul'ün başı önüne düştü. Başka bilgi almak için çok geçti.
Genç kadın ayağa kalktı – Paul hâlâ onun elini tutuyordu:
– Teşekkür derim, Paul. Seni yeniden görmeye geleceğim.
– İşte bu. Freak'lerin cennetinde randevu.

101

– Kardeşim burada!

Saat on sekizde, Abha her zamanki gibi odada belirdi – Hervé'nin günlerini belirleyen gölge, ışık, havai fişek.

Hemen ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu silkeledi ya da daha ziyade dhotisinin: Kaçırılmasından sonra onun giysilerini alıp yerine iki parçadan oluşan geleneksel bir Hint kıyafeti vermişlerdi: Gecelik görünümünde bir tunik ve bir tür şalvar.

– Ne yapmam gerekiyor? diye sordu, çoktan hazır ola geçmişti. Selamlamak? Secde etmek?

– Kesinlikle hayır. Goppi kendisine özel bir saygı gösterilmesini mutlak bir şekilde istemiyor. Hatırla: O gurulara karşı olan biri.

Kızın arkasındaki kapı yeniden açıldı. Tam kadro bir heyet belirdi. Önce, artık ona tanıdık gelen iki gardiyan, yol arkadaşları, sonra görkemli sariler içinde –o anda Hervé daha ziyade "olağanüstü" kelimesini düşündü– dört genç kadın korumaların çoktan çevrelediği görünmez bir koridorun iki yanına konuşlandı.

Aklına başka bir sözcük daha geldi: "Nedimeler." Bu güzel kadınlar bir olayın, bir kutlamanın tanıklarıydı. Şu anda evlenen kimdi? Bayağılık ile yücelik mi? Zaman ile sonsuzluk mu? Guru ile müritleri mi? Ya da sadece Parisli zavallı bir çocuk ile yarı tanrı bir Hindu mu?

Salamat Krişna Samadhi karşısında duruyordu.

Sıradan bir insan rolü için KS'nin (Krişna Samadhi) hâlâ çaba göstermesi gerekiyordu. Görünüm bakımından, spiritüel üstatlar konusunda belirlenmiş standartlara uyuyordu. İnceydi, boğazına kadar düğmelenmiş Nehru tarzı açık renk bir ceket ile Royal Navy'ye yaraşır ütüsü jilet gibi beyaz bir pantolon giymişti, elleri arkasında, çelişki içindeki birinin tavrıyla yürüyordu. Sertlik ve sevecenlik,

küçümseme ve tevazu karışımı. Giysisinin kıvrımları altında, yoğun bir karmaşıklık, dikkatle yaklaşılması gereken bir düşünce hissediliyordu.

Yüzü? Olağanüstüydü. Kask gibi gri saçlarla çevrili, bir kadın eldiveni gibi uzun, karamel rengi bir yüz neredeyse doğaüstü bir güzellik sergiliyordu. Bir kılıf kadar dar bir yüzdeki uyumlu çizgilerin mükemmelliği, bir Rus ikonunun yumuşak ve durgun ifadesi. Bu tablonun üzerinde, iki siyah mürekkep noktası, pin-up modeli kıvrık kirpiklerin altında titreşiyordu.

Çocukken, okulunun merdivenlerindeki, Douanier Rousseau'nun bir eserinin röprodüksiyonu onu büyülüyordu: *Yılan Büyücüsü.* Çıplak bir kadın, arkadan vuran ışığın önünde, nane rengi akışkan bir ormanda flüt çalıyordu. Tamamen siyah siluetinde, sadece gözleri parlıyordu.

KS yılan büyücüsünün gözlerine sahipti.

– Ben Salamat Krişna Samadhi, dedi tatlı bir sesle, sanki odada bulunan herhangi biri bundan şüphe edebilirmiş gibi.

– Ha... Hervé, tutsak, diye cevapladı

– Sizin dünkü küçük kaçışınızdan söz ettiler.

– Ben... ben üzgünüm.

– Asıl üzgün olan benim. Bana *aghori*'lerle yolunuzun kesiştiğini söylediler.

– Onlar kim, bilmiyorum...

– En kötü yerlerde uyuşturucu kullanan sadhular: Mesela krematoryumlarda.

Hervé'nin gözünün önüne ölülerin kol ve bacaklarını parçalayarak yiyen yamyam adamlar geldi... Onları çoktan unutmuştu. Varlığı öyle bir korku müzesine dönüşmüştü ki artık özel olarak şu ya da bu garabetin üstünde durmuyordu.

– Bir Hindu için, diye devam etti ev sahibi, cesetlerin yakıldığı bu yerlerden daha pis yer yoktur. Aghorilerin yol aradığı ve dünyaya olan kayıtsızlıklarını sınadığı yer burasıdır. Kâli'den geliyorlar, esrar içiyorlar, insan eti yiyorlar ve bu lanetli yerlerde yaşayan iblislerle savaşıyorlar. Biraz çöldeki İsa gibi. Bu mücadele sayesinde nirvanaya ulaşmayı umuyorlar...

Hervé güçlükle dinliyordu. Krişna'nın yüzü, her zaman. Düz ve zarif burnu, sanki parlatılmış gibi duran koyu pembe dudaklarının

üzerine iniyordu. Sürme çekilmiş geyik gözleri bir mağaranın dibindeki fosfor gibi parlıyordu. *Hayır, sürme değildi.* Ona bir sessiz sinema aktörünün belirgin bakışlarını veren sıradan mor halkalardı.

– Efendim? diye birden kendine geldi Hervé.

– Tekrar özür dilerim... Buradaki yaşam koşullarınız nedeniyle.

Hervé tüm cesaretini topladı.

– Kaçırılmamdan söz edebilir misiniz? diye sordu sesini yükselterek. Pencerelerdeki parmaklıklardan? Kapının kilitli olmasından?

– Bu tedbirler sizin dışarı çıkmanızı önlemek için değil. Odanıza girilmesine engel olmak için.

– Benim için, ikisi arasında fark yok.

Krişna avuçlarını birleştirdi ve çenesinin altına dikey olarak yerleştirdi.

– Ronde'u biliyor musunuz?

– Hayır. Nedir?

– Burada, Bengal'de çok güçlü bir mezhep.

– Benim bununla ne alakam var?

– Bu topluluk Fransız bir kadın tarafından kurulmuş. Jeanne de Texier. Müritleri ona "Anne" diyor. Bugün artık yaşamıyor ama Batı Bengal'in kuzeyindeki dağlarda, Susunia Hills'te gerçek bir şehir kurmayı başardı: "Krallık".

– Eee?

– Çocukken Anne beni evlat edindi ve beni kız kardeşimle birlikte eğitim görmemiz için Paris'e gönderdi. Aslında benim yeniden gelişimi hazırlıyordu. O ve suç ortağı Charles Aubenas çok eski bir spiritüel üstadın reenkarnasyonu olduğuma karar vermişler. Bundan böyle Ronde'un rehberi, mesihi olacaktım.

Hervé, sabırsızlığını belirtmek için ellerini salladı:

– Özür dilerim, ama tüm bunları bana neden anlattığınızı gerçekten anlamıyorum...

– Ronde kararlı bir senkretizm uyguluyor, diye devam etti Krişna. Liderleri oradan buradan büyük dinlerden çeşitli kavramları çalıyor ve yeni bir hakikat keşfettiklerini iddia ediyorlar. Bu kavramlar arasında reenkarnasyon inancı da var.

Bir Hint sarayı hizmetkârı gibi giyinmiş bu guru karşısında Hervé açıkça sesini yükseltti:

– Hiçbir şey anlamıyorum! Söz konusu olan ne?

– İşte bu.

Krişna sert bir hareketle, Hervé'nin sol kolunu havaya kaldırarak gamalı haç şeklindeki lekeyi gösterdi. Ona her zaman şanssızlık getirdiğini düşündüğü şu leke.

O anda bir şey oldu.

Çok hızlı ve tamamen beklenmedik bir şey.

Tek bir hareketle, nedimeler, Abha ve hatta bıyıklı iki gardiyan dizlerinin üzerine çöktü.

Olanlara inanamayan Hervé, bir açıklama bulmak umuduyla Krişna'nın büyücü gözlerine bakıyordu, diğerleri alınları yerde secde pozisyonunda duruyordu.

Bir anda solan çiçekler.

Sonunda, sıvanan kolunu indirmeye çalışarak mırıldanan Hervé oldu:

– Bu bir doğum lekesi, bu...

– Hayır, dedi Krişna Samadhi, ona engel olarak ve kötü çizilmiş svastikayı alacakaranlığın puslu ışığına doğru tutarak, bu Anne'nin mührü.

102

Birkaç dakika sonra, villanın salonunda oturmuşlardı. Beyaz duvarlar, kolonyal mobilyalar... Tek bir ayrıntı dikkatini çekiyordu – dün gece kaçmayı denediğinde bu ayrıntı zaten dikkatini çekmişti: Giyotin pencerelerde İngiliz şekerlemeleri renklerinde vitraylar vardı.

– Arada sırada, rüyalarınızda tanımadığınız zarif bir kadın görüyor musunuz?

Kendini soruya olumlu yanıt verirken buldu. Gözlerini, bir tür ahşap bir tahtta oturmuş, zarif bir şekilde bacak bacak üstüne atmış KS'ye dikmişti.

– Kollarınızda ve bacaklarınızda, istenmeyen kramplardan mustarip misiniz?

– Evet.

Krişna sehpaya doğru elini uzattı ve üzerindeki kraft zarfı açtı. İçinden siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı ve karşısında oturan Hervé'ye doğru itti.

Hervé resmi incelemek için eğildi, dokunmaya cesaret edememişti. Rüyalarındaki kadındı, ama üzerinde bir sari, omuzlarında bir tür beyaz pelerin vardı.

– Kim bu? diye sordu, kuşkulu bir ses tonuyla.

– Jeanne de Texier. Anne.

– Anlamıyorum.

KS birkaç saniye boyunca sessizliğini korudu. Arkasında, sari giymiş dört peri, Abha ve korumalar ayakta bekliyordu – yılan büyücüsünün avlusu.

– Jeanne de Texier, onda dayanılmaz ağrılara sebep olan nöromusküler bir hastalıktan mustaripti.

– Eee, ne olmuş?

– Sol kolunun alt kısmında, yarım kalmış svastika biçiminde bir doğum lekesi vardı.

Baba Fransızcayı aksansız konuşuyordu, bu da onun karanlık, büyüleyici yanını güçlendiriyordu. Bu çokdilli gizemli boyut, karmaşık, istikrarsız, üstü kapalı bilgiler, kör noktalar açısından zengin bir geçmişi içeriyordu.

– Nereye varmak istiyorsunuz?

– Hervé... dedi Krişna. (Ona ilk kez bu şekilde hitap ediyordu ve adını bu şekilde söylemesi onu tiksindirdi.) Tanrıların ve kehanetlerin ülkesi Hindistan'dasınız. Burada hiçbir şey rastlantısal değildir, hiçbir şey önemsiz ve anlamsız değildir...

Hervé ışığın gitgide azaldığını fark etti ama bunun alacakaranlıkla ilgisi yoktu; bir fırtına geliyordu. Çok büyük bir fırtına, bir Hint fırtınası. Abha onu uyarmıştı, muson rüzgârlarının eli kulağındaydı.

– Hindistan'da, diye devam etti guru, svastika...

– Umurumda değil, diye kesti Hervé. Sizin hikâyelerinizle benim hiçbir ilgim yok.

– Bunlar benim hikâyelerim değil, maalesef. Sizin hikâyeleriniz...

Hervé birden ayağa kalktı:

– Ne yani, ben sizin yaşlı kadınınızın reenkarnasyonu muyum?

Krişna konuşma tarzını değiştirdi:

– Anne'ye saygısızlık yapmamanızı tavsiye ederim.

Hervé geri adım atmak zorunda kaldı. On, hatta yirmi yaş daha büyük olmadığı için pişmanlık duyuyordu. Daha büyük bir güce, her türlü yoruma son verecek güçlü bir kişiliğe sahip olmak isterdi. Ama o terden ıslanmış, korkudan titreyen bir fasulye sırığından başka bir şey değildi.

– Özür dilerim, diye homurdandı, ama ben ne Hindu'yum ne de aynı dindenim. Bunu anlamıyorum, ben...

– Oturun.

Hervé koltuğuna çöktü. Kendini yapış yapış, iltihap sızdıran bir yara gibi hissediyordu.

– Ne mesafeleri ne de kronolojik göstergeleri göz önünde bulunduran bir dünyadan, bir gerçeklikten söz ediyoruz.

– Ben karmaya inanmıyorum.

– Söz konusu olan karma değil. Daha ziyade tam tersi. Karma, kişinin geçmişinin yükünü taşımaktır, önceki yaşamının hatalarının bedelini ödemektir. Biz tam tersine, gelecekten bahsediyoruz. Sizi gelecekte bekleyen görevden bahsediyoruz...

– Hiçbir zaman ölmeyen Anne, böylece reenkarnasyon için benim bedenimi mi seçti? Düşünceniz bu mu?

– Ronde'un düşüncesi, evet.

– Ve şimdi, bu mezhebi... ben mi yöneteceğim?

– Bunu söylemek için çok erken.

– Aklımı kaçıracağım... diye mırıldandı Hervé.

KS elini uzattı ve seramik bir fincanı aldı. Hizmet hizmet üstüne: Çay uzun zamandan beri hazırdı.

– Şu alıntıyı biliyor musunuz: "Tiyatrodaysanız ve her şeyin gerçek olduğuna inanıyorsanız, kilisedesiniz demektir." Hindistan'ı devasa bir kilise olarak düşünmek gerekiyor. Buradaki her şey gerçektir.

Hervé kafasını sallıyor, koltuğunda kıpırdanıyordu. Deli gömleği içinde bir kaçık.

– Ve sonrasında, öncelikle, dedi Hervé, koluyla ağzını silerken (aşırı derecede tükürük salgılıyordu, kelimenin tam anlamıyla salyaları akıyordu), beni nasıl buldunuz?

Salamat Krişna Samadhi derin bir nefes aldı – Hervé'nin daha önce Gupta'da fark ettiği, aynı esnek, narin, hafif kadınsı bir el hareketi vardı.

– Suzanne Girardon adında bir arkadaşınız vardı. Bu genç hanım geçen ocak ayının sonunda Paris'te yogaya başladı. Yogayı, bir Bengalli'nin, Dhritiman Gupta'nın idaresindeki bir okulda yapıyordu.

– Onu tanıyorum.

– Bir gün siz de onunla bir derse katılmak için okula gittiniz.

– Bu ders bir saat bile sürmedi.

– Gupta'nın kolunuzdaki doğum lekesini görmesi için bu yeterliydi.

Sonunda olayın bir parçası yerine oturuyor, bir tutarlılık oluşturuyordu.

– Hemen Ronde'a haber verdi. Anne bulunmuştu.

Artık olayların kronolojisini izlemek gerekiyordu.

– Gupta Ronde mensubu mu?

– Artık değil, ama bir zamanlar Ronde mensubu olmuş olmalı, evet. Her halükârda, haberin önemini hemen kavradı. Kime haber verdi, bilmiyorum ama haber burada, Kalküta'da hemen yayıldı: Anne'nin reenkarnasyonu Paris'te yaşıyordu.

Bu senaryo Hervé'nin başını döndürüyordu. Gerçekten, hem de çok döndürüyordu. Hikâyenin cinayet kısmını ele almayı tercih etti.

– Bu son haftalarda, Paris'te cinayetler işlendi. Özellikle de

Suzanne Girardon öldürüldü.

– Evet, Cécile Bisciglia da.

– Bu cinayetlerin Ronde'la bir bağlantısı var mı?

– Evet, dolaylı olarak.

– Ne şekilde?

Salamat Krişna Samadhi ayağa kalktı. İfadesine bir yumuşaklık ve yardımseverlik hâkimdi ama yüzü keskin bir kılıcı andırıyordu.

– Bu gece de burada kalmanızı öneriyorum.

– Hayır, dedi Hervé, o da ayağa kalkmıştı. Bilmek istiyorum. Beni hangi tehlikeden koruyorsunuz? Katilden mi? Ronde'dan mı? Yoksa ikisi aynı mı?

KS dostça onun kolunu sıktı:

– Zamanımız var. Odanıza kadar size eşlik edecekler.

Hervé sert bir hareketle kurtuldu:

– Benim Ronde'un başına geçeceğimi mi düşünüyorsunuz? Tahta oturacağımı mı? Müritleri kabul edeceğimi mi?

– Yarın, diye kestirip attı guru, sert bir sesle.

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, nedimeleri de peşinden gidiyordu, Hervé'yi iki gardiyanla bırakmışlardı.

– Bana neden yardım ediyorsunuz? diye bağırdı.

Baba geri döndü. Gülümsüyordu. Hervé tropikal bir meyvenin içini düşündü. Tatlı. Şekerli. Ama uzaktan gelen bir çürüme kokusuyla. Damak eteğini okşar gibi fışkıran bir tür gizli ölüm.

– Uzun zaman önce, diye mırıldandı, ben sizin yerinizdeydim. Ronde beni kaçırdı, eğitti, taciz etti, bana istemediğim bir rolü kabul ettirdiler. Bu sizin başınıza gelmeyecek.

Hervé yutkundu – beyninin derinliklerinde, bu fakirin bir müttefik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Belki de tüm şehirdeki tek müttefiki oydu.

– Bu akşam, dedi KS, yağmur geliyor. Yağmuru dinleyin. Düşünmek, düşüncelerini düzene sokmak için muson gürültüsünden daha verimli bir şey bilmiyorum.

– Anne, diye birden sordu Hervé, o nasıl öldü?

– Öldürüldü.

– Nasıl?

– Bu hiçbir zaman aydınlatılamadı.

– Paris'tekiyle aynı katil mi?

– Yarın.

103

Hervé gitgide bu tekniği kullanıyordu: Felaket karşısında, yani akıl almaz haberlerle karşılaştığında, uyuyordu.

KS heyeti gittikten hemen sonra, kabuğu içindeki bir yumuşakça gibi yatağına gömülmüştü. İki saatlik uyku ve uyandığında, hiç. Siesta öncesinden daha fazla fikri yoktu. Belki de daha azdı. Şu anda hissettiği şey, bacaklarındaki şu kahrolası kramplar ve köri ağırlıklı beslenmeyi sindirmek için midesinin gösterdiği umutsuz çabaydı.

Köri meselesini düşünürken, odasının kapısı açıldı ve ışık yandı. Abha, en sevdiği rolde –Hint tarzı hizmetçi rolü– belirdi. Hervé doğruldu ve yatağın kenarına oturdu. Keyfi yoktu. Ne onunla konuşacak ne de ona çekici görünecek en ufak bir enerjisi vardı.

Ayrıca, artık onu başka bir gözle değerlendiriyordu. Onun erkek kardeşinin gölgesinde kaybolduğunu, doğum lekesinin önünde secdeye kapandığını, KS'nin saçmalıklarını kendinden geçercesine dinlediğini görmüştü...

Artık onun müttefiki değildi, sadece diğerleri gibi bir yabancıydı.

– Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

– Bana "sen" diye hitap etmeye devam edebilirsin.

Yuvarlak sehpanın üzerine cephanelik –dinamit gibi köri, napalmı andıran masala– görünümünde bir tepsi bıraktı, arkasından hafif adımlarla –sanki zeminde kayıyordu– ona yaklaştı ve diz çöktü. İlk seferinde olduğu gibi Hervé'nin iki elini tuttu. "Sen" diye hitap etmesi yeterli olacaktı.

Uzaktan, gök gürlemeleri duyuluyordu.

– Kardeşime güvenmek zorundasın.

– Yoksa?

– Yoksa diye bir şey yok. Bu tek seçenek.

Başı öndeydi, Abha sanki onun ellerinin çizgilerini inceliyordu.

Hervé onun güçlü tropikal çiçek kokusunu duyuyordu. Aniden açan ve sizi, küçük savunmasız böceği taçyapraklarıyla içine çekerek yutan bir tür istilacı çiçek.

Çini mürekkebi gibi siyah saçlarının içinde, kapkara bir cangılın ortasında akan pembe bir nehri andıran çizgiyi görüyordu. Tutku ve duygu yüklü bir ürpertiye, neredeyse bir titremeye hâkim olamadı.

Sonunda, başını yanlamasına Hervé'nin dizlerine koydu. Anlaşılması güç fikirlerle dolu, kokular ve hayalperest ruh hali bakımından çok zengin, çok ağır bir kafa... Abha *Binbir Gece Masalları*'nın prensesiydi ve o ise yanlış bir söz yüzünden linç edilerek öldürülecek bir bakirdi.

– Anlamadığım bir şey var... diye mırıldandı Hervé.

– Evet?

Bir Çin gölge oyunundaki gibi dhotisi üzerinde beliren profilini görebiliyordu.

– Kolumdaki işareti görünce, siz secdeye vardınız...

– Hindistan'da, diye hafifçe güldü, kolay secdeye varılır... Svastika Ronde'un sembolüdür.

– Doğru. Krişna bu toplulukla köprüleri attı. Ve sen kardeşinin buyruklarına uyuyorsun. O halde neden hâlâ bu okula tapınıyorsunuz?

Abha hiç tereddüt etmedi:

– Anne hep Anne'dir. Goppi, onun öğretisini asla reddetmedi. Bir şekilde, onu bugün bile koruyan bu öğretidir.

– Anne, otoriter biri miydi?

Birkaç saniye düşündü, sonra:

– Onu çok az tanıdım. O dönemde, ben çok küçüktüm ve onun gözünde bir hiçtim. Ben sadece kardeşim sayesinde var oldum. Belki de, mesihin eğitimine engel olduğumu bile düşünüyordu...

– O gerçekten öldürüldü mü?

Abha doğruldu ve başını çevirerek ona yan gözle baktı. Hervé'nin gözünün önüne bir yara geldi. Sedefli bir kabuklu tarafından kesilmiş bir ten.

– Krişna bunu sana söylemekle hata yaptı. Kimse ne olduğunu bilmiyor.

– O beni kimden koruyor?

– Bilmiyorum.

– Beni öldürmek mi istiyorlar?

Abha magnezyum yüklü bir alev gibi ayağa kalktı:

– Hiçbir şey bilmediğimi sana söyledim!

Ellerini önünde birleştirdi, sonra kahkahayla güldü. Hervé bu değişkenlikleri takip etmekte zorlanıyordu.

– Mutluyum, diye mırıldandı.

Işık söndü. Elektrik arızası. Hemen ardından, bir şimşek odayı aydınlattı. Abha kapının yanında duruyordu, kolları vücudu boyunca uzanıyor, sarisi gümüş rengi bir "Z" çiziyordu.

– Mutluyum, diye iki yıldırım arasında alçak sesle yineledi.

Yeniden şimşek. Bu kez, Abha'nın silueti, karanlık bir havuzun içindeki sazan balığı gibi parladı.

– Neden? diye sormayı başardı Hervé.

– Nihayet, muson yağmurları geldi.

Beklenmedik bir cesaretle, Hervé el yordamıyla ona doğru yürüdü. Çakan şimşekler karanlığı pekiştiriyor, gözleri kamaştırıyordu. Abha'yla arasında birkaç santim kaldığında (boyu ancak Hervé'nin omzuna geliyordu), kokusu bir kez daha yüzünü kamçıladı. Tüm bu duygular, dengesizlikler, kargaşalar onu yoruyordu. Yani burada, yumuşatılmış, hafifletilmiş hiçbir şey yok muydu? Bu şiddetten, bu şaşkınlıklar dışında başka bir şey yok muydu?

Abha, bir metal ürpermesine neden olarak onu ensesinden tuttu. Hervé'nin aklına bir glockenspiel geldi – ensesi kalbi çarpan küçük bir kuşa dönüşmüş gibi Abha'nın avucunda sıcaklığını hissetti.

– Muson burada, diye tekrarladı. Bu harika.

Abha, birkaç gümüşi dokunuştan, birkaç hareli çizgiden oluşan karanlığın içinde duruyordu. Fırtına yaklaşırken, hâlâ çok çarpıcı olan kokusu da yayılıyordu.

– Müslüman milyarderler, diye açıkladı, alçak sesle, her yıl buraya geliyor. Suudi Arabistan'dan, Emirliklerden, diğer körfez ülkelerinden gelen zenginler, yağmurun gelişini izlemek için tüm oteli kapatıyor... Pencerelerin pervazlarını söktürüyorlar ve muson yağmuru kral süitlerine dolana ve tepeden tırnağa ıslanana kadar bekliyorlar!

Hervé karanlığın içinde titriyordu. Kahretsin, neden bu kadar kırılgandı? Bu kadar hassastı? Bu villada tutsak değildi. Ne de yaşlı büyücünün reenkarnasyonuydu. O sadece çok güzel kız kardeşe

vurulmuş biriydi... Değişmez olma konusunda: Suskun öğrenciden Kalküta mahkûmuna, pek fazla bir şey değişmemişti. O hâlâ tereddütlü Clarks bakışlarına sahip, o mutsuz Don Juan'dı...

Birden, villanın içinde bir yerlerde sağır edici bir gürültü duyuldu.

– Gidip ne olduğuna bakayım... diye mırıldandı Abha, afacan bir çocuğun ses tonuyla.

Ayaklarının ucunda yükseldi, sonra fısıldadı:

– Tepsine bak: Sana bir sürpriz bıraktım.

– Ne sürprizi?

– Bir seçeneğinin olmasını istiyorum.

104

Yeniden yalnız kalan Hervé pencereye doğru yürüdü. Hâlâ karanlıktaydı. Nihayet karanlık... Artık çakan şimşekler o kadar çok ve o kadar yakındı ki elektrik varmış gibi soluk, göz kamaştırıcı bir aydınlık oluşturuyordu. Perdeleri açtı ve gökyüzünde, yığılı bulutların içinde, bir beynin kıvrımları arasına sokulmuş bir neşter gibi girmiş ışık bıçaklarını fark etti.

Pervazın ispanyoletini açtığı anda, mükemmel bir senkroni halinde yağmur başladı. Pencere kanatlarını açar açmaz, bir balıkçı teknesinin güvertesindeymiş gibi su içinde kaldı. Acil olarak söz dağarcığını gözden geçirmeliydi. "Yağmur", "sağanak" ya da "şiddetli sağanak" şu anda yağan yağmur karşısında gülünç kalıyordu. Tekrarlayan bir olayın onaylanması: Batılı kelimeler Bengal gerçeğinin karşısında yenilgiyi kabul ediyordu. Kıyameti dört renkli kalemle boyamaya çalışmak gibiydi.

Hervé pencerenin parmaklıklarını iki eliyle tutmuş, bu şiddetli yağmurun tadını çıkarıyordu. Güçlü, sıcak yağmur bitkileri ezerek, evin çevresindeki kum yola şiddetle çarparak, çatı derelerini taşıracak derecede doldurarak her şeyi dövüyor, makineli tüfek gibi tarıyordu...

Gök gürültüsü hâlâ devam ediyordu. Her gürlemede yer sarsılıyor, duvarlar titriyordu. Gürlemeler yerin içinden geliyor gibiydi ve palmiye ağaçlarının arasında, bir fotoğraf makinesini diyaframının çıkardığı tık sesi gibi göz kamaştırıcı şimşekler parlıyordu. Bu hem muhteşem hem de korkutucuydu. Yeryüzünde fırtına, şehirde kasırga: İşte tam olarak ona gereken buydu.

Villanın kasırga tarafından sürüklendiğini, parmaklıklarının büküldüğünü, odasının silinip süpürüldüğünü hayal etmeye başladı... Özgürdü, yenilenmişti, fırtına sayesinde arınmıştı ve...

Bir anda düşüncelerinden sıyrıldı. Orada, tam karşısında, çakan şimşeklerle aydınlanan bahçede bir adam duruyordu. Siyahlar içinde uzun bir siluetti, başı öndeydi, yüzü pespaye bir denizci gibi taktığı kasketinin gölgesinde kalmıştı...

Gök gürültüsü şimdi midesinde gümbürdüyordu.

Bu adamı tanıyordu.

O, çocukken kâbuslarına giren davetsiz misafirdi.

Bir beşiğin üzerine eğilen çocuk hırsızıydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ziyaretçi ortadan kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey beyazımtırak gök kubbe, Yüceler Yücesi'nin ışıkları ve avuç içine saplanan bir kıymık gibi beynine saplanan düşünceydi: Çocukluk korkuları gerçeğe bürünmüş bir halde geri geliyordu.

Bir kötülük asla tek başına gelmezdi. Asla işitmek istemeyeceği şeyi duydu. İki gök gürültüsü arasında, iki kalp atımı arasında gülen ölüm gibi, villanın içinde Salamat Krişna Samadhi'nin canhıraş bağırtısı duyuldu.

105

Hervé kapıya doğru koştu. Elbette kilitliydi. *Çaresizlik mi dediniz?* İki eliyle kapı koluna asıldı, zorlamaya çalıştı. Diğer taraftan, hâlâ bağırışlar, kavga sesleri, hırıltılar geliyordu. Hepsi ölecekti. Abha, Krişna, iki gardiyan, nedimeler... Ve elbette, daha sonra sıra ona gelecekti.

Arkasında, cangıldan yayılan, soluk kesici kokular odaya doluşuyordu. *Kahrolası kapı...* Bozuk bir plak gibi hâlâ kapı koluyla uğraşıyordu. Bitkilerin kokusu arkasından çığlıklar atıyordu: *Boş ver.* Artık uslu uslu infazını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Hayır. Baskın olan, bu gerginlikti. Anın gerginliği, gecenin gerginliği, sıcağın gerginliği – acı çekenlerin canhıraş bağırtıları ile kasırganın çatırtıları bir kâbus kakofonisi halinde birbirine karışıyordu.

Eliyle yüzünü sıvazladı, oradan bir fikir çıkarmak ister gibi yanaklarına bastırdı. Ama düşünceleri, anlamsız bir şekilde kafasına çarpan nabız atışlarından, bilinç bozukluklarından başka bir şey değildi.

Birden Abha'nın sevimli sesi kulaklarında yankılandı:

Bir seçeneğinin olmasını istiyorum.

Hemen yemek tepsisine yöneldi, tabakları itti, bardağı kırdı, eliyle yokladı. Peçetenin altında bir anahtar vardı. Oda kapısının anahtarı değildi, onu biliyordu. Hayır, banyodaki dışarı açılan ve buraya geldiği ilk andan itibaren bir bıçakla, bir askı teliyle, bir iğneyle, mümkün olan her şekilde açmayı denediği bir kapının anahtarıydı.

Banyoya doğru koşarken oda kapısına çoktan vurulmaya başlanmıştı. Onu aramaya geliyorlardı. Anahtar mükemmel bir şekilde yuvaya yerleşti. Bir kere çevirdi, ikinci defa çevirdi ve uykudaki kilit dilinin dönmesini parmaklarında, bağırsaklarında fiziksel olarak hissetti.

Bir saniye sonra dışarıdaydı. Hidrolik bir hiltinin saldırısına maruz kalmış gibi bir duyguya kapılarak kendini şiddetli yağmurun altına attı. Çamurun içinde kayarak, otların arasında sendeleyerek hiçbir yere sapmayarak dosdoğru koştu. Yağmur damlalarının altında kirpikleri eziliyordu, ağzı suyla dolmuş, fırtınada boğulmuştu, an itibarıyla deniz kazası geçirmiş gibiydi. Çevresinde yapraklar hışırdıyor, bambular titreşiyor, palmiyeler şaklıyordu.

İlk kaçışını hatırlamak istiyordu, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kafası başka şeylerle meşguldü – yağmur, rüzgâr, tatlı serinlik.

Sonunda, nasıl olduğunu bilmeden kendini iç içe geçmiş sarmaşanların, dalların ve yaprakların arasında kalmış bir parmaklığın önünde buldu. Tırmandı, diğer tarafa düştü, burnu yere değmişti. Yağmur toprağa çarparak sıçrayan bomba etkisi yapıyordu.

Sokak ya da çamur? Aynı şeydi. Hayatın devam ettiği meydanı geçti. Çek-çekler su birikintileri içinde ilerliyor, hamallar yağmur altında sendeleyerek yol alıyor, yayalar şemsiyelerinin altında kısa ve sık adımlarla yürüyor ve dükkânların çıplak ampulleri kaosun içinde titriyordu.

İlk seferinde olduğu gibi, belki de aynı dar sokağa girerek bu sonsuz labirentin içinde ilerledi. Her kapı eşiğinde, ayakları suyun içinde, ilgisiz Hintliler bir araya geliyordu. Kocaman bir süngerle yüzleri kara tahtadan silinmiş yüzleri görünmüyordu.

Hervé koşmak istiyordu ama sadece arada bir sendeliyordu. Su içinde kalmış giysileri bedenin üzerinde ikinci bir deri gibiydi. Nereye gidecekti? Cesetlerin yakıldığı ve sadhuların ölü etlerini yediği rıhtıma kesinlikle gitmeyecekti.

Sola döndü, sağa döndü, milyarlarca iğne deliğiyle delinmiş bir nehir görünümündeki bir anayola girdi, akıntı artık baldırlarını sarıyor ve koşmasını yavaşlatıyordu. Sanki kanı da yağmura dönüşmüştü. Camekânlar, bina cepheleri, kapılar – kendisi ile kâbus arasına, kendi hayatı ile diğerlerinin ölümü arasına azami bir mesafe koymalıydı.

Çatı dereleri taşıyor, çatılardan sular boşalıyor, sıkıştırılmış toprak fokurduyordu. Buradan çıkacaktı, buradan...

– Hervé!

Adı onu bir anda durdurdu. İmkânsız. Hayal görmüştü. Bu heceler artık bu ana, bu şehre, bu korkuya ait değildi.

– Hervé!

Üzerinde boncuk boncuk yağmur damlaları bulunan, gözlerinin içine girmiş saçlar, kafasını çevirdi. Islak bir brandanın altında Jean-Louis ile Nicole duruyorlardı, iyice birbirlerine sokulmuşlardı.

İlk olarak Jean-Louis kollarını açarak ona doğru yürüdü. Hervé onun bu hareketine cevap vermedi. Sadece, Bengal'in başkentine, kanlı ve canlı, güçlü ve umutlu olarak onu kurtarmak için gelmiş ağabeyinin kollarına kendini bırakarak olduğu yere yığıldı.

Hervé düşündü – Nicole'ün şarkı söyleyen kâsesi gibi üzerinde metalik bir titreşim vardı–: *Kurtuldum, kurtuldum...* Kafasını kaldırdı ve üzerine eğilmiş olan Nicole'ün ışıl ışıl yüzünü gördü. Hiç kuşkusuz perilerin saati gelmişti. Bir an hıçkırıklara boğulacağını düşündü ama göğsünün derinliklerinden çıkan sadece çılgınca bir kahkahaydı. O denli güçlü, o denli gürültülü bir kahkahaydı ki fırtınanın ve hatta neden olmasın, milyonlarca Hindu tanrısının pabucunu dama atıyordu.

106

Sokağın iki tarafında, sanki iskambil kâğıdından yapılmışçasına, her an yıkılacakmış gibi duran evler, dükkânlar, tapınaklar vardı. Bununla birlikte, çatı pencerelerinden, kapı eşiklerinden zorluklar karşısında metanetli, işinin başında zanaatkârlar görülüyordu. Yaşam inatla devam ediyordu.

Hervé, zorlukla anlaşılır bir şekilde hikâyesini anlattıktan sonra –alıkonulması, kaçması, kesin olarak emin olduğu villadaki katliam– biraz olsun enerjisini kaybetmemiş olan Mersch karar verdi:

– Gidiyoruz.

– Nereye? diye sordu Nicole.

– Villaya. Neler olduğunu görmeye.

Hervé'yle karşılaştıklarında, Mersch ve Nicole, yeri saptamak için Salamat Krişna Samadhi'nin ikametgâhına doğru gidiyorlardı. Plana sadık kalmak gerekiyordu...

Mersch düşünüyordu. İyi haber, kardeşini bulmuşlardı. Kötü haber, katil yine işbaşındaydı. Ama burada bile, polis gizliden gizliye (ve normal olmayan) bir memnuniyet duymaktan kendini alamıyordu – demek ki doğru düşünmüştü: Katil onların peşinden Kalküta'ya kadar gelmişti. Ya da onlardan önce gelmişti. Veya belki de Hervé ile onu kaçıran adamları takip etmişti... Her halükârda, olay resmiyet kazanmıştı: Soruşturma, katil de dahil olmak üzere Zevk Şehri'ne taşınmıştı.

Şimdi yapbozun parçalarını birleştiriyordu. Demek Hervé, sözümona, Anne'nin reenkarnasyonuydu; bu öğleden sonra Ronde'un eski bir müridiyle görüşen Nicole de aynı sonucu çıkarmıştı. Öyle farz edelim. Bu nedenle, Salamat Krişna Samadhi, önce Paris'e bir sadhu göndererek, sonra da onu kaçırtarak Seçilmiş'i korumak istemişti.

Çalınan, tecavüze uğrayan, Ronde'un kaçıkları tarafından koşullandırılan Goppi, aynı şeylerin Hervé'yle tekrarlanmasını istemiyordu. Çok güzel. Buna karşılık, bu resme uymayan bir şey vardı, cinayetler. Bu cinayetlerin sebebi neydi? Tantracı ritüeller mi? Hervé'nin onuruna kurbanlar mı?

Her durumda, onun üzerinde iki ayrı tehdit vardı. Bir yanda, spiritüel rehberlerini geri almak isteyen Ronde'daki adamlar, diğer yanda Hervé'nin etrafında bir kan çemberi oluşturan bir katil.

Sağanak –eğer bu, bu şekilde adlandırılabilirse– şiddetini azaltıyordu. Damlalar, balkondan silkelenen örtüler gibi dalgalanarak, çatıları yalayarak, zemini okşayarak, obur toprağı eken çiftçinin hareketini çağrıştırarak etkisini yitiriyordu.

Kazanan bitki örtüsüydü: Üzerinden sular damlayan ağaçlar, parlayan bitkiler, birkaç dakika içinde açan çiçekler, şaşkınlık yaratan canlılık ve renkler. Belki de şehrin gerçek doğasıydı: Kısa süre içinde Victoria tarzı saraylarla ve tapınaklarla dolan bu bataklıkların yeniden ortaya çıkması için bir dokunuşa ihtiyacı vardı...

Nihayet, Salamat Krişna Samadhi'nin villasına ulaştılar. Gerçek bir yön duygusundan ziyade şans eseri.

– Oraya dönmek istemiyorum... diye tekrarlıyordu Hervé.

Bununla birlikte, iki kişinin üçüncüye destek olduğu üç kazazede gibi, gizlenmeye bile gerek duymadan villanın parmaklıklarına kadar ilerlediler.

Yani Hervé'nin hapishanesi burası mıydı? Onun buradan bu kadar kolay kaçması şaşırtıcı değildi. Görünen o ki, binanın ne güvenlik açısından ne de mimari bakımdan herhangi bir özelliği vardı. Üslupla ilgili hoşluklar ve estetik yapmacıklıkları varsa bile, uzun zaman önce unutulmuştu. Musonlar, siklonlar, kurak mevsimler villayı bir deri bir kemik bırakmıştı. Artık pansuman olarak, sadece kafes korkuluklu balkonlardaki sarmaşık ve çiçek salkımları sefaleti gizleme görevi görüyordu.

At nalı kadar kocaman asma kilide rağmen parmaklık kapısı kilitli değildi, sonra bahçe. Mersch uzman değildi ama yaseminleri, karanfilleri, ebegümeci çiçeklerini ve hatta gülleri tanıdığını düşündü... Sokaklarda olduğu gibi buradaki çiçekler de sağanakla yeniden canlanmış gibiydi.

İçeride kımıldayan hiçbir şey yoktu. Fırtına bulutlarının kıvrımları arasında hâlâ birkaç beyaz şimşek çakıyordu, sanki bir adli kimlik tespit memuru olay yerinin fotoğraflarını çekiyordu.

Katil hâlâ burada mıydı? Eğer buradaysa, çok daha iyiydi. Sonunda bunun arkasında kimin olduğunu öğrenecekler ve hızlıca hesaplaşabileceklerdi –Cezayir'de olduğu gibi, sonuç olarak geriye kerpiç bir kulübeden, bir komando bıçağından ve kafa derisi yüzülecek bir avuç fellagadan[83] başka bir şey kalmıyordu... Ama buna ihtimal vermiyordu.

Sundurmanın altında birkaç basamak vardı...

– Oraya gitmek istemiyorum... diye yalvardı yeniden Hervé.

Kapıyı açtıktan sonra, Mersch onu içeri doğru itti. Kardeşini bulma sevinci geçince kaba davranışları hemen geri gelmişti. Küçük kardeş, hırpalanmak için yaratılmıştır.

Katil giderken ışıkları söndürmemişti. Holde, bir Venedik avizesinin ampulleri üfleme camdan şapkaları içinde titreşiyordu. Bir kolonyal genelevi gibi döşenmiş salon da Tropiklere özgü sarımtırak bir ışıkla aydınlanıyordu. Dip tarafta birbirine bakan iki merdiven vardı.

Daha uzağa gitmeye gerek yoktu.

Katliam bu odada, yıpranmış halıların üzerinde, İngiliz tablolarının sıkı gözetimi altında gerçekleşmişti. Kan konusunda, Mersch acemi değildi. Ve avcılık konusunda gösteriş yapmasa da kendini oldukça dayanıklı olarak görüyordu.

Ama burada, durum farklıydı.

Katil, Mao yakalı ceketi kana bulanmış ince omuzlu bir Hindu ile takım elbiseli iriyarı ve bıyıklı başka iki adamın boğazını kesmişti: İyice derin kesilmiş boyunları yana doğru sarkıyor, kasap kütüğü üzerindeki tavukları andırıyorlardı. Katil, düşmanı saf dışı bırakmak amacıyla, hiç kuşkusuz önce ani bir darbeyle boğazlarını kesmiş, sonra omurlara kadar ulaşmak amacıyla bıçağını gırtlağa saplamak için işini tamamlamak üzere geri dönmüştü. Mersch katilin bu ustalığını göz önünde bulundurdu – birkaç hamlede, ikisi tehlikeli üç rakibini alt etmişti...

Yani acımasızdı, ama zaten, biliyordu.

Katliamın gerçekten dayanılmaz mahiyeti dördüncü kurbanda

83. Bağımsızlık için Fransızlara karşı savaşan Cezayirli ve Tunuslu partizanlara Fransızlar tarafından verilen ad. (ç.n.)

ön plana çıkıyordu: Sari giymiş genç bir kadın, Mersch onun Hervé'nin "nişanlılarına" benzediğinden emindi.

Bu kez, yogayı ya da bir Hint tanrıçasını çağrıştıran bir şey yoktu, katil göğsü ve karnı açmakla ve bağırsaklarla duvara yazı yazmakla yetinmişti – kuşkusuz Bengalce ya da Hinducaydı. Böyle bir mesajı deşifre etme fikrinden tiksinmeyecek yerel bir adam bulmak gerekiyordu.

Katil bağırsakları duvarın dibine bırakmış ve adeta onu bağırsaklarıyla freske bağlamıştı. Belki Kalküta'nın ya da bu fırtınanın etkisiyle –ya da ve özellikle kardeşini bulmanın sevinciyle– iyi bir ruh hali içindeydi, ama Mersch Paris'teki cinayet görüntülerine oranla bu kıyımdan daha az etkilenmişti. Belki de sadece alışmıştı...

Arkadaşlarına döndü: Hervé dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini kaçırarak hıçkırıklarla ağlıyordu. Nicole tam tersine taş kesmişti, gözlerini genç kadının fırın gibi açık bedenine dikmişti.

Mersch yaraları ayrıntılı bir şekilde görmek için yaklaştı. Her zamanki gibi bıçak yaraları, her zamanki dairesel ısırık izleri... Polise haber vermeli miydi? Birilerini uyarmalı mıydı?

Özellikle olmaz. Hint yönetiminin karmaşıklığı içinde çıkmaza girmek ya da yerel yetkililerle gizlice anlaşarak onları derhal dönüş uçağına bindirecek Fransa Büyükelçiği'yle temasa geçmek söz konusu değildi. Dikkat çekmemeleri ve kalabalığın arasına usulca karışmaları gerekiyordu.

Kendini kaybetmiş bir halde titreyen Nicole'e omuz vurdu, sonra Hervé'yi yakasından yakaladı. Gizlenecek yeni bir yer bulmanın zamanı gelmişti.

107

Önce otele dönmeliydiler.

Alçak sesle konuşarak ve sessiz hareket ederek eşyalarını almalıydılar.

Işığı yakmadan, çantalarını topladılar. Eğer katil Hervé'yi villasında bulduysa onları burada da bulmakta zorluk çekmezdi, tabii bunu daha önce yapmadıysa.

Mersch Nicole'ü elinde makyaj çantasıyla banyodan çıkarken görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kız çocuğu, karanlıkta değişmez alışkanlıklara sahip bir turistin rutin davranışlarını sergiliyordu, doğrusu bu... gerçeküstüydü.

– Diş fırçanı unutma, diye fısıldadı Mersch, Nicole bunun altında yatan ironiyi anlamamıştı.

Hervé, o, hiç kımıldamadan duruyordu. Yatağın üzerine oturmuştu, iki soru işareti gibi kocaman açılmış gözleriyle olduğu yerde titriyordu.

Mersch bir kez daha kardeşini tuttu ve banyoya götürdü. Onu soydu ve sıcaklığı ayarlama zahmetine girmeden duş fıskiyesini açarak onu suyun altına itti.

Hervé bağırdı. Mersch bunu iyiye işaret olarak yorumladı. Orada duran zımpara gibi sert havluyu kullanarak var gücüyle onu ovalamaya başladı.

– Parfümün var mı? diye sordu Nicole'e odaya dönerek.

– Evet.

– Bana ver.

Sıcağa rağmen –otuz dereceyi aşan sıcaklığıyla gece insanı ufak ufak pişiriyordu–, Mersch parfümü Hervé'nin gövdesine döktü, sonra sertçe ovmaya başladı. Avuçları yanmaya başladığında çocuğun artık titremediğini fark etti.

Kalkmasına yardım etmek için onu koltukaltlarından tuttu:

– Hadi dostum. Çekip gitme zamanı geldi.

Eşyalarını topladılar, sonra gürültü yapmadan oda kapısını açtılar. Usulca karanlığın içine girmeli ve kimseye görünmeden lobiden geçmeliydiler: Sorun değildi. Sorun çantalarıydı. Eğer gece nöbetçisiyle karşılaşırlarsa, adam onları bu şekilde gördüğünde kaçtıklarını anlayacaktı.

Ancak Sudder Palas güven verici bir yer değildi, sırt çantalı gezginler için bile bir çöplüktü. Kısacası boş lobide, bir nöbetçinin gölgesi bile yoktu.

Hâlâ yağmurla parlayan boğucu geceye yeniden kavuştular ve sonunda nefes alabildiler. Tuhaf duygu: Bir tünel kadar karanlık, bir çöplük kadar pis olan bu uykudaki sokak nemli ortam sayesinde, kelimenin tam anlamıyla değişime uğramıştı. İnce tanecikler geceyi puslandırırken çatılardan hâlâ, anılar kadar yarı saydam ve ahenkli damlalar düşüyordu.

Mersch nedenini bilmeden, bir sığınağın, güvenli bir mağaranın içindeymiş gibi bir anda büyülü, olağanüstü küçük bir şeyle korunduğunu hissetti.

Nihayet uyuşukluğundan kurtulan Hervé sorana kadar Sudder Street boyunca yürüdüler:

– Nereye gidiyoruz?

– Güzel soru, diye itiraf etti, gelecekle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Öneride bulunan Nicole oldu:

– Sihlere.

108

Nicole uyandığında hafızasını kaybetmişti.

Ya da en azından, sadece dün geceki dehşet, özellikle hatırlamak ve derinleştirmek istemediği kırıntılar, parçalar halinde aklına geliyordu.

Dün gece, Baba Lal Sikh Sangat gurdwarasına ulaşmak için yaklaşık üç kilometre yürümüşlerdi: Burası, Şurangi semtinin güneyinde yer alan, Kalküta'nın en büyük Sih tapınağıydı.

Alışılmışın dışında, çok daha az yıpranmış bir yapıydı –beyaz geniş bir cephe, sivri kemer şeklinde çatı pencereleri, girintili çıkıntılı küçük kuleler ve teras– çatı üzerinde altın kubbe. Bir cami sanılabilirdi.

Mağribi üslubu bir kapının altında, üç kaçak, *Mavi Lotus* ya da *Firavunun Puroları* gibi doğrudan Hergé'nin[84] çizgi romanlarından fırlamış biri tarafından karşılanmıştı... Dev bir lale gibi alnına sıkıca bağlanmış kırmızı bir türban takıyordu. Ceviz ağacı rengi yüzü İngiliz bombacılarının beresi kadar siyah bir sakalla kaplıydı. Adam kusursuzdu: Hareli bir ceket ve dizlere kadar inen kısa bir pantolon, tam 18. yüzyıl tarzı. Tüm bunlar, tamamen sular altında kalmış bir Kalküta'da, sabahın üçünde oluyordu.

Sih en ufak bir şaşkınlık emaresi göstermeden, Granada'daki Elhambra Sarayı'ndakileri anımsatan seramiklerle kaplı bir labirentte onlara kılavuzluk yaptı. Yorgun, ürkmüş haldeki Nicole yine de dua salonunu fark etti: Eşyasız büyük bir salonun içinde kaybolmuş, altın rengi yapraklarla kaplı bir kabine doğru giden kırmızı kadife kaplı, uzun bir yol.

Zemini halılarla kaplı, kendileri gibi evsizlerle dolu bir başka salona ulaşmadan önce ıslak bir iç avluyu geçmişlerdi. Yorganlarının altına girmiş ve uyku tulumlarının içine gömülmüş göçebeler yağmurdan korunmak için buraya sığınmışlardı.

84. Tenten karakterinin yaratıcısı Belçikalı çizer. (ç.n.)

Onlar da yere kıvrılmış, ayakkabılarını yastık olarak kullanarak kendilerine verilen örtülere sarınmışlardı. Neredeyse hemen sonra, tabutundaki bir ceset gibi, tek kelime konuşmadan uykuya dalmışlardı.

Ama şimdi, her şey farklıydı.

Şimdi yeni bir gün, yeni bir dönemdi.

Nicole ayağa kalktı, her yeri kaşınıyordu (salon pire ve tahtakurusu kaynıyor olmalıydı). Öksürüklerden, homurdanmalardan ve osuruk seslerinden oluşan fonda, etrafında uyanan onlarca zombiye aldırış etmedi ve iç avlunun çevresindeki sütunlardan ve tonozlardan, yaldızlı süslerden ve dantela biçimindeki bezeklerden oluşan galeriye ulaştı. Bu geniş ışık karesi içinde, gecenin şiddetli sağanak getirdiğine inanmak imkânsızdı. Artık her yer kuru, her şey aydınlıktı.

Büyük avlu bir mimoza tarlasına benziyordu. Çimento, kum, toprak, ne olduğunu bilmiyordu ama sonuç, dişlerin arasına sıkışmış bir limon gibi çiğ bir sarıydı. Ve hepsi bu değildi: Avlunun duvarları insanı allak bullak eden koyu bir pembeye boyanmıştı. Geçmişteki resim derslerinden kalma isimler aklına geliyordu: Madras kırmızısı, menekşe kırmızısı, Bask kırmızısı... Ve ayrıca, kendini, Les Invalides'in küçük kızını aynı lâl rengine, aynı güçlü ruh haline sahip sıkıştırılmış topraktan tenis kortlarında koştururken görüyordu...

Ama bekleyin... Tablo henüz tamamlanmamıştı. Sihler, elleri kolları yiyecek içecek dolu bir şekilde kraliyet korteji gibi geliyordu. Patricia, Peace Corps'taki kız, ona yalan söylememişti: Bu adamlar misafirperverlik görevlerini gerçekten ciddiye alıyorlardı.

Nicole manzarayı izlemek için bir sütunun gölgesine çekildi. Türbanları, dik yakalı ceketleri ve tozluklarıyla her zaman kusursuz olan Sihler Beyaz ırkın kirpi saçlı ve hırpani kılıklı baldırı çıplaklarına saygıyla hizmet ediyorlardı. Doğu'nun ihtişamı, yüce gönüllülüğü Batı'nın yozlaşmışlığına dayanıyordu...

Bu mezhep hakkında, neredeyse müritlerinin tamamına Singh denmesi, savaşçı ruha sahip olmaları –genellikle polis gücünde çalışıyorlardı– ve aynı beş niteliği üzerlerinde taşımaları (buna "5 K" deniyordu, çünkü isimleri Pencap dilinde bir K ile başlıyordu): Tahta bir tarak, uzun bir iç donu, demir bir bilezik, bir hançer (türbanlarının içindeydi) ve kıllarla saçları (türbanın altına gizliyorlardı) kesmenin yasak olması dışında pek fazla bir şey bilmiyordu...

– *Dhan'yabada.*

Önüne gümüş bir tepsi içinde pişmiş topraktan bir kâse ile çeşitli yiyecekler bırakan adama Bengal diliyle teşekkür etmişti –Mersch'in el kitabından birkaç kelime öğrenecek zamanı olmuştu, ama onları doğru telaffuz edip etmediğini bilmiyordu.

Yere oturarak sütlü ve baharatlı çayın tadına baktı ve tatların ve renklerin orasından burasından kopararak peksimetleri katır kutur yedi – birkaç gün önce ona korkutucu gelen her şey şimdi rahatlatıcı ve sıcak geliyordu.

Dün gecenin vahşetini neredeyse unutacaktı ki bir gazete yere, kıvırdığı bacaklarının yanına düştü.

Başlık güneşin altında bağırıyordu: SLAUGHTER IN KRISHNA SAMADHI'S HOUSE![85]

Nicole başını kaldırdı: Mersch, kelimenin tam anlamıyla ona gölge ediyordu. Önünde ayakta duruyordu, iki eliyle çantasının askısını sıkı sıkı tutmuştu, kokain etkisi altındaki bir postacıya benziyordu.

– Hiç zaman kaybetmemişler.

Statesman sadece dün geceki katliamın haberini vermekle kalmamış, ilk sayfaya cesetler, yaralar, damlama tekniğiyle yapılmış bir resim gibi duvara fışkırmış kanlarla salonun siyah beyaz grenli bir fotoğrafını da basmıştı.

– Bunu çevir.

Nicole önce ışığın altında titreşen satırları hızla okudu, sonra yüksek sesle özetledi. Yazı, gurulara ve mezheplere karşı mücadelesinde "mahatma"nın en kötü fanatikler de dahil olmak üzere bir sürü düşman edindiğini söylüyordu. Böylece soruşturma, Krişna'nın açıkça eleştirdiği dini gruplar üzerinde yoğunlaşıyordu.

– Çok iyi, diye onayladı Mersch. Şahane.

Bir dizini yere koydu ve ağzına atmadan önce soslardan birine bandırdığı bir çapati aldı, onun da hareketleri istemsizdi.

– Hadi bakalım, gidiyoruz.

– Yine nereye?

– *Statesman*'a. Ronde'la ilgili araştırma yapmak istiyorum. Eski bir tarikat müridiyle karşı karşıya olduğumuza eminim.

Nicole çevresine bakındı:

– Ya... Hervé?

---

85. Krişna Samadhi'nin evinde katliam! (ç.n.)

– Gölgede uyuyor.

– Nasıl yani?

– Dün geceki katliam. Hindu kız arkadaşının kaybı. Reenkarne olmuş bir guru olarak yeni kimliği. Ya da sadece, hâlâ hayatta olma gerçeği. Seçim senin.

109

Nicole artık korkunç trafiği, boğucu kirliliği, tiz korna seslerini, arabalarına saldıran dilencileri dikkate almamayı başarıyordu... Daha ziyade, parçalanmaya yüz tutmuş bina cepheleri ile yağmur yemiş ağaçların yapraklarının aşırı solukluğu –renksiz, cansız, tozlu bir yeşil– arasındaki gizemli ve son derece uyumlu ilişkiye, bir tür ezoterik suç ortaklığına odaklanıyordu. Orada mineral dekor ile bitkiler âlemi arasında, tıpkı insana ölümü haber veren kuru, yavan bir öpücük gibi bir şey, gizli bir bağ olduğunu keşfediyordu.

Ambassador'un camından, yakıcı güneşin altında bir araya gelmiş mimari üslupları, kökenlerini tahmin etmeye çalışarak gözlemliyordu: Elbette Hint üslubu, daima İngiliz tarzı, ama aynı zamanda Roma dor düzeni (resmi binalarda sütunlu galeriler tercih edilmişti) ve neogotik mimari (Victoria üslubunun çok sevdiği), Moğol mimarisi, hepsinin ortak noktası beyaz mermer ve kırmızı kumtaşıydı...

– Orada.

Nicole devasa bir çene gibi içi oyuk beyaz binayı gördü. Yüksek dikdörtgen sütunları ve Rönesans üslubu süslü korkulukları olan balkonuyla bir amfiteatrı andıran bir daire yayı. Her zaman olduğu gibi, kaldırımdaki tozlu ağaçlar her an yıkılacak gibi duran bu binayı, onun can çekişmesiyle beslenen etobur bir sarmaşık gibi sarıyordu.

Nicole, kuşkusuz mekânı tanıyan Mersch'i takip etti. Viran lobi, çıplak ayaklı gazeteciler, sıcaktan etkilenmiş temizlik işçileri... Rutin. Bu büyük alanda, ışık ve toz yavaş ve ölümcül bir vals yapıyordu.

Nicole'ün anladığı kadarıyla, arşive girmek için ofislerden ve damgalardan oluşan uzun ve meşakkatli bir parkuru izlemek gerekiyordu –ama Mersch kuşkusuz bunu daha önce yapmıştı. En kısa yolu tercih etti: kabalık.

– Arşiv aşağıda.

Birkaç görevliyi itekleyerek, penceresiz bir merdivene yöneldiler. Nicole kendini Cehennem'e inen Evridiki olarak hayal etti. Neden olmasın? Artık kan ve ölümün ötesine geçmişti.

Duvarları, zemini kâğıttan bu büyük salonda gazete tomarları, dosyalar, kartonlar yığılıydı. Tavana gelince bir uçak pistini çağrıştırıyordu: Vantilatörün kanatları rölantide dönüyor, göründüğü gibi kaybolan gölgeler oluşturuyordu.

Arşiv görevlileri? Uyuklayan, çömelmiş, ölü yapraklar gibi süzülen arşivciler diğerleri arasında sarımtırak dosyalardan başka bir şey değildi. Çay, kızarmış ekmek, ızgara sosis kokulara gelince, bu konuda yapacak bir şey yoktu, burası Kalküta'ydı...

Mersch, üzeri dosyalarla kaplı bir masanın üzerinde bağdaş kurarak oturmuş tuhaf bir adama işaret etti. Tamamen kel olan Hintli'nin gövdesi çıplaktı – gövdesinin üzerinde kutsal bir kordon bulunan bir brahman. Bakır rengi göbeği ve bağdaş kurduğu bacaklarının altına gizlediği ayaklarıyla, aradaki yirmi beş yüzyıla rağmen Louvre Müzesi'ndeki *Çömelmiş Yazıcı*'ya benziyordu.

Koyu renk kafası bir tekne omurgası gibi boyanmıştı ve gölgelerle çevrelenmiş gözleri, kakma tekniğiyle kaya kristalinden yapılmış Mısır heykelleriyle aynı parlaklıktaydı.

Mersch Nicole'e doğru döndü:

– Son seferinde, iki paralık İngilizcemle çabaladım. Şimdi sıra sende.

Ne aradıklarını açıklamakta Nicole zorluk çekmedi – Ronde'la ve özellikle Anne'yle, spiritüel rehberle ilgili yazılar. Kâtip, konu özel bir önem gerektiriyormuş gibi ciddi bir tavırla kafasını salladı. Önce onlara Anne'nin ölüm ilanını vermeyi önerdi – 1948'de yazılmış bir yazıydı. Muhtemelen bulabilecekleri en eksiksiz yazıydı. Onlar bunu okurken, o toplulukla ilgili başka yazılar bulabilirdi, ama onları uyarmayı tercih etti: Hem gizli olan hem de eleştirilen bu mezhep Bengal entelektüelleri tarafından pek saygıdeğer görülmüyordu – bu nedenle işe yarar belgeler beklememek gerekiyordu.

Nicole adama teşekkür etti –Hindistan'ın küçük bir bölümünü avucunun içinde tutan bu Fransız kadının hikâyesini okumak için sabırsızlanıyordu– yine de birkaç milyon yandaşı vardı.

Adam yere atladı ve sonsuza doğru gidiyormuş gibi görünen, matbu kâğıtlardan oluşan koridorlarda kayboldu.

Mersch bir bidi[86] yaktı ve teklif etti:

– Sana bir çay ısmarlayayım mı?

– Böyle iyi, teşekkür ederim.

Çevreye uymak için yere oturdular ve sabırla beklediler. Uzun süre. Hindistan'da, zaman tuhaf bir şekilde genişliyordu. Belki sıcağın ya da spiritüalitenin etkisiyle – gerçek bir illüzyondan başka bir şey değildi. Her halükârda saatlerin akrep ve yelkovanları hiçbir şey ifade etmiyordu. Takvim sayfalarının da fazla bir önemi yoktu: Günlerden pazardı ve burada pazar dinlenmesini düşündüren hiçbir şey yoktu.

Sonunda arşiv görevlisi döndü, elinde Nicole'e Camp Hotel'in ziyaretçi defterini hatırlatan deri kaplı büyük bir defter vardı. *Statesman*'ın 1948 yılına ait ciltlenmiş sayıları.

Canlılık açısından brahman oldukça yavaştı ama kafası gerçek bir hesap makinesi gibiydi ve Anne'nin kesin ölüm tarihi hatırlıyordu: 13 Mayıs.

Bir sonraki haftayla ilgili sayılardan birinde iki yazı vardı – Jeanne de Texier'nin ölümünün ayrıntıları hakkında kısa ve özlü bir yazı ile onun "kariyerinin" izini süren daha karmaşık bir sentez.

Ölüm nedeni hakkında, gazeteciler pek fazla bir şey bilmiyordu. Ronde'un merkezi, Kalküta'nın kuzeybatısında, iki yüz kilometreden daha uzakta yer aldığı için hiç kimse mezhebin yaydığı oldukça muğlak bilgileri doğrulayamamıştı –Anne'nin ölüm tarihi bile kesin değildi...

Hervé onlara, Krişna Samadhi'ye göre, Anne'nin öldürülmüş olduğunu söylemişti ama böyle bir şey söz konusu değildi. Resmi beyana sadık kalınmıştı: Anne uykusunda kardiyak arrestten ölmüştü. Üstelik gazeteci bu olayı pek ciddiye almamış gibiydi. Anne –Bengalce Mâ– sadece "fiziksel kabuğundan kaçmıştı." Gerçekten ne bir ölümden ne de bir kayıptan söz edilebilirdi...

Ölüm haberi çok daha ayrıntılıydı ve birlikte okumak için sırtlarını arşivin duvarına dayadılar. Büyük defter dizlerinin üstünde, burun delikleri tozla dolu, parmakları mürekkebe bulanmış bir halde, orada, yan yanaydılar. Çok uslu iki öğrenci.

Ardından, Nicole derin bir nefes alarak, bir parmağı satırın üstünde, Anne'nin eşsiz aile destanını okumaya başladı...

86. Koni şeklinde Hint sigarası. (ç.n.)

110

– "Jeanne de Texier, 1883'te Koşinşin'de Saygon'da doğdu" diye okumaya başladı Nicole. "Ailesi zengin plantasyon sahibiydi, bugünkü Güney Vietnam'da kauçuk ağacı ekiminin öncüleriydi. Çok eski bir aristokrat soyundan geliyorlardı. Jeanne Saygon'daki Sainte-Marie Fransız Katolik Okulu'na devam etti. Çok dindardı, çok küçük yaşlardan itibaren mistik krizleri oldu. Ayrınca bedeni terk etme tecrübeleri de yaptı..."

Mersch araya girdi:

– O ne?

– Buna "astral seyahat" de diyorlar. Ruhun bedenden ayrılması ve görünmez dünyalara yolculuk yapması.

– Hiç kuşkusuz.

Nicole öfkesine yenik düştü:

– Spiritüalitenin, ezoterizmin tüm hikâyenin anahtarı olduğunu anladın sanırım, değil mi?

– Eee yani?

– Dar görüşlü polis şüpheciliğiyle beş dakikada bir beni kesersen bu işin içinden çıkamayız.

– Devam et.

Nicole işaretparmağını metnin üzerine koydu ve yeniden çevirmeye başladı.

– "O dönemde, Jeanne bu 'krizleri' aydınlanma, vahiy olarak değerlendiriyordu. Rahibe olmak ve yeni bir düzen kurmak istiyordu – on dört yaşındaydı. Okuyor, dua ediyor, meditasyon yapıyordu. Aynı zamanda çok kırılgan bir yapıya sahipti, sık sık hastalanıyor ve okuldan geri kalıyordu. Sonunda ailesi onu en iyi hastanelerde tedavi görmesi için Paris'e yolladı. Daha iyiye gidiyordu. Eğitimine yeniden başladı ve bakaloryasını verdi. Sonuç parlaktı. Ailesi onun ziraat mühendisi olmasını istedi, 1901'de bir kadın için çok ender bir diplomaydı.

"Ama Jeanne'ın başka planları vardı. Hâlâ çok dindardı, okültizme meraklıydı, 18 yaşında, amacı 'bir evrensel gerçekliği araştırmak' olan ispritizmayla ilgilenen bir dernek kurdu. Daha o zamanda bile yandaşları üzerindeki etkisi çok büyüktü. Hem otoriter hem de karizmatik kişiliğiyle, etrafındakileri gerçek bir topluluk olarak örgütlemeyi biliyordu. Ayrıca onu dolandırıcılıkla, hileyle, zimmetine para geçirmekle suçlayan aleyhte kişiler de vardı. Onlara, tek başına tüm yandaşlarından daha zengin olduğunu söylüyordu. Aslında, bu ilk dernek toplanan bağışlar sayesinde hatırı sayılır bir servet elde etti.

"1910'da Jeanne, 'beyaz altın' yani kauçuk yetiştiren, Saigon'daki başka bir ailenin oğluyla Étienne Roger'yle tanıştı. Koşinşin'e dönmeye karar verdiler. Orada, Jeanne köle muamelesi gören plantasyon işçilerinin yanında yer aldı ve sömürge çıkarlarına karşı isyan etti. Skandal. Ailesi tarafından reddedildi ama o bunu umursamadı. Daha ileri gitti ve 'sömürge karşıtı' eylemlerinden dolayı az kalsın tutuklanıyordu. Aynı dönemde, anahtar kelimesi 'senkretizm' olan yeni bir dernek kurdu: Orada, Katolikliğin, ezoterizmin ve paranormal deneyimlerin bir karışımını uyguladı.

"1913'te, ilk oğlunu, Antoine'ı doğurdu. Saygon'da, Fransız topluluğunun en etkili kişilerinden biriydi. Onu izliyorlar, onu dinliyorlar, onu övüyorlardı. Sömürge iktidarına karşı mücadelesi yerli halk tarafından olduğu kadar Fransızlar tarafından da tutuluyordu: Duru görü, astral seyahatler, geçmişin 'bedensel kabuklarıyla' iletişim konusundaki yetenekleri, ispritizmaya düşkün, yurdundan kaçmış bir sürü insanın ilgisini çekiyordu. Aleyhinde olanlar, onun bir şarlatan olduğunu, kara ayinler yaptığını iddia ederek onun imajını kirletmeye çalıştılar ama bir sonuca varamadılar: Güçlü mali ve siyasi desteğe sahipti.

"1917'de Étienne Roger'den boşandı ve yeniden kızlık soyadını aldı. Anne babası öldü. Tek kızdı, tüm plantasyonların mirasçısı oldu. Hemen ardından, kauçuk yetiştiriciliğini denemek için Bengal'e gitti. Başarısız oldu. Ama orada Hindu spiritüalitesini keşfetti. Vahiydi. Hıristiyanlığın sınırlamalarından rahatsız olan Jeanne Hinduizm'in bolluğu içinde gelişti. Rüyasında ölmüş mahatmaları gördü, vefat etmiş swamilerin öğretilerini kabullendi, kimi zaman on iki saat sürebilen vecit hallerine girdi (bedeni buz gibi soğuyordu), yazmaya başladı...

"İkinci kocası Paul Dorati'yle Kalküta'da tanıştı, Puduçeri'de çalışan bir Fransız gazeteciydi, o da Hindu kültürüne tutkundu. 1923'te, ikinci oğlu Georges'u doğurdu, geç bir doğumdu çünkü kırk yaşındaydı. Birkaç yıl önce, kendi spiritüel topluluğunu, Ronde'u kurmuştu – Bengal dilinde *Ekati brtta.*

"Ronde nedir? Hıristiyanlığı, Budizm'i, Hinduizm'i, yogayı ve hatta masonluğun bazı kurallarını birbirine karıştıran bir topluluk. Jeanne buna paranormal inanışları da ekledi –ölülerle iletişim, geçmiş şahsiyetlerle temas... Bu mistisizmin genel fikri, bilinen dinlerin üstün, eşsiz, sözle anlatılamaz bir gerçeğin farklı yüzleri olduğuydu. Vazedilecek değil, yaşanacak bir gerçek.

"Ona bu yolda rehberlik etmesi için çok uzun zaman önce ölmüş Hintli bilgelerden, Batılı azizlerden ve müneccimlerden tavsiyeler ve mesajlar aldı... Onlarla rüyalar aracılığıyla iletişim kurdu ve notlar aldı. Kendini kutsal bir bilginin ve İlkel Gelenek'in basit bir 'aracı' olarak gördü.

"Çok hızlı bir şekilde, hareket genişledi. Yurtlarından kaçmış olanlar bu fikirleri benimsedi. Bu parlak ve rafine entelektüelden etkilenen Hintliler tarafından da. Çok geçmeden, kendini binlerce müridi olan bir mezhebin başında buldu. Yeniden boşandı, dünyevi hayat için artık zamanı yoktu. Eserinin, verdiği eğitimin üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Kendine 'Anne' ya da 'Mâ' dedirtmeye başladı. Kendini, 'kutsal anne'nin, Hint tanrılarının eşi olan Şakti'nin reenkarnasyonu olarak görüyordu. 'Anne' aynı zamanda tüm yoldaşlarının hepsiydi, ama sadece bu değildi. Aynı zamanda ruhun özgürleşmesine izin veren bir bilginin, 'gnosis'in de birikimiydi. Bir tür mokşa, karmadan kurtuluştu, ama buna tek bir yaşamda erişmek mümkündü, kişinin kendi üzerinde derinlemesine çalışması koşuluyla. Kutsal enerji oradaydı, kendi içinde, vücudun her hücresi içindeydi.

"O dönemde, Anne tüm Bengal'de, sonra Hindistan'ın tamamında darsanalar düzenledi. Onun peşinden giden ve sadık bendelerle ilgilenen yüzlerce gönüllü vardı: mutfak, yatakhaneler, bakım. Gerçek bir askeri lojistik. Anne spiritüel bir rehberdi ama aynı zamanda güçlü bir organizasyon ve komuta duygusuna sahipti. İmajını kontrol altında tuttu ve 'çocuklarının' hayranlığını kazandı (bu nedenle ona Anne dediler). Hindistan'da, tanrıçayı hayranlıkla izlemek ve

bir stadyumda ya da büyük bir çadır altında onun darsanasına katılmak için bekleyen çıplak ayaklı ve boyunlarında çiçekten kolyeler olan kalabalığı herkes gördü.

"1920 yılının sonunda, Anne Çinhindi'deki tüm topraklarını sattı ve Kalküta'dan ayrıldı. Ona daha fazla yer lazımdı. Bir şehir gerekiyordu. Kalküta'nın kuzeybatısında, iki yüz kilometre uzakta topraklar satın aldı ve bir dağın tepesine, kendi 'şehrini' inşa etti, Susunia Hills. Binlerce hektarlık bu yer bundan sonra 'Krallık' olarak adlandırılmaya başladı. Bölgede, sakinleri aynı zamanda spiritüel şefin öğretilerinin takipçisi haline gelen Hint köyleri vardı.

"Düşmanları onun, saydam olmayan bir yönetime sahip, milyonlarca rupi gelir elde eden kapitalist bir şirket kurduğunu, Hindistan'ın gizemi olan o şarlatanlardan sadece biri olduğunu ileri sürdü. Parayı kendi özel hesabına aktardığı, köylülerden topraklarını çaldığı, naif ve saf müritlerinin beynini yıkadığı söylendi. Anne bunlara kulak asmadı. Bundan böyle Krallığına kapanarak yaşamaya başladı, meditasyon yaptı, mesajların sesini dinledi ve anılarını yazdı – onun tüm düşüncelerini kâğıda aktaran, Anne'nin 'Hamsa' (Brahma'nın bindiği Hinduizm'in ünlü figürü 'Kuğu') ismini verdiği, René Saulnier adında genç bir sekreterdi.

"Çok daha ağır başka suçlamalar da vardı. Tecavüzlerden, şüpheli ölümlerden, müritlere uygulanan şiddetten söz ediliyordu. Anne'nin kişiliğinde çok daha karanlık bir yan vardı. Otoriter ve zalimdi, sinirliydi, bedensel cezalandırmaları ve Hıristiyanlığın utandırmalarından esinlenen diğer uygulamaları salık vermekte tereddüt etmezdi. Her seferinde, yine de, soruşturmalar birden yön değiştirdi. Ronde'da sessizlik yasası geçerliydi ve yerinde soruşturma yapmak olanaksızdı.

"Erişilmesi imkânsız tepenin zirvesinde, binlerce aşram müridinden oluşan –vejetaryen– topluluk Auvergne kökenli bir başka Fransız tarafından yönetildi, Koşinşin'deki Fransız ordusunda görev yapmış eski bir albaydı, o da büyücü ve kâhindi. Anne'nin dünyası zenginleşti: Dindarların az da olsa bağışları arttı. Susunia Hills'te, tarımdaki tecrübesini topraklarını geliştirmekte kullandı. Hindistan'ın ve Avrupa'nın her yerinden müritler geldi. Şehirde bir Budist tapınağı, bir Hıristiyan kilisesi, bir Hindu mabedi vardı: Daima senkretizm...

"Bu dönemde, Anne'nin hiç uyumamak gibi bir ünü vardı. Gece yarısından şafağa kadar, bir tür yoga transı halinde kalıyor ve bu

süre boyunca, özgürleşmiş ruhu öteki dünyadan mesajlar alıyordu. O sırada kalbinin durduğu söyleniyordu. Bir tür tebelleş olmuş ölüm, akşam olduğunda her seferinde geri dönen katalepsi...

"Bu gecelerin birinde, Anne bir mesaj aldı: Seçilmiş yakında ona görünecekti. Ünlü bir mahatmanın reenkarnasyonu topluluğun başına geçecekti. Bu nadir bulunan inciyi, Goppi'yi, 1936'da keşfeden Charles Aubenas'ydı: Krallık bünyesinde, brahman bir muhasebecinin oğlu olan, çok güzel bir çocuktu. On iki yaşındaydı ve Aubenas'ya göre, Budizm'in önemli bir figürü ola Maitreya'nın, İsa'nın ve Hindu tanrılarının yüzlerini birleştirerek 'dünyanın öğretmeni' olmaya adaydı.

"Anne, Goppi'yi resmen evlat edindi. Bir süre Fransa'da kaldıktan sonra, ona Krallık'ta Ronde'un değerlerini aşıladılar ve ona her koşulda bir spiritüel önderin önyargısız davranması gerektiğini öğrettiler.

"Jeanne de Texier, yeni üstadın öğretisini uygulamakla görevli yeni bir topluluk kurdu: Doğu Tarikatı. Goppi öğrenimini büyük bir gizlilik içinde sürdürdü. Anne tarzı, spiritüel mesajlar aldı. Ona izleyeceği yolu söyleyen bir iç ses 'duyuyor', geçmiş yaşamlarıyla yeniden bağ kuruyordu. Hiç şüphe yoktu: Goppi, Ronde'un beklediği rehberdi.

"Bununla beraber, beklenmedik bir kanı ve inanç değişikliği meydana geldi: On altı yaşında, genç adam, onu destekleyen derneği feshetti ve Ronde'a sırt çevirdi. Paradoksal bir öğretiyi bir kenara bırakarak, ruhun özgürlüğünü salık vererek ve guruların gereksizliğini söyleyerek bir spiritüel üstat olarak yoluna devam etti. Bundan böyle, kendini Salamat Krişna Samadhi olarak adlandıran Goppi 'Gerçeğin tek bir yolu vardır: Kendisi' diyordu.

"Bu başarısızlık, her şeyden önce aşramın müritlerinin gözünde itibarını kaybeden Ronde için büyük bir darbe oldu. Topluluk tarafından Seçilmiş üstadın bu görevi reddetmesi ve bir de tüm aşramı değersizleştirmesi nasıl açıklanırdı? Ayrıca bir başka sorun daha vardı: Sonunda, Krallık'ta başlatılan özel bir soruşturma sonuçlanmıştı.

"Tecavüzlerle ve pedofiliyle suçlanan Charles Aubenas Batı Bengal polisi tarafından tutuklandı. İnsanların dilleri çözüldü. Onlarca kurbandan bahsediliyordu. Ayrıca, Aubenas'nın genç Goppi'nin 'geçmiş reenkarnasyonlarını' canlandırmaya yönelik seanslar sırasında ona tecavüz etmiş olabileceğinden büyük şüphe duyuluyordu.

"Anne içine kapandı, tüm darsanaları reddederek villasından hiç çıkmadı. Krallık, hiçbir yabancını girmesine izin verilmeyen yasak bölgeye dönüştü. Aynı zamanda, birçok aşram müridi bu inziva yerini terk etti. Hayal kırıklığına uğramışlardı. Anne artık guru rolünü oynamayı bıraktı: Kendi arayışının peşinde koşan bir münzevi olarak kaldı.

"Son yıllarında, onun 'bedendeki her hücrenin ışığını canlandırmayı' amaçlayan bir mutlak yoga geliştirdiği söyleniyordu. Ama kimse bu disiplinin tam olarak neye dayandığını bilmiyordu. Her gece, akıl hocasının fikirlerini ve yöntemini derleyen Hamsa'dan başka kimse yoktu.

"Anne'nin fiziksel olarak yok oluşu sürpriz olmadı. Hasta olduğu söyleniyordu. Ara sıra, tedavi olmak için Paris'e gidiyordu. Yine de, bugün, onun altmış beş yanında tam olarak neden öldüğü bilinmiyor. Bir şey kesindi: Aşramdaki hiç kimse onun öldüğünü düşünmüyordu. Topluluğa inanan sadıkların hepsi Anne'nin başka bir kimlikle bir gün geri döneceğini düşünüyordu. Onun 'zihin üstü' öğretisi asla ölemezdi...

"Ama bu kayıp topluluk içindeki rekabetleri gün yüzüne çıkarabilirdi. Böylelikle, Hamsa'nın, spiritüel şefin değerli mirasıyla ortadan kaybolduğu belli oldu. Neden korkuyordu? Annenin ölümünden sonra verdiği mesaj tam olarak ne içeriyordu? Bugün Hamsa'nın nerede saklandığı bilinmiyor. Olay takip edilmeye devam edecek..."

Mersch kafasını sayfadan kaldırdı ve sinirli bir şekilde nefes aldı:

– Bununla da bir yere varamadık.

Bu sözlerin ardından, yeni bir bidi yaktı. Nicole de. Bu kâğıt evreninde, kibritin parlayan alevi Nicole'ü titretti. Kimse burada çıkacak bir yangından korkmuyor gibiydi. Sanki tüm bu bilgi, bu belgeler, Bengal'in ayrıntılı bu tarihi kalıcı olarak yok olma tehlikesiyle uçurumun kenarındaydı...

O anda, arşiv görevlisi geri döndü, kolları dosyalarla doluydu.

– İşte Ronde hakkında bulabildiklerim. Övgüler, eleştiriler, hakaretler, Bengal'in rutini.

Mersch dosyaları Hintlinin elinden aldı ve Nicole'ün kollarına bıraktı:

– Bunlar senin için. Bu eski hikâyelerden usandım. Çıkıp dolaşacağım.

111

Hervé onu önceki gün fark etmişti.

Genellikle, öğle saatlerinde, sıcaklık dayanılmaz hale geldiğinde herkes iç avluda gölgeye çekiliyordu. Hiçbir zaman çok canlı olmayan bir toplulukta, bu tam bir uyuşukluk anıydı...

İşte o esnada adam ortaya çıktı. Modern görünümlü bir Bengalliydi: Yakası düğmeli gömlek, kusursuz bir jean pantolon, yepyeni spor ayakkabılar... Yirmi ila otuz yaşlarında, kendi kategorisi içinde rahat görümlü biriydi, bir şist kayası kadar siyah saçları ve Sih'ten daha ziyade Che Guevara tarzı kısa bir sakalı vardı. O da Hint tarzı büyük gözlük takmıştı – kafasını kare gösteren toprak rengi kemik çerçeveli gözlük. Omzundaki deri çantasıyla, Kalküta'daki herhangi bir üniversitenin öğrencisine benziyordu, ciddi ve zarifti.

Kısacası, hiç de gerçekte olduğu kişi gibi görünmüyordu: Bu beylerin ve hanımların torbacısı. Hervé onun dümenini anlamıştı. Gruptan gruba dolaşıyordu; gergin bir hali vardı, herkesin isteklerini dinliyor, rupilerle küçük paketleri değiştiriyordu, çantası gizli bir zenginlik kaynağı gibiydi...

Bu pazartesi öğleden sonra, Hervé de ona işaret etti. Bir saniye sonra, Hintli karşısındaydı, yedi fersahlık botlar[87] giymiş bir kedi gibi spor ayakkabılarının içinde dikiliyordu.

Birkaç İngilizce kelime Fransızca konuşmaya başlamaları için yeterli oldu.

– Fransızca mı biliyorsun? diye şaşkınlığını gizlemedi Hervé.

– İspanyolca, İtalyanca, Almanca da.

– Nerede öğrendin?

Adam neredeyse aksırmayı andıran bir sesle kuru bir kahkaha attı.

87. Uzak mesafelere bir anda gitmeyi sağlayan sihirli botlar. Charles Perrault'nun masallarında kâh bir devin kâh bir cücenin ayaklarındadır. (ç.n.)

– Onların yanında, dedi, gölgede keyif çatan uzun saçlıları işaret etti. Benim mesleğimde, uyum sağlama yeteneği çok önemlidir.

Bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti. İri siyah gözleri gözlüklerinin ardında dikkat çekici bir şekilde fıldır fıldır oynuyordu.

– Adın ne?

– Shahin, ya senin?

– Hervé.

– Memnun oldum, Hervé.

Coşkulu bir şekilde onun elini sıktı, sonra ona yağmurdan –muson– ve güzel havalardan –cehennem sıcağı– bahsetti. Aksanı vardı. Gerçek bir aksan. Havalı bir İspanyol kız gibi, hafif ve cıvıldaşan "*l*"-lere dönüşen "*r*"ler özellikle acı çekiyordu. Dişsil ünsüzlere gelince, flamenko topukları gibi takırdıyordu. Kısaca, Shahin Kastilya tarzı Fransızca konuşuyordu.

– Asidin var mı? diye, onun lafını kesti Hervé.

– Paran var mı? diye cevabı yapıştırdı Hintli.

– Hayır.

Torbacı bir dizini yere koydu. Çıkış çizgisinde bir sprinter.

– Kışkırtmayı seviyorsun, ha? dedi, yeni bir kahkaha aksırarak.

– Sana gerçeği söylüyorum, hepsi bu. (Omzunda çantasıyla, bir Sih'le konuşan uzaktaki ağabeyini işaret etti.) O adam, şuradaki, benim kardeşim. Seyahat masraflarıyla o ilgileniyor. Ona sormana gerek yok: Asit ülkesine küçük bir yolculuk için bana asla para vermeyecektir.

– Eee, yani?

– Yanisi, bu konuda cömertliğinize sesleniyorum.

Yeni bir kahkaha, yeni bir motor gürültüsü.

– Haklısın. Biz Hintliler hoşgörüyü severiz.

– Hoşgörü mü?

– 15. yüzyılda, sizin güzel Avrupa ülkelerinizde, insanlar Tanrı'yla görüşmek ve Araf'ta kalış sürelerini kısaltmak için servet ödemeye hazırdı. Bizler, Hindular, karmamızı hafifletmek için her zaman çok isteyerek orada kaldık.

– Benimle ilişkisini anlamıyorum.

– Burada haberler çok hızlı yayılır, diye mırıldandı gözlüklü. Anne'nin teveccühünü kazanmaktan mutlu olurdum.

– Bu durumda, diye öfkeyle konuştu Hervé, siktirip gidebilirsin.

– Bunu böyle algılama, yoldaş.

Sinsice bir hareketle, adam çantasından bir şey çıkardı ve Hervé'nin eline bıraktı.

– Hediye. Artık bunun hakkında konuşmayalım.

– Neden?

– Jestin güzelliği.

Hervé, avucunun içindeki, çocukluğunun mantar tabancalarının kapsül fitillerini andıran grimsi pembe renkli küçük kurutma kâğıdına dikkatle baktı.

– Tam olarak bu ne?

– Üç yüz mikrogram LSD 25. Ganj'ın suyu kadar saf. Daha önce kullandın mı?

– Hayır.

– Öyleyse birinden destek al. Çok güçlüdür.

– Ama trip boyunca hep yalnızız, değil mi?

– Evet, ama bununla, en az beş saat bu durumdasın. Yol boyunca başına gelebilecek kazalara dikkat et.

Hervé küçük kâğıt parçasını cebine attı.

– Teşekkürler, Shahin.

Torbacı bir hamlede doğruldu.

– Anne'ye tarafımdan selamlarımı ilet.

– Sen neden bahsediyorsun?

– Asidin etkisi altında, hiper bilince ulaşacak, önceki yaşamlarına geri döneceksin...

Shahin, sınıfın en başarılı öğrencisi görünümüyle, Hervé'nin karmaşık planı hakkında sözler söylüyordu. Hafızasını yoklamak, pencereleri açıp halıları silkeleyerek tüm bunlardan ne çıkacağını görmek...

Anne'yi bulmak söz konusu değildi. Bu ruh yiyicisiyle hiçbir alakası yoktu ve üstelik, onunla hiç tanışmamıştı. Buna karşılık, büyükannesiyle ilgili çok eski anıları görebilmeyi umut ediyordu. Odette Valent bir şeyler biliyordu, bu kesindi; bugünkü kaosu açıklayan üstü örtülü, gizli, tabu dönemler yaşamıştı.

İki günlük düşünmenin ardından, onun Anne'yi tanıdığına ikna bile olmuştu. Bu tek açıklama, olası tek bağdı. İşte bu nedenle, bu kadını 30'lu yılların evinde düşleyip duruyordu. Bir rüya, bir anı değildi... Bir gün Jeanne de Texier'nin evine kadar büyükannesine eşlik etmişti.

Şimşeklerle aydınlanan bahçedeki, tek parça streç giysi içindeki silueti de hiç unutmamıştı: Kâbuslarındaki yüzü olmayan, kasketli bir adamdı, bir beşiğin üzerine eğilmişti – kuşkusuz onun beşiğiydi...

Plan: LSD'nin etkisi altında, çamurun içinden çıkan kayıp bir eşya gibi ilk anılarına gitmek...

– Kımılda. Gidiyoruz.

Ağabeyi tam karşısında aynı Shahin gibi duruyordu, başparmağı çantasının askı kayışındaydı.

– Nereye?

– Salamat Krişna Samadhi'nin cenaze törenine. Merasimin bu öğleden sonra olacağını öğrendim.

Hervé, hemen bu ölü yakma töreninin, sadhuların insan eti yediği Kalighat'ta olacağını tahmin etti...

– Oraya gitmek istemiyorum.

– Neden?

– Orası... çok iğrenç bir yer.

Mersch elini saçlarının arasından geçirdi.

– Çocukluk yapma. Başka seçeneğimiz yok.

– Neden?

– Neden? diye yineledi Hervé, yüksek sesle, cevap vermeye gerek yokmuş gibi.

Birden Shahin'in varlığını yanında hissetti.

– Sen kimsin?

– Ben mi? diye gülümsedi torbacı. Ben, yakma törenini ön sıralarda izlemenizi sağlayacak adamım.

112

– Tekneye bineceğiz.

– Ne? Ama daha Kalighat'a bile ulaşamadık!

Taksiyle ölü yakılan semtten uzak kalmak için geniş bir eğri çizmişlerdi. Şimdi rıhtımdaydılar, evet, ama tören yerinden çok uzaktaydılar.

– Nehirden yaklaşacağız, diye açıkladı Shahin. Yürüyerek gitmek olanaksız. Binlerce mümin çoktan orada toplanmıştır. Kıyı köşe tıklım tıklımdır. Bana güvenin.

Hintli haklıydı. Çıplak ayakları turbanın içinde, tek gözlü bir köpeği andıran, yarı çıplak bir tür ölü gömücüye çoktan işaret etmişti. Bengal dilinde ücret pazarlığı yaptılar ve her zaman olduğu gibi rupileri çıkaran Mersch oldu.

Mersch bu cenaze töreninde ne arayacağını tam olarak bilmiyordu. Katilin kendisini mi? Ronde'un temsilcilerini mi? Bu özel ortam ona bir ipucu fısıldayacak mıydı? Bu soruşturmaya, devesine sımsıkı tutunan bir Berberi gibi asılıyordu. Bir çölü, kesinlikle duygulardan ve işaret noktalarından yoksun bir alanı geçiyordu ve yine de boğazı kurumuş bir halde devam etmesi gerekiyordu...

Kayıkçı kıyıya çekilmiş, enkaza dönmüş sandalların arasına girdi ve yarı yüzer haldeki bir tekneyle ilgilendi, küf nedeniyle o kadar yeşildi ki daha ziyade kıyıya birikmiş bir yosun yığınını andırıyordu.

Teknenin halatını çözüp yanlamasına onlara doğru itti.

– Bu dalga motorun yakma yerine kadar yüzeceğine emin misin?

– Sorun yok.

Gerçekten de, suyun üzerine çıktıktan sonra tekne bir çeşit saygınlık kazandı. Bir bambu yaprağı kadar ince ve uzundu, kâğıttan bir uçak gibi süzülüyordu. Mersch her geçen saniye, bu çılgın ülkede hassas bir noktaya dokunduğunu hissediyordu. İğne batıran, cezbeden ama hiçbir şeyi iyileştirmeyen bir akupunkturcuydu. Yeraltı

enerjisini algıladığı, ancak bütünün tutarlılığını hiç kavrayamadığı bu çok kalabalık büyük kitlenin görünmez akımlarıyla temas halindeydi. Şimdi tekne, kıç tarafta ayakta duran, küreğini bir gondolcu gibi kullanan Hintli ve kabukları içindeki bezelyeler gibi kayığın içine büzülmüş üç arkadaşıyla karanlık balçık üzerinde hızla yol alıyordu; Mersch çevrelerinde sıcak bir pus yükselirken bu öngörülmemiş, beklenmedik sakinliğin tadını çıkarıyordu.

Hayır, bu pus değil, iki yüz metre uzakta çıtırdayan odunların dumanıydı. Hindistan insanı asla rahat bırakmazdı. Mersch kıyıya baktı ve şaşırtıcı yeni bir manzarayla karşılaştı.

Gri basamakların üzerinde kirli turuncu alevler dönerek yükseliyordu. Her ateşin çevresinde meyankökü çubukları kadar koyu renkli ve çıplak, açlıktan kadidi çıkmış Hintliler ateşi besliyor, uzun sopalarla koru karıştırıyor, yere yuvarlanan ceset parçalarını topluyordu. Bu sanrılı gösteri bir anda görünmez oldu – ateşlerden yayılan dumanlar her şeyi bulanıklaştırıyor, ortama kutsal bir tütsü gibi mütevazı bir pus bırakıyordu.

Shahin ayağa kalkmıştı ve bir uzman gibi kıyıyı inceliyordu. Elinde tek gözlü dürbünü yoktu ama güvertede ayakta duruş şekliyle, düşmanı gözleyen bir korsanı andırıyordu.

– Domlar, diye açıkladı. Özel bir dokunulmazlar kastı. Ölülere sadece onlar dokunabilir...

Küçük yolculuklarının iç karartıcı niteliğine rağmen, Nicole yeniden, kendini Doğu'ya adamış iyi bir turiste dönüştü:

– Dokunulmazların, durumu çok iyileşti, değil mi?

Mersch kulaklarına inanamıyordu: Her şeye rağmen yeniden mi başlayacaktı? Çok geç: Takside, Bengal hakkındaki felsefi değerlendirmeleriyle ve Hindistan'daki özel konumuyla onların kafasını ütüleyen Shahin fırsatı kaçırmadı.

– Böyle de denebilir, evet, diye onayladı. Yeni anayasa onları koruyor ve onlara olağanüstü kariyerler sağladı. Üstelik, 1947'de bu anayasayı hazırlayan İçişleri Bakanı Bhimrao Ramji Amdedkar da bir dokunulmazdı... Ama bu çok değerli hukukçu, ne başka bir kastın mutfağına ayak basmıştı ne de aynı kuyudan su içmişti. Binlerce yıl öncesine dayanan bir gelenek böyle değiştirilmez. Dokunulmazların statüsü ya da statüsüzlüğü Veda'dan ve diğer kutsal metinlerden kaynaklanıyor: Bu metinlerin satırlarında onlar yok. Onlardan hiç bahsedilmiyor. Onlar hiçbir şey değil. Bu bir sosyal sınıf sorunu değil,

ama bir saflık sorunu. Gandi onlara *Harijan*, yani "Tanrı'nın çocukları" adını verse de, dokunulmazlar erdemsizdir. Yakın zamana kadar, onlardan birinin gölgesi bir brahmanın üzerine düştüğünde, bu lekeyi temizlemek için o talihsizi öldürmekten başka çare yoktu...

– Bu sorun hakkında oldukça motive görünüyorsun, dedi Nicole, yarı alaycı, yarı hayranlık dolu bir tavırla.

– Bu belki de, ben de bir dokunulmaz olduğum içindir. Geldik.

Kıyıya doğru döndüler ve hep birlikte, Bengal'de ihtişamlı cenaze törenlerinin neye benzediğini keşfettiler.

Dört yakmalık inşa edilmişti, o kadar yüksektiler ki kuleye benziyorlardı. Her birinin üzerinde bir ceset yanıyordu. Kafalar patlıyordu. Kollar ve bacaklar kopuyordu. Manzara gerçekten şaşkınlık vericiydi: Karmaşık mancınıklara benzeyen bu Ortaçağ savaş kulelerinin etrafında, merdivenlerle tırmanan domlar ateşleri besliyordu.

Sahne, engizisyon döneminin yakma cezası ile pagan şenlik ateşinin arasında, hem Ortaçağ'a hem de doğaüstü bir karaktere sahipti. Ama en heyecan verici olan, ateşlere hâkim bir yamaçta toplanmış, beyazlar giymiş binlerce hacının alevlerin yükselişini izlemesiydi.

Tekne kıyıya yaklaştıkça, Mersch ayakta duran ya da çömelmiş, dua eder gibi ellerini birleştirmiş ya da başlarının üzerinde kenetlemiş bu dindarları daha iyi ayırt edebiliyordu. Herkes esrik bir transa girmiş gibiydi. Bu taşlaşmış sessizlik içinde, ne bir gözyaşı vardı ne de kalabalıktan bir inilti yükseliyordu.

Ölüleri için ağlamaya gelmemişlerdi, hayır. Salamat Krişna Samadhi'yi ve onun öğretisini başka bir biçimde yeniden bulma bekleyişi içinde bedensel kabuğa veda etmeye gelmişlerdi.

Kıyıya yanaştılar. Rıhtımın bu tarafında sadece din adamları –çıplak gövdeleri, çaprazlama kordonlarıyla, her zaman brahmanlar– dolaşabilirdi.

Shahin karaya çıktı ve sordu:

– Tam olarak kimi görmek istiyorsunuz?

– Ronde üyelerini, eğer buradalarsa.

Dokunulmaz, Nicole ile Hervé'nin "ghat"ın[88] yosunlu basamaklarına atlamalarına yardım etti:

– Buradalar, endişelenmeyin. Hatta en iyileri!

88. Hindistan'da Ganj'a inen merdivenlere verilen ad. (ç.n.)

113

Basamakların tepesinde, Mersch sahneyi daha ayrıntılı görebildi. Her zamanki gibi, uzaktan belli bir ihtişama sahip olan her şey yakından sefil ve şöyle böyle görünüyordu. Yakmalık odunlar eğreti yerleştirilmişti ve daha yanıp kül olmadan devrilme tehlikesi vardı. Önceden ıslatılmış cesetler, sanki istemeyerek yanıyor, alevlerin içinde eridikçe entarilerinin üzerindeki narçiçeği rengi izler belirgin hale geliyordu, kuşkusuz ayine uygun bir tabloydu.

Ateşlerin çevresinde brahmanlar şarkılar söylüyor, deniz kabuklarının içine üflüyor, el çırpıyordu, bu esnada volkanik bir yağmur gibi korlar üzerlerine düşüyordu. Yağlı saçları ya çok kısa kesilmiş ya da topuz yapılmıştı, yüzleri makyajlı ve çatlak gibiydi, başlarının üstünde kırmızı çiçekler vardı ve karınları sukabağı gibi yuvarlaktı. Bedenleri merhem ve kutsal pudrayla kaplıydı, bir tür mistik-komik bale gibi dans ediyorlar ve dönüyorlardı.

Bu saçma gösteri sırasında, Mersch yine de Hinduların aşırı kendini beğenmişliğini ve dünyevi olan her şeye karşı geri döndürülemez küçümsemelerini algılıyordu. Burada hiçbir şey ne etkili ne rasyoneldi, ama önemli olan başka yerdeydi... Hintliler dünyaya tepeden bakıyordu. Kendilerini mücadelenin üstünde görüyorlardı.

– Buradan, diye gösterdi Shahin.

Alevler bayraklar gibi şaklıyor, duman öfkeyle girdap gibi dönüyordu. Yanık et kokusu havayı bir tür vahşi neşeyle zehirliyordu. Bu koku, Mersch onu unutmamıştı. Birçok kez, Cezayir'de arkadaşlarının suiistimal izlerini silmek, daha doğal göstermek için evleri cesetleri içeri koyarak yakmak zorunda kalmışlardı.

Shahin'in rehberliğinde, sinemaya geç kalmış insanlar gibi müritlerin önlerinden geçerek başka basamakları tırmandılar. Erkekler secdeye varmış, kadınlar yüzlerini gizlemek için sarilerini başlarına

kadar çekmişti. Beyaz tuniklerle ve çiçekli kolyeleriyle yol yol olmuş teraslarla insanlardan oluşan bir pirinç tarlası. Ve bu kalabalığın arasında, Batılı tarzda giyinmiş, kameraları, fotoğraf makineleri olan birkaç sivil vardı – gazeteciler ve ayrıca, elbette Beyaz, ama deri kayışları olan, bere takmış polisler.

– Ronde'un adamları orada, diye mırıldandı Shahin, elbette birinci sırada...

– Neden birinci sırada?

– Krişna Samadhi onlarla ilişkiyi koparmıştı, ama Ronde'un değerlerine saygı gösteriyordu. Aşram mensuplarına gelince, onlar her zaman bu rakip mezhebi bağışladıklarını ileri sürmüşlerdi.

Mersch, sol tarafta, ateşe en yakın basamakta duran bu ayrıcalıklılara dikkatle baktı. Dikkate değer bir şey yoktu, diğerlerinden farklı değillerdi.

– Onları nasıl tanıdın?

– Dikişsiz özel bir gömlek giyiyorlar. Giysilerin birliği, özgürlüğü ifade etmesi gerekiyor.

– Guruları burada mı?

– Hamsa mı? Hayır. O asla aşramdan ayrılmaz.

İsim Mersch'e bir şeyler ifade ediyordu, en azından başka bir soyadıyla karıştırmıyordu. Hindistan'da her şey bir tanrıyla başlıyor ve bir "a" ile bitiyordu.

– Öyleyse şuradaki kim?

– Aşramın *mahant*'ı, eğer kabul edersen iki numara. Padma.

Ve işte...

– Onu tanıyor musun?

– Herkes onu tanır.

– Yani şahsen tanıyor musun, diye sordum.

– Hayır. Susunia Hills'te kendi yağlarıyla kavruluyorlar. Krallık'ta üç binden fazla aşram müridi var.

Mersch basamaklara doğru bir adım attı:

– Gidip kendimizi tanıtalım.

Shahin onun kolunu yakaladı:

– Emin misin?

Mersch arkasına döndü: Şimdi gülümseyen oydu.

– İçin rahat olsun: Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum.

Ronde delegasyonunda beş erkek ve üç kadın vardı. Gömlekleri

gerçekten özeldi: Dizlerine kadar inen ve onlara katedral kapılarını süsleyen aziz heykelleri görünümü veren tek parça tunikler.

Shahin şimdi, tepesinde püskül bulunan bir sopa gibi kara kuru cılız bir adamla konuşuyordu. Mersch'in tanımadığı bir dilde konuşuyorlardı – mezhebe özgü bir diyalekt olabilir mi?

– Sana Padma'yı takdim edeyim, dedi sonunda Shahin.

Refleks olarak, polis bir Hintli gibi davranarak hafifçe eğilerek selam verdi, o esnada Shahin anlaşılmaz konuşmasını sürdürüyor, diğeri de aynı tonda cevap veriyordu. Mersch gözlerini Padma'nın saçlarından ayıramıyordu – ibikli bir kuşu andırıyordu.

– Ne diyor? diye sordu Mersch, sabırsızca.

– Sizi tanıdığını, neden burada olduğunuzu bildiğini söylüyor.

– Hepsi bu mu?

– Anne'nin belagat konusunda Sarasvati olduğunu söylüyor.

– O ne?

– Sarasvati bilgi, belagat, bilgelik ve sanat tanrıçasıdır. Anne'nin mesajının ölmeyeceğini söylüyor.

– Ona birkaç soru sormak istediğimi söyle.

Cevap kısa ve öz oldu:

– Şu an ne zamanı ne de yeri.

– Katılıyorum, ama bu cevapları almak için sekiz bin kilometre yol geldik ve zamanımız kısıtlı.

Tercüman işini yaptı. Mersch sesindeki tonlamadan, onun cümlelerini dikkatle düzelttiğini tahmin edebiliyordu. Diğerinden daha yüksek sesle söylenen tek bir kelime yoktu...

– Size birkaç dakika ayırabilecek.

Padma çoktan müritlerinin eşliğinde yürümeye başlamıştı bile. Küçük grup da peşine takıldı. Onlar geçerken kalabalık kınayıcı bir kayıtsızlıkla, sessizce kenara çekiliyordu.

Sonunda Padma, kökleri siyahımsı su birikintilerinin içinde olan, yaprakları dökülmüş ağaçların arasındaki bir kulübenin yanında durdu. Elbette, etraflarında her yerde çömelmiş, istemsiz, kımıldamayan insanlar vardı. Kalküta, işte buydu: Her yerde hazır ve nazır bir istilacı olan insanoğlunun en ufak bir toprak parçasından vazgeçemediği, işgal edilmiş bir bölge.

– Ona tam olarak ne söylemek istiyorsun? diye sordu Shahin.

Mersch olayları nasıl ele alabileceğini gerçekten düşünmemişti.

Tercümanını ne söyleyeceğini bilemez duruma düşürme riskini göze alarak doğrudan saldırıya geçti. Paris'teki iki cinayet, tantracılık, Krişna Samadhi'nin öldürülmesi... Shahin tercüme etti.

Padma aynı yüz ifadesiyle Mersch ile Shahin'i diniyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Daha doğrusu vardı: Bir böceği, mesela kendi bedeniyle orantısız bir yük taşıyan bir karıncayı inceleyen çocuklara özgü o karakteristik bakış.

Mahant ona anlattığı şeylerle ilgili kanıtları olup olmadığını sordu.

– Cesetler var, hiç az değil.

Shahin yine tercüme etti. Padma bir baş hareketiyle yetindi. Bize mahsus, alışageldik "ne hayır ne de evetti", ama kakadu[89] ibiğiyle yapılmış gerçek bir kabullenmeydi.

Mürit düşünüyor gibiydi. Mersch, Hint versiyonu olsa bile insanları tanıyordu, az ya da çok düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Keşiş tavrına ve iyice ölçülüp biçilmiş kayıtsızlığına rağmen Padma şaşırmış gibiydi, bu da onun hikâyeyi bilmediğini gösteriyordu. Cinayetlerden, "dansçıdan", *tutti quanti* haberi yoktu...

Yolluk olarak biraz kışkırtma:

– Katilin bir Ronde müridi olduğunu düşünüyorum, dedi. Çevir.

Shahin şimdi iri damlalar halinde terliyordu. Alevlerin etkisi ya da Mersch'in sözlerinin etkisi, az yakıcı değildi.

– Neden bir Ronde müridi böyle bir kötülüğü yapsın, diyor. Topluluğun mesajı mutlak sevgidir.

– Bu cinayetlerle, katil kapıları açıyor.

Shahin ile Padma arasında, pinpon gibi yeni bir değiş tokuş.

– Bu kavramlar tantracılık evrenine aittir, diye devam etti dokunulmaz. Ronde'un bu uygulamalarla işi olmaz. Üstelik katil neden kapıları açsın? Ve kim için?

Cevap vermeden, Mersch Hervé'ye yanına gelmesini işaret etti ve ondan sağ kolunu sıvamasını istedi. Padma'nın suratı kireç gibi oldu – sanki az önce bir hayalet görmüştü ve bir bakıma, tam da öyleydi.

Dudakları titriyordu, gözleri yaşlarla doldu.

Sonunda konuştu.

– Sizi Krallık'a davet ediyor, diye çevirdi Shahin. Size bir araba

89. Hindistan ve Malezya'da bulunan bir papağan türü. (ç.n.)

ve bir şoför teklif ediyor. Bu konuşmaya devam etmeniz gerektiğini söylüyor, ama Susunia Hills'te, Anne'nin topraklarında. *Yatri* olarak davet edileceksiniz, yani dini bir niyetle gelmeniz gerekiyor.

Yapacak son şey, diye düşünü Jean-Louis. Mezhep, Hervé'nin üzerine, bir tavşanın bacağına kapanan bir kapan gibi kapanacaktı.

– Memnuniyetle geleceğiz, dedi Mersch, saygıyla eğilirken.

Sonra Shahin'e döndü:

– Onunla ayrıntıları ayarla. Yarın sabah yola çıkmalıyız.

Mersch gözlerini Padma ve kliğinden ayırmadan geri geri gitti. Kalküta'ya veda etmek, dağlarda kaybolmak, kendini aslanın ağzına atmak. Gerçekten günün en kötü fikriydi, ama bunun katile yaklaşmak için iyi bir fırsat olduğundan da emindi.

Ronde'un adamları çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu ki bir el onun omzuna dokundu.

114

Mersch arkasına döndü: Şapkadan şimdi ne çıkacaktı?

Standart model bir Sih karşısında duruyordu, yani iri cüsseli, polis üniformalıydı. Tek harekette, adam ona kendisini izlemesini işaret etti. Bir davetten ziyade bir emirdi...

Haki üniformalılardan meydana gelen bir kordon hacıların arasında grimsi ve (görece) yalnız bir ağaca kadar bir geçit oluşturuyordu. Görünürde bir sebep yokken, Mersch'in aklına Zeytin Dağı geldi. Belki toplanmış müminler, belki de çam yarmalarının üniforma rengi yüzündendi – her halükârda, polisin varlığı da, onun yarıda kesmeyeceği bir sorgudan daha fazla şaşırtmıyordu.

Liken rengi yapraklı dalların altında, siyah elbiseli ufak tefek bir adam onları bekliyordu. Onun da ten rengi preslenmiş zeytinleri andırıyordu. Kişilik ikiye bölünmüştü: Üstte, tamamen bir guruydu, gri uzun sakal, delici bakışlar, buyurgan kaşlar; altta, solgun takımı, lekeli kravatı ve göbeğinin üzerinde gerilmiş sarımsı gömleğiyle, doğallıktan uzak bir taşra noterini andırıyordu.

Üç Fransız birkaç adım atmıştı ki, Bengal dilinde –ya da başka bir dilde, her ne olursa olsun anlaşılmazdı– birkaç kelime söyleyerek eğildi. Mersch, adamın başında bir kipa olsa onun saygıdeğer bir haham olabileceğini düşündü.

– Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Mösyö Mersch.

JL onu en fazla neyin şaşırttığını bilmiyordu –adamın Fransızca konuşması mı yoksa adını bilmesi mi?

– Siz kimsiniz? diye sordu, doğrudan doğruya.

– Ravi Mukherjee. MSB'denim, yani Merkezi Soruşturma Bürosu'ndanım.

Hindistan en az yirmi eyaletten oluşuyordu: FBI tarzı, bir federal polis teşkilatının tüm bunları denetlemesinde şaşırtıcı bir şey yoktu.

– Size birkaç soru sormak istiyoruz, diye devam etti siyahlı adam.

Elbette... Kalküta'da artık fark edilmeden kalmaları imkânsızdı ve katliam kurbanlarının cenaze törenlerine katılmaları da, gizlilik açısından yüzyılın en iyi fikri değildi.

– Hangi sorular? diye sordu Mersch, çok çabuk boyun eğmek istemiyordu.

– Burada değil, dedi adam. Merkez karakolda.

Aksan bakımından, Ravi Mukherjee'nin Shahin'den –ilk üniformalıyı görünce sıvışmıştı– farklı bir stili vardı. Fransızcası, eski bir spor kanosu gibi hafifçe yalpalıyordu ve her hecede kayıp gidecek gibiydi.

Ama her şeye rağmen, diye düşündü Mersch, ev sahibinin ve bu dayanılmaz sıcağı umursamayan Sihlerin, hepsi Fransızca konuşan bu adamların peşine takıldı...

– Buradan, dedi federal ajan, yamaca doğru çıkan asfalt yolu işaret ederek –birbiri arkasına gerçek bir delegasyon gibi park edilmiş polis araçları görülebiliyordu.

Yamacı tırmanırlarken Mersch sordu, merakı baskın çıkmıştı.

– Fransızcayı nerede öğrendiniz?

Mukherjee memnuniyetle, hafifçe güldü:

– Bizler, MSB ajanları, Hindistan'ın hemen her yerinde görev yapıyoruz. Yıllarca Puduçeri'de görev yaptım. Orada, Charles Trenet'nin[90] şarkılarını harfi harfine söylemek çok hoştu...

90. Fransız şarkıcı (1913-2001), kendi yazdığı şarkılarla ünlendi. (ç.n.)

115

Asutoş Çovduri Caddesi üzerindeki Birla Mandir Tapınağı'nın yakınından yer alan polis karakoluna girince Mersch Paris'teki kendi birimiyle olan benzerliği görünce şaşırdı.

Elbette burada bazı özel ayrıntılar vardı, sıcağın etkisiyle yeniden pişen baharat kokuları ya da alışılagelmiş beyaz pijamalar içinde, çıplak ayakla büro masasının altında uyuyan adamlar gibi, ama geri kalan her şey aynı uyuşukluğa, aynı sonsuz bekleyiş duygusuna sahipti...

Üniformalı polisler masalarında uyukluyor, diğerleri ölesiye sıkılmış bir görüntü içinde, tıpkı 36'da kahve hazırlayanlar gibi, çaylarını hazırlıyordu. Bu küçük dünyanın insanlarının saçları vantilatörlerin kanatları yüzünden kayıtsızca dağılmıştı, tıpkı Quai des Orfèvres'de sürekli var olan hava cereyanı nedeniyle dağılan saçlar gibi.

Mukherjee burada evinde değildi. Tereddütle yönünü buluyordu ve bürosu, sallanan iskemleleriyle ve tozlu tavan penceresiyle daha ziyade daracık bir odaydı, kuşkusuz geçici olarak kullandığı bir yerdi.

Mersch durumu tersine çevirebileceğini düşündü – burada sorgulanmak için bulunuyorlardı ama karşılığında bazı cevaplar alma zamanı gelmişti. Kim bilir? Belki de Salamat Krişna Samadhu'nun mezhebi hakkında ya da daha iyisi Ronde'la ilgili bir dosyası vardı...

Herkes oturduktan sonra Ravi Mukherjee resmi soruları yöneltti: Seyahat sebebi, İngilizcede söylendiği gibi *occupation* (meslek) ve özellikle, tanımadıkları kurbanların cenaze törenlerine katılma sebebi.

Mersch, biraz açık sözlülükle, makul bir açıklama bulmaya çalıştı. Suzanne ile Cécile cinayetlerini anlattı ve bir tür gayriresmi görevden bahsetti: O da polisti, Hervé ile Nicole de kurbanların arkadaşıydı. Katili bulmak istiyorlardı. Bu cinayetler ile Hindistan'a yaptıkları yolculuk arasındaki bağlantıyı vurguladı, ayrıca Gupta'dan söz etti ve sadhunun öldürülmesini de anlattı.

– Biliyoruz, dedi sakince, Mukherjee.
– Neyi biliyorsunuz?
– Chhabi Kumar'ın öldüğünü, sözünü ettiğiniz şu sadhu.

Nihayet, meşale-adamın adını öğrenmişlerdi. Bu bir ayrıntıydı, ama Mersch'i memnun etmişti. Vakaların içini doldurmayı seviyordu. Polislerin manyaklıkları...

– Chhabi Kumar Kalküta'da tanınmış biriydi. Kutsal bir figür. Güçlü bir keşiş. Fransa'ya yaptığı yolculuk ve orada öldürülme sebebi –Fransızcada nasıl söylüyorsunuz?– bizi zor durumda bırakıyor. Bir sadhu intihar etmez ve uçakla fazla seyahat etmez... Fransız polisi sizin bu soruşturmanızı... biliyor mu?

– Hayır. Ücretsiz izin aldım.

– Ücretsiz izin... diye yineledi Hintli gülümseyerek. Biz de, ücretsiz olan çalışma haftalarıdır... Neyse, biz devam edelim. Tam olarak, ne buldunuz?

Blöf yapma ve özellikle de Hervé'nin bu olaydaki önemli rolünü gizleme zamanıydı.

– Pek fazla bir şey değil. İki Fransız genç kızın katili ile Krişna ve yakınlarının katilinin –tabii bu bir varsayım– aynı olduğunu düşünüyorum.

– Neden?
– Öldürme yöntemi.
– Morgda cesetleri gördüm. Şu ısırıklar, bir fikriniz var mı?
– Hayır, diye yalan söyledi JL.
– Krişna ile Chhabi Kumar arasındaki bağlantıları biliyor muydunuz? Kalküta'ya onunla buluşmaya mı geldiniz?
– Sadece o değil. Ronde'la da ilgileniyoruz.
– Ronde, elbette.

Mukherjee her söyleneni, onlardan iki adım öndeymiş gibi davranan biri gibi tasdikliyordu. Gerçekten sinir bozucuydu.

– Katil bu mezhebin bir üyesi olabilir, diye devam etti Mersch.
– Neden?
– Sadece basit bir önsezi, diye doğaçlama yaptı.
– Hindistan'da "önsezilerinize" güvenmeyin, diye itiraz etti federal ajan, bu sizi çok ileri götürebilir ya da hiçbir yere götürmez. Cenaze töreni sırasında, sizin Padma'yla, Ronde'un mahantıyla konuştuğunuzu gördük. Susunia Hills'e gitmek gibi bir niyetiniz var mı?

Yalan söylemesine gerek yoktu, üstelik polisler orada olduklarını biliyordu.

– Evet.

– Hangi sebeple?

– Ortamı solumak için.

Mukherjee işaretparmağını Mersch'e doğru uzattı. Elleri küçük ve kabaydı –ama tombul değildi–: motorun içine girme alışkanlığı olan ateşle sertleşmiş eller.

– Dikkatli olun, müfettiş. Birçok insan Susunia'dan asla dönmedi.

Mersch üstünkörü onu onayladı. Onu kandırdığını düşünüyor ve bu berbat ofisten kurtulmak için acele ediyordu. Soruşturmaları, gerçek olan soruşturma, onları bekliyordu.

Ama Mukherjee bir çekmeceyi açtı ve içinden daktiloyla yazılmış bir kâğıt çıkardı, belki de bir teleksti. Herhangi bir yorumda bulunmadan Mersch'in önüne bıraktı.

– Bu ne? diye patladı Mersch.

Ajan Hervé'ye doğru döndü:

– Hindistan Havayolları'nın geçtiğimiz 29 Mayıs'taki uçuşunun yolcu listesi. Adınız üstte, Mösyö Jouhandeau, Krişna ve kız kardeşiyle birlikte katledilen Amitabh Meher ve Balaichand Kapoor da listede.

Mersch hazırlıksız yakalanmıştı ama Hervé cevabı hemen yapıştırdı.

– Öncelikle Kalküta'ya yalnız geldim, keşif için, evet.

– Yani Amitabh Meher ile Balaichand Kapoor'u tanıyor muydunuz?

– Paris'teyken Krişna'yla temasa geçmeyi başarmıştım. Bana iki adamını gönderdi. Arkadaşlarımın katiliyle ilgili önemli bilgilere sahipti. En azından bana öyle söyledi.

– Anlıyorum. Ve ağabeyinizden önce yola çıktınız...

– Bugünlerde Fransa'nın çok karışık olduğunu biliyor olmalısınız. Jean-Louis'nin de göstericiler karşısında polis güçleri içinde önemli bir görevi vardı. Benim gibi hemen Fransa'dan ayrılamazdı.

Hintli yeniden başını salladı.

JL kardeşiyle gurur duyuyordu: O bile daha iyi cevap veremezdi.

– Salamat Krişna Samadhi'yle tanışma fırsatınız oldu mu?

– Hayır.

– Kalküta'da nerede kalıyordunuz?

– Onun villasında, ama Krişna orada değildi.
– Peki, cinayet gecesi, neredeydiniz?
– Jean-Louis ve Nicole ile otellerinde buluşmuştum.
– İyi kurtulmuşsunuz.
Mukherjee listesini özenle çekmeceye yerleştirdi. Suskunluk ifadesi, bürokrat davranışları.
Mersch karşı saldırıya geçmek için bu durumdan yararlandı.
– Peki, sizin bu cinayetlerle ilgili ipuçlarınız var mı?
Mukherjee eliyle sakalını sıvazladı, sanki bir kediyi okşuyordu.
– Sizinkiyle aynı, sanırım...
– Yani?
– Ronde.
– Katil bu mezhepten mi?
– Evet.
– Böyle düşünmenize sebep olan şey ne?
Hafifçe gülümsedi, yalandan üzülmüş gibiydi:
– Bir şey söyleyemem: Soruşturmanın gizliliği.
Mersch el frenini çekmiş gibi sessizliğini koruyordu. Onun sorgulamalar sırasında uyguladığı tekniklerden biriydi: Diğerini konuşmaya zorlamak için bir tür soluk almaya fırsat vermek. Ancak bu numaralar Hindistan'da geçerli olur muydu, emin değildi.
– Burada, diye pes etti Mukherjee, mezhepler küf gibi çoğalır. İçlerinden çoğunun tarihi yoktur ve kültürümüzle örtüştüklerini söyleyebiliriz. Mesela ben, bir jainim.
– Jainizm bir mezhep değildir, diye araya girdi Nicole. Mukherjee aniden genç kadının farkına varmış gibi kaşlarını kaldırdı.
– Şu alıntıyı biliyor musunuz: "Bir din ile bir mezhep arasındaki fark mürit sayısıdır"?
– Kime ait?
– Bana.
Şimdi de jainizm... Bununla ilgili birkaç satır okumuştu, ama gerçekten net olarak hatırladığı pek bir şey yoktu. Sadece jainlerin şiddet yanlısı olmadığını, hatta bir böceği yutmamak ve dünya üzerindeki bir yaşamı sonlandırmamak için yüzlerine sıklıkla maske taktıklarını hatırlıyordu.
Mersch, böyle bir doktrinin, bir dedektifin zaman zaman silahını kullanmayı da içeren işiyle nasıl uyumlu olabileceğini anlamıyordu.

– Bu çok sayıdaki mezhep arasında, diye devam etti Hintli, Ronde'un itibarı yoktur.

– Ne anlamda?

– Tarihi skandallarla doludur.

Mersch Charles Aubenas'nın mezhep içindeki pedofili, şiddet kullanma ve suiistimaller nedeniyle tutuklandığını hatırlıyordu. Başka ne vardı?

– Bunu size itiraf etmem lazım, diye fısıldadı Mukherjee, sırrını açıklayan birinin ses tonuyla, MSB'deki görevim tam olarak mezheplerle ilgili. Uzun zamandan beri Ronde'u izliyoruz.

– Onların gizlediği bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Hintli içten bir kahkaha patlattı:

– Söylenebilecek en ufak şey bu. Ve başarısız dolandırıcılıklardan ya da zihinsel manipülasyonlardan bahsetmiyorum bile.

– Ne düşünüyorsunuz?

– Düşünmüyorum, araştırıyorum.

– Dörtlü cinayet mezhebin gizli geçmişiyle alakalı olabilir mi?

– Hiç şüphesiz.

Mersch neyin söz konusu olduğunu anladı: İki grup arasında bir tür yarış vardı. Kendi grubu ile Mukherjee'nin ekibi arasında. Topluluğun bu gizli yüzünü ortaya çıkaran birinci olacaktı.

Birden Mukherjee ellerini çırptı:

– Aslında, sizi buraya davet ettiysem, bunun sebebi size resmi bir mesaj iletmek içindi.

– Kimin mesajı?

– MSB'nin, Kalküta'nın, Batı Bengal'in, hatta tüm Hindistan'ın...

– Dikkatle dinliyoruz.

– Susunia'da birkaç gün geçirin. Meditasyon yapın, biraz yogayla ilgilenin ve evinize, Paris'e dönün. Bu soruşturma girişimi sizi onurlandırıyor olabilir, inanın bana tüm bunlar bir Hint meselesi. Ülkemiz bu haldeyken, bir yabancının burada bir şeyler anlaması imkânsızdır.

– Fransa'da basitçe şöyle deriz: Başkasının işine karışmayın.

– Bizim tavsiyemizin anlamı da bu, evet. Mantıklı olun. Aksi takdirde Hindistan'da kaybolursunuz. Ya da, eğer kelimelerle oynamama izin verirseniz, Hindistan sizi kaybedecektir.

Polis merkezinin kapısında, Hintli biraz daha onların canını sıktı:

– Uçak biletleriyle ilgilenmemi ister misiniz?

– Size teşekkür ediyorum. Biz hallederiz. Nicole çok güzel İngilizce konuşuyor.

– Bu durumda, bana size iyi yolculuklar dilemek kalıyor.

Ağır bir ironi daha... Mersch Mukherjee'ye son bir bakış attı. Onlar öğleden sonranın son saatlerinin güneşiyle banyo yaparken Hintli iki adım kadar içeride durmuştu.

Hayaletler ve vantilatör kanatlarıyla dolu bu büroların ılık gölgesi içine hapsolmuşçasına kötü bir takım elbise giymiş ufak tefek adamın bu görüntüsü Mersch'e Hint dünyasının mükemmel bir sembolü gibi göründü – az gelişmiş, gizemli, miskin ve görünüşte Batı'nın gerçeklerine kayıtsız bir dünya.

– Bütün bunları unutun, diye bir kez daha tavsiyede bulundu Mukherjee. Bunlar, biz Hintlilerin bile baş etmekte zorlandığı Hint sorunları. Britanyalılara sorun: Sadece bir rüya olmaktan öteye geçmeyen bir ülkeyi kontrol altında tutma çabasıyla yüzyıllar kaybettiler...

116

Shahin fazla uzaklaşmamıştı: Tekne gezintisinin bakiyesini ödetmek amacıyla onları gurdwaranın iç avlusunda bekliyordu.

Rupi tomarını çıkaran Mersch alçak sesle konuştu:

– Sana yine ihtiyacım var.

– Ne için?

– Bir silah arıyorum.

– Ne tür?

– Tabanca ya da revolver. Nereden bulabiliriz biliyor musun?

– Bana inanmayacaksın.

Mersch uzun zamandan beri artık hiçbir şeye inanmadığını söyleyecekti, ama emretmekle yetindi:

– Götür beni. Yolda açıklarsın.

Aslında, yeni yalanın yutulması zordu: Shahin'e göre Kalküta'nın en iyi silah tedarikçileri bizzat hippilerden başkası değildi. Aşkın ve barışın havarileri Türkiye'den ya da Afganistan'dan geçerken Hindistan'da yeniden satmak üzere sahte ürünler, rastgele silahlar satın alıyordu. "Bir Beretta ya da bir Walther bin beş yüz ila iki bin rupi arasında" diye belirtti Shahin.

Yeni bir pazardaydılar. Burada, kalabalığın içinde, birkaç yeni ayrıntı dikkatini çekti. Mesela, uzakta, Howrah Köprüsü'nün muazzam gövdesi, çelik kirişlerden oluşan bir tür Meccano.[91] Ya da areka cevizini tembul yapraklarına sararak çiğneyen, bu şekilde dudaklarını kızartan ve şişiren kadınlar... Kalabalığın içinde, tüm kadınlar kana susamış tanrıça Kâli'ye benziyordu...

Ama bu yeni semtte en fazla göze çarpan şey, yüzlerin çeşitliliğiydi. Standart Hintlilerin –dhoti, kurta ya da Batı tarzı kısa kollu gömlek–

91. Çocukların, makine mühendisliği prensiplerini kendi kendilerine öğrenebilmelerine imkân tanıyan, metal somunlu ve cıvatalı yapı oyuncakları ve onu üreten şirket. (ç.n.)

yanı sıra sarı tenleri güneşin altında turuncuya dönen hali vakti yerinde Çinliler, biraz iyi biraz kötü yani yarı Hintli yarı çekik gözlü Nepalliler, düğün pastası gibi türbanlı Sihler, başlarında beyaz kefiyelerle Müslümanlar ve ayrıca kim olduklarını saptayamadığı başka yüzler de vardı: Tamamen beyazlar giymiş erkekler, safran turuncusuna bürünmüş diğerleri, Hıristiyan haçı takmış başkaları...

Daracık sokaklardan oluşan labirentin içinde ilerledikçe yoldan geçenler de şekilsizleşiyordu: Suratlar gargoylelere, siluetler gölgelere dönüşüyor, bakışlar Mersch'in çok iyi bildiği, heyecana kapılmışçasına sinsi, kaçak bir hal alıyordu: Yasa dışı sefalet, vasat suç oranı.

Daha da kötüsü, gün batıyor ya da gece çöküyordu, Mersch aynı şeyi ifade eden bu iki deyimi hiçbir zaman anlamamıştı. Birden Shahin, filmlerde olduğu gibi, bir sundurmanın altında durdu ve avucuyla tahta bir kapıya vurdu. Elbette karanlık, çürümüş, sallanan bir kapı...

Birazdan kapı kanadı, uzun bir gıcırtı eşliğinde (klişeyi sürdürmek için) açıldı, sakallı bir Beyaz belirdi, ortam odun kömürüyle aydınlatılmıştı. Görünüşe göre, Shahin buraya alışkındı. İki adam arasında ne tek bir söz ne de işaretleşme oldu, ama bir saniye sonra içerdeydiler.

Önce, o koku soluğunu kesti. Pis koku açısından, bu freak'lerin Hintlileri kıskanacak hiçbir eksiği yoktu. Bengal kültürü baharat ve tütsü fırtınaları yaratıyorsa, marjinallerin kültürü esrarla karışık ter ve paçulinin pis kokusunu yayıyordu.

Alacakaranlıkta, Mersch sağ tarafta bir iç avlu daha fark etti, ama ne Sihlerin titizliği ne de temizliği vardı. Daha ziyade, çöplerin toplandığı bir atık alanıydı. Çökmüş, yıkılmış, zar zor hayatta kalmış gezginler ya da daha doğrusu mahvolmuş bu insanlar burada yarı uykulu bir halde homurdanarak sidik birikintilerinin içinde sarhoşluklarını yaşıyordu ve daha da kötüsü vardı – sadece uyuşturucu ve baharatlarla beslenen genç freak'ler artık gezginlik konusunda ustalıklarını kaybetmiş gibiydiler.

Çoğu sanki uçları saçaklanmış, garip bir şekilde yırtılmış battaniyelerin üzerine uzanmıştı. Mersch'in anlaması uzun sürmedi: Her şilom için, sapın çevresine sarmak ve ellerini yakmamak için bir parça kumaş yırtıyorlardı. Battaniyeler bir tür tespihe, içilen tüm pipoların kaydedildiği bir bilet karnesine dönüşüyordu ve bu da epey büyük bir paket oluşturuyordu...

Gerçek bir esrar maratonuna (bu şekilde aralıksız yirmi dört saat esrar içilebilirdi) kalkışmış bu kayıp insanları gözlemlemekle meşgulken, Mersch birkaç saniye sonra Shahin'in ortadan kaybolmuş olduğunu fark etti. Karanlığı sıkıştırıp içinden bir miktar ışık elde edecekmiş gibi gözlerini kıstı. Hintli, ondan uzakta, üzerinde İsa'nın kafası bulunan bir Hint yeleği giymiş sırık gibi bir herifle konuşuyordu.

– Tamam, dedi Shahin Mersch'e yaklaşırken. Oraya gidebiliriz.

Mersch her bakımdan bir şarap mahzenini andıran –aynı nemli ahşap kokusu, kırmızımsı bir tortu kaplı aynı karanlık– tonozlu bir geçit boyunca onların peşinden giderken eğilmek zorunda kaldı. Bir boşluğa ulaştılar, karanlığın içinde bir sarkaç gibi sallanan, bir telin ucundaki ampul TinkerBell gibiydi.

İsa, dört ayaklı bir taşımalık üzerine yerleştirilmiş bir tahtanın arkasına geçti ve özenle bir örtüyü açtı. Birden, çiğ ışığın altında bir cephanelik ortaya çıktı. Rastgele sıralandığında: Bir Luger P08, bir MAT 49, bir karabina M1, bir Walther P38, bir Karabiner 98 Kurz, bir Ka-Bar bıçak, bir M1911...

Tüm bu silahların görünümünde bir yamukluk vardı, biraz yan sokaktaki adamlara benziyorlardı.

– İzin var mı? diye sordu Mersch, işaretparmağını mallara doğru uzatarak.

– *Do your thing*[92] dedi diğeri, bit dolu saçlarını sallayarak.

Mersch Luger P08'i aldı. Çok ağırdı. Kaması eğrilmişti ve tetiği paslıydı. Bu silah, özellikle kullanan kişi için tehlikeliydi.

– Bu silahlarınla fazla uzağa gidemezsin, dedi Mersch.

İsa sırıttı:

– Tam tersi, dostum. Benim silahlarım, senin de söylediğin gibi, uzaktan geliyor...

Mersch tüfekleri es geçti ve M1911'i aldı. Meşhur Colt 45. SAC'ın orospu çocuklarıyla hesaplaştığı silahın ta kendisi. Sürgüyü ileri geri oynattı, şarjörü kontrol etti, namlu eksenini inceledi.

– Eğer bu zımbırtı bir Colt 45 ise, dedi, ben de papayım.

Adam kirli iki saç perdesinin arasından nefes verdi.

– Canımı sıkmaya başladın. Ya satın al ya da çek git. Eğer memnun değilsen, Kalküta polisine gidip bunları onlardan sağlayabilirsin.

---

92. Takıl. (ç.n.)

Mersch bakışlarıyla Shahin'i sorguladı: Kuşkusuz polis kendi cephanesini satacak kadar yozlaşmıştı.

– Ya git ya da kabul et, diye mırıldandı Hintli. Buradaki polisler sana bir silah satabilir ya da seni birkaç yıllığına içeri tıkabilir.

– M1911'i alıyorum, dedi Mersch.

– Paketlendi, tartıldı, dostum. Yüz dolar.

– Yüz dolar mı?

– Mermileri hediye ediyorum.

Mersch âdet yerini bulsun diye pazarlık yaptı. Son anda, Ka-Bar'ı da satın aldı, Amerikan ordusu tarafından kullanılan bir bıçaktı, hemen dizinin altına sıkıca bağladı. Yirmi dolar daha.

Silahı beline soktu, Afgan köylüleri ya da Türk çobanları tarafından kamyon parçaları ya da traktör vidalarından yapılmış böyle bir silahın sadece caydırıcı olabileceğine inanıyordu.

Dışarıda, bir kanalizasyon tünelini andıran dar sokakta, Shahin birden uyardı:

– Susunia'ya gitme.

Bir film adını çağrıştırıyordu.

– Ah güzel, neden gitmeyeyim?

– Tehlikeli.

Mersch, biraz eski moda sert biri olarak, Colt 45'in kabzasını göstermek için gömleğini kaldırdı.

– Kendimi savunmayı biliyorum.

– Bu tür bir tehlikeden söz etmiyorum.

Shahin işaretparmağını şakağına dayadı. Bıkkın rehber tavrını bir kenara bırakmıştı.

– Tehlikeli... kafa için. Krallık, olağanüstü bir şaşkınlık demek.

Mukherjee onu daha önce uyarmıştı. Hintliler insanı korkutmayı seviyordu –ülkeleri yetmezmiş gibi.

– Benim için endişelenme. Başkalarını da gördüm.

Shahin bıkkınlık ifade eden bir el hareketi yaptı.

– Her halükârda, diye mırıldandı dokunulmaz, muson sebebiyle asla dağa ulaşamayacaksınız. Bir çamur bataklığında boğularak öleceksiniz.

117

Jeep CJ'nin içinde Nicole pek rahat değildi. Şoförleri arabayı kaotik, dengesiz bir şekilde sürüyordu. Diğer taşıtları sağdan geçiyor (Hindistan'da bu normaldi, trafik İngiliz usulüydü), ama solluyordu da ve hatta, engelleri görmezden gelerek dümdüz ilerliyordu. Tehlike yakın olduğunda da sürücü bağırıp çağırıyordu: "KÂLİ!", iki yumruğuyla kornaya basıyordu – mucize kabilinden de, tehlike geçiyordu.

Arka koltuğa büzülmüş olan Nicole, aslında korkmuyordu. Korku, bir umut olduğunda, insan kendi hayatı için kaygı duyduğunda olurdu. Genç kadın, bu yolculuğun onun son yolculuğu olacağını çoktan kabullenmişti.

Bütün gün, Krallık'ın vaat ettiği arabayı beklemişlerdi. Bir araba yerine, yan tarafında büyük bir stepne bulunan, kaportası yırtılmış, yıpranmış bir Jeep'le yetinmek zorunda kalmışlardı.

Saat on yedide yola çıkmışlardı. Önce Kalküta'nın banliyösünü geçmişlerdi, hâlâ çok insan vardı. Sonra kırsal – kalabalık azalmıyordu. Her çalılığın ardında daima, toprakla ilgilenen bir Hintli vardı. Köylüsü olmayan bir palmiye ağacı, işgalcisi olmayan bir çalılık yoktu. Hintliler gölgeler gibi kaynaşıp duruyordu.

Neden bu kadar kalabalıktı? Neden beslenecek bu kadar çok boğaz vardı? Bu ovalar böyle bir kitleyi nasıl besleyebiliyordu? Nicole, bu kalabalık insan topluluğu tarafından tüketilen, sömürülen bu toprağa acımaya başlıyordu. Nietzsche'nin söylediği gibi: "Yeryüzünün bir derisi vardır ve bu derinin hastalıkları vardır: Bu hastalıklardan birine de insan denir."

Hüzün veren, bataklıklara kurulmuş köylerle karşılaşmışlardı, köpeklerin leş yemek için insanlarla çekiştiği, yaşayan ölülerin çamur yataklarında uyuduğu, değersiz kişilerin –insanlar– ölmesini izlerken sessizce hüküm süren, haklarından emin, telaşsız ineklerin yaşadığı köyler.

Sonra alacakaranlık basmıştı. Kısa bir mola. Güneşin yansımasıyla kasvetli manzara şimdi fırça darbelerinin zarafetine sahip siluetlerin hâlâ varlığını sürdürdüğü altın renkli ışıltılar kazanıyordu.

Ancak kâbusun peşlerini bırakmayacağı belliydi.

Puslu bir patikada –Hindistan'da toz özeldi, yere düşmeyen bir tozlanma, kısacası bu vasatlığın ortasında inatla varlığını sürdüren kuru bir sis– karşılarına son derece kaygılı bir sürü insan çıkmıştı. Çalılıklardan fırlayan, paçavralara bürünmüş, koltuk değneklerine yaslanmış gölgeler...

Şoför sert bir frenle arabayı durdurmuştu. Arabadan atlayarak taş toplamış ve kafalarını hedefleyerek taşları hayalet sürüsüne fırlatmaya başlamıştı.

Nicole de bu sersem Bengalliye bağırarak, dehşet içinde aşağı inmişti:

– Deli misin, hayır!

Şoför çok sakin bir şekilde, katliam oyununa devam ederek tekdüze bir tonla kasvetli açıklamalar yapmaya başlamıştı. Tembul çiğnerken kırmızımsı heceler püskürterek İngilizce konuşuyordu.

– Ne diyor? diye sordu Mersch, o da Jeep'ten inmişti.

– Anlamıyorum, "gümüş prenses"ten bahsediyor.

Sonunda anlamışlardı. "Beyaz prenses", yani cüzam...

Arabaya geri dönmüşler, cüzam nedeniyle güdükleşmiş ellerinde paslı tabaklar, kırık çömlekler, çinko çanaklar tutan zavallıların yanından geçip gitmişlerdi...

Daha da acıklı olanı, bez başlıklarının altında, akşamın ışığında zırh pulları gibi parlayan pembemsi, beyazımsı, hatta gümüşi kabarcıklı sivilceleri gizleme gayretiydi.

Şoför yoldan çekilmeleri için korna çalarken açıklamalarına devam ediyordu.

– Onlara hiçbir şey vermemek gerektiğini söylüyor, diye çeviriyordu Nicole, çünkü sonra, onların dokunduğu parçalar Prenses'in "elçilerine" dönüşüyor... Onlara acımamak gerektiğini de söylüyor. Cüzamlılar geçmişteki hatalarının bedelini ödüyorlar. Bu onların karması...

Nicole isyan etmişti. Bu döngü, reenkarnasyon, teslimiyetçi kadercilik hikâyeleri, bu gerçekten çok kolaya kaçmaydı. Edilgenliğe, uyuşukluğa giden muhteşem bir yol...

Sonunda gece olmuştu. O esnada, başka bir bolluk bayrağı devraldı: Yağmur. Damlaların azgın takırtıları, gerçek su dalgalarını dağıtan sileceklerin hipnotize eden hışırtısı, tekerleklerin fışkırttığı, parçalanmış kristal parçaları gibi camlara kadar yükselen suların gürültüsü...

Ve sonra hep bu köyler, bu zorlu hayat... Hintliler, sulara gömülmemek için bulabildikleri herhangi bir şeyin üstüne tırmanıyorlardı, gitgide Yaratılış Tufanı'na daha çok benzeyen bir dünyada boşuna bir çaba. Ama oradaydılar, güvenlikteydiler, kararlıydılar, dünya üzerinde hiçbir şeyin hiç kimsenin en ufak bir ilgi göstermediği tanrı bağımlıları gibi boş gözlerle Jeep'in geçişini izliyorlardı.

Kimi zaman araba ormanların içinden geçiyordu. Nicole camını açıyor ve arabanın içine girmeye çalışan hurma dallarının, yaprakların, dalların tadını çıkarıyordu. Jeep artık yol almıyordu: Bitki örtüsüne, histerik bir cadının saçları gibi dişil nitelikli, bereketli ve organik evrene karşı mücadele ediyordu...

Daha sonra Nicole camı kapadı, yeniden tüm vücudunda su birikintilerini, çukurları, çakılları hissediyordu. O da toprakla, gökyüzüyle, geceyle savaşıyordu. Bir yakın dövüş, bir göğüs göğse mücadele, burada yapabileceği tek şey kapı koluna tutunmak ve sıkılmış bir portakal gibi terlemekti. Kirli gözyaşlarının yüzüne aktığını hissediyor ve onlara gizli bir minnet duyuyordu – yani hâlâ hayattaydı...

Bir noktada, şoför durmuştu, vazgeçmeye hazır gibiydi. Nicole tereddüt ederek fırtınaya çıkmıştı; her şeye rağmen bu macerayı sonuna kadar yaşamak, en ufak bir şeyi kaçırmamak istiyordu.

Gördüğü şey onu korkutmuştu: Beş metre aşağıda, karanlığın içinde kudurmuşçasına akan bir nehrin üzerine yapılmış, bir atlama ipi gibi sallanan bir halat köprü. Sonunda, şoför yeniden direksiyonun başına geçmiş ve köprüye doğru yola çıkmıştı, tek başına. Üç kazazede, üçüncü vitese geçmeyeceğini ve onları unutarak gecenin içinde kaybolmayacağını umut ederek onun uzaklaşmasını izlemişlerdi.

– Bardhaman.

Nicole sıçradı. Şoförün sesi. Gözlerini kıstı ve gerçek bir şehre benzeyen yeri gördü. Refleks olarak saatine baktı: Gecenin biriydi. Demek ki uyuyakalmıştı.

Kalküta'da satın aldığı haritaya baktı: Yüz kilometrelik yolu sekiz saatte kat etmişlerdi. İyi bir ortalama mıydı? Kötü mü? Hiçbir fikri yoktu.

Bacaklarındaki uyuşukluğu gidermek için yeniden arabadan çıktı. Gerçekten bir şehir miydi? Her halükârda binalar vardı, evet, neon ışıkları, resimli reklamlar vardı... Kuşkusuz okullar, tapınaklar, bakkal dükkânları da... Şu an, bir tür akaryakıt istasyonundaydılar: Önünde yağmurun aralıksız dövdüğü tankların bulunduğu bir hangar. Tuvaletler? Karanlıkta rahatlamayı ve toprak kayması sonucu ölmeyi ya da uyuyan birinin üzerine işeme riskini göze aldığınız sürece düşünmeye gerek yoktu.

O sırada, onları gördü.

Hayır cüzamlılar değildi, hayır, sıradan köylülerdi.

Bu saatte, buradaydılar, hangarın sundurması altında, bir ekmek kabuğuna üşüşen karıncalar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Her zamanki gibi o siyah ve ölgün gözler, o kan rengi ağızlar. Şoför –tek kelime konuşmamıştı– depoyu doldurduktan sonra parayı ödedi ve arabaya binmelerini işaret etti.

Nicole Hervé'nin omzuna yerleşti, yeniden uyumaya karar vermişti. Belki de hiç uyanmayabilirdi, çok yazık. Bir anlamda, bu güzel bir son olacaktı. Belki de fikirleri, arkadaşları, hayalleri için ölmüş olacaktı...

118

Uyandığında arabanın içinde yalnızdı. Gün doğmuştu ama yağmur devam ediyordu. Buğulanmış camlardan, ekibin diğer üyelerinin arabayı kurtarmaya çalıştıklarını gördü...

– Sen ne yapıyorsun? diye bağırdı Mersch. Gelip bize yardım et!

Dışarı çıktı, buz gibi suyun ayak bileklerini ısırdığını hissetti. Çığlık atmamak için kendini tuttu. Yağmur o kadar şiddetliydi ki, her soluk alışında boğulacakmış gibi bir izlenime kapılıyordu. Günün erken saatleriydi, şimdi hava cidden çok soğuktu. Vadilerin cehennem sıcağını terk edip tepelerin serin havasına gelmişlerdi.

Hâlâ ayakları üstünde sallanıyordu, manzaranın farklı olduğunu gördü. Sarı çamur, iç karartıcı ovalar sona ermişti... Buz gibi soğuk şafak saatlerinde, çevre ormanlardan bugüne dek hiç görmediği bir yeşil fışkırıyordu. Tıpkı denizi ilk kez gören birinde olduğu gibi, insanın kanını harekete geçiren bir yeşil. İnsana bir anda yenilenme hissi veren bir yeşil – bir tür doğal diyaliz.

Nicole ayaküstü yeni ayrıntıları kaydederek diğerlerine katıldı: Çok sayıda derenin aktığı, gri çakıllı bir patikadaydılar. Yolun sağında ve solunda dışarı çıkmış bitki kökleri, diri çalılar devasa eğreltiotları vardı...

Usulca Mersch ile Hervé'nin yanına geçti ve itmeye başladı, ayaklarının altında çakıllar yuvarlanıyordu.

Uh... Üçü arabaya yüklenirken şoför motoru zorluyor ve su birikintisinden yükselen dumanlar çevrelerini saran pusa karışıyordu. Yapacak bir şey yoktu: Jeep yerinden kımıldamıyordu. Bir kez daha... Sonunda, araba kükredi, ardından durdu. Bir anda, yağmurun şapırtısı akan suyun sesine karışarak anı doldurdu. Ama o esnada, Nicole bir başka gürültü duydu – vıcık vıcık bir hışırtı...

Aynı anda, Nicole tüm bedeninde yanmalar hissetti. Hemen ardından, şoför kafasını camdan çıkararak, Bengalce ya da Urduca veya korku dolu herhangi bir dilde bağırdı.

Arkasına dönen Nicole hemen çevirisini anladı: Sülükler. Binlerce, on binlerce sülük gri çakılların üzerinde ilerliyor, sıkışık sıralar halinde sürünerek kesinlikle iğrenç, hareketli ve yapış yapış, simsiyah bir nehir oluşturuyordu.

Korkmaya zamanları olmadı: Giysilerinin altına girmiş ve usulca kanlarını emmeye başlamış olan bu pisliklere karşı çoktan savaşmaya başlamışlardı bile. Bir saniye içinde, kendilerini çıplak buldular; bu sülükleri bacaklarından, karınlarından, kollarından koparıp atarken bu esnada deri parçaları da kaybediyorlardı.

Şoför şimdi İngilizce olarak bağırıyordu:

– *Hurry up!*[93]

Sonra, kan içinde, bu iğrenç ordunun devam eden saldırıları altında, yeniden ittiler. Nihayet, Jeep tamamen gömülüyormuş gibi göründüğü anda tekerlekler ne olduğunu bilmediği bir destek buldu ve hızla onları kırmızımsı su birikintisinden çıkararak yola ulaştı.

– Binelim! diye emretti Mersch, bir yandan da kana susamış bu karamsı rütbe şeritlerini omuzlarından def etmeye çalışıyordu.

Muhtemelen farkında değildi ama sesi, Fransızcası, bu çıplak ve yabanıl ortamda, bu sülük sürüsü içinde, insanın hayal edebileceği en uyumsuz şeydi.

Kısa bir süre sonra, görünürde bir sebep yokken, güneş bir anda yükseldi ve bu kurşuni manzarayı silip süpürdü. Birkaç dakika içinde ışık her yerdeydi. Özgürlük geri dönüyordu. Dingin mavi gökyüzü, ışıltılı tepeler... Nicole gözlerini kapadı, ruhunu kurumaya bıraktı...

Ani fren onu uyandırdı. Lanet olsun, yine uyuyakalmıştı. Ve hem de biraz değil: Saat öğlene geliyordu. Araba bir kez daha durmuştu. Yeni sorun ciddi gibiydi, şoför kontağı kapatmıştı.

– Yine ne oldu? diye homurdandı Mersch, arabadan çıkarken.

Sadece, burada yol bitmişti. Nehir daha ileri gitme umuduna son veriyordu. Çamurlu suyun içinde mandalar huzurlu bir şekilde batıp çıkıyordu. Diğer tarafta, Korsika makilerine yakışır bir çalılık oluşturan kozalaklı ve dikenli ağaçlarla kaplı dağ yükseliyordu.

Şenlik sona ermişti.

Uçsuz bucaksız güneşli boşlukta sadece nehrin kahkahaları ve kuşların rahatsız edici bağrışları yankılanıyordu.

– *We have to wait*[94] dedi şoför.

93. Acele edin! (ç.n.)

94. Beklemek zorundayız. (ç.n.)

119

Gerçek sürpriz uzun süre beklememeleri oldu.

Elbette, onları almaya gelmeden önce, Hint usulü küçük bir gösteriye hak kazandılar: Tam bir maymun saldırısı, taş, dal, pençelerine geçen her şeyi fırlatan, dayanılmaz çığlıklar atan, ıslık çalan, daldan dala atlayan, kıçları yukarıda başları aşağıda, beyaz yüzlü, öfkeli bakışlı gri canavarlar...

Nicole şaşkına dönmüştü: Bu hayvancıklar, tam anlamıyla aşırı heyecanlanmıştı, sanki sabahın bu erken saatlerinde, tepelerin gizemi içinde amfetamin almışlardı...

– Uyuşturucu etkisi altındalar, diye teyit etti şoför. Onları bu hale getiren bir bitki. Hangisi? Kimse bilmiyor.

Sonra ekledi, açıklaması gerekiyormuş gibi:

– Anne bitkilerin gücünü inceliyordu. Harika şeyler buldu, ama bu *piçlerin* gizemini asla çözemedi...

Birden sustu ve kırmızımsı bir balgam tükürdü. Elini gözüne siper ederek, nehrin diğer tarafında tam karşılarındaki ağaçlı yamaca dikkatle baktı. Nicole onun bakışlarını izliyordu.

Görünmez bir patika boyunca dağdan inen atlılar, çalıların boyunu zorlukla aşan oldukça küçük binek hayvanlarına –belki eşekler– binmişti.

Gelenler Kalküta ahalisinden farklıydı. Bu mesafeden bile, toprak rengi tenleri, belli belirsiz askeri kanvas ceketleri ve Friglerin başlıklarına benzeyen kırmızı şapkaları ayırt ediliyordu.

Nicole ürperdi. Macera eksiksiz devam ediyordu. Nil'in kaynağını keşfeden Britanyalılar Richard Francis Burton ile John Hanning Speke'i ve erkek kılığında Tibet'e girmeyi başaran Alexandra David-Néel'i düşünüyordu. Kendini onlarla denk hissediyor ve şimdiden macerasını anlatan bir kitap yazmayı hayal ediyordu.

Kısa bir tanışma faslı. Bir *namaste,* bir tembul tükürüğü ve hop, at bin. Elbette Nicole piyano ve klasik dans derslerinin dışında, binicilik sporuyla da ilgilenmişti. Ama bugüne kadar hiç böyle atlar görmemişti. Hindistan iki ünlü at ırkını, Marvari ile Kathiavari ırklarını yaratmakla tanınmıştı, ama bugünkü hayvanlar fazla büyüleyici değildi. Karamel rengi, gözlerinin üzerinde kâkül olan bir tür katırdı, tüm bunlar uyandığı andan beri hissettiklerini doğruluyordu: Ülke değiştirmişlerdi.

Nicole'ün bindiği hayvan o denli alçaktı ki ayakları neredeyse yere değiyordu. Ama daha komik olanı, göründüğü kadarıyla hiç at binmemiş iki kardeşti. Hervé, elinde olmadan çalıların arasına doğru yavaş bir tırısta gitmeye başlamıştı bile. Mersch ise, seleye oturmaya çalışırken, kıçı suya değerek en azından diğer tarafa geçmişti.

Dikenli bitkilerden oluşan makilik alana girdiler ve bir modelistin makasla tebeşir çizgisini takip etmesi gibi toprak parçasını takip ettiler. Ormanın yüzeyi ipek gibiydi. Yapılacak tek şey, kumaş Krallık'a açılana kadar kesmek ve yine kesmekti.

Şu an, bata çıka ve tek sıra halinde ilerliyorlardı, tırmanış adım adım devam ediyor ve düşünceleri nalların ritmine göre yeniden canlanıyordu. Her şey gözünün önünden geçiyordu: Paris'teki yaşamından parçalar, mayıs ayındaki protesto gösterileri, sonra kan dondurucu kesiklerle Cécile'in bedeni, "dansçının" saldırısı ya da Krişna'nın villasındaki katliam... Beyni bu görüntülerle sonsuza dek yıpranmıştı.

Yürüyüş ilerledikçe, dayanılmaz düşüncelerinin yerini, Batılı ruhu için gizemli, sonuçta esrik edici bir tat halini alan, acı tatlı sıyrıklarla dolu Hindistan görüntüleriyle birleşen, başlangıcı ve sonu olmayan hoş bir hayal aldı. Bir inisiyasyon yaşıyordu, evet, ne korkuya ne de spiritüaliteye dayanan ama başka bir şeye dayanan bir keşif yaşıyordu –sıcaklığa ve kokulara, mide bulantısına ve bitkinliğe doymuş bir tür manzaranın görünmeyen yüzü. Bir öğrenme dönemi, ama henüz ne olduğunu bilmiyordu...

Konvoyun başına, yolu açan atlı adamın tam arkasına geçmişti, gülünç bir şekilde hoplayan başlığını izliyordu. Uzakta, dağın tepesi ışıkla parlıyordu. Nicole olumlu yönde değiştiğini hissediyordu: Güneşe hücum ediyorlar, gerçeğe doğru büyük hızla ilerliyorlardı. Çocukluğunda izlediği, pilotların bir yaylanın tepesine çarptığı ve ütopik şehirleri ya da bin yıllık tapınakları keşfettiği maceraları düşünmemek imkânsızdı...

Hiç şüphe yok ki, anılarını ikide bir hatırlayarak, olasılık dışı bir Shangri-La hayali kurarak vakit geçiriyordu ama aniden inanılmaz bir şey oldu.

Hayallerinin şehri bir patikanın dönemecinde görünüverdi. Aklındaki klişeye uymuyordu, saz çatılı ve boyalı kerpiç duvarlı evleri olan bir köydü; ayrıca rengârenk bir tapınak (Hindu tapınağı), üzerinde kocaman bir heykel bulunan (bir Buda heykeli diye tahminde bulundu) bir mabet ve hatta, evet, bir kilise çanı görünüyordu. Tüm dinlerin yaşama hakkına sahip olduğu senkretik bir ütopya olan Krallık'a ulaşmışlardı.

Birkaç tırıs daha ve rüya ayrıntılı olarak somutlaştı: Yüzlerce mürit onları karşılamaya gelmişti, yolun iki yanına dizilerek olağanüstü bir şeref kıtası oluşturmuşlardı. O anda, bu iki sıra halinde dizilmiş insanların arasına girdiğinde, heyecan verici bir ütopyaya, ne bir rüya ne de bir sayıklama olan, ama kelimenin tam anlamıyla, "tanrıların gizemi" içinde gelişen, gerçekten uyumlu bir topluluğun içine bir Xanadu'ya girdiğini biliyordu...

Orada beyaz dhotileri ve yakasız ve dikişsiz kurtaları içinde aşramın müritleri, basit bir peştamal sarmış, kafaları türbanlı köylüler vardı. Nicole küçük bir kıvılcımla alev alabilecek meşaleleri düşündü. Ayrıca, ağır gümüş küpeleri ve sırt küfelerini taşımak için alın çatkılarıyla çay toplayıcıları, diz altında büzülmüş, kalça kısımları geniş bir pantolon üzerine giydikleri entarileri, hiç bitmeyen bir hikâye gibi işli yelekleri ve silahsız ve saldırgan olmayan bir orduyu çağrıştıran yana yatık kepleriyle Nepalliler de vardı.

Theravada müritleri olarak turuncu entariler içinde, Tibet kültünün müritleri olarak kırmızı entariler içinde kafaları tıraşlı Budistler; başları da dahil, beyaz entarilere sarınmış jainler ve hatta siyah cüppeleri ve beyaz yakalarıyla, yolunu şaşırmış misyonerlere benzeyen Katolik rahipler de oradaydı.

Nihayet, tertemiz beyaz elbiseleri ve daha saf inançlarıyla kendinden geçmiş Batılılar. Her şeyi terk ettikleri düşünülebilirdi ama tam tersine, Nicole her şeyi bulduklarını düşünüyordu. Allak bullak olmuştu: Böyle bir karşılamadan sonra sözlere gerek yoktu. İnsanın kendini bu ebedi şehre kaptırması ve bir kaplıcanın faydalarından yararlanır gibi şehrin ruhuna işlemesine izin vermesi yeterliydi.

Elini yanağına götürdü: Yine ağlıyordu. *Lanet olsun, Nicole, gevşemenin zamanı değil.* Ama müritlerin arasından geçerken, onların daha fazla allak bullak olduğunu tahmin ediyordu. Anne geri geliyordu...

Sonunda, mozaik havuzların ve kokulu çeşmelerin olduğu kırmızı topraklı bir meydana ulaştılar, burası da Angkor Tapınakları'na yaraşır bir saraya çıkan geniş basamaklarla döşeli bir iç avluya açılıyordu. Koni şeklinde aynı kuleler, aynı kabartma freskler, dolgun ve parlak gözlü aynı tanrı ve ejderha yüzleri... Her şey kırmızıydı: Yapı, fırından yeni çıkmış, ateş tuğlalarından inşa edilmiş gibiydi...

Atlarından indikten sonra basamakları yalnız çıkmalarına izin verdiler. İç avluda da Ronde senkretizmi yine hazır ve nazırdı. Nişlerde, Hindu tanrıları tek ayakları üstünde dans ediyor, huzur dolu Budalar taş korkulukların tepesinde oturuyordu, sarmaşık kulübelerde Şivalar, Vişnular, Kâliler vardı. Ayrıca dalgalı figürleri ve mükemmel zarafetleriyle, yakından bakıldığında bakireleri ve azizleri temsil eden Yunan heykelleri de göze çarpıyordu. Daha da şaşırtıcı olan, doğrudan Khmer dünyasından çıkmış gibi bir sürü maymun, aslan, fil ve yılan ile ayrıca nöbet tutan grifonlar ve Notre-Dame'dan çalınmış gibi duran gargoyleler de vardı...

Nicole Van Exem Okulu film arşivinde bu sarayı görmüş olduğunu hatırladı. Anne'nin aşramın müritlerine son etkileyici darsana verdiği yer. Kafasını kaldırdı: Navara tarzı balkon oradaydı ve bir an sari ile kolsuz muslin bir üstlük giymiş rahibenin görüneceğini sandı...

Ana kapının önünde, sadece birkaç kişiye indirilmiş bir karşılama komitesi onları bekliyordu, kalabalık iç avlunun berisinde kalmıştı. Nicole, Ronde'un mahantı Padma'yı tanıdı. Bu mesafeden bile alnının üstündeki tuhaf püskülü görebiliyordu.

Bir anda, sebepsiz yere, mantık dışı bir paniğe kapıldı. Ya bu "barış havarileri" onların gitmesine asla izin vermezse? Ya Hervé'yi bir tılsım olarak sahiplenmeye karar verirlerse? Ya Mersch ile onu birer asalak olarak değerlendirip onlardan kurtulmaya karar verirlerse?

– *Namaste!* dedi Padma, avuçlarını göğsünün hizasında birleştirerek.

Üç yeni gelen eğilerek selamladı, akıllarına başka bir şey gelmemişti.

– Gelmekle iyi yaptınız, dedi Padma, tanıdık bir dilde:

Mersch şaşkınlığını belli etti, senli benli konuşmaya başladı:

– Sen Fransızca biliyor musun?

– Hepimiz Anne'nin oğullarıyız ve Anne Fransız'dı.

– Cenaze törenindeki o komedi neydi o zaman?

Mahant gülümsedi, tepesindeki ibik maun rengi bir giysi çengeline benziyordu.

– İki tarafın da ileri doğru bir adım atması gerekiyordu. Siz buraya kadar geldiniz. Ben sizinle Fransızca konuşuyorum.

Mersch alışılageldiği gibi yüzünü buruşturdu – kıvrık dudaklarla küçümseyen bir somurtma, yumruk yaparak kolunu dirsekten yukarı kaldırma.

– Sizi odalarınıza götürecekler.

– Burada çok kalmayı düşünmüyoruz.

– Mantıklı olun. Bu kadar yolu sadece birkaç saat kalmak için gelmediniz. Ve sonra, konuşacak çok şey var, öyle değil mi?

– Sadece topluluğun şefiyle konuşacağım, diye karşılık verdi Mersch, giderek daha da tatsızlaşıyordu.

Padma kabul etti. Konuğunun bu sakin ve dingin yerdeki saldırganlığı kuru gürültüden başka bir şey değildi.

Nicole, iç avlunun diğer tarafında, çeşmelerden fışkıran güzel kokulu sular ile birbirleriyle uyumsuz heykeller arasında binlerce gözün onları izlediğini hissediyordu.

– Bu durumda, diye cevap verdi Padma, biraz daha beklemeniz gerekecek. Hamsa çok az kişiyi kabul eder ve bu da sadece sabah saatlerinde olur.

Müritler onların çantalarını aldı ve kendilerini izlemelerini istediler. Sarayın etrafını dolandılar ve iki tarafında, Nicole'e Palmiye Pazarı'nı anımsatan şimşirden çitler bulunan çakıllı bir patikaya girdiler.

Ona, köknar ağaçlarıyla çevrili, duvarları şüphesiz kerpiçten, Yunan tarzı beyaza boyanmış, yuvarlak bir bungalovu işaret ettiler.

İçeri girdiği anda, Nicole kendini ne kadar iyi hissettiğini fark etti. İçine yavaş ve geniş dalgalar halinde bir rahatlama hissi yayılıyordu. Krallık'ın belki de gerçek bir hapishane olduğunu, ancak zihinler üstünde manyetik bir güç gibi etki eden duvarları ve parmaklıkları olmayan bir hapishane olduğunu düşündü.

120

Bungalovu pek iç açıcı değildi: Bir yatak, daha ziyade çadır bezinden bir sedye, hiçbir süsü olmayan bir dolap, küçük bir masa ve bir sandalye. Gerçek: Bu mobilyalar burada, müritler tarafından yapılmıştı. Nicole onlarda, ahşabın her damarından geçmiş bir bilgelik biçimi hissediyordu ama artık duygularına çok fazla güvenmemeliydi. O zaten çoktan büyülenmişti.

Shahin, veda hediyesi olarak, ona içinde yirmi gram ot olan küçük bir paket vermişti. Belki Krallık'ta uyuşturucu kullanmak yasaktı ya da sadece kötü gözle bakılıyordu ama umurunda değildi, sonuç olarak onlar basit ziyaretçilerdi...

Kapısının eşiğine oturdu ve her zamanki ritüelini uyguladı. Bara Bazar'dan bir şilom alacak zamanı bulmuştu. Anın huzurunun tadını çıkararak koniyi doldurdu. Krepon mavisi gökyüzü. Yaprakların hışırtısı. Kuşların sevinç çığlıkları...

– *Namaste!*

Kafasını kaldırdı ve iri yapılı bir adam gördü, en az bir doksan boyundaydı, yumrukları kalçalarının üstünde, ayakları açık duruyordu. Alışılagelmiş bir tunik değil, daha ziyade Amerikalı bir turist gibi giyinmişti: Triko bir polo, kanvas bir pantolon, ip espadril – tek eksiği bir fotoğraf makinesi ile bir beyzbol şapkasıydı. Arabasından yeni inmiş biri, bir Amerikalı.

Sebepsiz yere, yine de aklına anlamını bilmediği şu deyim geldi: "Bir Fransisken gibi mutlu."

– Seninle içebilir miyim? diye sordu ziyaretçi, tamamen genizden gelen bir İngilizceyle – Thames Nehri kıyısından ziyade Rio Grande'nin batısındaki İngilizce.

Nicole bütün Amerikalılardan toptan nefret ediyordu – elbette Vietnam Savaşı yüzünden ve ayrıca daha genel olarak, dünyayı

kemiren Amerikan emperyalizmi nedeniyle. Kendi kuşağından olanlara karşı bağışlayıcı olabilirdi (özellikle çeltik tarlalarında hayatlarını tehlikeye attıkları zaman), ama ziyaretçisi en az ellili yaşlardaydı... Sakalı, Harvard tarzı perçemiyle, İsa'nın ekmekleri çoğaltması gibi, çölde petrol kuyuları açan Teksaslı bir işadamına benziyordu.

Bir anda, bu Yankee'nin burada, Ronde'da yeri olmadığına karar verdi. Kızlar böyle gidiyordu... Henüz gelmişti, çoktan iyi ve kötü noktaları ayırıyordu...

Yine de ona yanında yer açmak için kenara kaydı:

– *Sit down, please...*

Adam yüz elli kiloluk vücudunu yere bıraktı. Nicole şilomunu yaktı ve ona da uzattı. Esrar içicisinin kibarlığıyla...

Tuhaf bir hassasiyet içinde nesneyi iki parmağıyla tuttu ve ciğerleri kalçalarına inene kadar hemen derin bir nefes çekti, ardından dumanı hafif bir ıslık sesi çıkararak dışarı verdi.

– Üzgünüm, dedi, marihuana nedeniyle çatallanmış bir sesle. Bengalce ve Hinduca öğrendim, ama Fransızca öğrenmeye henüz vakit bulamadım...

– *No problem,* dedi Nicole, onun genizden gelen aksanını taklit ederek. Benim Fransız olduğumu nereden anladınız?

Adam şilomu ona uzatırken bir kahkaha patlattı:

– Ama bunu herkes biliyor! Siz itibarlı misafirlersiniz!

Nicole de güçlü bir nefes çekti ve THC'nin bir orman yangını gibi beynine yükseldiğini hissetti.

– Burada içebiliyor muyuz? diye sordu. Uyuşturucu yasak mı?

– Elbette, hayır! Ronde'un aforizması basit: "İstediğini yap."

Yeni bir nefes daha – lanet olsun, bu ot gerçekten insanı koparıyordu:

– Sen, dedi birden, burada ne arıyorsun?

– Oh, diye iç çekti, yeniden şilomu alırken, bu uzun hikâye.

– Vaktim bol.

Yankee sırıttı. Güldüğünde ağzı, dişleriyle bir tavuk budunu parçalıyormuş gibi, bir tür etobur acımasızlığıyla yana doğru kayıyordu.

– Adım Richard, diye başladı uzun bir soluk almanın ardından. Fakir doğdum. Amerika'da her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldıkları Büyük Buhran'dan hemen önce. Ama bu sefalete rağmen, en iyi yerde, en iyi zamanda doğduğumu düşünüyorum.

– Nerede?

– Wichita Falls, Teksas, Oklahoma sınırına yakın.

Dünyada yerleşebileceği "en iyi yer" burası değildi.

– Çocukken, diye devam etti, insanlar açlıktan ölürken, ben taşların altında yılanların izini sürüyordum, köpeğimle oynuyordum ve havada bir uçak gördüğümde yere tükürüyordum. Yalnız bir çocuktum ve hatırlayabildiğim kadarıyla dünyayı yemek istiyordum. Ailemin, çiftçilerin bir türlü kurtulamadığı sefalet benim en güçlü motivasyonum olmuştu. Sonra, savaş oldu. Ben hâlâ çocuktum, ama yine de müttefiklerin yaptığı çıkarma harekâtına katılmıştım. Tek bir şey dışında, hiçbir şey hatırlamıyorum: Kazanmıştık. Bu kadar basitti. Biz Amerika'ydık. En güçlü bizdik. Ülkeye döndükten sonra, aldığım bir burs sayesinde üniversite eğitimine başlayabildim. Bir kez daha, Nazizm'e, Hiroşima'ya rağmen kutsanmış dönemdi. Para beklenmedik bir şekilde geri dönüyordu, olanaklar sınırsızdı. Finans alanına girdim, ardından da petrol işine. O dönemde çoktan evlenmiştim – bir sınıf arkadaşımla. Hiç tereddüt etmeden iki çocuk yaptık. O zamanlarda Frigidaire et Chrysler ile işler yolundaydı... Lanet olsun, artık dünyanın kralıydım.

Kısa bir süre sustu, iki eliyle şilomu tutmuştu, ona dolu bir Colt'a bakar gibi bakıyordu.

– İş konusunda gerekli yeteneklere sahiptim. Başarılı olmak için açgözlü, katil, hayâsız olmak gerektiği söylenir. Böyle düşününler kaybedenlerdir. Böyle bir durumda sadece düşman edinirsin ve ileri gidemezsin. Katı olmak gerekiyor, evet, ama daima güler yüzle. Geri kalan her şeyden daha üstün olan şeyi korumak gerekiyor: İnsani yanını. Bu anlamda, ben gerçekten donanımlıydım: Sezgilerim, empatim ve zekâm vardı. Ama gerektiğinde acımasız oluyordum. Kadife eldiven içinde bir demir yumruk ya da tersi, tamamen aynı şey. Önemli olan tek şey, başarılı olmanız için size yardım edenlerin de daha düşük düzeyde olsa bile başarılı olmak istemeleridir...

Zaten artık pek net olamayan Nicole, Krallık'a bir iş yönetimi seminerine katılmak için gelmedim manasında ona yan gözle baktı.

– O zaman, yavaş yavaş, diye devam etti, anlamaya başladım. Oh, elbette bu bir günde olmadı... İtalyancada şöyle bir söz vardır: *Tutti i mestieri danno il pane...*

– Fransızcada bu başka türlü söylenir: "Aptalca iş yoktur."

– Yes. Muhtemelen bu bildiğim en aptalca atasözü, aslında sadece aptalca işler var. Ve benim işim, dolarları istiflemiş olsam bile, pek de iyi değildi.

Nicole bir nefes daha çekti, Amerikalının sesi çok uzaktan geliyordu.

– İşte, hemen hemen o dönemde, yakın bir arkadaşım Batı Bengal'e gelip ona katılmamı istedi... Düşündüm: Neden olmasın? 60'lı yılların başındaydık. Arkadaşım Kalküta Havaalanı'na beni almaya geldi. Bir Volkswagen Combi'si vardı. Onu tanıyamadım. Birkaç yıl önce, Philadelphia'da iş avukatıydı. Yüzünde, hayatını boşa harcadığına inanan birinin bu sahte başarı tatmini vardı. Bronzlaşmıştı, ışıldıyordu, Hintli gibi giyinmişti, yıldırım çarpmış, içine bizi zehirleyen tüm toksinleri, tüm düşünceleri, tüm inançları yok eden yeni bir enerji nüfuz etmiş gibiydi... Yola çıktık. Combi'sine bindik, o dönem için büyük bir yenilik olan ses kartuşu okuyucusu vardı. Anne'nin kayıtlarını dinletti, ama ses pek de iyi değildi. Hiçbir şey anlamıyordum, ancak o ses beni çok etkilemişti. Bu sözcüklerin ardında, asla cevabını bulmayı başaramadığım soruların cevaplarının olduğunu hissediyordum... Arkadaşım bana tüm hikâyeyi anlattı. Anne. Ronde. Krallık. Zihinleri değiştirmeyen, ama orada bulunan tüm ruhlardan beslenen yegâne yer. Arkadaşıma "Oraya gitmek isterdim" dedim. Bir kahkaha patlattı ve bana cevap verdi: "Seni nereye götürdüğümü sanıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Nicole'ün gözleri kapalıydı, tamamen kafayı bulmuştu, sahnenin, doygun macenta tonlarına sahip renkli büyük perdede, Douglas Sirk'ün[95] filmlerindeki gibi aktığını hayal ediyordu... Bu görüntülerde daha şimdiden, aşramın sıcaklığı, mutluluğun safran turuncusu rengi, bir organ gibi atan bilgeliğin özü vardı...

Birden Richard ayağa kalktı ve teklifte bulundu:

– Gel. Sana etrafı gezdireceğim.

95. Alman asıllı Amerikalı film yönetmeni (1897-1989). (ç.n.)

121

Nicole sallanarak ayağa kalkmayı başardı ve patika boyunca iriyarı adamı takip etmeye başladı. İlk geldiğinde, yamaç boyunca uzanan her köknar sırasının arkasındaki diğer bungalovları fark etmemişti. Burası bir köydü –bir tatil köyü– herkesin barakalarının çitleri ardında tefekküre dalabileceği hissediliyordu.

Bir ayrıntı dikkatini çekti: Her barakanın ardındaki kozalaklı ağaçlar daire şeklinde dikilmişti. Bu sembolü uzakta aramanın gereği yoktu: Ronde.

– Ya ailen? diye sordu Nicole, kararsız bir sesle.

– Diğerlerinin arasında başka bir günah kaynağı. Ayrıca bir yanılsama. Belki de en tehlikelisi, çünkü bu seni suçlu hissettiriyor ve seni tekrar tekrar uzlaşmaya zorluyor...

– Aksi takdirde geriye ne kalır?

– Dua.

İki yanında, sık korular ve düz kozalaklı ağaçlar bulunan dolambaçlı bir yoldan aşağı iniyorlardı. Çalılardaki çiçekler, onlar geçerken Fransa Turu'nun izleyenleri gibi renkli çığlıklar atıyordu.

– Burada vakit nasıl geçiriliyor? diye sordu Nicole, rüzgârda dağılan bir sesle.

– Sabahları yoga yapılıyor.

– Ne tür bir yoga?

– Bu konuda bir şey bilmiyor musun? Temel olarak hatha-yoga, ama Anne buna bazı nüanslar ekledi, bazı zenginlikler getirdi. Mesela beden hareketlerine nefes alma tekniklerini, *pranayama* ve ayrıca zihinsel akış kontrolünü de ekledi. Tüm bunlar, kendi içimize çekilmemizi sağlayan bir meditasyon durumuna doğru yöneliyor.

– Sonra?

– Kahvaltıdan önce dua var. Katolik duası.

– Gerçekten mi?

– O her zaman İsa'nın diğerleri arasında bir guru olduğunu öğretti. Düzenli olarak *Mesih'e Benzemek* kitabını okuyoruz. *Bhagavad-Gitâ, Upanishadlar* ya da *Brahma-Sutra*'yla birlikte, bu kitap bizim başucu kitaplarımızdan biri. "Beni takip eden karanlıkta yürümez."

Bu senkretizm Nicole'ü şüpheye sürüklüyordu: Muhteşem bir sentez miydi yoksa inandırıcı olmayan bir at sepete mantığı mı?

– Öğleden sonra tarlalarda çalışıyoruz... Bir kez daha söylüyorum, hiçbir şey zorunlu değil. Anne şöyle diyor: "O her birimizin içinde olduğuna göre neden Tanrı'ya karmaşık yollardan ulaşalım?"

Richard'ın sesi Nicole'ü yatıştırıyordu. Artık gerçekten onu dinlemiyordu, ama zihnen Teksaslının dengesine ve dinginliğine inanıyordu.

Güzel kokular saçan çeşmelerin ve mozaik döşeli havuzların olduğu meydandaydılar. Heykeller, sarmaşıktan kulübeler, çiçekli çimenlerin arasında kıvrılan patikalar...

– Sazan balığı yetiştiriyor musunuz? diye sordu, havuzların birinde bulanık suda gördüğü koyu renkli karaltıları görünce.

– Bufa balıkları, diye düzeltti Richard. Anne'nin bir tutkusu. Onun onuruna üretmeye devam ediyoruz.

Nicole bir anda ayılmıştı. Havuzun kenarına çöktü. Anın tüm mutluluğu bir anda yok oldu, kapanan bir tiyatro perdesi gibi.

– Dikkat edin diye uyardı Richard, bu hayvancıklar sizi çiğ çiğ yiyebilir!

Nicole cevap vermedi. Hiç şüphe yoktu: Katil burada, Ronde bünyesinde eğitim almıştı.

122

Gece bir tokat gibi indi ve ay, kibrit çakmak için gereken süreden daha az bir sürede aydınlandı. Ronde'un talimatı çok katıydı: Bungalovunuzdan asla çıkmayın. Çevreyi saran yılanların ve çakalların zamanıydı.

Çok güzel, sorun yok...

Bungalovunun güvenli ortamı içinde, Hervé cüzdanını bulmak için ceplerini karıştırdı.

İki arkadaşıyla, Trivard ve Desmortiers'yle (sanki hiç var olmamışlardı) birlikte Huchette Sokağı'ndan satın aldığı eskitilmiş maroken deriden bir cüzdan. Şaşkınlıkla, neredeyse hâlâ sağlam olduğunu fark etti.

Dikkatle boşalttı. Kimlik kartı. Öğrenci kimliği. Metro biletleri. Banknotlar –franklar! Voltaire'in portresi! Bir başka dünya, bir başka hayat... Uzak bir geçmişin kalıntılarını kazıp çıkaran bir arkeolog gibiydi.

Biraz daha ara. Satın almayı planladığı bir tarih kitabının adının yer aldığı bir gazete kupürü, bir kütüphane kartı ve sürpriz, Saint-Michel Metro İstasyonu'nda Cécile'le birlikte bir fotomatikte çekilmiş fotoğraf...

Sonunda, kimlik kartının arasına sokulmuş, aradığı küçük kurutma kâğıdını buldu: Shahin'in verdiği asit.

Hindistan'a geldiğinden beri, tutarlılığını, tepkiselliğini, duyarlılığını kaybederek gitgide raydan çıkıyordu – kişiliğinin bütün parçaları yerle bir oluyordu. Dış dünyaya kapalı, bir satranç oyuncusu gibi sessiz, duyarsız bir yalnızlığa gömülüyordu, ama belki de bu sadece bir savunma mekanizmasıydı...

Bu reenkarnasyon hikâyesinin gerçekten mantığı yoktu –cinayetlerden ve Abha'nın karnı deşilmiş cesedinden söz etmeye gerek bile yoktu... Artık baş edemiyordu. Fazlaydı, çok fazlaydı.

Bununla birlikte, zihinsel melekelerini kaybetmemişti, ortalamanın çok üzerinde ve çok hızlı çalışan bir zekâya sahipti. Elbette şu doğum lekesi hikâyesi ve başka şeyler de vardı: Tekrarlanan rüyalar (uykusunda görünen kadının artık Jeanne de Texier olduğundan emindi, onun Paris yılları), kol ve bacaklarındaki ağrılar Anne'nin çektiği ağrılara benziyordu, kısacası, tüm bunlar, istese de istemese de onu allak bullak ediyordu.

Hatta sonunda, içinin derinliklerinde bir varlığı, bir gölgeyi belki de yaşlı kadının gölgesini hissetmeye başlamıştı. Korkunç bir ele geçirilme, bir büyü hissi... Ancak kendince mantık yürütmüş ve bir sonuca varmıştı. Belki de bu kişiyle bir bağı vardı, ama bu bağın reenkarnasyonla hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi geçmişinde, Jeanne de Texier'yle bir bağlantısı vardı.

Nesnel bir bağlantı.

İşte bu nedenle, büyükannesi iki Bengallinin gelmesine şaşırmamıştı. İşte bu nedenle, sevgili torununu onlara emanet etme konusunda tereddüt etmemişti...

Şimdi Hervé'nin bir planı vardı. Beyin bilinçten bağımsız olarak anılarının en küçüğüne kadar saklardı. Bu gömülü anıya erişmenin birkaç yolu vardı – mesela hipnoz sayesinde.

Ya da uyuşturucu sayesinde.

"Tanrı'nın eti" olan bu asidi alarak, mistik veya duyuüstü bölgelere değil, kendi geçmişine bir yolculuk başlatmayı umuyordu.

Çocukken ya da bebekken dramlar yaşanmıştı –Hint dünyasıyla ilgili dramlar. Liserjik asidin etkisiyle gizli bir anı gün yüzüne çıkacaktı. Yine de Amerika'nın Batı kıyısındaki adamlar, Timothy Leary ve arkadaşları şunu tekrarlayıp duruyordu: LSD 25 bilinçaltının kapılarını açabilen anahtardır...

Her şeye rağmen boşluğa yapılan büyük bir sıçrayıştı... Hiç asit kullanmamıştı ve şimdi aklına tonlarca söylenti geliyordu – evrenle zarar görmeden sevişilmezdi...

Paris'te, öğrenciler ona deneyimlerini anlatmıştı: görsel halüsinasyonlar, yoğun bir berraklığa sahip beyin aktivitesi (ya da duygusu). Ayrıca ona "bad trip"ten de –meşhur yolculuk panik atağa ya da uyanıkken görülen bir kâbusa dönüştüğünde– bahsetmişlerdi.

Odasına dikkatle baktı, yusyuvarlak, bembeyaz bir oda. Bir masa, bir konsol, bir ot yatak, o kadar. Psikedelik bir trip yaşamak için

iyi bir yer miydi? Diğerlerine yatmaya gittiğini söylemişti. Kimse sabahtan önce onu rahatsız etmeye gelmeyecekti –"yolculuğun" süresi beş ila on iki saat arasında değişiyordu.

Kapısının kilidi yoktu, odadaki tek sandalyeyi aldı ve kapı koluna sıkıştırdı. Bunu filmlerde görmüştü ama yöntemin etkili olup olmadığını bilmiyordu.

Ayrıca yanına biraz azık almayı da düşünmüştü – çölü geçecek biri gibi ekmek ve su...

İş başına...

Yatağın üzerine oturdu ve kurutma kâğıdını dikkatle ağzına götürdü ve gözleri kapalı olarak yuttu – kâğıt ya da mayasız ekmek tadı vardı. Normal: Sözde onu doğrudan Cennet'e yollayacaktı...

Shahin'in öğütlerini hatırlayarak yatağa uzandı. Madde yarım saat ila bir saat içinde etkisini gösterecekti. Bir bilinç bulanıklığı duygusu onu ele geçirecek ve yolculuk başlayacaktı...

Gözlerini kapadı ve düşünmeyi bıraktı. En iyi ihtimalle, eğer uyuyakalırsa uyuşturucunun etkisi onu uyandıracaktı. Bilincinin koptuğu, mantığını kaybettiği bu garip duruma kendini bıraktı – hipnagojik durum. Parçalanmış düşünceler, ılımlı halüsinasyonlar, insanı sakince Morpheus'un –aynası ve uyku verici haşhaşları olan adam– no man's land'ına kadar götüren hafif bir eğim...

Birden gözlerini açtı. Artık algıladığı şeyin hoş görüntülerle ne yakından ne uzaktan herhangi bir bağlantısı vardı. Güçlü sıcak dalgalarının eşlik ettiği çarpıcı renk parıltıları. Hervé ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama emindi, oradaydı, çizgiyi aşmıştı, Asit Diyarı'na ulaşmıştı.

Yine de geri planda biraz panik vardı. Yeniden Shahin'in öğütlerine yoğunlaştı –her şeyden önce, koyuver gitsin...

Şu an, göz kamaştırıcı pigment fışkırmaları –karanfilleri ve kadife çiçekleriyle Hint pazarları mukayese edilemezdi– ile aşırı yakıcı kan gibi kasların arasından geçen bir körfez akıntısı arasında gidip geliyordu. Düşünceler kafasının içinden ışık hızıyla (bu imkânsızdı, ama olsun) geçiyordu. Bir anı sürekli olarak aklına geliyordu – LSD'nin Zen satorisine (uyanışına) yakın bir durum oluşturduğuna olan şu inanç. *İyi o zaman...*

İnsanüstü bir gayretle, elini dudaklarına götürdü. Ağzı kanla doluydu. İşaretparmağını ağzına soktu, dilini ve yarayı buldu. Farkında olmadan dilini ısırmıştı.

Renklerin sonu gelmiyordu. Etrafında uçuşuyor, patlıyor, binlerce parlak kıvılcım halinde uzaya dağılıyorlardı. Gerçekten kafayı bulmuştu.

Bedeni gitgide ağırlaşan ve sıkan bir zırha dönüşüyordu, ama bu durumdan kurtulacak gücü buldu. Evet, evet, tam olarak hissettiği buydu... Paltosunu polislerin eline bırakarak kaçan bir hırsız gibi vücudunun dışına kayıyordu. Ustaca sızıyor, kaçıyor, uzaklaşıyordu. Nereye? Tam olarak bilmiyordu, belki de aynı anda her yere. O, kulübesinin içinde ateşböcekleri gibi uçuşan renk benekleriydi, tavandaki samanlardı, duvarlarda gezinen hamamböcekleriydi...

Doğruldu. Soğuktan titriyor, ateşten terliyordu ya da tam tersiydi, fazla önemi yoktu. Her nefes alışında, kombinasyonlar, baş dönmeleri, göz kamaşmaları çoğalarak renk parçacıkları biçim değiştiriyordu... Ellerine baktı: Elmas gibi parlıyordu, teni saydamlaşmıştı... Bu durumdan korkması gerekirdi, ama asit onu sakinleştiriyor, her yeni duyguyu akıcı bir şekilde, süreci tamamen zararsız, hatta faydalı olarak algılamasını sağlıyordu...

Sıcaklık şimdi omurgasından yukarı doğru çıkıyordu. Tam bir kafa karışıklığı içinde, tam oraya çöreklenmiş beyaz tantrizm yılanını hatırladı – Kundalini, onun mutluluğa ve ahenge ulaşmasını sağlayan gizli ve dişil enerji...

Bağdaş kurarak oturdu, tavanın yıldızlı gökyüzü altında başı önde mantralar mırıldanmaya başladı: "Hiperbilince ulaşıyorum, Mâyâ'nın, görüntülerin illüzyonundan geçiyorum, ben..." Kuşlar beraberinde gökyüzünü, geceyi getirerek bungalovun içine doluşuyor, ardından kanat çırpışlarıyla her şeyi alıp götürüyorlardı. Duvarlar kahkaha atıyor, zemin sıvılaşıyordu...

Şimdi, helyumları tükendiğinde baş döndürücü bir yoğunluğa sahip bir çekirdeğe –buna "beyaz cüce" deniyordu– dönüşen yıldızların ışığında küçülüyor, büzülüyordu. Bu sözcük onu güldürdü, çekirdek soğuduğunda da "siyah cüce" oluyordu...

Kütlesi santimetreküp başına bir tona ulaşan, karbon ve oksijenden oluşan son derece yakıcı bir bebeğe dönüşmüştü. Gecikmeyle de olsa, çok arzuladığı evreye ulaşmış olduğunu fark etti – hiçbir anıya sahip olmadığı yaş. Donuk yaş, derin sular...

O anda, sanki duası işitilmiş gibi kapıyı gördü: vernikli ahşap kapı kanadı, merkezi kapı kolu, düz, parlak çinko... Yapması gereken tek şey kapıyı itmekti...

Bir ışık bir trepanatör iğnesi gibi beynine nüfuz etti –çığlık attı ya da çığlık attığını sandı, bekli de sadece bir kahkahaydı –çünkü bunun iyilik için bir kötülük olduğunu çoktan anlamıştı...

Bir ışıltı halesinin dip tarafında, Art Deco bir salon, abanoz ağacından maroken koltuklar, akaju bir çalışma masası, ışıldayan bir sahanlık, lir biçiminde mobilya ayakları, bronz büstler, duvar freskleri, parlak uzun parkeler...

İşte o zaman, rüyalarına giren bu dekoru tanıdı... Bu kahverengi ve altın rengi, bir puro kutusu kadar sıcak bu iç mekânda kadını gördü – ufak tefek, nazik, mağrur... O kimdi? Burada, beyninin içinde ne işi vardı?

Hervé başını çevirdi –zihninin içinde bile– ve büyükannesini gördü, dizlerinin üstünde şapka kutusuyla bir sandalyeye oturmuştu... Gözleri yaşadığı paniği ele veriyordu, duvarlar, aynalar, kakma süsler her şey artık onun korkusunu yansıtıyordu...

Hervé kahkaha attı.

Nihayet anlayacaktı...

123

Mersch keyifsiz uyandı.

Konaklama tatsız bir hal almıştı: Bir tarikatın içinde yolunu kaybetmiş turistler çoktan zehirli atmosfer tarafından yutulmuşlardı, olan buydu. Nicole iriyarı Amerikalı bir aptala tutulmuştu ve Hervé ise sazdan kulübesine kapanmıştı – akşamdan beri onu görmemişlerdi.

Bu sabah neler oluyordu?

Hiç. Mezhebin günlük yaşamı – yağmurlu, güzel bir geceden sonra.

Bungalovunun kapısından, Mersch gidip gelen, beyaz örtülere sarınmış zombi görevlileri görüyordu. Erkekler uzun sakallı, kadınlar kıvırcık veya düz saçlıydı, hepsi tahta boncuklu kolyeler takmıştı, saçlarında eşarplar, parmaklarında yüzükler vardı –ve özellikle sinir bozucu, neşeli ve mutlu bir halleri vardı.

Ama her şeye rağmen, neden olmasındı? Gösterilen bu mutluluk neden bir aldatmaca ya da zihinsel bir tutsaklık olsun ki? Paris sokaklarında gösteriler yapanlar ya da her gün fabrikaya gidip kart basanlar daha fazla mı öngörülüydü yoksa daha mı az kaçıktı? Kuşkusuz değillerdi, ama kesin olan bir şey vardı: Onlar mutsuzdu. Öyleyse...

Şu an için, en önemli şey Nicole'ün keşfiydi: bufa balıklarıyla dolu büyük bir havuz. Anne'nin hobisi... Evrensel sevgiyi savunan bir guru için şaşırtıcı bir şey. Ama aynı zamanda da ilginçti, katilin takıntısı olan bu balıkların bu bulanık sulardan alındığı aşikârdı.

Mersch içilebilir çayların hazırlandığı aşram yemekhanesine gitti. Fiziksel olarak kendini çok daha iyi hissediyordu – ne kırıklığı ne bulantısı ne de yoksunluk hissi vardı. Bu, yaptıkları bu keşif gezisinin tek iyi yanıydı: Amfetaminlerden ve son yıllarda onu ayakta tutan o kimyasal sinirlilikten uzaklaşmıştı.

Yemekhaneye girince, büfeye yöneldi ve tuhaf bir şekilde alüminyum olan bir tabak aldı, kurt gibi acıkmıştı. Seçimini yaptı: Ne olduğunu bilmediği meyveleri olan tartlar ve mayasız hamurdan pişirilmiş her zamanki çapatiyle süslenmiş körili sebzeler...

– Jean-Louis?

Mersch arkasına döndü ve yapmacık gülümsemesi ve çocuk masallarına layık ibiğiyle karşısında duran Padma'yı gördü. Bir an onu tokatlamak istedi, niyeti sadece onun suratındaki bu sakin ifadeyi yok etmekti.

– Ne var? diye sormakla yetindi.

– Şanslısın. Hamsa seni kabul etmeye hazır.

– Gerçekten mi? diye sordu Mersch, ağzı doluydu. Peki, ama beklemesi gerekecek. Kahvaltıma yeni başlıyorum. Her zaman kışkırtma. Ama bu oyundan galip çıkması imkânsızdı. Hindistan'daydı, sonsuz karmanın ve bir sürü tanrının ülkesindeydi. Yani bir Fransız polisin küçük küstahlıklarıydı...

Öte yandan, Padma eğilmişti:

– Sizi yirmi yıldan beri bekliyoruz. Hamsa biraz daha sabredecektir.

124

René Saulnier'nin, namı diğer Hamsa'nın, ruhani liderin son sözlerini kaydeden bir öğrenci olduğu zamana ait birkaç fotoğraf görmüştü. O dönemde güzel bir sinema yüzü vardı, çılgın bir sabahın –karmakarışık ve ensede kesilmiş– saçlarının altında parıltılı bir yüz. Yani güzel bir yüz, ama kaygılı bakışlara sahip bir sansar suratı. Orada, ruhani sorunların, metafizik kaygıların neredeyse tükendiği anlaşılıyordu.

Tamam, ama bu görüntüler bir şey ifade etmiyordu: Ne boyu bosu ne görünüşü ne de nasıl yaşlanmış olabileceği. Bugün, Hamsa, yani Kuğu, ellilerine yaklaşmış olmalıydı, gerçek bir guru olmadan aşramı yönetiyordu –sadece Anne'nin şefaatçisiydi– ve kendini göstermiyordu: Hiçbir darsanaya katılmıyordu ve popülarite oyununa uygun biri değildi. Anne'nin anısına adanmış bir tapınağı yöneten gölge adamdı.

Adlandırıldığı gibi, Elçi'nin bekleme odası sadece basit bir halat paspas üzerine yerleştirilmiş birkaç ahşap koltuk içeriyordu ve... hepsi o kadar. Kapının karşısındaki duvarda, siyah mürekkeple yazılmış bir tür Japon kaligrafisi vardı: Tamamlanmamış bir svastika, Hervé'nin ve söylendiğine göre Anne'nin kolundaki işaretin aynısı. Ronde'un sembolü.

– Gelebilirsiniz. Hamsa sizi kabul edecek.

Mersch kumaşlara sarınmış adama bir göz attı. Adam Hintli mi yoksa Batılı mıydı, söylemek imkânsızdı. Her ikisine de benziyordu.

Adam ona üzerinde narlar, muzlar, bademler bulunan bir tepsi uzattı.

– Bu ne?

– Armağanlar. Bu kuraldır: Hamsa'nın karşısına ellerin boş çıkamazsın.

Mersch iç çekti ve tepsiyi hayaletin elinden aldı.

Sessizce yürüdüler, ayakları çıplaktı.

Daha da çıplak olan bir odaya girdiler: Bembeyaz yuvarlak bir odaydı, yere konulmuş birkaç yastık dışında tamamen boştu. Burada da sembol vardı, dipteki duvara çizilmişti. Solda, dağa ve karaçam ormanına bakan büyük bir pencere vardı.

Geniş pencerenin boyalı beton pervazı üzerinde rahatsız bir pozisyonda oturmuş ufak tefek –ama gerçekten ufak tefek– bir adam vardı. En ufak bir süslemesi olmayan bir Afgan yeleğinin –buradaki iklimin Ganj deltasından çok Nepal iklimine yakın olduğunu hatırlatan koyun postundan kolsuz bir yelek– altına geleneksel beyaz gömleği giymişti.

Kuğu'nun Batılı kökenleri tahmin ediliyordu ama tüm bu kökenler uyruğunu ve medeni halini belli etmeyen daha evrensel bir görünüm lehine silinmiş gibiydi. Ellili yaşlardaki bu çelimsiz adam yüzyılların aşındırdığı bir fosile benziyordu. Yarı saydam çerçevelerin ardındaki bakışı eğlenceli, şüpheci bir parıltı sergiliyordu, buna gözlüğün köşelerindeki hafif yükseliş de eklendiğinde bu tuhaf ironi havasını doğruluyordu.

– Size hoş geldiniz diyorum, dedi ip gibi bir sesle, yerinden kımıldamadan.

Mersch cevap vermedi. Hayvana nasıl saldırmalıydı? Elindeki tepsiyi yere bırakmak, sonra da adama doğru birkaç adım atmakla yetindi. Çıplak ayaklar çıplak ayaklara karşı, silahlar eşitti...

– Sizi bekliyordum, diye ekledi Hamsa.

Münasebetsiz bir ayrıntı, adamın Kuzeyli, belki de Belçikalı aksanı ve zamirleri yutma konusunda tuhaf bir tarzı vardı.

– Niçin? diye karşılık verdi Mersch, aptala yatarak. Bizim geleceğimizi size haber mi verdiler?

– Elbette, ama bundan önce, işaretler vardı...

İşte buyurun... diye düşündü, burada yapacak bir şeyi olmayan bu ateist hayâsızlıktan vazgeçemiyordu.

– Ne işareti?

– Oh, size çocukça gelebilecek şeyler...

– Hindistan'a geldiğimden beri zaten devasa bir oyun alanındayım. Bana örnek verin.

– Burada bir arı çiftliğimiz var. Haftalardan beri, arılar, sıkışık

sürüler halinde havada sembolümüzü çiziyorlar. Ya da daha ziyade Anne'nin sembolünü: Ne yazık ki son savaştan bu yana çok karanlık bir anlam kazanan şu svastika...

– Başka?

– Tüm doğa sanki bizi uyarmak istiyor. Svastika, hep o, kuyuların dibinde, su kanallarında ya da gökyüzünde, bulutların arasında oluşuyor... Anne geri döndü...

Mersch bağırarak konuşmaya başladı:

– Geçen haftaya kadar Hindistan'a hiç ayak basmamış ve Ronde'u hiç bilmeyen kardeşimin gerçekten Anne'nin... sizin gurunuzun reenkarnasyonu olabileceğine mi inanıyorsunuz?

Kuğu içini çekti:

– Önemli olan onun buna inanmasıdır. Misyonu için ikna olmazsa hiçbir şey mümkün olmaz.

Bu durumda, diye düşündü Mersch, sakin olmalıyız.

Öfkelendiren ve hatta çok yoran sorulara geçmeden önce biraz metafizik:

– Anne 1948'de öldü, diye başladı Mersch. Yirmi yıl beklemek size mantıklı geliyor mu?

– Reenkarnasyonlar konusunda bir kural yoktur, diye cevapladı Hamsa, tuhaf telaffuzuyla. Özellikle de, zamanın hiçbir önem taşımadığı Hindistan'da.

Mersch bilge insan rolü oynamaya karar verdi, en azından şu an için.

– Kardeşimin en ufak bir spiritüel formasyonu yok.

– Onu yetiştireceğiz.

– O Katolik.

– Biz de.

– Anne'nin tüm öğretilerinden habersiz.

– O biliyor. Onun içinde. Benim görevim, bunları onun zihninde uyandırmak.

– Bu öğreti neye dayanıyor?

Hamsa gözlüğünü düzeltti:

– Anne, neredeyse tamamen zihinsel olan ve her birimizin içindeki ilahi parçayı uyandırmayı amaçlayan yeni bir yoga yarattı. Bu uygulama sayesinde insan ışığa dönüşebilir, mutlak gerçekle birleşebilir ve yeni bir ırkı, dilerseniz Yeni İnsan'ı *yaratabilir*.

– Ne program ama.

– Bana sorular soruyorsunuz. Ben cevaplıyorum.

Tamam, yeterince eğlendik, diye düşündü Mersch. Cepheden saldırıya geçme zamanı gelmişti:

– Hervé'nin sizin saçmalıklarınızla işi yok.

– Şimdilik ama değişim başladı.

– Yani buna inanıyorsunuz?

– İnanmamak için hiçbir sebep yok.

Mersch başka bir yönden saldırıya geçti:

– Anne'nin geri dönmesi sizi şaşırtmadı mı?

– Tersi şaşırtıcı olurdu. O dünyevi bir yaratık, etten ve kandan bir varlık değil. O bir ruh, anlıyor musunuz?

Yeniden, kışkırtma:

– Bu durumda, sizin ruhunuz öldü, değil mi?

Hamsa karşılık vermedi, manzaranın seyrine dalmıştı. Tuhaf bir şekilde, Mersch tam tersi bir izlenime kapılmıştı: Daha ziyade, pencere pervazından onu gözlemleyen dağlardı.

Mersch, Hervé'nin Jeanne de Texier'nin öldürülmesiyle ilgili olarak anlattığı söylentileri hatırlıyordu.

– Anne neden öldü? diye üsteledi.

Hamsa, ona bakmadan mırıldandı:

– Öldürüldü.

Biraz açık sözlülüğün zararı olmazdı...

Mersch hâlâ ayaktaydı. (Oturacak bir yer bulamıyordu, sadece bu çıplak odanın ortasındaki minderler vardı.)

– Ne oldu?

– Ronde'un tarihinde çok karanlık bir dönemdi, bundan bahsetmemeyi tercih ederim.

Mersch derin bir nefes aldı:

– Padma size bahsetmiş olmalı. Paris'te ve Kalküta'da bir dizi cinayet işlendi. Hepsi sizin topluluğunuzla bağlantılı, bu kesin. Cevaplar bulmak, katilin kimliğini saptamak için bu yolculuğu yaptık – kuşkusuz kardeşimi size bırakmak için değil. Öyleyse, konuşun. Anne'nin öldürüldüğünü söylediniz, değil mi? Çok iyi. Bu belki de bugünkülerle bağlantılı ilk cinayettir.

– En ufak bir ihtimal yok.

– Bırakın, buna ben karar vereyim.

Hamsa kıpırdandı – tüneği üzerinde yaşlı bir papağan.

– Her zaman gurunun müritleri üzerindeki etkisinden bahsedilir, diye sonunda ağzından kaçırdı. Ancak bunun tam tersi de bir gerçektir. Üstat kendi müritlerinin tutsağı olabilir.

– Demek istediğiniz...

– Anne'yi aşramdaki müritler öldürdü. Kendi çocukları tarafından öldürüldü...

Mersch artık bu hikâyedeki hiçbir şeyi anlamaya çalışmıyordu. Hindistan insanı her zaman şaşırtırdı ve bu anlamda, hiçbir şey şaşırtıcı değildi.

– Hangi koşullarda?

– Son zamanlarda, Anne odasından çıkmıyordu. Kendisiyle ilgili çalışmalar yapıyordu. Meditasyon yoluyla vücudumuzun her hücresinin gizlediği ışık parçacığını uyandırmaya çalışıyordu, anlıyor musunuz?

– Hayır.

– İnsanın gelişmesi bitmez ve Anne'ye göre ilerlemesinin bir sonraki aşaması kendi içindeki ilahi varlığın farkındalığıdır.

– Tüm bunlar, Anne'nin neden müritleri tarafından öldürüldüğünü açıklamıyor.

– Artık onların beklentilerine cevap vermiyordu. Artık darsana, artık söylev yoktu. Bir aşramda müritlerin spiritüel üstatlarıyla temas kurmaya içten bir ihtiyaçları vardır. Tam bir bağımlılık durumundadırlar.

En azından adamın aklı başındaydı.

– Eğer guru artık onlara kılavuzluk etmezse, onlar kaybolurlar ve hatta akıllarını yitirebilirler... O dönemde olan da buydu. Çevredeki köylüler ve aşram müritleri bir gece kesin bir darsana talebiyle geldiler – Anne'yi görmeye, ona dokunmaya, yenilenmeye ihtiyaçları vardı...

Mersch sahneyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu ve tuhaf bir şekilde bunu başarıyordu da. Bugün Krallık'ta hâlâ, linç gecesinde olduğu gibi yürekten bağlılık –ve çılgınlık– atmosferi hâkimdi, bu çok iyi hissettiriyor olmalıydı.

– Geldiler, evet, karanlıkta silahlarla, çeşitli aletlerle, kırık şişelerle geldiler... Mutluluk sarayını işgal ettiler – bugün bulunduğumuz yer, Anne'nin rezidansı böyle adlandırılıyordu. Onun odasına girdiler ve canlı canlı... derisini yüzdüler...

Sustu – yirmi yıl sonra bile, o Walpurgis gecesi onu hâlâ sarsıyordu.

– Sonunda, onu parçalayarak yediler.

– Yediler mi?

– Evet, onun etlerini, kemiklerini, saçlarını yediler. Anne'nin bedenlerini doldurmasını, kendi bedenlerinde yaşamasını istiyorlardı...

Parçalanmış yaşlı bir kadının etrafında dizlerinin üstüne çökmüş kanlı gömlekler içinde aşram müritleri... Lanet olsun. Hindistan hiç yorulmayacak mıydı?

– Bütün bunları nasıl biliyorsunuz?

– Oradaydım. Anne'nin odasında. Vahşete tanık oldum.

– Sizin canınızı mı bağışladılar?

Yüzünde donuk bir gülümseme belirdi:

– Onlardan kaçmayı başardım. Notlarımı aldım ve Sikkim'deki Gangtok'a kaçtım, sınırı geçtim ve uzun yıllar Bhutan'da yaşadım.

– Anlamıyorum. Saklanıyor muydunuz?

– Anne'nin notlarını saklıyordum.

– Neden?

– Bu notlar onun düşüncelerinin nihai yönünü temsil ediyordu ve müritler bu mesajı duymaya henüz hazır değildi. Herkes için bir bağımsızlık ve özerklik mesajı.

Mersch Van Exem Okulu'nda gördüğü resimleri hatırladı.

– Yine de Anne için görkemli bir cenaze töreni düzenlendi.

– Onu bu şekilde gömenler onu öldürenlerdi... Anlamak oldukça zor ama bu cinayet bir nevi... saygı duruşuydu. Anne öldüğünde –son zamanların annesi– aşram müritleri daha önce sevdikleri ve saygı duydukları kişiyi yeniden buldular.

– Hiç kimse tutuklanmadı mı?

– Elbette hayır. Krallık'ta olan Krallık'ta kalır.

– Peki siz? Siz neden döndünüz? Artık korkmuyor muydunuz?

– Düşünceler değişmişti. Müritler sonunda beni, Elçi'yi dinleyebildiler...

Mersch aniden onun sözünü kesti:

– Bir katil arıyorum. Bu katil Krallık'ta yaşadı.

– Yanlış yoldasınız. Bizim aramızda katil yok.

– Bana kolektif bir cinayetten bahsettiniz.

– O bir tür... ritüeldi.

– Bugünkü cinayetlerin de bir ritüel olduğunu düşünüyorum.

Hamsa cevap vermedi, bu hikâyeyle çok fazla ilgilenmiyor gibiydi.

Mersch onu biraz canlandırmak için fotoğrafları çıkardı, her ihtimale karşı onları beraberinde getirmişti. "Bir resim bin kelimeye bedeldir" diyordu Konfüçyüs. Kahretsin: Bunu yapmak zorundaydı.

Hamsa resimlere kaçamak bir bakış attı – akıl hocasının müritleri tarafından parçalanıp yenildiğini görmüş bir adam için bu fotoğraflar ne ifade edebilirdi ki? Ve onun asla ölmediğini düşünen biri için?

– Korkunç bir şey, diye yine de itiraf etti.

Mersch resimleri cebine koydu ve başka bir açıdan saldırıya geçti:

– O gece, bir elebaşı var mıydı? Özellikle öfkeli bir... mürit?

– Hayır. Bunu söyleyemeyiz. O bir tür... kolektif bir delilikti.

– Müritleriniz her yerden geliyor. Onların geçmişlerini biliyor musunuz?

Hamsa meczup gülümsemesine yeniden kavuştu:

– Hayır. "Çocuklarımızı" asla soruşturmayız.

– İçlerinden bazılarının bir suç geçmişi olabilir mi?

– Suç geçmişi... diye yineledi Hamsa dalgın bir ses tonuyla. Tüm bu değerler, tüm bu yargılar sizin dünyanıza ait, bizimkine değil. Bize katılma arzusu herkesin geçmişini siler. Önceki eylemleriniz ne olursa olsun Krallık'ın kapısından geçmek sizi sonsuza dek masumlaştırır...

Yabancılar Lejyonu gibi, diye düşündü Mersch. Ama bu düşüncesini kendine sakladı.

Israrını sürdüren Hamsa oldu:

– Ve öncelikle, katilinizin bizden biri olduğuna dair elinizde ne gibi kanıtlar var?

Mersch önce boğazını temizledi, sonra tükürdü:

– Bunu size açıklamam çok uzun sürer ama bundan eminim. Ayrıca cinayetlerin, kardeşimin Anne'nin reenkarnasyonu olduğuna dair bu çılgın fikirle bir ilgisi olduğunu da düşünüyorum.

Kuğu omuz silkti – onaylamadığını ifade etmenin pısırıkça yolu.

– Neden "çılgın"?

– Bunu siz söylediniz: Benim dünyam ile sizin dünyanızın hiçbir ilgisi yok. Benim dünyamda, bu reenkarnasyon ve karma saçmalıklarına inanılmaz.

– Çok güzel. Ama bir kez daha, bunu kardeşinize sormak lazım, eğer...

Mersch onun sözünü kesti, harekete geçmek için iyi bir zamandı:

– Burada tantracılık uygulamaları yapıyor musunuz?

– Ronde tüm dinlere karşı hoşgörülüdür.

– Soruma cevap verin! Tantracılık uygulamalarınız arasında yer alıyor mu?

– Hayır. Tantracılık Hinduizm'in bir türevidir. Gerçeği, öncelikle dinlerde arıyoruz, diyebilirim... Öte yandan, o ritüellere, davranışlara, büyü uygulamalarına dayanan bir külttür. Biz bu yönde faaliyet göstermiyoruz. Ronde ise kutsal metinleri keşfeder, derinlemesine araştırır, analiz eder. Başka litürjilerden alınmış törenlere öykünmez. Yazılı metinler üzerinde düşünür ve bizim kendi törenlerimiz vardır.

– Seks törenlerinizin bir parçası mı?

– Evet.

Mersch olumlu bir yanıt beklemiyordu.

– Hangi manada?

– Bulunduğumuz her yerde spiritüel enerjiyi ararız. Bu yollardan biri de cinsel ilişkidir.

– Törenleriniz tantracılıktaki törenleri hatırlatıyor mu?

– Öyle olduğunu söyleyemem: Tantrik törenler gizlidir. Bir kez daha söylüyorum, bu eğilimle ilgilenmiyoruz.

Mersch birkaç saniye düşündü: Bu konuda da –seks– ilerleme kaydedememişti. Katilin dürtüleri arasında bedenin nasıl bir rol oynadığını bilmiyordu. Suzanne politik-cinsel tantracılıkla katilin dikkatini çekmiş ve tuzağa düşürülmüştü, bununla birlikte katil bu uygulamalarla ilgileniyor muydu?

Yeni bir başlık:

– Müritleriniz arasında eski bir dansçı olabilir mi?

– Sadece Susunia'da binlerce kişiyiz.

– Daha açık olmak için, Avrupalılar arasında var mı? Bir dans hocası ya da hatta eski bir yıldız.

– Hayır.

Mersch başka bir cevap almıştı –"dansçı" kelimesiyle, Hamsa ürpermişti. Hafifçe. Yüz hatlarında hafif bir kasılma. Gri teninin altında bir kan artışı.

Hamsa bir dansçı tanıyordu ve bu dansçı onu korkutuyordu. *Daha sonra.*

– Sarayın önünde, diye devam etti Mersch onun toparlanmasına izin vermeden, bir havuz var. Bu havuzun içinde de, bufa balıkları.

– Bu eski bir gelenektir...

– Neden Anne onlara değer veriyordu?

– Egomuzu, maddeciliğimizi, yanılsamalarımızı emebilecek kapasitede kendi bufa balıklarımız olmamız gerektiğini söylüyordu. Böylece geriye çıplak ışık kalacaktır. Gerçeğin ışığı, ilahi ruhun ışığı.

– Bir kaza olduğunu hatırlıyor musunuz? Bu havuza düşen ve bu hayvanlar tarafından ısırılan biri var mı?

Hamsa, kafasını değersiz bir biblo gibi sallayarak ikna olmuş bir şekilde "hayır" diye atıldı. Bir kez daha Mersch, tam tersini anladı: Biri bir kâbusta boğulmaktan son anda kurtulmuştu. Ve o biri, bufa balıklarının sebep olduğu yaralardan dolayı travma geçirmişti.

Öyle ki bugün, o kadınları öldürdüğünde onlarda dairesel ısırıklar oluşturuyordu...

Birden Mersch arkasına döndü:

– Sizi yeniden görmeye geleceğim.

Bu sabah soğukkanlı bir baskı uygulamıştı. İyi bir sert baskı karşısında Kuğu'nun neler anlatacağını göreceklerdi.

125

– O benim babam. Her şeyin merkezinde o var.

Mersch kafasını kaldırdı ve patikada ayakta duran Hervé'yi gördü, tepeden tırnağa titriyordu. Onu dün öğleden sonranın son saatlerinden beri görmemişti.

Polis Nicole'e Hamsa'yla olan ilk görüşmesini anlatıyordu – sadece vasat bir öneme sahip bir başlangıç. İkisi de bungalovunun önünde durmuş, iyiliksever Shahin'in verdiği otla cıgaralık hazırlıyorlardı.

– Sen ne anlatıyorsun? diye sordu Mersch, bir bidideki tütünü boşaltırken, mesele kendu yaprağını bağlayan pamuk ipliğini bozmadan çözmekti.

– O benim babam, bunu biliyorum, onu gördüm.

Mersch elindeki işi bıraktı ve kardeşini daha iyi görmek için elini gözlerine siper etti. Aslında Hervé ne yaptığını bilmez durumdaydı: Gözler yarı kapalıydı, vıcık vıcık terliydi, 220 voltluk cereyana kapılmış gibi elleri titriyordu.

Mersch ayağa kalktı – acil bir vakayı görünce tanırdı.

– Otur ve her şeyi anlat.

Bir tür ihtilaç halinde, Nicole'ün ayaklarının dibine çöktü, ayakları çıplak ve çok zarifti.

– Susadım, diye geveledi.

Gidip bir matara getirdiler. Pireneler'deki çobanların kullandığına benzeyen keçi derisinden bir şeydi ve Hervé yarısına kadar içti, su boynundan aşağı esnek ve sıvı bir eşarp gibi süzülüyordu.

– Ne içtin?

– Asit.

– Ne zaman?

– Dün gece.

– Kim verdi?

– Shahin.

İnsanı uyuşturucu pisliği içine sürüklemeye her zaman hazır ve nazır olan şu eski dost Shahin.

– Neden böyle bir şey yaptı?

– Hafızamı yeniden kazanmak için.

– Hangi hafıza?

– Beş yıl önce kaybettiğim hafıza.

Güneş başlarının üzerinde dolanıyor, akkor haline gelmiş bir demirci çekici gibi yine tepelerine iniyordu.

Mersch kardeşini yakasından tuttu:

– İçeri gel.

Hemen kulübenin serinliğine kavuştular –Hervé yatağın üzerinde yarı uzanmış haldeydi, Mersch ile Nicole lotus pozisyonunda yerde oturuyordu.

– Bu hafıza olayı da ne?

– Büyükannemin yüzünden.

– Büyükanne mi?

Hervé yatağın üstünde, sıtmaya yakalanmış Hindiçin askeri gibi titriyordu.

– Örtüşmeyen bir şey var...

– Sadece tek bir şey mi, emin misin?

Hervé onu duymamış gibiydi:

– Neden hiç sesini çıkarmadan Hindistan'a gitmeme izin verdi? Aslında, beni korumak için gelip beni almalarını bekliyordu. Benim tehlikede olduğumu hep biliyordu...

Temelde, Mersch onunla aynı fikirdeydi ama Hervé'nin çocuk hafızasının ne tür bir rol oynadığını anlayamıyordu.

– Doğduğum anda, Hindistan oradaydı, hemen yanımdaydı.

– Nasıl?

– Babam.

– Bunu daha önce de konuştuk, diye iç çekti Mersch. Onun hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım. Doğu dillerinde öğrenciyken annemizle tanışmış. Birlikte olmuşlar ve o Hint müziğini incelemek için Bénarès'e tüymüş. Bütün ömrünü orada geçirmiş ve büyük bir gizlilik içinde ölmüş. Ufak tefek, kendi alanında bir kurşunkalem kadar sivri bir profesör, hepsi bu.

Hervé şimdi anestezi altındaymış gibi görünüyordu –yatağa oturmuş, sırtını duvara dayamıştı, gözleri boşluğa bakıyordu– ya da

daha ziyade boşluk gözleriyle doluydu. Gözbebekleri hâlâ kimyasal kamaşmayı ele veriyordu.

– Bana bir sigara ver.

Mersch ona bir bidi uzattı, Hervé beklenmedik bir ustalıkla sigarayı aldı.

Ateş. Duman. Sessizlik.

– Babam, dedi sonunda, Hindistan'la bağlantı o. Doğumum sırasında, belki de bugünkü cinayetlerle ilgili bir şeyler olduğunu düşündüm.

Mersch, büyülenmiş gibi duran Nicole'e baktı. Hiperbilinç deneyimleri için iyi bir müşteri.

– Yani hafızana ulaşmak için mi asit kullandın?

– Doğru.

Mersch de bir bidi yaktı. Hindistan hepsini delirtiyordu.

– İşe yaradı mı? Ne gördün?

– Çok net değil.

– Beni şaşırtıyorsun.

Hervé dedantöründen hava çeken bir dalgıç gibi sigarasından derin bir nefes çekti.

– Yıllardan beri aynı rüyayı görüyorum.

Nicole araya girdi:

– Bunu daha önce bana anlatmıştın. Bir apartman dairesindeki şu tuhaf kadın ve...

– Hayır. Başka bir rüyadan söz ediyorum. Siyahlar içinde, bir tür tulum giymiş, bir beşiğin üzerine eğilen çok zayıf bir adam görüyorum. Tuhaf bir şekilde, bir kasket takıyor. Sessiz sinema dönemindeki filmlerde hırsızların taktığı şu kasketlerden.

– Eee yani?

– O adam benim babam. Artık biliyorum. Bu bir anı. O beşik, benim beşiğim. Başka bir sigara daha ver.

Hervé coşkuyla sigarasını yaktı:

– Bu gece, bu eski tehdidi yeniden hissettim.

– Ne tehdidi?

– Babam beni kaçırmayı denediği zaman.

– Kötü bir trip yaşamışsın.

– Hayır!

Hervé bağırmıştı. Alacakaranlığın içinde yüzü bir meşale gibi

parlıyordu. Ter içindeydi, ateşten yanıyordu, kardeşi transın eşiğindeydi.

– Hayır, diye yineledi daha alçak sesle. Şimdi anladım. Birkaç aylıkken olmalı, daha fazla değil, babam beni kaçırmaya geldi.

Nicole de bir sigara yakmıştı –bungalov nemli bir ot ateşine maruz kalmış gibiydi– ve yeniden duruma liderlik etti:

– Bunu nasıl biliyorsun? Neden senin baban? Ve niçin seni kaçırmak istesin?

Hervé kafasını salladı, sert bir darbe alarak iplere yaslanmış bir boksör gibiydi.

– Bilmiyorum, ama... bundan eminim.

Mersch, polis antenlerini açmış, bu karmaşık işte hâlâ gerçek bir şeyler olduğunu hissediyordu, ortalığı sakinleştirmeyi tercih etti:

– Her şeye en baştan başlayalım, olaylara senin yönünden bakıp bir mantık bulmaya çalışalım, tamam mı?

– Tamam, diye uysalca tekrarladı Hervé, güven misyonu verilmiş küçük bir çocuğun kararlı ses tonuyla.

– Pierre Roussel –bu babanın adı– Simone'la yatıyor. Bilinmeyen bir sebeple, hemen tüyüyor. Belki hiçbir şey umurunda değildi ya da belki de bilmiyordu.

– Beni nüfusuna aldı.

– Doğru. Hindistan'a geldiğinde haberi oldu. Fransa'ya döndü. Seni kabul etti.

Mersch'in aklına bir başka gizemli ayrıntı geldi: Pierre Roussel neden adını değiştirmişti? İlkin, mantıksal olarak, Jouhandeau diye adlandırılması gerekirdi. Gizleniyor muydu? Bir şeylerden mi kaçıyordu?

– O halde, neden seni kaçırmak istesin ki?

– Beni Hindistan'a götürmek için. Ya da sadece öldürmek için. Her halükârda, bu benim için bir tehdit oluşturuyordu. Bu tehdidi, asit etkisiyle yaşadığım trip boyunca hissettim. Ama büyükannem ile annem beni korudu.

Hervé bu iki kadını hiçbir zaman bir katile karşı mücadele veren savaşçılar olarak hayal etmemişti.

– Kapıyı aç lütfen, dedi Nicole'e.

Bir makineli tüfek atışı şiddetiyle içeri giren güneş ışığı Hervé'nin yüzüne çarptı. Genişleyen gözbebeklerinin artık rengi yoktu.

– Bu sabahtan beri tüm bunları düşünüyorum, diye soluk soluğa konuştu. Babamın Ronde mensubu olduğunu düşünüyorum.

– Bunu nereden biliyorsun?

– Basit bir hipotez ama bu beni neden öldürmediğini veya kaçırmadığını açıklıyor.

– Neden?

Hervé kolunu sıvadı:

– İşaret sebebiyle. Onu gördüğü anda, bana hiçbir şey yapamayacağını anladı. Anne'ye dokunulmaz...

Tüm bunlar saçmaydı, ama lanet olsun, tuhaf bir şekilde doğruydu.

– Gördüklerinin hepsi bu mu? diye sordu.

– Hayır. Anne'yi gördüm. Rüyalarımdaki kadın, oydu.

– Onu aşramında mı... gördün?

– Hayır. Paris'teki apartman dairesinde, Batılı gibi giyinmişti.

Mersch uyum sağlamaya çalışıyordu, ama bilmediği bir yoldan, hiç desteksiz inen bir dağcı gibiydi.

– Tamam, diye kabullendi. Ama sence, neden onu rüyalarında görüyorsun?

– Çünkü büyükanne onu görmeye gitti, bence birkaç aylıktım.

– Seninle mi?

– Benimle, evet. Bu rüya benim bilinçaltıma kazınmış bir anı.

– Biraz hızlı gitmiyorsun, değil mi?

Hervé onu duymamıştı sanki. Bir başkasına anlatıyormuş gibi doğrudan önüne bakarak konuşuyordu.

– Büyükannem ona bütün hikâyeyi anlatmış ya da kolumdaki işareti ona göstermiş olmalı. Onun korumasına ihtiyacı vardı.

– Eee yani?

Hervé kollarını iki yana açtı:

– Başka bir şey bilmiyorum.

– Bugünkü cinayetlerle ne ilgisi var?

Hervé bir iblis gibi sırıttı, garip bir şekilde sigara içiyordu, sigarasını ağzına götürmeden önce bileğini döndürüyordu.

– Çok basit. Katilin babam olduğunu düşünüyorum.

– Pierre Roussel dört yıl önce öldü. Onun ölüm raporunu okudum ve...

– Ne demezsin. Hindistan'da isimler, adlar, kimlikler değiştirilebilir. Babam Kalküta'nın kalabalığı içinde kaybolmuş bile olabilir ve...

– Bénarès'in kalabalığı içinde.

– Bénarès'in evet, istersen. Pierre Roussel olarak öldü ve belki başka bir isimle yeniden doğdu. Üstelik Roussel'den önce adı Jouhandeau'ydu.

Kardeşi bir noktada haklıydı.

– Peki, neden şimdi öldürüyor? Neden yeniden ortaya çıktı?

– Sanırım... (İlk kez Hervé tereddüt etti. Kendisi de hipotezlerine inanmıyor gibiydi.) Sonuç olarak, onun bana yaklaşmaya çalıştığını sanıyorum.

– Sevgililerini öldürerek mi?

– Onlar benim sevgililerim değildi.

– Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun.

– Bu bir tür başlangıç yolculuğu. Bir kan yolu...

– Tamam, dedi Mersch ayağa kalkarken, şimdi biraz dinlenmen gerekiyor ve...

Hervé ağabeyinin kolunu tuttu:

– Bekle. Başka bir şey var.

– Yine ne var?

– Kasketli adam. Katil... Onu yeniden gördüm...

– Bunu bana daha önce de söyledin. Trip yaşarken.

– Hayır. Onu yeniden gördüm... gerçek hayatta.

– Ne zaman?

– Krişna'nın villasının bahçesinde. Cinayetlerden hemen önce. Onları o öldürdü.

Mersch akışına bırakmayı tercih etti. Bir cesetmiş gibi her parmağı teker teker açarak usulca kendini kardeşinin elinden kurtardı. Onun kesin izlenimi, akıldışılığı sabırla akla yatkın bir şekilde açıklamayı başardığı bazı soruşturmaların aksine, burada deliliğin mantığa galip gelmeye devam etmesiydi...

Mersch Nicole'e bakıyordu ve hafif baş hareketiyle ona dışarı gelmesini işaret etti.

– Yeniden Hamsa'yı görmeye gidiyorum, diye açıkladı. Cevapları bilen tek kişi o. Sen, sen burada onunla kal...

– Hayır, seninle geliyorum.

Mersch'in cevap verecek zamanı olmadı.

– Ben de, ben de geliyorum, diye bağırdı kardeşi, bungalovun kapısında duruyordu. Sonuçta, söz konusu olan benim hayatım.

126

– Bana Pierre Roussel'den bahset.

Bu kez Hamsa, uyumlu Kuğu gülümseyen uyuşukluğunu bir kenara bırakmıştı. Mersch'in, sarayın sözüm ona muhafızlarını itip kaktıktan sonra dua odasının kapısını kırarak içeri girdiğini de söylemek gerekiyordu. Ardından taklit 45'liğini Nicole'e vermiş ve ondan girişe göz kulak olmasını istemişti.

Hervé? Şu an için ondan bir şey talep edilemezdi. Kendini yastıkların üzerine bırakmış, açıklamalar bekliyordu – kökeni, beşiği, babasının gölgesi: Ona söylenecek her şeyin alıcısı durumundaydı.

– Pierre Roussel, diye tekrarladı Mersch. Beni sert davranmaya mecbur etme.

Hamsa, tehdidin bazı riskler –fiziksel riskler– içerdiğini anlamış gibiydi. Artık ne insanın her hücresindeki ışığı arayacak ne de zihinsel yoga çalışacak durumdaydı.

Bununla birlikte cevap verdi:

– Bu ismi hiç duymadım.

Mersch onun karnına çok şiddetli bir yumruk indirdi. Bir sansar gibi küçük bir çığlık attı, bu da onu manzaradaki bir sürü hayvandan biri yapıyordu ve dizlerinin üzerine çöktü. Mersch dirseğiyle boynuna vurdu, bir çıta gibi kırılmıştı sanki.

Sonra bir kedi yavrusu gibi onu boynundan tuttu, –hep hayvanat bahçesi– ve çenesine bir kroşe indirmeden önce dizlerinin üzerinde doğrulttu, çene kemiği yumruğunun etkisiyle yerinden çıktı.

Hamsa, kan tükürerek yeniden böğrünün üstüne devrildi.

– Pierre Roussel, diye tekrarladı Mersch.

Cevap yoktu. Elçi sarsılmaya başlamıştı – elektrik boşalmasına benzeyen kısa süreli acı tekrarlamaları. Cezayir'de, adamlar manyeto seansından sonra bu tür sarsılmalar yaşardı, 135 voltluk anılar.

Elçinin karnına bir tekme attı, o kadar şiddetliydi ki adamın vücudu yerden havalandı. Mersch fiziksel zarar verdiğinin bilincindeydi –bir kilisenin sunağına işemek gibi bir şey– ama amaç araçları haklı çıkarırdı.

– Pierre Roussel. Ronde mensubuydu. Lanet olası, konuş.

Hâlâ tepki yoktu. Kardeşinin LSD etkisi altındaki saçmalıkları ve kendi hipotezleri üzerine bahse girmek üzereydi. Az olabilirdi ama ipi çekmek için yeterliydi.

Aklına bir fikir geldi, işkence konusunda iyi bir eğitim almıştı. Kuğu'yu yakasından tuttu ve onu yerde uzun bir kan izi bırakarak salon boyunca sürükledi. Köşesine çekilmiş, gözleri yuvalarından pırtlamış olan Hervé yerinden kımıldamıyordu.

– Kapıyı aç! diye ona bağırdı Mersch.

Küçük kardeşi hareketlendi. Birkaç adımda, dişlerini gösteren kartal başlı aslanlarla, gülen maymunlarla, tepkisiz fillerle çevrili iç avluya ulaştılar.

İki eliyle, polis Hamsa'yı bufa balıklarının bulunduğu havuzun üzerine kaldırdı –tüy kadar hafif– ve tekrarladı:

– Pierre Roussel.

– Hayır.

– Konuş!

– HAYIR!

Mersch adamın kafasını havuzun içine soktu. Hemen, hayvanlar bir tutam püskül gibi suratına yapıştı – bu, polisin şimdiye kadar gördüğü en berbat şeydi.

Hamsa kudurmuş gibi debeleniyordu. Adam artık ikiye bölünmüş gibiydi; bedeni hâlâ insandı ama suratı, suyun saydamlığı nedeniyle daha ziyade uzaydan gelmiş bir yaratığın yüzüne benziyordu.

Mersch adamı sudan çıkardı, amaç onu boğmak değildi. Bazı bufa balıkları onu bıraktı, bazıları ise ona yapışmaya devam ediyordu. Onu emiyorlar, kazıyorlar, etini deliyorlar, sanki tüm vücut sıvısını emmek istiyorlardı.

Hamsa'nın sırtüstü düşmesine izin verdi ve onun kızgın yaratıklardan kurtulma mücadelesini izledi. Eşitsiz bir mücadele. Fiziki mücadelelere pek alışkın olmayan eciş bücüş bir adama karşı birbirinden kopuk parçalardan oluşan bir tür ahtapot.

Sonunda, talihsiz adam bağırmak için ağzında kalan suyu tükürdü:

– Gözlerim!

Kolaylıkla kıvrılan uzun gövdeleriyle iki bufa balığı gözyuvarlarına yapışmıştı –her göz için bir balık, kıskançlık yok.

– Gözlerim!

Polis hayvanları söküp alma konusunda tereddüt yaşıyordu – gözbebekleri de kuşkusuz balıklarla birlikte gelecekti. Elini kargo pantolonuna soktu ve daima baldırına bağlı olarak tuttuğu Ka-Bar bıçağını çıkardı.

Birkaç bıçak darbesiyle, bufaların gövdelerini kesti, balıklar zorlukla sakinleşti. *Kahrolası hayvanlar.*

– Bana yardım edin!

Üçü hemen işe koyuldu. Hervé gurunun bedenini, Mersch kafasını tutuyordu ve Nicole dikkatle vantuz ağızları gözkapaklarından ayırıyordu. İğrenç bir tenya gibi yuvarlak bu çirkin ağızlara epey miktarda deri parçası yapışık kalmıştı.

– Gözlerim... diye gevelemeye devam ediyordu Hamsa.

Mersch gözlerden geriye ne kaldığını bilmiyordu, ama muhtemelen korneasının çoğunu kaybetmişti ve gözkapakları kıpkırmızı bir bulamaçtan başka bir şey değildi. Bakmak gerçekten ürkütücüydü.

En yumuşak sesiyle yeniden sordu:

– Pierre Roussel, Hamsa. Konuş, aksi takdirde oraya dönersin ve bu kez ağlayacak gözlerin bile olmaz.

Ruhani şef sırtını havuzun kenarına dayadı –etrafında, bufa balıklarının kesik parçaları hâlâ kıpırdıyordu –sonra yaralarını güneşe sergilemek ister gibi başını arkaya doğru yatırdı.

– Pierre Roussel, Anne'nin oğlu.

127

Mersch'in isim ve tarih hafızası vardı. Jeanne de Texier'nin iki çocuğu olmuştu. İlk evliğinden olan Antoine 1913'te doğmuştu ve Paul Dorati'yle beraberliğinin meyvesi Georges 1923 doğumluydu.

– Benimle dalga mı geçiyorsun? diye bağırdı. Anne'nin hiçbir çocuğu bu adı taşımıyor. Farklı babalardan doğmuşlar ve...

– Georges Dorati ve Pierre Roussel aynı ve tek kişi. Adını değiştirdi.

Olaylara doğru mesafeden bakabilmek için Mersch'in zihninde dev bir geri adım atması gerekiyordu. Bu iki oğlan hikâyedeki en büyük eksiklikti. Nerede büyümüşlerdi? Anneleriyle nasıl bir ilişkileri vardı? Onlara ne olmuştu?

Ama hemen, böğrüne saplanan bir bıçak gibi (Ka-bar bunu çok güzel yapabilirdi), Mersch çarpıcı gerçeği anladı: Eğer Georges Dorati, namı diğer Pierre Roussel, Hervé'nin babasıysa bu durumda Jeanne de Texier de onun baba tarafından büyükannesiydi.

Bir reenkarnasyon mu? Çok daha basit bir şey vardı: Bir torun.

Artık birçok başka tesadüf açıklama buluyordu – mesela doğum lekesi gibi. Ya da Hervé'nin krampları, kuşkusuz onlar da kalıtsal bir hastalığın semptomlarıydı.

– Bana her şeyi anlat ve acele etme.

– Gözlerim...

Mersch Nicole'e işaret etti: *Bir şeyler yap, ne olursa olsun.* Nicole fularını çıkardı, bufa balıkları tarafından ısırılmamaya dikkat ederek fuları suya daldırdı, ardından ıslak bezi yavaşça Hamsa'nın gözlerinin üstüne koydu.

Birkaç saniye geçti – Mersch için başka bir gerçeği fark etmesini sağlayan süre: Babası Hervé'yi tanıdığında adı artık Dorati değildi ama henüz Roussel adını da almamıştı. Nüfus dairesine Jouhandeau adıyla kayıtlı biriydi. Adamın kesinlikle bir kimlik sorunu vardı.

Gözleri kapatılmış gurunun durumu daha iyiye gidiyor gibiydi. Mersch, rehavete kapılmaması için adamın omzuna bir yumruk attı.

– İsim değiştirme sebebi neydi?

– Anne'yle olan tüm bağlarını koparmak için.

– Roussel olmadan önce Jouhandeau muydu?

– Jouhandeau mu?

Hamsa titriyordu.

– Bu ismi bilmiyorum.

Bunu daha sonra anlayacağız.

– Neden onunla bağlarını koparmak istiyordu?

Hamsa gülümsedi –gerçekten sonsuza dek beynine kazınmış olarak kalacak bir görüntü: Gül suyunu andıran sulu bir kanla kaplı, Nicole'ün Hint fularıyla yarısı kapatılmış o çok ince yüzün görüntüsü. Zavallı adam savaş alanında yaralanmış bir askere benziyordu.

– Çünkü Anne onun bu dünyada en nefret ettiği varlıktı.

Mersch kurbanının üzerine eğilmişti, bir dizi yerdeydi, hâlâ elinde tuttuğu hançeriyle yanından geçecek ilk kişinin derisini yüzecekmiş gibi duruyordu, istem dışı bir şekilde guruyu onayladı.

Mezhebin ardında, Anne'nin kurban edilişinin –linç– ardında, işin içine tantracılığın, sadhunun ve reenkarnasyonun karıştığı bu anlaşılmaz cinayetlerin ardında her şeyden öce bir aile meselesi vardı.

Her zamanki gibi.

– Bize her şeyi anlat.

– Gözlerimi tedavi etmek lazım.

– Her şey zamanında. Önce hikâye, sonra o, seninle ilgilenmeleri için zombilerini çağıracağız.

Mersch doğruldu ve Nicole ile Hervé'ye seslendi:

– Bana yardım edin. Onu içeri taşıyalım.

Dua salonuna girince –korumalar ortadan yok olmuştu, kuşkusuz destek almaya gitmişlerdi–, Mersch kırdığı için artık kapıyı kilitleyemeyeceklerini anlamışlardı. Bu durumda tüm hikâyeyi dinlemek için sadece birkaç dakikaları vardı.

– Anne 1913'te ilk oğlu Antoine'ı doğurdu, diye başladı Kuğu.

– Bildiklerimizi dinleyerek vakit kaybetmeyelim.

– On yıl sonra, diye devam etti, onu duymamış gibi, George doğdu. Ronde birkaç yıl önce kurulmuştu. Anne darsanalar düzenliyordu, göçebe hayatı yaşıyordu ve...

Mersch'in beyninde bir şimşek çaktı, Jeanne de Texier'nin ölümüyle alakalı makalede okuduğu bir şey geldi:

– O dönemde, çocuklarını Fransa'ya yatılı okula yolladı, değil mi?

– Hayır. O işin resmi versiyonu. Gerçek şu ki, onları her yere götürüyordu.

– Bu konuda neden yalan söyledi?

– Çünkü Anne'nin çok özel bir eğitim anlayışı vardı.

Hamsa, bir duvar saatinin sarkacı gibi kafasını yavaşça sağdan sola çeviriyordu.

– Katıydı... görülmemiş derecede sertti, sadizmi andıran bir şey.

Mersch kafasından şöyle bir hesap yaptı:

– Bunu nasıl biliyorsun? O dönemde, sen onun yanında yaşamıyordun.

– Doğru, ama bazı araştırmalar yaptım, tanıklar buldum...

– Bu bizi ilgilendirmiyor. Bana Anne'nin oğullarından bahset.

– Bu acının içinde büyüdüler, acımasız cezalara, gaddarca beyin yıkamalarına maruz kaldılar.

– Okula gidiyorlar mıydı?

– Hayır. Onların eğitimi müritlere emanet edilmişti ve bu çok özel bir eğitimdi.

– Ne tür?

– Yüzde seksen dini eğitim. Ronde'un kavramlarına alışmadan önce iki oğlunun Hindu, Budist ve Hıristiyan dinlerini mükemmel bir şekilde öğrenmesini istiyordu.

– Böylece onun ardından mezhebin başına mı geçeceklerdi?

– Hayır. Anne sadece çocuklarının diğerleri gibi birer aşram müridi olmasını istiyordu. Ronde bünyesinde, kan bağı insana hiçbir özel ayrıcalık tanımaz. Ronde öyle bir topluluk ki...

– Beni alakadar eden şeylere odaklan. Yani çocuklar sürekli seyahat eden ve onlara kötü davranan annelerinin yanında mı büyüdüler?

– Evet. Daha sonra, Anne Susunia Hills'teki arazileri satın aldı. O dönemde, Antoine bir ergendi, George ise küçük bir çocuktu.

– Hangi dilleri biliyorlardı?

– Fransızca, İngilizce, Bengal dili.

Mersch'in aklına sağduyu yüklü bir soru geldi:

– Peki, babaları tüm bunların neresinde?

– Onlar işin içinde yoktu. Erkekler hiçbir zaman onun hayatında önemli olmadı.

Mersch sari giymiş bu fanatiğin zavallı kocalarını bir peygamber devesi gibi yuttuğunu ve kalıntılarını küçümseyerek tükürdüğünü hayal edebiliyordu. Ne mutlu ki, o adamlar zamanında işin içinden sıyrılmışlardı.

– Çocuklara dön.

– Çok hızlı bir şekilde spiritüaliteye eğilim gösterdiler. Ancak Antoine Hıristiyan ruhuna sahip olduğu kadar Georges Hinduizm'e ilgi duyuyordu.

– Sorun neredeydi?

– Sorun mu?

– Bu iki çocuğun defalarca cezalandırıldığını iddia ediyorsun. Madem onun yolunu izlediler, Anne neden onlara bu kadar eziyet ediyordu?

– Anne asla tatmin olmazdı. Doymak bilmez bir isteği vardı. Çocukların Kitabı Mukaddes'in ya da Vedaların tüm sayfalarını bilmesi gerekiyordu.

– Onlara ne tür cezalar uyguluyordu?

– Tam olarak bilmiyorum... Ama bazı cezalar sadhuların nefis köreltmelerine yakındı... Oruç tutma, güneş altında kalma, tek ayak üzerinde ya da acı veren pozisyonda saatlerce durma... Ve elbette dayak, hep dayak...

Gerçekten tuhaf bir guru. Herkes için barış ve huzur havarisi, kendi çocukları için işkence ve şiddet yanlısı...

– Krallık'ta, iki çocuk dini eğitimlerine devam mı etti?

– Elbette. Sadece farklılıkları daha belirgin hale geldi: Antoine hep daha fazla Hıristiyan, Georges ise hep daha fazla Hinduist'ti...

– Her ikisi de Anne'den nefret ediyor muydu?

– Hayır. Sadece Georges.

– Neden?

– Çünkü işler birden kötüleşti. İki çocuk birbirlerine yakındı ama çok farklıydı. On yedi yaşına doğru, Antoine bir Cizvit okuluna katılmak için Fransa'ya gitmek istedi, Georges ise, o sanat alanında yetkinleşmek istiyordu: Müzik, dans...

Dans. Nicole'ün saldırganıyla ilgili anlattığı şu şaşırtıcı ayrıntı. Oğulun portresi katilin profilini andırıyordu... *Biraz daha bekleyelim...*

– Georges sitar çalıyor ve Hint dansı yapıyordu.

– Sorun ne?

– Bu dans kadınlara özgü bir danstı.

– Yani?

– Bir şekilde, Georges bir kadındı.

Çarpıcı yeni bir haber. Pierre Roussel homoseksüeldi. Anne'nin gözünde bir günahkâr mıydı?

Hikâyeye devam.

– O dönemde Susunia'da değildim ama Anne'nin ne derece dehşete kapıldığını hayal edebiliyorum. Dini konularda açık fikirliliği savunan Anne konu cinsellik olunca tavizsizdi. Ronde'un felsefesi biyolojik evrime ve topluluğun gelişimine dayanır – müritler evlenmek ve çocuk yapmak zorundadır. Anne için bir homoseksüel gereksiz bir insan müsveddesi, yaşamın anlamına aykırı düşen doğadaki bir çarpıklıktı.

– Ya diğer kardeş, o neredeydi?

– Antoine Krallık'tan ayrılarak Cizvitlerden eğitim almak için Fransa'ya gitmişti. Georges artık tek bir saplantısı olan Anne'yle yalnız kalmıştı: Onu yeniden doğru yola sokmak istiyordu. Üstelik durumu daha da kötüleştirecek başka biri gelmişti.

Mersch 'in yutkunmaya çalıştı – imkânsız. Geçen zamanla birlikte, dili damağı iyice kurumuştu.

– Ne oldu?

– 1936'da, Anne'yle birlikte Ronde'u yöneten Charles Aubenas, Goppi'yi keşfetti.

– Goppi?

– Salamat Krişna Samadhi, diye belirtti Nicole.

– Doğru. Ronde spiritüel rehberini bulmuştu ve Anne'nin gözü bu Hindu çocuktan başkasını görmüyordu.

– Onu Georges'a mı tercih ediyordu?

Yara bere içinde olsa bile Hamsa onda yeni bir ironi kalıntısı buldu:

– Goppi'ye hayrandı ve Georges'dan nefret ediyordu. Her gece oğlunu banyoya götürüyordu.

– Banyoya mı?

– Herkesin aptes aldığı, biraz aşağıdaki nehre böyle deniyor. Kadınlar ve erkekler için iki ayrı yer var. Anne Georges'u kıyıya, tenha bir köşeye götürüyordu, onu soyunmaya ve banyo yapan erkeklere bakmaya zorluyordu. En ufak bir ereksiyon halinde, orada bulduğu bir söğüt dalıyla onu kırbaçlıyordu. Daha sonra, Georges'un sepetçiliğe karşı takıntılı bir ilgi duyduğu söylendi.

Bir başka ortak nokta. Nicole katilin saldırısına uğradığında onun silahını fark etmişti – bir sepetçi aletine benzeyen eğri bir bıçak. Ayrıca Guérin'in adli tabibin laboratuvar tezgâhının üzerinde duran Opinel no10 küçük budama bıçağı net olarak gözünün önüne geldi. Ona göre katil, sepet ve rafya yapımında kullanılan bu aleti kullanmıştı.

Katil bir dansçıydı.

Ayrıca bir sepet yapımcısıydı.

Georges Dorati, namı diğer Johandeau, namı diğer Pierre Roussel, gitgide bu tablodaki yerini kesinleştiriyordu.

– İşte bu dönemde Krallık'a geldim, diye devam ediyordu Kuğu. Başka aşramlardaki çıraklık eğitimimden sonra Anne için çalışmaya hazırdım. Hemen, onun temel ilkelerini uygulama yöntemimi ve öğretilerini içselleştirme biçimimi sevdi. Beni kanatlarının altına aldı ve Yeni Çağ'ın gelişine yardımcı olma görevini bana emanet etti.

– O dönemde, diye araya girdi Mersch, Goppi'nin Aubenas tarafından tecavüze uğradığına dair söylentiler vardı.

Hamsa pozisyonunu değiştirdi: Bu yeni konu hakkında konuşmak ona acı veriyormuş gibi büzüldü ve başını ellerinin arasına aldı.

– Aubenas bir pedofildi, evet.

– Peki, Anne bu durumu kabul ediyor muydu?

– Bilmiyordu, hiçbir zaman da bilmedi. Bazen, tepede olunca bazı şeyler daha az görünür.

– Charles Aubenas Georges'a da tecavüz etti mi?

– Kesinlikle hayır. Anne'nin oğluna dokunmaya asla cesaret edemezdi. Olanlar çok daha kötüydü...

Sonunda Mersch de oturdu, en başından beri ayakta duran oydu, güneş saati çubuğu gibi gölgesi yere vuruyordu. Desteğin hâlâ gelmemiş olmasına şaşırıyordu ama belki de aşram müritleri dua odasına girmeye korkuyordu...

– Aubenas ile Georges yatmadılar, ama Georges ile Goppi birlikte oluyordu.

Mersch'in içinden gülmek geldi – burası bir mezhep değil seks âlemlerinin yapıldığı bir yerdi.

Oğlunun doğasını değiştirmek ve kimseden hiçbir talebi olmayan Hintli bir çocuğu göklere çıkarmak isteyen püriten, sadist ve çılgın yaşlı kadına neredeyse üzülüyordu. Elde edebildiği tek şey, Juliette Gréco'nun şarkılarında söylediği gibi birbirlerini şefkatle seven oğlancı genç bir çiftti...

– Anne bunu öğrendi mi?

– Öğrendiğinde, bunun sonucu çok korkunç oldu. Goppi'yi yoldan çıkardığı için Georges'u suçladı. Öfke patlaması yaşadı ve telafisi mümkün olmayan şeyi yaptı...

Mersch Nicole ile Hervé'ye kısa bir bakış attı, ikisi de bir rock konserindeymiş gibi yere bağdaş kurmuş, ağızları bir karış açık dinliyorlardı.

– Anne Georges'u bufa balıklarının olduğu havuza kadar sürükledi ve onu suya attı. Bir saat boyunca, bir sırık aracılığıyla onun havuzdan çıkmasını engelledi. Oradaydım. Dilleri ve hakaretleri birbirine karıştırarak hem ulur gibi bağırıyor, ağlıyor hem de gülüyordu. Hayvanlar onu parçalarken zavallı çocuk suyun içinde debeleniyordu.

Sessizlik. Pencereden güneşin gökyüzünde kaydığı neredeyse duyuluyordu. Mersch dehşete kapılmıştı – ama o aynı kaderi Hamsa'ya da yaşatmıştı.

Dans.

Sepetçilik.

Ve şimdi de bufa balıkları.

Georges Dorati, on dört ya da on beş yaşındayken Anne'nin yaptığı muamele nedeniyle sonsuza dek unutamayacağı bir travma yaşamıştı. Dans ediyordu. Söğüt dallarını yontuyordu. Ve bufa balıklarının ısırıklarını başkalarına yaşatıyordu. Cinayetleri –kurbanları– onun hikâyesini anlatıyordu. Yaşadığı büyük acıyı dile getiriyordu.

Mersch'in gücünün son kertesine gelmiş bu ufak tefek adamı yeniden canlandırması gerekiyordu.

– Sonra ne oldu?

– Georges'un iyileşmesi haftalar sürdü. Anne müritlerinden onun için dua etmesini istedi. Hep Georges'un hayatta kalmasını sağlayan şeyin bu spiritüel güç olduğunu düşündü.

– Yara izleri kalmadı mı?

– Vücudunda evet, ama yüzünde yoktu. Gücünü toplar toplamaz kaçtı.

– Nereye?

– Kimse bilmiyor. On beş yaşındaydı. Jeanne'ın uzak ailesinin yanına, Çinhindi'ye gittiği varsayıldı. Tüm savaş boyunca, orada kalmış olmalı.

– O dönemde mi adını değiştirdi?

– Kuşkusuz.

– Georges Dorati'nin Pierre Roussel'e dönüştüğünü nasıl öğrendin?

– Hindistan'da yüz milyonlarca insan var ama burada hiçbir bilgi asla kaybolmaz. Tam tersine, mesajlar ruhtan ruha geçer ve...

– Tamam, anlaşıldı.

Mersch Hamsa'nın toparlandığını hissediyordu – spiritüel enerji ve hücrelerin ışığı hakkında söyleve başlaması gecikmeyecekti.

Kuralları hatırlat.

– Pierre Roussel Goppi'yi yeniden gördü mü?

– Bilmiyorum.

– Ya kardeşi, Antoine Roger?

– Bilmiyorum.

– Antoine tarafında ne oldu?

– Cizvit topluluğu içinde parlak bir kariyer sürdürdü.

– Şimdi nerede?

– Roma'da. Vatikan'da, VI. Paulus'un yanında piskopos.

Anne'nin en çok sevilen oğluyla zaman kaybetmenin sırası değildi.

– Bu ayrılık nedeniyle mi Goppi Ronde'a sırtını döndü?

– O da var. Ama her halükârda, kafasında spiritüel topluluklarla ilgili bir inanç geliştirmişti.

– Mezhepler.

– Nasıl isterseniz öyle adlandırın. Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyordu.

– Pierre Roussel ölmedi, değil mi?

Cevap yoktu. Başı önüne düşen Hamsa'nın omzuna yeniden bir yumruk attı.

– Öldü mü ölmedi mi?

– Ölmedi.

– Şimdiki adı ne?

– Baba Şumitro Sen.

– Neden bir Hintli adı?

– Çünkü Hintli olduğunu düşünüyor. Varanasi'de insanlar ölür, yakılır, yeniden doğar.

– Neden *baba?*

– Artık bir guru oldu. Hâlâ Varanasi'de yaşıyor, sadaka verir gibi kötülük yapıyor.

– Kötülük mü?

– Çok tehlikeli bir tantracılık uyguluyor. Karanlıkta güçlenebilen bir inanç.

– Adresini biliyor musun?

– Herkes biliyor. Hâlâ müzik kütüphanesini yönetiyor, kutsal metinler üzerinde çalışıyor ve şeytani mezhebini yönetiyor. Turuncu bir cüppe giyiyor. Bilgi cüppesi ve...

Mersch artık onu dinlemiyordu. Yine bir mezhep, yine kalabalık ve fanatik bir şehir... Anlaşılan hiç bitmeyeceklerdi...

Âdet yerini bulsun diye sordu:

– Krişna'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?

– Evet.

– Ya Paris'teki iki kızı?

– Evet.

– Onun Varanasi'de cinayet işlediğini düşünüyor musun?

– Evet.

– Ve sen bunu yapmasına izin mi verdin?

– O bunun arayışının anlamı. Kimse spiritüel yola karşı çıkamaz...

– Tamam. Dostlarını çağırabilirsin. Sorun çıkarmadan gitmemize izin vermeni tavsiye ederim...

128

Dışarıda, dünkü gibi, tüm aşram müritleri iç avlunun etrafında uysalca bekliyordu. Üstatlarının yardımına koşmanın çok özel bir yolu vardı: Dua ediyorlardı. Dizlerinin üstüne çökmüşler. Başları yerde ya da tam tersine ayakta, yüzleri gökyüzüne dönük, bir tür esrik coşkuya kapılmış gibiydiler.

Mersch, Nicole ve Hervé, kimse söyleyecek bir şey bulamadan müritlerin arasından geçti. Bu noktada, dindarlık gerçekten uyuşukluğun sınırındaydı.

Ve şimdi, plan yapma zamanıydı.

Onları buraya getiren Jeep'e ulaşacaklar ve onunla buradan tüyeceklerdi.

Kalküta'ya vardıklarında, bir uçağa binecekler ve Varanasi'ye varacaklardı.

Arabayla da gidebilirlerdi, ama Hindistan yollarında yedi yüz kilometre, bisikletler üstünde "Kâli" diye bağırarak sizi geçen hasta insanlarla çevrili yollar.

Yola çıkmadan önce yapacak son bir şey daha vardı.

Muhasebe bürosunda –boştu– bir ofis telefonu buldular. Kuşkusuz idari büro personeli de sarayın önünde iş başındaydı, mantralar mırıldanıyorlardı.

Polis, santral aracılığıyla ve Nicole'ün yardımıyla ezbere bildiği bir numarayı çevirdi –Bengal'de saat on sekiz, Fransa'da on dört otuzdu...

Nihayet, birkaç dakika süren cızırtının ve bozuk bir İngilizceyle yapılan bir konuşmanın ardından Mersch duymayı beklediği sesi işitti.

– Kim arıyor?

– Jean-Louis.

Aniden hattaki ses belirginleşti ve Simone Valent'nın sesi ahizede bir katedraldeymiş gibi yankılandı.

– Jean-Louis... diye tekrarladı Yoksulların Aziz Annesi. Gerçekten çok endişelendim.

– Her şey yolunda, diye cevapladı Mersch, harika bir mizah anlayışı sergileyerek.

Nicole ile Hervé'nin duyması için ahizeyi tavana doğru çevirerek masanın üstüne koydu.

– Yakında dönecek misiniz?

– Yapacak birkaç küçük iş daha var. Son seferinde benimle dalga geçmiştin.

– Jean-Louis...

– Boş ver. Pierre Roussel hakkında konuşmak için seni aradım.

– Pierre mi? diye yineledi, hatta bir yankılanma olmuş gibi.

– Ya da Georges Dorati, nasıl istersen.

– Georges mu?

– Söylediğim her şeyi tekrar etmeyeceksin umarım! 1946'da, Paris'te Pierre Roussel ile karşılaştığında tam olarak ne oldu?

– Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Hervé orada mı?

– Benim yanımda. Seni dinliyor.

Kısa bir sessizlik, hafif bir cızırtı gibi. Yine de sekiz bin kilometre uzaktaki biriyle konuşmak heyecan vericiydi.

– Pierre Roussel Doğu Dilleri'nde öğrenci değildi, diye devam etti Mersch. Bengal dili veya Hinduizm hakkında üniversitedeki herhangi bir profesörden daha fazlasını bilmiyordu. Onunla nasıl tanıştın?

– O dönemde, Hint mistisizmiyle ilgileniyordum ve bir tür... mezhebe yakınlık duyuyordum.

– Hangi mezhep?

– Daha ziyade Pierre tarafından yönetilen bir düşünce grubu...

Anneleri 1917'de doğmuştu, Georges Dorati ise ondan altı yıl sonra. Demek ki 1946'da Simone otuzlarına yaklaşırken sevgilisi yirmi üç yaşındaydı. Mersch onların birlikteliğini hayal etmekte zorlanıyordu.

– Senin gurun mu olmuştu?

– Hayır: Sadece çok sevimli, çok parlak, çok... çekici bir adamdı.

– Onunla yatacak kadar mı?

Ahizede tuhaf bir gürültü oldu, belki cızırtıydı, belki de Simone öksürmüştü –her zaman yarı hastaydı, yoksulların mikroplarının insafına kalmıştı.

– Benimle böyle konuşma. Bana saygı göstermek zorundasın.

– Sana hiçbir şey göstermek zorunda değilim. Neden o oğlancıyla yattın?

– Onu kurtarmak için.

– Onu kurtarmak mı?

– Sonuçta... o normal değildi.

– Onun homoseksüel olduğunu mu söylemek istiyorsun?

Sessizlik. Anne'nin sert yönteminden sonra Simone'un yumuşak tavrı... Soylu Georges'u "düzeltmenin" gerekli olduğuna inanmış iki kadın.

– Yani onu iyileştirmek için mi onunla yattın?

– Bu Tanrı'nın verdiği bir görevdi. Onun sesini duydum...

– Devamı, anlat.

Mersch, o yara izlerini, solgun dudaklarını, tuhaf bir şekilde ona güneşte kavrulmuş bir Berberi kadın görüntüsü veren, meşin gibi tene sahip yüzünü hayal ediyordu.

– Sonradan tehlikeli biri olduğu anlaşıldı. Görünürde estet, kibar, Paskalya kuzusu kadar uysaldı, ama diğer yüzünü gizliyordu – sıkıntılı, acımasız ve katil bir ruh.

– Katil mi?

– Evet. Yani demek istediğim... Bazen öyle en ufak bir pişmanlık duymadan öldürebilirmiş gibi bir izlenim veriyordu. Onda Kitabı Mukaddes'e özgü bir güç vardı. Lanetli bir şiddet.

– Ona hamile olduğunu söyledin mi?

– Ona yazdım, evet. Bu benim görevimdi. Ama hemen pişman oldum.

– Niçin?

Bir tür kahkaha attı – ama bu sözcük annesinin karakterine uygun değildi. "Kendini yaktığında gülüyor" denirdi. Kutsal suyun içine şeytan girmiş birini yakması gibi kahkahası da onu yakıyordu.

– Pierre bana korkunç çocukluğunu, Goppi'yle yaşamış olduğu dramı anlatmıştı. Anne'nin soyunu devam ettirmemek için onun kanından olacak kimseyi istemiyordu...

– Ronde'u biliyor musun?

– Elbette. Daha o zamanda bile çok önemli bir topluluktu.

– Son konuşmamızda, bana Roussel'in oğlunu kabullenmek için Paris'e döndüğünü söyledin.

– Yalan söyledim. Onu nüfusa ben bildirdim.

– Jouhandeau adıyla mı?

– Evet.

– Bu ad nereden çıktı?

– Sabırlı ol.

Mersch hızlıca bir muhakemede bulundu: Pierre Roussel adını alan Georges Dorati bir oğlu olduğunu öğreniyor. Onu öldürmek amacıyla Paris'e dönüyor. Çocuğun kolunda Anne'nin işaretini görüyor ve kaçıyor. Şimdi yeniden Paris'e geliyor. Niçin? Ve neden, aynı zamanda annesinin reenkarnasyonu olan öz oğlunun karşısına çıkmadan önce üç genç kızı öldürdü? Sabır... Evet, buna gerçekten ihtiyacı vardı.

– Grubumuz içine, diye devam ediyordu Simone, Pierre'in döndüğü haberi bomba gibi düştü. Büyükannenizle birlikte paniğe kapıldık. Her şeyi düşündük. Hervé'yi saklamalıydık. Adını değiştirmeliydik. Onu yetimhaneye yerleştirmeliydik...

– Georges'un kendi oğlunu öldürmek istediğine emin misin?

– Kesinlikle. O potansiyel bir katildi. Anne'nin eğitimi onu delirtmişti ve onun kanının başka nesillere geçmesini istemiyordu.

– Ne oldu?

– Hervé yaklaşık bir yaşındayken Pierre geri geldi. Yanından hiç ayırmadığı eğri bıçağıyla kapımızı çaldı. Bir sepetçi bıçağı.

Mersch, Hervé'nin asit etkisi altındayken söylediklerini hatırladı.

– O gün bir kasket takıyor muydu, hatırlıyor musun?

– Pierre Paris'teyken hep kasket takardı. Geldiği gece, tek parça siyah bir streç kıyafet giyiyordu. Bir kâbus.

Tüyleri diken dikendi: Hervé'nin tripi sırasında –ve rüyalarında– gördüğünün tam olarak aynısı.

– Neden Hervé'yi öldürmedi?

– Kolundaki işaret nedeniyle. Gamalı haç şeklindeki leke. Pierre Anne'nin ruhunun çoktan çocuğun içinde olduğunu düşündü. Artık ona dokunamazdı.

– O basit bir doğum lekesi.

– Doğum lekesi değil, hayır...

Yeniden sessizlik. Korku hattın cızırtıları arasında ilerliyordu.

– Bunu onun etine kazıyan, bıçakla bu çizimi yapan bendim.

– Ne?

– Sadece Anne Pierre'i durdurabilirdi. Çocuğumu korumak için aklıma bu fikir gelmişti. Svastika. Ronde'un sembolü.

Polis Hervé'ye bir göz attı, istem dışı olarak kolunu sıkıyordu. Ağlıyordu. Büyük hıçkırıklar yoktu, hayır, ne de yüksek sesli inlemeler vardı. Sessizce ağlıyordu, ağır ve sütümsü damlalarla bir mum gibi eriyordu...

– Eğer Pierre Roussel Anne'nin soyunu kurutmak için Hervé'yi öldürmek istediyse, dedi Mersch, kolundaki işaret onu ortadan kaldırmak için fazladan bir sebep değil mi?

– Onun travmasının büyüklüğünü anlamıyorsun. Kendi kanını ve Anne'nin kanını taşıyan küçük bir çocuğu öldürebilirdi, ama o Anne'ye el kaldıramazdı. Hervé'nin kolundaki leke, Anne'nin artık onun içinde olduğunun kanıtıydı.

Önemli ipucu: Bir zamanlar Anne'nin varlığı Pierre Roussel'i ürkütüyordu, ondan çekiniyordu ama bugün o güçlü bir guruydu – ona karşı çıkabilirdi.

– Daha sonra sen ne yaptın?

– Anne'yi görmeye gittim.

– Hindistan'a mı?

– Hayır, Paris'e. Haziran 1947'de, o Médicis Sokağı'ndaki geçici dairesindeydi. Hastaydı ve tedavi olmaya geliyordu.

– Hervé de yanında mıydı?

– Evet.

1930'lu yılların evinde, tıkırdayan topuklu ayakkabılarıyla dolaşan kadın. Bu ayrıntılar kardeşinin bilinçaltına kazınmıştı.

– Jeanne de Texier kramplardan mustaripti, değil mi? diye sordu Mersch.

– Nöropatinin çok nadir bir biçimine yakalanmıştı.

– Hervé gibi mi?

– Bunu her zaman biliyordum. Büyükannesinin bir mirası.

Mersch kardeşine baktı: Yüzünde bir rahatlama vardı. Kaçık bir gurunun reenkarnasyonu değildi. Sadece onun torunuydu ve bir katilin oğluydu.

Yani rahatlama göreceydi...

– O dönemde, seni nasıl karşıladı?

– Küçümsemeyle. Homoseksüel oğlunun başına gelenler onu ilgilendirmiyordu. Ama lekeyi görünce, tavrı değişti. Bunun doğal olamayacağını bir saniye bile düşünmedi. Hayır: Hemen Hervé'yi halefi olarak gördü, ruhu yaşlanan ve hasta bedenini terk etmeye karar verdiğinde onun ruhunu kabullenmeye hazır bir varlık.

Simone Valent bu kez kazanan üzerine oynamıştı.

– Bizi korumayı kabul etti, diye ekledi.

– Nasıl?

– İsimlerimizi değiştirerek. Savaş sonrasıydı ve yönetimde gerçek bir kaos hâkimdi. Yahudiler kamplardan toplanıyor, dul kadınlar emekli aylığı alabilmek için kayıt yaptırıyor, savaş sırasında, kuşkusuz Almanlardan olma çocuklar babalarının resmi adıyla kaydediliyordu. Jeanne de Texier gibi güçlü bir kadın (hükümetin içinde bile, özellikle de masonlar arasında sempatizanları vardı) hedeflerine ulaşmakta en ufak bir zorluk yaşamadı.

– Yani Valent senin gerçek adın değil mi?

– Adım Simone Bouvard'dı, babamın adı. O dönemde, Odette ve ben soyadlarımızı değiştirdik.

– Onun için mi Hervé'nin soyadı Jouhandeau?

– Bu ad tamamen bir hayal ürünü.

– Peki ben, neden benim adım Mersch?

– Bu hikâyedeki tek gerçek o: Seni kabul eden babanın adı.

Mersch'in gördüğü şey: Küçük bir tahıl tanesi gibi değirmen taşında ezilen iki kardeş. Eğreti bir çocukluk çağı, sağlam temellere dayanmayan bir olgunluk dönemi, boktan kimlikler. Tabu bir trajedinin gölgesinde, ellerinden geldiğince bu durumdan kurtulmaya çalışan iki çocuk.

Kum üzerine bina inşa edilmezdi.

Ayrıca, Mersch onlara, anne ile kızı Valent'a, pardon, Bouvard'a farklı bir gözle bakmaya başlıyordu. Hiç kuşkusuz güvenliği için onun yatılı okulda büyümesine izin veren Simone ve ona en ufak bir ilgi göstermemiş olan Odette – yine bir ihtiyat tedbiri... Her şeye rağmen, her zaman değersiz olduklarını düşündüğü bu iki kadın aslında iyiliksever kahramanlardı...

– Neden sizi yurtdışına göndermedi?

– Pierre'in bir gün öz annesini –yani aslında, oğlunu– öldürme

cesaretini bulacağını, bizi arayacağı son yerin de Paris olacağını biliyordu.

Jeanne de Texier doğru görmüştü. Yıllar geçmişti. Belki Pierre/Georges çocuğunu unutmuştu. Belki de tam tersine, annesinin karşısına çıkmak için, içinde büyüyen gücü hissediyor, ama onu nerede bulacağını bilmiyordu.

Bir Hint destanına yaraşır bu mücadeleyi başlatmak için bu beklenmedik rastlantıya –Hervé'nin Suzanne'la birlikte Paradis Sokağı'ndaki aşrama yaptığı ziyaret– ihtiyaç vardı.

Son vagonları bağlamanın zamanı gelmişti:

– Pierre Roussel Paris'e geldi, diye açıkladı Mersch.

– Salamat Krişna Samadhi bana haber verdi.

– Krişna'yı tanıyor muydun?

– Onunla dosttuk, evet.

Onu nasıl tanımıştı? Bu ayrıntıları açıklığa kavuşturmanın sırası değildi. Ahizeyi tutan eli kelimenin tam anlamıyla terliyordu ve yüzü de daha iyi durumda değildi.

– Kalküta'da, Baba Şumitro Sen Krişna'yı öldürdü. Kız kardeşi Abha'nın bağırsaklarını dışarı döktü, diye devam etti Mersch. Üç kurban, bu açması gereken kapı sayısı mı?

– Kuşkusuz. Benim tantracılık uygulamalarıyla ilgim yok. Ama Georges'un düşüncesine göre, üç ölü kadından oluşan bir çemberin işe yaraması gerekiyor.

– Yani bu durumda, bir sonraki ölü Hervé mi olacak?

– Evet.

Mersch kardeşine kaçamak bir bakış attı, gözleri artık kuruydu. Eski bir oyuncak bebeğin gözleri gibi kuru ve sabit.

İlk kez konuşmayı başlatan Simone oldu:

– Şimdi neredesiniz?

– Krallık'ta. Belki Pierre de burada olabilir.

– Orada değil.

– Bundan nasıl emin olabilirsin?

– Orada olsaydı, Hervé çoktan ölmüş olurdu.

– Varanasi'de olduğunu mu düşünüyorsun?

– Pierre inine geri döndü. Sizi bekliyor.

Şaşkına dönen Mersch, soru sorduğunu fark etti:

– Bize ne tavsiye ediyorsun?

– Krallık'a kadar ulaştınız. Varanasi'ye kadar yolunuza devam edin ve iblisle yüzleşin. Başka seçiminiz yok.

Onun bu savaş kışkırtıcı tutumu Mersch'i şaşırtmıştı. Simone onun bu şaşkınlığını anlamış gibiydi.

– Sen güçlü bir adamsın, Jean-Louis. Benden uzakta, her şeyden uzakta büyüdün. Bu canavarın karşısına dikilebilecek tek kişi sensin.

İltifattan etkilendi...

– Son konuşmamızda, bana onun çapında biri olmadığımı söylemiştin.

– Yanıldım. Onun düzeyinde bir rakipsin. Ama seni uyarıyorum, canavarın birçok hayatı var.

– Ne demek istiyorsun?

– Kundalini'den söz edildiğini duydun mu?

Omurganın alt kısmında yer alan bir yılan. Yaşamsal enerjinin çekirdeği. Mersch onların klasik eserlerini tanımaya başlıyordu.

– Evet, diye cevapladı ılımlı bir ses tonuyla.

– Düşmanınız bir tür kötülüğün Kundalini'sidir.

– Anlamıyorum.

– Bir yılan. Onun yaşamına son vermek için onu birçok kez kesmek gerekir.

Simone Valent kontrolünü kaybediyordu. Mersch annesine veda etti ve telefonu kapadı.

Mersch tek kelime etmeden, üç suskun insanın litrelerce ter akıttığı odadan çıktı – gerçek bir cehennem. Ruhları pişiren bir fırın.

– Ne yapıyoruz? diye sordu, peşinden gelen Hervé.

Jean-Louis arkasına döndü ve iki yamağını gördü.

– Duydun, değil mi? diye cevapladı Mersch, mümkün olduğunca doğal davranarak. Varanasi'ye gidiyoruz. Her zaman annenin öğütlerini dinlemek gerekiyor.

IV

Varanasi, Kutsal Kent

129

Varanasi griydi.

Gri yırtık pırtık giysiler. Gri beton. Gri, ılık küller. Kalküta devasa bir karınca yuvasını andırıyordu. Çok daha gösterişsiz olan Varanasi ise anlamsız bir şekilde elden düşme eşyaların satıldığı bir pazar görünümündeydi –ah evet, pardon: Önemli, görkemli, tartışmasız bir anlamı vardı: Varanasi kutsal nehrin, Ganj'ın şehriydi. Ganga!

Şiva'ya adanmış şehir, yıl boyunca Hindistan'ın yedi kutsal nehrinin en kutsalında arınmak için gelen milyonlarca hacıyı ağırlıyordu. Varanasi Hindistan'ın Mekke'siydi. Buraya düzenli olarak hac ziyareti yapmadan Hindu olmak imkânsızdı. Burada tanrılardan şefaat ve lütuf diliyorlardı. Dualar ve aptes törenleri sayesinde mükemmel bir karma gerçekleştiriyorlardı. Bu şekilde, insanı yeniden doğuş çevriminden çıkaracak özgürlük yolunu arıyorlardı.

Bütün bunların devasa bir gecekondu yığınının ortasında olmasının hiçbir önemi yoktu, insan kendini sıcakta, bir reaktörün kalbinin yakınında, milyonlarca tanrının dönüp durduğu bir girdabın içinde hissediyordu.

Sonunda yolculuğu arabayla yapmaya karar vermişlerdi. Mersch tabancasını ve bufa balıklarının hakkından geldiği o korkunç bıçağını bırakmak istemiyordu. Bunlarla güvenlik kontrollerinden geçmesi imkânsızdı.

Kırk sekiz saat boyunca, Jeep direksiyonuna sırayla geçerek, melas gibi yoğun yağmura karşı, buzul yarığı gibi geniş çatlakların üzerinde patinaj yaparak, derin su birikintilerine bata çıka ilerlemişlerdi. Şartlar en hafif tabirle olumsuzdu. Ama Hindu tanrıları dahasını da ekliyorlardı: Karşılarına Pisa Kulesi gibi yan yatarak onları sollamaya çalışan kamyonlar, zorlukla yol aldıkları çamurun içinde kelimenin tam anlamıyla uçarcasına giden arabalar, tekerleklerinin

altından geçmeye çalışan yayalar, elbette linç edilme tehlikesi yaşamamak için ezmemeye dikkat etmeleri gereken inekler çıkmıştı.

Üçünün de ehliyeti vardı, fakat burada söz konusu olan daha ziyade ölme ehliyetiydi. Tamamen bilinçsizce arabayı sürüyorlardı. Direksiyonu bırakan, korkusuzca ve pişmanlık duymadan derin bir uykuya dalıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, koma halindeki bu uyku ile uyuşuk bir şekilde araba sürüşleri arasında pek bir fark yoktu. Aynı kâbusun içinde, biri farların ışığı altında, diğeri karanlıkta iki çehre.

8 Haziran Cumartesi günü, saat on yedide Bénarès'e vardılar. Tarihler ve saatler artık hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Nicole darağacı ipine asılı bir adam gibi takvime sımsıkı tutunuyordu. Mersch araba sürüyordu. Hervé uyuyordu. Ve o, Nicole etrafı görmeden manzarayı seyrediyordu. Yola çıktıklarından beri, bir görüntü aklından çıkmıyordu: Krallık'ta, aşram müritleri gurularının intikamını almak ya da Jeep'i çalmalarına engel olmak için serçe parmaklarını bile oynatmamışlardı. Sadece yolun kenarında toplanıp gidişlerini izlemekle yetinmişlerdi – tıpkı gelişlerinde olduğu gibi.

Tek bir farkla: Hepsi başlarını bir örtünün altına gizlemişlerdi. Nicole bu ritüelin ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama yüzleri görünmeyen bu müritlerin dua ederkenki görüntüleri hiç unutamayacağı bir tabloydu.

– Bir otel bulmamız lazım, dedi Mersch.

Bu kararlı ifadesinin ardında, bu şans oyununun her zaman yeniden başlamak zorunda olmasının getirdiği belirsizlik vardı: Geldikleri bu yeni şehirde nereye gideceklerini bilmeden dolanmak bilinmeyenin içinde sonu olmayan bir labirentte ilerlemek gibiydi, tek yol göstericileriyse küflü bir turizm kitabındaki birkaç satırdı –kimileri bunu turizm olarak adlandırıyor ve bundan sapkınca bir zevk alıyordu. Nicole ise bunu daha ziyade endişe verici bir körebe oyununa benzetiyordu, atılacak en küçük bir yanlış adım ölümcül olabilirdi.

Nicole, turizm kitapçığını koyduğu torpido gözünü açtı ve meşhur "NEREDE KALINIR" bölümünü bulmak için Varanasi'ye ayrılmış sayfalara daldı.

Mersch, arabanın iki yanında geniş su demetleri oluşturarak, ağır ağır ilerliyordu (seçeneği yoktu, herkes adım adım yol alıyordu). Nicole parmağı haritanın üstünde, tereddüt içinde talimatlar

veriyordu, oysa kuru havada durum bu denli zorlaşmayacaktı, ama bu çamur, su, insan ve tuk-tuk (çek-çekler değil, bisikletli çek-çekler) seli içinde işleri sırf tahmine bağlıydı.

Emin oldukları tek bir şey vardı, nehir kıyısındaki su basmış otelleri unutmaları gerekiyordu. Sürekli yükselen bu canavardan mümkün olduğunca uzak olmalıydılar.

Tabelayı ilk fark eden Hervé oldu –CHACON HOTEL– Latin harfleriyle yazılmıştı. Bu ya da herhangi bir başka otel. Bir ayrıntı karar vermelerinde etkili oldu: Yakındaki dar bir sokak park yeri olarak kullanabilecekleri bir avluya çıkıyordu.

Üçlü manevra yaptı ve arabayı park etti. Çantalarını alıp binanın arka kapısına kadar bata çıka yürüdüler. Hava artık neredeyse kararmıştı ve tıpkı Afrika'da bir nehri geçen köleler gibi, her biri gayriihtiyari çantalarını başlarının üstüne koymuşlardı.

Hint standartlarını yansıtan bina için söylenecek hiçbir şey yoktu. Başlıkları yan yatmış abajurların ampullerinden yayılan ölgün ışık, üzerinde hamamböceklerinin kaynaştığı tozlu muşamba zemin, nemle parlayan duvarlar...

Resepsiyoncu –bıyıklı ve sakin, bir başka Hint standardı– onlara sadece iki odasının –biri çift, diğeri tek kişilik– kaldığını söyledi. Nicole kendilerini tanıtmadan önce yağmur mevsimi ve nehrin gücü gibi havadan sudan şeyler hakkında biraz sohbet etti. Fransız vatandaşıydılar, kuzeyden güneye Jeep'le Hindistan'ı geçiyorlardı, bir güzergâh belirlemişlerdi ve yağmur onları durduramazdı. Hintli gülümseyerek (bankonun üzerinde duran küçük bir lambadan yayılan kırmızı ışıkla yüzü makyajlı gibi görünüyordu) onlara, Rus ruleti oynamak için iki mermi verir gibi anahtarları uzattı.

Birinci kat. Hervé, gayriihtiyarı olarak iki kişilik odaya yöneldi.

– Hayır, diye araya girdi Nicole, bu odada Jean-Louis'yle ben kalacağım.

Hervé ona şaşkınlıkla baktı:

– Bu saçmalık da neyin nesi? Korkuyor musun yoksa?

Nicole kahkahayı patlattı, gerçekten bu ayın sorusuydu.

– Belki biraz, evet.

Kimseye danışmadan, Nicole onun önünden geçti ve odaya girdi, elektrik düğmesini açtı.

– Yani yalnız uyuyacak olan ben miyim?

– Başkalarını görmedin, değil mi?

Hervé öfkeyle yandaki odaya girdi ve kapıyı ardından çarptı. Nicole durum değerlendirmesi yaptı. Yıpranmış duvar kâğıtları, hastane yatağı, kontrplaktan mobilyalar, her şey şaka gibiydi.

– Yerleşme, dedi Mersch, çıkıyoruz.

– Akşam yemeği için mi?

– Telefon etmek için.

130

Otelde telefon yoktu. Bir telefon kulübesi aramak zorunda kaldılar –yani önünde bir sürü Hintlinin kuyruk oluşturduğu karanlık bir barakanın boşluğuna yerleştirilmiş bir kabin. Hervé gelmeyi reddedince, bir sığınaktaymış gibi odasına kapanınca, ikisi de deyim yerindeyse, sevgili olarak yeniden buluşmuşlardı.

Ama ortam bu değildi. Hem de hiç. Başları önde, her biri kendi düşüncelerine dalmış –ya da daha ziyade yorgun, sersemlemiş– bir halde sessizce yürüyorlardı. Bu kırk sekiz saat süren araba yolculuğu, bedenlerinin mahremiyeti içinde onları perişan etmişti. Vücutları zarar görmemiş gibi görünen ama tüm kemikleri kırılmış kazazedelerdi adeta.

Su basmış sokaklarda ideal olanı kauçuk botlardı ama daha iyisi olmadığından Nicole sandaletleri tercih etmişti, her adımda ılık suyu ve ayak parmakları arasına yapışan çamuru hissediyordu – gerçekten iğrenç.

Nicole zavallı bir ampulün ışığı altında çalışan, suyun ve gecenin etkiyle Sainte-Catherine Manastırı'nın ikonalarına layık kehribar tablolara dönüşen zanaatkârları seçebiliyordu – daha ziyade sezebiliyordu. Hepsi farklı faaliyetlerine ve kastlarına rağmen aynı ateşte dövülmüş gibiydi, konyağı ya da romu farklı derecelerde damıtan hafif bir ateş.

Nihayet bir telefon kulübesi.

Mersch hiç tereddüt etmeden herkesin önüne geçti. Ortamın sakinliğine ve yeniden başlayan yağmurun rahatlatıcı etkisine güveniyordu. Asında herkes az çok bir yerlere sığınmıştı ve polis Fransız küstahlığına sadık kalarak telefona ulaşmak için omzunu kullandı. Sessiz kalan Hintliler hiç itiraz etmedi.

– Berto?

Bu adı duyan Nicole'ün aklına Paris, cinayet büro, Mayıs olayları geldi... Ahizeye doğru yaklaştı.

– Mersch, diyordu yardımcısı telefonun diğer ucunda. Neredesin, Tanrı aşkına? Bir haftadır...

– Beni dinle. Hindistan Havayolları'nı arıyorsun ve son iki ayın Varanasi-Paris uçuşlarını kontrol ediyorsun.

– Vara... nasıl?

Mersch harfleri tek tek söyledi ve devam etti:

– Georges Dorati, Pierre Roussel ya da Şumitro Sen adlarını ara.

Berto ahizeye doğru ıslık çaldı:

– Bu herifler de kim?

– Açıklayacak zaman yok ama bu üç isim arkasında bizim adam gizli. Paris'e ne zaman gelmiş ve ne zaman Kalküta'ya dönmüş bilmek istiyorum.

– Sen şimdi neredesin? Kalküta'da mı?

– Hayır. Varanasi'deyim, Hindistan'ın kuzeyinde bir şehir. Katilin de burada olduğunu düşünüyorum.

– Peki dostum...

– Paris'te ne durumdayız?

Mersch polis sesiyle konuşuyordu, soğuk ve ciddi.

– Hiç. Soruşturma durma noktasında. Ayrıca beni başka yere verdiler.

– Nereye?

– Yine Beaujon, ama süpürücü arabaya geçtim. Şenlik sona erdi, Mersch. Öğrenciler pankartlarını kaldırdı, işçiler işbaşı yaptı. De Gaulle yeniden kontrolü ele aldı. Dün Flins'te, Renault yönetiminde moraller kötüydü ama genel olarak bitti. Sana nereden ulaşacağım?

Mersch ona duvardaki telefon kulübesinin üstüne yapıştırılmış bir numarayı yazdırdı.

– Hindistan'ın ve eyaletin telefon kodları için emniyet müdürlüğünün santralleriyle görüş.

– Hangi eyalet?

– Uttar Pradeş.

Polis yeniden kelimeyi harfleri tek tek söyleyerek yazdırdı – Berto bunalmış gibiydi.

– Sana mesaj bırakayım mı?

Ahizeyi omuz boşluğuna yerleştirmiş olan Mersch dükkân sahibi Hintlilere bir göz attı.

– Endişelenme. Birinci sınıf bir sekreterlik hizmetine sahibim. Bilgileri yarın sabah istiyorum.

Mersch telefonu kapattıktan sonra üzerini silkeledi. Güvenli bir yerdeydi ama su her yerdeydi. Bedenlerin içinde ve dışında. İnsan vücudunun tencere rolü oynadığı bir benmari.

– Bu telefon görüşmesi gerekli miydi? diye sordu Nicole. Artık bunu araştıracak durumda değiliz, öyle değil mi?

– Tam tersine. Kesinlik istiyorum. Şu an için, tüm soruşturmamız bir varsayımlar ve söylentiler üzerine ilerliyor, ama elimizde sağlam hiçbir şey yok... Ben somut şeyler istiyorum. Örneğin yolcu listesinde katilin adı gibi.

Arkalarında homurtular yükseliyordu. Ne de olsa, kulübeyi tekeline almış ve telefon görüşmesi yapmayan iki Beyaz... Nicole onlara özür anlamında bir işaret yaptı ve Mersch'i kolundan çekti.

Sokağa çıkınca, Jean-Louis ekledi:

– İşte bu nedenle, yarın sabah polisleri görmeye gideceğiz.

– Onlardan yardım istemeyi mi düşünüyorsun?

– Hayır. Sadece bir doğrulama istiyorum. Şumitro Sen öldürmek için Paris'i beklemedi. Mutlaka, burada, Varanasi'de de kadınları öldürdü. Polisin elinde bu cinayetlerle ilgili bir dosya olmalı.

– Neden sana cevap versinler ki?

– Bunu göreceğiz. Mukherjee oldukça uzlaşmacıydı. Kim bilir? Belki burada da, polis işbirliği yapar.

– Ama bu, bizi fark etmelerinin çok iyi bir yolu.

– Çok daha iyi. Bizi bekleyen şey karşısında, kıçımızda polisin olması aslında iyi bir şey...

Nicole şüphe içindeydi: Bu ülkede hiçbir meşruiyetleri yoktu, hiçbir hakları yoktu. Küçük hikâyelerini polislere anlatmak sınıra kadar eşlik edilmenin en emin yoluydu.

Ama sonuçta, uzman olan Mersch'ti ve...

Nicole düşüncelerinin önüne geçemiyordu. Birden, yağmur, gerçek yağmur bastırdı, sokağı kara bir nehre dönüştürdü. Nicole hemen tepki vermedi: Sağanak yağmur altında parlayan bu caddenin büyüsüne kapılmıştı, neredeyse hipnotize olmuştu. Milyarlarca kıvılcım bir sürü maytap gibi her yerde çıtırdıyordu.

Nicole irkildi: Mersch onun elini tutmuştu.

– Gel, dedi gülerek, suya batmış gibi çoktan sırılsıklam olmuştu. Otele dönüyoruz.

131

Böylece, babasının söylediği gibi, her şey eşit olunca, kutsal kent Varanasi'de bu gece boyalı dekorlara sahip küçük bir odanın dip tarafında sevişiyorlardı.

Nicole olayı hemen anlamadı.

Bir sahne yüzlerce kez rüyalarda görüldüğünde ve sonunda bu sahne gerçekleştiğinde işaretler ve karakterler her zaman fark edilmezdi. Gerçek dünya, rüyalarımızla mukayese edildiğinde sürekli bir hayal kırıklığıydı ama insana hayal kırıklığına uğramak için asla zaman tanımıyordu, zorlayıcı bir otoriteyle bu duygu hemen baskılanıyordu.

Nicole karanlıkta elektrik düğmesini çevirmek için elini uzattığında ve Mersch onu bileğinden yakaladığında yine de düşündü: *İşte bu.* Yatağa devrildiğini hissetti –hangi yatağa, bilmiyordu.

Dudağının kenarında bir yanma hissetti. Kelimelerin dünyasında buna öpme deniyordu, ama o anda zihinsel sözcük dağarcığı paramparça olmuştu. Panik halindeydi, onu kendisinden koparan bir korkunun ve aynı zamanda da hipnotik bir hoşluğun etkisi altındaydı – dışarıdaki yağmurun gürültüsü, içerinin küf kokusu, bir nehrin kıvrımları gibi onu kapıp sürükleyen ensesinin altındaki çarşafın kırışıkları... Lanet olsun, sakin ol kızım...

Öpücüklere ve okşamalara tepki veriyor, her harekete özenle ve doğaçlama olarak karşı hareketle cevap veriyordu. Bildiği azıcık şeyi hatırlamaya çalışıyordu –bu konu hakkında okudukları, artık birer ölü olan arkadaşlarıyla paylaşabildiği tüm saçmalıklar, efsaneler ve söylentiler. Bu ona hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Tam tersine...

Geriye kalan tek şey bakire bedeni ve ilk kez yaptığı hareketlerdi. Tüm bunlar acemiliğini, toyluğunu ele veriyor olmalıydı, ama haklı olarak tazeliğine, içtenliğine güveniyordu, bu konuda doğallığın, o

anda keşfedilen bir kaynağın bu berraklığının yerini hiçbir şeyin tutamayacağını sezgisel olarak tahmin ediyordu...

Mersch önce onun tuniğini, sonra da jean pantolonunu çıkardı. Nicole onun adını zorlukla hatırlıyordu. Düşünceleri hislerinden daha uzağa gidemiyordu ve hisleri de sanki nefes darlığı çekiyormuşçasına keskin ve hoyrattı.

Sokakta, bir tabela sanki onların mahrem tiyatrosunu takip ediyordu. Birden neon ışığının kırmızı parlaklığında, onun ışıldayan gözbebeklerini gördü. Hasmı dikkatli, inatçı, hatta saplantılıydı...

Çıplaktı. Önemli değil, diye düşündü. Onun parmaklarının, Tanrım, öldüren ve işkence eden kirli polis parmaklarının altında, kendini her zamankinden daha giyinik hissediyordu, sanki bir gölün yeşil suyunda ya da Rimbaud'nun bir şiirindeki mavi çimenlerde yıkanıyordu.

Ne zevk ne de esriklik vardı, sadece tanıdık, şefkatli, huzurlu bir göğüs göğse dövüşün rahatlığını hissediyordu... Bu zevk yoksunluğuna şaşırmıyordu. Sanki bir antrenmandı, tüm pozisyonların, tüm hassas noktaların, başka bir sefer için denetlenmesi gibiydi. Tepki veriyordu, evet, ama cinsel zevk için bunu tekrar deneyimlemesi gerekiyordu. Ona hâkim olan bu içindeki panikle çok zevk alma konusunda herhangi bir umudu yoktu.

Tam tersine, şimdi bir acı hissediyordu – aşırı gerilme, baskı, direnç gösteren bir mahremiyetin gerginliği. Onun içindeydi ya da sadece girmek üzereydi...

Kafasını çevirdi: Artık nefes alamıyordu. O anda, Les Invalides Bulvarı'nda, sonuna kadar gitmeden onunla seviştiğinde olduğu gibi dışarıdaki yağmuru, odanın dört duvarı arasında karanlığı içiyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Onun ellerinden kurtularak, karanlığın içinde eriyor, yatak boyunca akıyor, tavana doğru yükseliyordu...

Birden Mersch'in gözü yeniden onu aradı – saçının perçemi diğer gözünü kapatmış tek gözlü bir adam. Küçük iniltiler çıkararak Mersch'i ensesinden yakaladı. Mersch Nicole'ün göğsüne o denli sert bastırıyordu ki kendini zorlamasına gerek yoktu... Çok geçmeden acı dayanılmaz bir hal aldı ve bir an çığlık atacağını sandı –ama ulur gibi bağıran Mersch oldu. İçinde bir şeyler yırtılıyor, kemik kadar sert bir şey korkunç bir şekilde onu parçalıyordu.

Ve aniden pragmatik düşünceler, bir pencere pervazında tıkırdayan yağmur damlaları gibi dağınık bir halde bilincinde yüzeye çıkıyordu. Bu ilkel adam onun içinde cinsel doyuma ulaşmak üzereydi. Aynı anda babasının sesi –Merhaba, baba– her zaman yaptığı o zavallı şaka beyninin içinde yankılandı: "Genç kızlar, olay onun içeriden birkaç dakika geç çıkmasıyla başlar ve birkaç haftalık gecikmeyle sona erer..."

Birden Nicole, vücudunu geriye doğru kemerleştirdi, ayaklarını Mersch'in kasıklarına dayadı ve var gücüyle itti – karanlığın içinde onun şaşkınlığını, trapez çubuğunu kaçıran bir akrobatın yaşadığı kafa karışıklığını tahmin etti. Hemen ardından, sol uyluğunda fışkıran sıcak sıvıyı hissetti.

Mersch yana devrildi ve Nicole fizyolojideki değişiklikleri düşündü. Ne söylenirse söylensin, ne yapılırsa yapılsın boşuna, binlerce yıllık tutkuları, şiirleri, yoğun lirik coşkuları çağrıştırmak, tüm bunlar her zaman bacak boyunca akan ve insanı rahatlatan o ılık fışkırmayla sana eriyordu: En kötüsü savuşturulmuştu.

Nicole çok mutluydu. Zevk mi? Bunun farklı biçimleri vardı. Onu acı ile şaşkınlık arasında bir yere sürükleyen gizli zevk onun derin varlığına aitti – bir gün başka zamanlarda başka bedenlere yolculuk edecek olan varlık. Karmasındaki belirli bir tarih...

– Üzgünüm.

Ses odada o kadar beklenmedik bir şekilde yankılanmıştı ki Nicole her ne kadar uyuyakalmamış olsa da uyandığını düşündü.

– Ne? diye fısıldadı, Nicole.

Bu durumlarda alçak sesle konuşmak bir üslup şartıydı.

– Çok sert davrandım.

Mersch bir sigara yaktı, Nicole'e teklif etmeyi unutmuştu. Kibritin ışığında Nicole onun göz kamaştırıcı yüzünü gördü, gerçek bir bomba, diye aklından geçirdi. Che'yi, devrimin kahramanlarını, yoksullar için mücadele eden ve onu hayaller kurmaya iten güzel Latin yüzleri düşündü...

Mersch'in ellerinin üzerine çöken karanlığın içinde gülümsedi. Bu şekilde, bu kokuşmuş odada sağanağın sesi altında yetişkinlik çağının gizemli nehrini aşmıştı.

Mersch ona doğru döndü ve kafasını onun kıvrılmış koluna yasladı – en ufak bir hareketi bile ona klişe gibi geliyordu.

– Korkuyor musun?

Bir rahatlama hissetti –"Hoşuna gitti mi?" sorusundan kurtulmuştu.

– Neden korkacağım? diye cevap verdi ve tavanın karanlığında beliren bir soru işaretini görür gibi oldu. Tam bir değişim halinde olan genç kadının saf halüsinasyonu.

Mersch boğuk bir kahkaha attı:

– Seçeneğimiz var... Katilin karşısına çıkmak... Varanasi polisi tarafından tutuklanmak... Paris'e dönmeden önce bilinmeyen bir hastalığa yakalanmak...

Nicole cevap vermedi. Kesinlikle korkmuyordu. Yeni, zafer kazanmış ve hafif esrik bir kadının saf bilinçsizliği. Ayrıca gecikmeyle de olsa, otele geldiklerinde yalan söylediğini anladı – odasını Mersch'le paylaşmaya karar vermesinin sebebi endişe değil, tamamen önceden tasarlanmış bir şeydi...

– Bizi yanında götürecek misin?

Nicole soruyu laf olsun diye sormuştu. Mersch'in işi fazla uzatmadan Baba Şumitro Sen'i öldürmek istediğini biliyordu. Ayrıca bilinmeyen bir sebepten dolayı onları infazı izlemeye zorlayacağını da biliyordu.

– Nasıl isterseniz, diye cevap verdi yine de.

– Hayatımızla oynuyorsun, diye fısıldadı.

– Batıl itikatlarım var.

– Aradaki bağlantıyı anlamıyorum.

– Bana şans getirdiniz. Bu savaşı kazanacağız ve birlikte kazanacağız.

Nicole kalbinin göğsünün içinde bir speedball topu gibi sıçradığını hissetti. Tamamen saçma ve son derece çılgınca olan bu kelimeler onu sevindiriyordu. Paris'te vardıkları anlaşmayı az önceki akrobasi hareketlerinden çok daha fazla doğruluyordu. Onlar bir ekipti, bir araya gelmiş bir kuvvetti, Hindistan cangılında ilerleyen avcılardı.

– Seni seviyorum, diye karanlığın içinde mırıldandığını işitti.

Ama gerçek tam olarak böyle değildi – Nicole'ün onda sevdiği şey, onun içindeki bu kuvvetti, onları dehşetin sınırlarına taşıyan bu güçtü.

Cevap olarak Mersch sertçe onun yüzünü yakaladı ve çok daha sert bir şekilde onu öptü. Tam o anda ve yalnızca o anda, Nicole daha önce hiç yaşamadığı bir zevk dalgasına kapıldı.

132

Duvarın arasından onları duymuştu.

İşin tuhafı, umurunda bile olmamıştı. Ne kıskançlık ne de üzüntü. Hiçbir şey. Abha'ya hissettikleri Nicole'e olan hislerini silip süpürmüştü ve her şey bir şiddet ve kan burgacında yok olup gitmişti.

Ya şimdi?

Şimdi, hiç.

Yolculuk boyunca, ağzını açmamıştı. Neye yarar? Rolling stones gibiydi, selde sürüklenen bir taş; su berraktı ve hareket halindeyken, ne denli saydam olduğunu görüyordu. Önünde akan bu azgın nehir, burgaçları ve gümüş rengi kapanlarıyla yıldızlı bir gece gibiydi, tablonun her küçük parçası sivri mika uçları gibi parlıyordu.

Babasını hiç özlememişti – insanlarda her zaman var olan banal düşünceler: Herkesin bir anneye, herkesin bir babaya ihtiyacı vardır... O ikisi olmadan da idare etmişti ve durumu da kötü değildi. Bir gizemin gölgesinde yaşamıştı. Penceresiz bir duvarın dibinde büyümüştü ama bundan kurtulmuştu. Meteliksiz bir truptaki bir aktris gibi tüm rolleri aynı anda nasıl oynayacağını bilen Odette sayesinde.

Ama bugün duvar yıkılmıştı – ancak hâlâ şaşkındı. Katil bir baba. Yarı tanrıça, yarı büyücü bir büyükanne. İşte bir aile...

Hervé berberi bekleyen bir giyotin mahkûmu gibi yatağının üzerinde dimdik oturuyordu. Gözlerini indirdi ve Jean-Louis'den arakladığı 45'liğe evcil bir hayvanmış gibi yeniden hayranlıkla baktı. Silah sol avucunun içindeydi, sağ elinin işaretparmağını namlunun üzerinde gezdirdi.

Gözlerini kapadı.

Yarın, babasını o öldürecekti.

133

Bugün Jeep yoktu.

Çok fazla su birikintisi, çok fazla çamur vardı, tek kelimeyle her şey çok fazlaydı.

Ama en yapışkan çamur, onun kafasının içinde hâlâ akmakta olan çamurdu. Lanet olsun. Bu kız çocuğuyla ne yapmıştı? Paris'teki o kontrolsüz hareketten sonra bir daha ona dokunmayacağına dair kendine söz vermişti. Yirmi iki yaşında bir kız çocuğu mu? Pardon, yirmi üç. Tamamen bilinçsiz. 36'nın hücrelerinde boy gösteren, dürtülerini kontrol edemeyen dengesizlerden daha iyi değildi.

Şafaktan beri, Mersch bahaneler arıyordu. Onun başını döndüren, aklını başından alan Ganj'ın kutsal suyunda boğulan, bir tür önemsiz rüyayı andıran bu şehirdi. Ya da anın esrikliğiydi. Katilden –kurtuluştan– sadece birkaç adım uzaktaydılar. Belki de savaş zamanlarında olduğu gibi, sonsuza dek ölmeden önce acilen sevişmek, hayatı yüceltmek istemişti.

Hayır, suçun maddi unsuruna dönmek gerekiyordu.

Duru, kırmızı ve beyaz bir genç kız. Ona bir başsavcıyı hatırlatıyordu, erguvan kırmızısı ve kakım beyazı, adaletin iki rengi... Hoyratça cinsel arzusuyla onda çok fazla travma yaratmadığını umduğu küçük kız çocuğu, ama kuşkusuz onun hayalini kurduğu şeyden –saçında çiçekleri ve elinde gitarıyla, yakışıklı ve çekici bir prens– binlerce kilometre uzaktaydı.

– Gitmiyor muyuz?

Mersch irkildi. Nicole duş almış, üzerini değiştirmişti ve şimdi üzerinde lavanta rengi, kenarları İngiliz tüfeklerinin oymalı yanakları gibi işli yeni bir tunik giymişti. Mersch de binanın arka avlusunda, içinden kuşkusuz amiplerle dolu bir suyun aktığı tamamen orijinal çinko borularla dolu bir baraka bulmuştu. Ama sonuçta, o da burada

yıkanmış, yeni bir gömlek giymişti – savcılık tarafından çağrıldığında severek satın aldığı küçük düğmeleri olan soluk sarı bir gömlek.

Kahvaltı olarak, hiç konuşmadan, çaya batırarak biraz çapati yemişlerdi. Hervé? Odasına kapanmıştı. Bazıları açlık grevi yapardı, o da kim bilir neden grevdeydi.

– Gidiyoruz, diye cevapladı Mersch.

Nicole'ün özgüveni onu şaşırtıyordu. Dünkü sevişmelerinden sonra, uykunun bir sünger gibi her şeyin üzerini örteceğini umut ederek uykuya dalmışlardı. Ve işte bu sabah, küçük kız en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu – kahvaltı hiçbir şey olmamış gibi cereyan etmişti.

Ama Mersch için öyle değildi –ve aslında, Nicole de aynı durumdaydı. Yaptıkları şey, kahretsin, çok önemliydi. Jean-Louis hâlâ aşka inanan ya da en azından cinsellik de dahil olmak üzere duyguyla ilgili her şeyin ciddi olduğunu düşünen erkeklerdendi.

Ve bu sabahki ruh hallerindeki farklılıklara rağmen, Nicole bir çiçek kadar zarif, Mersch bir yabanarısı gibi huysuzdu, ama aynı dalga boyutundaydılar, bu kesindi.

Mersch Nicole'e Jeep'i alamayacaklarını söyledi – sular altındaki sokaklarda çamura saplanıp kalacaklardı. Nicole hiç tereddüt etmeden, küçük bir maymun gibi, bir bisikletli çek-çeğin arkasına tünemiş uyuklayan adama seslendi. Adam hemen tepki verdi, su birikintisinin içine atladı ve çek-çeğin tentesini kaldırdı, yağmur yeniden başlıyordu.

Tuk-tuk bir bisiklet tarafından çekiliyordu. İnsani açıdan, Kalküta'nın çek-çeklerinden daha iyiydi. Tentenin altına yerleştiler, Bénarès Merkez Karakolu'na doğru yola çıktılar.

– Polislere ne söyleyeceksin?

Yan yana oturmuşlardı, Nicole ona yaslanmış ve ikisi gerçek bir çiftmiş gibi kolunu onun kolunun altından geçirmişti. Neden olmasın? Aslında öyle değiller miydi? En azından savaşa hazırlanırlarken...

Hızlıca anlaşıldı. Sadar Polis Merkezi'nde, Fransızca konuşan kimse yoktu. Çok az İngilizce konuşuyorlardı. Üst rütbeli bir polisin gelmesini beklemek gerekiyordu. Sigara içmek için dışarı çıktılar.

Dışarıdan bakınca, karakol beyaza ve gök mavisini boyanmış duvarlarıyla bir mini markete ya da yakıt pompası ve önüne park etmiş mobiletleriyle bir akaryakıt istasyonuna benziyordu. Bu cephe çevre

duvarından başka bir şey değildi – arkada, yani avluda tuğla duvarlarla ayrılmış, hep beyaza ve maviye boyanmış bölmeler birbiri ardınca sıralanıyordu. Bürolar, örneğin piyango biletleri veya rehberli tur biletleri satan kiosklara benziyordu. Ama tüm bunlar yarısına kadar suyun içindeydi ve polisler bu mevsimde daha ziyade binanın içine sığınıyordu.

Nihayet, DIG –Deputy Inspector General[96]– geldi. Nicole önce davrandı. Onun İngilizce konuşurken kendine olan güveni Mersch'i etkiliyordu. Bu kızda, ona eşsiz bir özgüven kazandıran kusursuz, zengin, rafine bir eğitimin tüm katmanlarını hissediyordu.

– *Follow me*[97] diye cevapladı amir.

96. Hindistan'da Polis Genel Müfettiş Yardımcısı. (ç.n.)

97. Beni takip edin. (ç.n.)

134

Hintli polisin üzerinde sarı bir yağmurluk vardı ve omzundan aşağı çaprazlama asılı, sürekli cızırdayan kocaman bir telsiz taşıyordu. Uyuşturucu verilmiş ya da boyun eğdirilmiş gibi bir hali vardı. Yuvalarından pırtlamış siyah gözleri –çini mürekkebi renginde gözbebeği ve iris– Rorschach lekeleri gibi genişliyordu. Geri kalanı için, dikkat çekici bir şey yoktu: Belirgin bıyıklar, akaju rengi ten, Apaçi saçları...

Ağır hareketlerle, elini telsizinin üzerinden uzattı ve bir kartviziti misafirlerine dönük olarak çalışma masasının üzerine koydu.

Mersch okumak için boynunu uzattı:

ŞRADDIA BHATIYA
DEPUTY INSPECTOR GENERAL
UTTAR PRADEŞ EYALET POLİSİ

Dikkatini çekmek için, o da ulusal polis kimliğini çıkardı ve kartvizitin yanına koydu. Böylece şartlar eşitleniyordu. Her halükârda, böyle bir şeyi hiç tecrübe etmemiş olsa da, dünyadaki tüm polisler arasındaki kutsal dayanışmaya güveniyordu.

Hintli kimliğe bir göz atma lütfunda bile bulunmadı. Bir baş işaretiyle, onlardan konuşmalarını istedi – başını sallaması aynı zamanda fazla uzatmayın anlamına geliyordu.

Nicole konuşmaya başladı. Dün bir senaryo üzerinde mutabık kalmışlardı: Önce Paris'te, sonra Kalküta'da işlenen bir dizi cinayet onları buraya, Varanasi'ye kadar getirmişti. Nasıl ya da neden olduğunun pek fazla bir önemi yoktu, ama soruşturmalarının, eğer mümkünse yerel polisin işbirliğiyle bu şehirde sona ermesi gerekiyordu.

Amir anlamamışa benziyordu. Ya da belki de çok iyi anlıyor ama tepkisiz davranıyordu. Hipnozcunun gözleri, tutarsızlıklarını Cambridge aksanıyla anlatan yabancı kadından ayrılmıyordu. Kuşkusuz, şehrin ghat'larında karaya oturmuş çılgın hippilerden daha çatlak olan bu iki kaçığı nasıl kapı dışarı edeceğini düşünüyordu.

Bir sessizlik oldu.

– Ona cinayetlerin işlenme şeklinden bahsettin mi? diye fısıldadı Mersch.

– Henüz değil.

Hintli ciddiyet ile bıkkınlık arasında, sabit gözlerle hâlâ onlara bakıyordu.

– Yaralardan, ısırık izlerinden bahset, diye sabırsızlandı Mersch. Ayrıca Bénarès'te benzer cinayetler işlenmiş mi, ona sor.

Nicole ağzını açmaya fırsat bulamadı. DIG önce davrandı. İngilizcesinin bakışlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bir abaküsün çok sert şaklamaları gibi heceleri birbirine çarpıyordu.

– Polisin görevi suçluları yakalamaktır diyor, diye çevirdi Nicole, kanunları çiğneyenleri, şiddet uygulayanları ve kan dökenleri...

Eğer söyleyecek başka bir şeyi yoksa buraya boşuna gelmiş olacaklardı.

– Soruyor: Eğer katil Tanrı'nın kendisiyse ne yapılabilir? Varanasi'de, insanlar sokaklarda, sundurmaların altında, kanalların içinde, ghat'ların diplerinde ölüyor... Ölüm hacıları, çilecileri, çocukları, yaşlıları, her kim olursa olsun beklenmedik bir anda yakalıyor... Suçlu olan açlık, tifo, cüzam, tüberküloz, zehirlenme, kirlilik...

Nicole nefes almadan çeviriyordu.

– Nereye varmak istiyor?

Yeni bir İngilizce salvosu, yeni çeviri.

– Buraya isteyerek ölmek için gelenleri söylemiyorum bile. Burada Ganj kıyısında yakılmak mokşaya ulaşma şanslarını artırıyor...

Mersch *"I don't understand!"*[98] diye, ciddi bir ifadeyle onun sözünü kesti.

Hipnotik adam gülümsedi: Alçakgönüllü olmaya çalışan ama içten içe insanı küçümseyen birinin suratı.

Yeni bir dalga:

98. Anlamıyorum. (ç.n.)

– Varanasi'de katilleri arama görecedir, demek istiyor. Burada insanlar o kadar sık ve farklı şekillerde ölüyorlar ki katil diğerleri arasında bir hastalıktan başka bir şey değildir.

Polis, Mersch'in daha önce de Bengallilerde gördüğü hareketin aynısını yaptı – eli açmanın ve bileği dışarı doğru döndürmenin bir şekli, Hintlilerin çok hoşuna giden ve apaçık belli olanı yansıtmak istermiş gibi yapılan hafif kadınsı bir hareket.

Mersch elini cebine soktu ve çalışma masasının üzerine her zamanki fotoğrafları koydu – Suzanne'ın ve Cécile'in cesetlerinin ilk hali ile morgdaki hali. Artık onları, bir çek defteri gibi hep üzerinde taşıyordu. Şeytanın diyarında pazarlık kozu.

– Daha önce bu tür cesetler görmüş mü?

Nicole çevirmeye hazırlanıyordu ki polis onu durdurdu. Bıyıklarını sıvazlayarak resimlerin üzerine eğildi.

– *Yes*, dedi sonunda, uyuşuk gözlerini kocaman açarak.

Mersch ürperdi: Bu kez tamamdı. Gerçekten tamamdı. Canavarın şehrine ulamışlardı. Av sahasına.

– Sıklıkla mı?

Nicole artık çevirmiyordu: Diğeri anlamıştı.

– Onlarca kez.

– Soruşturma yaptınız mı?

Bhatiya yeniden bileğini çevirdi, sanki "Belki evet, belki hayır ama bu sizi ilgilendirmez" demek istiyordu.

Mersch fotoğrafları kaldırdı, sonuçta yetkililerin bu cinayetlere son vermek isteyip istemediklerini umursamıyordu. Onlar bunun için buradaydılar. İnsanın en iyi yardımcısı her zaman kendisiydi.

– Pierre Roussel'i biliyor musunuz, 1964'te Varanasi'de ölmüş Fransız bir müzikolog? diye birden sordu DIG.

– Baba Şumitro Sen'i biliyorum, diye cevapladı Mersch, sırf adamı kışkırtmak için.

Bhatiya her heceyi özenle telaffuz ederek artık daha yavaş konuşuyordu. Abaküsün tak takları artık daha aralıklıydı, daha ölçülüydü... Özenli, titiz hesaplar...

– Baba bir hayalettir ya da bir ruh, nasıl isterseniz.

– Onu nerede bulabiliriz? diye sordu Jean-Louis, İngilizce olarak.

– Belki Daşaşvamed Ghat kıyısındaki Sarayama Sarayı'nda.

Anlaşılan Bhatiya suçluyu ve onun adresini biliyordu. Neden

onu kendisi tutuklamamıştı? Kanıt yetersizliğinden mi? Gurudan korktuğu için mi? Belki de Şumitro Sen, Varanasi polisine göre, kirlenme riski olmadan yaklaşılamayacak dokunulmazlardan biriydi...

Her halükârda Hintli bu işi onlara bırakıyordu.

Mersch ile Nicole ayağa kalktı, amir de peşlerinden.

Kapıdan çıkacakları sırada Bhatiya ekledi:

– Jérôme'u görmeye gidin.

– O kim?

– Fransız bir kayıkçı. Şehrin en güneyindeki Assi Ghat'ta çalışıyor.

– Neden?

Mersch son cümleyi net olarak anladı:

– *Nothing related with ghats is foreign to him...*[99]

99. Ghat'larla ilgili bilmediği şey yoktur. (ç.n.)

135

Herkes gibi Mersch de fotoğrafları görmüştü.

Sabah güneşi, altın rengi Ganj, ghat'ların basamaklarını yalayan sis tabakaları, yan yana sıralanmış pembe, kırmızı, gri kumtaşından saraylar, suya sallandırılan ayaklar, badem şeklinde kayıklar, harelenen suya giren hacılar...

Ama bugün bunların hiçbiri yoktu.

Muson yağmurlarıyla kabarmış Ganj, basamakları yutarak, mazgal deliklerini doldurarak, tüm yaşamı, turbalardaki tüm duaları silip süpürerek sarayların eşiklerine hatta pencerelerine kadar yükseliyordu... Varanasi'nin taşkına uğramış, sular altında kalmış versiyonuydu, turistlerin kaçtığı ve sadece kendilerini adamış sofuların kaldığı mevsimdi...

Yaptıkları kısa konuşma sırasında otelin patronu onlara bu mevsimde nehrin genişliğinin iki kilometreye ulaşabildiğini söylemişti. Ayrıca Bénarès sakinlerinin bu taşkınlar için minnettar olduklarını, insanlara armağan verme konusunda daima cömert olan tanrıların gücünü kanıtladığını da eklemişti, zira Hindistan her zaman Hindistan'dı. Her şeye rağmen bu yağmurlar doğurganlıkla eşdeğerdi...

Assi Ghat, Varanasi kıyı şeridini oluşturan küçük koyun aşağısında yer alıyordu.

Yeniden bir tuk-tuka binmişler, sonra dar ve kötü sokaklardan yürüyerek nehrin kıyısına inmişlerdi.

Pis koku şaşkınlık vericiydi – yosunla, likenlerle, alglerle kaplı duvarlar tarafından sıkıştırılmış gibi kanalizasyon, kokuşmuş balçık, çamurlu gelgit kokuları. Burada, tutmamış aşı gibi çürüyen iki şeyin arasına, toprak ile nehrin arasına giriyorlardı...

Şimdi ghat'ın üzerinde yürüyorlardı. Sadece birkaç basamak suyun dışındaydı. Geriye dönüp bakıldığında yine de falez, kutsal

kenti ünlü kılan üst üste binmiş saraylar, kuleler, balkonlar hayranlıkla seyredilebiliyordu.

Bugün binaların çoğu harabe halindeydi, kuleler yıkılmak üzereydi, teraslar yorgun kayıklar gibi yan yatmıştı. Her yeri biraz daha çirkinleştirmek ister gibi kurulmuş inşaat iskeleleri yapıların yarıdan fazlasının görünmesini engelliyordu –kuşkusuz restorasyon çalışmaları sağanak yağış nedeniyle aksıyordu.

Rıhtımda, dalgaların getirdiği artıklar, çöpler, kömürleşmiş odun parçaları bir gemi enkazının kalıntıları gibi birikmişti. İneklerin burunları bu pisliğin içindeydi, insan ırkının bazı örnekleri –erkekler, kadınlar, çocuklar– bu balçık çukurunda bata çıka yürüyor, çamaşırlarını yıkayarak, dua ederek rahatlıyordu.

Elbette, Himalayalar tarafından kanlı balgam gibi tükürülmüş, kaygı verici bir toplantı yapar gibi kamburlarını çıkararak, bağdaş kurarak oturmuş veya baskı altında, takıntılı bir şekilde kutsal sulara doğru koşan sadhular da vardı.

Ağır ve gri gökyüzünün altında bu, Mersch'in şimdiye kadar gördüğü en üzücü manzaraydı. Ve her ne kadar Hindistan'da olsalar da biraz daha fazlasını hak ediyorlardı: Nehrin dibine battığı sanılan çocuk ve kadın cesetleri suyun üzerinde yüzüyordu, selin şiddeti onları taşlara bağlayan ipi koparmıştı.

Bu sabah sis yoktu veya vardı – muson yağmuru olsun ya da olmasın, tam kapasiteyle yanan odun yığınlarından çıkan dumandı. Yanan etlerden yükselen parçacıklarla dolu siyah dumanlar giysilerin en küçük kıvrımına kadar yapışıyordu. İnsan yağı, diye düşündü Mersch. Kafasını kaldırdı ve basamaklara vuran kızarmış et parçalarını aramak için alçaktan uçan akbabaları gördü. O anda, polis nehrin dalgalarıyla buraya kadar sürüklenmiş kızarmış bir ayağa takıldı. İrkildi ve üç basamak yukarı çıktı.

Bhatiya "Jérôme bir kayıkçı" demişti. Bu ölüleri yakma alanına taşıdığı anlamına geliyordu – bu dokunulmazlara ait bir işti ama yine de o Hindistan'da sadece bir yabancı, en azından "kast dışı" biri değil miydi?

Sonunda, lotus ve kül kokuları içinde, çürümüş basamaklara oturdular. Jérôme bu nehirde dolaşan tek Batılı'ydı. En sonunda ortaya çıkacaktı...

– Bunun hakkında konuşmak ister misin? diye birden sordu Mersch.

Çelik gibi sinirleri olduğu için gurur duyuyordu, ama gri sonsuzluğa sahip gökyüzüne karışan nehri karşısında Nicole'ün yanında oturmak, işte bu neredeyse dayanılmazdı.

– Hayır, dedi Nicole, başını onun omzuna dayayarak.

Polis ürperdi. Cinsel ilişkiden daha fazla, en ufak bir sevecenlik gösterisi onu korkutuyordu. Konu şefkat ve nezaket olunca, iyi bir eğitim almamıştı.

Birden dumanların arasından bir ses duyuldu:

– Duyduk duymadık demeyin! Cesur insanlar! Ben bir kayıkçıyım! Ben Ganj'ın ve mevsimlerin kayıkçısıyım!

Mersch ile Nicole ayağa kalktılar. Bir gemi sireni gibi sisin arasından gecikmeyle gelen bu ses bekledikleri işaretti. Sisin arasından ince bir kenevir yaprağı gibi süzülen renksiz bir kayık arayacak zamanları yoktu ve kayık ıslanmış ayakkabıların birkaç santimetre uzağına, ghat'ın kenarına çarptı.

Önce bir kahkaha duyuldu, sonra teknenin kıç tarafında ayakta duran yaşlı bir adam belirdi. Sadece bir longhi giymişti ve omzunda bir şal olan adam bir çakal kadar zayıftı, büyücü gibi uzun saçları ve uzun bir sakalı vardı.

– *Where do you come from, fellas?*[100]

– Biz Fransız'ız, diye uyardı Mersch.

– Çok iyi haber! diye kahkahayı bastı adam.

– Seninle konuşmak istiyoruz.

– Bu daha da iyi! dedi kayığın baş kısmına gelirken, Mersch'e bir palamar uzattı.

Polis gecikmeyle de olsa halatı yakaladı, o sırada kayıkçı hâlâ gülüyordu. Bir uyuşturucu bağımlısının hezeyanı ile yaşlı adamın bunaklığı arasında gidip gelen bir neşe, yapay ve sinir bozucu bir sevinçti bu.

– Binin! Binin! Aramızda teklif yok! Bu mevsimde, vatandaşlara pek sık rastlanmaz!

Mersch iki eliyle halatı çekti ve bluzunun muslininden daha hafif olan Nicole kayığa atladı. Pantolon giymemişti, Hint gömleği elbise yerine geçiyordu.

Polis gözlerini kaçırdı. Beyni bu harika görüntüyü kabullenmeyi reddediyordu – sadece sandaletleri olan çıplak bacaklar. Bu

---

100. Nerelisiniz dostlar? (ç.n.)

solgunluk ona yatılı okulun yakınındaki çiftlikten almaya gittiği sütü hatırlatıyordu, asla içemediği ve saflığının, nedendir bilinmez, onu hasta ettiği o mide bulandırıcı süt...

– Biniyor musun yoksa sana şarkı mı söylemem gerekiyor?

Elinde halatla kayığa atladı ve üşümüş gibi büzülerek oturaktaki Nicole'ün yanına gitti. Titriyordu, boğazı tıkanmış, tüyleri diken diken olmuştu. Bu kız çocuğu onu hasta ediyordu.

– Sizi nereye götüreyim, yurttaşlarım?

– Nereye istersen, diye homurdandı Mersch. Bizim istediğimiz, seninle konuşmak.

– Ha şöyle, dedi münzevi, küreğine asılırken, ben daha ziyade konuşkan biriyim!

Siyahımsı dumanın içine girdiler. Birden Mersch'in gözünün önüne bir görüntü geldi. Jérôme Kharon'du, Yunan mitolojisinde ruhları cehenneme götüren kayıkçıydı. Ya onlar? Kuşkusuz onlar lanetli olanlardı – rolleri buna çok uygundu...

136

Teknede Mersch, kusursuz bir çirkinliğe sahip kayıkçıyı daha iyi inceleme fırsatı buldu. Gandi tarzı yuvarlak gözlüklerin ardında gerçek Noel toplarını andıran pırtlak gözler, gür kaşlar ve karmakarışık uzun saçların yanı sıra, bol kıllı bir adamdı. Burnu, sürekli bir tiksintiyle kasılmış gibi görünen çok kalın dudaklarına doğru zikzak oluşturan kırık bir çizgiyi takip ediyordu – bu bir yüz ifadesi değil, bir yara iziydi.

O kadar zayıftı ki, 1968 ilkbaharından bu yana tüm Fransa'nın iştahını kaçıran Biafra Savaşı'yla ilgili televizyon röportajlarını hatırlatıyordu. Çok fazla özen gösterilmeden, doğrudan kemiklerin üzerine yeniden dikilmeden önce, canlı canlı derisi yüzülmüş gibiydi.

Kaç yaşında olabilirdi? Bir taşa yaş verilir miydi? Bir halata? Adam geçmiş zaman kayıtlarına değil, mineral kayıtlarına aitti. Kesin olan bir şey vardı: İlk hippilerden, altmışlı yılların hippilerinden önce gelmişti...

Kayığın ucuna oturmuş ve iki küreği tutmuştu. Gerçek bir kürekçi, ama örümcek ağı bağlamış bir kürekçi.

Mersch konuya küçük bir giriş yaptı:

– Bir süredir Bénarès'tesin, değil mi?

– Ne demezsin! 1932'de geldim!

– Seni buraya ne getirdi?

– Macera! Ya da uyuşturucu. Veya tanrılar. Kadınlar dışında her şey, kusura bakmayın ama, burada bir kadınla sevişmek için erken kalkmak gerekiyor!

Mersch yarı guru, yarı Paris fırlaması bu kaçık adamın yanında kendini rahat hissediyordu. Adam ahenkle kürek çekiyordu, sımsıkı tuttuğu küreklerle bir onlara doğru eğiliyor, sonra mükemmel bir alışkanlıkla akıcı bir hareketle doğruluyordu.

Polis ayrıntıya girmek istemiyordu ama yine de sordu:

– Bu işe nasıl başladın?

– Dua, adamım. Mistik bir dönemim oldu, hiç yemiyordum, hiç kıpırdamıyordum, ghat'larda hareketsiz oturarak mantralarımı tekrarlardım. Sonunda, kürek çekebileceğimi ve aynı anda da dua edebileceğimi düşündüm, kötü bir şey değildi, günah değildi... Ya siz, sizin burada ne işiniz var?

– Bir adam arıyoruz. Bir Fransız.

– Adı ne?

– Pierre Roussel.

– Pierre Roussel öldü.

– Önemi yok. Onun hakkında bilgi topluyoruz. Onu tanıdın mı?

Kürekçi fitilli tabanca gibi kuru bir kahkaha patlattı.

– Evet, onu tanıdım. Onunla kardeş gibiydik.

– Bize ne bildiğini anlat.

Jérôme hemen cevap vermedi. Sakalının ve saçlarının altından görünen yüzünün küçük kısmı bu kıllı mağaranın derinliklerinden çıkıyor gibiydi.

– Hâlâ onun gelişini hatırlıyorum. Bir deliye benziyordu, katatonik bir deli. Ağzından tek kelime almak imkânsızdı. Yüzünde, bütün vücudunda yaralar vardı. Sanki bir sırtlan sürüsünün saldırısına uğramıştı.

– Bu hangi yıldı?

– 1938 diyebilirim. Belki de 1939.

Georges Dorati Krallık'tan, Anne'den, bufa balıklarından kaçıyordu...

– Nereden geliyordu? diye sordu yine de Mersch.

– Asla öğrenemedik. Önce Brahmanların yardımlarıyla yaşadı. Yavaş yavaş konuşmaya ve yeniden yemek yemeye başladı. Yaraları kabuk bağlamıştı. Fransızca, Bengalce, biraz da Hinduca konuşuyordu. Ve Sanskritçe de, bu oldukça tuhaftı.

– Nasıl biriydi? Yani görünümü, tavırları nasıldı, demek istiyorum.

– Çok uzun boylu, çok inceydi. Rafine biriydi.

– Peki... efemine miydi?

– Efemine mi? diye güldü yeniden Jérôme. Onun eşcinsel olduğunu mu söylemek istiyorsun, evet! Nazik, terbiyeli, her şeye gülen, tam bir çılgın...

– Nerede yaşıyordu?

– Brahmanların arasında, kendine bir müzik üstadı bulmuştu. Ganj'ın karşı kıyısındaki sarayların birinde oturan ünlü bir müzisyen...

– Ne çalıyordu?

– Vinâ, telli bir çalgı. Daha ziyade kadınlar tarafından çalınan bir tür lavta... Kısacası, bu müzisyen tarafından evlat edinildi ve Pierre onun sarayına yerleşti...

– Sevgili miydiler?

– Bu konuda şüphe yok. İhtiyar çok tanınmış bir oğlancıydı. Sık sık Varanasi'deki erkek çocuk kerhanelerine giden bir sapık. Pierre'e gelince, tam bir cinsel ilişki tutkunuydu. Dahası, gün içinde yaptıkları güzel bir müzik çalışmasından sonra, garın yakınındaki, Bénarès'in en hararetli semtine küçük erkek çocuklarla seks yapmaya giderlerdi. Ya da tapınaklara satılmış çocuklarla. Burada fuhuş kutsal olabilir. Erkek çocuklar bir tanrıçayla evlendirilir ve aşramdaki dindarlara her türlü hizmeti verirler. Ayrıca tantracılık da vardı, ama bütün bu saçmalıkları size açıklamak istemiyorum... Pierre her sabah Ganj'a aptes almaya gelirdi. En fanatik olanlardan bile daha fazla Hindu olmuştu. Hindu dilinden ya da Sanskritçeden başka bir dil konuşmayı reddediyordu. Gıy gıy çalmadığı zamanlarda gününü dua ederek, yoga yaparak, bir puro gibi güneşin altında esmerleşerek geçirirdi... Bugün hâlâ onu gözümün önüne getirebiliyorum, bir düşes gibi gülen, bir parçayı berbat bir şekilde çalan ya da küçük bir oğlan çocuğunu bir tapınağın arkasına götürmeye her zaman hazır ince uzun bir sosis... Başka bir alışkanlığı daha vardı... Zaman zaman nehrin diğer kıyısına, lagüne gidiyordu... Orada günlerce ortadan kayboluyor, bir budama bıçağıyla sazları ve kamışları kesiyor, uzun parmaklarıyla ördüğü küçük zımbırtıları öldürdüğü fareyi getiren bir kedi gibi nehrin bu yakasına taşıyordu...

Sis ve lagün fonunda, katilinkine noktası noktasına karşılık gelen bir profilin oluştuğunu görmek neredeyse keyifliydi.

– Gerçek bir fenomendi, yemin ederim. Ama en çılgın olanı, onun dansıydı...

– Dans mı? diye atıldı Mersch, kelimeyi son bir kanıt olarak kaydetmişti.

Jérôme kafasını çevirdi, yüzen bir heykel parçasından kaçınmak için tek elle kürek çekiyordu.

– Yerli yersiz nehrin kıyısında dans ediyordu. Bunun tanrıları onurlandırmanın bir yolu olduğunu söylüyordu... Ghat'ların basamakları

üzerinde, uylukları yere değecek kadar bacaklarını açarak ve hoplayıp zıplayarak sadhuların ve hacıların arasında slip donuyla dans ediyordu. Burası için bile bu alışıldık bir şey değildi...

Sepetçi.

Yogi.

Dansçı.

Mersch bu sahneleri insani dünyanın –rasyonel dünyanın– kronolojisine yerleştirdi.

– Ama savaş vardı, değil mi?

– Evet, yeğenim... Ama Pierre'le birlikte adeta saklanıyorduk. Konsolosluk bizi rahatsız etmiyordu. Bununla birlikte, İkinci Dünya Savaşı Hindistan'da tam bir karmaşaydı. Ülke zaten Britanya'nın hâkimiyeti altındaydı ve Mihver Devletleri'yle savaş halindeydi ama aynı zamanda Hint milliyetçileri İngilizler için ölmeyi reddediyorlardı. Hatta Japonya yanlısı bir ordu bile kurdular... O dönemde biz, Pierre'le birlikte vurdumduymazdık... Dua ediyorduk, yoga yapıyorduk. Tam bir... birliktelik içindeydik.

– Yatıyor muydunuz?

– A hayır. Ben bir kayıkçıyım ama o taraklarda bezim yok.

– Sana kökenlerinden söz etti mi?

– Hayır. Gerçek bir sır. Aslında, birçok kökenimiz vardı. Biz Hindu'yduk ve zamanımızı *puja*[101] yaparak geçiriyorduk...

– Sonunda o Fransa'ya döndü, değil mi?

Yaşlı adam, sanki o anki şaşkınlığını göstermek için sırtını kamburlaştırdı.

– Sen bunu nasıl biliyorsun? Evet, bir anda karar verdi. Asla nedenini anlamadım. Savaş sonrası özgür Fransa'yı görmek istediğini söyledi. Bu onun tarzı değildi, çünkü gerçekten de jeopolitik onun ilgi alanı değildi. Ama doğru, geri döndü, evet...

– Ne kadar süreyle?

– Aslında iki kez gitti. Önce bir yıl kaldı. Sonra, ikinci gidişinde birkaç ay.

– Sonra?

– 50'li yılların başında, değişti. Bir vinâ çalgıcısı olarak belli bir ün kazanmıştı. Hint müziği partisyonları toplamaya başladı. Kimin

101. Hinduizm, Budizm ve Jainizm'de bir adak ve ibadet ayini. (ç.n.)

ona para verdiğini tam olarak bilmiyorum ama Sarayamah'ta –Sarayamah Mahal deniyor– yaşıyordu, bir müzik okulu ve özel bir kütüphane açmak için tepeden tırnağa yenilediği harabe halinde bir tür saray... Önemli biri olmuştu...

– Hamilerinin onun sevgilileri olduğunu mu düşünüyorsun?

– Elbette. Tekrar ediyorum, Pierre çılgın bir homoseksüeldi. Belli ki zengin İngilizleri, Hindu prenslerini becermişti... Para sanki sihirli bir değnekle gökten yağıyordu...

– Her zaman sıklıkla nehir kıyısına gidiyor muydu?

– Hiçbir zaman ghat'tan ayrılmadı. Sarayamah Mahal Ganj'ın üzerindeydi, buranın hemen yakınında... Pierre her gün geliyordu. Dua ediyor, nehrin suyunu güneşe sunuyordu ve gitgide daha gizemli biri oluyordu.

– Hangi anlamda?

Jérôme hafif bir şüphe havasıyla yüzünü farklı bir şekilde buruşturdu:

– Tantracılık.

– Yine mi?

Jérôme cevap vermeden tek elle kürek çekmeye devam ediyordu, kıyıya yaklaşıyordu.

– Bu konu hakkında bir şey söylemek istemiyor musun?

Birkaç kez daha küreklere asıldı.

– Otuz yıldan fazla bir süredir Şivait'im. Konuşamayacağımız şeyler vardır. Bizim için şeylere isim vermek onların ortaya çıkmasını sağlamaktır.

Israr etmenin gereği yoktu.

– Roussel, daha sonra ona ne oldu?

– Müzik araştırmalarına devam etti ve yavaş yavaş benden, bizden uzaklaşmaya başladı. Gizli dinini düşünerek sarayına kapandı... Ve sonra...

– Evet?

– 1964'te öldü.

– Buna inanıyor musun?

Jérôme onları ghat'a doğru geri getirmişti: Arkasında saraylar, satıcı kulübeleri, kuleler yeniden beliriyordu.

– Belki bedeni öldü ama ruhu hiç bu kadar canlı olmamıştı. Bu ölüm sadece bir yeniden doğuştu. Burada, Mâyâ'nın, görünümlerin

dünyasının yanıltıcı yansımaları olan pırıltılı bir perdeye benzediği söylenir. Mokşaya ulaşmak, öteki dünyaya, kozmik gerçeğe erişmek için perdede bir çatlak bulmak demektir.

Mersch'in gözünün önünde bir görüntü belirdi... Bu kafes oymalı tapınaklar ve ince işlemeleri olan yapılar boyunca elinde budama bıçağıyla Roussel'in uzun ve tehditkâr gölgesi uzanıyordu.

Elbette Bhatiya onun imzasını taşıyan cesetleri toplamıştı, elbette korkunç bir cinayet tarzı olan bu çok sabıkalı katilin varlığından haberdardı ama Hint polisi böyle bir caniye karşı hiçbir şey yapamıyordu. O bir büyücü, o bir şeytan, o bir rakşasa'ydı, bu turizm kitapçığında okuduğu ve aklında kalmış bir kelimeydi –Hindu mitolojisinde iblisler.

Artık yanaşıyorlardı, kayığın gövdesi hindistancevizi kabuğu ve gargara sesleri çıkararak yarısı suyun içindeki basamaklara çarpıyordu... Mersch kıyıya atladı, sonra inmesi için Nicole'e yardım etti. Jérôme'a miktarının ne olduğunu bile bilmeden bir tomar buruşmuş rupi uzattı.

– Bir soru daha.

– Seni dinliyorum, dedi Jérôme, parmaklarını avucundaki banknotların üzerine kapatırken.

– Baba Şumitro Sen, onu Sarayamah Mahal'de yaşadığını söyleyebilir misin?

Jérôme yere tükürdü – palamarını bir köpek tasması gibi tutuyordu.

– Hayaletler gizli yaşar, bu onların doğasında vardır.

– Ama o Pierre Roussel'in evinde yaşayabilir, değil mi?

Kayıkçı gülümsedi, artık pek fazla dişi kalmamış olmalıydı, zira dudakları ağzı tarafından içeri çekilmiş gibiydi.

– Hayaletlerin kendi alışkanlıkları vardır, bu kesin, dedi ona göz kırparak. Roussel'in ölümünden sonra kimse oraya gitme cesareti gösteremedi.

– Şimdi orada kim oturuyor?

– Büyük ihtimalle müritleri, ama orada gizli bir yaşam sürüyorlar, tantracılık yasası onları görünmez olmaya zorluyor...

– Teşekkürler Jérôme bize gerçekten çok yardımcı oldun.

Adam yeniden göz kırptı:

– Bana teşekkür etme. Ben sadece size cehennem için bir bilet verdim.

137

Yolluk olarak küçük bir joint.

Ne denli içgüdüsel davranılırsa o kadar emin olunurdu.

Öğleden sonra Assi Ghat'a dönmüşlerdi. Güneş sanki etrafı daha iyi görmeleri için bulutların arasından çıkmıştı. Doğu Hindistanlı bir mihraceye ait olan Sarayamah Mahal'in, pencereleri ve nişleri olan, obüs biçimli kuleleriyle –dağların zirvelerini simgeleyen ve tanrıların ruhunu barındıran ünlü *sikhara*'lar– uzun cephesi Ganj'a bakıyordu. Bu yandan içeri girmek imkânsızdı, duvar bir falez gibi suyun içine dimdik iniyordu.

Sarayın kapısına ulaşana kadar, kasvetli ve nemli sokaklardan geçmişler, yol boyunca ceset taşıyıcılarla ve sadhularla karşılaşmışlardı. Her pencere panjurlarla kapatılmıştı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu – saray denizcileri tarafından terk edilmiş bir kruvazör gibi batıyordu. Karşılaştırma doğruydu çünkü teraslar, nişler ve diğer külahlar bir savaş gemisinin kulelerini, bacalarını, toplarını çağrıştırıyordu, her şey eskitilmiş kırmızıya boyanmıştı, aslında kaplaması aşınmış tuğlalardı.

Durmamışlardı, özellikle de çamurlu sarmaşık yığınının altında kalmış kapının önünde. Bu saraya girmenin tek bir yolu vardı, o da ana kapıydı... Pencereleri kapatan kafes bölmelerden birini sökmedikçe.

Mersch hiçbir yorumda bulunmadı ama küçük bir fikri olmalıydı. Nicole ona güveniyordu. Daha sonra neredeyse kuru bir şekilde otele dönmüşler ve beklemişlerdi.

Şimdi saat yirmi üçtü ve elbette yağmur yeniden başlamıştı. Mersch kim bilir nereye gitmişti. Nicole korkuya boyun eğmeyi reddederek, esrarın yararlı etkilerini göstermesini beklemek üzere yatağına çekilmişti. Bir çıkartmanın üzerindeki ince film tabakasının

çıkarılması gibi kafasındaki tüm çekimin, tüm kaygının yok olduğu izlenimine kapıldı. Birazdan, uyuşturucuyla duyumsuzlaşmış bir halde ölümcül baskına hazır olacaktı...

Birden Mersch "polis baskını" tarzında odaya daldı.

– Silahım kayıp.

– Ne?

– Sen duş alırken ben kontrol ettim: Hiçbir yerde yok. Otelciyi silkelemekten geliyorum. Bu işle bir ilgisi yok, buna eminim. Onu başka biri arakladı.

– Tamam, diye sineye çekti Nicole, ne yapıyoruz? Vaz mı geçiyoruz?

Odanın içinde sağlam bir şekilde ayaklarının üzerinde duran Mersch geri çekilmeye hazır birine benzemiyordu.

– Hâlâ Ka-Bar bıçağım var.

Çılgına dönmüş gibiydi. Nicole bu tartışmanın onun için bir takıntı haline geldiğini hissediyordu. Katili tutuklamak söz konusu değildi, üstelik hangi yetkiyle? Hayır, o Afrika'da bir filin ya da efsanevi bir gergedanın peşinden koşan çılgın bir avcı gibi onun canını istiyordu.

Soruşturmanın tüm gerçeklerini ve ayrıntılarını gözden kaçırmış, polis statüsünü unutmuştu ve adaleti umursamıyordu. O bir avcıydı ve artık sadece öldürmeyi düşünüyordu.

Tanrım, basit bir bıçakla...

Bu saçmalığa son vermesi ve aklını başına alması gerekiyordu.

– Bu şekilde davranamayız, diyerek Mersch'i ikna etmeye çalıştı. Polise gitmemiz gerekiyor.

– Bunu daha önce de yaptık. Bize yardım etmeyeceklerdir.

– Mesele bize yardım etmeleri değil, durumu kontrol altına almaları. Onların topraklarındayız. Bu onların sorumluluğu ve...

– Varanasi polisi asla varsayımlarla harekete geçmez. Asıl sorundan bahsetmiyorum bile.

– Asıl sorun mu?

– Baba Şumitro Sen bir büyücü, bir iblis. Hindular bu tür insanlara bulaşmaz. Biz harekete geçmeliyiz.

Nicole ayağa kalktı ve Mersch'in karşısına dikildi. Oda küçüktü ve sağa ve sola yerleştirilmiş iki yatak hareket alanlarını daha da küçültüyordu, zorlukla hareket ediyorlardı.

– Bu bir intihar, diye noktayı koydu Nicole.

– Bizimle gelmek zorunda değilsin. Sonuçta, bu olay bir aile meselesi.

Nicole onu tokatlamak için elini kaldırdı, sonra kolu kendiliğinden karar değiştirdi, Nicole Mersch'i ensesinden tuttu ve ağzını onun ağzına yapıştırdı. Bu tek temasta, dudakları yakıcı iki çiçek gibi açıldı ve dilleri aşırı heyecanlı bir kadril dansına iştirak edercesine ileri atıldı.

Birkaç saniye sonra, Nicole nefes alabilmek için Mersch'i itti.

Odanın kapısı yeniden açıldı, bu kez gelen Hervé'ydi, bir mum kadar solgun ve inceydi. Birkaç gün içinde tamamen değişmişti. Aklını kaybetme riskini göze alarak bir nehrin kaynağını arayan bir maceraperest gibi sanki kendi geçmişini arıyordu.

– Gidiyor muyuz?

Mersch koluyla dudaklarını kuruladı – çok hoş.

– Gidiyoruz, evet.

Nicole kafasının içinde teslim oldu. Bu yolculuğu çılgınlığın sonuna kadar götürüp sonlandırması gerekiyordu ve buna inanmak için hâlâ gençti (ve düşüncesizdi). Devrim yapmayacaktı ama kişisel bir kan davasına katılacaktı; bu da şu anda çok daha heyecan verici görünüyordu.

Yağmurluğuyla öğleden sonra satın aldığı kauçuk botlarını aldı ve iki kardeşin peşine takıldı.

138

Bulutlar, içlerinde ne varsa boşaltmak için, çarpışmış gibi araba dolusu yağmur sokaklara dökülüyordu.

Parafinli üç siluet, botlarının kauçuk tabanlarını su birikintileri içinde şaklatıyor ve şimdi şu anda Varanasi'nin kalbinde, kargaşanın başkentinde öfkeli yağmur damlaları onları bulmasın diye başları önde ilerliyorlardı.

Genel olarak yollarını buluyorlardı. Uzaktan bakıldığında, "son adamı" oynamakla geçen günün ardından kulübelerine dönen dokunulmazlar olarak –duvar boyunca yürüyen üç kapüşonlu– algılanabilirlerdi.

Sarayamah Mahal'in ana kapısına ulaştılar – eyvan, hatırlıyordu, bu İslam mimarisinden ilham alan bu tür kapılara verilen addı. Fırtınanın ortasında bu nereden aklına gelmişti? Belki de amacı uçuruma düşmeden önce rasyonel bilgiye, bildik bir şeye, kitaplarına, çalışmalarına, evine tutunmaktı...

Sel felaketine karşı hâlâ ayakta olan, boyalı küçük beton evlerle ve ondüle çatılı barakalarla çevrili Sarayamah Mahal devasa görünüyordu. Her zaman o gemi enkazı görüntüsü: Toprağa gömülü bu büyük saray, yağmur her yerden –gökyüzünden, nehirden, kanallardan– taşarken neredeyse çarpık bir görünüm sergiliyordu...

Nicole başını kaldırdı ve koyu kırmızı bloka hayranlıkla baktı. Pencereler kepenklerle kapatılmıştı, diğerlerine tahta levhalar çivilenmişti. Üzerinde kubbeler bulunan asma şadırvanlar Wallace[102] çeşmeleri gibi akıyordu. Kuleler kapkara gökyüzünde kayboluyordu, saçak silmeleri fokurduyor, gurulduyor, kaldırıma duvarların rengiyle kızarmış her şeyi silip süpüren dalgalar halinde sular boşaltıyordu... Gerçek kan dalgaları...

102. İngiliz hayırsever Richard Wallace'ın adını taşıyan çeşmeler. (ç.n.)

Gecikmeyle de olsa, Nicole Mersch'in çıkıntılı bir süslemenin üzerine çıkmış olduğunu gördü, bıçağını çoktan kafes oyma bir duvara sokmuştu ve çerçeveyi sökmek için onu bir levye gibi kullanıyordu. Pervaz yere düştü. Yol serbestti.

Önce, bir doksanlık boyunu fakir ipi gibi uzatarak Hervé tırmandı. Sonra Mersch, oluşan açıklığın üzerinde çömelerek elini Nicole'e uzattı. Yüzü beyaz mermerden bir heykel gibi parlıyordu.

– Geliyor musun? diye bağırdı Mersch.

Nicole cevap vermeden onun parmaklarını sıkıca yakaladı ve ayakları birinci katın saçak silmesine temas edene kadar kendini yukarı çekti. Bacaklarının üzerinde yükselip pencerenin kenarına tutundu.

Zihninde babasına veda etti ve yeni Nicole'ü, kan rengi saçları ve kefenden teni olan bir Kâli'yi selamladı. Parmakları nemli ahşaba gömülüyordu ve büyük bir sevinç yaşıyordu: Artık geri dönüş yoktu.

139

Pencere bir odaya değil, sular altında kalmış bir iç avluyu çevreleyen açık bir galeriye bakıyordu, şimşeklerin ışığında ve aralıksız yağan yağmura rağmen, bu devasa su birikintisi bir fotoğraf banyosunda yüzen dev bir resim gibi parlıyordu. İçinden nasıl bir resim çıkacaktı?

Nicole hezeyan içindeydi, heyecan ve korku arasında gidip geliyordu, ama aralarında bir tür tuhaf mesafe de vardı. Aslında, kendi babasından farklı bir tarzda, her zaman koruyucu rol üstlenen Mersch'e güveniyordu. Kendini cüretkâr ve cesur hissediyordu, zira sadece varlığı bile onu yenilmez kılan bir kahramanın peşinden gidiyordu.

İç avlunun dip tarafında, Ganj'a bakan ana bina yükseliyordu. Ortada, art arda patlayan Çin kestanefişekleri gibi karanlığın içinde çıtırdayan bir çeşme vardı – sonu gelmeyen yağmur. Şu an, üç davetsiz misafir güvenlikli bir yerde duruyorlar, ilham gelmesini bekliyorlardı.

İlham yavaş yavaş ortaya çıkan boğuk bir çarpma sesi şeklinde onlara ulaştı. Kulak zarları, tıpkı karanlığa alışan gözleri gibi, manastırın içine hapsedilmiş bir tür dev kalbin vurumlarını andıran bu kaygı verici ritmi daha iyi ayırt etmeye başlıyordu.

Birbirlerine baktılar; kapüşonlarının altına gizlenmişlerdi, ne yasa koruyuculara ne de kahramanlara benziyorlardı: Daha ziyade keşişlere ya da bir kuyuya girmeye hazırlanan kanalizasyon işçilerine benziyorlardı. Hiç birbirlerine danışmadan, sağ tarafa yöneldiler ve düzenli çekiç seslerini andıran gürültünün geldiği yere doğru gitmek üzere üstü kapalı terastan çıktılar. Mersch'in aklına bir sözcük geldi: Hortator, Roma kadırgalarında, deri bir davula vurarak forsaları birlikte kürek çekmeye teşvik eden reis.

Büyük bir kapının önüne gelince durdular. Nicole, Mersch'in işlemeli bakır kapı kolunu yokladığını fark etti. Açıktı. Sinir bozucu ses kulaklarında patladı – şimdi sağanak yağmurun gürültüsünü bastıran bu mevcut sesti.

Mersch kapüşonunu çıkardı –yağmur damlalarıyla parlamış dalgalı saçlar– ve ilerledi. Nicole de aynısını yaptı; yağmur yoktu, sadece ter.

Bir anda Mersch'in tabancasının olmadığını hatırladı, ama katilin de muhtemelen böyle bir silahı olmadığını düşünerek kendini rahatlattı. Bıçağa, ritüele, ezoterik öğretiye boyun eğmeleri gerekiyordu. Bir anda, Mersch'i ve onu, *mano a mano,*[103] ellerinde bıçakla dövüşürken gördü; bu görüntü onda çığlık atma, teşekkürler joint, kavgaya katılma isteği uyandırdı.

Şimdi, zaman zaman şimşeklerin beyaz bir ışıkla aydınlattığı, hem zamanı hem de mekânı göz kamaştırıcı ince şeritler halinde kesen karanlığa gömülmüş bir salondan geçiyorlardı. Çok yüksek bir tavan, kristal avizeler, iki yanda, kafesli kapıları olan odalar. Özel ve gizli bölmeleriyle bir harem...

Çakan yeni bir şimşek, tüm salonu çevreleyen iç balkonu ortaya çıkardı. Dip tarafta, bir mihrace ile maiyetini bekliyormuş gibi duran geniş ve görkemli merdiven vardı.

Sesler birinci kattan geliyordu. Orada, yukarıda bir tören ya da bir konser veya bir şölen olmalıydı, ama davul sesleri bir transı, bir coşkuyu, hipnotik bir dansı çağrıştırıyordu.

Duvarlarında binlerce kitabın bulunduğu iç balkona ulaştılar. Tempo gitgide güçleniyordu, kaslarına ve kemiklerine işliyordu. Sert tempoların yüzeyinde son derece gergin yanık derileriyle tablaların[104] daha keskin ve tiz sesleri işitiliyordu...

Çok daha süslü bir başka kapı: doğal hatlar, orman figürleri gibi görünen çiçekler, yıldızlar, ahşabın damarlarına işlenmiş kıvrımlar...

Mersch bıçağını çıkardı –ne yapacaktı?– sonra basit bir hareketle kapıyı açtı, herhangi bir direnç olmaksızın.

Salonun ortasında geniş bir havuz vardı. Bu büyük dikdörtgenin temiz ve pürüzsüz kenarlarına gül yaprakları serpiştirildiği hayal edilebilirdi...

---

103. Göğüs göğse. (ç.n.)

104. Pakistan, Bangladeş, Nepal, Hindistan ve Afganistan'da çalınan vurmalı bir müzik aleti, bir tür küçük davul. (ç.n.)

Ama gerçek tamamen farklıydı.

Öncelikle havuz kuruydu. Ya da nerdeyse kuruydu. Çünkü havuzun kenar taşı üzerinde kafaları kesilmiş hayvan leşleri –oğlaklar, alageyikler, köpekler, tam olarak anlaşılmıyordu– uzun kan izleri bırakmıştı.

Ama en kötüsü, elbette havuzun içindeydi.

On kadar çift – ilk bakışta güreşiyormuş gibi görünen Hintliler, çıplak kadınlar ve erkekler. Hepsi kan içindeydi, çömelmiş, oturmuş ya da ikişer ikişer yumak olmuş halde kucaklaşıyorlar, sarılıyorlar, birbirlerine dokunuyorlardı. Dikkatle bakıldığında, keçiler gibi zina yaptıkları anlaşılıyordu – yanlarına yuvarlanmış ve kanı vücutlarına bulaşmış bu kanlı hayvan kafalarıyla kaçınılmaz bir benzetme.

Seks konusunda Nicole hiçbir şey bilmiyordu. Şu anda gördüklerini anlamıyordu. Öncelikle tütsüden çıkan duman her şeyi bulanıklaştırıyordu (adaçayının ve mürün kekremsi yanık kokusu tüm ortamı doldurduğu için nefes almak zorlaşıyordu). Sonra kanlı bedenler birleşiyor ve birbirine karışıyordu, o denli yakındılar ki ne olduğu tam olarak anlaşılmıyordu.

Nicole Paris'teyken, Hindistan'ı hayal ettiğinde fotoğraflara –Khajurâno tapınaklarındaki erotik heykeller– bakıyordu, kitapları karıştırıyordu, cinsel istek duygularının özgürleşmesini simgeleyen *Kamasutra*'ya. Ama şu ana kadar, tüm bu durumlar, tüm bu fanteziler tam bir hayal düzeyindeydi.

Şimdi, heykeller gözünün önünde canlanıyordu; diğer tarafta oturan, türbanları ve hareli ceketleri zorlukla ayırt edilen müzisyenlerin desteklediği birçok bükülme ve yuvarlanmayla tasvirler hayat buluyordu.

Kimse onlara dikkat etmiyordu. Yine de, tantrik bir törenin ortasında, kanlı et parçalarına ve kurban edilen hayvan leşlerine basıp kaymamaya dikkat ederek çıkıp gelen üç gugu (önemsiz insan) gerçekten uygunsuzdu.

Nicole çiftleri dikkatle inceledi. Bir kadın dirseklerinin üzerinde, bacakları dikey konumda başüstü duruyordu –bunun *şirşasana* denilen bir yoga pozisyonu olduğunu anımsıyordu –tam karşısında ayakta duran adam, tabiri caizse baş aşağı pozisyonda kadının içine giriyordu. Başka bir çift değişik bir hareket yapıyordu: Bir "küçük köprü" oluşturacak şekilde vücudunu geriye doğru kavislendiren

erkek, sırtı dönük bir şekilde ata biner gibi üzerine oturan partnerini kabul ediyordu...

Hiçbirinde zevk aldıklarına dair en ufak bir belirti yoktu. Söz konusu olan başka bir şeydi – bedenlere nüfuz ederek ruhları kimsenin neresi olduğunu bilmediği bir yere taşıyan sarsıcı bir ateş. Bedenleri hayvan kanlarıyla kayganlaşmış çiftler, kolların, bacakların, başların artık gerçekten anlamsız hale geldiği imkânsız yaratıklar oluşturarak ahenk içinde hünerlerini sergiliyorlardı...

Nicole artık düşünemiyordu: Bu ritim tüm bedenini ele geçiriyor, kalp atışlarına hâkim oluyor, şakaklarında atıyordu. Bu bas ses ona en önemli, en güçlü mantrayı, Om'u, Sanskritçe heceyi, tüm bedenin rezonansa girmesini sağlayan hayati titreşimi hatırlatıyordu – evrenin biçimlendiği andan itibaren bunun temel ses olduğu söyleniyordu.

Üzerine, kaynaktan gelen bir soluk gibi binen, düzenli aralıklarla yinelenen bir çekiç sesi, şimdi semballerin, tiz perküsyonların gitgide artan seslerini duyuyor, bu da onda, kafasına bir sürü iğne batıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Nicole dengesini kaybetti ve Mersch'in koluna tutundu. Başını kaldırdı, ikisinin de bakışlarında korku vardı. Nicole ondan bir kaygı, bir yakınlık belirtisi bekliyordu, ama polis sadece sormakla yetindi:

– Hervé nerede?

140

Hervé gizli bir kapıdan içeri süzülmüş ve yeni bir koridora ulaşmıştı. Duvarlarda, kana ve ahlaksızlığa bulanmış havuz kaçıklarının uyguladığı Kamasutra pozisyonlarını tasvir eden eski resimler vardı...

Burada oyalanmanın sırası değildi.

Yağmurluğunu ve çok gürültü çıkaran botlarını çıkardı. Ayakları çıplak, hâlâ terli olan elinde ağabeyinin 45'liğini tutuyordu. İçgüdüsel olarak, Pierre Roussel'in o kanlı âlemcilerin arasında olmadığını tahmin etmişti. Daha özel bir sunakta, dua ve dans ediyor ya da birkaç genç kızı gırtlaklıyor olmalıydı.

Hindu sosuna bulanmış bir Mavi Sakal, işte babası.

Koridor iki kola ayrıldı. Hervé trans halindeydi. Onu karanlığın içine sürükleyen 45'liğiydi – sadece, nasıl kullanacağını bilmediği bu silahın peşinden gidiyordu. Zihninin duvarlarında hâlâ varlığını sürdüren Suzanne ile Cécile'in Sorbonne'daki coşkulu ve tutkulu yüzleriydi. Ne tutuklama ne de yargılama olacaktı – Hervé Tanrı'nın eliydi, yargıç ve cellattı, savcı ve boyun eğdiriciydi...

Yeniden döndü, kahretsin, bu koridor nereye çıkıyordu? Kapılar. Her biri küf kokan bir odaya açılıyordu. Kimi zaman, gökyüzünün bir lütfu olarak çakan şimşek bu odalardan birini aydınlatıyor, dev gölgeleri, istiflenmiş mobilyaları, üst üste yığılmış sandalyeleri, tabloları görünür kılıyordu...

Sonunda, işlenmiş ahşaptan ve pirinç çivileri olan masif bir kapının önüne geldi. Hervé'den özel bir güç, bir manyetik kuvvet yayılıyordu. Kutsal öneme sahip bir yere ulaştığını biliyordu.

Sol eliyle –sağ eli 45'liğin kabzasına lehimlenmişti– açılacağına dair en ufak bir umudu olmadan kapı koluna bastırdı.

Açıldı.

Hervé o denli titriyordu ki havalanıyormuş gibi hissediyordu. Yine sol eliyle tabancanın sürgü mekanizmasını kavradı ve ağabeyinin bir gün kırsalda ona gösterdiği gibi kendine doğru çekti. "Alıştırma seansı" demişti ağabeyi. Hervé bir kez bile hedefi vuramamıştı.

Silahlı kolunu ileri doğru uzattı ve ayağıyla kapıyı yavaşça itti.

Gördüğü şeyi hemen anlamadı.

Oda altın sarısı bir karanlığa bürünmüştü – odanın dört köşesinde yanan onlarca mum, dilek tutarken yağlı fitillerin yakıldığı kiliselerin özel odalarını çağrıştırıyordu. Benzerlik burada sona eriyordu: Tam ortada, çıplak Hintli bir genç kız ayaklarından tavana asılmıştı. Ağzında tıkaç bulunan genç kız bayılmış gibiydi, kurban edilmeye hazırdı. Kızın yanında, arkadan görünen, o da çıplak bir adam vardı, Hervé'nin tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bakırımsı yansımalara sahip metal objelerle –cerrahi aletleri, bu tür şeyler– dolu bir dolapla ilgileniyordu.

Hervé ilerledi, adamın vücuduna hayran kalmıştı. Çok uzun boyluydu, inceydi, her tarafı kanla kaplıydı. Derisinin altında kaslar örgüler, boğumlar, çizgiler oluşturuyordu...

Birkaç adım daha attı. Önünde eli, her zamankinden daha fazla titriyordu, Colt'un namlusu bir su kaynağı arayıcısının değneği gibi çıldırmıştı. Ateş etmesi gerekiyordu. Şimdi. Hemen. Özellikle ne arkasına dönmesine ne de tepki vermesine müsaade etmeliydi...

Bir saniye geçmemişti ki avucuna –45'liği tutan el– bir kanca saplandı. Hervé canhıraş bir çığlık attı, ama bir gök gürültüsü çığlığını bastırdı. Baba Şumitro Sen ona doğru ilerliyordu, sanki onu kucaklamak ister gibi kollarını açmıştı. Hervé gördüğü şeyi kabullenmeyi reddediyordu. Adam kocaman, dairesel ağzını açıyordu, dişetlerinin yanı sıra damağında da sivri dişler vardı. Titreşen alevlerin solgun ışığında parlayan, sarmal biçimde çok sayıda sivri diş.

Hervé geri çekildi – eli kanıyordu, ama tabancayı bırakmamıştı. Tetiğe bastı. Sonuç yoktu. Yeniden denedi. Hiç. Bir daha, bir daha ve bir daha. Tetik boşlukta şaklıyordu. Ne en ufak bir patlama sesi ne de namludan çıkan alev vardı.

Şumitro Sen, hâlâ çok yakındaydı – ağız, bu yuvarlak ve kâbus gibi ağız, gerilmiş ve onun yüzünü parçalamaya hazırdı. Buna inanamıyordu ve aynı zamanda da anlıyordu: Adam bir diş protezi gibi çenesini deforme eden sivri dişlerle donatılmış bir tür silindirik aparey takmıştı.

Hervé dengesini kaybetti ve sırtüstü düştü. Şumitro Sen, onun yüzünü ısırmak, gözlerini çiğnemeden yutmak ya da kemiklerini emmek için Hervé'nin üzerine atıldı. Hervé gözlerini kapadı – artık düşünmüyordu: Sadece bunu görmek istemiyordu.

Bir gök gürültüsü, ardından bir hayvan uluması. Hervé gözlerini açtı ve ne olduğunu anlamadı. Baba, onun önünde dizlerinin üstünde duruyordu, iki eli kanın ve bağırsakların fokurdadığı karnının üzerindeydi.

Tepesinde kandan vıcık vıcık olmuş Ka-Bar bıçağını tanıdı. Yeniden bir şimşek çaktı ve yanında, yağmurluğunun ve kauçuk botlarının içinde ayakta hareketsiz duran Jean-Louis belirdi.

Düşmanın hakkından gelmişti.

Ve bu düşünce sanki onun taş kesmesine neden olmuştu.

141

– Sanırım kast sisteminden söz edildiğini duymuşsunuzdur, değil mi? Adamlarım, hepsi Sih'tir, bu sistemi kabul etmezler. Sihizm herkes arasında eşitlik kavramına dayanır. Bana gelince, bir jain olarak, ben de bu sistemi kabul etmiyorum. Aynı zamanda bir brahman olarak doğdum... Biraz karmaşık. Yine de kendimi Baba Şumitro Sen'i bizzat tutuklarken düşünemiyordum...

Hervé, bir noteri andıran federal ajan Ravi Mukherjee'ye yorgun gözlerle bakıyordu. Gecenin son saatleri, Sarayamah Mahal'deki çatışmanın ardından öncekilere benzemişti – gerçek dışı, imkânsız. Tüm bunları, uyanıkken görülen bir kâbus gibi yaşamıştı.

Baba Şumitro Sen'in infazından sonra, Ravi Mukherjee, Kalküta'da tanıştıkları Merkezi Soruşturma Bürosu'nun adamı, Sarayamah Mahal'de bir çiçek gibi bitmişti. Aslında, üçlüyü hiç bırakmamış ve onları buraya, Bénarès'e kadar takip etmiş, Mersch ve takımının tantracı katili "gerekli her türlü yola" başvurarak durdurmasını sakince beklemişti.

Plan riskliydi, ama bu hikâyede kimin öleceğini pek umursamıyor gibiydi – her şeye rağmen söz konusu olanlar yabancıydı, kast dışıydı ve jain değillerdi. Sanki katil ile peşindekiler eşdeğerdeydi. Sıfırın karesi. Asıl mesele, Varanasi'deki müminlerin büyük bir kısmını korkutan bu caniden kurtulmaktı.

Mukherjee ve adamları, Şumitro Sen'in müritlerini tutuklamışlar ve durum değerlendirmesi yapmışlardı – bu gece bir adam ölmüştü, ama çok önemli değildi zira zaten dört yıldan beri ölüydü.

Ardından onları, Varanasi Merkez Garı'nın yakınındaki MSB'nin ofisine götürmüşlerdi. Sanki tebeşirle çizilmişçesine pembe bir binaydı.

– Pis işi yapmamıza göz yumdunuz, diye eleştirdi Mersch, saat sabahın altısında hâlâ botlarının içinde dimdik duruyordu.

Hervé'nin elini tedavi etmişlerdi; yara yüzeyseldi, kanca avucuna, işaretparmağı ile başparmak arasına saplanmıştı. Sonra duş yapmışlar, üzerlerini değiştirmişlerdi, şimdi Mukherjee'nin ofisindeydiler (bu kez, diplomaları ve raflardaki jain heykelcikleriyle gerçek ofis) ve pasaportlarını kaybetmiş turistlere benziyorlardı.

Mukherjee koyu esmer ellerini ona doğru uzattı:

– Canilerle rahat olmadığımı itiraf etmeliyim... (kafasını kaldırdı ve gülümseyerek JL'ye baktı.) Varanasi'de kuşlar için bir hastane kurduğumu biliyor musunuz?

Konuklarının sessizliği karşısında, küçümseyici bir el hareketiyle havayı süpürdü.

– Bunu bırakalım. Bana bir iyilik yaptınız, evet. Kendini ölmüş gibi gösteren ve Baba Şumitro Sen adını kullanmaya başlayan Pierre Roussel'i uzun zamandan beri izliyorduk... Benim uzmanlığım, belki hatırlıyorsunuzdur, mezheplerdir. Sen'in mezhebi de tehlikeliydi, çok tehlikeliydi... Öncelikle, çünkü gizli bir mezhepti, sonra çünkü zararlıydı. Henüz tespit edemediğimiz derecede... Kesin olan bir şey vardı, Sen sık sık can alıyordu. Tantracı uygulaması çerçevesinde mi yoksa kendi zevki için mi öldürüyordu, bunu asla bilemeyeceğiz.

Hervé araya girdi – adam sinirini bozuyordu.

– Neden onu siz tutuklamadınız?

Mukherjee yeniden kollarını uzattı, avuçları muhataplarına doğru dönüktü:

– Yeterince kanıtımız yoktu ve adamlarımız Baba Şumitro Sen'i izlemeyi reddediyordu.

– Neden?

– Tamamen korkudan. Belki de büyü yapılmasından, zarar görmekten, öldürülmekten korkuyorlardı...

– Demek Mesih olarak bizi bekliyordunuz, dedi Mersch, ironik bir tavırla.

Mukherjee sakalının içinden dudak büktü:

– Biz Hintliler, dinle ilgili mizahtan gerçekten hoşlanmayız...

Hervé'nin sinirleri yatışıyordu. Dün gece hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmişti. Aynı zamanda, sınırlarını zorlamış ve intihar anlamına gelse de, mücadele yeteneğini test etmişti.

Bu korkunç mücadele sırasında bir ayrıntı onu rahatsız etmişti: Sen'in yaptığı son hareket. Birbirlerine kavuşmuşlar gibi ona

kollarını açmıştı. Gerçekten onu öldürmek istiyor muydu? Bu kadar uzun zaman sonra, niyeti annesini kendi öz oğlu aracılığıyla öldürmek miydi? Artık bundan o kadar emin değildi.

Mukherjee, avuçları düz bir şekilde ellerini çalışma masasına koydu:

– Her ne olursa olsun, Hintli bir genç kızın hayatını kurtardınız... (Daktilo edilmiş bir sürü kâğıdı karıştırdı.) Harimati Azmi adında bir kız, on yedi yaşında, Bihar asıllı. Adamımızın iki gün önce kaçırdığı bir dilenci kız. Sırf bu sebeple, çaba gösterip sizin evrak işlerinizi hafifletebileceğimi düşünüyorum.

– Yani? diye sordu Mersch, en ufak bir minnet belirtisi göstermeden.

– Size yerinde bir kararla meşru müdafaa hakkı tanıyabiliriz. Baba Şumitro Sen'in kullandığı protez gerçek bir tehditti, elindeki bıçağı söylemiyorum bile. Bu durumda, siz de kardeşinizin ve bir kez daha söylüyorum, bir genç kızın hayatını kurtardınız. Böyle bir durumda birkaç hafta içinde hâkim karşısına çıkmanız gerekir ve elbette bu tarihten önce de şehri terk edemezsiniz.

– Bu imkânsız.

– Tamamen aynı fikirdeyiz. İşte bu sebeple, size kolaylaştırılmış bir yöntem sunuyorum. Öğleden sonra, özel olarak atanmış bir yargıç dosyanıza bakacak ve siz Fransa'ya dönmekte özgür olacaksınız.

Mersch derin bir nefes aldı, başı öndeydi. Ardından kafasını kaldırdı ve gözlerini muhatabının iri siyah gözlerine dikti.

– Teşekkür ederim.

– Bana teşekkür etmeyin. Bunlar federal polis bünyesinde yararlandığımız küçük ayrıcalıklardır.

Mukherjee'nin aksanı, hecelerin güçlükle yüzeyde kaldığı çamurlu sularda dolaşmaya devam ediyordu.

– Gidebilir miyiz? diye aniden sordu Hervé.

– İmzalanması gereken birkaç evrak var, sonra otelinize dönebilirsiniz. Otelde bu öğleden sonra yargıçla olan randevunuz için benim aramamı beklemeniz gerekecek. Ancak o zaman uçuş için size izin verilecektir.

Bu son sözlerin Hervé'nin üzerinde tarif edilemez bir etkisi oldu. Bir eroin enjeksiyonu gibi tüm vücuduna nüfuz eden son derece yumuşak ve hoş bir tür hafif ateş. Fransa'ya dönecekler ve tüm bunları arkalarında bırakacaklardı...

– Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, dedi Jean-Louis. Bu tür vakalarda, her şey bitmiş olsa bile, sevinen kimse olmaz.

Mukherjee sakalını sallayarak başıyla onu onayladı –sakalı göğsüne kadar iniyordu– ardından ayağa kalktı. Siyah takım elbisesi bedenine sımsıkı oturmuştu, ceketi iki yandan kaçacakmış gibiydi. Üzerine bir hamam kafası kondurulmuş bir tür hacıyatmaz gibiydi.

Harika bir Hindistan imgesi değilse de, Hervé bunu katil gurunun dairesel testere şeklindeki ağzına tercih ederdi.

Mukherjee çalışma masasının çevresini dolanmak için küçük adımlarla yürüyordu.

– Bu öğleden sonra bize tüm ayrıntıları anlatacağınıza güveniyorum çünkü tüm çabalarımıza rağmen Sarayamah Mahal ahalisiyle ilgili asla önemli bir şey elde edemedik. Bu nedenle tanıklıklarınız çok önemli. Toplayabildiğiniz ipuçları ve kanıtlar dosyamıza eklenerek ülkemiz için önemli öğeler haline gelecek, anlıyor musunuz?

Hervé, Mersch ve Nicole onu onayladı. Ardından tabanları yağladılar: Öncelikleri vardı: Yeni bir otel bulmak, bir havayolu şirketi aramak. Neredeyse kapı dışına konulmuşlardı – bu lanetli Hint alt kıtasından dışarı atılmışlardı.

Tam dışarı çıkıyorlardı ki Mukherjee onları geri çağırdı. Ofise geri dönmek zorunda kaldılar ve bu kez, tuhaf bir şekilde federal polis kapıyı kapattı.

– Son bir şey... diye mırıldandı. Olabilir (jain uyarı işareti olarak işaretparmağını havaya kaldırdı), yani şunu söylüyorum: Bu dava tam olarak bitmemiş olabilir.

– Ne söylemek istiyorsunuz?

– Kuşkusuz siz de biliyorsunuzdur, Baba Şumitro Sen'in gerçek adı Pierre Roussel değil, Georges Dorati.

– Biliyoruz.

– Ronde aşramında Anne olarak adlandırılan Jeanne de Texier'nin oğluydu.

– Tüm bunları biliyoruz! diye yanıtladı Mersch, sabırsızca.

– Baba Şumitro Sen belki de tek başına hareket etmiyordu.

– Mezhebin müritlerinden mi söz ediyorsunuz?

– Hayır. Daha ziyade Ronde'un müritlerini düşünüyorum.

– Yanlış bilgilendirilmişsiniz, diye araya girdi Hervé. Roussel uzun zaman önce Ronde'la köprüleri atmıştı.

Mukherjee başını salladı, sakalı göğsünün üzerinde ileri geri sallanıyordu.

– Söylenen bu, evet. Ama biliyorsunuz, Hindistan'da...

– Hindistan'da ne?

– İki çelişkili gerçek eşit derecede doğru olabilir.

– Açıklayın.

Mukherjee küçük ellerini iki yana açtı:

– Açıklayacak hiçbir şeyim yok. Bu soruşturmada benden çok daha ileri gittiniz. Ama unutmayın, benim uzmanlık alanım mezhepler ve tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim, bu alanda beklenmedik bağlantıların, gizli dallanmaların ortaya çıkması asla bitmez...

Nicole bu aptalca imalara son verdi:

– Baba Şumitro Sen'in Ronde tarafından öğütlenen senkretizmle bir ilgisi yoktu... Yıllardan beri tantracılığı benimsemişti ve bizim onun sarayında gördüğümüz şey, uygulamalarının Ronde'un disiplininden tamamen kopmuş olduğunu açıkça ispatlıyor...

Mukherjee iki elini havaya kaldırdı, sanki "Çok güzel, hiçbir şey söylemiyorum" der gibiydi.

– Ama Kundalini'yi hatırlayın, diye ekledi, yine de.

– Kundalini'nin bununla ne ilgisi var?

– O sadece yeniden canlanmak isteyen bir yılandır.

– Eee, yani?

– Kafasını kesseniz bile bedeni hareket etmeye devam eder.

– Bilmece gibi konuşmayı bırakın!

– Size daha fazla bir şey söyleyemem, ama sizin yerinizde olsaydım araştırmaya devam ederdim. İzini sürdüğünüz hayvanın iki başı olabilir.

142

Şehrin sefaletinden beyaz duvarlarla ve Sih muhafızlarla korunan Taj Nadesar Palace Oteli'nin bahçesi, kademe kademe küçük bir göle kadar inen uzun ve kusursuz bir çimenlikten oluşuyordu. Bir tür ördek göletine giden yeşil halıyla kaplı bir tür geniş merdiven.

Saat yaklaşık on altıydı. Hervé bütün öğleden sonra uyumuştu. Ne uykuya daldığını ne de uyandığını hatırlıyordu. Bilincini kaybetmişti, hepsi bu. Jean-Louis ve Nicole, hâkim huzurunda ifadelerini o olmadan imzalamak zorunda kalmışlardı. Mukherjee gerçekten hoşgörülü biriydi. Ve özellikle de, onları Paris'e giden ilk uçağa bindirmek için acele ediyordu. Ortanca ve hibiskus öbeklerinin arasından geçerek, her basamağa bir nöbetçi gibi iz bırakan palmiye ve bambu ağaçlarının gölgelerinin üzerinden atlayarak çim basamakları indi. Kafasını toplamaya çalışıyordu – aslında, gözleriyle iki suç ortağını arıyordu, hemen hemen yapabildiği tek şey buydu.

Onları, koyu rengi nilüferlerle dolu devasa bir şişenin dibini anımsatan gölün yakınında gördü. Bir bahçe masasında oturmuşlardı.

Yaklaşınca, açık mavi yeni bir gömlek giymiş olan Jean-Louis, en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden ona sordu:

– Ne içersin?

Hervé masaya baktı: Limonata sipariş etmişlerdi.

– Kahve, dedi, mesele iyice kendine gelmekti.

Islak olup olmadığını kontrol ettikten sonra bir sandalyeye oturdu –haziran ayında, Varanasi'de hiçbir şey, ama kesinlikle hiçbir şey kuru değildi– sonra Nicole'e kısa bir bakış attı. O da üstünü değiştirmişti: Kolları kabarık bir korsan gömleği ile jean bir mini etek giymişti.

Bu ayrıntılar onların çoktan Hindistan'ı terk ettiklerini doğruluyordu – Pierre Roussel'in dünyasını, tantracılığı, cinayetleri geride bırakmışlardı ve normal dünyaya ait olduğunu ümit ettiği artık farklı bir zaman-mekân içindeydiler.

Bununla birlikte ağabeyinin can sıkıcı sözleri düşüncesini yalanladı:

– Tam zamanında geldin, dedi Nicole'le birlikte Mukherjee'nin son cümlesini düşünüyorduk: "İzini sürdüğünüz canavarın iki başı olabilir."

– Hintli polisin saçmalıkları.

– Hintlilerin soyutlama zevkleri olabilir ama gelişigüzel konuşmazlar.

Kahvesi geldi. Hervé, sanki kimse elinden kapmasın diye fincanı iki eliyle kavradı.

– Yani?

– Yanisi, Georges Dorati'nin hayatının izini sürdüğümüzde...

– Yeniden başlama.

– Hayır. Sadece söylüyorum, düşünüldüğünde, adam sürekli olarak gizemli bir yardım almış gibi görünüyor. Hem mali hem siyasi hem de diplomatik bir yardım.

– Sevgililerini iyi seçmiş olmalı...

– Bize söylenen bu, ama hiçbir zaman bir isim öğrenemedik, kesin bir ayrıntıya ulaşamadık...

Hervé kahvesini bir dikişte bitirdi – yanık kara toprak, bir ağız dolusu volkanik magma.

– Nereye varmak istiyorsun? diye sordu Hervé, fincanını masanın üzerine çarparcasına bırakırken.

Ağabeyi hemen cevap vermedi. Limonatasından biraz içerek oyalandı. Yüzünde mutlu son ifadesi yoktu. Daha ziyade, Egon Schiele'nin bir eskizi gibi eğri büğrü, kafatası gibi oyuk bir cesedin yüzüydü. Tüm yüzü tikleri ve kırışıkları bir şeyi hesaplıyormuş gibiydi.

Sonunda, çenesiyle Nicole'ü işaret etti:

– Nicole'le birlikte, bu gölge adam rolü için iyi bir aday düşündük.

– Yine kim?

– Büyük kardeş, Antoine Roger.

– Katolik rahip mi?

– Daha ziyade Vatikan'ın önemli kişilerinden biri.

Hervé sırayla onlara baktı, gözleri çakmak çakmaktı:

– Siz bu konuda ciddi misiniz?

– Sadece doğrulamaya değer olduğunu düşünüyoruz.

– Neyi doğrulayacaksınız?

– Tüm bu korkunç şeylerin Monsenyör Roger'nin onayıyla yapılıp yapılmadığını.

V

Coda[105] Roma

105. "Kuyruk" anlamında İtalyanca sözcük. Bir müzik parçasının son pasajı. (ç.n.)

143

Çocukken Hervé yaz tatillerinde büyükannesiyle birlikte Perche'deki yıkık dökük bir eve gidiyordu. En ufak bir konfor yoktu, hava boktandı, bisikletler bozuktu... İki ay boyunca komşu evlerin çocuklarıyla oynuyor, salyangoz topluyor ve erişte yiyordu. Şikâyet etmiyordu: On yaşında bir çocuk asla şikâyet etmezdi.

Sonunda, nihayet Paris'e dönüş vakti geliyordu. Şehrine, evine, odasına kavuşmanın o coşkulu sevincini yaşıyordu. Bugün bile, CV 4'ün tekerlekleri altında arnavutkaldırımlarının titreşimini, Étoile Meydanı'nın baş döndürücü hareketliliğini, gerçek hayatla yeniden buluşmasını simgeleyen benzin buharının asidik kokusunu hâlâ hissediyordu.

Özellikle, semtindeki binaların, kırmızı ve dik kanyonları andıran tuğladan yüksek cephelerini hatırlıyordu. O baba ocağına dönen bir kovboy, vadisine geri gelen Batılı bir öncüydü...

12 Haziran Çarşamba günü, Soult Bulvarı'nın her yerinden hijyen fışkıran mahallesinin büyük beton avlusundan geçerken tam olarak hissettiği şey buydu. Eve tek başına girmeyi, büyükannesine sarılmayı ve güzel bir kahve içmeyi çok isterdi.

JL bu konuda farklı bir karar vermişti: Hikâyenin gizli kalmış ayrıntılarını öğrenmek için Odette Valent/Bouvard'ın ağzından laf almalıydı. Sevgi gösterileri daha sonraya kalacaktı...

Orly'den sonra taksiye binmişlerdi –gerçekten lükstü, deri kokulu ve koldan vitesli bir DS– ve doğrudan ninenin evine gitmişlerdi. Cilalı ahşap ve siyah boyalı parmaklığıyla Roux-Combaluzier marka eski asansörün içinde, sessiz ve travmalarını hâlâ atlatamamış, bronz tenli üç kişi ayakta duruyordu.

Merdiven sahanlığında Mersch Hervé'ye döndü:

– Merhaba diyorsun ve benim konuşmama izin veriyorsun.

– Ama...

Ağabeyi onu dostça dürttü:

– Gevşemek söz konusu değil. Hâlâ Varanasi'deyiz, anlıyor musun? Soruşturma bitmedi...

Gözlerini kardeşinden ayırmadan ısrarla zili çaldı. Bir dakika sonra, Odette Valent kapıyı açtı. Hervé pes ettiğini hissetti. Büyükannesi hep aynıydı, ama Hindistan'da öğrendikleriyle onun gözünde yücelmişti. Artık onu, sevgiyle ve sağduyuyla örülmüş, gerçek bir kahraman gibi, doğrularından emin, ufak tefek Parisli bir kadın olarak görüyordu. Onu öpmek, ona sarılmak, onu göklere çıkarmak isterdi. Basit bir kadın şapkacısı olan büyükannesi, onu tarifi imkânsız bir canavara, mantığa sığmayan bir güce karşı korumasını bilmişti.

Ama Hervé hiçbir şey yapmadı.

Odette'e gelince, onları abartısız bir şekilde kucakladı, belki sevgili torununa sarılırken bir iki damla gözyaşı döktü, ama asaleti ön plandaydı.

O metanetli kalan tek kişiydi, neredeyse ciddiydi, rahatladığına dair hiçbir emare yoktu.

Bir yemek masasının çevresine oturdular. Üzerinde pek çok biftek-patates kızartması ile çikolatalı doğum günü pastası yediği bu muşambanın basit görüntüsü onu neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Odette herkese kahve getirdi, sonra herkesin tercihine göre şekerleri dağıttı. Her zamanki doğal saflığına uymayan ve daha ziyade kronik bir güvensizliğe benzeyen biraz kibirli bir tavrı vardı – Hervé'nin doğumundan beri Odette korku içinde yaşıyordu.

– Artık kimseye kötülük yapamayacak, dedi birden Jean-Louis.

– Bir daha asla mı? diye devam etti büyükanne, bu haberi bekliyormuş gibi.

– Bir daha asla.

– Çok güzel.

Dirseğini masaya dayayarak yumruğunu sıktı. Artritten mustarip biri gibi, başparmak dışarıda olacak şekilde parmaklarını tuhaf bir şekilde yumruk yapıyordu.

– Ayrıntıları istiyor musun? diye sordu Jean-Louis.

– Hayır.

Hervé Fransız gazetelerinde Salamat Krişna Samadhi'nin yani Baba Şumitro Sen'in cinayetine yer verilip verilmediğini düşünüyordu.

Hayır, elbette. Hint hikâyeleri Hintliler içindi. Öte yandan, sayfaları Haziran olaylarına dönüşmüş olan Mayıs olaylarına ayrılmış olmalıydı.

– Bununla birlikte hâlâ cevapsız kalmış bir soru var, diye devam etti Mersch.

Odette kaşlarını çattı. Hafifçe öne doğru çıkıntı yapan üstdudağı, kızgınlık ya da yine güvensizlik belirtisi olarak diğerini ısırıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

– Bu olayda başka birinin daha olduğuna dair bir hisse kapıldık. Geri planda.

– Anlamıyorum.

– Tüm hayatı boyunca Georges Dorati'ye, namı diğer Pierre Roussel'e yardım etmiş biri.

– Kim olduğunu düşünüyorsun?

Kısa bir sessizlikten sonra Mersch neredeyse dalgın bir ses tonuyla ekledi:

– Antoine Roger'yle, onu kardeşiyle tanıştın mı?

– Elbette.

– Hangi koşullarda?

Odette en ufak bir tereddüt yaşamadan cevap verdi:

– O senin baban.

144

– Her şey 1933 yılında başladı.

– Doğumumdan bir yıl önce.

– Doğru.

Hervé, az önce şaşırtıcı haberi alan Jean-Louis'ye bakıyordu. Sert bir başlangıçtı. Bu durumda hem kardeş hem de kuzendiler ve özellikle de aynı kâbuşa aittiler. Onun hikâyesi, yeminini bozmuş bir rahip ile şeytani bir gurunun çifte imzasını taşıyan bir freskin ikinci parçasıydı.

– O dönemde, annen on yedi yaşındaydı. Menier Çikolatacısı'nda çalışıyordu ama kilisemize bağış toplamak için gönüllü olarak hizmet ediyor ve Hayırsever Kızlar Cemaati'ne yardımcı oluyordu. Hatta bir gün bu cemaate katılmayı hayal ediyordu.

– Hepsi bu mu?

– Hayır. Assas Sokağı'ndaki Paris Katolik Enstitüsü'nün derslerini takip ediyordu. Teolojiye büyük bir ilgi duyuyordu.

Hervé araya girdi:

– Bakaloryasını almış mıydı? On yedi yaşında?

– Hayır. Her çarşamba serbest dinleyici olarak dersleri izliyordu. İşte orada, genç teoloji profesörü Antoine Roger'yle tanıştı.

Odette sustu, sonra kavisli kapakları olan büyük bir büfenin içine yerleştirilmiş camlı küçük bir dolabı açtı, burası her zaman Hervé'nin "ecza dolabı" olarak adlandırdığı yerdi. İki cam raf üzerine konyak, rom, kirsch, viski ve diğer zehirler sıralanmıştı... Hervé ilk sarhoşlukları için oradan şişeler çalmıştı. İyi anılar değildi.

Büyükannesi masaya bir şişe porto koydu. Anlatacağı şeyler için kahveden daha güçlü bir şeylere ihtiyaç vardı. Dört küçük likör kadehi aldı, saydam dikiş yüksükleri gibi hepsini yan yana dizdi.

Kimseye sormadan her biri için bir kadeh doldurdu ve karakterini ortaya koyan her zamanki soğuk yüz ifadesiyle onları dağıttı.

– Antoine, Jersey'deki Cizvit kolejinde eğitimini tamamlamıştı, diye devam etti büyükanne. Çömezlik dönemini orada geçirmiş ve yeminlerini etmişti: Yoksulluk, iffet, itaat. Skolastik felsefe lisansından sonra Nissalı Gregor üzerine doktorasını vermiş, ardından Katolik Enstitüsü'nde Hıristiyanlık kürsüsünün başına geçmişti. Bu alandaki en genç profesördü. Uzun boylu ve inceydi, siyah kostümü içinde çok çekiciydi. Hep cana yakın ve tutkuluydu, gerçek bir bilgi kaynağıydı. Kitabı Mukaddes'ten, Jacopo da Varazze'nin *Altın Efsane*'sinden ya da Tomasso d'Aquino'nun *Summa Theologica*'dan tüm pasajları ezbere söyleyebiliyordu.

Büyükannesinin ağzından bu isimleri duymak Hervé'yi şaşırtmıştı, hep onun kültürünün A.J. Cronin romanlarıyla ve André Verchuren'in akordeon plaklarıyla sınırlı olduğunu düşünmüştü.

– Simone sürekli bana ondan bahsediyordu. Bu müstakbel rahip için uygun olmayan duygular besliyordu. Onu uyarmama rağmen beni dinlemiyordu. Onu benimle tanıştırmak istiyordu, Kilise adamı olarak göreve başladığında ona yardım etmek istiyordu...

Jean-Louis rahatsız olmaya başlamıştı. Hervé de bunu yaşamıştı. Kuşkusuz o da babasının yokluğunu bir rahatsızlık, bir endişe kaynağı, bir gizem, ama sonuçta atlattığı bir şey olarak yaşamıştı. Onların durumunda acımasız olan soru değil, cevaptı...

– Ancak bir zaman sonra, Simone bana şüphelerinden bahsetti...

– Hangi şüpheler?

– Katolik Bahçesi'nde ya da Luxembourg Bahçeleri'nde teoloji tartışmaları yaparak saatler geçiriyorlardı. Görünüşte, Antoine bir tür Mauriac ya da Bernanos tarzı bir karaktere sahipti...

Yine Hervé'yi şaşırtan referanslar.

– Ama bu maskenin altında, başka bir yüz vardı... Bilgilerini aktarırken, gitgide uygunsuz bir tutum alıyor ve yersiz davranışlar sergiliyordu. Simone korkmuştu. Ve aynı zamanda da büyülenmişti.

– Sana tüm bunları anlatıyor muydu?

– Anneniz asla benden hiçbir şeyi saklamazdı.

Jean-Louis sertçe sordu:

– Bakire miydi?

– On yedi yaşındaydı.

– Ne oldu?

Odette içkisinden yeni bir yudum aldı ve tekrar doldurdu. Likör

siyah kana benziyordu. Oksijenle hiç buluşmayacak bir kan, insanın gerçek doğasını, şeytani yüzünü ortaya çıkaracak bir kan...

– Simone'un görünüşü eğilimine uygun değildi.

– Gerçekten mi? diye ironik bir şekilde sordu Jean-Louis.

Odette gülmeye çalıştı – belki de portonun etkisi:

– Sadece her zaman tanıdığın kadını görüyorsun: Zayıf, sağlıksız, yüzünde yara izleri olan kadın. Hep böyle değildi. Bundan çok uzaktı. On yedi yaşındayken, erkekleri son derece cezbeden, eti budu yerinde, şehvet uyandıran genç bir kadındı. Vücut hatları erkekleri tahrik ediyor, onları büyülüyordu. Simone bunun farkında değildi ve bu durumdan hiç yararlanmıyordu.

Küçük bir yudum daha aldı. Odette'in sesi ve konuşması akıcılık kazanıyordu. Portoyla itirafı akıp gidiyordu.

– Sadede gel, diye sabırsızlandı Jean-Louis.

– Mayıs 1933'te, Antoine rahip olarak atanmıştı. Bunu kutlamak için Simone'u Médicis Sokağı'ndaki dairesine davet etti – annesi tüm binanın sahibiydi. İçki içtiler. Antoine baskıcı, hatta kaba ve edepsiz birine dönüştü. Simone gitmek istedi ama Antoine onu yakaladı ve saçlarında tutarak onu yatak odasına sürükledi. Onu iyice dövdükten sonra tecavüz etti. Simone şoke durumdaydı, ama hâlâ celladına âşıktı. Bu dayağın ardından, Antoine'ın attığı yumruklar nedeniyle acıyan ellerini rahatlatmak için gidip buz bile getirdiğini söyledi...

Jean-Louis'nin beti benzi atmıştı:

– Yara izleri bundan mı kaynaklanıyor?

– Evet. O gün eve döndüğünde suratı paramparçaydı. Hastaneye gittik. Burnu kırılmış, çenesi çıkmıştı: Yirmi bir kırık saydılar...

– Şikâyetçi oldunuz mu?

– Hayır. Utandık. Korkmuştuk. Bir hiçtik: Ben duldum ve şapka yapan biriydim. Simone küçük bir çıraktı... Antoine saygın bir ailedendi, rahipti. Onun sözüne karşı bizim sözümüz. En ufak bir şansımız yoktu.

Hervé kadehine dokunmamıştı. Bir dikişte içmeye karar verdi. Berbattı. Tıpkı onu çaresizce tuvalete gitmeye mecbur eden bu likörlerle ne pahasına olursa olsun sarhoş olmaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibi.

– Birkaç hafta sonra, diye devam etti Odette, Antoine bizi görmeye geldi.

– Özür dilemek için mi?

– Simone'un içindeki şeytanı kovmak için. Onun şeytan tarafından ele geçirildiğini, tensel istek uyandırdığını ve onun gibi saf ruhları doğru yoldan saptırdığını iddia ediyordu...

– Siz ne yaptınız?

– Onu kovduk ve buradan taşındık. Romainville'den Noisy-le-Sec'e. Aslında çok uzak değildi, ama ondan kaçmak için bunun yeterli olacağını düşündük. Ve gerçekten de, aylar boyunca bizi rahat bıraktı.

– Ama Simone hamileydi, değil mi?

– Evet.

– Antoine biliyor muydu?

– Hayır. Çocuğu hiç kimseye söylememeye ve onu tek yaşam sebebi yapmaya karar verdi...

Jean-Louis hâlâ sineye çekiyordu. O kendini hep terk edilmiş, gözden çıkarılmış bir çocuk olarak görmüştü, ama aslında hep annesinin ilgi odağı olmuştu.

– Sonra? diye sordu, hakem saymadan ayağa kalkan bir boksör gibi.

– Antoine bir İspanyol piskoposun, Monsenyör Zahera'nın sekreteri olması için Roma'ya çağrılmıştı. O sırada, biz bunu bilmiyorduk. Hamileliği ve doğumunu korku içinde yaşadık. Ama o bir daha ortaya çıkmadı. Simone Noisiel'deki Menier çikolata fabrikalarındaki işine döndü. Ben, sana göz kulak olabilmek için atölyemi eve taşıdım.

Hervé, JL'nin hançeresinin seğirdiğini görebiliyordu: Kuşkusuz, bu kolay geçmiyordu. Kendini bu yalnız, kimseye hiçbir borcu olmayan çetin ceviz çocuk görüntüsü üzerine inşa etmişti. Gerçek daha karmaşıktı...

– Adım neden Mersch? diye sordu, boğuk bir sesle. Birkaç gün önce Simone'a telefon ettiğimizde, onun babam olduğuna dair güvence verdi, ki...

– Bu isim hikâyelerini unut. Bunun önemi yok. Seni gizlemek, seni bütün gözlerden kaçırmak için gerekeni yaptık...

Jean-Louis gitgide koltuğuna gömülüyordu: Artık sorguyu yürütecek gücü kalmamıştı.

– Yıllar sorunsuz geçti, diye devam etti Odette, ama hep tetikteydik. Savaş patladı. Rahatladık. Savaş kesin olarak izlerimizi silecekti. Kırsala, Amiens yakınındaki Saluns'de bulunan bir çiftliğe yerleştik.

Hervé'nin kafasında arşiv görüntüleri geçiyordu. Savaşın tuhaflığı. İşgal. Çıkartma. Özgürlük... Amerikan birliklerinin resmigeçidini, Fransızların neşeli yüzlerini gözünde canlandırıyordu...

– Savaştan sonra seni yatılı okula gönderdik. Ben şapkalarıma döndüm ve Simone kendini yoksullara ve hastalara adamaya karar verdi. Tüm bu yıllarda, depresyondaydı. Artık daha iyiye gidiyordu, başkalarına yardım etmek istiyordu. Kendini, görevi iyilik yapmak olan bir tür kutsal kişi olarak görüyordu.

Hervé yılları hesapladı:

– İşte o dönemde Pierre Roussel ortaya çıktı, değil mi?

– Evet. Paris'e, Gambetta Meydanı yakınlarındaki yirminci bölgeye döndük. Simone misyoner olmak istiyordu. Belki Afrika, ama Hindistan'la da ilgileniyordu. Doğu Dilleri'nde derslere giriyordu, sonra bir tür Hint mezhebine sık sık gitmeye başladı.

Hervé buna inanamıyordu:

– Pierre Roussel'le tanışması bir rastlantı mıydı?

Odette hüzünlü hafif bir kahkaha attı. Sanki inen bir kırbaç darbesiydi.

– O ikisiyle, bu asla kullanmayacağım bir kelime. Tam tersine, her şeyin önceden tasarlanmış olduğunu düşünüyorum.

– Simone ile Pierre'in karşılaşmasını Antoine'ın mı ayarladığını söylemek istiyorsun?

– O hep bizi izledi. Simone'un Hinduizm'e olan ilgisi gerçek bir fırsattı. Pierre'in onun yoluna çıkması yeterliydi...

– Ama bu iki kardeşin amacı neydi?

– Aynı kadını hamile bırakmak.

– Neden o?

Odette liköründen bir yudum daha aldı. Gözbebeklerinde içkili kahvenin yansımaları görülüyordu.

– Simone bir tür azizeydi. İnançlı ve saflık timsali bir kız...

– Eee yani?

– Onlar şeytandı. İstedikleri tek şey, Tanrı'nın yasalarını çiğnemek, ahlakı ve iyiliği ayaklar altına almaktı... Kutsala saygısızlık ederek çocuk doğurtmak istiyorlardı.

Ceketinin içinde kıpırdanan Jean-Louis yeniden konuştu. Kelimeler sanki dilini yakıyordu.

– O dönemde, Pierre'in Antoine'ın kardeşi olduğunu biliyor muydunuz?

– Bilmemek imkânsızdı. İkiz gibi birbirlerine benziyorlardı.

– Peki, Simone bu benzerlikten dehşete kapılmadı mı? diye sordu Hervé. Antoine'ın dönmesinden korkmuyor muydu? Ya da Pierre'in de kardeşi gibi sapık olmasından?

– Elbette korkuyordu, ama Pierre ona Antoine'la hiçbir bağı olmadığını söyledi. Hatta onu, ağabeyinin hatalarını telafi etmek için Tanrı tarafından gönderildiğine bile ikna etti.

– Saçma.

– O kadar da değil. Pierre Antoine'ın zıddıydı. Bir Cizvit için, arzu zayıflıktır. Pierre için tam tersiydi, bir güçtü. Geri kalan her şey bu karşıtlığın sonucuydu: Antoine sıkıntılı, kaygılı ve acımasızdı. Pierre yumuşak, büyüleyici, ışıl ışıl biriydi.

– Ama o da şiddete başvuran birine dönüştü.

– Aşırı şiddet uygulayan birine, evet. Ama başlangıçta, bir kez daha söylüyorum, çekici, hoş biriydi ve Simone isteyerek... ona kendini verdi.

Göz ardı edilmeyecek bir başka hata daha vardı:

– Pierre tam bir homoseksüeldi. Simone'a olan ilgisi nasıl açıklanabilir?

Portosundan yeni bir yudum daha aldı. Tuhaf bir şekilde, bu likör sanki Odette'in zihninin açık kalmasına yardımcı oluyordu. Şişe boşaldıkça zihninin keskinliği artıyor gibiydi.

– Önemli olan aynı kadını paylaşmaktı. Bunun için Pierre çok çaba göstermiş olmalı.

Hervé'nin aklına bir fikir geldi:

– Ronde'un bu işte bir rolü olma ihtimali var mı?

– Kuşkusuz. İkinizin doğumuyla ilgili planın Anne'nin fikri olduğunu düşünüyorum.

– Anne mi? Bununla ne alakası olabilir?

– Oğullarının aynı masum hayatı paylaşmasını, onların bozuk kanlarının tertemiz bir varlığa karışmasını istiyorlardı. Tanrı ile şeytan arasındaki bir tür korkunç senkretizm...

– Ama Georges reddetti!

– Bu resmi versiyonu. Bilgisini iki oğluna öğretti ve onları kötülük yoluna sevk etti. Onları eğiten oydu. Elbette onlara işkence ederek, ama onlara ters kavramlar, değerler, şeyler aşılamak amacıyla...

Bu durumda bir değil iki katil vardı. Söz konusu olan artık istenmeyen bir çocuk değildi, anneleri tarafından kötülük kültüyle

yetiştirilmiş iki oğul vardı. Sonuç itibarıyla, Ronde satanik bir mezhep miydi? Hayır. Oraya gitmişler, müritleri görmüşlerdi. Onlar için her şey söylenebilirdi ama bu söylenemezdi. Genç ve masum Simone, sırayla bir rahibe ve bir homoseksüele teslim olmuştu. Şiddet ve zulümle harmanlanmış iki imkânsız birliktelik, hepsi de karanlık ruhlu bir annenin kötü niyetli bakışları altında.

– Simone önce Antoine'ın tecavüzüne uğradı, sonra kendi isteğiyle Pierre'e teslim oldu, diye özetledi Hervé. Ve her seferinde, hamile kaldı. Bu biraz fazla, öyle değil mi?

– Hayır. Tüm bunlar özenle hazırlanmış bir planın parçasıydı. Kuşkusuz kardeşler Simone'un yumurtlama dönemini bile biliyorlardı.

– Nasıl?

– Hiçbir fikrim yok. Bu yaratıklar tam birer şeytani dâhiydi.

Jean-Louis araya girdi:

– Simone'a telefon ettiğimizde, bize Antoine'dan bahsetmedi...

– Birbiri ardına gelen felaketlerden sonra sizi daha fazla bunaltmasına gerek yoktu.

Jean-Louis ayağa kalktı, kavgaya hazır bir adam gibi omuzlarını oynattı.

– Bize önemsiz şeyler anlattı, evet! Pierre'in Hervé'yi tehdit ettiğini, senin yardım istemek için Anne'nin yanına gittiğini, kolundaki izin Hervé'nin hayatını kurtardığını ileri sürdü...

– Bunların hepsi doğru. Hervé doğduğunda Pierre onu öldürmek için yeniden ortaya çıktı. Sebebini hiçbir zaman anlamadık. Simone, çocuğunun Anne'nin reenkarnasyonu olduğuna inandırmak için Hervé'nin koluna bıçakla o işareti çizdi ve bu hile işe yaradı. Ardından Hervé'yle birlikte Anne'yi görmeye gitti, ona izi gösterdi ve o da bize yardım etmeye karar verdi. Bundan böyle seçilmiş çocuğu korumak gerekiyordu...

– Yani Pierre'in planı Hervé'yi öldürmek miydi? Neden?

– Sana bilmediğimi söyledim.

– Peki, neden beni bağışladı? Antoine beni öldürmek istemiyor muydu?

– Hiçbir şey bilmiyorum! Bu hikâyede hep bir şeyleri kaçırdık.

Jean-Louis kendini sandalyeye bıraktı, yenilmişti.

Hervé fırsatı kaçırmadı:

– İlk kez Antoine'la olduktan sonra, kimlik değiştirmeyi düşünmediniz mi?

– Hayır.

– Mersch adı nereden geliyor?

– Ağabeyinin babası yoktu. Ona bir isim icat ettik.

– İkinci olaydan sonra, buna karşılık, soyadı değişikliği yaptınız.

– Anne'nin yardımıyla, evet.

– Eğer her şeyi o planladıysa, neden size yardım etmeyi kabul etti?

– Bilmiyorum. Bizim için her zaman anlaşılmaz bir şeylerin olduğunu bir kez daha söylüyorum.

Odette Valent/Bouvard sustu. Nefes nefese kalmış gibiydi, ziyaretçileri de. Sorular? Her şeyden önce, artık onlara söyleyecek bir şeyi yoktu...

Bununla birlikte değişik bir ses tonuyla yeniden konuşan Jean-Louis oldu. En ufak bir insani yanı olmayan, anlamdan yoksun, metalik bir tını.

– Hindistan sorununu çözdük. İtalya meselesini çözmek için de bize mi güveniyorsun?

– Her halükârda, senin de söylediğin gibi, "İtalya meselesi" sizi bulacak.

– Yani?

– Hervé'nin çevresinde Ronde uyandı. Ama bana inan, beklemekle hiçbir şey kaybetmezsin.

– Ya... yani?

– Pierre Hervé'yi nerede bulacağını nasıl bildiyse, Antoine da artık senin nerede olduğunu biliyordur. Tehdit yer değiştirdi, hepsi bu. Harekete geçin. Acele edin. En azından ona sürpriz yapma imkânınız olur.

İki kardeş birbirlerine baktı, sonra Nicole'e döndüler ve olası tek cevabı Venüs'ün soluk yeşil gözlerinde buldular.

145

– Size kahve ısmarlayayım, dedi Mersch, lâl rengi siteden çıkarken. Bu lanet portonun tadını gidermek lazım.

Birkaç basamakla çıkılan küçük bir kafenin terasında karşılıklı oturdular. Üç kahve sipariş ettiler ve sessizce gelmesini beklediler.

Aslında, Mersch bu iğrenç ifşaat çığına şaşırmamıştı. İçinden bir ses geçmişinde, ailesinde bir şeylerin ters gittiğini hep ona fısıldamıştı. Tüm çabalarına rağmen, Odette ve Simone yaşadıkları derin travmaları gizleyememişlerdi. Çocuklar satır aralarını okumayı, söylenmeyenleri algılamayı ve her şeyden önce "büyüklerin" gerçeği onlardan gizlemek için yaptıkları dümenleri ortaya çıkarmayı bilmişlerdi...

Hervé payına düşeni almıştı, şimdi sıra kendisindeydi. Şaşkındı, evet, aynı zamanda da sımsıkıydı, kendine güveniyordu, bütün imkânlara sahipti. O rüzgâra karşı hız kazanan, felaket durumunda en iyisini yapan türden bir kuştu...

Kuşkusuz tüm hesapların görülmesi için Roma'ydı istikamet. Canavar bir babayı öldürmüşlerdi, neden ikincisini öldürmesinlerdi? Hindistan kâbusundan sonra Mersch kendini yorgun hissetmiyordu, aksine coşkulu hissediyordu. İki kardeş hep eksik kalmıştı: Şiddet ve ölüm içinde kaderlerini tamamlamak üzereydiler.

Kahveler geldi. Rüzgârda saçları uçuşan Hervé ile Nicole, bir zehri tadar gibi dudaklarının ucuyla kahvelerini yudumladılar. Mersch, o, kahvesine dokunmadı. Daha ziyade, güneşli Soult Bulvarı'nın dinginliğinin tadını çıkarıyordu. Bu "Maréchaux Bulvarları"nın özel bir yanı yoktu, ama genişliğinde, sakinliğinde, görünümünde –süvari askerlerin kostümleri gibi kırmızı, yan yana sıralanmış binalar– tanıdık, bildik, rahatlatıcı bir şeyler vardı.

– Yarın sabah Roma'ya gidiyoruz, dedi.

– Ne yapmayı düşünüyorsun? diye hemen tepki verdi Nicole.

Oraya gitmeyi ve bir kardinali öldürmeyi mi?

– Bu tek çözüm.

Nicole gümüş renkli sazan balıkları gibi ışığın içinden geçen arabalara bakıyordu:

– Bir polis olarak, kimseyi tutuklamaktan söz etmiyorsun hiç.

– Elde kanıt olduğu zaman, yargılanıp mahkûm edilmeleri söz konusu olduğunda suçlular tutuklanır. Bu vakada bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum.

Arabaların uğultusunun ve karoserlerinin kafenin camlarına yansımaya devam eden parıltısının hafifçe doldurduğu yeni bir sessizlik.

– Denememiz gerekiyor, diye ısrar etti Mersch. Bir adım önde olabiliriz.

– Bak hele.

– Antoine belki de kardeşinin öldüğünü, ilk seti bizim aldığımızı bilmiyordur.

– Kendini ifade etme şeklin ilginç.

– Olayları dramatize etmemeye çalışıyorum.

Nicole başını oynatmadan ona kibirli bir bakış attı – göz kenarlarından, yandan bir bakış. Mersch de ona sert sert baktı: Bu kız çocuğunun tepeden bakışlarına tahammül edecek ruh halinde değildi...

Tartışmayı yeniden başlatan Hervé oldu:

– Ne öneriyorsun?

– Tekrar söylüyorum: Yarın sabah Roma'ya doğru yola çıkıyoruz. Arabayla.

– Neden uçakla değil?

– Çünkü silahlı olacağım. Risk almanın gereği yok.

– Ya sonra? Oraya gittikten sonra?

– Doğaçlama yapacağız.

Nicole sırıttı:

– Daha önce Roma'ya gittin mi?

– Hayır.

– İtalya'ya?

– Hayır.

– Vatikan yüzlerce polis ve İsviçreli muhafız tarafından korunan bir kaledir. Haberin var mı bilmiyorum, ama Vatikan başlı başına bir ülkedir.

– Biri bize yardım edebilir?
– Kim?
– İtalyan bir arkadaş.
– İtalyan arkadaş mı?
– Bir paralı asker. Onunla Cezayir Savaşı'nda tanıştım.
– Peki, bugün ne iş yapıyor?
– Polis.

Hafifçe kafasını salladı. Nicole muhtemelen, Mersch'in Mukherjee'yle, ellerini kirletmeden yardım eden polisle yaptığı şeyin aynısını yapmayı planladığını düşünüyordu. Haklıydı: Tam olarak düşüncesi buydu.

Mersch ellerini formika masanın üstüne koydu.

– Antoine hakkında bilgi toplamak için bu gecemiz var.
– Bu akşam ben nerede kalacağım? diye aniden sordu Hervé.
– Evinde, olmaz mı?
– Hayır.

Mersch geç de olsa onun rahatsızlığının sebebini anladı: Onca ifşaattan sonra büyükannesinin evinde uyumak bir yılan yuvasında yatmak gibiydi.

Hervé soluk alma –ve sineye çekme– ihtiyacı hissetti.

– Benim evimde kalacak.

Mersch yan gözle Nicole'e baktı.

– Dairem büyük, diye devam etti Nicole. Ailemin dönüp dönmediğinden emin değilim. Birçok misafir odası var.
– Bu durumda... dedi, büyük lort Mersch.

Bu iki gencin sonunda yatakta buluşup buluşmayacağını merak ediyordu. Hayır. Böyle bir şey olacağına inanmıyordu, hatta daha azına bile. İki cehennem arasında transit geçiş yapan insan bunu aklından geçirmezdi. Hatta kendisi bile...

146

Hindistan yolları intihar gibiydi.

İtalyan *strada*'ları[106] da hiç fena değildi.

Önceki gün, şafak vakti yola çıkmışlar ve Avallon'a (Kral Arthur'un efsanevi adasıyla bir ilgisi yok) kadar uzanan yeni otoyol A6'yı izlemişlerdi. Ardından 6 numaralı devlet yolu üzerinden Mâcon'a kadar gitmişler, sonra doğuya, İsviçre sınırına doğru yola çıkmışlardı.

İlk gün, Hervé ile Nicole sırayla direksiyona geçmişlerdi – belli ki gece geç saatlere kadar arşivde çalışmış olan Jean-Louis yol boyunca uyumuştu.

İtalyan sürücülerin belli bir tarzı vardı ama sakınılması gereken bir tarzdı. Kamyonlar o kadar yakından geçiyordu ki her seferinde Dauphine yerden havalanıyor, hava akımına kapılıyordu. "Cucaracha" tarzı çalan klaksonlara gelince, bir şırınga iğnesi gibi derinin altına, damarların içine işliyordu. Nicole, Winchester'ini yeniden doldurur gibi vites değiştirirken direksiyonu sıkıca tutuyordu. Mekanik açıdan Dauphine dayanıyordu, ama matmazelin soğuması için düzenli olarak durmak gerekiyordu.

Alpler'in dik geçitlerine ulaştıklarında Nicole sersemlemiş haldeydi. Ya, kendini refleks hareketlerle sınırlayarak arabayı otomatikman kullanıyor ya da arkada uyukluyor, ara sıra tek gözünü açarak yeni bir tünelle karşılaşıyordu... Milano dolaylarına ulaştıklarında gece yarısıydı. Yaklaşık yirmi saatte sekiz yüz kilometre, hiç fena değildi. Gün doğumuna kadar uyumuşlardı. Ne bir dağ barınağında ne de otelde, sıradan bir sırt çantalı gezgin gibi –istemeden de olsa onlara benzemişlerdi– Dauphine'in içinde uyumuşlardı. Şimdi, pırıl pırıl bu cuma gününde, patlayıcı fitilleri gibi güneşin altında yanan yeni

106. "Yol" anlamında İtalyanca sözcük. (ç.n.)

yollarda ilerliyorlardı. Güneş beyazdı, deliceydi ve göz kamaştırıcıydı. Kırsal alan kurumuş ve hatta yer yer çatlamıştı. Bu çölde, Nicole hiçbir şey düşünmeden, hâlâ direksiyonunu sımsıkı tutuyordu.

Floransa yakınlarında, kendini toparlamış olan Mersch bir önceki gün, *Le Monde*'dan topladığı bilgileri onlarla paylaşma lütfunda bulundu. Antoine'ın kısa cümlelerle, tarihler olmadan yazılmış kısa bir biyografisi.

Hindistan'da doğum. Susunia Hills'in yeşermiş yamaçlarındaki Krallık'ta geçen çocukluk. Fransa'ya, Jersey'deki Cizvit rahiplerinin yanına gidiş, sonra Paris Katolik Enstitüsü'nde tarih kürsüsü. Vatikan'a, Monsenyör Zahera'nın yanına çağrılıyor, Papalık şehrine kapağı atıyor. 1950'li yıllarda, Taormina asil piskoposu olarak atanıyor, yani orada görev yapmıyor ve Apostolik Makam'da, Vatikan'da kalıyor. 1962'de, Vatikan İkinci Ökümenik Konsili başladığında, teolojide *peritus* ("uzman") olarak ona danışılıyor. 1965'te, büyük toplantı sona erdiğinde yeni Papa VI. Paulus tarafından kardinal yapılıyor.

– Yani mükemmel biri, değil mi? dedi Nicole.

– Doğru.

– Belki de kendini düzeltmiştir, diye ağzından kaçırdı Nicole.

– Göreceğiz. Yola çıkmadan önce, arkadaşımla bir telefon görüşmesi yaptım. Ondan bazı şeyleri teyit etmesini istedim.

– Antoine'ın da katil olduğunu mu düşünüyorsun?

– Bundan eminim.

– Neden?

– Eğitim sorunu, diyebiliriz.

– Anne Antoine'a işkence etmedi.

– Bu Hamsa'nın söylediği. Ben, onun da bufa balıklarıyla banyo yaptığına eminim. Anne'nin gözünde, bu bir ceza değil, bir ödüldü. Bu en yüksek dereceye, yani en alt dereceye ulaşmak için gereken bir arınmaydı.

Nicole bir şey anlamadan onu onayladı. Gözünü yoldan ayırmıyordu. Ruhunun derinliklerine kadar onu istila eden, başı sonu olmayan o büyük beyazlık. Bu ışığın içinden, bir şeylerin çıkmasını bekliyordu.

Birden, bir siluet.

Siyah değil ama kırmızıydı.

Kardinal kırmızısı giyiyordu.

147

Hervé Roma'yı iyi biliyordu. Ama şehri değil, imparatorluğu. Antikçağ üzerinde çalışmıştı ve tarihin bin yılına damga vuran bu olağanüstü gücün doğuşunu ayrıntılı olarak incelemişti. Onun da Rönesans dönemi olmuştu ve San Pietro Meydanı ile Sistina Şapeli'nin inşası hakkında, papalar da dahil, çok fazla şey biliyordu.

Ama elbette, buraya hiç ayak basmamıştı. Bugüne kadar, sayfaları altın varaklar gibi Buda heykellerini parlatan, ruhunu süsleyen kitaplarda yaşamıştı. Şimdi şehrin güzelliğine hayran kalmıştı...

Jean-Louis'nin polis arkadaşı onlara Piazza del Popolo yakınlarındaki küçük bir oteli tavsiye etmişti. Hızlı bir duşun ardından gizlice dışarı çıkmıştı. Taşla, onun rüzgârıyla, sıcaklığıyla, ruh haliyle temas etmek istiyordu...

Şimdi saat on dokuzdu. Hervé Via del Corso'dan aşağı iniyordu, pembe cepheler ve siyah parke taşlar, güneş toprak rengi bir çatlak boyunca bir ışık denizi gibi geri çekilirken dinginlik içine yanan iki yanı ağaçlı düz bir yol.

Bugünün sonunda, etrafında tanımlanamaz bir şeyler sahneleniyordu. Volkanik küllerle karışmış pişmiş toprak ve Antikçağ ruhunun etkisi. Bu şehir onda, zaman ve mekânın tersine çevrildiği bir illüzyon etkisi yaratıyordu. Zaman ayaklarının altından katmanlar, kıvrımlar, alüvyonlar halinde açılırken mekân parmaklarının arasından kayıp yolda eriyerek ilerliyordu...

Largo Carlo Goldoni'ye vardığında Piazza di Spagna'ya ulaşana kadar sola, Via dei Condotti'ye saptı. Bir anda karşısına çıkan erguvan kırmızısı gökyüzü ve hareli basamaklar onu titretti. Tüm manzara bakırımsı, heyecan verici ve gözenekli bir ışık içinde yıkanıyordu. Tam ortada, çevresinde güneş ve arı heykelleri bulunan bir çeşme dingin bir şekilde akıyordu.

Özellikle, çok uzakta ve çok yüksekte yer alan meydana ulaşmak için yükselen anıtsal merdivene hayran kalmıştı, meydanın üzerinde aşağıdan bakıldığında iki çan kulesiyle hafif bir İspanyol havası taşıyan devasa beyaz bir kilise vardı...

Bir sürü aylak basamaklarda tembellik ediyordu – elbette turistler, ama yanı zamanda da, özellikle hippiler ona Chez Martin'den Sihlerin gurdwarasından geçerek Varanasi ghat'larına yaptığı yolculuğu hatırlatıyordu... Bu genç tembeller, mutlu eşcinseller ya da uyuşturucuyla başı belada olan müptelalar onların macerasının ortak noktası olmuştu – Avrupa'yı Doğu'ya bağlayarak ve oturulacak bir kaldırım ile kusacak bir oluk bulunan her yerde dinlenerek hem neşeli hem de hüzünlü bir düzensizlik oluşturan bir tür rüya, bir tür esin kaynağı...

Elini gözlerine siper eden Hervé, bu randevuyu kaçırdığını düşünerek onları inceliyordu. Çok fazla umutla yolculuk eden bu göçebeleri anlamamıştı. Görmezden gelmişti, çünkü kafası zaten başka bir hikâyeyle –kendi hikâyesi– doluydu.

Sonunda gidip onların yanına oturdu. Parmaklarını ensesinde birleştirdi, tıpkı mallarını koymadan önce örtüsünü açan bir işportacı gibi basamaklara yayıldı. Hâlâ satacak hayalleri vardı, evet, ama şimdilik onları kendine saklıyordu.

Parıldayan güneşe bakarken, yakında karşı karşıya gelecek oldukları caniyi belli belirsiz düşünerek gözlerini kapattı. Tehlike, onun tadını almıştı: Pamuk ipliğine bağlı olduğundan beri hayatı ona hiç bu kadar yoğun, hiç bu kadar somut gelmemişti...

148

– Senin adam hakkında bilgi topladım.

Savini ona Senato yakınlarında bir terasta randevu vermişti. Özel dikim lacivert ipek bir takım elbise giymiş ve yine ipekten şal desenli jakarlı bir kravat takmıştı. Bununla birlikte, kare suratı ve köylü gülümsemesiyle sıradan İtalyan zarafetinden farklı bir şeyler yayıyordu. Oldukça eski bir parfüm, Antikçağ mitoloji kahramanlarının güçlü ve yıpranmış cazibesi. Savini bir centaurus, bir Herkül'dü. Ya da daha basit olarak bir Etrüsk çömlekçisi ya da Umbrialı bir demirciydi.

– Evet?

– Hiç. Senin herif temiz. Vatikan'ın kaymak tabakasından. Hatta II. Vatikan Konsili'nde önemli bir rol oynamış ve...

– Bunların hepsini biliyorum. Bana perdenin arkasından bir şeyler bulmana güveniyordum...

Savini kahkahayı bastı, Mersch bu kahkahayı biliyordu. Bir diş fırtınası. Kocaman ve suskun bir suratı aniden yarıp geçen bir neşe parıltısı. Cezayir'deki bir toplu mezarın ortasında bile neşenin hâlâ var olduğunun işareti. *İsa, sevincim daim olsun...*

– Perdenin arkası, ha? diye tekrarladı İtalyan polis. Hepiniz aynısınız. Bana inan, Vatikan'ın gizemleri, papaların ve kardinallerin entrikaları, bunların hepsi paganların fantezisi...

– Bugünkü görevi ne?

Savini elini körüklü küçük evrak çantasının içine soktu, kuşkusuz el dikişi deri bir çantaydı – Cezayir'den bu yana, İtalyan bir *parmigiano*[107] gibi olgunlaşmıştı. Masanın üzerine, iki espressonun arasına karton bir dosya koydu, içinde daktiloyla yazılmış sayfalar ile gazete kupürleri vardı.

107. Parmesan peyniri. (ç.n.)

– Ofiste bulabildiklerimin hepsi bu. Ayrıca senin güzel gözlerin için *La Repubblica*'nın[108] arşivine de uğradım.

– Teşekkür ederim.

Mersch dosyanın kapağını açtı ve belgelere göz attı, hepsi İtalyancaydı. Ama yine de, burada bir sürü gerçeğin eksiksiz olarak yer aldığını, parlak bir adamın şaşmaz inancıyla yaptığı yolculuğun hikâyesinin olduğunu tahmin ediyordu.

– Tam olarak ondan şüphelenme sebebin ne?

Mersch kafasını dosyadan kaldırdı:

– Sen de ondan şüpheleniyorsun, değil mi?

Derin bir iç çeken Savini, yeniden evrak çantasını karıştırdı. İçinden yeni bir dosya çıkardı, daha kalındı.

– Hepsi burada, dedi polis, işaretparmağıyla karton dosyaya vurarak. 1956'dan bu yana, yirmi kadar cinayet.

Damarlarda dolaşan sıvı azot. Eksi iki yüz dereceye kadar inen ve kan dolaşımını donduran bir şey. 1956 Antoine'ın Vatikan'a geldiği tarihti.

Dosyayı açtı, cesetlerin bulunduğu tarihleri kontrol etti –özel bir şey yoktu– tanık tutanaklarına şöyle bir göz attı. Polislerin hiçbir şey bulmadığını anlamak için İtalyanca bilmeye gerek yoktu, şehrin günlük yaşamında hep aynı kara delik vardı. Zaman zaman bir katil öldürüyor, arkasında bir kurban bırakıyor ve ortadan yok oluyordu...

Tüm dikkatini cinayet mahallerinden alınmış fotoğraflara verdi. Öldürülen kızların pozisyonları Roussel'in kurbanlarından farklıydı. Daha ziyade Hıristiyanlık tarihine göndermelerde bulunuyordu.

6 Mayıs 1959'da öldürülmüş yirmi üç yaşındaki Maria Pasarelli o kızlardan biriydi, ayakları bitişikti ve kolları açıktı, sanki çarmıha gerilmişti. Bir diğeri, Laura Pellegrini'ydi, on dokuz yaşındaydı, dizlerinin üzerinde duruyordu, son duasını eder gibi iki elini birleştirmişti. Bir başkası, Doretta Tavazzi adında yirmi yaşında bir kızdı, Meryem Ana gibi oturmuştu, bağırsaklarını çocuk İsa gibi kucağında taşıyordu...

Mersch kafasını kaldırdı – gözyaşlarının gözkapaklarını yaktığını hissediyordu.

– Yirmi bir cinayet ve siz hiçbir şey bulamadınız mı?

108. Bir İtalyan gazetesi. (ç.n.)

– *Ragazzo,*[109] ben *squadra omicidi*'de[110] değilim.

– Özür dilerim, ama şaşırdım.

Savini küçük masanın üzerine eğildi:

– Bu kızların hepsi fahişeydi.

– Eee, yani?

– Sen polissin, değil mi? Her yıl kaç fahişenin öldürüldüğünü biliyor musun?

Mersch birkaç fotoğrafı aldı:

– Peki, cinayet yöntemi? Bu kızların hepsi aynı adam tarafından öldürülmüş. Kör biri bile bunu fark eder! Bu kızlar...

Bir resimdeki bir ayrıntıyı fark edince birden sustu. Bir başka fotoğrafa baktı, sonra da bir diğerine. Hiç kuşku yoktu: Kızların hepsinde bufa balıklarına özgü ısırık izleri vardı. İki kardeş de aynı travmayı yaşamışlardı ve bugün kan dökerken aynı protezi kullanıyorlardı...

Mersch fotoğrafları bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Varanasi. Yağmurlu gece. Sonsuz saray. Canavar ağzına sahip çıplak bir adam. O iğrenç delik, damak perdesini gırtlağın derinliklerine kadar diken diken eden sivri dişler yeniden gözünün önüne geliyordu...

Dosyaları karıştırmayı sürdürürken onu yıkan bir fotoğrafla karşılaştı:

– Bu ne?

– İtalyancada ona *falcetta* denir. Sepetçiler, örücüler tarafından kullanılır... Dedektiflerin elindeki tek kesin kanıt bu: Katil kurbanlarını bu tarz bir aletle doğruyor...

Aynı travmalar, Anne'nin aynı öğretileri... İki kader ve tek bir geçmiş... Mukherjee'nin sözlerini hatırladı: "İzini sürdüğünüz hayvanın iki başı olabilir." Evet, ama sekiz bin kilometre uzakta.

Birden Savini karşı atağa geçti:

– Roma'da tam olarak ne arıyorsun? Gerçekten katilin Kardinal Antoine Roger olduğunu mu düşünüyorsun? Elinde kanıtın var mı?

Mersch dikkatle İtalyan polise baktı, ona her şeyi anlatma konusunda tereddüt yaşıyordu. Birlikte hayatlarını tehlikeye atmışlardı ve üstelik anlaşılması güç bir sebepten. Savini, Mersch'in onun

109. "Oğlum" anlamında İtalyanca sözcük. (ç.n.)

110. Cinayet masası. (ç.n.)

hayatını kurtardığını düşünüyordu. Açık yürekli olmak gerekirse, Mersch bunu hatırlamıyordu. Savaş karmaşası içinde, kimin kimi kurtardığını söylemek zordu... Herkes kendi canıyla ilgilenirdi ve yine de belli bir noktadan sonra kimse hiçbir şeyden emin olmazdı.

– *Ragazzo*, diye fısıldadı Savini, ona doğru eğilerek, bu oyunu tek başına oynayamazsın... Bir katil burada zavallı kızları öldürüyor. Eğer elinde bilgiler varsa onları bize vermen gerekiyor, sen...

Mersch konuşmaya karar verdi. Paris'teki cinayetler. Kalküta. Ronde. Varanasi. İki kardeş... Bile isteye söylemediği tek şey –kirli çamaşırlar aile içinde yıkanırdı– canilerle olan akrabalık bağlarıydı.

Konuşması bittiğinde güneş kaybolmuştu ve meydan, bir tür neşe ve mutluluk saçan ateşböcekleri gibi binlerce küçük ışıkla aydınlatılmıştı. Roma'da gecenin karanlıkla ve uykuyla hiçbir ilgisi yoktu. Daha ziyade hareli ve ışıltılı yeni bir günün doğuşuydu...

Savini hikâyeyi iyice sindirmek istercesine birkaç saniye sessizliğini korudu, ardından büyük kafasını salladı:

– Antoine Roger konusunda haklı olsan bile hiçbir şey kanıtlayamazsın.

– Ben buraya herhangi bir şeyi kanıtlamaya gelmedim.

Savini yeniden kahkahayı bastı ama bu kahkaha ilkinden farklıydı. İç karartıcı ve uğursuz bir kahkaha.

– Her zaman yalnız intikamcı, ha? Kesin olarak bilmemene rağmen.

– Sen ve ben, şiddetin hiçbir soruya ihtiyaç duymayan bir cevap olduğunu biliyoruz.

– Güzel söyledin, *ragazzo.* Cezayir'de, sorunun niteliği hakkında kimse hemfikir olmasa da çözüm bizdik.

– Antoine'ı nasıl ele geçirebilirim?

– Zor. Her gün Vatikan'a, güvenlikli bürosuna geliyor.

– Oraya nasıl geliyor?

– İyi bir eskortun gözetimi altında. İki yakın koruması var.

– Nerede yaşıyor?

– Vatikan'ın dışında bir sarayda, ama burası tamamen Vatikan'ın mülkiyeti altında, yani şehir gibi aynı diplomatik dokunulmazlığa sahip.

– O halde?

Savini avucunun içinde bir çift zarı sallar gibi bir iki saniye bekledi, sonra düşeş attı:

– Her cumartesi, Papalık şehrindeki bir kilisede cemaatine günah çıkartıyor.

– Yani... yarın mı demek istiyorsun? Hangi kilise?

– San Pietro Meydanı'nın kuzeyinde yer alan Sant'Anna dei Palafrenieri'de. Orayı Augustinus keşişleri idare ediyor.

– Randevu almak gerekir mi?

Savini yeniden güldü:

– Çok uzun süre sosyalistlerle takıldın, adamım. Tanrı'nın evine gelirsin, kabul edilirsin, hepsi bu.

– Gerçekten mi?

– Her halükârda, Sant'Anna dei Palafrenieri Vatikan'da izne ihtiyaç duyulmayan tek kilisedir.

– Kalabalık olacak mı?

– Sanmıyorum, hayır. Antoine güçlü biri, ama Vatikan örgütleri içinde. Halk arasında tanınırlığı yok.

Anne'nin oğulları birbirinin eşiydi: Bakışlardan kaçınmak için ölmek konusunda tereddüt etmeyenler ile Vatikan'ın duvarları ardına sığınanlar arasında bu katiller birer gölgeye dönüşmüştü.

– Dosyaları alabilir miyim? diye sordu Mersch, ayağa kalkarken.

– Bunlar karbon kopyalar. Sana borçluyum.

Hâlâ Mersch'in hayatını kurtardığına inanıyordu. Öldürdüğünü hatırlıyordu, evet ama kimseyi kurtardığını? Ama o dönemde, gündemde bu yoktu...

– *Grazie mille*[111] diye cevapladı Mersch, onun omzuna vurarak. Sokak lambaları siyah asfalt sokağı aydınlatırken, o koltuğunun altından dosyayla dönüş yolundaydı. Tanrı'nın yanında olup olmadığını bilmiyordu, ama ona gözlerini dikenin Şeytan olduğuna hiç şüphesi yoktu.

111. Binlerce kez teşekkürler. (ç.n.)

149

Üçlü içinde, daha önce Roma'ya gelmiş olan sadece oydu. Ve birkaç kez gelmişti. Babası Quattrocento dönemine, Rönesans resmine meraklıydı – ve ayrıca burada, her sokak köşesinde satılan leziz *pasta*'ların da tutkunuydu. Kuşkusuz, işte bu yüzden, ertesi gün İtalya'ya gideceğini söylediğinde babası haberi asık suratla ama bağırmadan sindirmişti.

Nicole şehre yeniden gelmekten keyif almıştı, evet, ama en ufak bir merak duymuyordu. Denizin üzerinde sırtüstü duran ve sırtının altındaki hafif dalgalanmaları hisseden biri gibi, kendini bu ebedi şehir tarafından sürüklenmeye bırakıyordu.

Şimdi, odalarının minik balkonunda durmuş, sigara içiyordu. Sağ tarafa doğru eğilip bakıldığında, Piazza del Popolo görülebiliyordu, ama şu an iki eliyle demir balkon korkuluğuna yaslanmış, Roma'nın ılık taş, benzin buharı, çam reçinesi karışımı kokusunu soluyarak gözlerini kapatıyordu...

Birden, yatağının üzerinde bir gezi kitapçığını karıştıran Hervé'ye döndü:

– Onun bizi ekeceğini düşünüyor musun?

Hervé kafasını kaldırdı. Yeniden aşırı donanımlı, nazik bir öğrenci görünümüne kavuşması için eline bir kitap vermek yeterliydi.

– Bırak istediği gibi davransın.

– Ama bu işi bizsiz halledeceğini düşünüyor musun?

– Bizi buraya getirdiğine göre birlikte hareket etmemizi istiyor.

Hâlâ çok naif, küçük kardeş... Mersch elinde Colt'u, dişlerinin arasında Ka-Bar bıçağıyla, tek başına Vatikan'a saldırabilecek yetenekteydi ve eğer onları D'auphine'yle yanında getirdiyse bu sadece alışkanlıktan olabilirdi...

Gözcü konumuna geçti ve yeniden derin bir nefes aldı. Bu katil polis için ne hissediyordu? Onun hakkında gerçekten hiçbir şey

bilmiyordu. Organik düzeyde bir şey, bu kesin, apansız, anlık, hayvani bir şey. Onun varlığında, kendi yaşamı doğası gereği değişiyordu. Her şey hem daha yoğun ve daha hafif hem de daha derin ve daha uçucu hale dönüşüyordu.

Kahretsin: Yıllardır en büyük aşk romanlarını okuyordu ve işte büyük dönüm noktasında hiçbir şeyin farkında değildi. Bu insanı edebiyattan uzaklaştırmaya yetiyordu. Aynı zamanda Nicole bu kafa karışıklığından da tuhaf bir tatmin duyuyordu. Artık hayatı yaşıyordu, onun hayalini kurmuyordu.

150

Stretto.

Bu sözcüğü seviyordu. Dilinin altında şaklayan iki hece. Ayrıca, şu an Roma'ya dair hemen her şeyi seviyordu. Uyumasını bile seviyordu – ne kadar inanılmaz görünse de, akşam yemeğinde *pasta al ragù*[112] yedikten ve kardeşinin savaş planlarını dalgın bir şekilde dinledikten sonra, diğerleriyle uyum içinde, en ufak bir rüya görmeden veya titreme olmadan yaklaşık on saat uyumuştu.

Şimdi, 15 Haziran Cumartesi, saat sabahın dokuzuydu, Trinità dei Monti Kilisesi'nin gölgesinde, Piazza di Spagna'nın basamaklarının yukarısındaki bir kafenin terasında oturuyorlardı.

Hervé, bu yolculuğun sebebini, onları tehdit eden tehlikenin niteliğini, kaderlerinin yarattığı yıkımı unutturmayı başaran bu şehrin gücünün tadını çıkarıyordu. Roma güçlüydü, evet, ama uysalca. Onlar için Hindistan'da katlandıkları çok şiddetli duyguların yumuşamış, zayıflamış bir yankısı gibiydi. Burada güneşin yakıcılığı parlak bir okşamaya dönüşüyor, kaynaşan kalabalık yerini huzurlu turistlere bırakıyor, mide bulandırıcı çiçek ve baharat kokularının yerini ılık ve güneşli sokakların sevgilisi çam ağaçlarının güzel kokusu ile egzoz kokuları alıyordu.

– Yani, diye birden bağırdı Nicole, gidip günah mı çıkaracaksın?

– Evet, diye yanıtladı Jean-Louis.

– Babana mı?

– Öyle.

Hervé kafasını arkaya yatırdı. Kuşkusuz bir Antikçağ tragedyasıydı. Ya da belki de, Kitabı Mukaddes'in sırrını içeren o hikâyelerden biriydi. Kucak dolusu cesedin ayırdığı kardinal bir baba ile polis

112. Ragu soslu makarna. Kıyma, havuç ve çeşitli sebzelerle hazırlanan sos. (ç.n.)

oğlunun karşılıklı konuşması... Bu yine de çıplak ve kan içindeki Varanasili bufa-insan ile, elinde tutukluk yapan silahıyla oğlunun karşı karşıya gelmesinden daha iyiydi.

– Anlamıyorum, diye devam etti Nicole, dik kafalı bir ses tonuyla. Bu beladan bu şekilde kurtulabilecek misin? Ya sözünü ettiğin o sürpriz etki?

Jean-Louis fincanın dibindeki telveye bakıyordu. Bu siyah kalıntı onun ruh halini çok iyi özetliyordu.

– Fazla iyimserdim. Antoine bizi bekliyor, buna eminim. Georges'un öldüğünü biliyor. Roma'da olduğumuzu biliyor.

Nicole kollarını göğsünde çaprazladı. Sanki bir Rönesans tablosundan apartılmış gibi düz ve kızıl uzun saçları ve Janis Joplin tarzı güneş gözlükleriyle Médicis Hanedanı ile *Swinging London*[113] arası ilginç bir karışım, bir simbiyoz oluşturuyordu.

– Bu karşılaşmadan tam olarak ne bekliyorsun?

– Göreceğiz.

Nicole fincanını aldı ve bir şey yutacakmış gibi aralık dudaklarına götürdü. Saf refleks: Kahvesini içmeyeli uzun zaman olmuştu.

– Peki, biz? diye sordu, küskün bir ses tonuyla.

Hervé gözlerini kıstı ve manzarayı hayranlıkla seyre daldı. Trinità dei Monti Kilisesi'nin eteğinde, Roma'nın üstünde göle dönüşen bir nehir gibi, bir terasa açılan, açık renkli arnavutkaldırımı döşeli bir bulvar uzanıyordu. O anki manzara şöyleydi: Sisli, görkemli ve kibirli bir şehir. Kaygılanmak gerekir miydi?

– Beni mahallede bekleyin, diye salık verdi Jean-Louis. Sadece etrafta gezinin.

– Hatıralık eşya da almamızı ister misin?

– Antoine'la konuşmam lazım. Hikâyeyi öğrenmem gerekiyor. Olayın kökenine kadar inmem lazım.

Jean-Louis sesini yükseltmişti ve Hervé onun ter içinde olduğunu fark etti – can çekişmekte olan ateşli bir adamınki gibi vıcık vıcık bir örtü yüzünü kaplıyordu. Nicole bacak bacak üstüne attı ve indirdi, çıplak, pürüzsüz ve insanı altüst eden bacaklar. Tekrarlanan bu tartışma gerçekten sinirlerini bozmuş görünüyordu.

Hervé bir kez daha ona hayranlık duyarken buldu kendini:

---

113. 1960'larda Londra'da gelişen moda ve kültür sahnesine uygulanan her şeyi kapsayan terim. (ç.n.)

Gerçekten dönemin güzellik örneğiydi, 60'lı yılların sonunun göçebe ve çiçekli zarafetine bir tür mutlak referans.

Onu sevmişti, bu kesindi, ama ona şimdi, belli bir mesafeden sakin bir dinginlik içinde hayranlıkla bakıyordu. Ona bağlılığı, artık başka bir zamana ait ürpertileri hatırlamak için sallayabileceği bir kar küresi gibi şeffaf bir kürenin içindeydi...

Jean-Louis çoktan ayağa kalkmıştı. Onlara başıyla kısa bir selam verdi ve arkasını döndü, fotoğraf makinesinin çantasının kayışı bir fişeklik gibi sırtını kesiyordu. Sonra inatçı adımlarla, hafifçe eğilerek güneşin parlaklığı içinde uzaklaştı. Gerçekten de, kutsal bir yerdeki uğursuz bir kuşa, asık suratlı bir kargaya benziyordu.

Hervé gerinip Nicole'e gülümsedi:

– Bir kahve daha?

151

San Pietro Meydanı'na kadar yürüyerek gitmeye karar vermişti. Planına göre, yaklaşık iki kilometre uzaktaydı. Sıkı bir yürüyüşle, yarım saatlik bir yolda. Regina Margherita Köprüsü'nden Tiber Nehri'ni geçti, sonra Via Cola di Rienzo'ya saptı. Dikkat çekici bir şey yoktu. Güneş, ağaçlar, kırmızı bina cepheleri. Ve elbette, kiliseler. Tanrım, hiç bu kadar çok kilise görmemişti. Sanki Tanrı vaatleriyle sürekli bunalttığı insanlarla burada misket oynuyordu.

Sola Piazza del Risogimento'ya ve palmiye ağaçlarının bulunduğu yöne dönüp Via di Porta Angelica'ya girdi. Şimdi, Vatikan'ın penceresiz duvarı boyunca yürüyordu. Kuşkusuz rastlantıydı, ama bir anda çanlar gökyüzünü titretmeye başladı, çanların tınıları, titreşimleri, güçlü ve değişken vuruşları birbirine karışıyordu – gökyüzünde tencere tava sesleri...

Durmak zorunda kaldı, bütün şeytanların teri onu kuşatıyordu. Nefes nefese kalmış, gücü tükenmişti... Ve çan sesleri beynine çekiç darbeleri gibi iniyordu... Alarmı çalan Tanrı'ydı.

Birden yapmaya hazırlandığı şeyin farkına vardı... Korkusunu kusmak için iki arabanın arasına eğildi. Bağırsaklarının derinliklerinde, onun kalbini kemirmeye hazır, tahriş edici ve yakıcı bir asit kaynağı midesini buruyor ve boğazını tahrip ediyordu.

Sallanarak, bebek pembesi rengiyle bir melek hapishanesini andıran bu duvar boyunca yeniden yürümeye başladı. Nihayet, sağ tarafta, İsviçreli muhafız kışlasının tam karşısında yer alan Sant'Anna dei Palafrenieri'yi gördü. Vatikan armalarıyla süslü ferforje kapının altından geçti. Sebebini bilmiyordu ancak burada İsviçreli muhafızlar alışılagelmiş alacalı üniformalarını giymiyordu; onun yerine geniş ve işlemeli beyaz yakasıyla mavi bir üniforma giyiyor ve geleneksel Alp beresi takıyordu.

Kardinalin *bodyguard*'ları parlak kırmızı bir arabanın yanında duruyordu. Günah çıkaran bu mütevazı rahibin güvenliği şakaya gelmezdi... Mersch iç avlunun basamaklarını tırmandı. Mimarlık konusunda pek fazla şey bilmiyordu ama kubbesi ve çan kuleleriyle, duvar ayakları ve balkonlarıyla bu kocaman beyaz yapının romanesk ve gotik mimariyle hiçbir ilgisi yoktu. Kuşkusuz daha geç bir üsluptu. Aklına "barok" kelimesi geldi. Sosyalist polislerde bile bazı kültür kalıntıları olabilirdi...

Alnındaki teri sildi, tapınağın kapısını itti. Kendini daha iyi hissediyordu –içindeki korku yumağını dışarı püskürtmüş ve şimdi sükûnet bulmuştu. Kafasını boşaltmıştı, zindeydi, babasıyla karşılaşmaya hazırdı.

Kilisenin içi, zengin süslemeleri ve siyah çizgili beyaz mermer duvarlarıyla bina cephelerine benziyordu. Dairesel nefin tamamı, bu mineral damarlarla yol yol çizilmiş, taranmış gibiydi. Yapı Tanrı'yla her türlü uzlaşmaya varabilecek dolambaçlı ve ikiyüzlü bir inancı harika bir şekilde simgeliyordu. Erken Ortaçağ'ın ciddi sadeliğiyle alakası yoktu.

Günah çıkarma kabinleri. Nefin her iki yanında olmak üzere iki taneydi, mağara gibi duvarlara gömülmüştü, kafesli kapıları vardı.

Savini haklıydı: Çok az insan vardı. Mersch yaklaştı ve bir sürü mumun yanında durdu. Topluca dua sandalyeleri üzerinde diz çökmüş dua eden cemaatten insanları gözlemliyordu. Tütsü kokusundan, taşın serinliğinden ya da yukarıdaki pencerelerden içeri süzülen zayıf ışıktan ziyade buradaki en temel unsur alçakgönüllülüktü. Dua ediyorlar, mırıldanıyorlar, ahşabı ve sandalyenin hasırını gıcırdatarak, başları önde sırayla ayağa kalkıyorlar, sıraların arasından dikkatle geçiyorlar, günah çıkarma kabininin gölgesinde ruhlarını açmaya hazırlanıyorlardı.

Buna karşılık Mersch kendini güçlü, hatta çok güçlü hissediyordu. Kendini "asker" moduna programlamıştı. Saldırmak, hepsi bu.

– Affedersiniz. Fransızca biliyor musunuz?

Oradan geçen bir rahibi fark etmişti, üst düzey değildi, sadece siyah cüppeli ve beyaz yakalı biriydi.

– Evet.

Ses tonunda en ufak bir çekince yoktu. Vatikan'da üniversite eğitimi uygulanıyordu.

– Monsenyör Antoine'ın günah çıkarma kabini hangisi?

– Soldaki.

Mersch vernikli kapıya baktı ve yutkunmaya çalıştı. Mümkün değil.

O anda, günah çıkarma kabininin kapısı açıldı. Oraya yöneldi. Ter sırtından aşağı doğru akıyor, tabancasının kareli kabzasını ıslatıyordu. Sağ tarafında bir kadın çoktan ayağa kalkmıştı. Mersch onu durdurdu, polis kimliğini çıkarmamıştı ama aklından geçen buydu. Nezaket göstergesi olarak "Bir dakika" der gibi işaretparmağını kaldırdı.

Sonra kabine daldı. Karanlık, hoş kokulu ahşap, gıcırdayan tahtalar.

– Seni bekliyordum, oğlum.

Bu bir konuşma tarzı mıydı –rahipler tüm dünyanın büyük bir aile olduğunu düşünürdü– ya da evladına hitap eden kötü bir babanın ifadesi mi, bilmiyordu.

Ahşabın kafesinin arasından lâl kırmızısı cüppeyi fark etti. Nereden geldiğini bilmediği bir görüntü gözünün önünde belirdi: Bu renk İsa'nın akıtılan kanını simgeliyordu.

– Evet, benim, dedi sadece, tükürür gibi.

O da, hiçbir açıklamada bulunmadı. Bu iki kelimeyle, onu buraya, bu bankın üzerine getiren tüm macerayı anlatmayı umut ediyordu.

Gerçekten ses cevap verdi:

– Biliyorum, Jean-Louis. Bir şekilde, hep seni bekledim.

152

– Günahlarını itiraf etmeye mi geldin?

– Daha ziyade, senin günahlarını konuşmaya geldim.

Profilden görünen adam kısa bir kahkaha attı.

– Hemen cevap verme yeteneğin var. Bu çok güzel... Konuşma insanın en önemli gücüdür.

Sesi: Yumuşak, hafif efemine, bir likör gibi tatlı.

– Varanasi'den geliyorum, diye atağa geçti Mersch.

– Biliyorum. Haberleri aldım.

Mersch onu tahrik etmekten kendini alamıyordu:

– Georges'un sana selamı var.

Kırmızı gölge cevap vermedi. Şimdi onu ayrıntılı bir şekilde inceliyordu: cüppesinin kıvrımları, ince uzun yüzünün yandan görünüşü, lâl rengi başlığı. Bir başka bilgi: Kardinaller Kilise'nin prensleriydi.

– Buraya ne aramaya geldin?

– Bu işi sonsuza dek bitirmeye geldim.

– Benares'te bir dalı kestin, şimdi diğerini de kesmek istiyorsun. Ama sadece ağacı güçlendiriyorsun...

İnsan ırkını "güçlendirmek" için engellileri, delileri, geri zekâlıları, onları memnun edecek kadar talihli olmayan herkesi yok etmeye hevesli olan öjeniklerin en sevdiği metafor.

– Sizler kötülüğün dalları değil, köklerisiniz.

– Hemen cevabı yapıştırma yeteneğin. Çok güzel, çok güzel...

Ses tonu neredeyse cesaret vericiydi. Mersch, Pierre Roussel'in sesini hiç duymamıştı, ama iki katilin aynı tınıya, bu aynı yumuşak tona sahip olduğuna emindi.

– Hamsa'yla konuştun mu? diye sordu Kardinal.

– İtirafta bulundu, evet, diye cevapladı Mersch, her zamanki kışkırtıcı polis terminolojisini kullanarak.

– Sanmıyorum, hayır.

Geriye dönüp baktığında Mersch de aynı fikirdeydi: Elçi acı çekmiş, ağlamış, salyalarını akıtmış ama onlara her şeyi söylememişti, bu kesindi; Georges'un sevilmeyen oğul –homoseksüel–, Antoine'ın ise –mistik– gözde olduğuna onları inandırmaya çalışmıştı. Aslında, iki oğul da şüphesiz aynı şekilde, işkence ve özveri ortamı içinde yetiştirilmişti.

– Hamsa Anne'nin özel sekreteriydi, diye devam etti Kardinal, kadife sesiyle. O ve sadece o, gerçeği biliyordu, ama Ronde'un başlıca kuralı sırdır.

Anne ölünce, Hamsa spiritüel liderin mirasıyla, onun notlarıyla kaçmıştı. Onları asla müritlerine iletmemişti. Kuşkusuz bu elyazmasını, Kötülüğün tek hak sahibi olan iki oğluna emanet etmişti.

– Hangi gerçek? Hangi sır?

– Temel gerçek. Dinlerden önce var olan, tüm inançlarda ortak olan şey...

– Anlamıyorum.

Kilise adamı içini çekti:

– Hayatının son yıllarında Anne içine kapanmıştı. Artık konuşmuyor, müritlerine hitap etmiyordu. Meditasyon yapıyordu, hepsi o kadar. Bir tür... zihinsel yoga geliştirmişti. İlahi kıvılcımı arıyordu...

Mersch onları ayıran bölmeye vurdu:

– Buraya bu tür saçmalıkları dinlemeye gelmedim. Ben...

– Sus!

Kardinal, tuhaf bir şekilde alçak sesle bağırmıştı. JL kafesli bölmeden bir yılan çıkmış gibi geri çekildi.

– Anne hastaydı ama her bir hücresinin ardında parlayan ışığı görmeyi başarmıştı. Her gece bu araştırma üzerinde çalışıyor, yöntemini, araştırmasını, izlediği yolu yüksek sesle dile getiriyordu. Hamsa da notlar alıyordu...

Bırak kırmızılı adam konuşsun. Belki bundan bir şeyler çıkarabilir, işlediği cinayetlerin gerçek sebebini anlayabilirdi. Sonuç itibarıyla, bu kaçığın sapkın fikirlerine uyum sağlamak için değil, öldürme nedenini anlamak için buradaydı...

– Anne böylece anladı. Her hücredeki parıltı, üst kıvılcım kırık bir ışıktı. Bu Kötülük'tü, anlıyor musun? Bütün dinlerde ortak olan nedir? İnsan türünün ortaya çıkmasından bu yana, hangisi tüm insani inançlarda var olmuştur?

Mersch kenara çekildi ve yüzyılın başından kalma o kakmalı asansörlerin biriyle aşağı iniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Makaraların gıcırtısını, halatların iniltisini duyuyordu. Maden işçilerini yerin altına indiren platformun adı neydi? Kafes... Doğru: Bir kafeste hapisti.

– Şeytan, oğlum. Herkesin üzerinde hemfikir olduğu tek güç. Anne onu kendi derinliklerinde bulmuştu. Şeytan...

– Seni neden dinlediğimi bilmiyorum...

Antoine hafifçe güldü, bir tür hımm hımm, dudaklar kapalıydı. Hâlâ profilden görünüyordu, başı öne eğikti ancak bu duruş ne alçakgönüllülüğü ne de pişmanlığı ifade ediyordu. Tam tersine bu, gücün ve üstünlüğün duruşuydu.

– Anne bize her insanın içindeki ışığı görmeyi öğretti. Hücrelerin ışığı...

Mersch pes etti. Kardinal ne yargılanmaya ne de hapse mahkûm edilmeye değerdi. Onu bir yere kapatmak ve anahtarı Tiber'e atmak gerekiyordu. Apostolik Makam'a Kötülüğü sokmak isteyen bir kardinal. Herhangi bir psikiyatr onun akıl hastanesine kapatılma emrini beş dakika içinde imzalardı.

– Simone'la karşılaştığımda, diye devam ediyordu Antoine, göz kamaştıran bir ışıkla parlıyordu. Hücreleri kelimenin tam anlamıyla inancını, masumiyetini, İyilik'e olan bağlılığını haykırıyordu...

Mersch oyunun kurallarına uymaya karar verdi:

– Mademki bu saflığı küçümsüyorsun, onda senin ilgini çeken ne oldu?

– Anlamıyorsun. Kötülük nedir? Masumiyete tecavüz, karanlığın bayatlamış yalanlara, kokuşmuş yanılsamalara karşı zaferi. Onu Katolik Enstitüsü'nde, küçük evrak çantası ve teninin altındaki ışıltıyla gördüğüm anda, onu mahvetmem gerektiğini anladım. Daha iyisi, onun hücrelerini parçalayarak gerçek bir ışıltı yaratmam gerekiyordu: Şeytanın ışıltısı.

– Saçmalıklarından hiçbir şey anlamıyorum.

– Ondan bir çocuk yapmak zorundaydım. Kötülük gücünü kutsal şeylere saygısızlıktan, günahtan alır. Simone doğurarak, muhteşem bir hakaretin, bir tür etten ve kandan küfrün meyvesini dünyaya getirecekti...

Mersch artık nefes alamıyordu. İtalyan usulü apne. Kardinal'in bahsettiği kendisiydi, şeytani bir tecavüz sonucu doğmuş küçük Jean-Louis'ydi.

Kilise'nin prensi onları ayıran kafese tutundu. Korkuya kapılan Mersch onun parmaklarının kafesin aralıklarından çıktığını gördü. Yüzükleri bir kapıyı çalıyormuş gibi ahşaba çarpıyordu. *Tak tak tak! Kim o? Lucifer'in kendisi...*

Aklını başına topla, acilen:

– Seni tutuklayacağım, kıçımın kardinali. Tüm bunları psikiyatrlara anlatırsın, sen...

– Kes! Hiçbir şey anlamıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Annen bana güçlük çıkardı, evet, ama seni doğurdu, önemli olan tek şey buydu. Canımın canı. Kutsallığını kaybetmiş, aşağılanmış bir rahmin kustuğu bir kanser. Muhteşem!

Aklına kardeşi geldi:

– Peki, Hervé?

– Georges başka bir yol seçmişti: Hinduizm, tantracılık... Neden olmasın? Sana bir kez daha söylüyorum: Biz inançların ve dinlerin üstündeyiz. Zira bütün yollar şeytana çıkar... Georges, Paris'e geldi. Her bakımdan benden üstündü: Sapık, ahlaksız, oğlancı, tecavüzcü ve büyücüydü... Tek eksiği bir çocuktu. Onun tohumundan dünyaya gelecek bir bela...

Mersch çok dolaylı da olsa, aklını şeytani bir yogayla bozmuş olan bir cadı tarafından şartlandırılmış bu iki kaçığın mantığını sezinler gibiydi...

– Paris'te binlerce kadın var. Neden aynı kadını seçtiniz?

– Pırıltı, oğlum. Simone hep bu marazi saflıkla, bu saçma yanılsamayla parlıyordu... Onu kirletmek, yoldan çıkarmak, ahlakını bozmak istedik! Sadece o bize doğuştan lanetli, kanının bozulmasıyla belirgin bir başka çocuk verebilirdi.

Kardinal ahşap kafese doğru konuşuyordu. Sesi artık ne tatlı ne de efemineydi, otoriter ve sarsıcıydı. Kardinal görünümünün altından başka bir kişilik ortaya çıkıyordu, acımasız, hoyrat bir kişilik...

– Siz ikiyüzlüden başka bir şey değilsiniz, diye karşılık verdi Mersch. Riyakârsınız. Kötülüğü mü temsil ediyorsunuz? Öyleyse din mazeretinin arkasına gizlenmek yerine, maskenizi çıkarıp devam edin.

– Sen sadece yüzeyi görüyorsun. Derinlemesine çalışıyoruz. Şeytan Vatikan'da yatağını yapıyor. Burası kanatlarını açtığı yer. Bir katile dönüşmeden önce, Gilles de Rais dünyanın en dindar adamıydı...

Mersch Gilles de Rais'nin kim olduğunu bilmiyordu ama bir gerçeği anladı: Bugün, Antoine daha iyi bir yer bulamazdı, Vatikan'da yaşıyordu, Papa'ya danışmanlık yapıyordu, konsile katılmıştı: O meyvedeki kurttu, içeri sızmış iblisti... En yakından gözlem yapan Şeytan'ın gözüydü...

– Bizden ne bekliyorsunuz?

– Siz bizim çocuklarımızsınız, hikâyenin devamısınız. Ronde'a dönmeniz gerekiyor.

Bir polis ile bir tarih öğrencisinin onların kötü niyetli mirasçıları olmalarını nasıl bekleyebilirlerdi?

Mersch başka bir konuya geçmeyi yeğledi:

– O fahişeleri neden öldürdün? Neden Georges o üniversiteli kızları katletti?

– Daima Ronde, oğlum. Krallık'a girmeden önce daire oluşturacak şekilde kapılar yaratmak gerekiyor... Anne'nin dünyası yuvarlaktır. Oraya girmek için bir geçit açmak lazım, bir apseyi patlatır gibi saflığı da patlamak gerekiyor.

İşte Mayıs olaylarının gölgesinde oynanan buydu: Hervé'nin Anne'nin Krallığı'na kabulü...

– Çok saçma, diye karşılık verdi Mersch. Kardeşimin sizin kaçıklıklarınızla bir alakası yok.

– Artık o bizden biri! Genç kızların kurban edilmesi sayesinde.

– Peki, ben? Çevremde öldürülen kimse yok! Her halükârda, hiçbir zaman bu kadar korkunç şeyler olmadı.

– Cezayir'i unutuyorsun.

Mersch zihninde yere yuvarlandı. Tıpkı uykuya dalındığında ve bir merdivenden düşüldüğünde olduğu gibi ya da yatağında irkilip sıçrayan bir çocuk gibi.

– O yıllar boyunca yakınlaştığın onca ceset arasında, diye açıkladı Antoine, senin gözetimin altındaki kurbanlar vardı.

– Onları sen... sen mi öldürdün?

– 1950'li yılların sonunda, Hıristiyanlıkla ilgili eski belgeler bulmak amacıyla Cezayir'e gittim. Konsil için teolojik araştırmalar yapmak için. Bu da bana seni izlememi ve senin adına kadınları kurban etmemi sağladı.

– O kadınlar kimdi? Adları neydi?

– Hiçbir fikrim yok ve sen de onları tanımıyorsun. Ama onlar

oradaydı, senin yakınındaydı. Fellagalara yaptığınız katliamları, kadınların, çocukların hayatına mal olan misilleme operasyonlarını düşün. Bu toplu mezarda benim açtığım ve senin Anne'nin dünyasına ulaşmanı sağlayan kapılar vardı.

Mersch Cezayir Savaşı'na katılmayı her zaman bir lanet olarak görmüştü. Ancak bu lanetin bu denli etkili olacağını tahmin etmiyordu...

Ama uyuşmayan bir şey vardı, mekanizma tıkanmıştı:

– Bekle, bekle... diye mırıldandı. O dönemde, benim Cezayir'e çağrıldığımı biliyor muydun? Adımı biliyor muydun? Bu imkânsız, Simone...

– Rica ederim. Lütfen bize aptal muamelesi yapma. Kimlik değiştirmenin sizi bulmamızı engelleyeceğini düşünen sadece annendi. Ayrıca Anne bizi hemen uyardı. Simone bizim seçilmişimizdi, anlıyor musun?

– Yani kim olduğumuzu, nerede yaşadığımızı her zaman biliyordunuz?

– Elbette.

– Peki, Hervé'nin kolundaki izle ilgili Gupta'dan gelen telefon?

– Bunu bir işaret olarak kabul ettik. Harekete geçmenin, onu Ronde'a dahil etmenin zamanı gelmişti... Suzanne'ın cesedini bulacaktı. Ya da en azından cinayetten hemen haberdar olacaktı. Hemen seni arayacaktı ve siz bize kadar gelecektiniz. Şeytan avlarını tedirgin etmez, onların kendiliğinden gelmesine izin verir...

Mersch'in kafasında bir şimşek çaktı. Küçük bir ayrıntı ama ayrıntıları asla unutmazdı. *Polis sözü.*

– O gün, Hervé Suzanne'ın evine gittiğinde, merdivenlerde bir rahiple karşılaştı... O sen miydin?

– Bendim.

– Suzanne'ı sen mi öldürdün?

– Hayır. Sadece her şey yolunda mı, ceset gerçekten çemberin ilk halkasını oluşturmuş mu diye görmeye gittim...

Bu kaçıklar sadece kendilerinin –ve Anne'nin– bildiği kurallara uymak zorundaydılar. Üstünde durmaya gerek yoktu.

– Artık bizim yanımızdasınız, dedi Kardinal. Gerisi sadece zaman meselesi. Çoktan bu güce sahipsiniz: Georges'u alt etmiş olmanız, paradoksal olarak bunu kanıtlıyor...

Mersch son derece rahatsız olmuştu. Gerçekten diğer tarafa geçmiş olabilir miydi? Cezayir'de öldürdüğü o adamlar, gözünü kırpmadan geberttiği o SAC pislikleri... Hamsa'ya işkence etmişti, Şumitro Sen'i bıçaklamıştı... Bundan zevk almaya mı başlıyordu?

Hayır, hayır, hayır: O polisti, iyilik ve adalet için çalışıyordu. Ağzını kafese yapıştırdı – diğer taraftan, iblisin sıcak nefesini hissedebiliyordu.

– Yanılıyorsun, diye fısıldadı. Seni parmaklıklar ardına tıkacağım, orospu çocuğu ve her zaman Anne'yi yardıma çağırabilir ya da ne olduğunu bilmediğim aptalca bir gerçekten yardım isteyebilirsin... Sen...

– Elbette, elbette... diye cevapladı Kilise adamı, hoşgörüyle. Henüz çok erken. Bekle, burada bir şeyim var...

Trans halinde olan Mersch'in tepki vermesi bir saniyeden uzun sürdü. Her görüntünün, bir projektörün ışık huzmesi altında ağır çekimde ilerleyen bir film gibi ayrıştığını gördü. Ağzında bir şey taşıyan Kardinal. Kafesi tutan Kardinal.

Kafes yere düştüğünde, Mersch elini beline –nihayet– kaydırmıştı. Antoine sıçradı. Mersch 45'liğini kavradı, ama silah terlemiş parmaklarının arasından bir sabun gibi kaydı. Kardinal ağzını açtı: Sivri dişlerle kaplı bir çember belirdi. Mersch oturduğu banktan yere kaydı. Onu kurtaran da bu oldu – korkunç ağız boşluğa kapandı. Kabinin içinde büzülmüş olan Mersch silahını arıyordu.

Boğuk bir uluma.

Mersch kafasını kaldırdı ve ısırmak için kafesin boşluğundan eğilen Kardinal'in bufa balığına dönüştüğünü net bir şekilde gördü. Mersch sıranın altına çekildi. Belli bir korku düzeyini aştıktan sonra bağırmak imkânsızdı. Vücut artık cevap vermiyordu.

Bir göz kamaşması oldu. Ortaya çıkmış tüm dişleriyle dehşet verici olduğu kadar korkutucu da olan bu yüzü daha önce de görmüştü. Sadece Varanasi'de değil, ama başka yerde görmüştü: Fotoğrafta. Bir karış açık ağız, şapka, cüppe... Fazla tablo bilmiyordu, ama bunu biliyordu. Kolçaklarına sımsıkı tutunduğu tahtının üzerinde bağıran bir kardinal. Francis Bacon imzalı bir eser...

Bir anda, tüm olayın bu resme dönüşmek üzere olduğuna dair bir izlenime kapıldı. İngiliz sanatçının tablosu bir bakıma olası tek sonuçtu...

Bu düşünceler, korku ile hayatta kalma, şaşkınlık ile tepki arasında geçen saniyenin yüzde biri kadar bir süre içinde aklından geçti. Sonunda Mersch tabancanın kabzasını kavradı, ancak canavar ortadan kaybolmuştu.

Mersch bir dizinin üzerinde doğruldu ve kapıyı açmaya çalıştı, imkânsız. Antoine kaçmadan önce kapıyı kilitlemişti. Mersch tabancasını yeniden yere bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Titremelerle sarsılıyordu. Bu sarsılmaların hıçkırıklar ve yüzünden akan terin gözyaşları olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

153

Bu ayrıntıyı her zaman hatırlayacaktı.

Odalarındaki akkor halinde bir soğan gibi sarkan ampul. Pek de iyi olmayan bir dekoru aydınlatan kirli, sarımsı, yıpranmış bir ışık: Yarısı çökmüş eski bir dolap, üç kötü yatak, üzerinde her yanı çizik bir güğüm gibi duran ayakları dengesiz yuvarlak bir masa, kabarmış duvar kâğıdıyla kaplı çatlak duvarlar... Bu oda büyükannelerin, konforsuz köy evlerinin, eskimiş pansiyonların dünyasına aitti...

Gerçeği söylemek gerekirse, saat henüz on altıydı ve dışarıda hâlâ güneş vardı. Ama komploya hazırlananlar gibi panjurları kapatmışlardı...

Mersch "günah çıkartmadan" şaşkın bir halde dönmüştü, görüşme konusunda en ufak bir şey söylemeyi reddediyordu. Saplantısı biraz daha artmıştı: Kardinal Antoine'ı öldürmek.

– Varanasi'de yaptığımızın aynısını mı düşünüyorsun? diye sordu Nicole.

– Durum aynı. Strateji değiştirmek için bir sebep yok.

Mersch yatağın başucuna oturmuş, sırtını duvara dayamış, bir sadhu gibi bağdaş kurmuştu. Nicole ile Hervé ise yatağın diğer ucuna yerleşmişti. Hervé joint sarıyor, Nicole bileğindeki incik boncuklarla oynuyordu. Savaş konseyi, yüzlerine parşömen görüntüsü veren, tuzlu tereyağı rengine sahip bu ışığın altındaydı.

– Son seferinde sağ salim kurtulmamız bir mucizeydi! diye bağırdı Nicole.

– Mucizelere inanmak gerekiyor, diye sırıttı Mersch, özellikle de Roma'da. Beni tekrar etmeye zorlamayın: Elimizde hiçbir kanıt yok, hiçbir ipucu yok, Antoine'ı suçlayacak en ufak bir şey bile yok. Yıllar sürecek ve hiçbir yere varmayacak bir soruşturma başlatmayı göze alamayız.

– Jean-Louis haklı.

Hervé bir makineli tüfek mermisi gibi iki parmağıyla jointini yuvarlıyordu. Çocuk güven kazanmıştı – kuşkusuz, acı deneyimi.

– Tek bir çözüm var, diye üsteledi. Saldırmak.

– Siz aklınızı kaçırmışsınız.

– Sen burada kalabilirsin, diye sert bir şekilde konuştu Mersch.

Nicole bu yeni provokasyona karşılık vermedi. Hervé etrafı güzel kokulu bulutlarla doldurarak jointini yakıyordu.

Mersch göğüs cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı:

– Antoine burada oturuyor. Borgo semtinde bir saray, Vatikan şehrinin yakınında, Via della Conciliazione'de. Orada bir tur attım. Girişte iki İsviçreli muhafız var, hepsi o kadar.

– Öyleyse?

– Ben içeri süzülene kadar, dikkatlerini dağıtmak için size güveniyorum.

– Peki, sonra? diye sordu Hervé, esrarlı sigarayı uzatırken.

– Sonrası, beni ilgilendiriyor.

– Hayır! Sen Antoine'ın karşısında ikinci sahneyi oynarken bizim binanın önünde aptal gibi beklememiz söz konusu olamaz.

Nicole eli artırdı; jointi eline yeni almıştı, savaş konseyi barış çubuğuyla uyum içindeydi:

– Antoine tehlikeli biri. Korumaları olsun ya da olmasın, bunun fazla bir önemi yok, sorun Antoine'ın kendisi.

– Onunla karşılaşmaya hazırım, diye karşılık verdi Mersch, Sant'Anna'dan döndüğünden beri gözlerinde delice bir parlaklık vardı.

Nicole esrarlı sigarasından bir nefes çekti, amaç düşüncelerini çeşnilendirmekti.

Mersch zaten sallantıda olan dengesini kaybetmiş gibiydi. Nicole ile Hervé de daha iyi durumda değildi. San Pietro Bazilikası'ndan birkaç adım uzakta, sakince joint içerken bir kardinali öldürmeyi planlıyorlardı.

Varanasi'de, acemi şansından yararlanmışlardı. Ama burada?

– Bunu hatırlattığım için özür dilerim, diye kestirip attı, ama aranızda Roma'yı bilen tek kişi benim.

– Bunu aklımızda tutacağız.

Duman onları ayırıyordu, duman onların kafalarını karıştırıyordu.

– Via della Conciliazione şehrin en kalabalık caddelerinden biri. Turist kaynıyor. Gece yarısında bile. Hatta sabahın ikisinde de.

– Daha iyi. Muhafızların dikkatini dağıtmak daha kolay olacaktır. O sırada ben içeri gireceğim ve...

– Onun sarayın hangi bölümünde yaşadığını biliyor musun?

– Hayır.

– Bunların hepsi boşuna çaba, dedi Nicole esrarlı sigarayı Hervé'ye verirken.

– Ne öneriyorsun? dedi sonunda Mersch.

Nicole ellerini açtı – yüzükleri sarımsı ışığa takılı kalıyor ve birkaç yıldan beri revaçta olan trafikte çekilmiş uzun pozlamalı fotoğraflardaki gibi odada filamentler oluşturuyordu.

– Oraya gidiyoruz. Şimdi. Yer tespiti yapıyoruz ve başka bir giriş buluyoruz. Mutfak. Park alanı. Mal tesliminin yapıldığı bir giriş. Her neresi olursa. Binaya giriyoruz ve bekliyoruz.

– Ne?

– Kardinalin dönmesini bekliyoruz. Merdivenin ya da asansörün yakınında durarak dairesinin hangi katta olduğunu öğreniyoruz.

Mersch dumanı var gücüyle içine çekti. Nicole, Marlon Brando'yu, Kirk Douglas'ı, Lee Marvin'i düşündü. Kendi de dahil olmak üzere genç kızları kendilerine âşık eden Amerikalı bu aktörlerin acı dolu, sıkıntılı yüzleri. Mersch de bu çaptaydı.

– Bu bana çok mantıksız geliyor.

Nicole kahkahayla güldü, tamamen kafayı bulmuştu.

– Ama bu hikâyede her şey çok mantıksız! Soruşturmaya başladığımız ilk andan itibaren her şey mantık dışı!

Hervé de güldü, kabullenmek zorunda kaldı. Birlikte güldüler ve gözlerinde yaşlarda jointi döndürmeye devam ettiler.

Evet: Gerçekten gülünecek bir şey vardı... Ve en komik olan da, bu aldırmazlıktı. Davalarının haklılığına inanarak ilerliyorlardı, ama sonuçta söz konusu olanın bir öldürme ya da ölme meselesi olduğunun farkında değillerdi. Belki de bu mücadelenin ya da devrimin sarhoşluğuydu.

Ya da sadece gençliğin.

Her halükârda, onlar da farklı değildi.

Boş yere kendilerini ciddiye almaya çalışan çocuklar.

154

Nicole Roma tarihine geri dönmek istememişti ama Via della Conciliazione'nin ortaya çıkışını biliyordu. 1930'lu yıllarda Mussolini tarafından yaptırılan, Roma'nın merkezini Vatikan'a bağlayan bu geniş caddenin iyi bir şöhreti yoktu –faşizmi, Duce'nin saçmalıklarını, ama aynı zamanda da Roma ile Vatikan'ın uzlaşmasını simgeliyordu.

Nicole'e gelince, o De Chirico'nun bir tablosundan alınmış gibi duran, tamamen hayalet bölge olan EUR'daki (Espozisione Universale di Roma) gibi kusursuz ve süslemesiz bu devasa, doğrusal mimariyi her zaman sevmişti.

Burada, durum farklıydı. Hem ağır hem de soyut binaların dizilişi sert çizgileriyle homojen renklerin –bej, kahverengi, pembe, toprak rengi, barut rengi, kum rengi, karamel– yumuşaklığı arasında bir kontrast oluşturarak bir aile havasını, tüm Roma'ya özgü bir saflığı koruyordu. Ve sonra, özellikle de bu yol, kumdan bir nehir gibi bir altın okyanusuna doğru, San Pietro Meydanı'na kadar uzanıyordu.

Kısacası, polislerin söylediği gibi burada "bölgedeydiler" –her halükârda Mersch böyle ifade ediyordu. Sağa, zemin kat pencerelerinin tamamı sağlam bir ferforje kafesle korunan "Saygıdeğer Kardinal Rahip Antoine" sarayının aşıboyalı duvarı boyunca uzanan Via dell'Erba'ya sapmışlardı. Yarı yolda, anacaddedeki büyük kapıdan daha mütevazı bir kapı görmüşlerdi, kuşkusuz servis girişiydi.

Bir kuryenin ya da neden olmasın, bir rahibin ya da bir diyakozun girmesi için kapının açılmasını bekleyerek orada durdular. Açık hava onlara iyi gelmişti, tam bir anonimlik içinde ayılıyorlardı. San Pietro Meydanı'ndan birkaç metre uzakta, sanki turist akınının sonu gelmiyordu ve üçlü, hafif gömleğiyle Hervé, fotoğraf makinesi çantasıyla Mersch ve muslin tuniği içinde kendisi görüntüyü bozmuyordu.

Nihayet saat on sekizde, önlüklü bir adam gıda kolilerini teslim etmeye geldi. Kapı yeniden kapanırken Nicole adamın peşinden ustaca içeri süzüldü – en az şüpheyi onun çekeceğine karar vermişlerdi. Çok kötü fikir: Açıkçası kadın Romana Curia'nın[114] uzmanlığı değildi.

Nicole sarmısak ve kekik kokan karanlık bir koridora girdi – mutfaklar çok uzakta olamazdı, sonra bir kapıyı açtı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bu kez, hâkim olan tütsü kokusuydu. Beyaz ve siyah taş döşeli, haçlar ve şamdanlarla belirgin küçük alanlar, papaz ofislerine ve evlerine özgü rustik ev atmosferini yansıtıyordu.

Nicole düşünmüyordu, kapıları itiyor, içeri giriyor, yürüyordu, bu labirentten elbette bir şeyler çıkacaktı. Ve gerçekten: Birden kendini, sarayın holü olduğunu düşündüğü bir alanda buldu – onlarca cüppeli siluetin gidip geldiği düzayak geniş bir salondu. Bereket versin ki, onun şansına herhangi bir başvuruda bulunmak üzere buraya gelmiş çok sayıda siyah takım elbiseli küçük bürokrat ile çok sayıda "sivil" de vardı.

Nicole ahşap bir bank gördü ve dikkat çekmeden oturdu. En az üç yüz ya da dört yüz metrekare genişliğindeki salon kesintisiz bir şekilde uzanıyordu. Cüppeli ya da kolları sıvanmış gömlekli adamların oturduğu, ziyaretçileri kabul ettiği küçük masalar sıralanmıştı. Vatikan vize mi veriyordu? Burs? Endüljans? Böyle bir hareketlilik onun planına hizmet ediyordu. Oturduğu yerden, en ufak bir şüphe çekmeden etrafı kolaçan edebiliyordu.

Birinci katta, alt salonu çepeçevre kuşatan bir açık galeri kuşkusuz özel dairelere girişi sağlıyordu. Hangisi Saygıdeğer Kardinal'in dairesiydi?

Planlarını gözden geçirmeleri, buraya alışmak için en az birkaç gün burada kalmaları gerekecekti. O geldiğinde Nicole çoktan ayrılmaya karar vermişti.

Oldukça eşsiz bir gösteriydi. Sanki, sosyal sigorta kurumu salonuna aniden bizzat Papa girmişti. Etrafı siyah giyimli rahiplerle çevrili, koyu renk takım elbiseli iki korumanın takip ettiği kırmızı cüppeli kardinal saygı ve korku uyandırıyordu. Kortejden gerçek bir kutsallık ve otorite halesi yayılıyordu.

114. Vatikan'ın idari organı ve Katolik Kilisesi'nin merkezi yönetim birimi. (ç.n.)

Kırmızılı adamın kimliği konusunda en ufak bir şüphe yoktu – Nicole onun fotoğraflarını görmüştü. Grup salonun dip tarafında, sağda yer alan geniş merdivene doğru yöneldi ve bankoların önlerinde kıpırdananlara ya da Nicole gibi bankların üzerinde oturanlara bakmadan basamakları tırmandı.

Refleks olarak, çantasını karıştırıyormuş gibi yaparak bankın üzerine iyice yerleşti – en basit numaralar en iyisiydi ya da o anda yapacak başka numarası yoktu, diyelim.

Gözlerini, çantanın sapı ile kızıl perçemi arasından, yukarı çıkan gruptan ayırmadan, Tanrı'nın, kaderin ya da adaletin kılıcının ona biraz daha yardımcı olabileceğini düşündü... Kardinal açık galeride yeniden göründüğünde, artık arzusunun duyulduğunu biliyordu.

Galerinin ortasına gelince, Kardinal durdu, maiyetiyle konuştu, sonra birden gözden kayboldu. Nicole az kalsın sevinç çığlığı atacaktı: Artık Kardinal'in dairesini biliyordu.

Şimdi sorun bu gece saraya girmekteydi. Girdiği kapı kuşkusuz bu akşam kilitlenecekti. Ana kapıya ve Mersch'in onu ve Hervé'yi muhafızların dikkatini dağıtmak için gönderme fikrine gelince, gerçekten çılgınca bir B planıydı.

Tek çare burada kapalı kalmaktı. Geldiği yoldan döndü, kapı labirentlerinden geçti, kendini dışarıda buldu, şimdi ayağıyla kapıyı açık tutuyordu. Diğer ikisi orada değildi. Onu bunaltan bir ter boşalması yaşadı. Lanet olsun, neredeydiler? Akın akın insanlar geçiyordu ve bir ayağı içerde bir ayağı dışarıda uzun süre kalamazdı.

Sonunda, Via della Conciliazione'nin köşesinde belirdiler. Onlara işaret etti –koltukaltlarındaki ter halkaları çok kötüydü, kendini kirlenmiş, sıvılaşmış hissediyordu. Mersch ile Hervé'nin, onlara küçümseyen gözlerle bakan duvara asılı bir İsa'nın olduğu hole girmelerini sağladı. Birkaç kelimeyle düşüncesini açıkladı.

– Saklanacak bir yerin var mı? diye hemen itiraz etti Mersch.

– Küçük bir oda gördüm, evet.

Nicole bir kuryenin, bir mutfak görevlisinin, bir hizmetçinin ya da bir diyakozun hızla içeri girip İtalyanca hitap edip onları kapı dışarı etmesini bekleyerek etrafına bakmaya devam etti.

Ama hayır. Nicole'ün saklanmayı düşündüğü yere doğru bir dizi koridor boyunca ilerlediler. Kapıyı açtılar. Bu küçük depo, metafizik intikamcı olduklarını düşünen üç Fransız'ı rahatlıkla

barındırabilirdi. Kovaların, çaputların, süpürgelerin arasına girdiler. Bundan böyle yaşam alanları burasıydı – komando operasyonunu başlatmayı beklerken bu küçük odada omuz omuza, terli terli birkaç saat geçireceklerdi.

– Neredeydiniz, lanet olsun? diye sordu Nicole, alçak sesle.

Cevap vermeden, Mersch asgariye indirilmiş hareketlerle (zar zor hareket edebiliyorlardı) elini fotoğraf makinesi çantasının içine soktu ve Nicole'e sıkı sıkı sarılmış bir şey uzattı.

– Bu ne?

Ağırlığına bakılırsa ne olduğu konusunda en ufak bir şüphe yoktu. Nicole cismi saran bezi açtı, bir tabancayla karşılaştı. Daha inandırıcı versiyonuyla, Kalküta'dakinin aynısı. Bir 45'lik Colt.

Nicole gözlerini polise çevirdi, yüzü yeşile, hatta maviye çalıyor olmalıydı.

– Bunu sana kim verdi?

– Bir arkadaş.

– Roma'nın göbeğinde bir arkadaş sana silah mı verdi?

– Sana bahsettiğim İtalyan.

Silahın ağırlığı onu yere doğru çekiyordu. Sonunda bacakları pes etti. Çömeldi ve iki eliyle tabancayı kavradı. Sıcak gözyaşlarıyla ağlıyordu. Hayır. Terliyordu. Ölüm korkusu. Sonsuz yalnızlığı. Bu işi sonlandırma konusunda öfkeli arzusu...

Tüm çabasına rağmen, bundan sonra olayların nasıl gelişeceğini tahmin edemiyordu ama vazgeçmek için artık çok geçti. Belki devrimler de aynı şekilde gerçekleşmişti: Geri çekilmek şöyle dursun, artık durduramadıkları bir momentuma kapılmış insanlar.

Kesin olan bir şey vardı: Paris'in toy delikanlıları dünyayı değiştirebileceklerini pekâlâ düşünebilirlerdi, ama 68 ilkbaharının tek gerçek kahramanları üç kişiydi ve bu 15 Haziran gecesi bir kez daha hayatlarını tehlikeye atacaklardı.

155

Dört saatten beri daracık bir odada, soluksuz kalmanın eşiğinde ayakta duruyorlardı. Çok fazla gürültü vardı – gelip giden insanlar, İtalyanca konuşmalar, temizlik işçilerinin boğuk sesleri. Temizlik zamanı en kötüsüydü: Bir kova ya da deterjan almak için birinin kapıyı açmasından korkarak küçük odada beklemeye devam ettiler...

Şimdi her yer sessizleşmişti. Deliklerinden çıkmak için neyi bekliyorlardı? Belki de gece yarısını. Karar veren Mersch'ti... Birden saat gecenin biri oldu. Nicole uyuyakalmış olduğunu fark etti. İnanılmaz, yüzleşmeye çok az kalmıştı... Sonunda Mersch kapıyı açtı. Nicole bir tilt topu gibi dışarı çıktı. Bu gece, ekstra toptu.

– Nereden? diye sordu Mersch, gözleri iki sanrılı alev gibi karanlığı deliyordu.

Nicole yürüyüşe geçti. Kapılar, koridorlar, düzayak salon. Her yer boştu, mekân iki kat daha geniş görünüyordu. Siyah beyaz döşemenin üzerinde, sıra sütunlara büyük, koyu renkli bir çarşaf asılıydı.

Nicole kafasını kaldırdı. Güvenlik için yerleştirilmiş gece lambaları galeriyi ve kapılarını görmeyi sağlıyordu. Şimdi düşünceleri çok netti, sanki karanlığın içinde parlıyorlardı.

Sessizce mermer merdiveni tırmandılar. Nicole Varanasi'deki o geceyi düşünüyordu. Aynı salon, aynı galeri, aynı merdiven...

Birinci kata çıkınca, Mersch grubun önüne geçti. Kuşkusuz burada devriye gezen muhafızlar olmalıydı, ama şu an için etrafta kimse yoktu. Varanasi'deki şansa yine sahip olacaklar mıydı? Buradan da canlı çıkacaklar mıydı? Mersch'in tam olarak niyeti neydi, Nicole anlamamıştı. Mersch, babasını öldüren, annesiyle yatan, çocuklarını katleden Yunan mitolojisindeki lanetli, yalnız kahramanların dünyasına katılmıştı...

Durdular. Nicole, şahsen belirlediği kapının –Majestelerinin kapısı– önüne ulaşıp ulaşmadıklarını saptamak için bir an bekledi.

– Silahın, diye emretti Mersch, alçak sesle.

– Ne? diye geveledi Nicole.

– Çıkar onu.

Nicole yardım ister gibi Hervé'ye baktı ama onun da elinde bir tabanca olduğunu fark etti. Bu silah, bir rahibenin jartiyerleri gibi tenine uyum sağlıyordu. Kurulmuş bir makine gibi çantasını karıştırdı – aleti kilisede çantasına koymuştu.

– Kullanmayı biliyor musun?

– Sence?

Polis 45'liği ondan aldı ve seri bir hareketle namluyu ileri geri sürdü. Nicole şaşkın bir halde, bu hiç tanımadığı mekanizmayı, bu dünya dışı sistemi gözlemliyordu...

– En ufak şüpheli durumda ateş ediyorsun.

– Ateş ediyorum.

– En ufak bir risk alma. Bir an bile tereddüt etme. Tetiğe bas, hepsi bu.

Nicole yutkundu. Tükürüğünde metalik bir tat vardı.

Mersch kapı tokmağını çevirdi. Açıktı. Nicole sağına soluna bir göz attı. Filmlerde olduğu gibi "yol serbest" ya da "savaş vakti geldi" diye düşünmüyordu. Birbiri ardına sıralanmış kapılar ona Batı Berlin'de gittiği bir otelin koridorunu hatırlatmıştı.

Bir saniye sonra Nicole, Apostolik Makam'ın bir kardinal rahibinin "evini" keşfediyordu. İlk oda şapel ile müze arasında kararsız kalmıştı. Tam ortada uzun bir masa vardı, üzerinde yanan mumların ikonik bir ışık yaydığı iki büyük ve ağır şamdan duruyordu. Azizleri, Madonnaları, din şehitlerini, Katolik dinine özgü tüm acı ve vecit görüntülerini temsil eden aşıboyası ve altın rengi eski tablolar göze çarpıyordu.

Hemen her yere yerleştirilmiş kızıl yansılar yayan haçlar nöbet tutuyordu. Her büfenin üstünde eski kitaplar, kutular, dini bir saygı ve hayranlıkla yontulmuş gibi duran Meryem Ana heykelcikleri vardı... Her mobilya bir kilise sunağını, her koltuk bir piskopos tahtını andırıyordu. Güçlü bir tütsü kokusu insanın üzerine yapışıyor ve sanki fısıldıyordu: "Ey buraya giren sen, saygıyla eğil ve af dile..."

İkinci odayı keşfeden Nicole, geriye dönük düşündüğünde ilk odanın yemek salonu olduğunu tahmin etti: Burası salondu, güçlü

bir şapel etkisine sahipti. Beyaz mermerden bir şömine ve üzerinde işkence görmüş, acı içindeki İsa'yı resmeden devasa bir tablo vardı.

Şöminenin tam karşısında, kardinalin her gece diz çöküp yakardığı bir dua iskemlesi duruyordu.

– Buradan.

Yolu onlar için işaretler gibi hâlâ yanan mumlar vardı. Ve belki de gerçekten öyleydi.

Bir kapı, bir çalışma odası. Onun odası neredeydi?

– Bizi burada bekle, diye fısıldadı Mersch.

– Ama...

Polis işaretparmağını onun dudaklarına koydu, sonra yavaşça iki eliyle Nicole'ün ellerini tuttu, 45'liğin kabzasını sıkıca kavrattı. Mesaj açıktı: En ufak bir tehlike anında...

İki kardeş karanlık bir koridora girdi. Dip taraftaki yeni bir kapıyı açtıklarını zar zor görüyordu. Kapı yeniden üzerlerine kapandı...

Orada, yalnız, kaskatı kesilmiş bir aptal gibi kalakaldı, bu bakır rengi ve acı veren ortamda güçlükle soluk alıyordu. Bu şekilde onu, son eylemin dışında tutmuşlardı. *Pislikler...* Aklına gelen bir ayrıntı ruhunu yaraladı: Mersch'in elinde tabanca yoktu. Kardinali sessizce Ka-Bar bıçağıyla öldürmeyi düşünüyordu, Malraux'nun *İnsanlık Durumu*'ndaki kahramanlarından biri olan ve kitabın ilk bölümünde bir adamı uykusunda bıçaklayan Çen gibi. Ayrıntıları düşünmemeyi tercih ediyordu. Gırtlağı kesen bıçak, şenlik fişeği gibi fışkıran kan...

Bir el ağzının üzerine kapandı. Boğaza takılıp kalan mayasız ekmek gibi kuru, pürtüklü bir el.

– Seninle çemberi tamamlamak ne zevk... diye fısıldadı arkasındaki ses.

Kardinal arkasındaydı. Budama bıçağı boğazının altında. Dudaklarına metalin teması – kardinal yüzüğü. Kırmızı kumaşın hışırtısını bile duydu, lâl kırmızısı cüppe onu yutacak, onu parçalayacaktı.

– Sen ve ben, birlikte çemberi tamlayacağız, kardeşimin anısı için...

Nicole uyuştuğunu hissetti. Ses bir enjeksiyon gibi içini dolduruyordu... Onu bu son anlarından mahrum bırakacak bir anestezi... Hayır. Doğruldu ve tüm dikkatini koridorun dip tarafındaki odaya verdi – iki kardeş odadan çıkacak ve onu kurtaracaktı.

Kardinal sanki onun düşüncelerini okumuştu:

– Kapı dışarıdan kilitlendi, diye fısıldadı. Oldukça basit bir iş.

Onun sözlerini teyit eder gibi sert darbeler, kapı kolunun gıcırtıları duyuldu. Kapalı kalmışlardı, çaresizlerdi, kandırılmışlardı, gülünç duruma düşmüşlerdi.

– Bu olayda, Mersch ile Hervé oldukça... tutarsız, değil mi?

El hâlâ ağzına bastırıyordu.

– Bu haksızlık, bu olayla hiçbir ilgin olmadığı halde sen öleceksin. Ama benimkilerin yaşaması gerekiyor, anlıyor musun?

Nicole kafasını çevirdi ve ağzını kurtardı:

– Georges... diye fısıldadı (bağırmak gereksizdi)... Georges Hervé'yi öldürmek istedi...

– Asla! Ona öpücük vermek istiyordu... Hoş geldin öpücüğü...

Nicole şimdi bir yılan gibi kıvrılıyor, kendini kırmızı siluetin ellerinden kurtarmaya çalışıyordu. Düşünceleri her yöne dağılıyordu. Neden cüppesini çıkarmamıştı? Onun bağırsaklarını dışarı dökecek miydi? Les Invalides'deki apartman dairesinde tek parça streç giysili adamla karşılaşmasını düşündü... Siyah ve kırmızı...

Bir kez daha, onun düşüncelerini okuyormuş gibi, din adamı onu teyit etti:

– Kardeşim Dansçı'ydı, ben Vaiz'im. Göreceksin, kaybın olmayacak.

Kardinal bıçağını onun etine sokuyordu. Düşünmeliydi. İyi düşünmeliydi. Harekete geçmeliydi. Hayatta olduğu sürece, bir umut onun kalbinin çarpmasını sağlayacaktı. Birden, mucizenin farkına vardı – Kardinal onun elindeki silahı fark etmemişti. Kardinal, Mersch'in Roma'da tabanca bulabileceğini tahmin edemezdi, bu genç kızın elinde de bir 45'lik Colt olacağını hayal edemezdi.

Patlama sesi karanlık gökyüzünü, bulutlara elektrik yükleyerek, meleklerin kıçını kızartarak yırtan bir şimşek gibi salonu deldi. Kardinal ulur gibi bağırdı. Bir saniye sonra, Nicole onun gri ellerinden kurtulmuştu, öne doğru sıçradı ve arkasına döndü, Colt'u ona doğru çevirdi.

Kilise adamı ayaklarının üstünde duruyordu – lâl kırmızısı üzerinde kan, kumaş ile kan arasında hiçbir fark yoktu. Mersch: *En ufak bir risk alma. Bir an bile tereddüt etme. Tetiğe bas, hepsi bu.* Sol elini sağ elinin üzerinde birleştirdi, gözlerini kapadı ve beş ya da altı kez tetiğe bastı.

Kapının diğer tarafında, kardeşler bağırıyor, kapıyı yumrukluyor, çabalayıp duruyorlardı. Nicole gözlerini açtı. Duman. Şamdanlar yere devrilmişti. Perdeler delik deşik olmuştu. Bir vazo parçalanmıştı. Antoine ortadan kaybolmuştu.

Jean-Louis ile Hervé'yi kurtarmakla zaman kaybetmek yerine çıkış kapısına doğru koştu. Onu galeride buldu, sanki tüm saray devriliyormuş gibi tırabzana sımsıkı tutunmuştu. Nicole 45'liğini yeniden doğrulttu. Onun işini bitirmek için tek bir mermisi kalmıştı.

Başını omuzlarının arasına gömmüş Kardinal yüzüne yerleştirdiği korkunç bir ifadeyle konuştu – bir örümceğe benziyordu:

– Ateş etme! Karmanı düşün!

– Tanrı benim borcumu silecektir, buna eminim.

Nicole tabancanın horozunu kaldırdı ve tek gözünü kapattı, bu kez kırmızlı adama iyi nişan almak istiyordu.

– Nasıl istersen.

Antoine tırabzana tırmandı ve kendini boşluğa bıraktı.

Düşmeden hemen önce fısıldadı, Nicole onu duyduğuna emindi:

– Geri geleceğim.

Hervé ile Jean-Louis o anda belirdi. Üçü de aynı anda devasa salonun karanlığında dönerek düşen kırmızı alevi gördü. Bir kardinalin bir uçurtma gibi süzülen lâl kırmızısı cüppesi.

Hiçbiri mermere çarpan bedenden çıkan boğuk sesi duymadı. Cüppe gürültüyü bastırmıştı – Romana Curia tarzında gizlice ölmeyi biliyorlardı. Buna rağmen, hemen anında kapılar açıldı, ayak sesleri duyuldu, panik tüm galeride yankılandı.

Nicole yerden havalandığını hissetti. Mersch onun elinden tutmuş merdivene doğru koşuyordu. Korkuluğun üzerinden –ayakları zemine zorlukla temas ediyordu–, vücudun çevresine yayılan geniş kan lekesini görüyordu, sanki kardinalin cüppesi sürekli genişliyordu.

Bir dua mırıldanmak istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi.

156

Roma, açık şehir.

Nicole, Roberto Rossellini'nin filmini görmemişti ama bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu: Savaş zamanında, tarihi mirası ya da nüfusunun önemi nedeniyle savaşan taraflarca dokunulmayan yer. 1943'te, Roma "açık şehir" ilan edilmiş ve şehir bir kere dışında, hiç bombalanmamıştı.

Bu 16 Haziran 1968 Pazar sabahı Hervé ve Jean-Louis'yle birlikte Capitol Meydanı yakınındaki bir kafenin terasında otururken neden bunu düşünüyordu?

"Açık şehir" tanımına gelince.

Dün gece Roma'ya dokunulmuştu. Şehir, vahşi adalet ve radikal intikam sevdalısı üç yoldaşın gizli, özel ve meşru saldırısına maruz kalmıştı. Ama bu sabah Roma her zamankinden daha fazla gökyüzüne, umuda, neşeye açıktı.

Roma'da yürünür, gezilir, dolaşılırdı, ama en iyi gözlem yerleri güneş ışığıyla kuşatılmış bu tür teraslardı, şehrin size gelmesine izin verebilir, onun zenginliğini, gücünü, dinginliğini hissedebilirdiniz. Akdeniz'de yüzüldüğünde, saydam bir şekilde insan bedeninin tuz ve altınla seyreldiğini fark eder, kendini hafiflemiş, temizlenmiş ve güzelleşmiş hissederdi. Roma da aynı güce sahipti: Şehir insanın içine nüfuz eder, onu taşır, onu yüceltirdi...

Dün gece, Nicole bir kardinali öldürmüştü ya da neredeyse öldürmüştü. Hatta kâbusu çok yakından yaşamıştı. Sona eren bu maceraya, kendi payına düşeni ödeyerek katkıda bulunduğunu burada güneşin altında söyleyebilirdi.

Kimse yollarını kesmeden oradan kaçabilmişlerdi. Talih cesurlara gülmüştü... Otellerine sığınmışlar ve sıcaklık yaklaşık otuz derece olmasına rağmen, paylaştıkları örtünün altında titreyerek gün doğumunu yan yana izlemişlerdi...

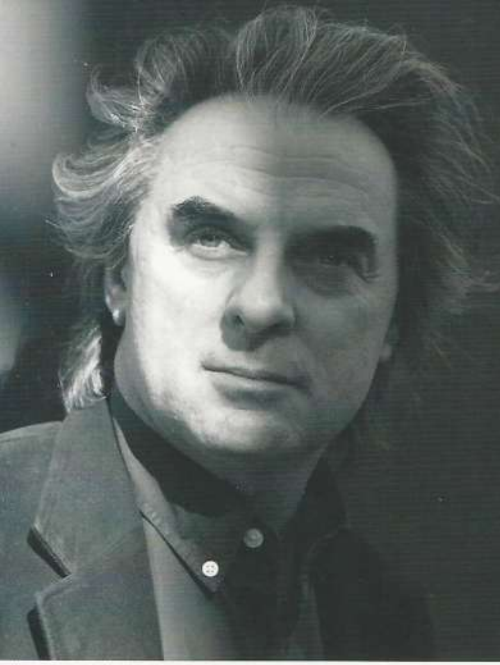
Sonunda uykuya dalmışlardı. İnsan mekanizması böyleydi: İnsan piskoposluk saraylarının kutsallığını bozmuş, kardinalleri vurmuş, cehenneme yelken açmış olsa da, zamanı gelince uykuya dalardı... Dizlerini karınlarına çekerek aynı yatağa kıvrılmışlar ve aynı hiçliğe, aynı uykuya dalmışlardı...

Saat on birde uyanmışlar, duş almışlar, giyinmişler, tek kelime konuşmamışlardı, sonra Roma sabahının ışık beşiğine çıkmışlardı. İşte o zaman, Nicole ayaklarının altında dünyanın döndüğünü hissetmişti, evet, gerçekten hissetmişti. Ayaktaydı, yaşıyordu, sağlıklıydı ve artık ona bir şey olamazdı.

Gazetelerde skandaldan tek kelime yoktu. Çok erkendi. Kuşkusuz radyolarda haber sürekli dönüp duruyordu, ama onların radyosu yoktu. Daha ziyade, sıradan turistler gibi başkentin sokaklarında rastgele dolaşmışlardı...

Stretto'nun acı tadı boğazını yakarken o anda Nicole ne düşünüyordu? Suzanne'ı, Cécile'i, Abha'yı düşünüyordu... Bir çember oluşturmuş üç genç kadın, Matisse'in *Dans* tablosuna biraz benziyordu, elbette ölümcül versiyonu olarak... Barikatların üzerinde ayakta duran Suzanne, eteğinin motifleri gibi net ve kararlı Cécile ve Abha... Hayır, Abha olmazdı. Onu hayattayken tanımamıştı ve Krişna villasında bulunan o korkunç cesedi hatırlamak istemiyordu.

Her şeyden çok bu genç kadınların parçalanmış hayatlarını, bir kara delik gibi bilincini emen bu manyetik boşluğu, gözyaşları ve inlemeler olmadan zor tahayyül edilebilecek hiçliği düşünüyordu... Kolunu, yanında hareketsiz, sessiz bir şekilde oturan ve eski bir sarayın dikmelerine oyulmuş kartal başlı iki aslan gibi gökyüzünü tarayan Hervé ile Jean-Louis'nin kollarının altına soktu. Onların sıcaklığını, varlığını, gücünü hissediyor ve şu anda büyük bir minnet duyuyordu..

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaiken*, *Lontano*, *Kongo'ya Ağıt*, *Ölüler Diyarı*, *Son Av*, *Küllerin Günü* ve *Mermer Adam* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Mayıs 1968'de Paris adeta yangın yeriyken, genç bir kadının bir yoga pozisyonunda, çıplak ve parçalanmış cesedi bulunur. Polis Jean-Louis Mersch, cinayeti soruşturmaya başlar. Maktulün arkadaşları Hervé ile Nicole de ona yardımcı olurlar. Bir başka kadın arkadaşları daha cinayete kurban gittiğinde, ölümün kendi çevrelerinde kol gezdiğini düşünmeye başlarlar.
Mersch, Hervé ve Nicole bu cinayetlerin Hindistan'la bağlantılı olduğunu anladıklarında Kalküta'dan Varanasi'ye uzanan bir maceraya atılır ve korkunç gerçeği Ganj Nehri'nin kıyılarında keşfederler. Ama karma sonlanmamış, kötülüğün son halkasıyla yüzleşmek için gidilecek son bir durak kalmıştır...

Jean-Christophe Grangé, cinayetlerin peşinde koşarken kendi kaderlerini de değiştiren üç çarpıcı karakter ve hiç düşmeyen bir tempoyla, bir kez daha kötülüğün sınırlarını araştırıyor...

Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-6666-06-1

